

Giới thiệu Phục Kích Ái

Nàng là một bộ đội đặc chủng luyện mãi thành thép. Cô là nữ cường nhân tiếng tăm lừng lẫy thương giới,

Hai người gặp nhau từ một lần giải cứu! ! Bạn thích xem tiểu thuyết bách hợp đề tài quân nhân?

Bạn suy nghĩ một bộ đội đặc chủng người mang tuyệt kỹ là làm sao cùng nữ vương thương giới sát ra tia lửa tình yêu?

Bạn muốn biết bộ đội đặc chủng tại trên giường nữ vương, vì sao luôn luôn bị áp?

Nếu như bạn cảm thấy hứng thú, như vậy mời lưu giữ bài này.

Mời bạn cùng theo Phong Dã tới nhân sinh hoàn mỹ của hai vị nữ chủ . . .

Để bộ đội đặc chủng cường hãn của chúng ta có thể sớm ngày thu hoạch ái tình nàng kia phục kích tới.

Để tiểu hữu hữu của chúng ta có thể sớm ngày xoay người thượng vị, hử công mới là vương đạo!!

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Lý Thiên Hữu là một binh sĩ, nàng thường thường mặc quân trang chỉnh tề tác phong quân nhân đứng nghiêm ở trước gương, đối mặt chính mình! Đúng vậy, là chỉnh tề quân trang mà không phải quần áo huấn luyện loạn bản, nhìn trong gương bản thân tư thế oai hùng hiên ngang nàng rất kiêu ngạo, cũng rất tự hào!

Năm năm, từ thời khắc bắt đầu bước vào quân doanh đó, nàng mai một lý tưởng quên đi tương lai, ngày qua ngày năm này qua năm khác huấn luyện, nàng chỉ muốn để cho mình trở nên mạnh mẽ. Chỉ có càng thêm mạnh, mới có thể mỗi lần làm nhiệm vụ đều có thể sống sót trở về. Bởi vì em gái đang chờ nàng. Năm năm trước, Lý Thiên Hữu tốt nghiệp trung học, trong nhà đột biến hoàn toàn thay đổi cuộc sống của nàng, một lần tai nạn xe cộ, cha mẹ đều mất, để lại nàng một cô bé còn chưa trưởng thành cùng với một đứa em gái còn đang học tiểu học . . .

Nàng tại trước mộ phần cha mẹ quỳ một đêm, hai mắt khóc khô nước mắt, hai chân chết lạng không có cảm giác, thế nhưng nàng không muốn đứng lên, bởi vì nàng không biết đối mặt với cuộc sống sau đó thế nào! Vào lúc ấy, Lý Thiên Hữu cái gì cũng đều không hiểu, hậu sự trong nhà đều do thân thích hỗ trợ xử lý, cho dù nàng cái gì cũng đều không hiểu, nhưng nàng cũng biết, bởi vì trong nhà nghèo, những kẻ được gọi là người thân thời điểm khi cha mẹ còn sống cũng không nguyện ý qua lại cùng các nàng, có thể đi ra hỗ trợ xử lý hậu sự, đã rất không dễ dàng, nàng hẳn nên mang trong lòng cảm kích! Mà mỗi khi đối mặt từng cái từng cái gương mặt đối trá này, nàng luôn luôn có vẻ không biết làm sao. . .

Nàng sợ

Nàng thường thường ở trong ác mộng giãy dụa. . .

Sau khi hậu sự cha mẹ xong xuôi, một vấn đề rất nghiêm trọng bày ra trước mặt mọi người, ai sẽ nuôi nấng các nàng??

“Thiên Hữu thành tích cuộc thi rớt xuống sao?” Ông lớn (xưng hô huynh trưởng ba bà là ông lớn) vĩnh viễn kéo căng một tấm mặt chết. “Đạ, rớt xuống!” Nàng sợ hãi nhìn ông lớn, ánh mắt lơ lửng bất định, nàng sợ ông, nàng thừa nhận, đây là do từ nhỏ lưu lại! “Ba mẹ con để lại tiền không nhiều lắm, bởi thường lại ít đến đáng thương, em gái con tiểu học lớp năm, chúng ta. . .” “Ông lớn. . .” Cô hai liếc mắt nhìn anh cả của mình một chút, đưa tay xoa xoa đầu Lý Thiên Hữu, như là an ủi.

“Lớn như vậy, hẳn nên đối mặt hiện thực!” Nghe ngữ khí ông lớn như vậy, Lý Thiên Hữu không khỏi rung mình một cái!

“Thiên Hữu, nói rõ với con, con cũng biết mấy cô cô thúc thúc của con đều không có tiền gì, con học tập lại không hề tốt, con xem nhị ca nhị tẩu ta cũng không có tiền để dành, số tiền còn lại này cho Thiên Kiều học xong sơ trung cũng không biết có đủ hay không, cho nên chúng ta cảm thấy con cũng không cần học cao trung đi!” Lời cô ba nói giống như sét đánh nổ tung ở trong đầu Lý Thiên Hữu, tuy nàng không thích học thể nhưng không học thì còn có thể làm cái gì? Bọn họ ý tứ lại rất rõ ràng bất quá, Lý Thiên Hữu tuy rằng nhu nhược nhưng vẫn là có tự tôn cùng năng lực phân rõ, cô ba là một phụ nữ nông thôn điển hình, lời của nàng trắng ra nhưng cũng biểu lộ tâm ý mọi người, nàng hiểu. “Cảm ơn mọi người, yên tâm đi, con không học nữa, tiền ba mẹ để dành cho Thiên Kiều đến trường dùng, chờ em ấy tốt nghiệp trung học bản thân con sẽ tạo điều kiện cho em học tiếp!” Lý Thiên Hữu đi tới trong nhà, thật sâu bái một cái, từ bỏ chính mình không đi khảo xét nàng nhất định phải vì em gái suy nghĩ, Thiên Kiều còn nhỏ như vậy, nàng biết bản thân sau này phải kiên cường!

Cô hai đi tới ôm nàng, rơi lệ, cô hai rốt cuộc là người tốt nhất trong số những người xem như thân của các nàng, cô ôm Thiên Hữu, không lau được nước mắt, nhưng Thiên Hữu lại vô tình suy nghĩ những thứ khác, bản thân nàng phải làm sao? Có thể làm sao bây giờ? Đột nhiên trong đầu lóe lên đoạn thời

gian trước có ý nghĩ muốn đi tham gia quân ngũ, bởi vì mẹ chết sống không đồng ý cho nên khi đó nàng buông tha, đứng đi làm binh, không cần sớm như vậy vào xã hội, còn có thể được rèn luyện, bây giờ đều là hai năm binh, quan trọng chính là không cần dùng tiền còn có quân thiếp, chờ hai năm sau đó em gái sơ cấp, khi đó nàng sẽ tìm một công việc, kiếm tiền cho em gái đến trường!

“Cô hai, Thiên Kiêu sống ở trong nhà cô được không?” Thiên Hữu từ trong lòng cô hai ngẩng đầu, tội nghiệp trung cầu dụng tâm, ngoại trừ cô hai, nàng không biết người khác có thể ngược đãi em gái mình hay không.

“Được, vừa lúc cùng Tiểu Tinh học chung! Còn con?” Cô hai không chút suy nghĩ đáp ứng

Thiên Hữu thở dài một hơi, xoay người đi tới trước mặt ông lớn, tận lực không đi nghe những người khác xì xào bàn tán, nàng có thể nghĩ đến chỉ có những thứ này, Thiên Kiêu đặt ở nhà cô hai nàng yên tâm

“Ông lớn, người là lãnh đạo, người xem người có thể để con đi nhập ngũ được không?” Nàng thẳng tắp sống lưng nhìn thẳng ông lớn.

“Nhập ngũ?” Toàn bộ người trong phòng đều dùng khẩu khí kinh ngạc thốt ra hai chữ này. Thiên Hữu nhìn ông lớn, rất trịnh trọng gật đầu, nàng thấy ông lớn không có bao nhiêu phản ứng, như là tự hỏi, nói tiếp: “Thành tích học của con không tốt, thế nhưng thành tích thể dục của con tốt, con muốn đi làm lính, khi đó mẹ sợ khổ cực không cho con đi, thế nhưng hiện tại. . . .” Nàng hít sâu một hơi nói tiếp: “Con không muốn nhỏ như vậy đi ra ngoài làm công, bởi vì con cái gì cũng không biết làm, tham gia quân ngũ hai năm, có thể lưu lại ở bộ đội tự nhiên tốt, cho dù lưu không được, con xuất ngũ trở về tìm một công việc tạo điều kiện cho em gái đến trường!” Thiên Hữu muốn đem ý nghĩ của chính mình nói ra, đã động ông lớn, ít nhất để ông thấy ý nghĩ của nàng, nàng là có nghiêm túc lập kế hoạch cho tương lai của nàng và em gái!

“Được, ngày mai ta mang con đi báo danh!” Ông lớn do dự một hồi rồi đồng ý. . . .

Đông Bắc mùa đông luôn luôn lạnh như vậy, Lý Thiên Hữu cự tuyệt ý tốt của mọi người, mang theo em gái ở tại trong nhà, cùng đợi một ngày kia xuất phát tham gia quân ngũ.

Em gái nhỏ hơn nàng bốn tuổi, nhà các nàng một người Thiên Hữu một người Thiên Kiêu, mẹ nói thời điểm sinh nàng tương đương một nam hài, nhưng lúc sinh hạ được lại là một nữ hài, vừa ra đời thân thể không tốt, Thiên Hữu trên thực tế là tên con trai, bởi vì thân thể nàng không tốt, mẹ sẽ không đổi tên khác, mẹ hi vọng, trời cao phù hộ thể nhược đa bệnh nàng

Lý Thiên Hữu thường ôm em gái cùng em nói về tình cảnh hiện tại, nàng biết có một số việc sớm muộn gì cũng phải đối mặt, sớm hơn chút đối mặt, sớm hơn chút học được kiên cường, trên thực tế nàng càng mong muốn em gái có thể sớm hơn chút tự lập, quãng thời gian không có mình có thể hảo hảo chiều cổ bản thân! Nàng không có giống trong TV diễn như vậy, bởi vì sợ thương tổn em gái tâm linh nhỏ yếu đi lừa em, mà đem sự thực từng chút từng chút nói cho em, hơn một tháng này cùng em gái sống nương tựa lẫn nhau, nàng nói nhiều nhất chính là: Thiên Kiêu, em nhất định phải học tập thật tốt, nhất định phải nghe lời, phải kiên cường, phải biết chiều cổ bản thân! Mặc kệ người khác đối với em ra sao, em vĩnh viễn phải yêu quý bản thân!

Nàng không ngại phiền nói, nói với em gái, càng như là an ủi chính mình, bởi vì lưu lại em ở nhà một mình nàng thực sự rất đau lòng..

Ngày đi tham gia quân ngũ ấy, thân nhân đến tiễn, ngoại trừ quân trang mới phát nàng không có bao nhiêu hành lý của chính mình, một là nghe nói bộ đội cái gì cũng đều phát, hai là bởi vì trong nhà vốn rất nghèo, quần áo của nàng gộp lại đều là vài món như vậy, nàng mang theo một thân trang phục hè, áo phông quần soóc, một thân quần áo vận động đã rất cũ, đây là nàng năn nỉ thật lâu mẹ mới cho nàng mua, quần áo còn lại nàng sớm đã giặt sạch, nói cho em gái đều để lại cho em mặc, nàng biết sinh hoạt của em gái sau đó cũng sẽ không sống khá giả. Ngoại trừ hai bộ quần áo, nàng mang theo ảnh chụp gia đình duy nhất trong nhà, tuy trong hình nàng tết bím tóc nhỏ còn dừng lại ở hình dáng tiểu học, thế nhưng nàng không ngại, bởi vì đây là bức ảnh duy nhất cha mẹ chụp chung cùng các nàng!

Ly biệt luôn luôn thương tâm như vậy, trong thôn thêm nàng vào thì tổng cộng có ba người đi làm binh, Trần Hồng Vũ, Trần Hồng Hiền, một đôi song bào thai huynh đệ, lớn hơn nàng hai tuổi, lên xe trước, Lý Thiên Hữu vẫn ôm em gái, nàng nghe không vào cô cô ông lớn nói cái gì đó, nàng vẫn ôm em gái, đem mũ lính đội trên đầu em gái, một lần một lần lau nước mắt cho em, em gái an tĩnh khóc, không phiền không nháo, cứ như vậy không tiếng động rơi lệ, mà chính nàng cực nóng hai mắt như mất đi hơi nước, rơi không ra lệ, tâm nhưng sinh đau!

Thời điểm Trần Hồng Hiền túm nàng, nước mắt kìm không được xẹt qua gò má, tay nàng hơi chút buông ra em gái,

“Thiên Kiêu, chiều cổ bản thân thật tốt, tới quân doanh rồi thì chị viết thư cho em!”

“Chị, em sẽ, em sẽ nghe lời, chị cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt!” Thiên Kiêu một bên rơi lệ một bên như muốn bắt chặt tay nàng buông ra. . .

Thiên Hữu lau mặt, xoay người lên xe, nhắm hai mắt lại, nàng biết em gái hiểu chuyện, thành tích học tập lại tốt, không có gì phải lo lắng! Thân thể xóc nảy lên, xe chạy, nàng nghênh đón cuộc sống mới của nàng, thế nhưng tâm lại thấp thỏm không yên. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này nhất chương là ăn nói diễn viên bối cảnh, rút cuộc một quá độ đi.

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Không xin được nghỉ phép

“Báo cáo!” Lý Thiên Hữu đứng ở trước cửa phòng làm việc chỉ huy, cao giọng hô.

“Tiến vào!” Thanh âm chỉ huy trầm thấp truyền ra, nàng xoay nắm cửa bước lên trước, đóng cửa xoay người, bước nghiêm tiến về phía trước, hành quân lễ!

“Có việc sao? Thiên Hữu!” Chỉ đạo viên cười ha hả nhìn nàng nói.

“Chỉ đạo viên, chính là chuyện lần trước đề cập với ngài, em gái tôi lên cao trung, tôi muốn xin nghỉ phép về thăm người thân!”

“Ha ha, cái này sao, dễ bàn, dễ bàn!” Lý Thiên Hữu nhìn dáng vẻ chỉ đạo viên cười ha hả, nàng liền sợ hãi, người nào không biết, chỉ đạo viên các nàng người có biệt hiệu cười thư sinh, trời sập xuống nhân gia còn có thể ngồi chắc như thái sơn, tính cách không nhanh không chậm thực khiến người ta chịu không nổi.

“Tôi nói chỉ đạo viên, ngài này dễ bàn dễ bàn, đều nói dễ bàn mấy lần, tôi còn chưa xin nghỉ phép lần nào, ngài xem ngài có phải là nhắc nhắc tay...” Nói đến đây, nàng còn cùng chỉ đạo viên nhủu nhủu mày!

“Lý Thiên Hữu!!!” Thanh âm của chỉ huy sinh sôi rót tiến vào trong đại não của nàng, Lý Thiên Hữu phản xạ có điều kiện, thân thể đứng thẳng, ngừng đầu ưỡn ngực hóp bụng, rút quân tư!

“Đến!”

“Sao lại chỉ trích với chỉ đạo viên các cô vậy?” Chỉ huy ngừng đầu liếc mắt nhìn nàng, lại tiếp tục xem văn kiện, nàng biết đây là biên giới chỉ huy phát hỏa, chỉ huy các nàng người rất tốt, tính tình thật không tốt, cũng đừng đụng vào lưỡi thương, mau mau thu hồi cọt nhả.

“Rõ!” Các nàng giải thích đều là nói láo, hiểu rõ mới là vương đạo!

Nàng bước lên trước một bước, đem giấy xin phép phóng tới trên bàn, hướng chỉ đạo viên và chỉ huy một chào theo nghi thức quân đội thì đi ra!

Đóng cửa lại, tựa ở trên tường, Lý Thiên Hữu thở phào nhẹ nhõm, bây giờ là thời gian ăn trưa, huấn luyện buổi chiều sau cơm tối, còn có một chuyến 5 km, nàng cũng không muốn mới vừa ăn bữa trưa võ trang đầy đủ chạy đến ới, vô ngục một cái, thật lo lắng, có phải có nhiệm vụ hay không, mặt chỉ huy âm trầm như vậy, mà nghìn vạn lần đừng có nhiệm vụ a, nàng còn muốn nghỉ phép đây! Lý Thiên Hữu vừa nghĩ vừa đi về hướng ký túc xá!

Một năm đầu vừa tới quân đội, hạ tân binh Lý Thiên Hữu cùng Trần Hồng Vũ, Trần Hồng Hiền đã bị chỉ huy nhìn trúng, tân binh biểu hiện rất tốt, có lẽ là bởi vì nàng có thể chạy, có lẽ là bởi vì nàng sinh trưởng ở trong núi lớn thân thể tổ chất tốt, hoặc là bởi vì nàng ý nghĩ rất linh hoạt, mặc kệ thế nào, ba tháng tân binh huấn luyện qua đi, nàng đã chân chính tiến vào rừng sâu núi thẳm, này ngăn ngó chính là năm năm, ở chỗ này học tập, huấn luyện, trải qua cuộc sống không phải của người, quên giới tính, quên bản cùng, hoàn toàn cùng ngoại giới cắt đứt, năm năm qua nàng chưa từng trở về nhà, không còn gặp em gái, chỉ thỉnh thoảng thư từ qua lại, cho dù hàng năm rất ít thư, đối với nàng mà nói cũng là an ủi lớn nhất!

Các nàng là trực thuộc liên đội đặc chủng bí mật của quân khu, không giống với các liên đội khác, chỉ có các nàng đơn độc đóng quân ở chỗ này, vì sao gọi là đóng quân không gọi là đóng giữ, bởi vì doanh địa các nàng là cho các nàng huấn luyện, cũng không cần thủ hộ, là sân huấn luyện được trời cao ưu ái, dựa vào núi ở cạnh sông, nhưng cũng không mỹ lệ, bởi vì là một bộ đội đặc chủng, tiếp nhận huấn luyện là người thường vô pháp tưởng tượng. Năm năm, cuộc sống bộ đội đặc chủng luyện ra nàng một thân bản lĩnh, từ văn hóa tri thức, đến tổ chất thân thể, bởi vì si mê đối với vũ khí, nàng là một tay bắn tia cừ khôi, trên thực tế nàng cũng luôn đảm nhiệm tay súng bắn tia, ở đại đội bản về xạ kích, nàng đứng thứ hai, không ai dám đứng thứ nhất, toàn quân nàng không biết, bởi vì các nàng không dễ dàng lộ diện, cho dù quân sự diễn tập cũng là bố trí tốt sau đó mới tham gia, thế nhưng nàng biết, các nàng là vương bài, chỉ huy nói, toàn bộ Trung Quốc liên đội như các nàng có thể đếm được trên đầu ngón tay, lúc này nàng có chút đắc ý nho nhỏ, vậy có phải hay không nói rõ thương pháp của nàng, cũng có thể xếp thứ hạng toàn quốc đây! Tông quân ba năm sau đó, Thiên Hữu bọn họ bắt đầu tham gia nhiệm vụ quy mô nhỏ, tại niên đại hòa bình này, yên lặng bảo vệ tổ quốc vĩ đại của chúng ta, lần đầu tiên nàng giết người là một lần ám sát, lúc đó thượng cấp nhận được mệnh lệnh điều các nàng chạy tới Bắc Kinh đợi mệnh, làm quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức. Mỗi một lần làm nhiệm vụ, không tới thời khắc cuối cùng các nàng cũng không biết nội dung của nó, lần đó các nàng tổng cộng đi năm người, sau lại mới biết được mục tiêu các nàng phải đối phó là sát thủ nước nào đó, các nàng phải bảo hộ chính là một nhà khoa học, đối với những thứ này nàng cũng không quan tâm, sở dĩ gọi là ám sát, bởi vì ngoại trừ thượng cấp của các nàng, cảnh sát địa phương đồng thời hành động cũng không biết các nàng tồn tại. Tay súng bắn tia mỗi lần nhiệm vụ đều là hai người một tổ, trợ thủ Lý Thiên Hữu là Giang Đại Chí, là một tiểu tử miền Nam trầm ôn lão luyện, hai người các nàng nằm nhòai trên nóc đình tầng 30, bởi vì căn nguy trang cùng hoàn cảnh xung quanh hòa hợp nhất thể, nằm úp sấp chính là mười mấy tiếng đồng hồ, cự ly 1300 mét phát hiện mục tiêu, khi nhận được mệnh lệnh nàng nhắm vào kẻ địch đã dài đến ba giờ đồng hồ, không ngoài ý muốn một súng bắn chết. Là quân đội làm nàng lãnh khốc? Hay là tháng ngày tích lũy chịu khổ huấn luyện bản năng liền vì vào lúc này, Lý Thiên Hữu không có nửa điểm do dự, không có sợ hãi hoảng hốt, bình tĩnh như mỗi một lần huấn luyện, Đại Chí nói, khá lắm Thiên Hữu, không hổ là thần xạ thủ! Nàng cười khổ. . .

Thần xạ thủ Thiên Hữu, nàng ni non. . .

Trình đơn xin nghỉ phép đã hai ngày, đại đội chậm chạp không cho nàng trả lời, nàng không biết vì sao. Các nàng là có kỳ nghỉ, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ là có tiêu chuẩn nghỉ ngơi, không phải nàng xin không được, là nàng không muốn trở về. Thiên Kiều học tập rất khắc khổ, thành tích tốt, em theo nhà cô hai từ nông thôn vào trong thành thị học, cô hai tại thị trường thành thị đối một cái cửa hàng nhỏ, làm món ăn gia đình, Thiên Hữu hàng năm quân thiệp* từ ít thành nhiều, nàng gửi tiền cho em gái, để cuộc sống của em khá giả một chút, mặc kệ thế nào, sống trong nhà người khác cũng không tốt bằng nhà mình. (*quân thiệp: tiền trợ cấp quân sự)

Nàng viết thư nói cho Thiên Kiều, chờ tốt nghiệp trung học em thi đậu cao trung sẽ bắt đầu trọ ở trường, thẳng đến khi tốt nghiệp đại học, em nên độc lập, rời khỏi nhà cô hai, bắt đầu cuộc sống chân chính! Nàng sợ nàng đột nhiên xuất hiện sẽ quấy rầy cuộc sống của em gái, cho nên đơn giản nàng không dám trở về, con đường quay về không tính gần, hơn mười ngày nghỉ không lâu lắm, thế nhưng lúc này đây, Thiên Kiều nhận được thông báo nhập cao trung trọng điểm của tỉnh, sau khi nàng biết tin khóc một đêm, trong nhiều năm như vậy, cho dù là thời gian huấn luyện trên núi nằm úp sấp ba ngày ba đêm, ngày lấy trời làm chăn lấy đất làm giường, ngoại trừ bánh bích quy với một ít nước ấm uống ra thì không có cái khác, tháng ngày gian khổ như vậy nàng không có rơi một giọt nước mắt, thế nhưng khi nàng xem tin em gái viết thì, nàng khóc, câu nói trong thư kia thật lâu quanh quẩn tại bên tai, là lòng chua xót là vui vẻ, nàng tựa hồ không có năng lực nhận biết cảm giác chính mình, chỉ một mặt chảy lệ, một chút hài lòng, một chút thương tâm. Trong thư em gái nói: “Chị, toàn trường duy nhất một người thi đỗ tỉnh trọng điểm chính là em gái chị, Lý Thiên Kiều!” Khẩu khí của em là kiêu ngạo!

Thiên Hữu cảm giác mình như là mẹ của em gái, hình như giờ khắc này nàng đợi thật lâu, rốt cục nhìn thấy chút ánh sáng, bình minh trước hắc ám lộ ra một tia bạch quang, khiến nàng không chế không được nước mắt! Nếu như mẹ còn sống, mẹ có phải cũng sẽ như nàng mừng đến phát khóc không?

Nàng cấp thiết muốn nghỉ phép.

Nàng nhớ Thiên Kiều, muốn ôm em, nói cho em chị vì em kiêu ngạo!

Thế nhưng đơn xin không phê, mỗi ngày môn học huấn luyện cao cường không dừng, chỉ huy không tìm nàng nói chuyện, nàng không khỏi liên tưởng đến con tức của chỉ huy, nàng nghĩ nàng đoán không có sai, lại phải làm nhiệm vụ rồi. . .

Nhiệm vụ tới rất gấp, huấn luyện sau cơm tối là lúc mưa rào tiến hành, cho dù là làm bằng sắt cũng không chịu nổi mấy tiếng đồng hồ vừa tiêu hao thể lực, vừa hứng chịu bão tố tàn phá, mà nàng rất bất hạnh, tới tháng, rốt cục vượt qua huấn luyện thì lại nằm liệt giường, cả người một chút khí lực cũng không có, như bị người rút gân bởi một tảng da xuống!

“Thiên Hữu, em khó chịu sao?” Đội trưởng Trần Thần dò đầu ra đưa mắt nhìn nàng hỏi.

“Không có chuyện gì, hơi mệt mỏi!” Trên thực tế nàng khí lực trọn mắt cũng không có.

“Tiểu Miêu, cậu xem một chút Thiên Hữu làm sao vậy?” Đội trưởng ghé vào nói với Thượng Kha giường trên nàng mới vừa rửa mặt xong tiến vào ký túc xá.

“Làm sao vậy? Khó chịu?” Thượng Kha ngồi ở bên giường Lý Thiên Hữu, sờ trán nàng.

“Sốt rồi, tôi đi lấy thuốc cho em!”

Thiên Hữu uống thuốc xong, Tiểu Miêu giặt sạch khăn mặt lau mặt và tay cho nàng, đồng thời lấy chăn của mình đặt lên chân của nàng, tiến vào ổ chăn của nàng nằm xuống, dùng thân thể của chính mình giữ ấm cho Thiên Hữu, liên đội các nàng mỗi lần làm nhiệm vụ nhất định phải có một binh y tế đi cùng, mà mỗi lần nàng có nhiệm vụ Tiểu Miêu hầu như luôn ở trong đó!

Lý Thiên Hữu và Thượng Kha còn có đội trưởng Trần Thần rất thân thiết, nữ binh của đại đội tổng cộng thành một tiểu đội, Trần Thần là đội trưởng, Lý Thiên Hữu là phó trưởng. Trần Thần tính cách hào sảng, không câu nệ tiểu tiết. Mà Thượng Kha thuộc kiểu nhu nhược, đương nhiên, môn học huấn luyện mọi thứ cũng không bị tụt phía sau, nói đến cũng rất thần kỳ, nàng ấy cho dù có từ trên cao rơi xuống cũng sẽ không phát sinh âm hưởng quá lớn, linh hoạt như mèo, tính cách lại rất nhu, không nóng nảy, cho nên mọi người quen gọi nàng ấy là Tiểu Miêu. Mà Lý Thiên Hữu xen vào giữa bọn họ, không phải quá nhu cũng không quá kiên cường.

Đêm hôm ấy bất ngờ vang lên hiệu lệnh khẩn cấp tập hợp, thông thường mưa rào như vậy đối với các nàng đã không còn là tân binh mà nói buổi tối mưa rào huấn luyện chống đỡ xong sau đó là tuyệt đối sẽ không khẩn cấp tập hợp ban đêm, Lý Thiên Hữu tinh táo nghĩ tới vậy là phải làm nhiệm vụ rồi!

Nghe thấy hiệu lệnh toàn bộ ban nữ binh tựa như đánh chiến trận, nhanh chóng mặc quần áo đeo giày chỉnh lý ba lô! Mấy giây sau đó chỉnh tề như xuất hiện trên thao trường, lúc này Lý Thiên Hữu đầu vẫn hỗn loạn, hơn nữa tới tháng khiến cái bụng nàng mơ hồ đau. Không có cách nào nàng chỉ có thể cắn răng kiên trì, bởi vì vào lúc này không thể suy tính đến thân thể!

Chạy xong 10 vòng sau đó chỉ huy bắt đầu điểm danh

“Bị điểm đến tên, ra khỏi hàng! Các đội khác về!”

“Đội một toàn thể nghiêm, quẹo sang trái, đi đều bước.” Theo đội một chỉnh tề bước tiến, các đội giẫm chân tại chỗ, hô khẩu hiệu, đi đều bước, hướng về phía ký túc xá!

“Cấp trên mệnh lệnh, võ trang đầy đủ, 5 phút sau đó xuất phát, có vấn đề gì không?” Ban đêm yên tĩnh chỉ còn lại thanh âm chỉ huy trầm thấp mạnh mẽ.

“Báo cáo” Tiểu Miêu hô.

“Ra khỏi hàng “

Tiểu Miêu đi về phía trước một bước, “Chỉ huy, Thiên Hữu sinh bệnh!”

Chỉ huy dùng ánh mắt tìm tòi nhìn Lý Thiên Hữu một chút, nàng cũng nhanh bước lên trước một bước.

“Báo cáo chỉ huy, mới vừa gặp mưa có chút sốt, hiện tại cảm giác rất tốt, không có vấn đề!” Thiên Hữu lên tinh thần, tận lực khiến bản thân nói to.

Tiểu Miêu thân thiết nhìn nàng một cái, nàng cho nàng ấy một mỉm cười yên tâm! Trên thực tế nàng biết thân thể của chính mình, mấy năm qua huấn luyện, chút vấn đề nhỏ ấy nói sao cũng không thể làm lỡ nhiệm vụ!

“Không có vấn đề sao? Không nên cố gắng chống cự, không được thì tôi thay đổi người!” Chỉ huy lời nói không có nhiệt độ, nhưng Thiên Hữu biết, hẳn là thực sự quan tâm nàng!

“Vâng, không có vấn đề!” Thiên Hữu rất khẳng định nói

Nhiệm vụ lần này xem ra gian khổ, phải ra 8 người, tương đương với sức chiến đấu một đội, trong đó 3 đội trưởng, hai người đội phó, quy mô này tại liên đội các nàng tính ra cũng là hưng sư động chúng (ra quân ô ạt), không biết đối mặt với hiểm cảnh thế nào, chỉ mong tất cả thuận lợi, nhiệm vụ lần này hoàn thành nàng có thể trở về thăm em gái, Lý Thiên Hữu âm thầm ở trong lòng vì bản thân cùng các chiến hữu cầu khẩn!

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Làm nhiệm vụ

Thời điểm khi các nàng võ trang đầy đủ ngồi trên phi cơ trực thăng, đầu Lý Thiên Hữu vẫn hỗn loạn, trong tay nàng nắm súng trường bắn tỉa, ngực nói không nên lời là cảm giác thế nào.

“Mọi người lên tinh thần, lần này nhiệm vụ cấp trên ra lệnh cho chúng ta là giải cứu con tin, mục tiêu hiện đã ẩn trốn ở trong núi ngoài 24 tiếng đồng hồ, bọn bắt cóc vốn là lính đánh thuê, đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc giống các người, vũ cảnh địa phương đã tổn thất tính mệnh vài chiến sĩ, cụ thể tới nơi rồi tôi cùng sĩ quan chỉ huy địa phương bàn bạc sau đó sẽ truyền xuống mệnh lệnh! Rõ chưa?” Chỉ huy đơn giản giới thiệu tình huống.

“Rõ!” Mọi người đồng loạt hô.

“Thiên Hữu?” Chỉ huy liếc mắt nhìn Lý Thiên Hữu, ý tứ là hỏi nàng có sao không?

“Báo cáo chỉ huy, tôi có thể!” Thiên Hữu vẫn rất kiên định nói.

Chỉ huy từ túi vải bên người móc một hời, đưa cho nàng một khối chocolate, Lý Thiên Hữu cười nhận lấy.

“Cảm ơn chỉ huy!” Nàng vừa nói vừa mở ra đóng gói muốn chia làm 8 phần.

“Này còn có, khối này cô giữ lại tự mình ăn đi!” Chỉ huy vừa nói vừa lấy ra hai khối tới chia cho mọi người.

Mọi người cùng nhau có ăn đã trở thành hành động quen thuộc của từng chiến sĩ, bởi vì hoàn cảnh các nàng phải đối mặt ác liệt không thể nào tưởng tượng, thường xuyên không có đồ ăn, tình đoàn kết giữa chiến hữu lúc đó đã thâm căn cố đế, trong lòng mọi người đều rõ ràng bảo toàn người khác mới là bảo vệ bản thân tốt nhất!

Lý Thiên Hữu cười ha hả đem chocolate thu vào trong túi, hiện tại không thể ăn, các nàng còn phải đối mặt chính là lính đánh thuê, đây cũng không phải là bọn bắt cóc bình thường, loại kẻ liều mạng này tuy nàng chưa từng cùng bọn chúng giao thủ, thế nhưng nghe các lão binh giảng qua, mỗi người bọn chúng đều là chúa ăn xương không nhả bã, tiền thuê bọn chúng làm nhiệm vụ tương đối cao, cho nên bọn chúng rất liều mạng! Lại là núi sâu, sò sò bánh bích quy nén tội nghiệp trong túi hành quân, thời khắc quan trọng một khối chocolate sẽ giải quyết vấn đề rất lớn!

Rất nhanh đến chỗ cần đến, phi cơ trực thăng đáp xuống trên một sân cỏ, bọn họ đều thủ thế chờ đợi, từng bước từng bước xuống phi cơ, bày xong đội hình chiến đấu, đối với bọn họ mà nói ở đây tất cả đều xa lạ, bọn họ phải đề cao cảnh giác, tiến nhập trạng thái chiến đấu!

Bây giờ là rạng sáng một giờ, xa xa trông thấy dưới chân núi tụ tập rất nhiều người, đèn xe chiếu vào bên trong, một đội quân tìm kiếm lái xe sáng loáng đèn lớn, à, tư thế này, không biết con tin bị bắt cóc có thân phận gì, mời tới cả bộ đội đặc chủng bọn họ, xem ra có trò hay rồi, Lý Thiên Hữu thầm nghĩ!

Bọn họ dừng lại cách đoàn người 10 mét, đợi mệnh lệnh kế tiếp của chỉ huy!

Nhìn chỉ huy cùng chỉ huy sĩ quan nói chuyện, vừa nói vừa chỉ vào ngọn núi, Thiên Hữu theo phương hướng nhìn sang, vị trí bọn họ hình như là lối vào núi, Đông Bắc chính là núi cao, hơn nữa một ngọn liền với một ngọn, núi này cách trụ sở bọn họ không tính xa, liền nhau liền nhau, phòng chừng thật đúng là một thế!” Xem ra chúng ta có một hời trận chiến ác liệt đây.” Lý Thiên Hữu chà xát tay, hôm nay thật lạnh!

“Lính đánh thuê, trước đây tôi cùng giao thủ với bọn chúng, trên đồi đến bây giờ còn giữ vết đạn đây!” Đại Chỉ ở bên cạnh nói.

“Hừ, lão tử ngược lại muốn xem bọn chúng có bao nhiêu bản lĩnh.” Trần Hồng Vũ dùng tay áo lau súng, về mặt xem thường.

“Đừng khinh địch, lát nữa lên núi chúng ta đều phải cảnh giác chút, những kẻ liều mạng này không phải là ngòi không!” Trần Hồng Hiến đáp Hồng Vũ một cước, nói với mọi người! Hồng Vũ kinh ngạc trừng liếc mắt anh hấn, hai anh em sinh đôi này, lớn lên vô cùng giống nhau, Lý Thiên Hữu là lớn lên cùng bọn họ từ nhỏ, vẫn có thể nhận ra, vừa tới đại đội không chiến hữu nào phân rõ được hai người ai là ai, về sau Trần Hồng Hiến bỏ đi dấu sao đỏ trên quần áo huấn luyện, mọi người mới không nhầm lẫn, thế nhưng đừng thấy bọn hấn lớn lên giống nhau, tính cách lại khác nhiều lắm, Hồng Vũ hấp tấp hiếu động, Hồng Hiến bình tĩnh lạnh lùng, thật đúng là bù đắp, hai người một đội, mỗi lần làm nhiệm vụ cũng là hai người một tổ.

“Đại Chí, cậu là lão binh, lại đã từng cùng lính đánh thuê giao thủ, lát nữa vào núi cậu bảo vệ Thiên Hữu một chút, ngày hôm nay em ấy khó chịu!” Thanh âm của Trần Thần đội trưởng đội ba.

“Được, yên tâm đi, tốt xấu cũng là hộ hoa sứ giả của em ấy nhiều năm như vậy . . !” Đại Chí vô tâm vô phách toét miệng nói

“Cát. . . anh là hộ hoa sứ giả của tôi khi nào chứ?” Nhìn Đại Chí không biết đùa giỡn lại nói như vậy, Lý Thiên Hữu biết hấn có chút khản trương.

“Chúng ta đều chiếu ứng lẫn nhau chút, bây giờ kiểm tra trang bị một chút đi!” Tiểu Miêu đưa tay xoa xoa trán Thiên Hữu, nở nụ cười.

Tất cả mọi người tỉ mỉ kiểm tra trang bị, Lý Thiên Hữu rút ra dao găm trong giày, con dao này đã theo nàng 3 năm, như là một phần trong thân thể nàng, nàng rất yêu quý, tỉ mỉ lau chùi sạch, cất trở lại, đối với đánh cận chiến, súng không thể chống đỡ tốt hơn dao găm!

Không lâu sau chỉ huy đi tới, mọi người đứng chỉnh tề, cùng đợi mệnh lệnh cuối cùng ban xuống!

“Nghiêm! Nghi!”

Theo khẩu lệnh chỉ huy, mọi người đứng xếp thành hàng ngang!

“Bọn bắt cóc 10 người, con tin bị bắt cóc 3 người, con tin hai nữ một nam, tiến vào một sơn động, sơn động thông hướng bên kia núi, lãnh đạo yêu cầu chúng ta đi vào từ mặt núi khác, từ mặt sau sơn động chặn đường bọn chúng, phản kháng có thể đánh gục, phải bảo đảm con tin an toàn, còn có, mọi người tự thân an toàn, quá nhiều lời tôi không muốn nói nhiều, tất cả mọi người nghe rõ chưa?” Chỉ huy hai mắt lấp lánh phát ra hàn quang, khiến mọi người cảm giác được nguy hiểm.

“Rõ!” Mọi người đồng thanh hô.

“Trần Hồng Hiến anh dẫn đội, mọi người phải cẩn thận, cùng đội tin tức tốt từ các người!” Chỉ huy chỉ chỉ lỗ tai, mọi người mang đều là ống nghe song hướng ẩn hình, có tần suất, hơn nữa đều mã hóa, có thể liên hệ bất cứ lúc nào! Bên núi kia cách một đoạn, xe không thể đi thẳng đến, xuống xe còn phải vượt qua một ngọn núi không tính cao lắm, mới có thể đi vòng qua. Một đường hành quân gấp, một nhóm tám người bầu trời chiếu sáng đến địa điểm bọn họ dự định leo núi! Nhất định phải trước trời sáng tìm được vị trí mục tiêu, để tránh khỏi phát sinh biến hóa.

Bởi mới vừa mưa, đường núi thật không dễ đi, mọi người tiêu hao thể lực rất nhanh, mọi người quyết định ở dưới chân núi hơi làm chỉnh đốn.

“Hai người một tổ, thành hình quạt lên núi, mọi người không nên cách quá xa, phát hiện mục tiêu, ngoài 500 mét hội hợp!”

Mọi người vây nhìn bản đồ phác thảo dân bản xứ vẽ ra, nghe Trần Hồng Hiến an bài!

“Không có vấn đề 5 phút sau đó xuất phát, mặc kệ thể nào trước 6 giờ phải tiếp cận mục tiêu!”

Mọi người hiểu ý, 5 phút sau đó các tổ hướng ngọn núi xuất phát!

“Thiên Hữu, không sao chứ!” Giang Đại Chí đi ở bên cạnh Lý Thiên Hữu, hip mắt đánh giá xung quanh. “Không sao, hạ sốt lâu rồi!” Thiên Hữu cũng không dám sơ suất, hiện tại ai cũng không dám đảm bảo kẻ địch rời khỏi sơn động hay chưa, giây tiếp theo có thể xuất hiện tại trước mặt bọn họ hay không!

“Phát hiện mục tiêu!” Thanh âm của Tiết Cương đội trưởng đội năm.

“Chắc không? Sẽ không lại là bù nhìn chứ?” tiếng nói trung tính của Trần Thần đội trưởng đội ba từ trong ống nghe truyền ra.

“Chắc chắn, cự ly mục tiêu 1000 mét!” Tiết Cương rất khẳng định nói.

“Mọi người thả nhẹ động tác dựa sát hướng về Ngũ đội trưởng, chú ý tuyệt đối đừng đá thảo kinh xà!” Trần Hồng Hiến thở khê hạ lệnh.

Một canh giờ tìm được sơn động này, đều là sợ bóng sợ gió một hồi, xem ra phương hướng của mọi người vẫn rất chuẩn xác, cũng coi như thuận lợi, Lý Thiên Hữu nhìn một chút đồng hồ đeo tay, 6 giờ kém 10!

“Ai lên trước?” Trần Hồng Vũ hỏi.

Lý Thiên Hữu nhìn bốn phía một chút, ngoại trừ gió thổi ngọn cây sần sật vang động, xung quanh một mảnh vắng ngắt, sơn động đến tột cùng có bao nhiêu lớn, địa hình ra sao, mọi người hoàn toàn không biết gì cả, sơn động xung quanh bị cây cỏ cao cao che nửa, khả năng đi vào không bị phát hiện quá nhỏ .

“Không thể đi vào, đối phương 10 người, còn có con tin, địa hình không rõ, chúng ta rất bị động.” Lý Thiên Hữu vừa nói vừa nghĩ đối sách.

“Thiên Hữu nói rất đúng, chỉ huy nói, cảnh sát vẫn thủ ở bên kia động khẩu, chưa thấy có người đi ra, bên này cũng không có vết tích bị dẫm đạp, xem ra bọn chúng còn đang bên trong, nhưng chắc chắn sẽ không mãi ở trong động, chúng ta ôm cây đợi thỏ!” Hồng Hiến ý bảo mọi người xem hướng bên kia. Theo tầm mắt Hồng Hiến nhìn sang, cách không xa động khẩu địa hình mai phục rất có lợi, cao cao nổi lên sườn núi, còn có cây cối cao to, nếu như mọi người dự đoán không sai, chẳng bao lâu nữa kẻ địch sẽ có động tĩnh, mọi người mai phục tại nơi này là biện pháp tốt nhất!

“Ngũ đội trưởng, cậu cùng Lưu Lực đi hướng 3 giờ rồi xa động khẩu một chút.” Hồng Hiến vừa vẽ trên mặt đất, vừa ngẩng đầu bố trí phương vị cho mọi người.

“Chúng ta không thể mạo hiểm, đối phương 3 con tin, các cậu ở cách xa một chút, nếu như bọn họ chạy trốn, các cậu chặn lại một chút!”

“Rõ!”

“Thiên Hữu, em cùng Đại Chí đi mặt bên sơn động, lúc kẻ địch đi ra mọi người nguy trang tốt, nghìn vạn lần không nên cử động, sau khi bọn người đi ra, súng vừa vang, hai người nghĩ biện pháp bảo vệ động khẩu, một kẻ cũng không được chạy vào!”

“Rõ!”

“Được rồi, mọi người phân công nhau hành động, nghìn vạn lần chú ý an toàn, tôi nói bắt đầu hành động, mọi người nhất định phải mau chóng chế địch, bắt bọn chúng không chậm quá vài giây, có thể giết thì giết, chỉ cần bọn chúng có cử động thương tổn con tin, cũng không cần miễn cưỡng, để ngừa kẻ địch chó cùng rứt gậu! Tàn ra đi!”

Lý Thiên Hữu cùng Giang Đại Chí mai phục tại cây phi thấp bé bên trái sơn động, đường nhìn vừa vặn, Lý Thiên Hữu toàn thân đều tiến nhập trạng thái khẩn trương, không phải khẩn trương là bản năng phản ứng, nàng xem không thấy ánh mắt của chính mình, nhìn Đại Chí bên người, trên mặt vẽ ra sợi mầu, con mắt bắn ra hàn quang, Lý Thiên Hữu nghĩ bọn họ lúc này càng như là sói đợi vây bắt con mồi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiếp theo chương nữ chủ gặt hái. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp nhau như vậy. . .

*Nàng = Lý Thiên Hữu; Cô = Lâm Bắc Thần.

Khoảng chừng lại qua một canh giờ sơn động khẩu có động tĩnh nho nhỏ, lúc này trời đã sáng choang, bởi vì đêm qua trời mưa, trên núi sương mù bao phủ rất rộng! Cũng may bọn họ cách mục tiêu rất gần, nếu không hoàn cảnh như vậy đối với mọi người tuyệt không có lợi. Lý Thiên Hữu mơ hồ nghe tê thanh âm chất khí, nhưng không rõ ràng lắm, còn có tiếng bước chân! Trong đầu hiện lên một ý nghĩ.

“Bom khói!” Nghĩ đến cũng nói ra, Lý Thiên Hữu cùng Giang Đại Chí che miệng mũi.

“Ngũ đội trưởng, các cậu mở to hai mắt nhìn chút động tĩnh!” Trần Hồng Hiến bồi thêm một câu ngay sau Lý Thiên Hữu nói, nếu như những kẻ tiến vào động khẩu này ném bom cay bọn họ, một thời gian ngắn sẽ không thể mở mắt!

“Mọi người nằm úp sấp xuống, ẩn trốn tốt!” Lý Thiên Hữu cả người dán tại trên sườn núi, thanh âm thấp không thể thấp hơn, nàng biết sau bom khói kẻ địch sẽ nã đạn khắp xung quanh, đạn không có mắt, dưới tình huống như vậy chính là bị đạn bắn trúng, bọn họ cũng không thể gây ra một chút động tĩnh, dẫm đạp kinh xà hậu quả là, kẻ địch lần thứ hai tiến nhập cái động khẩu, liền không biết sẽ đối lập tới khi nào. . .

“Một tên, hai tên, ba, bốn tên.” Thiên Hữu nhắm mắt lại nghe tiếng bước chân từ động khẩu, bốn người đi ra, ngay sau đó là liên chuỗi tiếng súng cắt phá toàn bộ núi rừng, tiếng súng không có ý tứ dừng lại, mẹ kiếp, trang bị đủ hoàn mỹ.

“Hồng Hiến, bốn người đi ra, bắn phá xong người của bọn chúng sẽ đi ra.” Thiên Hữu thử mở mắt một khe nhỏ, sương mù sắc người lập tức dính tới, mơ mơ hồ hồ thấy bốn người, mang theo mặt nạ, lưng tựa lưng, thay đổi băng đạn tiếp tục bắn phá.

“Ngũ đội trưởng! Đủ lên không?” Trần Hồng Hiến hỏi.

“Có thể, tôi cùng Lưu Từ, một người giết chết một tên không thành vấn đề.”

“Tốt, kẻ địch toàn bộ đi ra, chỉ cần vừa rời khỏi động khẩu liền nổ súng, chúng ta tám người một người giết chết một tên, nghìn vạn lần đừng thương tổn đến con tin! Tấn công kẻ địch cách mình gần nhất!” Trần Hồng Hiến vừa dứt lời, tiếng súng liền ngừng lại, lại là một trận tiếng bước chân, vừa mở mắt làm hại Lý Thiên Hữu rơi lệ không ngừng, bom cay chết tiệt.

Nghe thanh âm bọn người ra khỏi động khẩu, thanh âm bọn chúng trao đổi rất nhẹ, nhẹ đến mức Lý Thiên Hữu cơ hồ nghe không rõ bọn chúng nói

chính là ngôn ngữ nước nào. Nàng lần thứ hai neho mắt lại, lúc này nhìn hơi rõ ràng chút, hai nữ một nam mỗi người bị hai người bọn chúng kèm hai bên. Bốn người đi ở phía trước, Lý Thiên Hữu tình té đécm cự ly, khóa chặt mục tiêu của nàng. Kẻ địch nàng chặn đánh giết, đang căng thẳng quan sát động tĩnh xung quanh, một tay cầm súng, một tay giữ chặt cánh tay của một nữ con tin. Lý Thiên Hữu hòng súng vẫn nhắm ngay đầu kẻ địch, nàng ở trong lòng thầm đối với nữ con tin kia nói xin lỗi, bởi vì Lý Thiên Hữu biết sau khi nàng kéo cò súng, trên mặt con tin cùng quần áo nhất định sẽ rất đặc sắc!

Nghe Trần Hồng Hiến mệnh lệnh, Lý Thiên Hữu như Giang Đại Chí làm một thủ thế về phía trước, tiếng súng vang lên. Giải quyết mục tiêu xong, khẩu súng thuận thế hướng về vùng phía sau, đưa tay rút ra dao găm, đứng dậy nhào đi ra ngoài. Kẻ địch bị Thiên Hữu bốc đồng đánh ngã trên mặt đất, tay phải ra quyền, tay trái đoạt súng, Thiên Hữu trong đầu chỉ có một chữ, nhanh, nhất định phải nhanh, phải trong thời gian kẻ địch chưa kịp phản ứng tiêu diệt hẳn! Mà Lý Thiên Hữu phát hiện một quyền của nàng đánh xuống phía dưới, căn bản không mang đến cho kẻ địch bao nhiêu thương tổn. Ghê tởm hơn chính là, nàng gục hẳn đồng thời, nữ nhân kia cũng ngã xuống bên người bọn họ, Lý Thiên Hữu tay trái cùng chân gátt gao kẹp lấy súng của hắn, mà tay trái kẻ địch nhưng vẫn giữ lấy con tin, lúc này hắn cũng không buông ra, Đệt! Lý Thiên Hữu thu quyền xuất đao, mang theo huyết tào mã tẩu tàn nhẫn chuẩn xác đâm vào tay trái kẻ địch. Kẻ địch buông lỏng tay ra, nhưng con tin không có ý tứ di chuyển, Thiên Hữu liếc mắt nhìn, mẹ nó, bất tỉnh! Cũng đúng, con gái bình thường nào có thể chịu được trường hợp như vậy! Rút ra mã tẩu, kẻ địch hô to một tiếng, nàng thừa nhận sức mạnh của hắn vượt xa nàng, ngay lúc hắn đứng dậy, Thiên Hữu thuận thế hai chân đạp lên lồng ngực hắn, hai tay nắm súng của hắn đồng thời đẩy, đem súng của hắn đoạt xuống, vào lúc này mấy khẩu súng nhắm ngay đầu hắn . . . ”Hô.” Lý Thiên Hữu thở ra một hơi. Mục đích của nàng là bắt sống, bọn họ đã giết tám người, phải lưu hai tên sống sót, nếu không cũng không cần phí sức lớn như vậy.

Lý Thiên Hữu đứng dậy vỗ vỗ đất trên người, một tên khác đã bị Trần Hồng Vũ chế phục, tất nhiên nàng cùng đi với Hồng Vũ, tiếng súng mỗi người đều nhào xuống, Lý Thiên Hữu hướng về phía Trần Hồng Vũ giơ ngón tay cái lên!

“Thiên Hữu, có sao không?” Tiểu Miêu đã đi tới, dùng tay áo giúp Lý Thiên Hữu lau mặt, trên mặt của nàng cũng không thể nói rõ là cái gì, nước mắt mang theo mồ hôi, mắt cay muốn chết! “Không sao, không sao, chính là mắt khó chịu a!”

“Được đó, anh hùng cứu mỹ nhân đây? Đánh gục một tên, lại gục một tên. !” Đội trưởng Trần Thần nhú mày, vui tươi hơn hớ nhìn Thiên Hữu, lại nhìn một chút con tin trên mặt đất.

Lý Thiên Hữu nhìn Tiểu Miêu kiểm tra tình huống cho nữ con tin kia, lúc này nàng mới tỉ mỉ quan sát, vóc dáng rất cao, bên trong áo gió màu đen mặc kiện tiểu sam, màu sắc hẳn là trắng đi, cô nằm trên mặt đất, quần thời trang đồng dạng màu đen, chân đeo một đôi giày da đen, tóc rất mất trật tự, lộ ra nửa bên mặt, đều là máu, Thiên Hữu trong đầu hiện lên bốn chữ “vô cùng thâm”, không khỏi đánh cái khó coi.

Ba con tin ngoại trừ nữ nhân này nằm đây, còn hai người khác không bị kinh hách nhiều lắm, một cô gái khác ngồi nằm ở bên người nữ nhân này, ánh mắt tan rã, xem ra sợ hãi không nhẹ. Nam nhân khản trương kia, một bên thăm dò trán, một bên hỏi Tiểu Miêu tình huống của nữ nhân này, thấy tình huống cô rất là căng thẳng.

“Chỉ huy ở dưới chân núi chờ chúng ta đó.” Trần Hồng Hiến thấy tình huống ổn định sau đó mở miệng nói.

“Những thứ này làm sao bây giờ?” Lý Thiên Hữu nhìn trên đất thi thể nằm ngang dọc tứ tung.

“Một hồi vũ cảnh sẽ đến thu thập.” Giang Đại Chí một bên băng bó giúp nam nhân bị Lý Thiên Hữu đâm một đao, một bên trả lời vấn đề của nàng.

Trần Hồng Hiến đi tới bên người nữ nhân đang nằm, nhìn một chút, “Tiểu Hổ Tử, cậu tới công cô ấy!” Kêu Ngủ đội phó đến. Tam đội trưởng cậu diu cô bé này chút, Hồng Vũ em chăm sóc hẳn.” Hồng Hiến chỉ chỉ hai con tin một ngồi một đứng. “Những người khác thay nhau trông coi trọng phạm nhân, chúng ta xuống núi!” Nói xong, Trần Hồng Hiến dẫn đầu đi ra ngoài!

Một đường đi xuống, Thiên Hữu đã biết tình huống con tin, nữ nhân té xỉu tên Lâm Bắc Thần, là tổng giám đốc một tập đoàn công ty, nữ nhân tên Vương Kỳ là bí thư của cô, nam nhân gọi Dương Từ Long kia, cũng là người đứng đầu xí nghiệp nào đó, là bạn trai Lâm Bắc Thần. Bọn họ là bị bắt cóc ở trên đường tới sân bay, một chút năng lực phản kháng cũng không có, mấy tên bảo tiêu đã bị quật ngã tại chỗ, cũng đúng, lính đánh thuê cường hãn như vậy nếu Lý Thiên Hữu bọn họ địa hình không có lợi, đánh bất ngờ. Nếu như cứng đối cứng, bọn họ đỉnh cấp đội ngũ như vậy cũng không có mười phần trăm chắc, càng đừng nói này bảo tiêu . Ai, làm một người có tiền cũng không tốt a, nhìn một cái, không biết những người này phải bao lâu mới có thể thoát khỏi mấy ngày đáng sợ đã trải qua đây! Cái gọi là lên núi dễ xuống núi khó, hơn nữa bọn họ còn dẫn theo những phiền toái này, cước bộ chậm rất nhiều, đều sắp đi một nửa, vẫn chưa tiếp cận vũ cảnh, tuy nói bộ đội đặc chủng cần độc lập hành động, bọn họ cũng không cần không có hiệu suất như thế đi!

“Xin thả tôi xuống!” Giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Lý Thiên Hữu mới vừa nghe thanh âm, còn chưa kịp phản ứng chợt nghe “A!” một tiếng hét thảm. Nàng phản xạ có điều kiện giương lên súng, ngất, hóa ra là Tiểu Hổ Tử nghe thấy Lâm Bắc Thần đột nhiên lên tiếng, lại là muốn hắn buông ra, lập tức liền đem nữ nhân buông lỏng ra, kết quả nữ nhân trực tiếp ngã ở trên mặt đất!

Lý Thiên Hữu nhìn Tiểu Hổ Tử đỏ mặt chân tay luống cuống, ài, đây là bộ đội đặc chủng sao? Ai nói tham gia quân ngũ không có cảm tình, đều là nói láo! Lý Thiên Hữu một lần nữa vác súng tốt, vươn tay muốn kéo nữ nhân trên mặt đất, mà người ta lại dùng ánh mắt sợ hãi nhìn nàng, một chút phản ứng cũng không có, Lý Thiên Hữu nhìn bản thân, một thân mê màu, lại nhìn một chút hai tên tù binh bất được, quần áo quả thật là có chút tương tự, nàng cười cười: “Đừng sợ, chúng tôi là người tốt!” Lúc này Dương Từ Long cũng đã đi tới, trực tiếp đi đỡ Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần đứng dậy song song bắt tay với Thiên Hữu, tay thật mềm mại, đó là phản ứng đầu tiên của Lý Thiên Hữu. Nhiều năm như vậy, vừa đao vừa súng, tay nàng đã che kín vết chai, đây mới là tay con gái đi, ước ao làm cho lòng chua xót! Kéo Lâm Bắc Thần, hiển nhiên cô còn chưa tỉnh hẳn, tựa ở trên người Dương Từ Long, một tay còn nắm chặt tay Lý Thiên Hữu! Lý Thiên Hữu muốn buông cô ra, lại nghĩ không thích hợp, giữa lúc nàng do dự, thanh âm Trần Hồng Hiến truyền tới.

“Thiên Hữu, tình huống sao rồi?” Thanh âm là từ trong ống nghe truyền đến.

“Không có việc gì, nữ nhân kia tỉnh lại.” Lý Thiên Hữu hơi sùng sốt, hoàn hồn trở lại.

“Nhanh lên một chút đuổi kịp!”

“Rồi!” Lý Thiên Hữu buông ra tay Lâm Bắc Thần đang muốn ra hiệu Tiểu Hồ Từ tiếp tục công nàng, Lâm Bắc Thần nói:

“Tôi không muốn hấn công.”

“Hả?” Thiên Hữu chờ nàng giải thích.

“Tôi có thể tự mình đi.” Nghe Lâm Bắc Thần nói như vậy, Thiên Hữu nhìn một chút chiến hữu phía trước, nhìn nhìn lại cô, chính mắt mình không có mao bệnh a, toàn bộ trọng lượng của cô bây giờ còn ý tại trên người bạn trai còn chưa tỉnh táo hẳn của cô đây!

“Cô xác định?” Vừa hỏi Lý Thiên Hữu vừa xoay người, ý bảo Tiểu Hồ Từ đuổi kịp đội ngũ.

“Vậy cô công tôi.” Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Hữu xoay người, bắt được bọc hành lý Thiên Hữu đeo.

Lý Thiên Hữu có hứng thú nhìn Lâm Bắc Thần, cô mở to đôi mắt, cắn môi, ánh mắt quật cường, nhìn ra cô đang nỗ lực khiến bản thân thoát nhìn rất kiên cường.

“Lên đây đi!” Lý Thiên Hữu thả nhẹ thanh âm, nắm một tay của cô, nửa ngồi xỏ xuống phía dưới, Lâm Bắc Thần bò lên trên lưng Thiên Hữu, hai tay ôm cổ của nàng. “Thiên Hữu, em được không?” Trần Hồng Vũ một mực chiếu khán bên người Dương Tử Long, thấy nàng công Lâm Bắc Thần, hẳn đi tới giúp đỡ hạ vai của nàng.

“Không có việc gì, nhẹ như con gà con.” Nói xong còn ha hả cười. Trần Hồng Vũ đưa tay dò xét đầu Lý Thiên Hữu, không nói cái gì nữa, lui ra phía sau cùng đi với Dương Tử Long, đi theo phía sau các nàng. Lâm Bắc Thần cũng học Trần Hồng Vũ lấy tay đặt ở trên trán Lý Thiên Hữu, cảm thụ lấy cái gì. Lý Thiên Hữu buồn bực nữ nhân này thật là có chút ý tứ, nàng nói cô con gà con, cô sờ đầu nàng làm gì. Nàng lắc lắc đầu, quay đầu lại hướng cô nở nụ cười, cẩn thận đi xuống núi. Bởi vì phải công Lâm Bắc Thần, vốn có súng sau người hiện tại treo ở trước ngực, có chút vướng bận, Lâm Bắc Thần đại khái cũng cảm giác được, đuổi tay vài lần, muốn bắt lấy súng kia, cũng không có thành công.

“Cô làm gì? Súng cũng không thể tùy tiện chạm” Lý Thiên Hữu bất giác ngũ khí cường ngạnh lên.

“Ai hiếm lạ chạm súng rách của cô.” Hư thoát thành như vậy, còn tranh luận. Lý Thiên Hữu không có nói tiếp, suy nghĩ một chút, người ta cũng là hảo ý, ở bộ đội ngũ thời gian quá dài, bản thân cũng không biết làm sao cùng người thường tiếp xúc.

“Không sao, cô lại không nặng, chúng tôi mỗi ngày huấn luyện chạy 5 km, đều là vác bao cát chạy tới chạy lui, trọng lượng của cô so ra cũng chẳng đáng gì, tôi sớm quen rồi.” Thấy Lâm Bắc Thần cũng không nói tiếp, Lý Thiên Hữu tượng trưng tính giảm bớt xấu hổ.

“Ồ!” Lâm Bắc Thần vẫn hữu khí vô lực.

“Cô vói tay tìm trong túi của tôi đi, lấy thứ bên trong ra nữa!” Lý Thiên Hữu hơi chút khom người, để cô tiện đem tay đi vào.

“Là cái gì?” Lâm Bắc Thần đứng là rất nghe lời, đang lúc nói chuyện thì lấy ra chocolate chỉ huy trước khi xuất phát đưa cho Lý Thiên Hữu.

“Hai ngày nay cô nhất định chưa ăn gì đi, chocolate, trước lót lót chút bụng, xuống dưới chân núi rồi xe cứu hộ trực tiếp đưa các cô đến bệnh viện.

“Vậy còn cô?” Lâm Bắc Thần một bên mở đóng gói một bên nghiêng đầu nhìn mặt Lý Thiên Hữu, Thiên Hữu trên mặt tô vẽ sọc màu, nhìn không ra bộ dáng của nàng.

“Tôi? Tôi đương nhiên là quay về liên đội!” Lý Thiên Hữu hiển nhiên không nghĩ tới vì sao Bắc Thần sẽ hỏi như vậy.

“Tôi là Lâm Bắc Thần, là người thành phố A. Cô tên là Thiên Hữu? Bộ đội nào?” Hương vị chocolate bay vào trong lỗ mũi Thiên Hữu. Không đợi Lý Thiên Hữu trả lời, tay Lâm Bắc Thần liền rời khỏi miệng nàng, Lý Thiên Hữu cúi đầu nhìn một chút, là nàng cắn hơn phân nửa chocolate.

“Cô ăn đi, tôi lại không đói bụng.” Lý Thiên Hữu có chút xấu hổ, dù sao nàng cũng không quen. “Thế nào? Chê tôi bản?” Lâm Bắc Thần nói xong chính mình lại cắn một ngụm, một lần nữa lại tiến đến bên miệng Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu nghiêng đầu cười cười, há mồm cắn một miếng nhỏ.

“Cô còn chưa có trả lời vấn đề của tôi?”

“Vấn đề gì? À, tôi là Lý Thiên Hữu, về phần bộ đội nào, cái này chúng tôi có điều lệ bảo mật, xin giữ bí mật!” Lý Thiên Hữu ăn ngay nói thật

“Nha, vậy tôi về sau muốn tìm cô, làm sao bây giờ?” Lâm Bắc Thần lại duỗi tay lau mồ hôi cho Lý Thiên Hữu, nàng thật là có chút không thích ứng, dù sao đối với nàng mà nói Lâm Bắc Thần là người xa lạ, nhưng lại cảm thấy rất hưởng thụ, Tiểu Miêu cũng hay làm chuyện như vậy, tại sao mình sẽ không nhiều cảm giác như thế.

“Cô không tìm được tôi!”

“Thế nhưng tôi muốn tìm cô!”

“Vì sao?” Lúc này Thiên Hữu ngừng lại, nhìn mặt Lâm Bắc Thần, nói chính xác là nhân thần.

“Còn phải hỏi vì sao? Chính là muốn cảm ơn cô!” Bắc Thần cũng thật lòng nhìn nàng, nửa điểm ý cười cũng không có.

“Ồ, không cần, những việc này đều là chúng tôi phải làm, này là chức trách của chúng tôi!” Đang lúc nói chuyện, Lý Thiên Hữu công Bắc Thần đã đuổi kịp đội ngũ.

Tại thời điểm Lâm Bắc Thần còn muốn nói chút gì đó, vũ cảnh quan binh sĩ giờ lên cẳng cứu thương cùng vài nhân viên chữa bệnh và chăm sóc chạy tới, Lý Thiên Hữu cẩn thận đặt Lâm Bắc Thần ở trên cẳng cứu thương, thay cô cột chắc thắt lưng phòng hộ, đang muốn đứng dậy, Lâm Bắc Thần lại bắt được tay nàng, hướng nàng mỉm cười, nói lời cảm ơn! Liền không có những lời gì khác, cũng không có bất luận biểu tình gì. Lý Thiên Hữu ngẩng đầu nhìn xung quanh, Tiểu Miêu, Trần Thần, Trần Hồng Vũ đều đứng ở một bên nhìn các nàng, Lý Thiên Hữu bỏ ra tay cô, lùi đứng qua một bên. . .

Vũ cảnh quan binh một khắc không ngừng đỡ Lâm Bắc Thần đi xuống phía dưới. Lý Thiên Hữu sững sờ nhìn, Lâm Bắc Thần lẳng lặng nằm ở trên cẳng cứu thương, hai mắt lim dim, trong tay siết nửa đoạn chocolate, trên mặt vẫn đang vết máu loang lổ, gai mắt như vậy. Lý Thiên Hữu bắt đầu hối hận vừa nãy hẳn là nên giúp cô chà lau một chút. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Gặp lại Thiên Kiều . . .

Nhiệm vụ lần này hoàn thành rất tốt, tuy rằng chỉ huy trước sau như một nghiêm mật, nhưng tất cả mọi người đều biết, chỉ huy chính là phi thường hài lòng, ai bảo hắn được xưng là lãnh diêm vương Vương Kính Tùng đây! Mọi người sớm đã thành thói quen!

Thật đáng mừng chính là Lý Thiên Hữu cuối cùng cũng xin nghỉ phép được rồi, hơn nữa này được nghỉ chính là một tháng. Trước khi đi chỉ đạo viên tới tìm nàng kín đáo đưa cho nàng một cái phong thư dày đặc, hắn nói là một chút tâm lòng của liên đội, tất cả mọi người thay Thiên Kiều hài lòng, lên cao trung chi phí rất cao, ăn cơm trong một cái bát tô nhiều năm thế này, tâm lòng thì tâm lòng! Lý Thiên Hữu biết, đại đội đối với nàng vẫn luôn rất chiều chuộng, tình huống nhà các nàng đại đội biết rất rõ, nàng rất cảm kích, có những chiến hữu này, cho dù có một ngày bản thân hi sinh, bọn họ cũng sẽ thay nàng nhận trách nhiệm chăm sóc em gái!

Lúc trở lại ký túc xá, tất cả mọi người đang làm việc của chính mình, chuyện tiền bạc ai cũng không đề cập tới, Lý Thiên Hữu trong lòng thật cảm tạ các nàng, là sợ tổn thương lòng tự trọng của nàng đi! Nàng Lý Thiên Hữu có tài cán gì để nhóm tỷ muội này đối tốt với nàng như vậy!

“Bọn tỷ muội, lần này tôi trở lại thăm em gái, tâm lòng của mọi người tôi đã nhận được, Thiên Hữu ở đây cảm ơn mọi người!” Nàng đứng ở giữa ký túc xá, hướng về phía mọi người kính chào theo nghi thức quân đội!

“Đừng nghiêm chỉnh vậy, trở về hảo hảo cho em gái ăn ngon, mặc đẹp, chúng ta tham gia quân ngũ tuy rằng nghèo, nhưng không thể quá khó coi!” Trần Thần từ giường trên nhảy xuống, vỗ vỗ vai nàng!

“Đúng vậy, đúng vậy!” Mọi người phụ họa.

“Ôi, thần xạ thủ của chúng ta, con mắt thật đỏ, chẳng lẽ là quá cảm động?” Nói chuyện Trần Thần lại đập vai nàng một quyền.

“Vốn là người ta cảm động!” Lý Thiên Hữu xoa xoa khóe mắt, trừng liếc mắt đội trưởng.

“Đội trưởng, đừng trêu Lý Thiên Hữu nữa, thời gian không còn sớm, sáng mai em ấy phải dậy sớm đây!” Tiểu Miêu luôn luôn đối với Lý Thiên Hữu tốt nhất, chưa bao giờ để nàng chịu một chút ủy khuất.

“Thiệt ~, em ấy đây là cùng chúng ta khách khí, cậu còn nói giúp em, cùng chúng ta khách khí chính là em ấy tìm đánh!” Đội trưởng không nghe theo không buông tha.

“Em mới không có, chính là nghĩ mọi người quân thiếp cũng không phải vô ích, em hơi xấu hổ!” Lý Thiên Hữu nhỏ giọng nói

“Như thế mà còn không gọi là khách khí, thôi, em đừng đơm dăng, đó là mọi người cho em gái em, với em không một chút quan hệ!”

“Đúng vậy, Thiên Hữu, em cũng đừng khách khí, tất cả mọi người thay Thiên Kiều vui vẻ đây!” Tiểu Miêu ở bên người Lý Thiên Hữu phụ họa đội trưởng.

“Tiểu Miêu, cậu đi bận rộn đi, tớ nói với em ấy chút chuyện!” Đội trưởng thu hồi cợt nhả

“Ừm!”

“Đội trưởng có việc? Có phải muốn em mang vật gì về nhà không?” Lý Thiên Hữu suy nghĩ một chút đội trưởng cũng không có chuyện gì muốn bàn giao nàng. “Em có thể mang tới sao? Chúng ta cũng không phải ở cùng nơi!” Đội trưởng liếc mắt trừng nàng, “Nói đứng đắn, còn nhớ rõ nữ nhân ngày đó không?” Đội trưởng tiến đến bên cạnh Lý Thiên Hữu, nhỏ giọng nói. “Nữ nhân? Con tin chúng ta giải cứu?” Hình như nhiều năm như vậy tiếp xúc với nữ nhân ngoại trừ trong đội cũng chỉ có hai người bọn họ.

“Đúng! Nghe nói nàng ở thành phố A!”

“Ừ, cô ấy cùng em nói qua! Làm sao vậy?” Lý Thiên Hữu đột nhiên nghĩ đến Lâm Bắc Thần mặt đầy máu nằm ở trên cáng cứu thương, lúc cùng nàng ly biệt thì mỉm cười.

“Nàng nói với em? Lúc nào? Sao tôi không phát hiện các em nói chuyện lúc nào?” Đội trưởng vẻ mặt giật mình.

“Đội trưởng, chị đã quên, em cũng cô ấy xuống núi mà, cô ấy đương nhiên là có cùng em nói chuyện rồi.” Lý Thiên Hữu nghĩ đội trưởng có chút mặc danh kỳ diệu.

“Không phải, không phải là người em đồng gia, là người khác.”

“A, người cùng đi xuống núi kia, làm sao vậy? Chị sẽ không bảo em đi tìm nàng đi?”

“Cũng không phải!” Đội trưởng trở nên có chút nhăn nhó.

“Đội trưởng, chị không sao chứ?”

“Tôi có thể có chuyện gì?”

“Không có việc gì, không có việc gì chị quan co cái gì chứ? Đây cũng không giống đội trưởng đại nhân mạnh mẽ vang dội của chúng ta!” Lý Thiên Hữu hướng đội trưởng nghịch ngợm trừng mắt nhìn.

“Được rồi, được rồi, em thì hiểu cái gì. Thời điểm tách ra nàng nói cho tôi biết, nàng sống ở thành phố A, nói là công tác tại tập đoàn Lâm thị, em nhân tiện giúp tôi đưa nàng phong thư!” Đội trưởng vẻ mặt đứng đắn, Lý Thiên Hữu xác thực đem mệnh trương thành hình chữ O, “Vì sao phải viết thư cho nàng, đội trưởng trước đây các chị quen biết à?” Trần Thần bắt đầu đi lờm một cái. “Quen biết cái đầu em, đừng hỏi nhiều như vậy, đây là mệnh lệnh, rõ chưa?” Nói xong Trần Thần ném cho Lý Thiên Hữu một cái phong thư kín, đứng dậy đi hướng cửa.

Lý Thiên Hữu cầm phong thư trên dưới nhìn một chút, mặt trên ngoại trừ ba chữ Vương Kỳ nhận, không còn cái khác! Giữa lúc nàng nghiên cứu, Trần Thần lại phản trở về một cái đoạt lại, “Không được nhìn lên, đây cũng là mệnh lệnh!” Nói xong đem thư bỏ vào trong ba lô nàng đã thu thập tốt! “Đội trưởng. . .” Lý Thiên Hữu tội nghiệp nhìn Trần Thần. “Không thương lượng, lên giường ngủ!” Trần Thần nói xong không để ý nàng nữa. . .

Hôm sau trời vừa sáng Lý Thiên Hữu đã xuất phát, ngồi xe bộ đội hậu cần ra khỏi núi, một đường trần trọc buổi tối ngày thứ hai rốt cục tới thành phố A rồi, Lý Thiên Hữu rời nhà tham gia quân ngũ năm hai thì một nhà cô hai liền dời vào thành phố này, chuyện làm ăn coi như không tệ, những thứ này đều là thông qua trong thư Thiên Kiều viết gửi cho nàng, nhiều năm như vậy ngoại trừ thư từ qua lại, điện thoại là rất ít gọi!

Lý Thiên Hữu là mặc quân trang trở về, năm năm quần áo của nàng ngoại trừ quân trang chính là quần trang, quần áo tân binh mang đi hiện tại sớm đã thành nhỏ bé không thể mặc nữa, vì tiết kiệm tiền mấy năm nay nàng một bộ quần áo cũng không có mua. Đôi khi nàng cũng sẽ nghĩ thanh xuân của mình đều hao tổn ở trong quân doanh, liên tục huấn luyện, nhiệm vụ, rốt cuộc có đáng giá hay không? Cuộc sống bây giờ cũng thay đổi, lúc đầu là vì rèn đúc bản thân, vì quân tiếp, nhưng còn bây giờ thì sao? Lý Thiên Hữu nhưng không có khái niệm, có thể nàng biết bản thân thích làm lính, tuy rằng nàng cũng là một người con gái nghiệp dư, nhưng cảm giác quân nhân sử mệnh, cảm giác thần thánh, đã thâm căn cố đế, nàng nghĩ nàng vẫn sẽ đi thẳng xuống!

!Kéo về suy nghĩ của mình, đối mặt thành thị xa lạ này, Lý Thiên Hữu có vẻ hoàn toàn không hợp, nhiều năm qua đi như vậy, giống như đang mơ, nàng đã dùng nhập không được cuộc sống thành thị hiện đại hoá đi? Cuộc sống gia đình cô hai bề bộn nhiều việc, Thiên Kiều mỗi ngày đều đi hỗ trợ, Lý Thiên Hữu chỉ thông báo bọn họ gần nhất sẽ có thể về thăm người thân, cũng không có nói cho bọn họ ngày hôm nay sẽ tới! Rất dễ hỏi thăm được được địa chỉ của cô hai ở thị trường, thị trường là một tiểu lâu hai tầng, dưới lầu bán dưa và trái cây rau dưa, thịt cá thực phẩm cái gì cần có đều có, trên lầu là gian hàng đồ ăn vặt, Lý Thiên Hữu ăn mặc quân trang thẳng tắp qua lại ở dưới lầu, muốn mua cho người trong nhà chút đồ vật gì đó, nhìn toàn cảnh đồ vật trước mắt, nàng không khỏi tắc lưỡi, lại một lần biết bản thân cùng xã hội là đường ray thật chênh lệch, nhìn cái gì cũng đều thấy mới mẻ!

Từ lầu một lên cầu thang lầu hai cũng không phải rất dài, mà Lý Thiên Hữu đi rất nặng nề, nói không nên lời cảm giác của mình, lập tức muốn đến gặp Thiên Kiều, mắt không khỏi có chút ướt át, Thiên Kiều lớn rồi đi? Nhìn thấy mình sẽ có biểu tình ra sao? Có phải là vẫn còn không thích nói chuyện, vẫn ngoan như vậy?

“Thiên Hữu! !” Nghe có người gọi nàng, Lý Thiên Hữu mới phát hiện nàng đã đứng cách không xa gian hàng nhà cô hai, có phải tham gia quân ngũ đem đầu làm choáng váng hay không, thần xạ thủ Lý Thiên Hữu, tại hoàn cảnh như vậy mà thất thần dờ ra.

“Ai, cô hai con đã trở về!” Lý Thiên Hữu lộ ra mỉm cười ngọt ngào, bước nhanh tiến lên nghênh tiếp.

“Thế nào chính mình đã trở về cũng không nói cho cô cô một tiếng, chúng ta thật tốt đi tiếp con!” Cô hai vừa tiếp được đồ vật trong tay Lý Thiên Hữu vừa ôm nàng đi vào trong.

“Lớn rồi, cũng rắn chắc không ít. Thiên Kiều, mau nhìn xem, ai đã trở về?” Cô hai hưng phấn gọi liên tục!

“Chị. . .” Thiên Kiều hầu như là chạy vội đi ra từ trong gian hàng làm cơm của cô hai.

Lý Thiên Hữu đón nhận cái ôm đầy cõi lòng của Thiên Kiều, tiểu nha đầu lớn lên gầy như vậy, Lý Thiên Hữu ôm chặt em, Thiên Kiều tóc dài phất qua mặt nàng, hơi ngứa, trong mắt nàng đọng đầy nước mắt, em gái ngoan của nàng, xa cách nhau 5 năm, có thể ôm em như vậy thật tốt!

Ngày đó cô hai làm một bàn món ăn thật ngon, Lý Thiên Hữu vui vẻ trả lời mọi vấn đề của các nàng, không ngại phiền kể lại cuộc sống những năm qua tại quân đội, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, Lý Thiên Hữu nói đều là chút chuyện tình vui vẻ, thế nhưng cô hai vẫn một hồi cười một hồi khóc, nàng biết cô hai là thật lòng yêu thương nàng!

Lúc cùng Thiên Kiều nằm ở trên giường đã là ban đêm 11 giờ hơn, cảm giác như vậy thực tốt, tuy rằng không phải nhà mình, nhưng cảm giác như vậy rất ấm áp, chỉ cần có thể cùng Thiên Kiều ở một chỗ, Lý Thiên Hữu cũng không hy vọng xa vời nhiều như vậy. . . .

“Thiên Kiều, chị thực thay em vui vẻ, em không để chị thất vọng!” Lý Thiên Hữu ôm Thiên Kiều nằm ở trên giường, gian phòng tắt đèn rất tối, nhưng nàng không có buồn ngủ.

“Chị, nhiều năm như vậy, em rất nhớ chị, chị cũng không trở về thăm em, em biết chỉ có học tập thật tốt, chị mới có thể trở về thăm em!”

“Nha đầu ngọc, học tập khổ cực sao? Tại sao gầy như vậy? Đừng tiết kiệm tiền, em bây giờ đang ở tuổi lớn!”

“Không có a, em ăn rất nhiều, thể nhưng cũng béo không được, gầy chút thật tốt, chị không biết bạn học em bởi vì béo, mỗi ngày kêu giảm béo dần vật chính mình!” Thiên Kiều ha ha cười.

“Hiện tại chị quân thiệp rất nhiều, nuôi mình em không thành vấn đề, qua ngày nghỉ này, em phải đi trọ ở trường đi, phiền phức cô hai nhiều năm như vậy, em trưởng thành rồi, nên độc lập!”

“Vâng, em đều nghe chị!”

Không biết các nàng hàn huyên bao lâu, Lý Thiên Hữu nhìn gương mặt Thiên Kiều điềm tĩnh ngủ, nhiều năm ăn khổ như vậy cũng coi như không vô ích, nàng từng tại trước mộ phần cha mẹ phát thệ nhất định sẽ chăm sóc Thiên Kiều thật tốt, để em khỏe mạnh lớn lên!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiếp theo chương một vị khác diễn viên chính thức gặt hái. . .

Mong muốn mọi người nhiều hơn cổ động, nhiều hơn lưu trào, cầu cất dấu!

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tổng tài Lâm thị . . .

Trở về ngày thứ hai, Lý Thiên Hữu cùng Thiên Kiều trở về quê nhà, viếng thăm mộ của cha mẹ, Thiên Kiều là một hài tử rất hiểu chuyện, hàng năm đều sẽ trở về viếng. 5 năm sau lại một lần nữa đi tới trước mộ phần ba mẹ, hai chị em đã không phải đứa nhỏ năm xưa, Thiên Kiều 17 tuổi, cao 1 mét 62, bởi vì gầy nên cũng tính là cao gầy. Lý Thiên Hữu đã 21 tuổi, so với Thiên Kiều cao hơn 10 cm, ở trong mắt người khác đúng là đại cô nương duyên dáng yêu kiều! Lần này Lý Thiên Hữu không quý, mua cho ba mẹ một bó hoa bách hợp to, nàng và Thiên Kiều cứ như vậy ngồi ở trước mộ phần ba mẹ, cùng ba mẹ nói chuyện phiếm. Sự tình đã qua 5 năm, nhiều hơn nửa thống khổ cũng qua rồi, nếu như ba mẹ trên trời có linh thấy các nàng ngày hôm nay bọn họ sẽ hài lòng ! !

“Chị, chị mặc quân trang đi Lâm thị cảm giác là lạ!” Thiên Kiều một bên vừa nói vừa ủi quân phục cho Lý Thiên Hữu.

“Làm sao vậy? Sẽ rất kỳ quái?” Lý Thiên Hữu đối diện gương mặt một bên bôi nhũ dịch, một bên nhìn quần áo bản thân mặc không có gì không thích hợp a.

“Vâng, thế nhưng đó là một công ty rất lớn a. Chị, làm sao chị có bằng hữu ở thành thị này a?”

“Chính là công ty lớn nên mới phải mặc nghiêm chỉnh chút. Cũng không tính là bằng hữu, chỉ thấy qua một lần mà thôi, giúp chiến hữu mang chút đồ cho người khác!”

“Nha, nếu không chị ngày mai hãy đi, ngày hôm nay chúng ta đi dạo phố, mua vài món quần áo!” Thiên Kiều đi tới, giúp Lý Thiên Hữu đem ngoại trang quân phục mặc ở trên người, từng bước từng bước đem cúc áo cài tốt!

“Chị, trước đây tóc dài thật tốt!” Thiên Kiều bữu môi sờ sờ tóc Lý Thiên Hữu.

“Không có biện pháp a, tham gia quân ngũ không được để tóc. Vì điều này mà cùng đại đội nháo tính tình, tỷ tỷ ta còn khóc lóc đây!” Lý Thiên Hữu ha ha cười.

“Vâng, chị vẫn là tóc dài đẹp!” Thiên Kiều nghiêng đầu nhìn Lý Thiên Hữu.

“Tóc ngắn sẽ không đẹp sao? Thế nào? Chán ghét chị thay đổi à?” Lý Thiên Hữu xoa xoa tóc Thiên Kiều.

“Không phải, như vậy cũng dễ nhìn, chỉ là cảm thấy đáng tiếc.” Thiên Kiều túm cánh tay Thiên Hữu lung lay làm nũng, “Bất quá như vậy chị đẹp trai lắm.” Nói xong nhếch miệng cười.

“Tất nhiên.” Lý Thiên Hữu cung chiều điểm điểm cái mũ nhỏ của Thiên Kiều.

“Được rồi thời gian không còn sớm, chị đi trước, trở về sớm chúng ta đi dạo phố.”

Lâm thị ở thành phố này cũng xem là đại xí nghiệp, ngồi nửa giờ giao thông công cộng, Lý Thiên Hữu còn chưa có xuống xe, xa xa đã thấy tập đoàn Lâm thị cao tầng to lớn đứng sừng sững tại đó, nàng sờ sờ thư trong túi, trong đầu lại hiện ra bộ dáng Lâm Bắc Thần, nghĩ đến Lý Thiên Hữu còn chưa có thấy dáng vẻ chân chính của Lâm Bắc Thần đây...

Đứng trước lầu, thấy cả trai lẫn gái mặc đồ chức nghiệp ra ra vào vào, Lý Thiên Hữu bắt đầu tin tưởng Thiên Kiều đề nghị có lẽ chính xác, cuộc đời nàng lần đầu tiên hối hận ăn mặc quân trang, người ta lui tới đều nhìn về phía nàng, trong lòng bàn tay hơi chảy ra mồ hôi, trời, nhiều người như vậy nhìn chăm chăm vào nàng, thực sự là một chút cũng thích ứng không được, vẫn là trong quân doanh tốt, Lý Thiên Hữu vừa cảm thán vừa tiến vào trong đại sảnh. “Nhĩ hảo, phiền phức cô tôi muốn tìm Vương Kỳ.” Lý Thiên Hữu đi tới trước đài nói với một cô gái có đôi mắt long lanh.

“Chào ngài, ngài tìm Vương bí thư?”

“Đúng vậy.”

“Xin chờ một chút!” Nói xong cô gái cầm lấy điện thoại.

“Thực xin lỗi, Vương bí thư ngày hôm nay nghỉ phép.” Cô gái áy náy nói rằng.

“Nghỉ phép? Vậy tôi tìm Lâm Bắc Thần.” Đen đuôi quá đi, vậy mà lại nghỉ phép, Lý Thiên Hữu một lòng thầm nghĩ đem thư nhanh lên một chút tổng xuất đi.

“Lâm Bắc Thần? Lâm, Lâm tổng?” Hai mắt cô gái bắt đầu vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Quả nhiên là lão tổng a, xem bộ dáng cô gái này. Nhờ cô hỗ trợ chuyển giao thư hẳn là không có gì vấn đề đi?

“Ngài có hẹn trước sao?”

“Hẹn trước? Không có.” Lý Thiên Hữu lắc đầu, còn phải hẹn trước sao?

“Thật không tiện, Lâm tổng bề bộn nhiều việc, không có hẹn trước. . .” Cô gái vẻ mặt xin lỗi.

“Nha, vậy cô xem có thể gọi cho nàng một cuộc điện thoại được không, nói là có một bộ đội tìm nàng, tôi là Lý Thiên Hữu.” Lý Thiên Hữu không xác định cô có nhớ tên của nàng hay không, nhưng nàng khẳng định Lâm Bắc Thần quên không được chuyện nửa tháng trước kia.

“Vậy được rồi, ngài chờ chút.” Cô gái lại một lần cầm lấy điện thoại.

“Chị Tiểu Hoan, có người muốn tìm Lâm tổng, nàng nói nàng tên Lý Thiên Hữu, là một bộ đội.” Nói xong cô gái còn liếc mắt nhìn Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu phản xạ có điều kiện đứng thẳng thân thể.

“Nha, được, vậy em gọi nàng đi lên đội.” Cô gái treo điện thoại

“Ngài từ thang máy bên kia, tầng 25, có người sẽ tiếp đãi ngài.” Cô gái mỉm cười giúp Lý Thiên Hữu chỉ chỉ thang máy

“Được, cảm ơn cô!”

Tập đoàn Lâm thị rất khí phái, tham gia quân ngũ nhiều năm như vậy, Lý Thiên Hữu chưa từng tiến nhập địa phương vô cùng tráng lệ như thế, mọi nơi đều hấp dẫn đôi mắt của nàng, tới tầng 25 rồi, liền có thể thấy một loạt phòng làm việc, nặt trên bảng hiệu đều là cái này quản lý, cái kia tổng, vừa nhìn chính là nơi làm việc cấp cao. Vừa nghĩ đến lập tức gặp Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu không khỏi có chút khẩn trương, cảm giác luôn luôn là lạ, chắc là bởi vì vấn đề trang phục đi, Lý Thiên Hữu nghĩ ngày mai nhất định phải đi mua thường phục tới mặc.

Lâm Bắc Thần đang mở hội đồng quản trị, đây là bí thư khác của cô nói cho Lý Thiên Hữu, bí thư dẫn Lý Thiên Hữu tới phòng tiếp khách, giúp nàng pha ly cà phê thì đi ra. Lý Thiên Hữu chưa bao giờ uống cà phê, có thể nói chưa từng uống qua, cũng không nghĩ nếm thử. Nhìn phòng tiếp khách sơ pha da thật Lý Thiên Hữu không có ngồi xuống, không phải sợ vò nát quân trang của nàng, chỉ là cảm giác ngồi ở trên sofa như vậy còn không thoải mái bằng chui vào tiểu mã quân đội. Bên sofa là một cái giá sách, nặt trên chính tề bày ra sách vở, Lý Thiên Hữu thô sơ giản lược nhìn lướt qua, đều là chút sách kinh tế. Đối diện giá sách là cửa sổ sát đất, ánh dương quang chiếu vào cảm giác rất ấm áp, Lý Thiên Hữu thực thích, đợi khoảng chừng mười phút cũng không ai đến, vì vậy nàng kéo ra kính giá sách, từ bên trong cầm lấy một quyển sách đi tới cửa sổ sát đất, xem thử. Ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện, cùng tiếng giày cao gót đập trên sàn nhà “Cộp cộp”, Lý Thiên Hữu khép sách xoay người lại, cửa mở, người còn chưa đi vào Lý Thiên

Hữu đã ngửi thấy được nhàn nhạt hương nước hoa, Lý Thiên Hữu từ nhỏ dị ứng đối với hương vị, cho nên mũi rất mẫn cảm, thế nhưng thật kỳ quái hương vị nhàn nhạt này nàng cũng rất thích, Lý Thiên Hữu nhìn thẳng người đi vào, là một nữ nhân cao gầy một thân chức nghiệp trang, tóc búi lên vắn ở phía sau, thịnh khí lãnh nhân*, cổ khí tràn cường đại xung kích lại đây, hơn nữa còn lạnh như băng. Đối phương cũng dùng đồng dạng nhân thần đánh giá Lý Thiên Hữu, chậm rãi thay đổi về mặt hòa hoãn chút, Lý Thiên Hữu một thân quân trang, thẳng tắp đứng ở trước mặt Lâm Bắc Thần, các nàng chiều cao hẳn là không kém là bao nhiêu, bởi vì Bắc Thần đeo giày cao gót, thoát nhìn so với Lý Thiên Hữu cao hơn chút.

(thịnh khí lãnh nhân: Chỉ nét mặt giận dữ khiến ai nhìn thấy cũng khiếp vía.)

“Nhĩ hảo, Lâm tổng!” Lý Thiên Hữu thực sự là bị khí thế Lâm Bắc Thần làm cho kinh sợ rồi, nàng thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, nữ nhân ngày đó máu me đầy mặt bị dọa ngất xỉu lắc mình biến thành nữ vương. Nàng cần cần dục dục vươn tay phải.

“Nhĩ hảo, Lý Thiên Hữu.” Lâm Bắc Thần nhẹ nhàng cầm tay Lý Thiên Hữu, hơi kéo kéo khóe miệng.

“Thật không tiện, như thế đột nhiên đến, có quấy rầy đến cô không?” Lý Thiên Hữu co quắp đứng ở đó, cảm giác đối mặt một người cường thế như vậy rất khẩn trương.

“Không có, thật không nghĩ tới cô có thể tới, mới vừa nghe bí thư nói có bộ đội tìm tôi, người thứ nhất tôi đã nghĩ đến là cô, thế nhưng lại nghĩ không có khả năng.” Lâm Bắc Thần ngữ khí bình thản, cô vừa nói một bên ý bảo Lý Thiên Hữu tới sofa ngồi.

“Vì sao cô đến đây? Không phải ở bộ đội sao?” Lâm Bắc Thần ngồi ngay ngắn trên sofa, nhìn đối diện Lý Thiên Hữu.

“Tôi xin nghỉ về thăm người thân, đội trưởng nhờ tôi chuyển cho Vương tiểu thư một phong thư, tôi lại không biết điện thoại các cô, tìm đến dựa theo địa chỉ đội trưởng nói.” Lý Thiên Hữu đối diện Lâm Bắc Thần, ăn ngay nói thật. Cảm giác có chút như cùng chỉ huy báo cáo công tác.

“Nha! Đưa thư cho Tiểu Kỳ? Ngày hôm nay nàng nghỉ phép.”

“Đừng vậy, nghe tiểu muội trước đài nói qua, cho nên tôi tìm cô, muốn nhờ cô chuyển giao một chút.” Lý Thiên Hữu đem thư trong túi móc ra đưa cho Lâm Bắc Thần.

“Được.” Lâm Bắc Thần tiếp nhận thư đặt ở bên tay trái.

“Tốt rồi, còn chưa có cảm ơn cô đã cứu chúng tôi đây!” Lâm Bắc Thần tiếp nhận trả trên tay bí thư đưa cho Lý Thiên Hữu.

“A, cái này? Không cần để ở trong lòng, chúng tôi phải làm.” Lý Thiên Hữu tiếp nhận trả nhẹ nhàng nhấp một hớp nhỏ.

“Làm sao sẽ không để ở trong lòng, ngày đó thực sự rất cảm ơn các cô.” Nhớ tới mấy ngày từng trải đó, Lâm Bắc Thần bất giác nhũn hạ lông mày.

“Thực sự không cần khách khí, cái kia, thân thể cô tốt rồi sao? Có lưu lại bóng ma tâm lý không tốt gì đó không, cô có thể thử để bác sĩ tâm lý can thiệp trị liệu một chút.” Cũng đừng khách khí nữa, khách khí tới khách khí lui, thật muốn lập tức rời khỏi đây, Lý Thiên Hữu cảm giác hô hấp đều bị áp chế.” “Ừm, thân thể không có chuyện gì, bất quá giấc ngủ thật không tốt, thường mơ ác mộng.”

“Này cần thời gian quên đi, đừng luôn suy nghĩ mãi.”

“Cảm ơn cô quan tâm, không ngại cùng nhau ăn một bữa trưa đi?” Lâm Bắc Thần nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lại ngẩng đầu nhìn Lý Thiên Hữu.

“A, không được rồi, trong nhà còn có chuyện, tôi phải đi đây, không phiền phức Lâm tổng.” Cùng cô ăn, phòng chừng bản thân đều ăn không đủ no, hơn nữa chỉ là đưa một phong thư mà thôi, ăn trưa vẫn là bỏ đi.

“Đừng khách khí như vậy, lần đó thực sự là ít nhiều có cô và chiến hữu của cô, vì thế, mời cô ăn một bữa cơm cũng là phải.” Lâm Bắc Thần vẫn thành khẩn mời nàng.

“Thực sự không làm phiền, em gái còn chờ tôi đây. Ngày khác đi, chờ Lâm tổng có thời gian chúng ta lại ước hẹn thời gian?” Nói xong Lý Thiên Hữu đứng lên, nàng thực sự cùng nữ vương ăn a.

“Được, vậy lần sau, nói rồi cũng không thể không giữ lời.” Lâm Bắc Thần hiếm thấy thay đổi ngữ khí.

“Được, cô yên tâm, chúng tôi làm lính chưa bao giờ nói lời.” Lý Thiên Hữu cười cười.

“Vậy tôi tiễn cô!” Lâm Bắc Thần đứng dậy mở cửa cho nàng.

“Cảm ơn Lâm tổng!” Lý Thiên Hữu dẫn đầu đi ra ngoài.

Lâm Bắc Thần đi ở bên trái Lý Thiên Hữu. Phải thừa nhận nữ nhân này lớn lên thực sự rất đẹp, lông mi tinh tế, tiếp theo lông mi hơi cong là đôi mắt hữu thần, khuôn mặt xinh đẹp như vậy phối hợp với vóc người cao gầy, trang phục màu đen càng nổi bật lên khí chất của cô, nhìn nhân viên của cô cúi đầu hành lễ nhìn theo cô tiến vào thang máy, đi ở bên cạnh cô Lý Thiên Hữu bỗng nhiên cảm thấy chính mình như là tùy tùng nữ vương. Ai, tin tưởng mặc kệ ai đứng ở bên người Lâm Bắc Thần đều sẽ bị khí chất của cô bao phủ đi.

Một đường từ tầng 25 xuống dưới, đối mặt nhân viên công ty bắt chuyện, Lâm Bắc Thần đều chỉ gật đầu, mỉm cười cũng không có, trách không được

cô gái kia vừa nghe nói bản thân tìm Lâm tổng thì có biểu tình như vậy. Nữ nhân này không nói lời nào thì dùng khí tràng áp chết người, Lý Thiên Hữu bắt giác rơi xuống Lâm Bắc Thần nửa bước, nàng có thể cảm giác được cùng người khác gặp thoáng qua từng ánh mắt tìm kiếm phía sau. Nghĩ vậy nàng không khỏi ở trong lòng rung mình một cái, quá không được tự nhiên, vẫn là mau chóng rời khỏi đây đi.

“Làm sao vậy?” Lâm Bắc Thần nhìn phía trước ung dung bước, cũng không có xem Lý Thiên Hữu.

“A? Không có việc gì.” Lâm Bắc Thần đột nhiên hỏi, dọa Lý Thiên Hữu nhảy dựng. Nàng khẩn trương a? Bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, chính là không được tự nhiên.

“Ha ha, cô vẫn luôn bước đi như vậy?” Hiếm thấy được Lâm Bắc Thần cười ra tiếng.

“Làm sao vậy? Có vấn đề gì?” Lý Thiên Hữu cúi đầu nhìn bản thân một chút, lại nhìn Lâm Bắc Thần một chút, đi mau một bước.

“Không có gì, làm lính đều như vậy sao?” Lâm Bắc Thần lại đổi về vẻ mặt lúc trước.

Giữa lúc Lý Thiên Hữu không biết Bắc Thần chỉ chính xác là thời điểm nào, chỉ thấy Bắc Thần đôi môi hé mở, lại phun ra mấy chữ. “Man khả ái!” Lý Thiên Hữu về mặt không hiểu nhìn về phía Lâm Bắc Thần vẫn như trước không có biểu tình gì, này có ý gì a?

“Nhà cô ở cách xa sao? Nếu không tôi đưa cô về?” Lâm Bắc Thần vẫn tiễn Lý Thiên Hữu ra cao ốc.

“Không tính xa, tôi ngồi xe bus là tốt rồi. Sẽ không phiền phức Lâm tổng.” Lý Thiên Hữu lấy tay lau lau cái trán, trời ạ đều toát mồ hôi.

“Về sau có thể gọi là Bắc Thần, chúng ta là bằng hữu, cô cũng không phải nhân viên của tôi, không cần luôn luôn Lâm tổng Lâm tổng, nghe xong không được tự nhiên.” Lâm Bắc Thần nghiêm túc nói

“Rõ, ừm, kia thực sự không làm phiền, lúc rảnh rồi liên hệ, gặp lại!” Lý Thiên Hữu phản xạ có điều kiện hô lên “Rõ”, lại nghĩ tới cũng không phải ở bộ đội, may mà không cúi chào, trời ạ! Đề bản thân sửa cái xưng hô đều máy móc như thế, này khẩu khí, như là chỉ huy bố trí nhiệm vụ. Nói xong Lý Thiên Hữu cùng Lâm Bắc Thần phát tay một cái nhanh xoay người đi.

“Lý Thiên Hữu.” Nàng mới vừa đi vài bước, thanh âm Lâm Bắc Thần khiến nàng ngừng cước bộ, Lý Thiên Hữu xoay người.

“Cô lưu số điện thoại chứ?” Lâm Bắc Thần đứng đó không nhúc nhích.

“Xấu hổ, quên mất.” Lý Thiên Hữu lại lần nữa quay trở lại.

“Tôi không có điện thoại di động, nhà cô cô có điện thoại bàn, có thể chứ?” Lý Thiên Hữu ngây ngốc hỏi.

“Có thể, cô đánh vào trên này đi.” Nói Lâm Bắc Thần đem điện thoại di động của mình đưa cho Lý Thiên Hữu.

“Vậy, Lâm tổng gặp lại!” Lý Thiên Hữu chuyển xong dây số nhà cô cô, trả lại di động cho cô.

“Gặp lại.” Nhìn Lý Thiên Hữu bước nhanh đi lên lối đi bộ, Bắc Thần cười khổ lắc đầu, cảm giác người này rất khả ái, cũng không phải bước đi ở quân đội mà như là bước đi nghiêm, còn có, chính mình đáng sợ như vậy sao? Xem đáng về nàng khẩn trương thế kia.

Ngồi ở trên xe giao thông công cộng Lý Thiên Hữu hồi tưởng đoạn thời gian vừa tiếp xúc kia, nàng cảm giác Lâm Bắc Thần cùng lần đầu tiên gặp mặt không giống, lần đầu tiên gặp, tuy không thể nói là điềm đậm đáng yêu, nhưng cảm giác cũng rất nhu nhược, sau đó lại công cô, ngữ khí của cô còn mang theo chút nghịch ngợm, khiến Lý Thiên Hữu nghĩ nữ nhân này có chút khả ái. Thế nhưng lần này, khí tràng kia áp nàng đến bây giờ còn không ngừng rung mình đây, bộ dáng cô cao cao tại thượng lạnh như băng, Lý Thiên Hữu cảm thấy nữ nhân này thực sự không đơn giản. Còn nói là bằng hữu? Lý Thiên Hữu lắc đầu, bằng hữu như vậy đều không phải nàng có thể với tới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kính thỉnh chờ mong: đệ thất chương lần thứ hai cứu giúp . . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tổng tài Lâm thị . . .

Trở về ngày thứ hai, Lý Thiên Hữu cùng Thiên Kiều trở về quê nhà, viếng thăm mộ của cha mẹ, Thiên Kiều là một hài tử rất hiểu chuyện, hàng năm đều sẽ trở về viếng. 5 năm sau lại một lần nữa đi tới trước mộ phần ba mẹ, hai chị em đã không phải đứa nhỏ năm xưa, Thiên Kiều 17 tuổi, cao 1 mét 62, bởi vì gầy nên cũng tính là cao gầy. Lý Thiên Hữu đã 21 tuổi, so với Thiên Kiều cao hơn 10 cm, ở trong mắt người khác đúng là đại cô nương duyên dáng yêu kiều! Lần này Lý Thiên Hữu không quý, mua cho ba mẹ một bó hoa bách hợp to, nàng và Thiên Kiều cứ như vậy ngồi ở trước mộ phần ba mẹ, cùng ba mẹ nói chuyện phiếm. Sự tình đã qua 5 năm, nhiều hơn nữa thống khổ cũng qua rồi, nếu như ba mẹ trên trời có linh thấy các nàng ngày hôm nay bọn họ sẽ hài lòng ! !

“Chị, chị mặc quần trang đi Lâm thị cảm giác là lạ!” Thiên Kiều một bên vừa nói vừa ủi quần phục cho Lý Thiên Hữu.

“Làm sao vậy? Sẽ rất kỳ quái?” Lý Thiên Hữu đối diện gương một bên bôi nhũ dịch, một bên nhìn quần áo bản thân mặc không có gì không thích hợp a.

“Vâng, thế nhưng đó là một công ty rất lớn a. Chị, làm sao chị có bằng hữu ở thành thị này a?”

“Chính là công ty lớn nên mới phải mặc nghiêm chỉnh chút. Cũng không tính là bằng hữu, chỉ thấy qua một lần mà thôi, giúp chiến hữu mang chút đồ cho người khác!”

“Nha, nếu không chị ngày mai hăng đi, ngày hôm nay chúng ta đi dạo phố, mua vài món quần áo!” Thiên Kiều đi tới, giúp Lý Thiên Hữu đem ngoại trang quần phục mặc ở trên người, từng bước từng bước đem cúc áo cài tốt!

“Chị, trước đây tóc dài thật tốt!” Thiên Kiều bừa môi sờ sờ tóc Lý Thiên Hữu.

“Không có biện pháp a, tham gia quân ngũ không được để tóc. Vì điều này mà cùng đại đội nháo tính tình, tỷ tỷ ta còn khóc lóc đây!” Lý Thiên Hữu ha ha cười.

“Vâng, chị vẫn là tóc dài đẹp!” Thiên Kiều nghiêng đầu nhìn Lý Thiên Hữu.

“Tóc ngắn sẽ không đẹp sao? Thế nào? Chán ghét chị thay đổi à?” Lý Thiên Hữu xoa xoa tóc Thiên Kiều.

“Không phải, như vậy cũng dễ nhìn, chỉ là cảm thấy đáng tiếc.” Thiên Kiều túm cánh tay Thiên Hữu lung lay làm nũng.”Bất quá như vậy chị đẹp trai lắm” Nói xong nhếch miệng cười.

“Tất nhiên.” Lý Thiên Hữu cung chiều điểm điểm cái mũi nhỏ của Thiên Kiều.

“Được rồi thời gian không còn sớm, chị đi trước, trở về sớm chúng ta đi dạo phố.”

Lâm thị ở thành phố này cũng xem là đại xí nghiệp, ngồi nửa giờ giao thông công cộng, Lý Thiên Hữu còn chưa có xuống xe, xa xa đã thấy tập đoàn Lâm thị cao tầng to lớn đứng sừng sững tại đó, nàng sờ sờ thư trong túi, trong đầu lại hiện ra bộ dáng Lâm Bắc Thần, nghĩ đến Lý Thiên Hữu còn chưa có thấy dáng vẻ chân chính của Lâm Bắc Thần đây...

Đứng trước lầu, thấy cả trai lẫn gái mặc đồ chức nghiệp ra ra vào vào, Lý Thiên Hữu bắt đầu tin tưởng Thiên Kiều đề nghị có lẽ chính xác, cuộc đời nàng lần đầu tiên hối hận ăn mặc quần trang, người ta lui tới đều nhìn về phía nàng, trong lòng bàn tay hơi chảy ra mồ hôi, trời, nhiều người như vậy nhìn chăm chăm vào nàng, thực sự là một chút cũng thích ứng không được, vẫn là trong quân doanh tốt, Lý Thiên Hữu vừa cảm thán vừa tiến vào trong đại sảnh.”Nhĩ hảo, phiền phức cô tôi muốn tìm Vương Kỳ.” Lý Thiên Hữu đi tới trước đài nói với một cô gái có đôi mắt long lanh.

“Chào ngài, ngài tìm Vương bí thư?”

“Đúng vậy.”

“Xin chờ một chút!” Nói xong cô gái cầm lấy điện thoại.

“Thực xin lỗi, Vương bí thư ngày hôm nay nghỉ phép.” Cô gái áy náy nói rằng.

“Nghỉ phép? Vậy tôi tìm Lâm Bắc Thần.” Đen đuôi quá đi, vậy mà lại nghỉ phép, Lý Thiên Hữu một lòng thầm nghĩ đem thư nhanh lên một chút tổng xuất đi.

“Lâm Bắc Thần? Lâm, Lâm tổng?” Hai mắt cô gái bắt đầu vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Quả nhiên là lão tổng a, xem bộ dáng cô gái này. Nhờ cô hỗ trợ chuyển giao thư hẳn là không có gì vấn đề đi?

“Ngài có hẹn trước sao?”

“Hẹn trước? Không có.” Lý Thiên Hữu lắc đầu, còn phải hẹn trước sao?

“Thật không tiện, Lâm tổng bề bộn nhiều việc, không có hẹn trước. . .” Cô gái vẻ mặt xin lỗi.

“Nha, vậy cô xem có thể gọi cho nàng một cuộc điện thoại được không, nói là có một bộ đội tìm nàng, tôi là Lý Thiên Hữu.” Lý Thiên Hữu không xác định cô có nhớ tên của nàng hay không, nhưng nàng khẳng định Lâm Bắc Thần quên không được chuyện nửa tháng trước kia.

“Vậy được rồi, ngài chờ chút.” Cô gái lại một lần cầm lấy điện thoại.

“Chị Tiểu Hoan, có người muốn tìm Lâm tổng, nàng nói nàng tên Lý Thiên Hữu, là một bộ đội.” Nói xong cô gái còn liếc mắt nhìn Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu phân xạ có điều kiện đứng thẳng thân thể.

“Nha, được, vậy em gọi nàng đi lên đội.” Cô gái treo điện thoại

“Ngài từ thang máy bên kia, tầng 25, có người sẽ tiếp đãi ngài.” Cô gái mỉm cười giúp Lý Thiên Hữu chỉ chỉ thang máy

“Được, cảm ơn cô!”

Tập đoàn Lâm thị rất khí phái, tham gia quân ngũ nhiều năm như vậy, Lý Thiên Hữu chưa từng tiến nhập địa phương vô cùng tráng lệ như thế, mọi nơi đều hấp dẫn đôi mắt của nàng, tới tầng 25 rồi, liền có thể thấy một loạt phòng làm việc, mặt trên bảng hiệu đều là cái này quản lí, cái kia tổng, vừa nhìn chính là nơi làm việc cấp cao. Vừa nghĩ đến lập tức gặp Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu không khỏi có chút khẩn trương, cảm giác luôn luôn là lạ, chắc là bởi vì vấn đề trang phục đi, Lý Thiên Hữu nghĩ ngày mai nhất định phải đi mua thường phục tới mặc.

Lâm Bắc Thần đang mở hội đồng quản trị, đây là bí thư khác của cô nói cho Lý Thiên Hữu, bí thư dẫn Lý Thiên Hữu tới phòng tiếp khách, giúp nàng pha ly cà phê thi đi ra. Lý Thiên Hữu chưa bao giờ uống cà phê, có thể nói chưa từng uống qua, cũng không nghĩ nếm thử. Nhìn phòng tiếp khách sô pha da thật Lý Thiên Hữu không có ngồi xuống, không phải sợ vò nát quần trang của nàng, chỉ là cảm giác ngồi ở trên sô pha như vậy còn không thoải mái bằng chui vào tiểu mã quân đội. Bên sô pha là một cái giá sách, mặt trên chính tề bày ra sách vở, Lý Thiên Hữu thô sơ giản lược nhìn lướt qua, đều là chút sách kinh tế. Đối diện giá sách là cửa sổ sát đất, ánh dương quang chiếu vào cảm giác rất ấm áp, Lý Thiên Hữu thực thích, đợi khoảng chừng mười phút cũng không ai đến, vì vậy nàng kéo ra kính giá sách, từ bên trong cầm lấy một quyển sách đi tới cửa sổ sát đất, xem thử. Ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện, cùng tiếng giày cao gót đập trên sàn nhà “Cộp cộp”, Lý Thiên Hữu khép sách xoay người lại, cửa mở, người còn chưa đi vào Lý Thiên Hữu đã ngửi thấy được nhàn nhạt hương nước hoa, Lý Thiên Hữu từ nhỏ dị ứng đối với hương vị, cho nên mũi rất mẫn cảm, thế nhưng thật kỳ quái hương vị nhàn nhạt này nàng cũng rất thích, Lý Thiên Hữu nhìn thẳng người đi vào, là một nữ nhân cao gầy một thân chức nghiệp trang, tóc búi lên vẫn ở phía sau, thịnh khí lãnh nhân*, cổ khí tràn cường đại xung kích lại đây, hơn nữa còn lạnh như băng. Đối phương cũng dùng đồng dạng nhãn thần đánh giá Lý Thiên Hữu, chậm rãi thay đổi về mặt hòa hoãn chút, Lý Thiên Hữu một thân quần trang, thẳng tắp đứng ở trước mặt Lâm Bắc Thần, các nàng chiều cao hẳn là không kém là bao nhiêu, bởi vì Bắc Thần đeo giày cao gót, thoát nhìn so với Lý Thiên Hữu cao hơn chút.

(thịnh khí lãnh nhân: Chỉ nét mặt giận dữ khiến ai nhìn thấy cũng khiếp vía.)

“Nhĩ hảo, Lâm tổng!” Lý Thiên Hữu thực sự là bị khí thế Lâm Bắc Thần làm cho kinh sợ rồi, nàng thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, nữ nhân ngày đó máu me đầy mặt bị dọa ngất xỉu lắc mình biến thành nữ vương. Nàng cẩn cẩn dục dục vươn tay phải.

“Nhĩ hảo, Lý Thiên Hữu.” Lâm Bắc Thần nhẹ nhàng cầm tay Lý Thiên Hữu, hơi kéo kéo khoe miệng.

“Thật không tiện, như thế đột nhiên đến, có quấy rầy đến cô không?” Lý Thiên Hữu co quắp đứng ở đó, cảm giác đối mặt một người cường thế như vậy rất khẩn trương.

“Không có, thật không nghĩ tới cô có thể tới, mới vừa nghe bí thư nói có bộ đội tìm tôi, người thứ nhất tôi đã nghĩ đến là cô, thế nhưng lại nghĩ không có khả năng.” Lâm Bắc Thần ngữ khí bình thản, cô vừa nói một bên ý bảo Lý Thiên Hữu tới sô pha ngồi.

“Vi sao cô đến đây? Không phải ở bộ đội sao?” Lâm Bắc Thần ngồi ngay ngắn trên sô pha, nhìn đối diện Lý Thiên Hữu.

“Tôi xin nghỉ về thăm người thân, đội trưởng nhờ tôi chuyển cho Vương tiểu thư một phong thư, tôi lại không biết điện thoại các cô, tìm đến dựa theo địa chỉ đội trưởng nói.” Lý Thiên Hữu ngồi đối diện Lâm Bắc Thần, ăn ngay nói thật. Cảm giác có chút như cùng chỉ huy báo cáo công tác.

“Nha! Đưa thư cho Tiểu Kỳ? Ngày hôm nay nàng nghỉ phép.”

“Đúng vậy, nghe tiểu muội trước đài nói qua, cho nên tôi tìm cô, muốn nhờ cô chuyển giao một chút.” Lý Thiên Hữu đem thư trong túi móc ra đưa cho Lâm Bắc Thần.

“Được.” Lâm Bắc Thần tiếp nhận thư đặt ở bên tay trái.

“Tốt rồi, còn chưa có cảm ơn cô đã cứu chúng tôi đây!” Lâm Bắc Thần tiếp nhận trà trên tay bí thư đưa cho Lý Thiên Hữu.

“A, cái này? Không cần để ở trong lòng, chúng tôi phải làm.” Lý Thiên Hữu tiếp nhận trà nhẹ nhàng nhấp một hớp nhỏ.

“Làm sao sẽ không để ở trong lòng, ngày đó thực sự rất cảm ơn các cô.” Nhớ tới mấy ngày từng trải đó, Lâm Bắc Thần bất giác nhíu hạ lông mày.

“Thực sự không cần khách khí, cái kia, thân thể cô tốt rồi sao? Có lưu lại bóng ma tâm lý không tốt gì đó không, cô có thể thử để bác sĩ tâm lý can thiệp trị liệu một chút.” Cũng đừng khách khí nữa, khách khí tới khách khí lui, thật muốn lập tức rời khỏi đây, Lý Thiên Hữu cảm giác hô hấp đều bị áp chế. “Ừm, thân thể không có chuyện gì, bất quá giấc ngủ thật không tốt, thường mơ ác mộng.”

“Này cần thời gian quên đi, đừng luôn suy nghĩ mãi.”

“Cảm ơn cô quan tâm, không ngại cùng nhau ăn một bữa trưa đi?” Lâm Bắc Thần nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lại ngẩng đầu nhìn Lý Thiên Hữu.

“A, không được rồi, trong nhà còn có chuyện, tôi phải đi đây, không phiền phức Lâm tổng.” Cùng cô ăn, phỏng chừng bản thân đều ăn không đủ no, hơn nữa chỉ là đưa một phong thư mà thôi, ăn trưa vẫn là bỏ đi.

“Đừng khách khí như vậy, lần đó thực sự là ít nhiều có cô và chiến hữu của cô, vì thế, mời cô ăn một bữa cơm cũng là phải.” Lâm Bắc Thần vẫn thành khẩn mời nàng.

“Thực sự không làm phiền, em gái còn chờ tôi đây. Ngày khác đi, chờ Lâm tổng có thời gian chúng ta lại ước hẹn thời gian?” Nói xong Lý Thiên Hữu đứng lên, nài nỉ thực sự cùng nữ vương ăn a.

“Được, vậy lần sau, nói rồi cũng không thể không giữ lời.” Lâm Bắc Thần hiếm thấy thay đổi ngữ khí.

“Được, cô yên tâm, chúng tôi làm lính chưa bao giờ nói lời.” Lý Thiên Hữu cười cười.

“Vậy tôi tiễn cô!” Lâm Bắc Thần đứng dậy mở cửa cho nàng.

“Cảm ơn Lâm tổng!” Lý Thiên Hữu dẫn đầu đi ra ngoài.

Lâm Bắc Thần đi ở bên trái Lý Thiên Hữu. Phải thừa nhận nữ nhân này lớn lên thực sự rất đẹp, lông mi tinh tế, tiếp theo lông mi hơi cong là đôi mắt hữu thần, khuôn mặt xinh đẹp như vậy phối hợp với vóc người cao gầy, trang phục màu đen càng nổi bật lên khí chất của cô, nhìn nhân viên của cô cúi đầu hành lễ nhìn theo cô tiến vào thang máy, đi ở bên cạnh cô Lý Thiên Hữu bỗng nhiên cảm thấy chính mình như là tùy tùng nữ vương. Ai, tin tưởng mặc kệ ai đứng ở bên người Lâm Bắc Thần đều sẽ bị khí chất của cô bao phủ đi.

Một đường từ tầng 25 xuống dưới, đôi mắt nhân viên công ty bắt chuyện, Lâm Bắc Thần đều chỉ gật đầu, mỉm cười cũng không có, trách không được cô gái kia vừa nghe nói bản thân tìm Lâm tổng thì có biểu tình như vậy. Nữ nhân này không nói lời nào thì dùng khí tràng áp chết người, Lý Thiên Hữu bất giác rơi xuống Lâm Bắc Thần nửa bước, nàng có thể cảm giác được cùng người khác gặp thoáng qua từng ánh mắt tìm kiếm phía sau. Nghĩ vậy nàng không khỏi ở trong lòng rung mình một cái, quả không được tự nhiên, vẫn là mau chóng rời khỏi đây đi.

“Làm sao vậy?” Lâm Bắc Thần nhìn phía trước ung dung bước, cũng không có xem Lý Thiên Hữu.

“A? Không có việc gì.” Lâm Bắc Thần đột nhiên hỏi, dọa Lý Thiên Hữu nhảy dựng. Nàng khẩn trương a? Bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, chính là không được tự nhiên.

“Ha ha, cô vẫn luôn bước đi như vậy?” Hiếm thấy được Lâm Bắc Thần cười ra tiếng.

“Làm sao vậy? Có vấn đề gì?” Lý Thiên Hữu cúi đầu nhìn bản thân một chút, lại nhìn Lâm Bắc Thần một chút, đi mau một bước.

“Không có gì, làm lính đều như vậy sao?” Lâm Bắc Thần lại đổi về vẻ mặt lúc trước.

Giữa lúc Lý Thiên Hữu không biết Bắc Thần chỉ chính xác là thời điểm nào, chỉ thấy Bắc Thần đôi môi hé mở, lại phun ra mấy chữ. “Man khả ái!” Lý Thiên Hữu về mặt không hiểu nhìn về phía Lâm Bắc Thần vẫn như trước không có biểu tình gì, này có ý gì a?

“Nhà cô ở cách xa sao? Nếu không tôi đưa cô về?” Lâm Bắc Thần vẫn tiễn Lý Thiên Hữu ra cao ốc.

“Không tính xa, tôi ngồi xe bus là tốt rồi. Sẽ không phiền phức Lâm tổng.” Lý Thiên Hữu lấy tay lau lau cái trán, trời ạ đều toát mồ hôi.

“Về sau có thể gọi là Bắc Thần, chúng ta là bằng hữu, cô cũng không phải nhân viên của tôi, không cần luôn luôn Lâm tổng Lâm tổng, nghe xong không được tự nhiên.” Lâm Bắc Thần nghiêm túc nói

“Rõ, ừm, kia thực sự không làm phiền, lúc rảnh rồi liên hệ, gặp lại!” Lý Thiên Hữu phản xạ có điều kiện hô lên “Rõ”, lại nghĩ tới cũng không phải ở bộ đội, may mà không cúi chào, trời ạ! Để bản thân sửa cái xưng hô đều máy móc như thế, này khẩu khí, như là chỉ huy bố trí nhiệm vụ. Nói xong Lý Thiên Hữu cùng Lâm Bắc Thần phát tay một cái nhanh xoay người đi.

“Lý Thiên Hữu.” Nàng mới vừa đi vài bước, thanh âm Lâm Bắc Thần khiến nàng ngừng cước bộ, Lý Thiên Hữu xoay người.

“Cô lưu số điện thoại chứ?” Lâm Bắc Thần đứng đó không nhúc nhích.

“Xấu hổ, quên mất.” Lý Thiên Hữu lại lần nữa quay trở lại.

“Tôi không có điện thoại di động, nhà cô cô có điện thoại bàn, có thể chứ?” Lý Thiên Hữu ngây ngốc hỏi.

“Có thể, cô đánh vào trên này đi.” Nói Lâm Bắc Thần đem điện thoại di động của mình đưa cho Lý Thiên Hữu.

“Vậy, Lâm tổng gặp lại!” Lý Thiên Hữu chuyển xong dãy số nhà cô cô, trả lại di động cho cô.

“Gặp lại.” Nhìn Lý Thiên Hữu bước nhanh đi lên lối đi bộ, Bắc Thần cười khò lắc đầu, cảm giác người này rất khả ái, cũng không phải bước đi ở quân đội mà như là bước đi nghiêm, còn có, chính mình đáng sợ như vậy sao? Xem đáng về nàng khẩn trương thế kia.

Ngồi ở trên xe giao thông công cộng Lý Thiên Hữu hồi tưởng đoạn thời gian vừa tiếp xúc kia, nàng cảm giác Lâm Bắc Thần cùng lần đầu tiên gặp mặt không giống, lần đầu tiên gặp, tuy không thể nói là điềm đạm đáng yêu, nhưng cảm giác cũng rất nhu nhược, sau đó lại công cô, ngữ khí của cô còn mang theo chút nghịch ngợm, khiến Lý Thiên Hữu nghĩ nữ nhân này có chút khả ái. Thế nhưng lần này, khí tràng kia áp nàng đến bây giờ còn không ngừng rung mình đây, bộ dáng cô cao cao tại thượng lạnh như băng. Lý Thiên Hữu cảm thấy nữ nhân này thực sự không đơn giản. Còn nói là bằng hữu? Lý Thiên Hữu lắc đầu, bằng hữu như vậy đều không phải nàng có thể với tới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kính thỉnh chờ mong: đệ thất chương lần thứ hai cứu giúp . . .

Chương 8: Khuê mật Dao Dao . . .

Lâm Bắc Thần khước từ hảo ý của Lý Thiên Hữu và Hạ Phi, thu khẩu cung xong tự mình lái xe về nhà. Nếu không gặp phải Hạ Phi, cô định không muốn báo án. Cảnh sát căn bản không giải quyết được vấn đề, không phải là cô không biết tình cảnh hiện tại của mình có bao nhiêu nguy hiểm. Hơn nữa đối phương là ai, cô cũng đoán ra đại khái. Thế nhưng hiện tại không có nhược điểm, tất cả chỉ là suy đoán, cô không thể làm gì khác hơn là tình quan kỳ biến (yên lặng xem biến đổi). Trước quan trọng nhất chính là bảo vệ tốt an toàn bản thân.

Lâm Bắc Thần là một người yêu thích yên tĩnh, bản thân ở một mình, chỉ một tháng quay về nhà cũ đi thăm phụ mẫu và gia gia nãi nãi. Xe lái vào tiểu khu, cô không dám tiến ga ra, trực tiếp đỗ tới rồi bản thân đơn nguyên dưới lầu. Trời đã tối đen, đèn đường hôn ám, đường phố không người qua lại, có vẻ quỷ dị tiêu điều. Bắc Thần trong lòng là sợ, có lẽ vì cô có nhiều kinh nghiệm mưa gió tại trên thương trường, tính cách quật cường không cho phép bản thân mềm yếu. Cho nên cô cự tuyệt hảo ý của Lý Thiên Hữu bọn họ, cô bước nhanh đi vào thang máy, trái phải nhìn bóng người cũng không có, chỉ có âm thanh giày cao gót bản thân gõ “Cộp Cộp” trên mặt đất. Ấn xuống tầng 15, Bắc Thần khẽ vuốt trán mình, tất cả đều là mồ hôi.

“Cậu cuối cùng đã tới, sao chậm như thế?” Lâm Bắc Thần mở cửa quay về người còn chưa tiến vào nói.

“Tớ nói Lâm tiểu thư, cậu làm sao? Sẽ không lại bị phần tử khủng bố bắt cóc đi?” nữ nhân đẩy cửa ra.

Lâm Bắc Thần bỏ ra giày cao gót 5 tấc dưới chân, chân trần đi vào.

Gian Phòng Lâm Bắc Thần không gian rất lớn, qua cửa trước to lớn phòng khách hiện ra tại trước mắt, phòng khách phía nam hợp với nhà bếp, bên kia là cửa sổ sát đất, bố cục nam bắc thông thấu. Nữ nhân cởi áo khoác để dựa vào một góc sofa, sau đó rất không hình tượng đem bản thân cũng ném vào trong sofa.

“Dao Dao, tớ vừa đi gặp một hộ khách, thời điểm đi ga ra lấy xe lại gặp phải ba nam nhân muốn bắt tớ lên một chiếc xe, may mắn có một cảnh sát cùng một băng hữu vừa vận gặp được, đã cứu tớ.” Nói lên việc này Lâm Bắc Thần lòng vẫn còn sợ hãi, cũng bất chấp nữ nhân này không hề hình tượng là hành vi bản thân luôn luôn ghét nhất.

“Thiệt hay giả? Bắc Thần, cậu không sao chứ?” Nữ nhân gọi là Dao Dao mở to hai mắt nhìn, nỗ lực đứng lên từ trên sofa tiến đến bên người Lâm Bắc Thần bắt đầu kiểm tra.

“Không có việc gì, đã nói rồi có người đã cứu tớ.” Lâm Bắc Thần đẩy ra Dao Dao, đi tới bàn rượu cầm bình hồng rượu, ôm hai cái ly có chân ngồi xuống sát cạnh Dao Dao.

“Có đúng thực sự là nhị thúc của cậu làm không?” Dao Dao tiếp nhận rượu Lâm Bắc Thần đưa qua nhẹ nhàng uống một ngụm.

“Tớ cũng chỉ là hoài nghi, không có chứng cứ. Nhưng ngẫm lại cũng không còn người nào khác.” Nhớ tới nhị thúc kia của mình đã tâm bùng bùng, Lâm Bắc Thần liền bó tay toàn tập.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Không biết, việc này còn phải từ từ sẽ đến, gấp không được. Gia gia bởi vì sự tình lần trước, cũng đang điều tra đây.” “Ừm, lão gia từ nhà cậu nhúng tay vào, sự tình dễ làm hơn rồi, bây giờ quan trọng chính là vấn đề an toàn của cậu, nhưng hiện tại cậu lại không thể rời khỏi công ty.” Dao Dao rất hiếm có ngồi thẳng thân thể, bắt đầu nghiêm túc cùng Lâm Bắc Thần phân tích tình huống hiện tại.

“Đúng vậy, Lâm Thiên Hoa (nhị thúc Bắc Thần) mỗi ngày nhìn chăm chăm tớ cùng công ty, tớ hiện tại không thể rời khỏi cho hắn bất luận cơ hội nào. Về sau gia gia đúng là tìm cho tớ mấy người bảo tiêu, thế nhưng cậu cũng biết Lâm Thiên Hoa vẫn luôn chạy đến gia gia, cũng không biết gia gia có biết là hắn hay không, dù sao tớ lo lắng đối với mấy người bảo tiêu gia gia tìm, nên cự tuyệt.”

“Vậy làm sao bây giờ? Những bảo tiêu không quen biết kia cũng không nắm chắc a, cũng không biết nội tình.” Tiết Dao Dao là băng hữu tốt của Lâm Bắc Thần từ nhỏ đến lớn, khuê mật số một, liên quan đến đến vấn đề an toàn của Lâm Bắc Thần, nàng so với ai khác đều sốt ruột.

“Không phải đang tìm cậu thương lượng đó sao ? Tiết tổng.” Nhìn Dao Dao vì bản thân sốt ruột, Lâm Bắc Thần thoải mái không ít.

“Nếu không tìm Dương Tử Long của cậu, lần trước không nói cho cậu 24 tiếng đồng hồ hộ giá sao?” Dao Dao liếc mắt trừng Lâm Bắc Thần nói.

“Hắn?? Thôi đi, lần trước gặp phải kẻ bắt cóc, hắn so với tớ còn sợ, tiếc mệnh vô cùng, còn bảo vệ tớ?” Lúc nguy nan thấy rõ lòng người, Lâm Bắc Thần cười khò. Cũng không phải Dương Tử Long không tốt, tiếc mệnh là bản năng con người, chỉ bất quá cô Lâm Bắc Thần cũng không phải cần nam nhân bảo hộ.

“Cậu chưa gọi điện thoại cho hân à?” Dao Dao nhìn trái phải, lại hướng lên lầu nhìn một chút.

“Đừng nhìn, đã lâu không bảo hân tới.”

“Từ Long đối với cậu rất tốt, nhiều năm như vậy, mọi người vẫn xem tại trong mắt.” Dao Dao khó có được chính nhi bát kinh (đường hoàng ra đáng) khuyên người.

“Ngược lại tớ thật ra có người tuyển, tuyệt đối có thể bảo hộ được tớ, cũng không biết người ta có nguyện ý hay không.” Lâm Bắc Thần không có tiếp Dao Dao nói, ngược lại nói ra ý nghĩ đã biết vài ngày.

“Ài?? Vì sao không đồng ý? Đứng rồi cậu mới vừa nói có một bằng hữu trùng hợp cứu cậu, tớ thế nào không biết cậu có bằng hữu có bản lĩnh như vậy?” Dao Dao liên tiếp hỏi mấy vấn đề.

“Cũng không tính là bằng hữu gì, chỉ ăn qua một lần cơm.” Người trong lòng Lâm Bắc Thần nghĩ chọn kỳ thực chính là Lý Thiên Hữu, tuy rằng Lý Thiên Hữu thời gian ở lại đây không lâu. Thế nhưng cô nghĩ Lý Thiên Hữu rất thích hợp làm bảo tiêu mình, chủ yếu là cô không cảm thấy Lý Thiên Hữu phiền, muốn tìm một bảo tiêu thiếp thân 24 tiếng đồng hồ, Lý Thiên Hữu là người tuyển có một không hai.

Lâm Bắc Thần đem chuyện Lý Thiên Hữu cùng các chiến hữu làm sao lần đầu tiên cứu cô, tại bãi đỗ xe cùng Hạ Phi lại một lần nữa cứu cô, từ đầu chí cuối kể cho Tiết Dao Dao nghe.

“Oa! Nữ đặc công sao?” Dao Dao càng ngày càng trừng to đôi mắt.

“Là phục vụ trong quân đội, không biết là binh chủng nào. Bất quá thân thủ nàng thật không tệ, người vừa đánh tới, nam nhân kia cao hơn nàng một cái đầu liền ngất xỉu. Tớ cũng không hiểu được là chuyện gì xảy ra.” Nhắc tới bản lĩnh Lý Thiên Hữu, khuôn mặt Lâm Bắc Thần vẫn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngược lại hòa hoãn một chút nhu sắc. “Ồi, Lâm tông cũng có lúc sùng bái người a? Nhìn cậu như vậy, sẽ không phải coi trọng người ta đi?” Tiết Dao Dao trêu chọc Lâm Bắc Thần, nghĩ thầm nữ nhân luôn luôn lạnh lùng như bằng này cũng có lúc bằng lòng người khác, còn là một nữ nhân? Đứng là rất thú vị.

“Ai coi trọng nàng, tớ cũng không phải cậu, tớ không có sở thích đó, cậu cũng không phải không biết.” Lâm Bắc Thần phong khinh vân đạm nói rằng.

“Cắt.. cậu không có sở thích đó, cậu lại chưa tiếp xúc qua cậu thế nào biết, bạn trai cậu chung sống nhiều năm như vậy, tớ cũng không phát hiện cậu thực sự dễ bụng qua.” Dao Dao nhìn Lâm Bắc Thần gọn sóng không sợ hãi, một trận vô vị.

“Nghe cậu nói lợi hại như vậy, tớ ngược lại thật muốn sờ mang kiến thức, nếu không cậu giới thiệu cho tớ nhận thức đi?” Dao Dao mỉa mai ném đi, cười hi hi nói rằng. Ngày tư thế, Lý Thiên Hữu lúc này nếu như ngồi đây, nhân gia lắc mình biến hóa trực tiếp biến thành hồ ly tinh, cảm đồ rồi.

“Cậu dừng lại đi, người ta có phải một đường giống cậu còn không biết đâu, làm sao giới thiệu? Vừa nãy cảnh sát kia, người sáng suốt vừa nhìn liền biết hân là một đôi.” Lâm Bắc Thần nhớ tới ánh mắt Hạ Phi nhìn Lý Thiên Hữu, tràn đầy ôn nhu, hân là ánh mắt người yêu mới có đi? Chợt nhớ tới cảm giác bản thân bị Lý Thiên Hữu kéo, lúc đó chỉ lo sợ, hiện tại hồi tưởng lại thời gian kia có thể thấy Lý Thiên Hữu, tựa hồ sợ hãi của bản thân, theo chút ôn độ trên người Lý Thiên Hữu truyền đến đã không thấy tăm hơi, loại cảm giác này là cảm giác an toàn chưa từng có.

“Ừm, hiện tại xem ra, Lý Thiên Hữu này là lựa chọn tốt nhất. Nàng là nữ, có thể 24 tiếng đồng hồ đi theo bên cạnh cậu, khó có được Bắc Thần chúng ta không bài xích người ngoài. Ừ, chính là nàng, tớ cũng cảm thấy rất hợp!” Dao Dao càng phân tích càng thấy hợp, vừa nói vừa gật đầu.

Lâm Bắc Thần nhìn bộ dáng Dao Dao, cũng không hình tượng trở mình mất trọn trắng, trời biết khuê mật này của cô đầu óc suy nghĩ đông tây có bao nhiêu là đơn giản. “Còn không biết nàng có thể đồng ý không đây, chúng ta đừng ở chỗ này nhất sương tình nguyện (mong muốn đơn phương).”

“Cậu không hỏi sao biết nàng sẽ cự tuyệt, tớ nghĩ hân là có thể, các cậu có nhiều duyên phận a, hai lần đều là nàng cứu cậu. Là ông trời phái nàng xuống tới bảo vệ cậu đi?” Dao Dao nói xong ha ha nở nụ cười, bộ dáng e sợ thiên hạ bất loạn.

“Cậu không..” Không đợi Lâm Bắc Thần nói xong, di động của cô liền vang lên. Lâm Bắc Thần trừng liếc mắt Dao Dao, cầm lấy điện thoại vừa nhìn, thực sự là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, điện thoại biểu hiện đúng là dây số máy bàn riêng của nhà cô cô Lý Thiên Hữu.

“Thiên Hữu.” Lâm Bắc Thần lấy tay đặt ở bên miệng đối Dao Dao làm một động tác cấm thanh.

“Ừ, an toàn về đến nhà, cảm ơn cô!”

“Bằng hữu tôi ở chỗ này cùng tôi đây, giúp tôi cảm ơn bằng hữu cảnh sát kia của cô, ngày mai tôi làm chủ mời các cô ăn cơm đi?”

“Tôi không khách khí với cô, chính là có một số việc muốn cùng cô thương lượng.”

“Được, ngày mai liên hệ điện thoại, cô cũng sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Ngủ ngon!”

Treo điện thoại Lý Thiên Hữu, trong lòng Lâm Bắc Thần nổi lên âm áp, Lý Thiên Hữu chủ động điện báo nói quan tâm cô có an toàn về đến nhà hay không, đây là Lâm Bắc Thần thật không ngờ tới.

“Ngày mai tớ hẹn nàng cùng nhau ăn, xem xem có thể thỉnh cầu nàng không.”

“Xem người ta còn biết gọi điện thoại tới quan tâm cậu, nói rõ nàng cũng lo lắng vấn đề an toàn của cậu, tớ nghĩ hẳn là không có vấn đề nhiều lắm.”

“Chỉ mong đi!”

Đêm nay Lâm Bắc Thần ngủ rất không kiên định, trong mộng đều là tràng cảnh đánh đánh giết giết và đáng về ba ba lúc trước tai nạn xe cộ bại liệt trên giường, một đêm giật mình tỉnh giấc nhiều lần, tuy rằng Dao Dao ở sát vách, nhưng trong lòng Lâm Bắc Thần chính là không vững vàng.

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nữ vương cũng nhu nhược . . .

Lý Thiên Hữu từ bãi đỗ xe trở về sau đó thì vẫn nhớ kỹ Lâm Bắc Thần, gọi điện thoại xác nhận cô an toàn sau đó mới đem trái tim thả xuống, không biết cô hẹn mình ăn có chuyện gì cần. Lý Thiên Hữu vốn là buổi tối muốn đưa cô trở về, muốn bồi Lâm Bắc Thần cả đêm. Dù sao liên tục kinh hách đối ai cũng sẽ không tiếp thụ được, đáng tiếc bị Lâm Bắc Thần cự tuyệt, sau ngấm lại cũng là bản thân nóng ruột, dù sao người quan tâm cô nhất định có rất nhiều.

Ngày thứ hai Lý Thiên Hữu không đi hỗ trợ cô cô trong điểm, Thiên Kiều và Tiểu Tinh cùng đi. Cô cô quây ăn tuy nhỏ nhưng làm ăn cũng rất tốt, nhân công luôn luôn thiếu. Em gái rất có thể chịu khổ, mỗi ngày đều là một thân khối dầu em cũng không ghét bỏ.

Chưa đến buổi trưa, Lâm Bắc Thần điện thoại liền gọi đến. Lý Thiên Hữu hẹn Hạ Phi hai người cùng nhau đi tới quán đồ ăn Trung Quốc lần thứ nhất cùng Lâm Bắc Thần ăn cơm.

Bên kia Lâm Bắc Thần bởi vì chịu không nổi Dao Dao nhõng nhẽo đòi hỏi, không thể làm gì khác hơn là mang nữ nhân xinh đẹp này cùng đi đến. Bốn người một bàn, ai cũng không có vội vã gọi món ăn, người bán hàng bung lên một bình phở nhĩ, mọi người một bên tán gẫu một bên thưởng thức trà.

“Lâm tiểu thư, đêm qua bắt được hai người, khẩu cung lục được rồi. Nhưng hai người ý nhất trí, đều nói muốn giết tiền.” Hạ Phi nhìn Lâm Bắc Thần như là có tâm sự nói rằng.

“Ừm.” Lâm Bắc Thần không đau không ngứa ừm một tiếng, lòng cô rõ ràng từ trong miệng hai người kia nhất định không moi được đầu mối hữu dụng, lần trước Lý Thiên Hữu bọn họ bắt được lính đánh thuê còn chưa có áp đến cục công an thì tự sát. Cô hiện tại không vội phân tích cái khác, trong đầu nghĩ đều là nên làm thế nào hướng Lý Thiên Hữu mở miệng, là nên ngay ở trước mặt nhiều người như vậy trực tiếp nói, hay là đơn độc đàm luận tốt.

Hạ Phi thấy Lâm Bắc Thần không có ý tứ muốn lý giải, cũng không lại nói nhiều, giả bộ nghiên cứu thực đơn.

“Nhĩ hảo, Lý Thiên Hữu đúng không? Tôi là Tiết Dao Dao, là bằng hữu tốt của Bắc Thần.” Dao Dao từ ngòi xuống sau đó vẫn luôn nhìn Lý Thiên Hữu, từ bề ngoài thoát nhìn, cũng không có chỗ gì đặc biệt. Híp song đôi mắt nhỏ nhưng thật ra hữu thần, từ nhất cử nhất động của nàng đúng là nhiều ít có thể nhìn ra chút hình dạng bộ đội. Nhìn nàng ngồi ở ghế lưng không dán ghế tựa, hai chân hợp lại, hai tay đặt trên mặt bàn. A, dáng dấp giống như là đang nghe báo cáo vậy. Dao Dao ở trong lòng cười thầm.

“Tiết tiểu thư, nhĩ hảo.” Lý Thiên Hữu là cảm giác được nữ nhân đối diện này ánh mắt lộ liễu. Lâm tổng không hổ là Lâm tổng, tùy tiện một người bằng hữu đều đẹp như thế, bất quá cô gái này cùng Lâm Bắc Thần thật đúng là không phải một phong cách, chỉ nhìn một đôi mị nhân kia, hàm chứa cười, nhìn chăm chăm người ta, như muốn đem người nuốt sống. Nàng mắt nhìn Lâm Bắc Thần diện vô biểu tình, lại nhìn nữ nhân bên người cô, một lạnh một nóng, thật là có chút thú vị, Lý Thiên Hữu bất giác xà hạ khóe miệng.

“Ha ha, không cần khách khí như vậy, nhìn đáng về của cô tuổi tác nhất định so với tôi nhỏ thật nhiều, về sau gọi tôi Dao Dao tỷ là được rồi.” Nói xong Dao Dao che miệng cười. Lâm Bắc Thần nghiêng đầu nhìn thoáng qua khuê mật của cô, ‘Dao Dao tỷ?’ nàng thật đúng là có thể như thế quen thuộc. Lâm Bắc Thần trong lòng nghĩ đến. “Àch, cái kia, Dao Dao tỷ hảo.” Lý Thiên Hữu mới vừa nhấp một ngụm trà suýt sặc, nàng xấu hổ hướng về phía Tiết Dao Dao nở nụ cười.

“Thực ngoan!” Dao Dao mặt mày rạng rỡ phun ra hai chữ, sau đó vươn một cánh tay ngọc tỉnh sờ soạng đầu Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu khóe miệng co rúm, ngũ quan nhất thời quán đến cùng một chỗ. Nàng không khỏi đối nữ nhân này nổi lên chút phản cảm, Lý Thiên Hữu không thích người khác đụng chạm, đặc biệt đầu. Đừng nói mới vừa quen biết, chính là bằng hữu rất quen thuộc cũng không thể tùy tiện sờ loạn đầu đi. Nàng mắt nhìn Lâm Bắc Thần, không nói tiếng nào.

“Được rồi, Dao Dao, có chính sự đây!” Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu biểu tình chống cự, hợp thời ngăn lại Dao Dao. Tiết Dao Dao khinh thường đem môi mân thành nhất hình, cũng không thêm nói nữa.

“Thiên Hữu, tôi muốn xin cô giúp đỡ một chuyện có thể chứ?” Lâm Bắc Thần nhẹ cúi đầu, nhìn Lý Thiên Hữu đang cầm chén trà hỏi, trong giọng nói tựa hồ còn mang theo chút khẩn cầu.

Hạ Phi nhìn Tiết Dao Dao, lại nhìn một chút Lâm Bắc Thần đang nói, hẳn nghe Lý Thiên Hữu nói Lâm Bắc Thần có chuyện gì muốn nói, mà Lâm Bắc Thần đối với tình tiết vụ án bỏ qua không chút nào quan tâm. Trong lòng Hạ Phi nhiều ít biết ý đồ của cô, sau đó đưa ánh mắt đặt ở trên người Lý Thiên Hữu.

Nghe ngữ khí Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu kinh ngạc ngẩng đầu, nàng chưa từng thấy Lâm Bắc Thần như vậy. Không chút suy nghĩ nói rằng: “Có chuyện gì cô nói, có thể giúp đỡ bạn rận.”

“Ừm, tôi là nghĩ. . .” Lâm Bắc Thần chính có chút không nắm chắc, cô có thể nghĩ đến Lý Thiên Hữu tựa hồ sẽ không đồng ý. Cô nhìn nhìn Dao Dao bên người, đôi phương mí mắt chưa từng nhúc nhích một chút, đang nhìn thực đơn nghiên cứu mới tiếp nhận từ Hạ Phi. Mà Lý Thiên Hữu cùng Hạ Phi đồng loạt nhìn cô chờ câu sau của cô.

“Tôi là nghĩ, có thể mời cô trong khoảng thời gian này làm bảo tiêu cho tôi được không?” Lâm Bắc Thần nói xong câu đó, về mặt “Tôi cũng thực sự không có biện pháp” nhìn Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu nghe xong lời này đôi mắt nhỏ tròn tròn xoe, nàng kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Thần, bảo tiêu? Đây là cái khái niệm gì?

“Cô yên tâm, tiền không là vấn đề, bao nhiêu đều có thể.” Lâm Bắc Thần nhìn biểu tình Lý Thiên Hữu, sau đó lại bồi thêm một câu.

“Bảo tiêu? Cô nói cô muốn thuê Thiên Hữu làm bảo tiêu của cô?” Hạ Phi thấy Lý Thiên Hữu không phản ứng đến, há mồm hỏi. Đùa gì thế, Lý Thiên Hữu là phục vụ trong quân đội, đây là trăm triệu không thể thực hiện được. Có tiền cũng không nổi. .

“Ừ, tôi thật sự là tìm không được ứng cử viên phù hợp, chỉ có thỉnh cầu Thiên Hữu.” Lâm Bắc Thần hướng Hạ Phi nói xong, một lần nữa nhìn về phía Lý Thiên Hữu có chút không ở trạng thái.

“Thuê tôi làm bảo tiêu?” Lý Thiên Hữu rốt cục tiêu hóa xong vấn đề của Bắc Thần.

“Làm sao có thể, tôi chỉ là trở về nghỉ ngơi.” Lý Thiên Hữu căn bản không nghĩ tới Bắc Thần sẽ có yêu cầu như vậy, nàng làm bảo tiêu, còn có thù lao. Cái gì loạn thất bát tao, đây là trăm triệu không có khả năng, đừng nói bản thân không đồng ý, chính là bản thân đồng ý, bộ đội nếu như đã biết, còn không khai trừ quân tịch a. Đây chính là phạm sai lầm.

“Tôi biết, cô cũng không phải nghỉ ngơi một tháng sao? Ngày hôm qua nếu không phải các cô. . . Mà tôi lại nhất thời tìm không được người.” Lâm Bắc Thần cũng biết bản thân có chút ép buộc. Nói xong cô hơi cúi đầu, vì quyền lông mi nhấp nháy nhấp nháy, khí tràng một hồi thay đổi, ngược lại có chút cảm giác người gặp người yêu.

“Tôi là thực sự không có biện pháp, mới cùng cô mở lời.” Lâm Bắc Thần cúi đầu nhỏ giọng nói, có chút như lẩm bẩm.

“Không được.” Lý Thiên Hữu cùng Hạ Phi song song nói rằng. Sau đó hai người cùng thoáng liếc nhìn nhau, Hạ Phi nghĩ chính là Lý Thiên Hữu cho dù biết đánh nhau, xem quan hệ các nàng cũng không phải tốt, không cần phải để một cái người không trọng yếu lãng phí ngày nghỉ còn phải đối mặt nguy hiểm, quan trọng nhất là rất có khả năng làm lỡ kế hoạch hẳn theo đuổi Lý Thiên Hữu, tuyệt đối không được.

“Vì sao không được?” Nhìn bộ dáng bạn tốt của mình gặp khó, Tiết Dao Dao ngao khí ngẩng đầu lên nhìn về phía đối diện hai người.

“Tôi là một quân nhân, chúng tôi là có kỷ luật. Đây là sai lầm nghiêm trọng, cũng không phải tôi không giúp, cũng không phải vấn đề tiền nong. Tôi là một quân nhân, mong muốn các cô lý giải.” Lý Thiên Hữu mắt nhìn Tiết Dao Dao, hướng Lâm Bắc Thần nghiêm túc nói.

Lâm Bắc Thần uống một ngụm trà, đột nhiên ngực rất khó chịu. Tuy rằng dự đoán được đáp án của Lý Thiên Hữu, thế nhưng nghe Lý Thiên Hữu không chút do dự cự tuyệt, tâm tình vừa thoáng khản trương lập tức chuyển thành u ám.

“Việc này a? Việc này dễ làm, cô cùng Bắc Thần có đúng là bằng hữu không?” Dao Dao mày kiếm nhất khiêu hướng Lý Thiên Hữu bắt đầu hướng dẫn từng bước.

Lý Thiên Hữu bị Dao Dao hỏi nhất thời nghẹn lời, nàng cùng Lâm Bắc Thần, nên tính là bằng hữu chứ? “Nếu như Lâm tổng không ghét bỏ tôi là một cái tiểu binh, tôi đương nhiên coi nàng là bằng hữu.” Lý Thiên Hữu ngược lại cũng thực sự, trong lòng nàng vốn là nghĩ như vậy. .

“Này không phải kết thúc, cô nói bằng hữu cô gặp phải nguy hiểm, cô có thể ở một bên nhìn mặc kệ? Coi như bồi bồi bằng hữu được rồi, cũng chỉ là cùng nàng cùng nhau sinh hoạt một đoạn thời gian mà thôi. Có cái gì mà phạm sai lầm nghiêm trọng!” Dao Dao nói xong, nhìn một chút lão hữu lông mày nhíu chặt, lại nhìn Lý Thiên Hữu chăm chú tự hỏi. .

“Cái này a?” Lý Thiên Hữu nghe Dao Dao vừa nói như vậy, tính tình thực sự liền thay đổi. Làm bảo tiêu là tuyệt đối không thể, bất quá nếu như xuất phát từ thân phận bằng hữu bồi tại bên người cô, như thế không ai quản. Nàng ngẩng đầu nhìn xem Lâm Bắc Thần, đôi phương cũng vừa hay nhìn về phía nàng, lúc này Lâm Bắc Thần thoát nhìn có chút uể oải, nhân thân cũng không lạnh như băng nữa, có vẻ rất u buồn. Lý Thiên Hữu ngày đó tại Lâm thị tiếp xúc qua nàng sau đó ấn tượng chính là cao quý mà khí chất, vừa nhìn chính là nữ vương một loại. Cho dù thời gian ngày đó nàng cũng cô cũng không từng có qua nhân thân như vậy. Lòng Lý Thiên Hữu đột nhiên rối loạn. . .

“Không cần khó xử Thiên Hữu, giấu lại tôi cũng là chuyện tình tối hôm qua quá sốt ruột, tôi sẽ mau chóng tìm được ứng cử viên thích hợp.” Lâm Bắc Thần chịu đựng đầy lòng thất vọng, khôi phục bộ dáng lúc trước.

Vừa nghe Lâm Bắc Thần lời này, Lý Thiên Hữu cũng sốt ruột, vội vàng nói rằng: “Đều không phải, cô để tôi suy nghĩ được không? Tôi cuối cùng phải đi về cùng người trong nhà thương lượng một chút.” Nàng xem Lâm Bắc Thần lập tức thu thập tâm tình được rồi, lại khỏi phục đáng về bình thường. Lý Thiên Hữu có chút đau lòng, nữ nhân này cũng không phải nhìn qua kiên cường như vậy đi?

“Được, ăn cơm trước đi!” Lâm Bắc Thần hướng về phía Lý Thiên Hữu mỉm cười, vẫy tay gọi người phục vụ.

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lựa chọn . . .

“Thiên Hữu cô cùng Lâm tiểu thư kia làm sao quen biết a?” Trên đường trở về, Hạ Phi lái xe nhìn thoáng qua phó xe Lý Thiên Hữu. “Thiên hữu?” Thấy Lý Thiên Hữu yên lặng không nhúc nhích, Hạ Phi lại hô một tiếng.

“Ừ? Anh nói cái gì?” Lý Thiên Hữu hiển nhiên không có nghe thấy Hạ Phi hỏi.

“Làm sao vậy? Đang suy nghĩ cái gì?” Hạ Phi nhìn Lý Thiên Hữu râu rĩ không vui vẻ mặt nghiêm túc.

“Không có, anh vừa muốn hỏi tôi cái gì?” Lý Thiên Hữu trong đầu vẫn chiếu lại biểu tình Bắc Thần thất vọng. . .

“Tôi là muốn hỏi, cô cùng Lâm tiểu thư quen biết ra sao?”

“À, tháng trước nàng bị người bắt cóc, chúng tôi giải cứu. Lần này trở về giúp chiến hữu mang đồ vật cho bí thư của nàng, cùng nhau ăn qua bữa cơm.”

“Bắt cóc? Lẽ nào nàng là tổng tài tập đoàn Lâm thị?” Hạ Phi hiển nhiên rất giật mình.

“Ừ.” Lý thiên hữu nhàn nhạt ừ.

“Chúng tôi nhận được qua tin tức, là nhiệm vụ tổ hai ra, khi đó tôi vừa lúc ở trên một vụ án lớn. Không nghĩ tới là Lâm tiểu thư đó a? Thế nhưng tôi vẫn không rõ nàng vì sao không tìm cảnh sát đây, có thể nhờ cảnh sát bảo hộ.” Hạ Phi đánh quẹo sang phải, xe đi về nhà cô cô Lý Thiên Hữu.

“Tôi cũng không biết, khả năng người ta không muốn cảnh sát tham gia đi?” Lý Thiên Hữu không có hứng thú nghiên cứu vấn đề này, vấn đề bây giờ là nàng có nên đáp ứng yêu cầu của Lâm Bắc Thần hay không.

Lý Thiên Hữu trở lại nhà cô cô, cô hai còn chưa trở về, trong nhà chỉ có Tiểu Tinh với Thiên Kiều, Thiên Kiều đang quét tước vệ sinh, Tiểu Tinh đang đánh đàn điện tử của nàng. Nhà cô cô là nhà thuê, hai phòng một sảnh, thường ngày hai người lớn ngủ một phòng, Thiên Kiều cùng Tiểu Tinh ngủ một phòng, gần đây Lý Thiên Hữu trở về, cô cô tìm một cái giường đơn mang tới phòng ngủ của Thiên Kiều và Tiểu Tinh, vốn là gian phòng không lớn càng hiện ra chen chúc.

“Chị, chị đã trở về?” Thiên Kiều quay đầu hướng Lý Thiên Hữu lộ ra khuôn mặt tươi cười, trên tay không ngừng lau sàn nhà.

“Ừ.” Lý Thiên Hữu mỉm cười, buông túi, cầm lấy khăn lau trên tay Thiên Kiều, sau đó bắt đầu lau.

“Chị, em làm.”

“Chị lau cho, nước lạnh như thế, tổn thương tay em.”

“Chị, hai người các người lẫn nhau nhường, em thấy em thật không hiểu chuyện vậy.” Tiểu Tinh ngừng đàn, bĩu môi nói.

“Ai nói Tiểu Tinh chúng ta không hiểu chuyện, em đánh đàn chúng ta làm việc, chúng ta phân công bất đồng mà thôi.” Nhìn hai người em gái, Lý Thiên Hữu trong lòng âm áp .

Nằm ở trên giường, nghiêng nhìn gương mặt Thiên Kiều ngủ, Lý Thiên Hữu thực sự là khó xử, vài ngày nữa Thiên Kiều khai giảng, nếu như đáp ứng Lâm Bắc Thần, phải chuyển đi ở cùng cô. Thế nhưng Lý Thiên Hữu còn muốn bồi bồi Thiên Kiều nhiều chút, lần này về thăm người thân sau đó không biết phải lúc nào mới có thể gặp. Nếu như không đáp ứng, kia Lâm Bắc Thần phải làm sao bây giờ? Người muốn hại cô đều không phải bảo tiêu bình thường đối phó được, nhớ tới nữ nhân mỹ lệ cao ngạo như vậy, nhưng đáng về đầy mặt máu tươi, Lý Thiên Hữu cũng rất đau lòng. Nàng không có đem chuyện này cùng người trong nhà nói, cô cô nơi đó dễ bàn, nàng chỉ là không muốn lấy bất luận lý do gì rời đi Thiên Kiều. Lý Thiên Hữu nhìn Tiểu Tinh nằm trên giường nhỏ, trong lòng đủ loại cảm giác khó chịu. Hai mắt tròng lớn làm thế nào đều ngủ không được, Lâm Bắc Thần là một người có tiền, phòng cô ở nhất định rất lớn, nếu như có thể để Thiên Kiều cùng vào ở không biết cô có thể đồng ý hay không? Nghĩ vậy, Lý Thiên Hữu lập tức lại phủ định ý nghĩ của chính mình, không được, ở tại nhà người khác Thiên Kiều tuyệt đối không thể quen thuộc, hơn nữa Lâm Bắc Thần tùy thời đều có nguy hiểm, không thể cũng kéo Thiên Kiều vào trong nguy hiểm. Thẳng đến Lý Thiên Hữu mơ mơ màng màng ngủ, cũng không nghĩ ra một lý do.

Sáng sớm hôm sau Lý Thiên Hữu sớm rời giường, cô hai bởi vì phải chuẩn bị cơm nước cả ngày mỗi ngày 5 giờ rưỡi liền xuất môn, Lý Thiên Hữu bởi vì

tại quán doanh dưỡng thành thời gian làm việc và nghỉ ngơi, mặc dù là nghỉ ngơi mỗi ngày 5 giờ đồng hồ vừa kêu liên tục động đem bản thân đánh thức. Mỗi ngày đều sẽ theo cô đi đường khẩu hỗ trợ chọn mua, sau khi chạy bộ bờ sông, làm chút vận động. Ngày hôm nay sáng sớm Lý Thiên Hữu không có cùng cô đi hỗ trợ, nàng dọc theo bờ sông một đường chạy, trên người mặc một thân trang phục mê màu*, đón gió mát đầu thu tùy ý rơi mồ hôi của nàng.

(quần áo nguy trang quân đội)

Một bên chạy bộ Lý Thiên Hữu còn đang suy nghĩ vấn đề của Lâm Bắc Thần, tuy rằng rất luyến tiếc thời gian thật vất vả ở chung cùng Thiên Kiều, thế nhưng so sánh với an nguy sinh mệnh Lâm Bắc Thần, hiển nhiên người sau quan trọng hơn chút. Mặc kệ quen biết thời gian bao lâu, cho dù là một người xa lạ, đối mặt người khác gặp nguy hiểm, làm một quân nhân là đứng mũi chịu sào. Lý Thiên Hữu ngửa đầu nhìn bầu trời mù mịt, đôi khi làm quyết định cũng là một chuyện rất khó. Xem ra ngày nghỉ của mình sẽ không quá buồn chán. . . Làm ra quyết định Lý Thiên Hữu xoay người chạy về phía tập đoàn Lâm thị.

Nơi Lý Thiên Hữu chạy bộ cách công ty Bắc Thần khoảng 20 phút đường xe, nàng dùng nửa giờ chạy đến nơi, tìm quán ăn sáng giản đơn ăn vài thứ. 8 giờ, tập đoàn Lâm thị lục tục xuất hiện người tới đi làm. Lý Thiên Hữu nhìn bản thân, một thân trang phục mê màu, không khỏi có chút hối hận cứ như vậy chạy tới. Sáng sớm lúc xuất môn chỉ mang theo chút tiền lẻ ở trên người. Hiện tại cái dạng này đi vào tìm Lâm Bắc Thần, không biết nhân viên lại muốn dùng thân thể nào đến nhìn mình. Lý Thiên Hữu đối với tính cách muốn cái gì là hành động của chính mình rất là bất đắc dĩ. Nàng suy nghĩ một chút, từ lối vào bãi đỗ xe ngầm, sẽ chờ ở đây đi, tin tưởng Bắc Thần nhất định sẽ lái xe tới đi làm.

Cũng không để Lý Thiên Hữu thất vọng, không lâu Lâm Bắc Thần liền điều khiển mercedes benz của cô chạy tới bãi đỗ xe hiện tại Lý Thiên Hữu chờ. Lâm Bắc Thần rất xa thấy lối vào bãi đỗ xe đứng một người, một thân quần áo mê màu, xe vào người nọ còn vậy vậy tay. Lâm Bắc Thần dừng xe lại, thẳng đến khi hạ xuống cửa sổ xe mới nhận ra người nọ là Lý Thiên Hữu, Bắc Thần giật mình nhìn Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu thẳng tắp đứng ở kia, khe cau mày.

“Sao cô lại ở đây?” Lâm Bắc Thần vội vàng xuống xe, đi tới bên người Lý Thiên Hữu.

“Ách, tôi sáng sớm chạy bộ, tôi quyết định được rồi, cho nên bỏ chạy tới tìm cô.” Lý Thiên Hữu có chút xấu hổ, nàng cảm giác mình xuất hiện như vậy rất đường đột. Nhìn một chút trang phục của mình, dùng tay sửa sửa chút cổ áo.”Cô không lạnh à? Mau lên đây.” Nhìn ra Lý Thiên Hữu thẹn thùng, Lâm Bắc Thần cũng không lại hỏi nhiều, kéo Lý Thiên Hữu lên xe của mình.

“Tiểu Kỳ, pha một chén Thiết Quan Âm, cho tôi ly cà phê.” Tiến vào phòng làm việc của mình Lâm Bắc Thần trước quay về phòng bí thư Vương Kỳ nói rằng.

“Vâng, Lâm tổng, lập tức tới.” Vương Kỳ thấy Lâm tổng mang theo một nữ nhân một thân trang phục mê màu, cũng rất kinh ngạc, nàng nhận được thư Lâm tổng chuyển tới, biết Lý Thiên Hữu đang nghỉ ngơi trở về thăm người thân, chỉ vì ngày đó nàng thật sự là kinh hách quá độ, ngoại trừ Trần Thần bởi tiếp mình, những người khác nàng cũng không nhớ kỹ một ai, nhìn người đi theo phía sau Lâm tổng, nàng nghĩ hẳn chính là Lý Thiên Hữu, chỉ là không nghĩ tới gặp phải cô ấy ở chỗ này. Nàng cùng Lý Thiên Hữu gật đầu một cái, bước nhanh đi vào phòng giải khát.

“Cô có muốn tắm rửa không?” Lâm Bắc Thần tiến nhập phòng làm việc một khắc không ngừng khởi động máy vi tính. Cởi áo khoác ngoài ngồi ở ghế lão bản của nàng.

“Đứng cửa làm gì? Đến ngồi.” Lâm Bắc Thần ngẩng đầu nhìn Lý Thiên Hữu đứng ở cửa, cô gái này thật là phép tắc, lúc nào đứng cũng đều thẳng như vậy.

“Nha, cô làm việc của cô, không cần phải để ý tôi.” Lý Thiên Hữu có vẻ rất câu nệ, nàng nhìn xung quanh phòng làm việc của Lâm Bắc Thần một chút, đi tới sofa trước ngồi xuống.

“Cô ăn bữa sáng chưa?” Lâm Bắc Thần chỉnh lý văn kiện sáng sẽ cần, ngẩng đầu hướng nhìn Lý Thiên Hữu.

“Mới vừa ăn xong, ngay dưới lầu ăn. Còn cô?” Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần ngồi ở trước bàn công tác, ánh dương quang từ cửa sổ sát đất chiếu vào, độ lên trên người Lâm Bắc Thần một tầng kim. Nàng vốn là khí chất cao quý, thêm ánh dương quang phụ trợ càng như là một nữ vương, lay động mắt Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu thu hồi đường nhìn của bản thân, người này so với người khác thực sự là so với người chết a!

“Lúc tôi đi ra uống chén sữa bò.”

“Xin vào!” Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

“Lâm tổng, cà phê của ngài.” Vương Kỳ đem cà phê đặt ở bên tay trái Lâm Bắc Thần, còn Thiết Quan Âm đặt ở trên khay trà trước mặt Lý Thiên Hữu.

“Cảm ơn.” Lý Thiên Hữu khách khí nói.

“Không cần khách khí.” Vương Kỳ cho Lý Thiên Hữu một cái mỉm cười.

“Lâm tổng, đồng sự đều đến đông đủ.” Nhìn thấy Lâm Bắc Thần gật đầu, Vương Kỳ lui ra.

“Tôi đi trước mở hội nghị, bên trong là phòng nghỉ, cô đi tắm đi, nhìn cô một thân mồ hôi.” Lâm Bắc Thần cầm tư liệu, đi ra ngoài chỉ chỉ trong góc một cánh cửa đối với Lý Thiên Hữu nói.

“Xong hội nghị tôi sẽ tới tìm cô, rồi chúng ta cùng ra ngoài.” Không đợi Lý Thiên Hữu đồng ý, Lâm Bắc Thần lại bồi thêm một câu, liền đi ra ngoài.

Lý Thiên Hữu vốn định cự tuyệt, không có quần áo tắm rửa thế nào a? Đều tại mình, sớm như vậy đến để làm chi a? Thế nhưng thời gian Lâm Bắc Thần đi ra ngoài muốn mình chờ, kia cũng chỉ có thể chờ. Lý Thiên Hữu đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, tầng 25 bao quát xuống phía dưới, cảm giác thật là tốt, Lý Thiên Hữu chính là thích cửa sổ sát đất như vậy, có vẻ rất rộng thoáng, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người, tâm tình tự nhiên liền theo tầng vọt rất nhiều.

Qua một lúc không lâu, ngoài cửa liền có tiếng đập cửa, Lý Thiên Hữu mở cửa, thấy một cô gái khoảng chừng 20 đứng ở trước cửa, cũng là một thân quần áo chức nghiệp.

“Cô tìm lâm tổng? Nàng đi họp.” Lý Thiên Hữu chéch nghiêng người, nàng không biết cô gái có muốn tiến vào hay không.

“Đều không phải, Lâm tổng mới vừa phân phó tôi đưa tiểu thư tới phòng nghị.” Cô gái vươn tay làm một thủ thế mời.

Lý Thiên Hữu được cô gái chỉ dẫn vào trong phòng nghị, mới vừa mở cửa, một cỗ hương thơm nhàn nhạt tràn ngập lại đây, Lý Thiên Hữu dùng sức hít mũi. Này mùi vị rất dễ chịu, vừa nãy ở trong xe Lâm Bắc Thần cũng là mùi vị như vậy. Cô gái mở tủ âm tường, Lý Thiên Hữu nhìn không được há to mồm, trời ơi. Bên trong tủ âm tường diện chính tề các loại kiểu dáng trang phục, này cần bao nhiêu thời gian mới có thể mặc một lần a? Kể có tiền chính là kẻ có tiền, ngẫm mấy năm qua mình ở quân doanh, xuân hạ thu đông, các loại quân trang gộp lại bất quá hình thức cũng giống nhau, bình thường huấn luyện mặc cũng chỉ là tác huấn phục, nhìn một tủ lớn tràn đầy quần áo này, Lý Thiên Hữu thực sự là mở mang kiến thức. Nàng không biết làm sao nhìn cô gái trước mặt.

Cô gái lưu loát chọn ra mấy bộ trang phục, giơ lên trước mặt Lý Thiên Hữu. “Lâm tổng nói không biết cô thích mặc dạng phong cách gì, cho cô tự mình chọn, những thứ này đều chưa từng mặc qua.” Cô gái vừa nói vừa chọn.

“Không cần, tôi. . .”

“Lâm tổng nói, lát nữa muốn cô bồi nàng đi gặp hộ khách, cho nên cô nên đổi một bộ đi.” Cô gái nhìn một chút Lý Thiên Hữu một thân mê màu, con người trông mắt nhìn.

“Nha, vậy bộ này được rồi.” Lý Thiên Hữu tiếp nhận bộ quần áo cô gái cầm tay trái. Đó là một cái áo sơ mi màu trắng, áo khoác ngoài màu đen, cộng thêm quần màu đen.

“Được, vậy cô đi tắm đi, bên trong có đồ dùng tắm. Tôi ra ngoài trước, giày ở trong tủ giày cạnh cửa.” Nói xong cô gái liền lui đi ra ngoài.

Lý Thiên Hữu ngơ ngác nhìn cô gái đi ra ngoài, nhìn một chút quần áo trong tay, lại nhìn một chút tủ giày cô gái nói, nàng khề lắc đầu cười khổ, đem quần áo đặt ở trên ghế dựa bàn trang điểm rồi đi vào phòng tắm.

Đội Lý Thiên Hữu một thân chỉnh tề đứng ở trước gương, thời gian cũng chỉ mới qua nửa giờ mà thôi, hai tay từ cổ áo một đường mả đến góc áo, nàng chỉnh lý trang phục. Phải thừa nhận người dựa vào ăn mặc, quần áo của Lâm Bắc Thần giá trị xa xỉ mặc ở trên người Lý Thiên Hữu, lập tức thì hiện ra hiệu quả.

Lý Thiên Hữu chỉnh lý chính mình, một lần nữa ngồi trên sofa chờ Lâm Bắc Thần trở về. Sự tình chính có chút phiền phức, nàng là quân nhân, trong bộ đội kỷ luật rất nhiều. Hiện tại bảo hộ Lâm Bắc Thần, nàng không dám hứa chắc gặp phải tình hình thế nào, có thể vi phạm quân kỷ hay không. Lòng mi thanh tú mặt nhẵn thành một đoàn, xem ra nên gọi điện thoại cho chỉ huy báo cáo một chút tình huống. Nếu lần này xem như làm nhiệm vụ thì dễ hơn nhiều rồi, Lý Thiên Hữu không khỏi nghĩ đến.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: lý thiên hữu sẽ không như vậy đơn giản ly khai bộ đội. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Giận . . .

Lúc Lâm Bắc Thần trở về nổi giận đùng đùng, giày cao gót năm tác gỗ vang lên mặt đất trống trơn, tựa hồ muốn thay chủ nhân phát tiết cơn giận. Lý Thiên Hữu nghe tiếng đứng lên, nhìn Lâm Bắc Thần gương mặt băng sơn, cô dùng sức đóng sầm cửa, nhưng không có nghe thấy tiếng đóng cửa đình tại nhức óc, một nam nhân giây tấy vốc người phát tướng đi vào. Lý Thiên Hữu híp lại mắt, đây là thói quen của Lý Thiên Hữu, khi nàng tiếp xúc đến ngoại giới người hoặc sự vật không quen đều thích híp lại hai mắt. Nếu như người chú ý nhìn ánh mắt của nàng, nơi đó liền có khí tức nguy hiểm.

“Lâm tổng, ông còn có chuyện gì sao?” Lâm Bắc Thần đứng thẳng ở trước bàn trà chính diện quay về nam nhân tiến vào.

“Làm sao vậy nha đầu? Hòa khí lớn như vậy?” Lâm Thiên Hoa biết rõ cổ hủ

“Hừ.” Lâm Bắc Thần nặng nề dùng mũi hừ một tiếng. “Ông không cần phải nói, tôi sẽ không đồng ý đề nghị của ông.” Nói xong phất phất tay.

Đối với Lâm Bắc Thần hừ mạnh, Lâm Thiên Hoa mặt điếc tai ngơ, như trước lộ ra một bức từ ái khuôn mặt tươi cười “Công sự chậm rãi thương lượng, ta tới là nói cho người, gia gia nhớ người, bảo người đêm nay trở lại ăn cơm.”

“Người đang có khách, nhị thúc sẽ không quấy rối.” Lâm Thiên Hoa nhìn thoáng qua Lý Thiên Hữu đứng ở kia liền bước đi ra ngoài.

Lâm Bắc Thần đem bút ký bản nặng nề đặt lên bàn, đặt mông ngồi ở trên ghế, ngực khi lên khi xuống, cô bùng lên cả phê sáng sớm nay đã lạnh đi một ngụm uống hết.

“Cô quyết định làm bảo tiêu cho tôi sao?” Cô dùng khăn tay lau chút khóe miệng, thời điểm ngẩng đầu nhìn hướng Lý Thiên Hữu, tất cả lại khôi phục như thường, giống như người vừa nãy tức giận muốn phun lửa không phải cô. Lý Thiên Hữu lẳng lẳng nhìn Lâm Bắc Thần chỉ trong chớp lát liền bình tĩnh trở lại, đây là người sao? Nhanh như vậy liền điều chỉnh tốt bản thân. Trời, nàng nghĩ Lâm Bắc Thần càng ngày càng không đơn giản.

“Thế nào? Cô sáng sớm tới tìm tôi không phải đã làm tốt quyết định?” Lâm Bắc Thần ngữ khí vừa băng vừa lãnh rõ ràng mang theo không thích.

Lý Thiên Hữu nhấn lại đôi mi thanh tú, nàng ghét người khác dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với mình. Nàng nheo mắt lại, ngay thẳng sống lưng nói rằng: “Không phải đồng ý làm bảo tiêu của cô, tôi chỉ là cùng cô một đoạn tháng ngày mà thôi.” Nhìn Lâm Bắc Thần dáng vẻ cự người ngoài ngàn dặm, nàng tỏ ra không kiên nhẫn không siêng nịnh.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Lâm Bắc Thần đột nhiên thu hồi biểu tình lãnh ngạo, cúi thấp đầu, như là đang lẩm bẩm.

“Vậy từ hôm nay trở đi, tôi đi tới chỗ nào cô liền theo tôi đến chỗ đó chứ? Về phần thù lao, cô kiên trì không muốn, sau này hãy nói đi!”

“Thù lao sẽ không cần, trong khoảng thời gian này, cô bao ăn bao ở là đủ rồi, dù sao nhà cô hai cũng không lớn, dư ra tôi một người thật là có chút chen chúc.” Lý Thiên Hữu cười khổ một chút.

“Không thành vấn đề. Cô trước ngồi chơi, tôi phê xong những văn kiện này, cô theo tôi đi gặp một hộ khách.”

“Được!” Lý Thiên Hữu gật đầu.

Tập đoàn Lâm thị chủ yếu là khai thác bất động sản, dưới cờ cũng có chút khách sạn và chỗ ăn chơi, là gia gia Lâm Bắc Thần - Lâm Chí Viễn ở trên một thế kỷ niên đại 80 khối gia, bước vào thế kỷ 20, sự nghiệp đã đạt đến đỉnh núi. Tại toàn bộ thành phố A, thậm chí ở toàn tỉnh danh tiếng đều vang dội. Hiện tại tập đoàn Lâm thị, gia gia Lâm Bắc Thần là chủ tịch, Lâm Bắc Thần nhậm chức phó giám đốc, Lâm Thiên Hoa cùng Lâm Bắc Thần xem như lực lượng ngang nhau. Chỉ là Lâm Bắc Thần chủ trì phương diện bất động sản, Lâm Thiên Hoa quản lý khách sạn và chỗ ăn chơi. Lâm Thiên Hoa còn có một con trai nhỏ hơn Lâm Bắc Thần hai tuổi, quả thật là 'Hỗ phụ vô khuyến tử' hai cha con như ra một bản, nếu như nói Lâm Thiên Hoa lòng dạ hẹp hòi, lợi ích tối thượng, kia con trai bảo bối của hắn Lâm Bắc Hạo nhưng là vô học, phong lưu thành tính. So với cha hắn chỉ có hơn chứ không kém. Bởi vì Lâm gia gia tuổi tác đã cao, trừ phi tham gia trọng đại quyết sách ra, trên cơ bản là ủy quyền. Thân là con trai Lâm Thiên Hoa đôi chức vị bản thân vẫn rất không thỏa mãn. Hắn cảm thấy Lâm Bắc Thần một nhà đầu, cùng bản thân bình khởi bình tọa*, nhất là thể diện không qua được, còn quá nhiều kế hoạch chính mình độc bá Lâm thị. Từ lúc Lâm Bắc Thần tiền nhiệm tới nay thúc cháu vẫn đã kích ngầm ngầm hoặc chuyển chiều công khai người tới ta đi. (*đứng ngang hàng)

Lâm Thiên Hoa lẫn lộn trên xã hội rất thông, nhưng đối với quản lý, có thể coi là rầm rộ không kêu*. So với Lâm Bắc Thần học thành về nước chênh lệch không phải một chút. Lão gia từ lại rất coi trọng Lâm Bắc Thần, Lâm Thiên Hoa trong lòng biết rõ tranh không nổi, liền động ý đồ xấu, nắm đó chính là dựa vào người xã hội bản thân kết giao, đem thân ca ca mình kéo xuống đài. Lần này hắn là quyết tâm muốn diễn lại trò cũ, dùng phương pháp đồng dạng phá đổ Lâm Bắc Thần, thậm chí không tiếc khiến cô vĩnh viễn biến mất. . . . (*diễn đạt không lưu loát)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương 11 có điểm ít, không có biện pháp, phần dưới tình tiết mã nhiều lắm, chỉ có thể trước quá độ một chút. Đại gia thứ lỗi. . .

Ngày hôm nay không canh, đi ngủ, ngày mai buổi sáng canh. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Khách hàng hung hăng . . .

Lý Thiên Hữu theo Lâm Bắc Thần đi gặp hộ khách, ngày hôm nay Lâm Bắc Thần tâm tình thật không tốt. Lý Thiên Hữu cũng không nói nhiều, cô đi đâu mình đi đó. Lý Thiên Hữu từng ngồi xe cô hai lần, cô không thích dùng tài xế, đi nơi nào đều là tự mình lái xe. Khả năng đây là nữ cường nhân đi, chuyện gì đều phải tự thân làm, Lý Thiên Hữu nghĩ thầm.

Xe Lâm Bắc Thần chạy trên đường lớn, con đường này Lý Thiên Hữu chưa từng tới. Trên thực tế đối với cái thành phố này nàng còn rất xa lạ. Tốc độ xe chậm lại, Lý Thiên Hữu từ cửa sổ xe hướng ra phía ngoài nhìn lại, phía trước cách đó không xa một cao ốc, bên phải đá cẩm thạch trên mặt khảm mấy cái đại tự thiếp vàng “Bắc Thần Đại Từ Điểm”, mặt trời lặn ánh chiều tà chiếu vào trên mặt, thật là chói mắt. . .

Lâm Bắc Thần giao xe cho xa đồng liền mang theo Lý Thiên Hữu đi vào đại sảnh.

Hai người đi tới tầng 5, đối mặt một đường nhân viên vẫn an, Lâm Bắc Thần nhất loạt dành cho gật đầu, ngay cả mỉm cười đều tiết kiệm. Vốn bình thường diện vô biểu tình hiện tại càng bịt kín một tầng băng sương, lúc này tâm tình cô thật không tốt. Chết tiệt Lâm Thiên Hoa, đối với công ty kinh doanh một điểm bận bịu đều không giúp được mà còn tìm phiền toái cho mình. Quảng thời gian này liên tiếp có chuyện xảy ra, hơn nữa buổi tối ác mộng liên tục, cô cảm giác bản thân sắp không chống nổi.

Lý Thiên Hữu đi theo phía sau cô, con mắt nhỏ híp lại, nàng nhiều năm ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, mỗi lần đến một hoàn cảnh xa lạ, bản năng nhảy bèn lên. Dưới chân đạp lên thảm đỏ, khoảng chừng mười bước có một thông đạo an toàn, cuối hành lang có cửa sổ, một đầu khác là chỗ ngoặt, hướng đi không rõ. Lý Thiên Hữu ở trong lòng âm thầm ghi nhớ, quét mắt hai bên, đều là phòng ngăn độc lập, từ cửa sổ phiết đi vào có thể thấy nam nam nữ nữ nâng chén vui chơi, lại nghe không thấy âm hưởng quá lớn, xem ra cách âm hiệu quả tốt. Nàng theo Lâm Bắc Thần dừng ở trước một phòng khách, Lý Thiên Hữu đưa lưng về phía cửa đứng ở một bên cửa, nàng cũng không muốn bồi cô đi vào, tại chính khách sạn của cô hẳn là không có gì nguy hiểm, chính là có nguy hiểm bản thân ngay cửa toàn bộ nắm chắc rất tốt. Lý Thiên Hữu nhìn một chút Lâm Bắc Thần đứng ở trước cửa, cô hơi ngẩng đầu, nhẹ cau mày, liếc nhìn tình huống trong phòng khách, lại nghiêng đầu nhìn về phía Lý Thiên Hữu.

“Cô không theo tôi đi vào?”

“Tôi chờ cô tại đây.” Lý Thiên Hữu thăm dò nhìn một chút bên trong phòng khách, hai nam nhân ngồi ở bên trong.

“Vào đi, ăn một chút gì đó.” Lâm Bắc Thần giơ tay xoa xoa mi tâm của mình, tay khoát lên trên tay cầm, cũng không chuyển động, như trước nhìn Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu gật đầu, Lâm Bắc Thần mở cửa bước vào.

Cửa phòng khách mở ra trong nháy mắt, mùi thuốc lá nức mũi đập vào mặt, Lý Thiên Hữu khó chịu nhíu mày lại.

“Lâm tiểu thư ngài đã tới, mau, xin mời vào.” Một người nam nhân đến nghênh tiếp, Lâm Bắc Thần nhẹ kéo khoe miệng, xem như là chào hỏi, trực tiếp ngồi vào trên vị trí khách mời, Lý Thiên Hữu tại bên người cô ngồi xuống.”Có thể mời được Lâm tổng ngài, thật là không dễ dàng nha. Vị tiểu thư này là?” Nói chuyện chính là nam nhân ngồi ở trên chủ vị, phía dưới lông mày rậm là một đôi mắt to hữu thần, sống mũi cao, môi có chút dày, vẻ mặt cứng rắn nghiêm túc. Nhìn có chút hung. Hắn vừa nói vừa đưa tay đến trước mặt Lâm Bắc Thần.

“Hùng lão bản, khách khí. Thư ký của tôi Lý tiểu thư.” Lâm Bắc Thần nhẹ nhàng nắm lấy tay đối phương, khi cảm giác đối phương như có như không ma sát, cô thu hồi mỉm cười, bắt tay rút trở về.

Lý Thiên Hữu bất động thanh sắc nhìn, vừa vào phòng ngăn, nàng liền cảm giác được khí tràng nam nhân này. Cùng Lâm Bắc Thần bất đồng, người này vừa nhìn cũng không phải người tốt, mặc dù hắn mặc như khuôn như dạng. Hơn nữa không phải một loại tiểu nhân vật. Lý Thiên Hữu nghĩ thầm tập đoàn công ty này đại lão bản còn phải tiếp xúc nhân vật như vậy a.

Hùng lão bản cười ha ha hai tiếng, “Nhĩ hảo, Lý tiểu thư.” Nói xong lại muốn cùng Lý Thiên Hữu nắm tay.

Lý Thiên Hữu ngồi ở bên cạnh Lâm Bắc Thần, vừa nãy nam nhân này mờ ám nàng xem nhất thanh nhị sở. Nàng nghĩ thầm muốn ăn bản tiểu thư đậu hũ, bã đậu cũng không có. Lâm Bắc Thần bất tiện cứng đối cứng, nàng có thể không cần quan tâm nhiều như vậy.

Lý Thiên Hữu lễ phép nhẹ gật đầu một cái, nét mặt chứa mỉm cười, cũng không để ý đến đối phương đưa tay tới.

“Ba” một nam tử khác hung hăng vỗ xuống bàn. Vọt một cái đứng lên, nhãn thần này sinh ác độc nhìn Lý Thiên Hữu.”Con mẹ mày, Hùng ca bắt tay với mày đây, mày đui mẹ nó rồi.”

Lý Thiên Hữu không nhanh không chậm vuốt ve bộ đồ ăn trên bàn, híp mắt chống lại ánh mắt nam nhân.”Tiên sinh thỉnh tự trọng.” Lý Thiên Hữu đứng mực nói.

Khi chống lại ánh mắt Lý Thiên Hữu, nam tử kiêu căng liền tắt xuống, con mẹ này có lai lịch gì, nhìn bộ dạng yếu đuối, cặp mắt kia thế nào sắc bén như vậy.

“Tam nhi. . .” Hùng lão bản đem nam tử dè ngồi xuống ghế, nam tử một thân tây trang kia nhưng bỉ bỉ ngồi trở lại.

“Hùng lão bản, đừng trách móc, nàng mới vừa tốt nghiệp không có kinh nghiệm. Hùng lão bản đừng so đo.” Lâm Bắc Thần xả hạ khoe miệng, đắc ý cười chột lóe mà qua. Tâm tình lại tốt hơn rất nhiều.

“Gọi nhân viên phục vụ mang món ăn lên!” Hùng lão bản trừng liếc mắt nam nhân gọi Tam nhi.

“Nếu lựa chọn Bắc Thần Tiểu Điểm, như vậy tôi làm chủ, Hùng lão bản thích ăn cái gì tùy tiện điểm.” Lâm Bắc Thần đạm mạc nói rằng, trên mặt không có bất luận biểu tình gì.

“Lâm tiểu thư người sáng khoái, kia Hùng mỗ sẽ không khách khí.” Hùng lão bản quay về nhìn Lâm Bắc Thần, cùng nữ nhân này giao thiệp cũng không phải ngày một ngày hai. Tính cách trong trẻo nhưng lạnh lùng này hẳn cũng đã lĩnh giáo rồi, cũng không lạ cùng cô lo loannhiều.

“Lâm tiểu thư, tôi không biết vì sao, bản tốt công trình cảnh sắc hương loan giao cho chúng tôi làm, thế nào lại thay đổi?” Đợi món ăn đủ cả, sau đó nhân viên phục vụ lui ra, Hùng lão bản ý bảo Tam nhi rót rượu cho hai vị tiểu thư, trực tiếp thiết nhập chính đề.”Hùng lão bản, đây là đầu. Lần trước thời điểm

thiên thắng nghiệm thu xuất hiện phiền phức lớn như vậy, Hùng lão bản còn không có cho tôi khai báo đây? Gấp như vậy đã nghĩ nhận công trình khác của tôi?” Lâm Bắc Thần nâng chén rượu cùng Hùng lão bản đụng vào, uống một hớp nhỏ.

“Ách, cái này? Là lỗi của tôi, thủ hạ chính là sau lưng tôi động chút tay chân. Sự tình đều không phải đã bài binh sao? Khoản tiền bồi thường chắc chắn cũng là công ty chúng tôi xuất, Lâm tiểu thư, không nhỏ mọn như vậy đi?” Hùng Bưu vẫn đang mỉm cười, khẩu khí nhưng ngang ngược mười phần.

“Chờ đầu thầu đi, công ty cũng không phải một mình tôi nói.” Lâm Bắc Thần ưu nhã gấp miệng thức ăn, tỉnh tể nhai lên.

Lý Thiên Hữu không có uống rượu, nàng chậm rãi ăn cơm, nhìn một chút Hùng Bưu nheo đỏ mắt, đáy lòng bội phục Lâm Bắc Thần, nữ nhân này tính tình lãnh đạm không hề che giấu, bắt đắ dĩ đối phương còn phải nhượng cô ba phần, không dám phát tác. Nàng lại nhìn nam nhân gọi Tam nhi mắt vẫn liếc trộm mình, người như thế mở công ty tin dự có thể hảo chỗ nào? Lý Thiên Hữu khinh thường thu hồi ánh mắt ưu tai hưởng thụ lấy mỹ thực, chỉ cần các người không động Lâm Bắc Thần, trời sập xuống nàng mí mắt đều lười mở một chút.

“Lâm tiểu thư, Thiên Hoa cùng tôi là lão bằng hữu, chúng ta hợp tác nhiều thứ như vậy cũng chỉ xảy ra sự cố như này, có phải là chiếu cố một chút hay không?” Hùng lão bản nheo đỏ mắt, buông xuống tư thái, trong lòng hận nghiền răng, trách không được Lâm Thiên Hoa muốn giết chết nha đầu này, thật con mệ nó khó chơi.

“Tuần sau liền đầu thầu, tin tưởng Hùng lão bản đã sớm chuẩn bị sẵn sàng đi?” Nói, Lâm Bắc Thần nâng chén rượu đứng lên.

Lâm Bắc Thần thấy Hùng Bưu không đáp lời, cô nở nụ cười, ly hơi nâng, uống một hơi cạn sạch.

“Nếu như Hùng lão bản không có gì chuyện gì khác, như vậy tôi xin lỗi không tiếp được, lão gia tử chờ tôi trở lại đây.” Lâm Bắc Thần liếc nhìn Lý Thiên Hữu đã buông đũa xuống. Xoay người đi lấy áo khoác dài.

Lúc này nam nhân gọi Tam nhi đứng dậy đoạt đến, một bả đoạt đi áo khoác dài của Lâm Bắc Thần

“Người làm gì?” Bắc Thần sợ hết hồn, thanh âm càng băng lãnh.

“Lâm tiểu thư, đừng có gấp. Lúc này mới vừa bắt đầu, chúng ta uống vài chén rồi đi cũng không muộn.” Hùng Bưu vẫn như cũ ngồi vững trên ghế.

Vẫn không có đứng dậy Lý Thiên Hữu chậm rãi đứng lên, nàng đi tới bên người Tam nhi, đưa tay đoạt lại y phục của Lâm Bắc Thần, Tam nhi lẳng lẳng nhìn Lý Thiên Hữu từ trong tay mình đoạt lấy y phục, nàng đi tới bên người Lâm Bắc Thần đối cô mỉm cười, đem y phục khoác lên người Lâm Bắc Thần.

Tam nhi hóa khí ngưng trời, mẹ kiếp, còn chưa từng gặp phải người nào dám cưỡng đoạt xấu như thế. Không ngờ là hai nữ nhân, hần bước lên trước, đưa tay hướng Lý Thiên Hữu tìm kiếm, sử dụng Cẩm Nã Thủ muốn chế phục Lý Thiên Hữu. Mà tay mình còn chưa có đụng tới Lý Thiên Hữu, mặt lại dán thật chặt ở trên tường, cánh tay bị người phản khẩu tại trên lưng, truyền đến kịch liệt đau đớn.”A.” Tam nhi cố nén không có hô lên tiếng, cái trán hơi chảy ra mồ hôi.

“Ta từng nhắc nhở người, thỉnh tự trọng.” Lý Thiên Hữu ngữ khí cường ngạnh lên, tay cách ống tay áo đối phương nắm cổ tay đối phương, thân thể cách thân thể Tam nhi một bước cự ly, nàng là sợ dơ một thân quần áo mới mặc trên người.

“Mày buông ra.” Tam nhi bởi vì bộ mặt dán thật chặt tường, hô hấp cũng không thông thuận.

“Lâm tiểu thư, đây là cái ý tứ gì?” Hùng Bưu cũng đứng lên, hần xem xem hai người kiếm chế. Hần biết Tam nhi vừa muốn giáo huấn một chút hai người này, thế nhưng còn không đến một giây thì biến thành tình hình như bây giờ, đối phương tốc độ nhanh đến chính mình cũng không thấy rõ. Cô gái này có lai lịch gì? Hùng Bưu ở trong lòng nghi ngờ.

“Thiên Hữu, buông hần ra.” Lâm Bắc Thần lạnh lùng nói. Lúc này trong lòng cô chính là ám áp, mỗi lần gặp phải nguy hiểm, Lý Thiên Hữu đều sẽ ra tay. Nghĩ đến về sau có Lý Thiên Hữu bồi tại bên người cô liền an tâm lên.

Lý Thiên Hữu hất tay buông lỏng ra Tam nhi, “Đừng ý vào bản thân có chút võ vẽ mèo quào thì ai cũng không để vào mắt, cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy.” Nói xong, thẳng tắp đứng ở phía sau Lâm Bắc Thần, không tiếng động tuyên cáo ai dám động cô, bản thân tuyệt đối xử đẹp hần.

“Vị tiểu thư này thân thủ không tồi nha, xin hỏi trên đạo nào?” Hùng Bưu biết cánh rừng lớn tổng tránh không được tàng long ngoạ hổ, trước tiên nghe được nội tình mới tính là sáng suốt.

“A!” Lý Thiên Hữu khinh miệt giương cao khóe miệng.”Dù sao với người đều không phải một đạo!” Nói xong còn nhún mày, chính là khiêu khích thì thế nào?

“Ha ha! Có cá tính!” Hùng Bưu thật sâu nhìn mắt Lý Thiên Hữu.”Như vậy ngày hôm nay sẽ không làm lỡ Lâm tiểu thư chính sự, ngày khác tôi làm chủ, địa điểm tùy tiện chọn!” Lâm một thỉnh thủ thế. Nhìn hai nữ nhân đi ra ngoài.

“Hùng ca, liền như thế để các nàng đi?” Tam nhi xoa cánh tay mình.

“Người biết cái gì, không thấy thân thủ cô nương kia, còn muốn khiến người ta đánh người một trận.” Hùng Bưu đi tới chỗ ngồi hung hăng trừng liếc mắt Tam nhi.

“Ta đi gọi mấy người huynh đệ, giáo huấn các nàng một chút!”

“Đừng bận rộn, có người còn muốn nàng chết hơn chúng ta.” Hùng Bưu nói xong móc ra điện thoại di động.

“Lão Lâm, Lý thư ký bên cạnh đại tiểu thư nhà ngươi có lai lịch gì?”

“Lý thư ký nào?” Lâm Thiên Hoa thanh âm xuyên qua microphone truyền tới.

“Ta biết rồi còn hỏi ngươi? Xem cô nương kia thân thù rất tốt, có phải là bảo tiêu nàng?”

“Không có nghe nói, ta nghĩ nghĩ, có phải vóc dáng rất cao rất gầy không. Buổi sáng ta tại phòng làm việc nó, thấy một nữ hài tử như vậy.”

“Đúng, Lâm Bắc Thần nói là thư ký của nàng. Vừa có chút xung đột nhỏ, thời gian chớp mắt cô ta liền đem Tam nhi nhấn trên tường. Ngươi tra tra cô ta lai lịch gì?”

“Tuyệt đối không phải thư ký, mấy người thư ký của nó, thật nhiều năm không có khả năng đối. Được, ta điều tra. Lần trước ta đề cử cho lão gia tử mấy người bảo tiêu kia, đều bị nó cự tuyệt, xem ra nó lòng nghi ngờ đối với ta rất nặng. Nó đáp ứng chuyện công trình của ngươi sao?”

“Đáp ứng cái rắm, cuối tuần sau đấu thầu, ngươi giấu lại biện pháp, công trình này năm không được, chúng ta thượng hóa quay vòng vốn liền khó khăn.”

“Được rồi, đã biết. Ta sẽ nghĩ biện pháp, ngươi đừng nhúng tay việc này.” Lâm Thiên Hoa treo điện thoại, rơi vào trầm tư, Lâm Bắc Thần này còn rất khó đối phó, mà xui quý khiến chạy thoát vài lần. Toàn bộ kế sách phải đến một vạn rồi. Cuối tuần sau đấu thầu, Lâm Thiên Hoa tính toán ngày, không mấy ngày, nhìn có thể mau chóng quét đi cái chướng ngại vật này hay không.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: xem tại phân thượng ta tích cực cạnh tranh văn như thế, các vị cùng học nhiều hơn cất dấu, nhiều hơn bình luận đi!

Ta đây số liệu ít đến thương cảm a. . . Lệ bôn. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lâm gia lão trạch . . .

Lâm Bắc Thần mang theo Lý Thiên Hữu trở về Lâm trạch, cô quyết tâm chính mình đi đâu thì đem Lý Thiên Hữu đi đó. Ban đầu Lý Thiên Hữu muốn quay về nhà cô cô một chuyến, lên tiếng chào hỏi với Thiên Kiều và cô cô, rồi gọi điện thoại cho chỉ huy. Thế nhưng Lâm Bắc Thần lại nói “Cô đồng ý bồi tôi một đoạn thời gian, nếu đã đồng ý sẽ theo tôi mọi lúc mọi nơi, ngày mai tôi cùng cô quay về nhà cô cô của cô.” Người ta dùng chính là câu trần thuật, thanh âm tuy rằng không lớn, mà khẩu khí kia như là an bài công tác cho nhân viên làm, không được phép nửa điểm phản bác. Ôi! Lý Thiên Hữu trong lòng an ủi mình, “Là bản thân tự quyết định, nhịn đi!” Bất đắc dĩ nàng không thể làm gì khác hơn là dùng điện thoại di động của Lâm Bắc Thần gọi cho Thiên Kiều, nói cho em biết mình tối hôm nay không về.

Bầu không khí Lâm gia coi như không tệ, ngoại trừ bảo mẫu người hầu ra, trong tộc viện biệt thự to lớn này có bốn người ở, ông, bà, cha, mẹ của Lâm Bắc Thần. Dọc đường Lý Thiên Hữu luôn luôn nghĩ làm sao ứng phó tràng diện xấu hổ, nên nói cái gì đó, nói như thế nào. Hoàn hảo, ngoại trừ mẹ Lâm Bắc Thần ra những người khác đối với Lý Thiên Hữu đều coi như nhiệt tình, không khiến nàng cảm thấy quá lúng túng.

Lý Thiên Hữu ngồi ở bên trong phòng khách rộng rãi của Lâm gia, Lâm nãi nãi ngồi ở bên người mình, Lý Thiên Hữu mặt mang mỉm cười, hai chân khép lại, hai tay đặt trên đầu gối. Tiêu chuẩn quân nhân tư thế ngồi. Nàng thỉnh thoảng dùng khước mắt ngắm phía cầu thang lầu hai, Lâm Bắc Thần đổi một bộ quần áo tốn thời gian dài như vậy sao?

“Cháu bao nhiêu tuổi?” Lâm nãi nãi thân thiết cầm một tay Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu tại nông thôn lớn lên, lúc nhỏ gia gia nãi nãi đối với mình cũng không tốt. Tốt nghiệp trung học phải đi tham gia quân ngũ, cũng không tiếp xúc qua quá nhiều người, cảnh tượng như vậy ở trong đầu nàng chính là trống không, tay kia bị Lâm nãi nãi nắm chặt căng thẳng, cũng không hề rời khỏi chân nàng.

“Cháu 21 rồi.”

“Ô, nhỏ như vậy sao, so với Thần Thần nhỏ hơn nhiều. Sớm như vậy liền đi ra công tác ư?”

“Không có, con là tham gia quân ngũ, đang ở thời gian nghỉ về thăm người thân.” Đối mặt bà nội hòa ái dễ gần, nhưng Lý Thiên Hữu làm sao cũng thả lỏng không nổi.

“Tham gia quân ngũ?” Lâm gia gia từ trong báo ngừng đầu, kính lão viễn thị thâm thấp động ở trên mũi.

“Vâng.” Lý Thiên Hữu gật đầu một cái.

“Bình chùng gì? Bộ đội nào?” Lâm gia gia vẫn luôn xem báo, tựa hồ đối với thân phận làm binh của Lý Thiên Hữu cảm thấy rất hứng thú.

“Thần Thần không phải nói con là thư ký nàng sao? Các con tham gia quân ngũ cũng có thể làm kiêm chức?” Lúc này nói chính là Lâm mẹ mẹ, Lâm mẹ biểu tình rất lạnh nhạt, khiến người ta cảm thấy không dễ thân cận, từ lúc Lý Thiên Hữu vào cửa đến bây giờ không thấy bà cười quá, cũng không giao lưu qua, chỉ là lúc mình gọi a di, đối phương cúi đầu một cái, thoạt nhìn đáng vẻ khoảng chừng 40 tuổi, Lý Thiên Hữu biết tuyệt đối không chỉ ở độ tuổi này, thế nhưng người ta bảo dưỡng tốt. Tuy rằng so với Lâm Bắc Thần hai người lớn lên rất giống, thế nhưng Lâm mẹ mẹ cả người tỏa ra ý nhị nữ nhân thành thực, vừa nhìn chính là quý phu nhân. Trái lại hai người lạnh lùng diện vô biểu tình rất giống nhau, xem ra Lâm Bắc Thần điểm ấy là di truyền. “Mọi người làm gì đó? Thăm phạm nhân à?” Nói chuyện chính là Lâm Bắc Thần từ trên lầu đi xuống, mái tóc ướt sũng hiển nhiên là vừa tắm rửa sạch sẽ còn chưa kịp thổi khô, mặc một bộ quần áo ở nhà.

“Không phải như thế a di, con cũng không phải thư ký nàng.” Dù không biết vì sao Lâm Bắc Thần luôn luôn nói mình là thư ký, thế nhưng Lý Thiên Hữu là có nguyên tắc, nàng chính là tham gia quân ngũ, tuyệt đối không phải thư ký cái gì.

“Được rồi, nàng là bằng hữu của cháu.” Lâm Bắc Thần ngồi ở bên người gia gia.

“Nha đầu, còn không có nói cho ta biết, cháu là binh chùng nào nha?”

“Ách, cái này. . .” Lý Thiên Hữu hơi nhú mày, trên thực tế nàng không muốn nói dối.

“Gia gia, ông quan tâm cái này làm gì chứ?” Lâm Bắc Thần âm điệu có chút làm nũng, nhưng biểu tình như trước lạnh như băng.

“Là lục quân.” Lý Thiên Hữu thật lòng nghĩ tới sau đó nói, mặc dù biên chế không ở trong lục quân, thế nhưng nếu như phân khái quát, các nàng xem như là lục quân. Lục quân bộ đội đặc chủng.

“Ồ, nữ hài tử tham gia quân ngũ rất khổ cực đi?” Lâm gia gia lúc còn trẻ chính là tham gia quân ngũ, nhìn thấy văn bối tham gia quân ngũ không khỏi thêm chút cảm giác thân thiết.

“Còn có thể, đều đã quen rồi.” Lý Thiên Hữu ngồi nghiêm chỉnh quy củ hồi đáp.

“21 tuổi, nhập ngũ không lâu đi?” Báo trong tay Lâm gia gia được Lâm Bắc Thần cầm nhìn lại, ông đơn giản xoay người muốn cùng Lý Thiên Hữu tâm sự.

“5 năm, tốt nghiệp sơ trung liền đi bộ đội .”

“Ồ, đã lâu như vậy sao?” Lâm gia gia còn không có nói xong đã bị một người khác cắt đứt.

“Khách tới nhà, cũng không gọi ta một tiếng.” Một thanh âm vang dội truyền đến, Lý Thiên Hữu nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người hầu đẩy một cái xe lăn đã đi tới, một nam nhân trung niên ngồi trên xe lăn. Lâm Bắc Thần đứng lên bước nhanh đi qua, “Ba, ba tỉnh rồi?” Cô tiếp nhận xe lăn, trên mặt lạnh lùng nghiêm nghị ẩn tia nhu tình.

“Nữ nhi bảo bối của ba đã trở về, ba ba cũng không dám trốn đi ngủ.” Nam nhân sùng nịch dùng tay vỗ vỗ tay Lâm Bắc Thần.

“Thúc thúc hảo!” Lý Thiên Hữu đứng lên

“Con cũng hảo, mau ngồi, mau ngồi, không cần khách khí như vậy.”

Mấy người ngồi ở trên ghế sofa, người một câu ta một câu cùng Lý Thiên Hữu nói việc nhà. Lý Thiên Hữu cực kỳ không muốn đề cập sự tình trong nhà, dù sao quá khứ ký ức thông khổ lại đi kể ra là chuyện tình rất khó chịu. Ngai Lâm nài nài quan tâm, nàng chỉ là hỏi hột nói trạng huống gia đình mình. Những điều này Lâm Bắc Thần đều không biết, cô cúi đầu xem báo, nghe Lý Thiên Hữu bình tĩnh nói, thanh âm kia không có pháp phòng mặc dù nhận không ra tâm tình nàng thế nào. Thế nhưng cô biết, nhỡ như vậy liền mất đi phụ mẫu nhất định rất khó vượt qua. Lâm nài nài nắm tay Lý Thiên Hữu vẫn nói, “Hài tử đáng thương.” “Về sau liền xem nơi này là nhà đi!” Lời nói này, Lý Thiên Hữu biết lão nhân là thật tâm, nhẹ nhàng ảm áp truyền khắp toàn thân.

Đêm đó hai người lưu tại Lâm trạch, ăn cơm xong Lâm Bắc Thần thói quen đi hành lang hoa ngồi một lúc, cô là lớn lên ở trong biệt thự này, không biết từ lúc nào, mỗi buổi tối cô luôn yêu thích ngồi ở trên ghế gỗ hành lang này, hoặc là miễn cưỡng hương hoa, hoặc là miễn cưỡng hoàng diệp, bầu trời âm tình bất định, từ trăng non lại tới trăng tròn. Cô thích một người độc hường phần an tĩnh này, nghe xa hàng xóm mơ hồ truyền đến tiếng chó kêu, phảng phất hòa vào tự nhiên, rất thoải mái. Từ khi năm đó trong nhà đột biến, ba ba từ một người khỏe mạnh biến thành người tàn tật mất đi năng lực hành động sau, tất cả của cô đều cải biến,غمغم lại đã bao nhiêu năm, đại học, xuất ngoại, về nước, tiến nhập công ty. Bắc Thần ngẩng đầu nhìn trời sao, tâm tư thả ra. Lý Thiên Hữu đứng ở cách Lâm Bắc Thần không xa, nhìn bóng lưng cô, có vẻ thất lạc như vậy, cô dám liều nhìn trời sao, rõ ràng chính mình cách cô chỉ vài bước, nhưng lại rõ ràng cảm giác được khoảng cách cường đại, bóng lưng chính là cự người ngàn dặm như vậy. Lý Thiên Hữu không khỏi nghĩ trong lòng nữ nhân này cất giấu bao nhiêu sự tình đây? Vì sao ba ba cô ngồi xe lăn? Rõ ràng cảm giác được chuyện tình Lâm gia đều không phải đơn giản như vậy, bản thân có thể bảo hộ cô nhất thời, thế nhưng sự tình vẫn bất minh, an toàn của cô ai có thể bảo đảm được đây? Lý Thiên Hữu theo ánh mắt Lâm Bắc Thần nhìn về phía trời sao, biển sao cỡ nào mệnh mông a!

Khi Lý Thiên Hữu thu hồi ánh mắt dư quang phiêu thấy rèm cửa sổ lầu hai có hơi nhỏ lay động, nhiều năm ban đêm huấn luyện làm cho Lý Thiên Hữu nhãn thần cực kỳ nhạy cảm, nàng xem thấy hình như có bóng người đang nhìn trộm nơi này, nàng nhìn nhìn Lâm Bắc Thần còn đang chờ ra, lại nhìn về phía cửa sổ kia, tất cả khôi phục bình thường, rèm cửa sổ đóng chặt. Lý Thiên Hữu biết vừa nãy nhất định có người nhìn về phía này, nàng cười khổ một

chút, có thể là bản thân đa nghi .

“Đã muộn, trở về phòng ngủ đi?” Lý Thiên Hữu đi tới bên người Lâm Bắc Thần nhẹ giọng nói.

“Nha, xấu hổ, nghĩ sự tình nhập thần, đi thôi!” Lâm Bắc Thần xin lỗi cười cười với Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu cũng không nói nhiều, hai người đi qua hành lang hoa, “Bắc Thần, gian phòng kia là phòng của cô à?” Lý Thiên Hữu chỉ chỉ hướng vị trí lầu hai.

“Không phải, đó là gian phòng nhị thúc, làm sao vậy?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi chút.” Lý Thiên Hữu cũng không có dự định đem bản thân đa nghi nói ra, nếu là tới bảo hộ cô, mọi việc vẫn là cẩn thận tốt hơn.

“Nhị thúc ở nội thành có gian nhà, thỉnh thoảng trở về ở.”

Lâm Bắc Thần đưa Lý Thiên Hữu tới khách phòng, nói ngủ ngon liền đi thư phòng gia gia. Mỗi lần trở về Lâm gia gia luôn luôn muốn nghe cô hội báo chuyện công tác, có chút sự tình bản thân không quyết định chắc chắn được, cô luôn thích thỉnh giáo gia gia.

“Bảo tiêu tìm được rồi sao? Ngày hôm nay thế nào không gặp người, cháu không thể luôn luôn tự mình lái xe chạy khắp nơi.” Nói xong công sự, gia gia nghiêm túc nhắc tới chuyện bảo tiêu.

Lâm gia gia thấy Lâm Bắc Thần biểu tình lạnh lùng nghiêm nghị trầm mặc không nói, biết tôn nữ bảo bối của mình lại mất hứng, nhân tiện nói: “Biết cháu không thích nhiều người cùng tiền cùng xuất, thế nhưng cũng phải vì an toàn bản thân mà giấu lại nha? Vừa nãy nhị thúc nói tìm cho cháu được mấy tên, ngày mai cháu xem một chút!” Nghĩ đến con trai của mình tại nạn xe cộ đến bây giờ vẫn không tra ra nguyên nhân, dựa vào nhiều năm đầu óc buồn bán lão gia tử nhay bèn cảm thấy tuyệt không phải ngoài ý muốn. Ông cũng không muốn tôn nữ bảo bối có nửa điểm sơ xuất.

“Gia gia, đều nói không cần nhị thúc phí tâm. Cháu tìm được rồi, là Lý Thiên Hữu ngày hôm nay cháu mang về, nàng đồng ý trong khoảng thời gian thăm người thân bảo hộ cháu.” Lâm Bắc Thần nghe Lâm Thiên Hoa lại tới tiền cử người cho mình, liền giận không có chỗ phát tiết. Nhất định có ý đồ riêng.

“Ồ? Tiểu nha đầu đó?” Đối với Lý Thiên Hữu thân thể nhỏ bé, cùng Lâm Bắc Thần là tương xứng, thấy thế nào thế nào cũng không giống người bản lĩnh. Lập tức còn nói thêm: “Thần Thần, an toàn không phải trò đùa, cháu cũng kinh nghiệm một lần, gia gia mạng già thiếu chút nữa bị cháu dọa không còn, không phải tham gia quân ngũ đều có bản lĩnh, ngày mai gia gia cùng cháu đi gặp người nhị thúc tiền cử.”

“Gia gia.” Bắc Thần âm điệu rõ ràng giương lên, có vẻ không nhịn được. “Nàng rất lợi hại , lần trước ở trong núi chính là người của bộ đội các nàng cứu chúng cháu.” Lâm Bắc Thần che giấu bãi đồ xe bị tập kích, cô từ đầu chí cuối đem trong núi gặp nạn, nói cho gia gia nghe sự tình vị trí được bộ đội Lý Thiên Hữu giải cứu.

“Lợi hại như vậy ư? Xem ra cũng không phải lính thông thường! Hào hào hảo, này gia gia an tâm!”

“Vâng, gia gia không cần lo lắng, cháu trở về phòng nghỉ ngơi, ngài cũng sớm chút nghỉ ngơi đi!” Nói rồi Lâm Bắc Thần đứng lên.

“Ừ, đi ngủ đi!”

“Gia gia, ngủ ngon!” Nói ngủ ngon Lâm Bắc Thần trở về gian phòng mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai buổi sáng nhất canh thủ tiêu, buổi tối đi, cả ngày ta đều có sự tình, nói cho đại gia một tiếng. . .

Còn có cảm tạ cho ta bỏ phân đồng học, Phong Dã rất là cảm động, nhất cảm động buổi chiều lại mã rất nhiều tự, ha ha. . . .

Trong văn, Thiên Hữu bảo hộ Bắc Thần cho dù phát sinh xung đột coi như là giữa lúc phòng vệ, đều là người chủ động tìm đến, cho nên đại gia không cần lo lắng nàng sẽ nhận xử phạt. Kỳ thực Thiên Hữu chính là một hải tử không lớn lên. . Sau đó chậm rãi thì biểu hiện ra ngoài, người sao, đều có hai mặt.

Ta sẽ nỗ lực, không để lại hăm hại, không ngừng cạnh tranh, mỗi ngày chỉ ít một chương. Mong muốn đồng học thích Phong Dã văn, nhiều hơn cổ động, ta muốn bó lớn bó lớn hoa hoa. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nguyên tắc...

Lý Thiên Hữu từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng ở gian phòng nào xa hoa như vậy. Nằm ở trên giường vừa to vừa mềm hồi tưởng dáng vẻ Lâm Bắc Thần,

ngực không khỏi cảm khái “Trách không được đẹp như vậy, da tốt như vậy. Người lớn lên ở trong tường vách làm sao có thể không tốt được. ” Lý Thiên Hữu ngẫm lại bản thân nhiều năm ăn khổ, cha mẹ sớm rời khỏi các nàng, ôi, người với người thực sự là không thể so sánh.

Trước khi ngủ nàng lặng lẽ đi ra ngoài dò xét một chút, trách né bảo an vây quanh biệt thự đi vòng nghiêm chỉnh, cuối cùng lại dán tường bò lên trên cửa sổ lầu hai, mãi đến tận cảm thấy không có gì dị thường sau đó mới quay về phòng ngủ. Mới vừa nằm xuống cảm thấy giường này thật tuyệt, không chỉ mềm mại mà còn rất lớn, rất là thoải mái. Đến khi con buồn ngủ kéo tới, Lý Thiên Hữu giãy dụa thân thể lại ngủ không được, bắt đầu lăn qua lại, nhiều năm thói quen lấy trời làm chăn lấy đất làm giường, thói quen tắm phản cứng ngắc trong bộ đội, đôi mắt nhắm nghiền mềm mại người ngồi lên liền lồm xướng một tảng lớn, Lý Thiên Hữu rốt cục thừa nhận bản thân chính là mệnh chịu khổ, hết cách rồi, nàng chỉ có thể trải thảm trên mặt đất, lấy xuống gối đầu, ở trên sàn nhà ngủ một đêm.

Ngày thứ hai Lý Thiên Hữu gọi điện thoại cho chỉ huy, hỏi báo tình huống của mình, lúc đầu chỉ huy rất trầm mặc, nghe Lý Thiên Hữu kể ngày đó giải cứu con tin. Chỉ huy nghĩ khi rõ ràng thay đổi, đợi sau khi Lý Thiên Hữu kể về sự tình lần thứ hai cứu Lâm Bắc Thần, chỉ huy mới chậm rãi mở miệng. Muốn Lý Thiên Hữu không nên chân thực như vậy, có thể không quan cũng đừng lo chuyện bao đồng, Lý Thiên Hữu cũng không hé răng, chỉ huy biết đây là lại nổi lên tính bướng bỉnh. Thờ dài, bắt đầu dặn Lý Thiên Hữu phải chú ý an toàn, còn có không thể hành động thiếu suy nghĩ, tại địa phương không giống bộ đội, nếu như gặp phải nguy hiểm có thể tự vệ, nhưng tuyệt đối không thể đã thương tính mệnh người, tốt nhất cũng không nên dùng súng. Nếu như gây ra tai nạn chết người không phải đùa giỡn.

Trước khi cúp điện thoại, chỉ huy lạnh lùng nói “Về nhà thế nào thì về đội thế đó, ngày nghỉ vừa hết lập tức về đơn vị cho ta.” Nói xong không đợi Lý Thiên Hữu đáp lời, liền treo điện thoại. Đây là đang nói cho nàng biết không thể đã thương người khác, càng không thể để bản thân bị thương nữa điểm.

Lý Thiên Hữu nghiêm túc suy nghĩ lời chỉ huy nói một hồi, cảm thấy mình vẫn còn quá trẻ. Nàng nghĩ sự tình quá đơn giản, nếu như trong thời gian nghĩ thực sự xảy ra chuyện gì, hoàn toàn có thể phá hủy cuộc sống của chính mình, ít nhất không thể mắc lại bộ quân trang nàng cực kỳ yêu thích kia.

Mỗi ngày Lâm Bắc Thần đều phải đi công ty, hơn nữa bề bộn nhiều việc, trong phòng làm việc thường thường sẽ đứng các loại nam nhân tây trang gầy da, khề cú đầu, khi đó Lâm Bắc Thần tựa như một tướng quân lên tiếng ra lệnh. Thường thường phê bình thuộc hạ của cô đồ mồ hôi trán, vền vền nhìn cô gơ tay lên một cái, nhứ mày lại, cấp dưới lập tức đều tự lui ra, Lý Thiên Hữu nhìn mà tắc lưỡi.

Lý Thiên Hữu ngồi ở trên sofa phòng làm việc, báo trong tay nàng đều xem lần thứ hai rồi. Thời điểm ở bộ đội mỗi ngày ngoại trừ huấn luyện chính là huấn luyện, điều này đã hình thành một loại hình thức sinh hoạt. Nàng nhìn Lâm Bắc Thần chú tâm xem văn kiện, nếu để cho nàng thoát quân trang mỗi ngày sinh hoạt như vậy, nàng vô luận như thế nào cũng không thích ứng được. . .Đều nói nữ nhân nghiêm túc rất mê người, Lý Thiên Hữu không biết tại sao đột nhiên nhớ tới lời này, Lâm Bắc Thần đeo một kính mắt không gọng, không ngừng viết viết vẽ vẽ, thỉnh thoảng còn khẽ cau mày, tay nhỏ phe phẩy lọn tóc lướt xuống gò má. Dương quang xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu đến bóng dáng của cô, thực sự là mê người. Không biết trôi qua bao lâu, Lý Thiên Hữu thu hồi ánh mắt, nghĩ bản thân quan tâm nhiều lắm, có chút không thích hợp. Ngẫm lại nữ nhân bên cạnh mình, đều là chiến hữu giống như mình, mỗi ngày ở bộ đội sờ soạng lẫn mò, căn bản không có thời gian trang điểm bản thân. Ban các nàng có mấy cô gái lớn lên cũng rất dễ nhìn, như Tiểu Miêu tính cách ôn nhu chính là một mỹ nữ, đáng tiếc trong quân doanh sẽ không cho nữ nhân xinh đẹp cơ hội. . .

Giống Lâm Bắc Thần khí tràng cường như vậy, nàng chính là lần đầu tiên gặp phải. Lý Thiên Hữu vầy vầy đầu, người hoàn toàn không có trò chuyện liên yêu thích đoán mò, nàng xem xem Lâm Bắc Thần vẫn vội vàng, căn bản không có ý tứ dừng lại. Ngồi tại đây đến giữa trưa, ngồi đều ngồi mệt mỏi. Nàng đứng dậy hoạt động cơ thể, đi tới trước cửa sổ sát đất, nằm ở trên mặt đất bắt đầu chống đẩy.

“Cô đang làm cái gì?” Lâm Bắc Thần ngẩng đầu lên thì thấy Lý Thiên Hữu đem áo gió đai lưng bản thân chặt chẽ tề ở trên eo, một tay chống đỡ lúc lên lúc xuống.

“Ách. . . Tôi, tôi rèn luyện thân thể.” Lý Thiên Hữu bị thanh âm đột nhiên xuất hiện sợ hết hồn, lực tay buông lỏng cả người nằm bò trên mặt đất.

Lâm Bắc Thần thấy dáng vẻ Lý Thiên Hữu ngây ngốc, không khỏi nở nụ cười. Lý Thiên Hữu nằm trên mặt đất nghiêng đầu nhìn cô, nhận thức cái người luôn lạnh băng này lâu như vậy hình như cho tới bây giờ thế nào cười quá, quả nhiên cười lộ lên càng đẹp mắt. Lý Thiên Hữu không khỏi ngốc nhìn, cũng quên bản thân lúc này đang nằm trên mặt đất .

Lâm Bắc Thần nhìn nàng nằm trên mặt đất cũng không đứng lên, còn nhìn chăm chăm vào mình, cô ho nhẹ một chút, lại khôi phục biểu tình băng sơn.

“Cô không định ngồi đây?” Một luồng gió lạnh rớt tiến vào trong tai Lý Thiên Hữu.

“À! Ha ha!” Lý Thiên Hữu xấu hổ cười cười, thực sự là mất mặt, nàng bản năng muốn Lý Ngư Đà Đình*, đột nhiên nghĩ đến Lâm Bắc Thần đang nhìn mình chằm chằm. Không thể làm gì khác hơn là hai tay chống đỡ rất không hình tượng bỏ lên, nàng chống lại ánh mắt Lâm Bắc Thần ngại ngùng nở nụ cười, lẩn nữa ngồi trở lại trên sofa tiếp tục lật xem báo chí. (* một động tác trong võ thuật, khi nằm trên mặt đất, dùng lực tay, chân, lưng để bật đứng dậy)

“Làm tổng, buổi chiều tôi có thể quay về nhà một chuyến không?” Thư ký đã đi vào nhấc nhở nên ăn, vì sao người này một điểm ý tứ phải đi cũng không có, nếu như cô mỗi ngày đều tại phòng làm việc, vậy mình không phải buồn chán chết sao.

“Cô trở lại làm gì?” Lâm Bắc Thần đầu cũng không ngẩng hỏi.

Nói gì vậy? Tôi trở lại làm gì? Lý Thiên Hữu trong lòng nghĩ, tôi là tới giúp cô, cũng không có bán cho cô, thật là, cái khẩu khí gì đó? Nghĩ thì nghĩ, nàng cũng không dám nói ra. "Nếu như cô không đi đâu, buổi chiều tôi trở lại một chút, chờ cô sắp tan tầm tôi tới đón cô." Lúc này nàng cũng không dùng câu hỏi, miễn khiến cho nhân viên người ta nhìn.

“Nha, được rồi, vừa lúc những văn kiện này tôi còn phải bận rộn một buổi trưa.” Lâm Bắc Thần liếc nhìn bảng giờ giấc, ngày hôm nay không có ra

ngoài, cô chuyển qua ghế tựa lấy ra túi xách của mình. Từ trong túi tiền rút ra một tá tiền đặt ở trên bàn. Ý bảo Lý Thiên Hữu cầm lấy.

Lý Thiên Hữu thấy cử động của cô, vọt một cái đứng lên. "Cô làm cái gì vậy?" Nàng nhún chặt mày, đôi mắt nhỏ trừng thật to.

Lý Thiên Hữu đột nhiên cử động dọa Lâm Bắc Thần nhảy một cái "Cô không phải muốn đi nhìn cô cô sao?" Lâm Bắc Thần ngẩng đầu về mặt không giải thích được nhìn Lý Thiên Hữu.

"Đúng! Nhưng cô đưa tôi tiền làm cái gì?" Lý Thiên Hữu tay nắm thành quyền, tiền là thứ tốt, nhưng rất nhiều lúc nàng sẽ chửi nhảm cách, nàng là đang trợ giúp người, nhưng đó không có nghĩa là có thể tùy tiện cầm tiền của người ta, điểm ấy Lý Thiên Hữu để ý rất nặng.

"Để cô mua cho người nhà chút lễ vật đó, còn cô nữa nên có một cái điện thoại di động, nếu không tôi muốn tìm cô rất bất tiện." Lâm Bắc Thần không nóng không lạnh nói.

"Tôi không cần." Lý Thiên Hữu tức giận khoát tay áo, sửa lại quần áo một chút, đi về phía cửa, nhìn thấy Lâm Bắc Thần biểu tình kinh ngạc, nàng lại cảm thấy mình ngớ ngẩn. "Xin lỗi, tôi không nên dữ với cô." Lý Thiên Hữu cúi đầu suy nghĩ một chút, người ta là lão tổng xí nghiệp lớn như vậy, chính mình đối xử hình như rất không đúng, "Lâm tổng, nếu như không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước, cô yên tâm, tôi sẽ sớm đến đón cô." Nói xong thoáng cúi đầu một cái, không đợi Lâm Bắc Thần có phản ứng gì mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Bắc Thần vô tội nhìn tiền trên bàn, lại nhìn cửa, cho nàng cầm chút tiền vì sao phản ứng lớn như vậy? Cô bắt đầu đi lác đầu, đem tiền một lần nữa bỏ vào ví tiền.

"Tiểu Kỳ, buổi chiều đi mua bộ điện thoại di động." Lâm Bắc Thần cầm lấy điện thoại nội tuyến gọi cho thư ký.

"Ừm, muốn màu đen, thuận tiện lắp luôn cái thẻ di động." Nói xong thì treo điện thoại. Ban đầu cô suốt ngày thấy Lý Thiên Hữu mặc chính là quân trang, sau khi thay đổi thường phục đều là lấy màu đen làm chủ đạo, nghĩ nàng hẳn là thích màu đen đi. Cô làm sao có thể dự đoán được Lý Thiên Hữu không phải thích màu đen, là cũng chỉ có quần áo màu đen, chính Thiên Kiều hỗ trợ chọn hai bộ. Đối với nàng làm binh năm năm, ngoại trừ quân trang thì hoàn toàn đã không có khái niệm đối với quần áo.

Lâm Bắc Thần lên tiếng ra lệnh quen rồi, cô cảm thấy vì mình phương tiện, cũng phải để Lý Thiên Hữu có bộ điện thoại di động, cô cũng mặc kệ người ta có nguyện ý hay không, người ta một đại người sống cũng không thể 24 tiếng đồng hồ cột vào bên người.

Lý Thiên Hữu đi quầy hàng ăn của cô cô, lúc buổi trưa giờ cơm, chuyện làm ăn tốt cực kỳ, Thiên Kiều, Tiểu Tình, cô cô và dựng thêm cả Lý Thiên Hữu 5 người đang bận rộn xoay quanh. Đến khi người lục tục đều tán quang đã ba giờ chiều. Sáng sớm tại Lâm gia chỉ uống chén cháo, nàng có chút không thích ứng được khẩu vị Lâm gia, vẫn cảm thấy bữa sáng ăn bánh mì nhân đậu phụ muối tốt hơn húp cháo chút. Lý Thiên Hữu lại ở trong lòng khinh thường chính mình, thực sự là mệnh làm người nghèo a!

Nàng từng ngum từng ngum ăn hương cay sệt thịt cô cô làm cảm giác khỏe cực kỳ, cũng đúng mà, đến buổi chiều ba giờ cả ngày cũng chỉ uống bát cháo, nàng thật là đói chết.

Cô cô nói cho nàng biết Hạ Phi gọi điện tới cho nàng, còn tới quầy hàng tìm nàng. Bảo nàng nhớ liên hệ với hắn. Còn truy vấn hai người phát triển thế nào, hỏi Lý Thiên Hữu thẳng mắt tròn trắng, lúc này mới nhận thức vài ngày thôi, làm sao có thể phát triển thế nào. Nàng cúi đầu chuyên chú ăn cơm, thỉnh thoảng dùng lời nói qua loa.

"Trong nhà cũng không phải ở không được, vì sao con nhất định đến trọ nhà bằng hữu kia?" Cô hai cầm trong tay hành tây mới vừa chấm tương quơ Lý Thiên Hữu.

"Ách, cô hai!" Lý Thiên Hữu rút lui cái cổ. Thanh âm tràn đầy nũng nịu. Thật không biết giải thích thế nào, nếu như ăn ngay nói thật cô hai chắc chắn cũng không sẽ đồng ý.

"Hài tử lớn, bà làm gì dữ vậy?" Nhìn Lý Thiên Hữu tội nghiệp, nhị dựng trừng liếc mắt cô hai.

"Cha mẹ bằng hữu đều đi nước ngoài, một người ở sợ sệt, cho nên. . . ." Không giỏi ngôn từ Lý Thiên Hữu cúi đầu biên soạn nói dối.

"Chỉ, là bằng hữu tập đoàn Lâm thị đó sao?" Thiên Kiều hiếu kỳ nghiêng đầu tới.

"Ừ!"

"Bằng hữu gì? Nam hay nữ?" Cô hai một bên nhai cơm nước một bên trừng mắt Lý Thiên Hữu, nhìn tiểu dạng này của nàng liền biết đang nói dối, tốt xấu bản thân cũng là nhìn nàng lớn lên.

"Đương nhiên là nữ!" Lý Thiên Hữu ngẩng đầu nghiêm túc nhìn cô hai. Chống lại ánh mắt tìm kiếm của cô hai, không có lo lắng. Lại nghĩ tới Lâm Bắc Thần tư thế nữ vương quanh thân trong trời nhưng lạnh lùng, không lý do bốc lửa, bằng hữu? Nàng nhìn thấy cô đều sợ hãi, bây giờ còn phải soạn lời nói dối.

"Con thật vất vả trở về một chuyến, không bồi bồi chúng ta đã đành, Thiên Kiều cũng không quản rồi?" Cô hai khẩu khí hòa hoãn xuống.

"Em ấy không phải ngày mốt thì khai giảng sao? Con dự định để em trọ ở trường!" Lý Thiên Hữu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng biết vô luận cô hai thái độ thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của chính mình, thế nhưng nàng vẫn hi vọng không muốn cô cô quá bận tâm thực tới.

“Đúng vậy, mẹ, con và Thiên Kiều cùng nhau trọ ở trường!”

Cô hai nhìn một chút Tiểu Tinh nói lại nhìn một chút Thiên Kiều cùng bản thân cười khúc khích, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Lý Thiên Hữu, hài tử này khi còn bé thì ít nói, về sau trải qua chuyện tình lớn như vậy càng kiệm lời ít nói, tham gia quân ngũ vừa đi chính là 5 năm, trong khoảng thời gian này chuyện tiền không ít cho bà, ngẫm lại thực sự rất hiểu chuyện rất chịu khổ. Bà cảm thấy Lý Thiên Hữu cũng không nói thật, cha mẹ nàng mất, hiếm thấy hai tỷ muội này cùng bà thân cận, bà phải vì nàng suy nghĩ nhiều hơn, dù sao mới 21 tuổi. Bà cũng không nhẫn tâm khó xử Lý Thiên Hữu. Suy nghĩ một chút nói rằng “Ngày mai mang bằng hữu con đến cho ta nhận thức một chút, ta xem xem người thế nào?”

“A?” Lý Thiên Hữu há to miệng, vô cùng kinh ngạc nhìn cô hai, nàng lại nhìn hoàn cảnh xung quanh tiểu thị trường hồ hết loạn lên, bảo nàng đem Lâm Bắc Thần mang đến đây. Trời ạ!

“Đúng vậy, chị. Chị mang bằng hữu đến đây đi! Em cũng muốn nhận thức!” Thiên Kiều túm cánh tay chị làm nũng nói.

Lý Thiên Hữu nhìn người này đến người nọ, tất cả mọi người cảm thấy đề nghị này rất tốt, không ngừng gật đầu phụ họa, Lý Thiên Hữu đen mặt. Không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh gật đầu.

“Liên quyết định như vậy, trưa mai đến đây đi, ta nấu tốt cho các con ăn.” Cô hai cầm bát đĩa mình dùng xong tiến vào quầy hàng nhỏ, tuy rằng buổi trưa bận rộn, nhưng bằng hữu của Lý Thiên Hữu phòng chừng cũng đi làm, buổi trưa vừa vặn có thời gian, bà thận trọng nghĩ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: sớm canh văn, tắt hoa đi. Ta muốn xem thiên nữ tán hoa. Ha ha. .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Dương Tử Long bị coi nhẹ...

Ăn cơm xong Lý Thiên Hữu ngồi xe buýt trở về tập đoàn Lâm thị, nàng mỉm cười chào hỏi em gái mắt to trước đài, hai ngày nay ở bên người Lâm Bắc Thần cùng ra cùng vào cũng coi như lẫn lộn quen mặt, nàng trực tiếp đến văn phòng Lâm Bắc Thần tầng 25, thư ký tiểu thư cũng sẽ không ngăn cản.

“Lý tiểu thư hảo!” Thư ký Vương Kỳ mỉm cười chào hỏi với Lý Thiên Hữu.

“Nhĩ hảo!” Lý Thiên Hữu mỉm cười nói.

“Lâm tổng đang có bằng hữu ờ!” Vương Kỳ nhìn Lý Thiên Hữu muốn gõ cửa nhanh chóng nói rằng.

“Ồ?” Lý Thiên Hữu chờ câu sau của nàng ta.

“Cô đã gặp qua, bạn trai Lâm tổng.” Vương Kỳ đáng vẻ tựa hồ có lời gì muốn nói.

Lý Thiên Hữu buông tay đang chuẩn bị gõ cửa, đi tới trước bàn công tác của Vương Kỳ. “Cô có việc?” nàng lôi cái ghế ngồi ở bên cạnh Vương Kỳ.

“Ách, tôi, tôi muốn hỏi một chút chuyện tình của Trần Thần.” Vương Kỳ tựa hồ có chút thận thùng, thanh âm biến nhỏ nhỏ. .

“Đội trưởng? Đội trưởng chúng tôi làm sao vậy?” Lý Thiên Hữu cấp tốc suy đoán, hai ngày trước gọi điện thoại cho đại đội đội trưởng còn hỏi nàng đưa thư chưa, không có gì vấn đề chứ!

“Không có làm sao, tôi chính là muốn hỏi một chút tôi nên liên hệ với cô ấy thế nào?” Mặt Vương Kỳ ửng đỏ, con mắt nhấp nháy nhấp nháy nhìn Lý Thiên Hữu.

“Bộ đội các cô không có điện thoại sao?” Vương Kỳ nhìn Lý Thiên Hữu kỳ quái nhìn bản thân lại bồi thêm một câu

“Điện thoại là có, thế nhưng chúng tôi có kỷ luật, không thể tùy tiện tiếp điện thoại. Chúng tôi đều có định thời gian có thể ra bên ngoài gọi điện thoại, điện thoại đại đội chỉ có gia thuộc biết, hơn nữa không có sự tình trọng yếu không được tùy tiện tiếp điện thoại.” Lý Thiên Hữu nhìn Vương Kỳ một mặt bất đắc dĩ còn nói “Cô có thể viết thư cho đội trưởng, bất quá chúng tôi ở trong núi lớn, thời gian sẽ tương đối dài.” Lý Thiên Hữu nhớ tới em gái viết thư cho nàng một tháng có thể nhận được cũng rất không tệ.

“Nha, cảm ơn cô.” Vương Kỳ cắn môi dưới thành khăn nói

“Không khách khí, nếu như cô có chuyện gì tìm đội trưởng nói, cô cho tôi biết điện thoại của cô, tôi có thể chuyển lời nàng!” Nàng muốn tìm đội trưởng vẫn là rất dễ dàng.

“Không cần, tôi không có việc gì.” Vương Kỳ liên tục lắc đầu, “Thực sự!” Nói xong chính mình còn trịnh trọng gật đầu.

Lý Thiên Hữu buồn cười nhìn Vương Kỳ, đứng dậy đi hướng văn phòng Lâm Bắc Thần.

Lý Thiên Hữu tiến vào văn phòng Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần ngẩng đầu nhìn nàng một cái không nói gì, Dương Tử Long đang ngồi trên sofa xem báo chí. Lý Thiên Hữu nhìn đồng hồ, không lâu nữa tan tầm, có lẽ bạn trai người ta tới đón rồi. Đón nhận ánh mắt Dương Tử Long tìm tòi, gật đầu một cái, xem như là chào hỏi.

Dương Tử Long vô cùng kinh ngạc nhìn cô bé tiến vào, một thân đồ thể thao xám trắng có vẻ cực kỳ sức sống, đi trên đường sống lưng ưỡn lên thẳng tắp, trên mặt mang nụ cười nhẹ nhàng, tóc ngắn gọn gàng phối hợp với gương mặt mềm mại trái lại thêm phần anh khí. Cả người thoát nhìn sạch sẽ thanh tú, nhưng thật ra như một sinh viên chưa tốt nghiệp. Dương Tử Long hoàn toàn không có nhận ra Lý Thiên Hữu, cũng khó trách, ngày đó Lý Thiên Hữu vô trang đầy đủ trên mặt lại thoa màu điều, chắc chắn Dương Tử Long vô luận như thế nào cũng không thể đem cô bé sạch sẽ gây yếu này nghĩ thành bộ đội đặc chủng thời gian chớp mắt là có thể lấy mạng người. Hắn nhìn một chút Lâm Bắc Thần từ khi mình đến hầu như không nói câu nào, lại nhìn một chút Lý Thiên Hữu ngồi đối diện mình, người ta chào hỏi xong sau đó thì hoàn toàn không nhìn mình. Hắn nghĩ không ra, hai người này rốt cuộc là quan hệ gì? Làm sao có một hình thức ở chung như thế, đều không nói chuyện. Cô bé đó đi vào Lâm Bắc Thần một câu chào hỏi cũng chưa từng nói, Dương Tử Long biết Lâm Bắc Thần không thích tiếp xúc với người khác, bình thường thanh lãnh quen rồi, cô bé này cũng không nói chuyện trực tiếp ngồi đây xem tạp chí, hẳn suy nghĩ nói hai câu, mà người ta căn bản cũng không có ý phản ứng hẳn.

Lý Thiên Hữu theo hai người đi tới một nhà hàng Tây, nàng thoáng hơi nhú mồm, nét mặt không có biểu tình gì, nhưng trong lòng đã có chút khó chịu. Không phải nàng chưa từng ăn cơm Tây, bộ đội đặc chủng như bọn họ, mọi thứ đều phải nắm giữ, chỉ là nàng chưa từng tới phòng ăn cơm kiểu Tây bao giờ, cũng không thích ăn cơm Tây. Nhìn Lâm Bắc Thần bên cạnh chăm chú xem thực đơn, Dương Tử Long vẫn luôn ăn cần không ngừng. Nàng lại có loại xung động muốn chạy trốn.

Sau khi Dương Tử Long điểm món ăn cho mình và Lâm Bắc Thần, tìm tòi nghiên cứu nhìn Lý Thiên Hữu, đến bây giờ tính danh người ta hẳn còn không biết đây. Hắn lại nhìn một chút Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần cũng nhìn Lý Thiên Hữu, “Thích ăn cái gì?” Ngữ khí như trước lãnh lạnh.

Lý Thiên Hữu thấy hai người đều nhìn bản thân, ngay cả nhân viên phục vụ cũng nhìn mình, nhất thời có chút mất tự nhiên, nàng ưỡn thẳng sống lưng, cười khổ quay về nhìn Lâm Bắc Thần.

“Mang cho nàng một phần giống tôi.” Lâm Bắc Thần cũng không nói nhiều, trực tiếp gọi nhân viên phục vụ lên món.

Lý Thiên Hữu nhìn tảng thịt bò trước mặt, chậm chạp không hề động thủ, trong đầu nàng đột nhiên nhớ lại tràng cảnh lúc đặc huấn huấn luyện viên để cho bọn họ ăn thịt bò sống, nhìn trong đĩa thịt bò tám phần chín, một điểm muốn ăn cũng không có.

“Tôi không biết uống rượu.” Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần rót ly rượu đặt ở bên tay nàng, nói rằng.

“Rượu đỏ không sao đâu, không mạnh lắm.” Lâm Bắc Thần nói

“Thế nhưng chúng tôi có kỷ luật.” Lý Thiên Hữu kiên trì

Lâm Bắc Thần vừa nghe nàng nói lời này lập tức mặt đen lại, đứa nhỏ này như thế nào chết tâm nhãn đây, nghỉ ngơi tại nhà, còn luôn luôn kỷ luật kỷ luật. Ánh mắt cô sắc bén nhìn lướt qua Lý Thiên Hữu lạnh lùng nói: “Hiện tại cô đang nghỉ, không ai quản cô, lại không bảo cô uống nhiều.” Lý Thiên Hữu nhìn gần nửa ly rượu đỏ, nâng lên một hơi mà vào. Lâm Bắc Thần gật mình nhìn về mặt của nàng, toàn bộ một chiến sĩ hùng hồn hy sinh, quả thực hết chỗ nói rồi.

“Bắc Thần, em còn không có giới thiệu, vị này chính là?” Dương Tử Long nhìn Lâm Bắc Thần thỉnh thoảng giúp Lý Thiên Hữu gấp thức ăn, tuy rằng mặt không có biểu tình gì, thế nhưng phần cẩn thận tỉ mỉ kia là đủ thấy, hẳn nghĩ, làm bạn trai cô nhiều năm như vậy cô cũng chưa từng đối với mình như thế. “Nhĩ hảo, tôi là Lý Thiên Hữu. Chúng ta đã gặp qua.” Không đợi Lâm Bắc Thần nói Lý Thiên Hữu liền tự mình giới thiệu, nói xong còn ngọt ngào cười với Dương Tử Long.

“Tôi là Dương Tử Long, là bạn trai Bắc Thần.” Dương Tử Long giống như khoe khoang nói.

“Tôi biết.” Lý Thiên Hữu trong miệng nhai thịt bò mơ hồ không rõ nói.

“Chúng ta đã gặp qua? Bắc Thần vì sao anh không nhớ rõ lúc nào có gặp qua bé gái này.” Dương Tử Long hỏi Lâm Bắc Thần.

“Ách, “Lý Thiên Hữu vừa nghe Dương Tử Long nói mình bé gái, thiếu chút nữa nghẹn chết. Nàng hơi hít mắt trừng liếc mắt Dương Tử Long, tức giận nói rằng: “Ai là bé gái? Tôi 21 rồi.”

“Nàng là lính, chính là bộ đội lần trước cứu chúng ta.” Lâm Bắc Thần trong lòng cười Lý Thiên Hữu phản ứng, vốn là so với chúng ta nhỏ rất nhiều nha.

“A?” Dương Tử Long bắt đầu tinh tế quan sát Lý Thiên Hữu, hẳn đã thấy thân thủ quân ngũ tham gia trợ giúp kia, người bắt bọn hắn lợi hại như vậy nguy hiểm như vậy, giết vài tên vũ cảnh. Thế nhưng ra sơn động, chính mình còn không có hiểu chuyện gì xảy ra, mở đầu bên trong một trận cách cách tiếng súng qua đi bản thân đã được cứu. Cô gái văn tĩnh này cùng đám chiến sĩ như sói kia? Có thể là một người sao?

Một hồi giật mình qua đi, Dương Tử Long nhìn hai nữ nhân từ đầu đến cuối không coi mình là chuyện to tát, rất là bất đắc dĩ, vì sao luôn luôn bị coi nhẹ.

“Bắc Thần, lão đầu trong khoảng thời gian này nhắc mãi bảo chúng ta kết hôn đây!” Dương Tử Long bắt đầu thiết nhập chủ đề.

“Nếu như không xảy ra chuyện này chúng ta cũng là tháng sau kết hôn, chuyện này cũng giải quyết gần đủ rồi, ngày cưới sẽ không cần kéo dài chứ?” Dương Tử Long thấy Lâm Bắc Thần không đáp lời còn nói thêm.

“Hiện tại thực nhiều việc, sau này hãy nói đi.” Lâm Bắc Thần không nhin được nói.

“Em xem chúng ta cũng sắp 30,“ hần nhìn một chút Lý Thiên Hữu cúi đầu chăm chú ăn nói tiếp: “Hơn nữa hiện tại em ở một mình tất cả mọi người đều lo lắng, khi kết hôn chúng ta ở cùng một chỗ anh cũng dễ dàng tại mọi thời khắc đều bồi tiếp em!” Dương Tử Long thả nhẹ thanh âm, như là sợ Lý Thiên Hữu nghe thấy.

“Sau này hãy nói, đều không phải đã bàn tốt năm nay không đề cập tới chuyện kết hôn sao?” Lâm Bắc Thần thanh tuyến giương lên, ngữ khí càng băng lãnh. Đối với lời Dương Tử Long nói không hề lay động một điểm, hiện tại cô suốt ngày hốt hoảng lo sợ, nào có tâm tư kết hôn.

“Thế nhưng .”

“Được rồi, ngày hôm nay không nói cái này.” Lâm Bắc Thần khoát tay áo cắt đứt lời Dương Tử Long, không cho hần tiếp tục, bên cạnh còn ngồi Lý Thiên Hữu đây, cô không muốn cùng Dương Tử Long bôi mực.

Mấy người ăn xong cơm, Dương Tử Long đề nghị đi quán bar ngồi một chút, bị Lâm Bắc Thần từ chối, lý do là cô mệt mỏi muốn sớm chút trở về nghỉ ngơi. Dương Tử Long đưa Lâm Bắc Thần trở lại, thấy Lý Thiên Hữu cũng chui vào xe.

“Lý tiểu thư, nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về trước.” Dương Tử Long vừa quay đầu xe đi ra vừa hỏi Lý Thiên Hữu

“Không cần, cô ấy ở nhà của em.” Lâm Bắc Thần ngồi ở vị trí phó lái xe nói rằng

“Ở nhà em?” Dương Tử Long lại lấy làm kinh hãi, khi nào thì quan hệ của Lâm Bắc Thần cùng cô lính này tốt như vậy? Chính là Tiết Dao Dao bằng hữu tốt nhất của Lâm Bắc Thần bình thường cũng không thể nào tới nhà cô qua đêm, tính cách Lâm Bắc Thần thanh lãnh không nói thậm chí được tính là có khiết phích. Cho dù là mình, hai người cùng một chỗ nhiều năm như vậy, năm trước hai người phát sinh quan hệ sau, Lâm Bắc Thần chưa từng ở trong nhà hần, nếu như hai người muốn chuyện này, đều là mình đến nhà cô, còn luôn ở khách phòng nhà cô, lúc xong việc Lâm Bắc Thần tiến phòng tắm, trở về phòng của bản thân, đây là kiên trì. Hần nghi hoặc nhìn Lý Thiên Hữu ngồi sau xe không nói lời nào, lại nhìn về phía Lâm Bắc Thần.

“Ừ, nàng sẽ ở một đoạn thời gian.” Nói xong Lâm Bắc Thần liền bày ra một bộ tư thái chớ cùng ta nói chuyện.

Lý Thiên Hữu nhìn ngoài cửa sổ, nghe đôi tình lữ này đối thoại, hoàn toàn không có ý tứ muốn nói chuyện. Chỉ nói thầm trong lòng, Lâm Bắc Thần này xem ra với ai đều như nhau, ngay cả bạn trai cô cũng không ngoại lệ. Nàng nhìn không được liếc nhìn gò má Lâm Bắc Thần, cô tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, không có bất luận biểu tình gì. Lý Thiên Hữu nghĩ, nữ nhân này thật đúng là cao ngạo, nhìn Dương Tử Long áo mũ chỉnh tề, coi như là tuần tú lịch sự, mà ở trước mặt Lâm Bắc Thần nói cũng bị mất sức lực, một bộ sắc mặt tiêu thái giám. Yêu đương với nữ nhân như vậy nhất định mệt chết đi!

Tới dưới nhà Lâm Bắc Thần rồi, Dương Tử Long rất bất hạnh bị nữ vương đại nhân đuổi đi, cũng không đi lên nhà. Hai người một trước một sau vào cửa, Lý Thiên Hữu nhìn gia cụ trang trí có chút luống cuống ngồi ở trên sofa, mà Lâm Bắc Thần ném câu, “Cô tùy ý.” Trực tiếp tiến lên lầu .

Lý Thiên Hữu quan sát hoàn cảnh xa lạ xong xuôi sau đó bắt đầu quán quýt những vấn đề mới, nàng phải làm sao nói với Lâm Bắc Thần chuyện cô cô muốn gặp cô đây? Cô công tác bận rộn như vậy, coi như cô là có thời gian, nàng nên mở mồm ra sao đây? Nói thẳng ' Cô cô tôi muốn gặp cô.' thế nhưng vô duyên vô cớ gặp cô để làm chi a? Cũng không thể nói cô cô nàng lo lắng cô là người xấu, muốn nghiệm chứng một chút đi. Phòng chừng sau khi nói như vậy, Lâm Bắc Thần sẽ một dạng giống Dương Tử Long đem nàng trở thành bé gái còn cần gia trưởng trông nom. Lý Thiên Hữu dùng tay xoa xoa huyết thái dương, thật đúng là phiền phức.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: buổi tối nhiều việc, canh chậm..

Cảm tạ mọi người hoa hoa, yêu chết tất hoa đồng học. Lặn xuống nước đưa mào một phao. .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hương diễm . . .

Lúc Lâm Bắc Thần đi ra thì thấy Lý Thiên Hữu tay xoa huyết thái dương, lông mày tuấn tú nhăn thành một đoàn, cô đi qua ngồi vào bên cạnh Lý Thiên Hữu. Nhìn nàng nói: “Đau đầu?” Lý Thiên Hữu sợ hết hồn, thoáng cái đứng lên. “Không có.” Thấy là Lâm Bắc Thần Lý Thiên Hữu thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống. Nàng phát hiện mấy ngày nay trạng thái của mình thật sự không thể nói tốt được, một điểm cảnh giác cũng không có. Đặc biệt tại trước mặt Lâm Bắc Thần, lúc cô đến ngồi chưa từng phát hiện.

Lý Thiên Hữu phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Lâm Bắc Thần, không khỏi hít vào một hơi. Trời ơi! Quá hương diễm! Chỉ thấy Lâm Bắc Thần thả tóc

khoát ra sau lưng, mặc một bộ váy ngủ thấp ngực đai đeo màu tím nhạt, bà vai mượt mà, thật sâu rãnh ngực, một đôi chân đẹp thon dài trắng nõn. Đặc biệt hai gò má bị hơi nước nhiễm hồng, đỏ bừng, khiến người ta nhìn không được muốn nhào tới cắn một ngụm. Lý Thiên Hữu nhanh che miệng quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn, này không chọc người phạm tội sao? Tuy nói hai người là nữ nhân, cũng không cần mặc thành như vậy đi, Lý Thiên Hữu lớn như vậy cũng chưa thấy qua nữ nhân như thế, tuy Lâm Bắc Thần vẫn như cũ thanh lãnh đạm mạc, không có biểu tình gì. Lý Thiên Hữu nghiêng đầu mau mau sờ sờ dưới mũi, hiện tại máu quanh thân nàng một mạch dội lên đỉnh đầu, nàng thực sợ bản thân sẽ chảy ra máu mũi.

Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu một loạt cử động quái dị, cô còn không có phản ứng, đến khi thấy Lý Thiên Hữu lỗ tai hồng thắm, một tay bưng miệng mũi hơi nhắm mắt lại, đầu gất gao lệch sang bên kia. Cô cúi đầu nhìn một chút bản thân, khoe miệng dương lên.

Cô giờ lên áo ngủ trong tay mình đưa tới trước mặt Lý Thiên Hữu “Đi tắm rửa đi!” Ngủ khí nhưng thật ra có chút ôn độ.

Lý Thiên Hữu cẩn thận quay đầu, nhìn quần áo Lâm Bắc Thần đưa qua, tròng lớn đôi mắt nhỏ, ngoại trừ màu sắc bất đồng, kiểu dáng hoàn toàn y hệt bộ Lâm Bắc Thần mặc trên người, nàng ngẫm lại hình dạng chính mình mặc vào, không khỏi nổi lên một thân da gà, nàng mạnh mẽ lắc lắc đầu,

“Lâm tổng, tôi không cần tắm.” Lâm Bắc Thần sừng sốt, cái gì gọi là không cần tắm? Trước khi ngủ không cần tắm sao?

“Vi sao không tắm? Phải tắm trước khi ngủ!” Lâm Bắc Thần kiên cường nói

“Thế nhưng tôi, tôi không mang quần áo sạch sẽ.” Lúc này Lý Thiên Hữu không cần phải nói Dương Tử Long người ta, đối mặt Lâm Bắc Thần cường thế như vậy, nàng nói chuyện cũng mất sức lực.

“Tôi không phải chuẩn bị cho cô đấy sao?” Nói xong cô còn quơ quơ váy ngủ trong tay mình.

“Thế nhưng quần áo này của cô. . quần áo này, tôi mặc không được!” Lý Thiên Hữu biểu tình giống như muốn khóc.

“Không mặc được?” Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu, hai người thân cao gần như nhau, béo gầy cũng kém không nhiều lắm, làm sao sẽ không mặc được, sẽ không phải là chê mình mặc qua chứ?

“Tôi không quen mặc như thế, quần áo bại lộ như vậy!” Lý Thiên Hữu cúi đầu mặt đỏ, nói lắp ba lắp bắp.

Lâm Bắc Thần nghiêng ngẫm nhìn Lý Thiên Hữu, khoe miệng chậm rãi nổi lên nụ cười lưu manh. Lý Thiên Hữu cúi đầu mắt nhỏ lơ lửng, nàng không dám ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Thần, mặc cái kia thật sự là quá. Lý Thiên Hữu là một quân nhân, chính một quân nhân rất bảo thủ.”Lập tức đi tắm.” Không cho Lý Thiên Hữu suy nghĩ nhiều, Lâm Bắc Thần túm cánh tay Lý Thiên Hữu, đem nàng ôm lên. Đi tới cửa phòng tắm nhét váy ngủ vào lòng nàng đẩy người vào trong, “Đề trên bàn chính là dụng cụ đánh răng mới mua cho cô, cái khăn mặt là màu lam, còn những thứ khác cô dùng của tôi đi!” Nói xong một mình đi hướng thư phòng.

Lý Thiên Hữu vào phòng tắm lớn, nhìn một chút cửa đóng lại, có loại cảm giác khóc không ra nước mắt. Đầu tiên là tấn công thị giác, tiếp đó hung hăng thô bạo. Nhìn váy ngủ trong lòng mình, nàng đành phải nhận mệnh. Nhìn xung quanh phòng tắm, dụng cụ đánh răng là mới, một cái cốc màu lam, rất đẹp. Nghĩ không ra người này còn rất cẩn thận tỉ mỉ, chuẩn bị cho mình đồ dùng rửa mặt. Lý Thiên Hữu tìm nửa ngày, kỳ quái vì sao không thấy có khăn tắm kỳ đây? Tại bộ đội mỗi lần tắm đều là cần khăn tắm kỳ, ban đầu nàng muốn hỏi Lâm Bắc Thần, nhưng vừa nghĩ người ta cũng không phải giống như nàng mỗi ngày bận thủ, khả năng chưa từng dùng qua món đồ kia, cởi quần áo bắt đầu tắm rửa.

Sau khi tắm qua Lý Thiên Hữu mặc vào bộ váy ngủ nhẹ nhàng tron mượt kia, tại trước gương tỉ mỉ nhìn bản thân. Nàng nghĩ bản thân là mỹ lệ, ít nhất vào lúc này là như vậy. Đối diện gương xoay hai vòng, gương mặt duyên dáng lộ ra tươi cười. Giản đơn thu dọn phòng tắm, nàng thờ dài, đối trở về quần áo thể thao của mình.

Lâm Bắc Thần mang notebook đặt ở trên bàn trà ngồi trên sofa bận rộn. Nghe động tĩnh, thấy Lý Thiên Hữu vẫn đang mặc quần áo thể thao, cô cau mày không chớp mắt nhìn Lý Thiên Hữu đi tới, trong mắt hàm chứa tức giận. Lý Thiên Hữu chống lại ánh mắt của cô, không vài giây liền bại trận. Nàng cúi đầu đi tới trước sofa, đem váy ngủ gấp ngay ngắn chỉnh tề đặt trên bàn trà, xấu hổ nhìn Lâm Bắc Thần vẫn trừng mắt nhìn mình. Nhỏ giọng nói: “Cũng không phải ghét bỏ, trên người tôi có sẹo, sợ dọa đến cô.” Nói xong còn ngày ngốc nắm lấy tóc mất trật tự.

Lâm Bắc Thần vốn có chút tức giận, nghĩ đứa nhỏ này quá cố chấp, tưởng nàng ghét bỏ quần áo của mình. Mà nghe Lý Thiên Hữu nói sau đó, tâm đột nhiên yêu thương. Cô quên Lý Thiên Hữu là làm cái gì, một bé gái 21 tuổi, một bé gái thoát nhìn tẻ da nộn thịt, cởi quần áo thì khả năng vết sẹo đầy người. Cô nhắm mắt lại, rất khó tưởng tượng, đứa nhỏ bé hơn mình sáu tuổi này phải ăn bao nhiêu khổ.

Lâm Bắc Thần giờ tay xoa xoa Lý Thiên Hữu loạn loạn tóc ngắn, đầy mắt ôn nhu.”Không thích mặc thì không mặc, ngày mai mua cho cô đồ cô thích.” Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu nói Lý Thiên Hữu cảm động không ngớt.”Ừm!” Nàng dùng sức gật đầu.

“Về sau đừng gọi Lâm tổng, nếu như cô không kiến nghị gọi tôi tỷ tỷ hoặc là tên đều được.” Lâm Bắc Thần cảm thấy sẩy mềm nhẹ thổi tóc cho Lý Thiên Hữu, lúc này trong lòng cô muốn đối với đứa nhỏ này thật tốt.

Lý Thiên Hữu mất tự nhiên căng thân thể ngồi trên sofa tùy ý đôi tay mềm mại kia, phát tóc của chính mình. Gọi tỷ tỷ? Ngày hôm nay nghe Dương Tử Long nói hai người sắp ba mươi, thật đúng là lớn hơn mình không ít đây. Thế nhưng gọi Lâm Bắc Thần tỷ tỷ, cảm giác thế nào, thế nào là lạ. Lý Thiên Hữu từng trải nhiều chuyện, ăn khổ cũng nhiều, nội tâm là một người rất thành thực. Bảo nàng gọi Lâm Bắc Thần tỷ tỷ, thật đúng là gọi không ra miệng. Không giống bằng hữu gọi là Dao Dao kia của Lâm Bắc Thần, nàng há mồm là có thể gọi ra Dao Dao tỷ, “Vẫn là gọi tên đi.” Nàng nhẹ nhàng nói.”Bác Thần, tôi nghĩ thương lượng với cô chuyện này.” Lý Thiên Hữu đột nhiên nhớ đến ngày mai còn phải mang Lâm Bắc Thần đến cô hai.

“Chuyện gì?” Lâm Bắc Thần lấy tay thuận thuận tóc Lý Thiên Hữu, thả máy sẩy, ngồi trở lại trên sofa.

“Cô cô tôi bảo tôi ngày mai dẫn cô tới, muốn gặp cô!” Lý Thiên Hữu nhỏ giọng nói rằng

“Gặp tôi?” Lâm Bắc Thần vô cùng kinh ngạc, sau đó liền phản ứng đến, phỏng chừng là gia trưởng nàng không yên lòng nàng dọn ra ngoài ở, muốn gặp mặt cũng là bình thường.

“Được, ngày mai lúc nào?” Lâm Bắc Thần thẳng thắn nói.

Lý Thiên Hữu không nghĩ tới cô đáp ứng nhanh như vậy, Lâm Bắc Thần mỗi ngày công tác bận rộn, làm sao không chút suy nghĩ đáp ứng. “Trưa mai.”

“Được, vậy chúng ta chiều mai lên công ty!” Lâm Bắc Thần bắt đầu tiếp tục nghiên cứu số liệu trên bút ký bàn.

“Có thể chứ? Không phải cô bề bộn nhiều việc sao?” Lý Thiên Hữu ngữ điệu ức chế không được vui lên.

“Đương nhiên có thể, chính tôi định đoạt!” Nói xong cô còn nghịch ngợm nháy mắt một cái với Lý Thiên Hữu. Đêm nay Lâm Bắc Thần không giống với lúc trước, Lý Thiên Hữu trong lòng nghĩ đến, hình như cô thay đổi ôn nhu chút . . .

Sáng sớm hôm sau, Lâm Bắc Thần làm nóng hai chén sữa bò, hai đĩa trứng chiên, lại cắt vài miếng bánh mì đặt ở trên bàn ăn. Lý Thiên Hữu không nói gì ăn bữa sáng, rất tường niệm điểm tâm trong bộ đội, không phải nàng kén ăn, là thật ăn không đủ no.

Buổi sáng Lâm Bắc Thần tại trong thư phòng làm việc, thỉnh thoảng gọi điện thoại các loại, 1, 2, 3 an bài công tác. Lý Thiên Hữu vui ở trên ghế sofa nhìn TV, mười giờ hơn hai người ra cửa, Lâm Bắc Thần lái xe mang theo Lý Thiên Hữu vòng tới siêu thị.

“Chúng ta tới siêu thị làm gì?” Lý Thiên Hữu đẩy xe mua sắm đi theo sau Lâm Bắc Thần.

“Mua chút lễ vật cho cô cô của cô.” Lâm Bắc Thần vừa nhìn thương phẩm trên kệ hàng vừa nói

“A? Không cần, không cần, sao cô không nói sớm?”

“Không phải tôi sớm nói cô phải đi theo tôi sao? Đi thôi, lần đầu tiên gặp cô cô, cũng phải mua vài thứ!” Lâm Bắc Thần cũng không quản Lý Thiên Hữu phía sau về mặt không tình nguyện, một mình chọn lựa.

“Được rồi Bắc Thần, được rồi.” Lý Thiên Hữu nhìn xe mua sắm thoáng cái bị lấp đầy, nữ nhân này cần mua nhiều như vậy sao? Lâm Bắc Thần nhìn đồ vật trong xe, suy nghĩ một chút cũng kém không nhiều lắm, hai người liền đi tính tiền. Một lần nữa ngồi ở trên xe, Lâm Bắc Thần kéo mở ngăn tối phía trước ghế phó lái từ bên trong lấy ra một cái hộp đưa cho Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu nghi hoặc tiếp nhận, nhìn mặt trên hộp có một hình ảnh điện thoại di động, nàng nghĩ đến ngày hôm qua ở trong văn phòng của Lâm Bắc Thần, cho nàng tiền bảo nàng mua một cái điện thoại, liền hiểu cái này khẳng định là điện thoại Lâm Bắc Thần mua cho mình.

“Cho tôi điện thoại di động làm gì?” Lý Thiên Hữu cau mày nhìn Lâm Bắc Thần, cũng không mở hộp.

“Hiện tại bao nhiêu người không có điện thoại di động? Trước tiên dùng, cũng thuận tiện liên hệ.” Lâm Bắc Thần phát động xe, cũng không nhìn Lý Thiên Hữu.

“Thế nhưng . . .”

“Không nhưng nhị gì cả, tôi là thuận tiện cho bản thân, cô không thích lúc đi thì trả lại cho tôi là được.” Lâm Bắc Thần ngữ khí không kiên nhẫn, đứa nhỏ này thực sự là đủ bướng bỉnh .

“Thế nhưng tôi có tiền, tự tôi có thể mua.” Lý Thiên Hữu chính không tiếp thụ

“Cô nghỉ ngơi mới một tháng, tôi biết em gái cô đến trường cần tiền của cô, hơn nữa, nếu như cô không giúp tôi, trong khoảng thời gian này cô hoàn toàn có thể không cần mua điện thoại di động.” Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu còn không có động dung, còn nói: “Nếu không vậy đi, coi như tôi cho cô mượn, đến khi cô quay về bộ đội, cô trả lại cho tôi là được.” Lúc này ngữ khí mềm rất nhiều, cô là thua đứa nhỏ này rồi.

“Vậy được rồi!” Lý Thiên Hữu gật đầu. Mở hộp thấy một cái điện thoại di động màu đen nằm ở bên trong, thẳng thắn, nàng thật đúng là chưa từng dùng điện thoại di động, tại bộ đội vẫn luôn là vô tận mà nói, ông nghe điện thoại các loại, căn bản không dùng được đồ chơi này.

“Mỗi ngày cô mang ở bên người, bên trong đã an bài thẻ di động, số điện thoại trong nhà, số của tôi, còn có điện thoại phòng làm việc của tôi đều giúp cô gửi vào, nếu như chúng ta không ở cùng nhau, cô muốn tìm tôi thì gọi điện thoại cho tôi.” Lâm Bắc Thần như một đại tỷ tỷ dặn dò.

“Ừ, cảm ơn cô!” Lý Thiên Hữu loay hoay một hồi để lại trong túi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: xấu hổ, ngày hôm nay canh chậm, thật sự là có một số việc. . .

Cảm tạ đồng học cho Phong Dã bỏ phân, vì các vị, ta nhất định sẽ nỗ lực canh văn . . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bắc Thần bất nhất dạng. .

Từ siêu thị đến thị trường của cô hai Lý Thiên Hữu tính cả kẹt xe nửa giờ cũng đến nơi. Đỗ tốt xe hai người đi qua đường dành riêng cho người đi bộ, Lý Thiên Hữu trong tay mang theo quà tặng Lâm Bắc Thần mua cho cô cô, Lâm Bắc Thần trên tay cái gì cũng không cầm, trên tay khoá một cái túi tùy thân của mình.

“Bắc Thần, hoàn cảnh tiểu thị trường không phải rất tốt, cô đừng để bụng nhé?” Lý Thiên Hữu vừa đi, một bên miêu tả hoàn cảnh thị trường cho Lâm Bắc Thần, nài nỉ thực sợ hoàn cảnh chợ khí mù mịt kia dọa chạy Lâm Bắc Thần.

“Không sao!” Lâm Bắc Thần nhàn nhạt nói

Lý Thiên Hữu mang theo Lâm Bắc Thần lên cầu thang lầu hai, bên tai thanh âm huyền ảo từ từ lớn dần, nàng lén nhìn một chút Lâm Bắc Thần, đôi phương như trước diện vô biểu tình đi theo phía sau. Lý Thiên Hữu trong lòng thực sự bất ổn, mang Lâm Bắc Thần tới loại địa phương này, nàng có điểm không đành lòng, Lâm Bắc Thần khí thế nữ vương cùng nơi này căn bản là không hợp nhau. Nàng dẫn Lâm Bắc Thần đi qua tiểu hành lang trung gian bàn ăn, rõ ràng cảm giác được đồng loạt ánh mắt bắn đến, thật giống các nàng xuất hiện làm cho cả tiểu thị trường nhất thời yên tĩnh lại, những thực khách nông dân công nhân kia giống nhau hai mắt trợn quang nhìn hai người, thậm chí nhân viên phục vụ mỗi chào khách đều ngẩng đầu đứng đó, không hề tiến lên cướp khách hàng. Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần như trước không có biểu tình, nàng hơi hít một hơi, cảm thấy người xung quanh về mặt mị mị, hai mắt thẳng thắn hàn quang. Thật muốn một vô ảnh cước qua đó, gạt ngã một đám người mới hả giận, cho các người nhìn.

Trái ngược với Lý Thiên Hữu, Lâm Bắc Thần trấn định rất nhiều, cô sớm đã thành thói quen trở thành tiêu điểm, mặc kệ là thiện ý hay ác ý, ước ao hay đồ kị, hết thảy đều không để ý. Thần nhiên như thường theo Lý Thiên Hữu đi vào.

Đi tới trước quầy hàng ăn của cô hai, cũng là kín người hết chỗ, Lý Thiên Hữu thở dài, áy náy cười với Lâm Bắc Thần, đặt đồ vật ở bên chân Lâm Bắc Thần, đã đi vào trong quầy hàng ăn.

“Cô hai, con mang người đến rồi.” Nàng đi tới bên người cô hai đang xào rau nói rằng.

“Đến rồi à, chờ chút, lập tức thì đi ra, trước con cho bằng hữu ngồi một chút.” Cô hai đưa cái cổ thoáng nhìn ngoài quầy hàng, lại quay đầu nhìn nôi.

“Thiên hữu tới rồi.” Một nữ nhân đang thái rau mỉm cười nhìn Lý Thiên Hữu.

“Cô ba.” Lý Thiên Hữu nhìn nữ nhân chào hỏi, liền đi ra ngoài.

Lý Thiên Hữu đi tới bên cạnh Lâm Bắc Thần, bắt đầu đi nhìn xung quanh, lại nhìn một chút Lâm Bắc Thần, nơi này nào có chỗ ngồi a, nàng bắt đầu hỏi hân, biết buổi trưa bận rộn, còn nghe cô hai mang người đến vào lúc này. Nàng về mặt xin lỗi nhìn Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần nở nụ cười an tâm với nàng.

“Tỷ, chị đã đến rồi.” Thiên kiều bung đĩa đồ ăn thừa đi tới, thú vị cười với Lý Thiên Hữu, nhanh chóng thả xuống cái đĩa đi tới.

“Thiên Kiều, gọi Bắc Thần tỷ.” Lý Thiên Hữu lười kéo tay Thiên Kiều, bảo em gọi người.

“Bắc Thần tỷ tỷ hảo.” Thiên Kiều ngọt ngào đối Lâm Bắc Thần nói. “Bắc Thần, đây là em gái tôi, Lý Thiên Kiều, năm nay mới vừa lên cao trung.”

“Nhĩ hảo!” Lâm Bắc Thần ôn nhu hướng Thiên Kiều cười cười, quay sang nói với Lý Thiên Hữu: “Hai chị em các cô lớn lên không giống nhau, Thiên Kiều lớn lên so với cô dễ nhìn hơn nha!” Nói xong còn cười cười.

Lý Thiên Hữu nhìn bằng sơn nữ vương ngữ khí ôn hòa, rõ ràng sừng sốt một chút, nhìn về mặt tiểu ý của Lâm Bắc Thần, lập tức tâm liền thả xuống.

“Dĩ nhiên, em gái tôi đáng đẹp dễ hơn tôi nhiều.” Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần cười, nhất thời trong lòng còi mở không ít, cũng theo cười lộ lên.

“Tới rồi? Mau đến đây ngồi, đứng đó làm gì? Thiên Hữu con thật là, tìm cho bằng hữu con một chỗ ngồi đi.” Mấy người đang nói chuyện, cô hai vừa cọ tay trên tạp dề vừa cùng Lâm Bắc Thần chào hỏi.

“Cô hai, nào có chỗ ngồi trống đâu?” Lý Thiên Hữu bắt đầu đi nhìn cô hai. Nàng thấy cô hai đi tới bên chỗ ngồi xếp sau tương đối an tĩnh chút, cùng khách hàng nói cái gì, sau đó liền thấy mấy người khách hàng kia nhìn về phía các nàng bên này một chút, cười ha hả đứng dậy ngồi ở trên vị trí khác, đúng thật là nhường chỗ cho các nàng. Thiên Kiều nhanh cảm lên khăn lau sạch sẽ đi qua lau bàn, Lý Thiên Hữu nhắc lên đồ vật, dẫn theo Lâm Bắc Thần đi qua đó.

Đi tới trước chỗ ngồi, Lý Thiên Hữu lấy ra khăn tay trong túi tiền giúp Lâm Bắc Thần xoa xoa ghế, Lâm Bắc Thần thoáng chốc túm nàng, ý bảo nàng không cần lau. Sau đó thì cười ha ha cùng cô cô chào hỏi, cô với bình thường quả thực như hai người khác nhau.

Lý Thiên Hữu nhìn hai người vừa nói vừa cười trò chuyện, lại nhìn một chút cô ba đang xào rau trong quầy, nói vậy nhất định là trước đó cô hai kêu gọi

cô ba bảo cô ấy ngày hôm nay tới hỗ trợ. Nàng cảm kích mắt nhìn cô hai, lại nhìn Thiên Kiều về mặt luôn tươi cười đứng ở một bên, ra hiệu em đi hỗ trợ, chính mình lại ngồi ở bên người Bắc Thần.

“Tôi thì tôi, mua mấy thứ đồ này làm gì? Rất lãng phí tiền.” Cô hai nhìn túi đặt lên bàn đối Lâm Bắc Thần nói.

“Cần phải, cũng không biết cô cô thích cái gì, tùy tiện mua chút vật phẩm dinh dưỡng.” Lâm Bắc Thần nói.

“Nghe nói cha mẹ con xuất ngoại, muốn cho Thiên Hữu ở chung một đoạn thời gian?” Cô hai nhìn Lâm Bắc Thần trước mắt, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, cô nương này nhà ai a, đẹp không nói, còn một thân khí chất cao quý, phải biết rằng là bằng hữu như vậy, nói cái gì cũng không thể để Thiên Hữu mang đến đây a, vừa nhìn liền biết cũng không phải hài tử nhà bình thường. Suy nghĩ bà còn trừng mắt Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu vừa nghe cô hai đem lời mình nói đối hỏi ra rồi, không khỏi sùng sốt, nàng đón nhận ánh mắt Lâm Bắc Thần tìm tòi, xấu hổ cười cười. Lâm Bắc Thần hiểu rõ, hỏi đáp: “Đúng vậy, một mình cháu không dám ở, muốn cho Thiên Hữu ở chung với cháu đoạn thời gian, cô cô không ngại chứ?”

“Không ngại, không ngại, chính là ta muốn gặp gỡ người, hiện tại xã hội loạn a, Thiên Hữu không tiếp xúc qua người, sợ nàng kết giao bằng hữu không tốt. Ha ha! Thấy cháu ta an tâm.” “Ngài yên tâm, cháu sẽ chiều cố tốt Thiên Hữu.” Lâm Bắc Thần rất thành khẩn nói

Lý Thiên Hữu nghe hai người đối thoại, về mặt hắc tuyến, cô hai rõ ràng cứ cho là đúng nói mình chưa thấy qua cảnh đời sao. Lâm Bắc Thần còn chiều cô nàng, cùng cô ở chung ăn đều ăn không đủ no, nàng trong lòng nói thầm.

“Nghe nói cháu đi làm tại Lâm thị?” Cô hai nhìn Lâm Bắc Thần, đây chính là cái gọi là thành phần tri thức đi? Thấy Lâm Bắc Thần gật đầu, cô hai trịnh trọng nói: “Thiên Kiều nói đó là một công ty lớn, rất có tài, nhất định có tiền đồ.”

Lý Thiên Hữu một tay bưng trán, trong lòng ai oán, cô cô tôi thật là tốt a, còn có tiền đồ, người ta là người đứng đầu Lâm thị đó. Nàng xấu hổ nhìn Lâm Bắc Thần, thấy Lâm Bắc Thần chỉ gật đầu phụ họa, không có quá nhiều giải thích. Lý Thiên Hữu nghĩ vẫn là nhanh dẫn cô rời đi thôi, này thấy cũng thấy, cô cô một nhà đều là người chân thực, cũng chưa từng qua lại cùng người có tiền, một hồi cũng đừng gây ra chuyện cười sẽ không tốt. Nàng ngẩng đầu nhìn phía quầy hàng, trong lúc lơ đãng cảm giác được cái gì, nàng nheo mắt chăm chú nhìn một chút đám khách hàng tại phía sau các nàng, giống nhau rộ rộ nhón nháo, như là không có gì dị dạng. Thế nhưng cảm giác của nàng chưa bao giờ sẽ sai, đây là nhiều năm người đang ở hiểm cảnh luyện ra được, nàng lại lần nữa quan sát một lần, phát hiện có ba tiểu tử hơn hai mươi tuổi thỉnh thoảng dùng khóe mắt chăm chú nhìn nơi này, nhưng ánh mắt này nói cho Lý Thiên Hữu, mấy người này tuyệt đối không phải ngắm nhìn mỹ sắc. Nàng bất động thanh sắc quan sát, qua vài lần chú ý nàng càng thêm khẳng định mấy người này nhất định là có mục đích khác, nàng không khỏi đề cao cảnh giác.

Bên này chợt nghe cô cô thủ vị hỏi Lâm Bắc Thần thích ăn cái gì bà lập tức đi làm. Lâm Bắc Thần thái độ khách khí. Lý Thiên Hữu nhìn một chút ba nam nhân kia, lại quay đầu hướng cô hai nói: “Cô hai, chúng con sẽ không ăn ở đây, cô xem cũng đã xem rồi, cũng nên yên tâm đi, con một hồi trở về cầm chút quần áo sạch, Bắc Thần còn phải đi làm đây.”

“Lúc này mới vài giờ, ở lại ăn cơm đi.” Cô cô hung ác với Lý Thiên Hữu.

“Cô hai. . .” Lý Thiên Hữu đứng dậy ngồi vào bên người cô cô túm lấy cánh tay cô cô làm nũng nói: “Mỗi ngày con đều có thể trở về gặp mọi người mà, ngày mai Thiên Kiều cùng Tinh Tinh khai giảng, con đi đưa là được, cơm sẽ không ăn.” Nói xong Lý Thiên Hữu còn cọ cọ đầu trên vai cô cô.

Lâm Bắc Thần mỉm cười nhìn Lý Thiên Hữu cử động, trong lòng ấm áp, nàng kỳ thực chính là một đứa nhỏ không trưởng thành. Thế nhưng cô biết tâm tư Lý Thiên Hữu, nàng là sợ bản thân khó xử, nhìn dáng vẻ nàng ở trong lòng cô cô làm nũng, Lâm Bắc Thần nghĩ thực sự là khả ái.

“Cô hai, cháu đến rồi.” Thanh âm một người nam nhân vang lên.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, trông thấy Hạ Phi bước nhanh chân đi tới đây. “Thiên Hữu tôi tìm cô vài ngày, cuối cùng cũng gặp được cô rồi.”

“Tiểu Phi tới rồi?” Cô hai thấy Hạ Phi đến, miệng cười đều khép không lại rồi.

Lý Thiên Hữu nhìn cô hai như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu “Mấy ngày nay tôi đều ở chỗ Bắc Thần, anh tìm tôi có việc?”

Hạ Phi và Lâm Bắc Thần gật đầu xem như chào hỏi nhau, hần đứng ở bên người Lý Thiên Hữu nói: “Không có việc gì, chính là tìm cô nói chuyện phiếm, mấy ngày nay tôi cũng không bận rộn. Nghe cô hai nói trưa nay cô cùng Lâm tiểu thư trở về, tôi liền đến đây nhìn!” Lý Thiên Hữu mỉm cười nhìn Hạ Phi, lại nhìn một chút đám tiểu tử phía sau, nàng đứng dậy nhường chỗ ngồi của mình cho Hạ Phi một lần nữa ngồi trở lại bên người Lâm Bắc Thần.

“Cháu xem các cháu, tới thì tới, đều mang vật gì vậy hả?” Cô cô bất đắc dĩ nhìn mấy người

“Mang cho đựng hai bình rượu ngon, đều là người khác đưa, cháu cũng uống không được.” Hạ Phi quen thuộc nói. “Đựng đâu ạ?”

“Hần xuống lầu đưa cơm rồi, một hồi hần là lên đây.”

“Cháu nói hai đứa nhỏ này, bảo các nàng lưu lại đây ăn, Thiên Hữu còn vô cùng không muốn.” Cô cô không khỏi oán giận cùng Hạ Phi.

Hạ Phi nhìn hai người liếc mắt, lại nhìn một chút hoàn cảnh xung quanh, hần cười cười nói: “Cô hai, cháu mang các nàng đi ra ngoài ăn, ở đây, thực sự không thích hợp chiêu đãi người!”

“Cũng phải, ở đây loạn như vậy, đi ra ngoài thì đi ra ngoài ăn đi!” Nói xong lại nhìn Lâm Bắc Thần nói: “Bắc Thần à, về sau buổi chiều tới, ném thử tay

nghe cô hai. Ngày hôm nay để Thiên Hữu dẫn các cháu đi ra ngoài ăn đi!”

“Hào, cô cô, có thời gian cháu sẽ.” Lâm Bắc Thần thủy chung vẫn duy trì mỉm cười ấm người

Mấy người đứng dậy, cô hai túm Lý Thiên Hữu một cái, lại cùng Lâm Bắc Thần nói vài lời, liền đi đến quầy hàng. Lý Thiên Hữu bảo hai người chờ một lát, nhấc lên đồ trên bàn đi theo, đi qua trước bàn ăn của ba tiểu tử kia nàng nhìn thoáng qua, ba người vừa nói vừa cười đang ăn cơm, cũng không có gì dị dạng, nàng xem xem thức ăn trên bàn đều còn không có động tới bao nhiêu, hiển nhiên là vừa tới không bao lâu.

“Cô hai, không cần tiền của cô, con có tiền!” Lý Thiên Hữu đem quà tặng hai người mua bỏ vào trong ngăn kéo nhỏ quầy hàng.

“Cho con cầm con cứ cầm đi.” Cô hai xuất ra vài tờ trăm nguyên tiền giá trị lớn kìn đáo đưa cho Lý Thiên Hữu

“Thực sự không cần, con có, cô xem!” Nói xong Lý Thiên Hữu từ trong túi tiền lấy ra bao tiền, bên trong dày đặc nhất điệp tiền mặt.

“Cô hai, cô mau thu hồi lại, khiến người ta chê cười.” Nói xong nàng liền đi ra ngoài. Đi vài bước lại dừng quay trở lại. “Cô hai, cô quen biết ba người kia sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi, khách hàng nhà cô cô trên cơ bản đều là người quen cũ, khách quen thông thường cô hai đều nhận thức.

“Ba tiểu tử bên đó à? Không nhận ra, hình như không có tới qua”

“Nha, con đi đây, con rời nhà một chuyến, số điện thoại cho cô viết tại trên lịch để bàn, có việc thì cô gọi điện thoại cho con.”

“Được, các con chậm một chút a, còn có đem tiền sắp xếp gọn, đừng để tên trộm sờ soạng”

“Biết rồi ạ!” Lý Thiên Hữu phát phát tay, đi về phía Lâm Bắc Thần và Hạ Phi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đâu có hai chương thì hai chương, mệt mỏi quá, nhiều khen thưởng chút hoa hoa đi. . . Còn muốn cắt đầu.

Phía dưới lần lượt bắt đầu xảy ra nguy hiểm, kính thỉnh chờ mong đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Theo dõi . . .

Ba người tại phụ cận tìm quán cơm sạch sẽ xem như là ăn bữa trưa, Lý Thiên Hữu phát hiện Lâm Bắc Thần lại khôi phục dáng vẻ bình thường, chẳng qua là lúc người ta nói chuyện với cô sẽ thỉnh thoảng cho một mỉm cười. Bởi vì là nghỉ trưa, buổi chiều Hạ Phi còn phải đi công tác, đang định cáo từ, lại nghe Lý Thiên Hữu nói: “Hai người theo tôi đi nhà cô cô một chuyến chứ?” Lý Thiên Hữu nghiêm túc nhìn hai người. Lâm Bắc Thần nhìn đồng hồ, không nói gì cũng không có ý tứ muốn đi, Hạ Phi nhìn Lý Thiên Hữu, trong lòng một trận vui vẻ không tên, chẳng lẽ là vài ngày không gặp mặt, cũng muốn cùng mình nán lại một hồi? Vui tươi hơn hờ đáp ứng. Nơi bọn họ ăn cơm cách nhà cô cô đi bộ cũng khoảng mười phút lộ trình, mấy người đi trên một con đường lớn bằng phẳng, từ đầu ngõ bên phải đường cái tiếp tục đi vào trong khoảng chừng 500 mét là đến tiểu khu nhà cô cô. Thời điểm sắp tới đầu ngõ, Lý Thiên Hữu cố ý thả chậm cước bộ, Lâm Bắc Thần cùng Hạ Phi đi ở hai bên nàng, trông thấy Lý Thiên Hữu ngồi xổm xuống, dường như buộc dây giày, thừa dịp cúi đầu nàng xem xem phía sau, ba tiểu tử kia vẫn không xa không gần đi theo, xem ra quả nhiên là bị theo dõi. Lúc này Lâm Bắc Thần cũng ngừng lại, xoay người nhìn Lý Thiên Hữu, Hạ Phi đã đi tới, “Làm sao vậy Thiên Hữu?” Hắn thấy Lý Thiên Hữu ngồi xổm ở đó tìm kiếm cũng không có tuột dây giày, nghĩ có điểm kỳ quái.

Lý Thiên Hữu đứng lên đem thân thể mình hơi hơi nhích lại gần Hạ Phi bên cạnh, dùng thanh âm rất nhỏ nói rằng: “Có người theo dõi.” Hạ Phi tự động muốn quay đầu nhìn, lại bị Lý Thiên Hữu một tay kéo đi về phía trước. Lâm Bắc Thần nhìn hai người cử động thân mật, không dấu vết nhíu mày lại, cũng không đợi hai người đến, chính mình đi trước rồi.

“Người nào?” Hạ Phi nghiêng đầu nhìn Lý Thiên Hữu.

“Không biết, vừa nãy ở chỗ cô cô, liền phát hiện ba bọn hắn rất khả nghi, lúc này không ngừng mãi đi theo chúng ta.” Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần phía trước, đi gấp mấy bước.

“Cô dự định làm như thế nào?” Hạ Phi cũng chạy tới, hiện tại hắn thật thật là bội phục Lý Thiên Hữu, tính cảnh giác rất cao, hắn nhìn một chút Lâm Bắc Thần, lãnh nữ nhân này thật là có ánh mắt.

Lâm Bắc Thần nghi hoặc nhìn hai người, cái gì làm sao bây giờ? Cô chỉ cho là hai người lặng lẽ nói, cũng không suy nghĩ nhiều. Lý Thiên Hữu an tâm cười với cô, ra hiệu Hạ Phi trước dừng mạnh động. Đi tới đầu ngõ bọn họ như không có việc gì chậm rãi đi vào trong, Lâm Bắc Thần căn bản không biết hiện tại có nguy hiểm, Lý Thiên Hữu là xem thường ba hạng người này. Hạ Phi là ai, thân phận đội trưởng hình cảnh đương nhiên cũng là giữ được bình tĩnh.

Lý Thiên Hữu dẫn hai người quẹo vào một cái tiểu khu, tiến vào một cái cửa hình vòm, cửa rất hẹp, hai người mập mập song song đều không đi vào

được, Lý Thiên Hữu đứng ở cạnh cửa để Hạ Phi vào trước, Lâm Bắc Thần cũng đã đi tới, hai người sống vai đi qua cửa nhỏ, qua cửa nhỏ đi quẹo sang trái, Lý Thiên Hữu đưa tay kéo tay Lâm Bắc Thần, dẫn Lâm Bắc Thần tới bên trái mình, rõ ràng cảm giác Lâm Bắc Thần sừng sốt một chút, Lý Thiên Hữu đặt tay ở bên môi ý bảo cô đừng lên tiếng, ngẩng đầu nhìn nhìn Hạ Phi bên phải cửa hình vòm. Hai người đưa cho cái ánh mắt đều không nói gì. Lâm Bắc Thần không biết xảy ra chuyện gì, thế nhưng nhiều lần mạo hiểm như vậy đều là Lý Thiên Hữu cứu mình, trong lòng cô tin nhiệm Lý Thiên Hữu là không gì sánh được, cô cũng không hỏi nhiều, chỉ là bản năng nắm chặt tay Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu cảm giác được, an tâm cười với Lâm Bắc Thần, non mềm trong lòng bàn tay khiến nàng cảm giác rất thoải mái, như là cầm một khối bảo ngọc ở lòng bàn tay, nàng nheo lại con mắt, trong tâm cười mình lúc này còn nghĩ lung ta lung tung. Một lát sau tiếng bước chân tiến vào, Lý Thiên Hữu nghe tiếng bước chân, là hai người, đầu nàng nhanh chóng nghĩ giải quyết thế nào, là trực tiếp đánh ra, hay chưa nên đánh đây? Nàng cùng Hạ Phi hai người đánh khẳng định không thành vấn đề, nhưng mà bắt được thì thế nào, nếu như đối phương không thừa nhận đây? Nàng đón nhận ánh mắt Hạ Phi hỏi dò. Đang muốn nói lại nghe thấy bên ngoài nổi lên tiếng nói chuyện

“Lão đại, người vào một cái tiểu khu, quá chật chúng ta không dám đi theo.” Thanh âm một người nam nhân vang lên.

“Không có cơ hội, bên người cô ta vẫn có người.” Nam nhân kia vừa gọi điện thoại vừa đi qua đi lại.

Lý Thiên Hữu cẩn thận lắng nghe lời nam nhân nói, nàng quay đầu liếc nhìn Lâm Bắc Thần chân mày nhíu chặt, “Cô tiến vào trong nhà đi, tôi không gọi cô thì cô đừng đi ra.” Nàng nhỏ giọng nói với Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần nhìn cánh cửa đơn bên cạnh, lại nhìn Lý Thiên Hữu, tựa hồ muốn nói cái gì, Lý Thiên Hữu khoát tay áo, rồi cười cười với cô, Lâm Bắc Thần buông ra tay Lý Thiên Hữu đi vào trong cửa đơn.

“Bây giờ là hai người, một nam một nữ, nữ từ sáng sớm vẫn đều tại bên người cô ta, hai người cùng nhau đi ra từ trong nhà cô ta. Hình như là ở cùng một chỗ.” Nam nhân nói tiếp.

“Nam ta biết, là đội trưởng hình cảnh Hạ Phi. Hiện tại làm thế nào?”

“Vâng, lão đại ta đây liền đi xử lý.” Nói xong liền không có động tĩnh, Lý Thiên Hữu cùng Hạ Phi đứng ở hai bên cổng vòm thùy chung không hề động tác. Nghe tiếng bước chân xa, Hạ Phi đi tới đây.

“Anh biết sao?” Lý Thiên Hữu hỏi. “Không nhận ra, dù sao cũng không phải người tốt gì.” Hạ Phi cau mày nhìn nơi mấy người biến mất, lại lo lắng nhìn Lý Thiên Hữu.

“Đi thôi, trước đi nhà cô cô tôi.” Nói rồi Lý Thiên Hữu vào cửa đơn bên cạnh gọi Lâm Bắc Thần, mấy người ra cổng vòm đi về phương hướng trái ngược.

“Tùy tiện ngồi đi, trong phòng có chật!” Nhà cô cô không lớn, nhà hai phòng ở, sảnh rất nhỏ, Lý Thiên Hữu đem hai người tiến vào gian phòng Thiên Kiều và Tiểu Tinh. Từ trong tủ lạnh lấy nước đưa cho hai người, mình cũng ngồi ở trên giường.

“Xảy ra chuyện gì?” Lâm Bắc Thần thanh âm băng lãnh vang lên, nghe ngữ khí như thể Hạ Phi không khỏi nhíu mày.

“Vừa có người theo dõi chúng ta, bây giờ đi rồi. Nghe bọn hần nói, dường như bắt đầu từ nhà cô vẫn theo hai ta, xem ra tôi còn sơ suất.” Nói Lý Thiên Hữu cúi đầu, nhớ lại trước lúc đi nhà cô cô vì sao không phát hiện bị người theo dõi đây, nếu làm nhiệm vụ mà như thế này, đối mặt địch nhân cùng hung cực ác, các nàng cũng không biết đã chết bao nhiêu lần, nghĩ vậy, không khỏi một trận nghĩ đến mà sợ.

Lâm Bắc Thần không nói, vô ý cắn môi dưới, trong lòng cô rất loạn, sinh sống mà suốt ngày hốt hoảng lo sợ như vậy, cô quá đủ rồi. Còn có 3 ngày sẽ đầu thầu, việc này khẳng định cùng Lâm Thiên Hoa thoát không được quan hệ.

“Các cô như vậy sao được? Hai nữ hài tử quá mức nguy hiểm?” Hạ Phi giận trừng mắt, thanh âm rõ ràng đề cao gấp đôi. Hần thấy hai người cũng không nói, nói tiếp: “Lâm tiểu thư, đối với đám người này, tôi không biết rốt cuộc trong lòng cô nghĩ như thế nào, thế nhưng tôi nghĩ không thông, tại sao cô không báo cảnh sát?” Hạ Phi ngữ khí thực sự không tốt. Lý Thiên Hữu nhíu mày, nàng rất không quen Hạ Phi nói với Lâm Bắc Thần như thế, không biết vì sao, nghe trong lòng rất không thoải mái. Nhưng nàng cũng không có lên tiếng.

“Tôi báo cảnh sát, lần trước bị bắt cóc, đã báo cảnh sát, thế nhưng người đều chết hết, cảnh sát vậy mà cũng không có biện pháp?” Lâm Bắc Thần trong giọng nói rõ ràng mang theo khinh bỉ.

“Nhưng mà các cô phải biết rằng, đám tiểu du côn lưu manh này chuyện gì cũng có thể làm được, không phải tôi hù dọa các cô.” Cảm giác được ngữ khí mình có hơi quá, hần đổi khẩu khí lại nói: “Thiên Hữu, cô thu thập đồ đạc đi, lát nữa tôi đưa các cô trở về, sau đó quay về cục, tôi đi hỏi một chút, xem có thể tiếp nhận vụ án được không. Về sau cũng có thể dễ dàng giúp cô.” Lúc này ngữ khí cũng ổn định lại, kỳ thực trong lòng Hạ Phi rất gấp, hần chính là một người tính tình nóng nảy. Giao thiệp với đám tôn tử này nhiều năm như vậy, mọi thứ hần đều gặp qua, tuy nói Lý Thiên Hữu có một thân bản lĩnh giỏi, thế nhưng đối phương là đám tôn tử cái gì cũng làm được, không phải biết đánh nhau giỏi là có thể giải quyết vấn đề.

Lý Thiên Hữu bỏ quần áo và đồ dùng hàng ngày cần thiết vào trong ba lô, viết số điện thoại của mình lên trên lịch để bàn trong phòng ngủ của cô cô, ba người đi xuống nhà. Hạ Phi đưa hai người đến Lâm thị, nhìn các nàng hoàn toàn bình yên tiến vào cao ốc, mới lái xe của mình trở về cảnh cục.

Hai người đến tầng 25, nhìn thấy trước cửa văn phòng Lâm Bắc Thần đứng nhóm nhỏ bốn người trẻ tuổi tây trang giày da, Lý Thiên Hữu đi theo sau Lâm Bắc Thần, thấy Lâm Bắc Thần bước chân hơi chút chần chờ.

“Gặp qua Lâm tiểu thư.” Bốn người thấy được Lâm Bắc Thần, đồng đều ủy thân hành lễ.

“Các người là?” Bốn người cũng không nói lời nào, theo tiếng bước chân một giọng nam truyền tới “Lâm tiểu thư đã trở về! Chúng tôi là lão gia tử phân

phó tới bảo hộ tiểu thư !” Một người nam từ tuổi trẻ đi tới, hần không giống với bốn người kia, hần trái lại mặc một thân quần áo hưu nhân, trên mặt trắng nõn nà mang nụ cười ấm áp.

“Đi vào nói chuyện đi!” Lâm Bắc Thần dẫn đầu vào phòng làm việc.

Hóa ra là Lâm gia gia lo lắng an toàn của cháu gái, nhờ bằng hữu tìm tới vài người, đầu lĩnh gọi La Quân, gương mặt lúc nào cũng cười tít mắt, ngược lại khiến Lý Thiên Hữu nhớ tới chỉ đạo viên của mình, người kia nham hiểm, người thực sự không thể nhìn tướng mạo. Nhìn La Quân gương mặt trắng nõn nà, Lý Thiên Hữu đứng là muốn kiến thức bản lĩnh của hần. Nhớ tới bên ngoài bốn người tây trang giày da, Lý Thiên Hữu cười thâm, đeo kính đen, thật giống như xã hội đen. Nàng nhìn nhìn Lâm Bắc Thần lãnh ngạo, ừ, nữ lão đại xã hội đen, cô vẫn đứng là mang theo kiểu người này đi.

Năm người bảo tiêu tiến vào trong phòng đối diện Lâm Bắc Thần, bọn họ đứng là nói rất ít, có vẻ cũng rất chuyên nghiệp, tiến vào phòng Lâm Bắc Thần liền bắt đầu nghiên cứu xung quanh, đảo cổ nửa giờ, mấy người mới lui ra. Lý Thiên Hữu ngồi ở trên sofa nhìn bọn họ bận rộn, Lâm Bắc Thần cau mày, tuy rằng lòng tràn đầy không muốn, cũng biết gia gia là vì tốt cho cô, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại. Mới vừa rồi còn nhận được điện thoại gia gia gọi tới, biết không là người Lâm Thiên Hoa tìm cho, cô coi như là yên tâm, ít nhất gia gia không đến mức hại cô, cũng mặc bọn họ lần qua lần lại.

Buổi tối ăn cơm xong, Lý Thiên Hữu nhận được điện thoại cô cô, để điện thoại xuống, lòng mày khóa lại. Nàng quay về phòng nằm ở trên giường, hiện tại mới phát hiện quyết định của chính mình có phải thực sự sai rồi không, chớ tìm tới phiền phức cho người trong nhà, lời nói của Hạ Phi lượn quanh bên tai, đám người này cái gì cũng có thể làm được, nếu như bọn chúng không hạ thủ được ở chỗ Lâm Bắc Thần, uy hiếp đến trong nhà mình. . .

Nghĩ tới những điều này, nàng bắt đầu có chút sợ.

Hóa ra Lý Thiên Hữu rời đi tiểu thị trường không lâu sau, lúc khách nhân gần như rời đi hết lại tới năm tên tiểu tử, gọi một bàn món ăn thật tốt, cô hai vui đến miệng đều hợp không được. Chuyện làm ăn tốt, lại mệt cũng không đáng kể. Xào xong món ăn cho bọn họ, một nhà cô hai cũng ngồi ở bàn đối diện bắt đầu ăn, mấy tên tiểu tử đứng là ăn thoải mái, ngum lớn dùng bữa ngum lớn uống rượu. Thời điểm cô cô sắp ăn, có một thanh niên câu được câu không bắt đầu cùng cô cô tán gẫu, trò chuyện một lúc, liền tán gẫu tới Lý Thiên Hữu, hần tự nói lúc buổi trưa cùng bằng hữu tới nhìn thấy qua, cảm thấy hiếu kỳ liền hỏi một chút, cô cô cũng không suy nghĩ nhiều liền nói thực cho đối phương biết, nói là phục vụ trong quân đội. Đối phương vòng tới vòng lui lại hỏi Lý Thiên Hữu binh chủng nào, lúc này cô cô liền để lại một tâm nhãn, Lý Thiên Hữu từng nói cho bà về binh chủng của nàng tận lực bảo mật đối với bên ngoài, chỉ nói là lính truyền tin. Mấy người ăn cơm đi rồi. Cô hai liền tưởng đến Lý Thiên Hữu chạy hỏi bà chuyện ba tiểu tử kia, liền vội vàng gọi điện cho Lý Thiên Hữu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày hôm nay thì canh một, chính ta nắm chặt thời gian vọng lại. Buổi chiều buổi tối đều có sự tình, xin lỗi đại gia. .

Cảm tạ bỏ phần tặng hoa các học sinh, thích thì nhiều hơn cất dấu nhiều hơn tát hoa đi. . .

Kính thỉnh chờ mong: chương 19: uy hiếp

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Uy hiếp . . .

Dương Tử Long nhận được điện thoại của anh em chạy tới quán cơm, vào cửa trực tiếp lên phòng tầng hai, phòng ăn lớn như vậy an vị một người, Dương Tử Long cởi áo khoác giao cho người nọ.

“Gấp gấp như vậy, có việc?” Dương Tử Long uống một hớp lớn trà hỏi.

“Không có việc gì, đã lâu không gặp Long ca rồi.” Huy Tử treo tốt quần áo mở bia rót cho hai người.

Dương Tử Long nhìn lướt qua món ăn bốc hơi nóng trên bàn. “Tôi còn không biết cậu, có rắc rối.” Dương Tử Long tiếp nhận chén rượu Huy Tử hai tay đưa qua uống một ngụm.

“Long ca, có người muốn gặp anh.” Huy Tử cẩn cẩn dục dục nói rằng.

“Ai?”

“Lâm Thiên Hoa!”

“Ông ta? Nhị thúc Bắc Thần! Ông ta muốn gặp tôi cậu cần phải nhắn lời?” Dương Tử Long nhíu mày, khuôn mặt tuần tú co quắp một chút, hần biết nhị thúc Bắc Thần là cái hạng người gì, trên đường lăn lộn nhiều năm như vậy, tin tức các huynh đệ tìm hiểu trở về đều là liên quan tới phạm tội, ông ta tìm mình để làm gì? Chắc chắn không có chuyện tốt.

“Có nói gì không.” Dương Tử Long nhìn Huy Tử không dám nói tiếp, tiếp tục hỏi

“Đã nói, muốn mời Long ca hỗ trợ, còn nói nếu mà sau khi chuyện thành công không thể thiếu chỗ thật tốt cho Long ca, còn có Lâm tiểu thư, ông ấy nói có biện pháp để Lâm tiểu thư gả cho Long ca.”

“Ờ? Ông ta có biện pháp?” Dương Tử Long cười lạnh một tiếng, đừng nói Bắc Thần cùng Lâm Thiên Hoa quan hệ không tốt, chính là Lâm lão gia tử đứng ra, nếu như Bắc Thần không muốn gả cho mình, cũng sẽ không làm theo, bạn gái mình tính tình thế nào trong lòng Dương Tử Long rất rõ ràng.

“Không gặp! Hời, thì nói tôi đi công tác rồi.” Dương Tử Long phớt lờ rượu trong chén, đứng lên. Huy Tử cũng vội vàng đứng dậy, cầm lấy quần áo của Dương Tử Long, mặc cho hắn. Kéo cửa ra, hơi khom người xuống tiễn hắn đi ra ngoài.

Dương Tử Long đi rồi, Huy Tử ngồi trở lại chỗ ngồi của mình. Hắn và Dương Tử Long xem như là bạn thân, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, là con trai bảo mẫu nhà Dương Tử Long.

Tuy bình thường Dương Tử Long luôn luôn ức hiếp hắn, thế nhưng đến thời điểm quan trọng đối với hắn cũng thực sự tốt. Nghĩ đến mấy ngày hôm trước cùng Lâm Thiên Hoa tiếp xúc gần gũi, hắn biết đối phương tuyệt đối không phải an toàn hảo tâm gì, bảo mình nhận một lời liên cho mình một vạn tệ. Hắn biết Dương Tử Long cũng không phải những phú nhị đại tồi tệ kia, anh ấy là có đầu óc.

“Nhấn lời chưa?” Một giọng nam cắt đứt mạch suy nghĩ của Huy Tử, hắn ngẩng đầu lên, thấy Lâm Thiên Hoa dẫn hai người đi vào phòng, hắn đứng dậy hơi cúi mình. “Ông Lâm!”

“Thế nào? Bất thuận lợi?” Lâm Thiên Hoa ngồi ở vị trí Dương Tử Long vừa ngồi, nhướn nhướn mày, có loại cảm giác không giận mà uy.

Huy Tử không dám ngồi xuống nữa, hắn nhìn Lâm Thiên Hoa một chút, tại giữa ngực móc ra một tá tiền còn chưa ủ nóng, hai tay phụng đến trước mặt Lâm Thiên Hoa. “Ông Lâm, Long ca đi công tác rồi, tôi gọi điện thoại, anh ấy, anh ấy nói phải vài ngày nữa mới về.” Lúc Huy Tử nói không dám ngẩng đầu nhìn Lâm Thiên Hoa. Hắn rất sợ, hắn biết người như vậy muốn giết chết hắn giống như giết chết một con kiến, cho dù Dương Tử Long lại bênh vực mình, trở ngại bởi phía Lâm Bắc Thần cũng sẽ không vì mình cùng ông Lâm trở mặt. “A Cường.” Lâm Thiên Hoa không có nhận tiền trong tay Huy Tử.

“Lâm tổng.” A Cường đứng phía sau Lâm Thiên Hoa lấy điện thoại di động nói một cú điện thoại, đưa điện thoại cho Lâm Thiên Hoa. Lâm Thiên Hoa tiếp nhận điện thoại, cũng không nghe, trực tiếp đưa cho Huy Tử, Huy Tử hồ nghi nhận lấy, nhìn Lâm Thiên Hoa diện vô biểu tình, lại nhìn Cường Tử, Cường Tử ra hiệu hắn nghe một chút. Huy Tử để di động bên tai, tay hắn hơi run, hắn cảm thấy sự tình không hề tốt sắp phát sinh.

“Alo?” Huy Tử nỗ lực khắc chế bản thân không cho thanh âm run rẩy.

“Anh, anh, là anh sao? Anh, cứu em!” Một giọng nữ bén nhọn truyền tới, thanh âm kia rõ ràng mang theo khóc nức nở. Đại não Huy Tử trong nháy mắt trống rỗng.

“Tiểu Như, Tiểu Như em làm sao vậy?” Hắn nghe ra là thanh âm em gái. “Anh, a...” Em gái hét chói tai kích thích đại não Huy Tử, Cường Tử đoạt đi điện thoại, hắn phần hận ngắt đầu, con mắt bức bách nhìn Lâm Thiên Hoa. “Ông đây là ý gì?” Huy Tử hung hăng nắm nắm đấm, hắn không biết Lâm Thiên Hoa muốn tìm Dương Tử Long làm gì, vì sao bắt cóc em gái hắn.

“Đừng kích động, ngồi!” Khuôn mặt mập mạp của Lâm Thiên Hoa mọc đầy nụ cười.

“Ông làm gì em gái tôi rồi?” Lúc này Huy Tử mất điều vọt huyết, hắn cắn răng nhìn Lâm Thiên Hoa.

“Ngươi yên tâm, em gái ngươi còn ở Bắc Kinh, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn theo ta hợp tác, ta bảo đảm nó không có bất cứ vấn đề nào.”

“Rốt cuộc ông muốn như thế nào?” Huy Tử hô to nhắm phía Lâm Thiên Hoa, Cường Tử phía sau rất nhanh lên chân một cước, Huy Tử ngã ngồi tại một bên, con mắt dường như muốn bốc lửa.

“Huy Tử, kẻ thức thời mới là tuần kiệt, nhìn ngươi đường đường nam tử hán, cũng nên hiểu đạo lý này. Dương Tử Long hắn không biết trời cao đất rộng. Hừ! Ta chỉ muốn cho hắn giúp đỡ bận rộn mà thôi.” Lâm Thiên Hoa nói Cường Tử hạ thủ, Cường Tử đưa qua một hộp thuốc lá, Lâm Thiên Hoa ném thuốc lá dưới chân Huy Tử.

Huy Tử cầm lấy hộp thuốc lá, là một hộp Trung Hoa đã mở bao, tuy bao mở, nhưng bên trong xếp chỉnh tề 20 điếu thuốc. Huy Tử về mặt không hiểu nhìn Lâm Thiên Hoa, hắn không biết Lâm Thiên Hoa rốt cuộc là có ý gì.

“Ta sẽ không làm khó dễ ngươi, lại càng sẽ không làm khó em gái ngươi. Ngươi mang hộp thuốc lá này về, nghĩ biện pháp để Dương Tử Long có thể hưởng thụ.” Lâm Thiên Hoa nói xong tà ác nở nụ cười.

Trong đầu Huy Tử nhanh chóng hiện lên một cái ý niệm, “Ma túy, ông muốn cho Long ca hít thuốc phiện!” Huy Tử thanh âm bất giác đề cao gấp đôi, há to miệng, không khống chế được xê dịch cái miệng ra sau. Lâm Thiên Hoa này rốt cuộc muốn làm cái gì, đó là ma túy a, dạng người gì dính đồ chơi này có thể tốt! “Không được, tuyệt đối không được!” Huy Tử một bên xoa tay một bên lắc đầu nói.

“A, hiện tại thì không phải phụ thuộc vào ngươi rồi, nếu ngươi không muốn em gái xinh của ngươi bị các huynh đệ hưởng thụ, liền làm theo ta nói.” Lâm Thiên Hoa nhấn mạnh nói hai chữ hưởng thụ, “Ngày mai vào lúc này ta chờ điện thoại ngươi.” Nói xong đứng dậy đi ra ngoài. “Tiểu tử ngươi tốt nhất thức thời chút.” Cường Tử vung vung quả đấm với Huy Tử vẫn đang ngồi dưới đất, đem một cái danh thiếp ném tới trên người hắn, dương dương tự đắc cổ cũng chệch ra ngoài.

Huy Tử ngồi dưới đất chậm chạp rất lâu mới bò lên, hắn nhìn một chút đường phố bên ngoài đèn đuốc sáng choang, thu hồi tiền và thuốc phiện chậm rãi

đứng lên. . . .

Bởi vì ban ngày xảy ra sự kiện theo dõi, Lý Thiên Hữu bắt đầu nghiêm cẩn lên. Sờ đi để người ta theo lâu như vậy chưa từng phát hiện, căn bản là nàng chưa tiến nhập trạng thái, nói cách khác trong tiềm thức nàng cũng không có cảnh giác. Nghĩ đến buổi chiều Lâm Bắc Thần nói với nàng 3 ngày sau đấu thầu, xem ra đối phương là có động tác. Nhìn qua là muốn bắt cóc Lâm Bắc Thần, không cho cô dự họp đấu thầu. Kỳ thực bọn họ là muốn giết chết Lâm Bắc Thần, khiến cô vĩnh viễn biến mất. Như vậy cáo già Lâm Thiên Hoa kia thuận tiện một tay che trời.

Lý Thiên Hữu là ai, đó là bộ đội đặc chủng, tính cách cứng cỏi, tính tình quật cường, phàm là chuyện nàng đã quyết định nhất định phải làm được tốt nhất, không cho phép phạm lỗi, trong khái niệm của nàng sai lầm chẳng khác nào tử vong. Chỉ cần một ngày nàng ở đây liền tuyệt đối không để Lâm Bắc Thần xảy ra chuyện gì. .

“Bắc Thần, ngày mai cô có ra ngoài không? Thiên Kiều với Tiểu Tinh khai giảng, tôi phải đưa các em đi trường học.” Từ khi Lý Thiên Hữu tới, sau cơm tối Lâm Bắc Thần đều sẽ đem mấy vi tính đến trên bàn trà để làm việc.

“Cô cần thời gian bao lâu?” Lâm Bắc Thần nhìn số liệu trên máy vi tính, không có ngừng đầu.

“Hắn là không lâu, lúc nhập học đồ dùng cũng đã mua đủ, tôi sẽ đưa các em qua đó, nhìn cảnh vật là được.”

“Được, ngày mai tôi đi theo cô.”

“A?” Lý Thiên Hữu vô cùng kinh ngạc!

“Không cần, làm sao thật phiền phức cô, hơn nữa phải dậy sớm.” Bây giờ là thời gian nghỉ Quốc khánh, bởi vì trường học ở ngay trung tâm thành phố, cho nên hai hài tử sớm tỉnh mơ đi đến đó liền vội chạy vào lớp.

“Không sao, chúng ta lái xe đi đón các em!” Lâm Bắc Thần cười cười với Lý Thiên Hữu, lại cúi đầu xem số liệu.

Lý Thiên Hữu cũng không có nói gì nữa, cô sẵn lòng đi thì đi thôi, vừa lúc lái xe còn có thể nhanh chút, nàng đứng dậy đi gọi điện thoại cho Thiên Kiều, hẹn cẩn thận thời gian đón các em.

Lý Thiên Hữu xem TV một hồi cũng là đến lúc ngủ. Nàng suy nghĩ một chút, quay về khách phòng đem chăn của mình ôm vào phòng ngủ của Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần còn đang bận rộn, nàng cũng không báo cho biết, lại cầm một cái gối trải trên sàn nhà làm đệm giường. Hiện tại nàng chân chính cảm giác được nguy hiểm, không thể cùng Lâm Bắc Thần phân phòng ngủ, vài giây giết chết một người độ khả thi tương đối cao.

“Cô làm cái gì vậy?” Lâm Bắc Thần đứng ở cửa phòng ngủ của mình thấy Lý Thiên Hữu đang quỳ rạp trên mặt đất chỉnh lý đệm chăn.

“Về sau tôi ngủ trong phòng cô.” Lý Thiên Hữu quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Thần vẻ mặt khó hiểu.

“Vi sao? Tôi. . .” Lâm Bắc Thần muốn nói cô không quen hai người ngủ, lúc cùng Dương Tử Long ở chung hai người làm xong cũng là phân phòng ngủ, bên người cô có người ngủ không quen.

“Tôi lại không ngủ giường của cô, yên tâm đi, tôi ngủ rất an ổn, tuyệt đối không có động tĩnh lạ.” Lý Thiên Hữu đứng dậy vỗ vỗ tay. “Tôi đi tắm” Nói xong đã đi ra ngoài.

“Thiên Hữu.” Lâm Bắc Thần gọi nàng.

“Ừ?” Lý Thiên Hữu quay đầu nhìn cô

“Nếu nhất định phải như vậy, cô vẫn là ngủ trên giường đi, cô ngủ trên sàn nhà như vậy, tôi càng ngủ không được.” Lâm Bắc Thần hiếm có biểu hiện mô dạng tiểu nữ nhân.

“Ha ha, không sao, cô coi tôi không tồn tại liền tốt rồi, tôi quen ngủ phản cứng, tôi ở phòng mình cũng là ngủ sàn nhà.” Nói xong nàng xấu hổ cười cười, liền đi tắm.

Lâm Bắc Thần hiển nhiên thật không ngờ Lý Thiên Hữu vậy mà liên tục ngủ ở sàn nhà. Cô xem xem giường mình, lại nhìn sàn nhà một chút, cảm giác người này thực sự là đặc biệt.

Tắm rửa xong Lý Thiên Hữu nhìn đồng hồ, buổi tối hôm nay nàng luôn luôn cảm thấy là lạ chỗ nào, có loại cảm giác hoảng hốt, nàng theo thói quen hơi híp mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh. Trong sảnh đèn đã tắt, Lâm Bắc Thần đang tắm ở phòng ngủ chính, rèm cửa sổ màu xanh nhạt che nửa ánh trăng, cả gian phòng chỉ có đèn trong hành lang và đèn giường của Lâm Bắc Thần vẫn sáng. Lý Thiên Hữu đi tới bên cạnh rèm cửa sổ, xuyên qua cửa sổ sát đất to lớn nhìn bên ngoài, từ độ cao tầng 15 nhìn xuống phía dưới, bên ngoài đèn đuốc rõ ràng, thỉnh thoảng vang vài tiếng còi. Nàng xuất thần nhìn về phía cao ốc đối diện. . .

Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, ngày đầu tiên tới nhà Lâm Bắc Thần nàng đã tỉ mỉ quan sát qua hoàn cảnh bốn phía, nàng đem bản thân nghĩ thành một sát thủ, địa phương nào thích hợp mai phục. Nếu như là nàng, nhà đối diện là ngắm bắn tốt nhất. Lý Thiên Hữu kéo rèm cửa sổ lên. Trên khách phòng tiện tay khoác lên bộ quần áo đi tới phòng bếp, giả bộ cầm lấy túi rác mở cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại Lý Thiên Hữu đứng ở tại chỗ, nàng nhìn trái phải một chút, hàng lang rất an tĩnh, đèn cảm ứng tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Nàng không nhúc nhích, cứ đứng như vậy, như là chờ đợi cái gì. . . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: từ ngày hôm qua bắt đầu bằng hữu có chuyện đang nằm viện, Phong Dã vẫn cùng. Cho nên không thời gian canh văn, chỉ có buổi tối bớt thời giờ đem tồn cáo cao hơn nhất thiên, thật xin lỗi.

Sinh hoạt chính là như vậy, có rất nhiều chuyện phải làm, cho nên thỉnh đại gia lượng giải... . .

Mặc kệ thế nào, sẽ bảo trì mỗi ngày cập nhật, nếu có biến động sẽ sớm nói cho đại gia, mong muốn mỗi vị xem văn đồng học, hài lòng vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bị thương . . .

Lý Thiên Hữu đứng vài giây trước cửa, cửa đối diện mở ra, La Quân một thân hưu nhân trang đi ra.

“Lý tiểu thư, có vấn đề gì sao?” La Quân cười ha hả nhìn Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu hơi nhú mày lại, không nói tiếng nào, mang theo túi rác đi đến thùng rác, thùng rác tại bên cạnh cầu thang bộ, Lý Thiên Hữu vứt túi rác rồi chậm rãi bước đi trên cầu thang, La Quân đi theo. Lý Thiên Hữu đưa lưng về phía La Quân, “Lý tiểu thư. . . .” Không đợi La Quân nói xong, Lý Thiên Hữu đột nhiên xoay người tấn công, La Quân nở nụ cười, hai người liền bắt đầu xuất chiêu. La Quân một quyền hướng chính mặt Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu cũng không né tránh, giờ lên tay phải nắm cổ tay La Quân hướng về một vùng phía sau, hơi nghiêng người tay trái cong lên làm bộ muốn đánh xuống, hiển nhiên La Quân cũng không phải một tiểu nhân vật, thuận theo cường độ của Lý Thiên Hữu dùng chân đá dưới tường lộn mèo một cái; né tránh Lý Thiên Hữu công kích. Nhìn La Quân dừng tại trên cầu thang, Lý Thiên Hữu bước nhanh đá tới, “Ai u.” La Quân cau mày bò trên mặt đất. Lý Thiên Hữu động tác nhanh chóng khiến hân kinh ngạc, La Quân đã sớm nhìn ra Lý Thiên Hữu thông hiểu võ thuật, không nghĩ tới đã vậy còn quá lợi hại.

“Đứng lên đi!” Lý Thiên Hữu thu chân, nhìn vết chân của mình trên âu phục nhân nhả màu trắng của La Quân, là lười một cái. Lúc này trong hàng lang vang lên tiếng bước chân dồn dập.

La Quân nắm tay Lý Thiên Hữu đưa tới, đứng lên, phui phui bụi trên người.

“Lão đại?” Hai người thủ hạ của La Quân đã chạy tới, nhìn lão đại một thân bụi bặm, lại nhìn một chút Lý Thiên Hữu đã đi trở về, hai người không hiểu ra sao nhìn La Quân.

“Lão đại cái rắm, nàng mới là lão đại.” Nói xong bước nhanh theo tới.

Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần khoác áo khoác đứng ở trước cửa, Lý Thiên Hữu đi mau vài bước.

“Lão đại?” La Quân hướng về phía Lý Thiên Hữu gọi.

“Lão đại, có cơ hội dạy tôi một chút đi?” La Quân kéo quần áo Lý Thiên Hữu nói.

“Anh xuất thân là gì?” Lý Thiên Hữu lướt nhìn dưới góc áo, La Quân buông lỏng tay ra.

“Võ cảnh.” La Quân cười ha hả nói.

“Ồ? . . .” Lý Thiên Hữu âm điệu giương lên, rất có hứng thú nhìn La Quân.

“Lão đại, về sau chúng tôi liền cùng cô lăn lộn.” Nói xong La Quân như khuôn như dạng bái Lý Thiên Hữu một cái.

“Đừng vậy, cái gì lăn lộn hay không lăn lộn, tôi cũng không có tiền cho các anh.” Lý Thiên Hữu vỗ vai La Quân, “La ca, thân thủ của anh không tồi. Buổi tối bảo các huynh đệ anh lên tinh thần.” Lý Thiên Hữu thu hồi mỉm cười, hướng hân gạt đầu một cái, xoay người vào nhà cùng Lâm Bắc Thần.

“Lão đại, các anh đánh nhau?” Lý Tiểu Cương vọt tới bên người La Quân hỏi.

“Đánh cái rắm, đó là người ta thử xem thân thủ của ta. Nữ nhân này thực không đơn giản, nghe nói là tham gia quân ngũ.” La Quân đánh xuống đầu Lý Tiểu Cương nói rằng “Ồ, vậy sao anh gọi nàng là lão đại?” Lý Tiểu Cương nhăn mặt xoa đầu mình.

“Chưa hai phút đã đem ta đánh ngã, ngươi nói nàng có thể làm lão đại chúng ta hay không? Trở về phòng, đêm nay các ngươi đều lên tinh thần chút.” Nói xong La Quân cũng vào phòng.

“Thiên Hữu, vừa nãy cô làm gì vậy?” Lâm Bắc Thần cởi áo khoác, bên trong còn lại váy ngủ thất lưng màu tím.

“Vứt rác.” Lý Thiên Hữu chui vào ổ chăn, cũng không có nhìn Lâm Bắc Thần, nàng nghĩ Lâm Bắc Thần mặc rất bại lộ, nhìn đáng ghét kia, máu của nàng

liền mạnh mẽ vọt lên đầu. Khiến nàng chịu không nổi.

“Vứt rác? Thế sao Tiểu La gọi cô là lão đại?” Lâm Bắc Thần cũng nằm ở trên giường, cô nghiêng thân thể, gối lên một cánh tay nhìn Lý Thiên Hữu trên sàn nhà.

“Tôi vừa thử xem thân thủ của hân. Ngủ đi, rất muộn rồi.” Lý Thiên Hữu lật qua lật lại, quay lưng về phía Lâm Bắc Thần, mặc dù không ngủ trên một giường, Lý Thiên Hữu vẫn cảm giác cả người khó chịu, trong đầu nàng luôn luôn hiện lên Lâm Bắc Thần tóc dài ôn nhu, mặc váy lụa mỏng, đôi chân duyên dáng trắng nõn, còn có gò má bói vì tắm xong mà ửng đỏ. Lý Thiên Hữu đem chăn trùm kín đầu, nỗ lực khắc chế suy nghĩ của chính mình, xem ra là muốn điên rồi, vì sao luôn luôn xuất hiện một bức tranh như vậy, thân thể còn khô nóng khó chịu,

Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu xoay qua chỗ khác, cũng không hỏi nữa, nằm ở trên giường không lâu thì ngủ thiếp đi. Kỳ thực trải qua mấy ngày nay Lâm Bắc Thần luôn không ngủ ngon, dù Lý Thiên Hữu ở trong nhà cô, thế nhưng một mình ngủ ở trong phòng lòng cô vẫn sợ muốn chết, vậy mà ngày hôm nay lại ngủ rất nhanh, xem ra Lý Thiên Hữu thực sự để Lâm Bắc Thần rất có cảm giác an toàn.

Lý Thiên Hữu nghe Lâm Bắc Thần tiếng hít thở đều đều, giọng gọi ra, người này ngủ thật mau. Ánh trăng xuyên thấu qua rèm cửa sổ len lén chiếu vào, Lý Thiên Hữu si ngốc nhìn Lâm Bắc Thần ngủ say, tóc dài thuận tằm ra trước ngực, lông mi thật dài run run, cả người cũng nhu hòa lên, cùng dáng vẻ lúc tỉnh hoàn toàn bất đồng, Lâm Bắc Thần lúc này tan mất băng lãnh, ngủ giống như một hài tử. Lý Thiên Hữu cứ như vậy nhìn cô, vẫn là Lâm Bắc Thần như vậy tốt, đã không có cao ngạo, đã không có băng lãnh, sẽ không ngăn cách nàng bên ngoài.

Nghĩ ngày hôm nay bản thân cảm giác kỳ quái, Lý Thiên Hữu hồi tưởng lại khi còn bé. Khi đó có một nữ hài mập mạp bởi bạn cùng nàng đi qua sáu năm tiểu học. Nữ hài rất khả ái, học tập cũng tốt, lão sư đồng học đều rất thích nàng ta. Lý Thiên Hữu sờ sờ vết sẹo nhàn nhạt trên mu bàn tay, đó là bởi vì một lần cãi nhau với nữ hài, nguyên nhân vì sao đã nhớ không nổi, Lý Thiên Hữu tự mình cầm dao nhỏ cắt mu bàn tay mình. . . Lý Thiên Hữu lấy lại tinh thần, lại nhìn một chút nữ nhân đang ngủ, trong lòng nàng chợt hiện ra một ý nghĩ, chẳng lẽ mình thích nữ nhân? Nghĩ đến khi đó bởi vì nữ hài chuyển trường, hai người ôm nhau khóc chết đi sống lại, lúc gần đi nữ hài còn hung hăng cắn một ngụm trên bả vai của Lý Thiên Hữu, muốn mình nhất định không được quên nàng ấy. Lẽ nào đây không phải tình bạn? Chuyện cách nhiều năm sau ngày hôm nay Lý Thiên Hữu bắt đầu nghĩ vẩn. Sau đó lên trung học, bằng hữu bên người đều bắt đầu tỉnh tỉnh mê mê yêu đương. Đối mặt với nam sinh rất tốt với mình, nàng cũng không có bất luận cảm giác gì, trái lại cảm thấy rất kỳ quái. Nàng lại nghĩ tới Hạ Phi, một nam nhân ưu tú như vậy, đối với nữ hài tuổi tác như mình mà nói, sẽ không động tâm? Thế nhưng đặt Hạ Phi và Lâm Bắc Thần ở cùng một chỗ mà so sánh, vẫn là Lâm Bắc Thần có thể hấp dẫn mình hơn. Đây khí chất băng lãnh tự nhiên mà thành, này phong phạm nữ vương cao cao tại thượng. Bất luận là vui buồn tức giận một mặt nào của Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu đều vì đó mê muội. . Trời ơi! Lý Thiên Hữu rốt cục phát hiện, hình như nàng trời sinh chính là đồng tính luyến ái! Lý Thiên Hữu nhìn mặt Lâm Bắc Thần ngủ suy nghĩ rất nhiều, nàng không biết bản thân là ngủ lúc nào. Trong mộng lung mờ hồ nghe thấy được chút động tĩnh, thanh âm rất nhỏ, cảm giác thanh âm như con mèo cào kính. Lý Thiên Hữu đột nhiên mở mắt, lẳng lặng lắng nghe một hồi, thanh âm là từ ngoài cửa sổ vọng lại. Nàng chậm rãi đứng dậy nhìn về phía cửa sổ, rèm cửa sổ vẫn là hình dạng như trước lúc ngủ. Nàng nhẹ nhàng đứng lên, nàng cảm giác được nguy hiểm, cảm giác như mỗi lần làm nhiệm vụ bị địch nhân phục kích.

Tiếp tục cẩn thận nghe, ngoài cửa sổ có thanh âm sần sật, như là vật gì đó cắt kính. Lý Thiên Hữu tính toán thời gian, lúc ban ngày nàng có lưu ý qua cửa kính nhà Lâm Bắc Thần nếu như muốn mở ra cần 3 phút, nếu người là từ trên sân thượng xuôi xuống, chỉ cần cắt một cái cửa nhỏ mượn lực một cước có thể đối phó.

Nàng xem xem Lâm Bắc Thần ngủ say, lấy tay nhẹ nhàng huých cô một chút, nhìn con mắt cô giật giật, xem ra cũng là một người thiện miên. Lâm Bắc Thần dùng tay nhu nhu con mắt mộng lung, bấu môi, hơi nhíu mày, hiển nhiên còn không có hoàn toàn thanh tỉnh, Lý Thiên Hữu cùng cô làm một động tác cầm thanh, mặc vào áo khoác cho Lâm Bắc Thần, xốc lên chân trên người cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Nàng đặt Lâm Bắc Thần ở chỗ mình mới vừa ngủ qua, Lý Thiên Hữu quỳ một chân trên đất, đem đầu kê sát bên tai Lâm Bắc Thần ôn nhu nói, “Đừng nói chuyện, cũng đừng động.” Nàng nhìn nhìn Lâm Bắc Thần đang mê muội, vừa nãy lúc nàng ôm cô, xúc cảm mềm mại, hương thơm thoang thoảng, để trong lòng Lý Thiên Hữu run lên một cái. Đây là cảm giác thích sao? Lý Thiên Hữu lắc đầu một hồi.

Nàng kéo chăn đệm trải trên sàn về bên giường, từ cửa sổ đó nhìn sang không đến mức lập tức phát hiện cô. Từ lúc đánh thức Lâm Bắc Thần đến khi buống cô bất quá một phút đồng hồ, Lý Thiên Hữu lắng nghe động tĩnh bên ngoài, lại nhìn một chút Lâm Bắc Thần, lúc này xem ra cô đã thanh tỉnh, đôi mắt long cuồng nhìn nàng. Lý Thiên Hữu đặt ngón tay ở trước môi mình, ra hiệu cô không nên nói, trên mặt nở nụ cười âm mưu. Nàng đứng dậy lục lọi ở trên tủ đầu giường, tìm được cái nút ấn bấm xuống một cái, liền nhẹ nhàng đi động qua bên cửa sổ, Lý Thiên Hữu mới vừa tiếp cận cửa sổ, một tiếng vang giòn xẹt qua bầu trời đêm, theo sát một bóng người mang theo mảnh kính bể cắt xén tiến vào, đối phương tựa hồ rất rõ tình huống trong phòng, chân điểm một cái trên mặt đất, trong tay nắm dao găm phiếm quang trực tiếp đâm về phía Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu hiển nhiên không nghĩ tới đối phương sẽ có chiêu thức ấy, vội vàng tránh sang một bên, nhưng dao của đối phương còn chưa tới trước mắt liền biến hóa phương hướng, giống như là sớm biết Lý Thiên Hữu sẽ né tránh, Lý Thiên Hữu tay nắm rèm cửa sổ xoay chuyển vài lần để lực một cái thân thể hướng lên trên né tránh.

Lý Thiên Hữu chân đạp bệ cửa sổ trên không trung xoay người một vòng, người còn chưa rơi xuống đất liền hướng phía người nọ đá ra một cước, người nọ hai chân chưa thành công thân thể hướng bên giường né tránh, hiểm hiểm tránh được chân Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu đứng thẳng trước tủ đầu giường hip mắt nhìn nam nhân trước mặt, người nọ một thân hắc y linh hoạt, mũ lưỡi trai màu đen áp thấp thấy không rõ tướng mạo. Không cho phép Lý Thiên Hữu suy nghĩ nhiều, người nọ lại bắt đầu chuyển động, tốc độ hân công kích cực nhanh, chuyên chọn chỗ hiểm hạ thủ, bởi vì giường cùng cửa sổ cự ly rất gần, địa phương cũng tương đối nhỏ, hai người xuất chiêu đều có vẻ chân tay co cứng. Lý Thiên Hữu không ngừng kiểm chế hân, nàng sợ hân phát hiện tồn tại của Lâm Bắc Thần. Nam nhân nọ hình như phát hiện cái gì, bởi vì vừa nãy Lý Thiên Hữu túm hạ rèm cửa sổ, ánh trăng đã chiếu vào, trong phòng cũng sáng sủa không ít. Nam nhân nọ nhìn về phía bên kia giường, né tránh Lý Thiên Hữu quyền cước, tay cầm ngược dao găm một lát nghiêng người lăn đến trước mặt Lâm Bắc Thần.

Lúc này Lâm Bắc Thần ngồi dậy, cô “A” hô to, bèn tự mình bưng kín miệng.

Lý Thiên Hữu theo chân nam nhân nhào tới, một tay nàng kéo Lâm Bắc Thần, tránh thoát dao găm của nam nhân. Nam nhân phát hiện Lâm Bắc Thần thì tỏ ra rất hưng phấn, một chiêu rồi một chiêu nhanh tấn công đến, đều hướng về phía Lâm Bắc Thần. Lý Thiên Hữu đem Lâm Bắc Thần hộ vào trong

ngực, ngay cả thời gian đây cô đi ra ngoài cũng không có. Lâm Bắc Thần mắt thấy dao sáng loáng của nam nhân tại trước mặt, cô vừa sợ vừa lo lắng. Nam nhân tiếp tục đâm dao găm về phía Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu một tay ôm Lâm Bắc Thần một tay rất nhanh nắm cổ tay đối phương, xoay người một cái, đối phương cũng cấp tốc xoay người muốn tránh thoát. Bỗng Lâm Bắc Thần trong lòng Lý Thiên Hữu chuyển động, cô thấy tay nam nhân nọ bị Lý Thiên Hữu nắm, bản năng muốn đi thoát dao găm. Lý Thiên Hữu không nghĩ tới Lâm Bắc Thần lá gan lớn như vậy, mà lúc này cũng đã chậm, nam nhân nhìn tay mình nắm dao găm giấy không ra, tay kia nhanh chóng cầm lấy dao găm hướng ngực Lâm Bắc Thần hung hăng đâm xuống. Lúc này Lâm Bắc Thần đã ngậy ngấn cả người, Lý Thiên Hữu không có cách nào bèn đem tay trái chặn đến, thời điểm dao găm cắt ra cánh tay trần trụi của Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu thuận thế đem Lâm Bắc Thần ôm vào trong ngực vọt đến cạnh cửa.

“Bắc Thần chạy mau.” Lý Thiên Hữu kéo lại cửa phòng một đẩy Lâm Bắc Thần đang thất kinh, nàng nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa, âm thầm thở một hơi. Xem ra La Quân bọn họ chạy tới rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: dùng hoa tươi cùng cát dầu bao phủ ta đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Lăn ranh. . .

Nam nhân nghe thấy động tĩnh bên ngoài, hần yếu ớn lạnh, Lý Thiên Hữu một đao, lần thứ hai hướng phía Lâm Bắc Thần đánh tới. Lý Thiên Hữu dùng tay tuốt một chút cánh tay không ngừng xuất huyết, nghênh đón nam nhân hai người lại chiến cùng nhau. Tiếng bước chân tới gần, mấy người La Quân chạy đến, Lý Thiên Hữu hô “Mang Bắc Thần đi ra ngoài.”

Lúc này nam nhân đứng dậy hướng trước cửa sổ chạy trốn, biết đối phương muốn chạy, nàng theo sát tới đó. Nam nhân tốc độ rất nhanh, từ lỗ hồng trước cửa sổ luồn ra ngoài. Lý Thiên Hữu vô ý thức đưa tay bắt một cái, cái gì cũng không bắt được, nàng nhìn ngoài cửa sổ nam nhân theo dây thừng leo lên phía trên. Lý Thiên Hữu không dám thò đầu ra, nàng biết phía trên nhất định có người tiếp ứng. Nhìn cánh tay mình bị thương, buông tha ý nghĩ truy đuổi.

“Tôi lên sân thượng.” La Quân làm bộ chạy ra bên ngoài.

“Đừng đi, anh không phải đối thủ của hắn. Đuổi không kịp.” Lý Thiên Hữu lạnh lùng nói. Nàng đi ra phòng ngủ khắp nơi bừa bộn. Đại sảnh đèn đã sáng lên. Lâm Bắc Thần hiển nhiên bị sợ không nhẹ, áo khoác bao bọc lấy thân thể, sững sờ ngồi trên sofa, nhân thân có điểm tan rã. Lý Thiên Hữu nhìn cô một cái, xoay người trở về phòng ngủ, lấy ra hòm thuốc, ngồi ở bên người Lâm Bắc Thần.

“Không sao.” Lý Thiên Hữu nắm lấy bàn tay run rẩy của Lâm Bắc Thần nói.

Thân thể Lâm Bắc Thần kinh ngạc một chút, cô đột nhiên quay đầu tới “Tay cô?” Lâm Bắc Thần một tay bịt miệng mở lớn, một tay cầm lấy cánh tay không ngừng chảy máu của Lý Thiên Hữu, trong mắt chan chứa lệ.

“Không sao, không đau tý nào.” Lý Thiên Hữu chịu đựng đau, thoải mái nói.

“Lão đại, bây giờ cô cần tới bệnh viện khâu.” La Quân nhìn Lý Thiên Hữu lông mày cũng không nhíu một cái bôi thuốc lên vết thương. Trong lòng hắn thật là càng ngày càng bội phục nữ hài này, đáng vẻ thanh tú nhu nhược, không nghĩ tới kiên cường như vậy, vết thương này xem chừng phải khâu bảy-tám kim, thịt lật lật ra bên ngoài, không ngừng tuôn ra giọt máu rớt xuống sàn.

“Tôi biết, tôi phải xử lý trước. Tôi giúp tôi quấn một chút.” Lý Thiên Hữu tay phải cầm tăm bông thấm i-ốt nằm sấp chà lau vết máu xung quanh vết thương. Cầm băng gạc quấn vòng quanh cánh tay.

“Tôi, tôi gọi điện thoại gọi bác sĩ tới.” Lâm Bắc Thần hoảng loạn đứng lên, đi đến phòng ngủ.

“Bắc Thần, không cần, bây giờ chúng ta đi bệnh viện.”

“Quấn chặt chút.” Lý Thiên Hữu gọi lại Lâm Bắc Thần, rồi nói với La Quân giúp mình quấn băng.

Giản đơn băng bó xong, Lý Thiên Hữu mặc quần áo mang theo mấy người chạy đến bệnh viện, trên đường gọi điện cho Hạ Phi, nhờ Hạ Phi tới nhà Lâm Bắc Thần.

La Quân một đường chạy như bay tới bệnh viện, Lý Thiên Hữu ngồi trên ghế sau sát bên Lâm Bắc Thần, một đường chú ý có người theo dõi hay không, hoàn hảo không có xe cộ gì khả nghi.

Thời điểm xử lý khâu bảy kim, Lý Thiên Hữu nghe tiếng bước chân rất nhiều người, sau đó cửa bị mở, gia gia, mụ mụ của Lâm Bắc Thần mang theo 5-6 nam tử áo đen đi đến. Bác sĩ thấy bỗng chốc đi vào nhiều người như vậy nhú nhú mày, không nói gì. Mấy người thấy Lâm Bắc Thần cũng không có bị thương đều thờ dãi một hơi, cùng Lý Thiên Hữu hàn huyên vài câu liền đi ra ngoài. Vết thương không có thương tổn đến gân cốt, đánh thuốc tê khâu 7 kim. Bác sĩ nói cần tiêm chống viêm, Lý Thiên Hữu cự tuyệt, vốn là ghét tiêm, Lâm Bắc Thần lại tùy thời đều có nguy hiểm, không thích hợp ở lại bệnh

viện. Dưới nhiều lần kiên trì của Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu tiem uốn ván. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã là rạng sáng ba giờ.

“Thiên Hữu thế nào rồi?” Hạ Phi chạy nhanh tới, trên trán mồ hôi hột.

“Không sao rồi, dao găm cắt một đường.”

Hạ Phi nhìn đám người Lâm gia trong hàng lang, há mồm há miệng, cũng không nói ra cái gì, lòng hấn rất tức giận, không thân chẳng quen, đến nỗi như thế không muốn sống sao? Hấn lại nghiêng mắt nhìn Lâm Bắc Thần đứng ở bên cạnh Lý Thiên Hữu.

“Tôi xem hiện trường, người là từ trên sân thượng xuống, tổng cộng hai người, cô thấy tướng mạo người đó không?”

“Không có, lúc đó trong phòng đèn tối đen. Hấn mang mũ.” Lý Thiên Hữu một tay túm túm áo khoác, đi đến cửa bệnh viện.

“Đi, ngày mai tôi lại tìm cô, đơn giản lục khẩu cung.” Hạ Phi đuổi kịp Lý Thiên Hữu nói.

“Đêm nay mọi người ở đâu?”

Lý Thiên Hữu quay đầu nhìn Lâm Bắc Thần, xem ra đã trở lại bình thường từ trong kinh hãi, tóc hơi rối, vẻ mặt đóng băng.

“Đều quay về lão trạch đi.” Lâm gia gia quay đầu nói.

“Vâng, “ Lâm Bắc Thần nhìn gia gia gật đầu.

“Hạ Phi, giúp tôi một việc nhé?” Lý Thiên Hữu kéo Hạ Phi thả chậm cước bộ.

“Cô nói.” Hạ Phi nhìn Lâm Bắc Thần đồng dạng dừng lại cước bộ nhưng không sang đây, quay đầu nhìn Lý Thiên Hữu.

“Ngày mai hai người em gái tôi khai giảng, tôi đáp ứng ngày mai đi đưa, anh xem tôi đã như vậy, giúp tôi đưa một lát nha?” Lý Thiên Hữu dùng tay trái xoa bóp huyệt thái dương.

“Được, giao cho tôi đi.” Hạ Phi rất sáng khoái đáp ứng.

“Cảm ơn anh.” Lý Thiên Hữu có chút mệt mỏi nói rằng.

Trời tháng mười xanh thẳm, sáng sớm nắng trời nhẹ tẩn trên người rất thoải mái, 6 giờ sáng Lý Thiên Hữu đứng ở trong hiên hoa Lâm gia gọi điện cho Thiên Kiều, nàng vẫn quyết định đi đưa muội muội đến trường, treo điện thoại Thiên Kiều, lại gọi tới cho Hạ Phi, nhờ hấn lập tức đến đón mình.

“Sao dậy sớm như vậy?” Theo thanh âm lạnh lạnh Lâm Bắc Thần đã đi tới.

“Sớm.” Lý Thiên Hữu xoay người, mỉm cười chào hỏi Lâm Bắc Thần.

“Cánh tay thế nào? Thực xin lỗi. . . .” Lâm Bắc Thần nhìn nữ hài nhỏ hơn mình 7 tuổi này, ngày hôm nay Lý Thiên Hữu vận một bộ đồ thể thao, màu sắc trắng đen xứng đôi, mặc ở trên người nàng có vẻ rất có phần chần. Lâm Bắc Thần muốn nói chút gì đó, rồi lại không biết thế nào mở miệng, cô luôn cảm thấy mình mang đến cho Lý Thiên Hữu phiền toái rất lớn, bây giờ còn bị thương, này đều không phải ước nguyện ban đầu của cô.

“Không sao, qua vài ngày liền tốt rồi.” Trên thực tế Lý Thiên Hữu là đang an ủi Lâm Bắc Thần, bởi vì vết thương đau, cả đêm chưa từng chợp mắt, trời sáng nàng liền rời giường, chọn cho mình một bộ đồ thể thao, mặc tay áo rộng thùng thình còn có thể thoải mái chút.” Lát nữa Hạ Phi qua đón tôi, tôi vẫn muốn đưa Thiên Kiều đến trường.”

“Ừ. . . Ngày hôm nay Tiểu La bọn họ theo tôi là được, cô đi đi.” Lâm Bắc Thần nghĩ sơ một hồi nói rằng.

“Cánh tay cô còn đau không? Nghìn vạn lần cẩn thận đừng đụng phải.” Lâm Bắc Thần nhìn tay trái nàng buông xuống mày hơi nhíu lại.

“Tốt rồi, yên tâm đi.” Ngón tay trái Lý Thiên Hữu theo bản năng giật giật, bây giờ còn thật không dám dùng khí lực. Bất quá nàng biết không quá ba ngày sẽ khá lên.

“Tiểu thư, Dương tiên sinh tới.” Quản gia Lâm gia đi tới.

“Đã biết, tôi tới liền.” Lâm Bắc Thần cùng Lâm thúc vẫy tay, ý bảo ông xuống phía dưới.

“Thiên Hữu, trở lại ăn điểm tâm đi.”

“Không được, Hạ Phi lập tức liền tới đây, đã không đủ thời gian.” Lý Thiên Hữu nói, điện thoại di động liền vang lên.

Lâm Bắc Thần tiễn Lý Thiên Hữu, xoay người đi đến phòng khách. Dương Từ Long một mặt uể oải ngồi ở trên sofa uống sữa bò, Lâm gia gia đang xem báo chí.

“Sao đến sớm vậy?” Thanh âm của Lâm Bắc Thần không có bất luận ôn độ nào. Cô ngồi ở bên người Dương Từ Long.

“Anh nghe nói tối hôm qua nhà em bị tập kích, em không sao chứ?” Dương Tử Long nghe thanh âm của Lâm Bắc Thần lập tức đứng lên, không đợi Lâm Bắc Thần nói, hắn nói tiếp “Anh mới vừa nhận được tin tức, lập tức tới đây. Em không sao chứ?” Hắn kéo tay Lâm Bắc Thần khẩn trương nhìn cô.

“Không có việc gì.” Lâm Bắc Thần không dấu vết rút tay ra, cô thả lỏng thân thể tựa ở trên sofa.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. lát nữa anh cùng em đi làm.” Thân thể căng thẳng của Dương Tử Long thoáng thoải mái xuống, lấy tay che miệng ngáp một cái, có vẻ uể oải cực kỳ.

“Gia gia, rốt cuộc là ai muốn hại Bắc Thần ạ?” Dương Tử Long nhìn không được hỏi Lâm gia gia xem báo ở một bên.

“Tử Long, cháu không nghỉ ngơi tốt? Làm sao con mắt đỏ bừng?” Lâm gia gia không có tiếp Dương Tử Long nói, hỏi ngược lại.

“Nha, mấy ngày nay công ty nhiều việc, rất bận.” Dương Tử Long mắt tự nhiên xoa mắt.

“Bận rộn nữa cũng phải thích hợp, mệt mỏi thì đi nghỉ ngơi một hồi.” Lâm gia gia thu hồi ánh mắt, tiếp tục xem báo chí.

Dương Tử Long nhìn Lâm gia gia không định đàm luận vấn đề này chắc hẳn trong lòng đã có cân nhắc, thức thời cũng không hỏi nhiều. Hắn nhìn Bắc Thần tựa ở bên cạnh mình nhắm mắt dưỡng thần, nghĩ chuyện tình trong khoảng thời gian này, lòng bất ổn vạch không ra manh mối.

Ăn điểm tâm, đến giờ đi làm, Lâm Bắc Thần một nhóm 7 người 2 xe trước sau chạy ra đại trạch Lâm gia. Sau cửa sổ lầu hai, Lâm Chí Viễn kiên nghị đứng ở đó, mặt băng chăm chú. Nhìn xe lái ra cửa lớn, hắn thu hồi ánh mắt xoay người cầm lấy điện thoại trên bàn.

“Lâm tổng!” Điện thoại tiếp thông một giọng nam truyền tới.

“Điều tra sao rồi?”

“Xác định là hắn làm sao?” Thanh âm Lâm Chí Viễn âm vang hữu lực với dáng vẻ hòa ái bình thường như hai người khác nhau.

“Mạnh tay làm đi, chứng cứ đủ tới gặp ta.” Lâm Chí Viễn nặng nề ném điện thoại trên bàn, ngực dòn dập phập phồng.

“Cha.” Theo cửa phòng mở Lâm Thiên Kiệt xoay xe đẩy xuất hiện tại trước mặt.

Lâm Chí Viễn nhìn nhi tử mình đã từng luôn lấy làm kiêu ngạo, bây giờ chỉ có thể sinh hoạt dựa vào hai cái bánh xe. Hắn không biết có phải bản thân đòi trước tạo cái nghiệp gì hay không, hôm nay phải dẫn vật bản thân như thế.

“A Kiệt, ba ba xin lỗi con.” Lâm Chí Viễn mệt mỏi ngồi trên sofa, trong mắt tràn đầy áy náy, yêu thương nhìn Lâm Thiên Kiệt.

“Cha. . .”

“Con yên tâm, ba ba sẽ không để bất luận kẻ nào làm hại tới Bắc Thần, ai cũng không được.” Đằng sau vài chữ nói ra, là xuất ra từ trong kẽ răng, hắn hận, đã có lỗi với A Kiệt, trước đây hắn không đủ nhẫn tâm, thế nhưng lần này hắn không cho phép Bắc Thần gặp chuyện không may, bỏ đi tôn tử tội tệt đó, Lâm gia hắn còn có một tôn nữ bảo bối tài năng kế thừa tổ nghiệp, dù phải giết ruột thịt, hắn cũng sẽ không tiếc.

“Cha, con cũng không muốn, thế nhưng Thần Thần. . . Mấy ngày nay e rằng sợ hãi.” Lâm Thiên Kiệt u buồn nói, trong lòng hắn so với ai khác đều rõ ràng, mấy ngày nay phát sinh việc này, thoát không khỏi can hệ với em trai mình, hắn cam tâm cả đời ngồi trên xe đẩy, không đi truy cứu, thế nhưng hiện tại em trai hắn muốn giờ lại trở về thương tổn con gái hắn, hắn sẽ không ngồi xem mặc kệ, hiển nhiên hắn cũng không phải người dễ bắt nạt.

“Cái gì cũng không cần nói, trong lòng ba ba rõ ràng, nhiều năm như vậy ủy khuất con, ba ba sẽ cho con một cái công đạo.” Nói xong, Lâm Chí Viễn khoát khoát tay, bảo Lâm Thiên Kiệt xuống phía dưới.

Mỗi người đều có lần ranh, lúc này Lâm Thiên Kiệt dám động Lâm Bắc Thần, rốt cuộc chạm đến lần ranh của hai nam nhân đương gia Lâm gia. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hai cạnh hoàn tất, đủ loại tát hoa đi. . .

Có mấy chương nữa Lâm Bắc Thần nguy hiểm liên trôi qua, theo đó sẽ xuất hiện kịch tình cảm đại gia chờ mong đã lâu. . .

Cho ta nhiều động lực đi, ta dành thời gian gõ chữ. Hơn hai mươi chương a, vù vù, thật không dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tự mộng phi mộng . . .

Lý Thiên Hữu ngồi trên xe Hạ Phi, Thiên Kiều cùng Tiểu Tinh đã ở trên xe, hai tiểu cô nương ngồi ở phía sau, lúi ra lúi rúi nói liên tục, trong xe vòng quanh tiếng nhạc nhu hòa. Lý Thiên Hữu nhìn hai người em gái, cùng Hạ Phi toàn thân tinh thần thoải mái, lông mày luôn nhíu chặt cũng dần ra không ít.

Mấy người tới trường học gần như sắp vào lớp, hai người vẫn đưa hai cô em gái đến dưới lầu ký túc xá, Lý Thiên Hữu cho mỗi em 500 khối tiền, dặn vài câu, hai hài tử liền lên lầu.

Lý Thiên Hữu thả chậm cước bộ đi ở trong vườn trường tràn ngập tinh thần phấn chấn, bao nhiêu năm không có cảm giác như vậy.

“Mấy ngày nay tôi đang liên hệ gián điệp của mình, không quá vài ngày là có thể có kết quả.” Hạ Phi vẻ mặt nghiêm túc nói rằng.

“Sợ là chờ không được lâu như vậy, ngày kia liền đầu thầu . . .” Lý Thiên Hữu nhìn Hạ Phi, nói tiếp “Hai ngày nay sợ là sẽ có động tác lớn, rất hiển nhiên ngày hôm qua chỉ là thăm dò.” Bấy giờ trong lòng nàng thực sự không chắc chắn, bản thân hiện tại lại bị thương, cho dù thêm mấy người La Quân, thế nhưng địch nhân ở trong tối, phía bên mình sợ chỉ có mặc người làm thịt rồi.

“Vậy tôi phải thêm vài nhân thủ đến bảo hộ các cô, tay cô không sao chứ?” Hạ Phi khấn trương nhìn Lý Thiên Hữu, trong mắt tràn đầy thân thiết.

“Hình như nàng biết là ai đang đối phó nàng, thế nhưng nàng cũng không nguyên ý nhiều lời. . .” Lý Thiên Hữu nhẹ nhàng nói, dưới chân nhàn tản cất bước, nàng thờ dãi quay đầu nhìn Hạ Phi: “Tôi không sao, anh cũng không cần phải người đến, hai ngày nay chúng tôi ở tại Lâm trạch, nơi đó rất an toàn.”

Hai người đi hai vòng quanh vườn trường, gió thu lướt qua lá vàng sát đất mùa lên, Lý Thiên Hữu thích sáng sớm như vậy, nghe lang lạnh tiếng đọc sách, trong lòng rất khoan khoái, nàng thích em gái mình trưởng thành ở bầu không khí này.

Vườn trường không nhỏ, hết hai vòng Hạ Phi coi như là hỏi xong tình huống phát sinh tối hôm qua. Hai người đi ra vườn trường một lần nữa trở lại trong xe.

“Cô thực sự không nên can dự vào, rất nguy hiểm” Nghe nửa ngày, Hạ Phi không nhịn được nói ra.

“A, mấy năm nay quá quen cuộc sống như thế rồi, chỉ là không phải nhiệm vụ, có chút sợ đông sợ tây. Rất khó chịu.” Lý Thiên Hữu cười khổ, cảm thấy không cho là đúng.

“Mặc kệ thế nào, vạn sự cẩn thận một chút, có chuyện ngay lập tức gọi điện thoại.” Hạ Phi bắt đầu nhìn nàng, khởi động xe.

“Yên tâm đi.” Nói xong Lý Thiên Hữu uể oải tựa ở trên ghế, nhắm hai mắt lại.

“Đi đâu? Công ty Lâm tiểu thư?”

“Không, quảng trường Thời Đại đi. Tôi muốn ra ngoài sưởi nắng chút.” Lý Thiên Hữu vẫn nhắm mắt, nhẹ giọng nói.

“Được, tôi có việc trở về đội, tay cô cẩn thận chút. Muốn một chút tôi gọi điện thoại cho cô.” Nhìn dáng vẻ Lý Thiên Hữu mệt mỏi Hạ Phi chuyên tâm lái xe, không có nói nữa. Lý Thiên Hữu ngồi ở ghế nghỉ trung tâm quảng trường, sưởi phun trước mắt theo âm nhạc khi lên khi xuống, bên cạnh có vài con nít 8-9 tuổi truy đuổi nô đùa với nhau. Trên mặt nàng tươi cười, nàng thích trẻ con, yêu thích cảm giác bản thân không phải e dè ngồi dưới ánh nắng mặt trời.

Nàng lấy ra thuốc lá trong túi tiền châm một điếu, chậm rãi hút thuốc, đã bao lâu không có thư thái như vậy, nàng nhớ tới cuộc sống bộ đội, mặc kệ đa khổ đa mệt, các nàng đều sẽ tìm thời gian chuẩn ra ngoài hút một điếu thuốc, tựa hồ theo khói thuốc phun ra, đau khổ một ngày đêm đều tan theo gió.

Lâm Bắc Thần mỉm cười đi đến phía Lý Thiên Hữu, ánh dương quang vàng rực rỡ che phủ thân thể cô, nữ vương của nàng biến thành thiên sứ. Nhìn thiên sứ trên mặt mỉm cười Lý Thiên Hữu tâm thần nhộn nhạo lên, Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu ngốc lảng, thu hồi mỉm cười tay khẽ động xách lỗ tai của nàng, “Lại mê gái cái gì?” Âm điệu nhu hòa lộ ra ngang ngược.”Ha ha.” Lý Thiên Hữu cười ha ha kéo tay của Lâm Bắc Thần đặt tại bên môi, đôi mắt nhỏ tràn đầy nhu tình. Nàng mềm nhẹ đem đầu môi in tại trên mu bàn tay của Lâm Bắc Thần, thoáng hôn cười nhìn Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần khẽ cười thành tiếng, rút về tay của mình điểm trán Lý Thiên Hữu một cái, “Đứa ngốc!” Nói xong cô ngồi ở bên người Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu thuận thế dựa sát tiến vào trong lòng Lâm Bắc Thần, nhẹ ngược cổ nhìn cô, càng nhìn càng thấy đẹp. Lâm Bắc Thần nửa ôm người trong ngực, cúi đầu mỉm cười mặt đối mặt Lý Thiên Hữu. Hai người ẩn tình đưa tình, Lâm Bắc Thần từ từ rút ngắn khoảng cách của hai người, Lý Thiên Hữu nhu thuận nhắm hai mắt lại, thời điểm làn môi lạnh lạnh dán tới, trong lòng Lý Thiên Hữu run lên một cái, cảm giác giống như điện giật chạy khắp toàn thân. Nàng ngây ngô e thẹn đáp lại Lâm Bắc Thần có chút thô bạo, trong lòng tràn đầy đều là tiểu nữ nhân hạnh phúc. . .

Trong lúc ngỡ ngàng điện thoại di động vang lên, Lý Thiên Hữu kinh ngạc một chút, đột nhiên mở mắt. Âm nhạc cùng dòng nước ào ào bên tai đều đang nhắc nhở nàng, vừa này nàng là đang ngủ, còn mơ một giấc mộng vô cùng tốt đẹp. . .

Lý Thiên Hữu nở nụ cười, cầm lấy điện thoại di động nhìn xuống điện báo, một dãy số lạ, trên thực tế số điện thoại di động của nàng ngoại trừ mấy người trong nhà cũng chính là Lâm Bắc Thần cùng Hạ Phi mới có.

“Alo. . .”

“Tiểu Hữu Hữu. Làm gì đó?” Nhớ tới tiếng nói trung tính này chứng tỏ đội trưởng

“Đội trưởng!” Lý Thiên Hữu thông suốt thoáng cái đứng lên, âm lượng đề cao gấp đôi.

“Này, bị cái gì kích thích, tôi gọi một cú điện thoại, em kích động đến nỗi như vậy sao?” Trần Thần khinh thường nói.

“Không có, em chỉ là ngoài ý muốn, lúc này. . . đội trưởng không nên gọi điện thoại đâu” Lý Thiên Hữu le lưỡi, nàng có thể tưởng tượng ra biểu tình của đội trưởng bên kia điện thoại.

“Thiết. . . Em đang ở bên ngoài gần ngõ tự do thoải mái đi? Cũng không gọi điện cho chúng tôi. Ở chỗ nào đó?”

“Mấy ngày nay rất nhiều việc, em ở quảng trường Thời Đại.” Rất rõ ràng nghe thấy thanh âm của đội trưởng, Lý Thiên Hữu cực kỳ kích động.”Tốt, cúp, đừng nhúc nhích đó, chúng tôi lập tức đến.” Nói xong đối phương treo tuyến.

Lập tức đến? Tình trạng gì đây? Lý Thiên Hữu chỉ ngây ngốc cầm điện thoại di động đã cúp, ngơ ngác đứng ở đó. Làm sao đội trưởng có khả năng tới được thành phố A? Còn chúng tôi, hiển nhiên cũng không phải chỉ mình nàng ấy, Lý Thiên Hữu triệt để hồ đồ rồi. . . .

Mãi đến khi mấy người đứng ở trước mặt Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu há miệng thành hình O, không thể tin tưởng nhìn mấy người trước mặt. Nghĩ bản thân có phải còn đang trong mộng hay không? Đầu tiên là Lâm Bắc Thần hôn môi, bây giờ mấy người chiến hữu đột nhiên xuất hiện, Lý Thiên Hữu lấy tay đặt ở trên gáy, có phải là ngày hôm nay ánh mặt trời quá lớn, đem mình phơi nắng mơ mơ màng màng. . .

“Bộ đáng ngu đột xuất, mơ màng gì đó?” Trần Thần nhắm vào bả vai Lý Thiên Hữu một quyền.

Một quyền này xác thực đem Lý Thiên Hữu đánh tỉnh, bởi vì nàng rõ ràng cảm giác được cánh tay nhẹ cật cật đau, đội trưởng của nàng hạ thủ từ trước đến nay rất nặng.

“Tê. .” Lý Thiên Hữu cắn răng hít một hơi khí lạnh.

“Thiên Hữu, làm sao vậy?” Tiểu Miêu thấy Lý Thiên Hữu nâng tay trái rũ thẳng về mặt ăn đau, khăn trương hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì, làm sao mọi người tới? Vì sao đều tới rồi?” Lý Thiên Hữu lập tức đổi nụ cười, nhìn mấy người trước mặt, đây là lần thứ nhất ở địa phương bên ngoài bộ đội, ở tình huống không có nhiệm vụ, mọi người cùng nhau.

Lướt qua đội trưởng trước mặt, rõ ràng là hai anh em Trần Hồng Hiền, Trần Hồng Vũ, còn có bảo vật hợp tác của mình Giang Đại Chí, cộng thêm Thượng Kha (Tiểu Miêu) bên người, bỗng từ trên trời rơi xuống 5 người. Thường phục thuần một sắc, lung lay con mắt Lý Thiên Hữu.

“Em bị thương?” Trần Hồng Hiền đã đi tới.

“Ừ, tối hôm qua có người đánh lén, bị dao găm cắt một chút.” Lý Thiên Hữu ăn ngay nói thật.

“Tìm một chỗ ngồi chút đi, chúng tôi đều chưa ăn đâu!” Trần Hồng Hiền cũng không tiếp tục hỏi nhiều, theo thói quen ra lệnh.

“Em triển vọng như vậy, người nào có thể làm em bị thương?” Đội trưởng cau mày phản hận nói rằng.

“Không biết, không sao rồi, do bản thân bất cẩn thôi.” Lý Thiên Hữu cúi đầu nói nhỏ.

“Đi thôi, lát nữa nói đi.” Giang Đại Chí nhìn bốn phía có người hiếu kỳ đánh giá nơi đây, không nói nhiều dẫn đầu đi ra ngoài.

Nhóm sáu người vừa nói vừa cười ở trên đường tìm chỗ ăn cơm. Khuôn mặt Lý Thiên Hữu mang nụ cười thật lớn, gặp mặt chiến hữu trong lòng chính là chân thật. Mấy người chọn một khách điểm khá tốt, đặt phòng riêng lần lượt ngồi xuống. Một bữa cơm ăn xong, Lý Thiên Hữu rốt cục biết vì sao mọi người chạy tới tìm nàng, hóa ra là mấy người có nhiệm vụ bị phái đến Lâm thị, nhiệm vụ ngồi thủ một ngày bị hủy bỏ, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của đội trưởng Trần Thần, mấy người sử dụng chiêu cây đồng hiệp yếu rốt cục thuyết phục chỉ huy, tới thành phố A thăm Lý Thiên Hữu. Thời gian tối đa ba ngày, bao gồm ngày đó ngồi thủ, như vậy tính ra ngày hôm nay là ngày thứ hai, còn có một ngày nghỉ, Lý Thiên Hữu cảm kích nhìn chiến hữu cùng nhau vào sinh ra tử, nàng đôi mắt nhỏ ngấn lệ nhấp nháy, trông đáng thương vô cùng.

“Được rồi, đừng làm bộ dạng uất ức, nói một chút, làm sao bị thương? Không tiền đồ.” Trần Thần trừng liếc mắt Lý Thiên Hữu, không quen nhìn hài từ thói này giả bộ đáng thương, đường đường bộ đội đặc chủng trở về không vài ngày liền bị thương, nghĩ đều mất mặt.

Lý Thiên Hữu đem trước sau đầu đuôi chuyện tình kể cho mọi người, vốn là nàng còn rất buồn, không biết đối phương sẽ có động tác lớn gì, cái này được rồi, bỗng tới 5 người giúp đỡ, mấy người này là nhân vật bậc nào a, tổ hợp mạnh mẽ kiên cường như vậy, chính là Diêm Vương gia tới, cũng có thể đại chiến ba trăm hiệp.

“Nói như vậy trước ngày mốt đấu thầu, đối phương còn có động tác lớn?” Trần Hồng Hiền nghe xong, người thứ nhất đặt câu hỏi.

“Ừ, hiện tại hai ngày nay sợ là rất nguy hiểm. Mỗi lần cũng không phải cùng một nhóm người, hiển nhiên người muốn đối phó Lâm Bắc Thần chuẩn bị rất chu đáo, chính là không giết chết cô ấy ít nhất cũng muốn cô ấy biến mất một đoạn thời gian.”

“Thiết. . Thiên Hữu đừng sợ, lợi hại thì thế nào? Đến gia gia đây còn không phải tự tìm đường chết, lính đánh thuê còn không phải đều bẻ đầu sao.” Trần Hồng Vũ hai chân bắt chéo, vẻ mặt khinh thường.

“Ừ, mấy người chúng ta liên thủ, sao có thể bảo hộ không được một nữ nhân, không cần lo lắng.” Giang Đại Chí vẻ mặt vân đạm phong khinh cũng nói rằng.

“Nhưng mà mọi người, mọi người không phải tới chơi sao? Thật vất vả có vài ngày nghỉ.” Nói một câu sau đó thanh âm Lý Thiên Hữu nhỏ như muỗi.

“Chơi cái rắm, em đã bị thương rồi. Em không muốn mặt mũi, chúng tôi cũng không thể không muốn.” Trần Thần vỗ một cái thật mạnh vào đầu Lý Thiên Hữu.

“Đội trưởng, đừng luôn bắt nạt Thiên Hữu.” Tiểu Miêu bắt mắt liếc nhìn Trần Thần.”Đề tôi xem miệng vết thương của cậu một lát.” Tiểu Miêu nhẹ nhàng nắm cánh tay Lý Thiên Hữu, cẩn cẩn dục dục mở ra băng gạc, mấy người nhìn một đạo vết sẹo thật dài, đều nhúm mày.

“Sẽ để lại sẹo, đáng tiếc . .” Trần Hồng Vũ nhìn cánh tay nhỏ tẻ da nộn thịt của Lý Thiên Hữu, không khỏi cảm khái.

“Tôi bôi thuốc của chúng ta cho em, cũng đừng bọc lại, ngày hôm nay chú ý chút, ngày mai sẽ không tệ lắm” Tiểu Miêu nói rồi từ trong túi áo lấy ra một bình thuốc màu vàng nhạt, bắt đầu bôi thuốc cho Lý Thiên Hữu.

“Mấy ngày nay nguy hiểm như vậy, tại sao em một mình chạy đi ngồi ở quảng trường, Lâm Bắc Thần đâu?” Trần Hồng Hiến hỏi

“Chính nàng cũng có mấy người bảo tiêu, bây giờ ở công ty, em vừa gọi điện thoại cho bảo tiêu của nàng, chờ nàng tan tầm em đi qua đón nàng, hiện tại tay cũng bị thương, em ở lại bên người nàng cũng không giúp được bận rộn, hơn nữa nàng không rời công ty sẽ không có nguy hiểm. Em nghĩ ra ngoài hít thở không khí, mấy ngày nay nhiều chuyện lắm, ngột ngạt đến mức hoảng.” Lý Thiên Hữu giải thích nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta hỏi đại gia có thể thấy trang bìa ta sao? Có người nói trang bìa chỉ có thể nhìn thấy phân nửa, thế nhưng ta bên này đều thấy, muốn hỏi đại gia có đúng hay không cũng chỉ có thể thấy phân nửa đây? ?

Đêm nay canh một, vội vàng viết đây. Đại gia không cần chờ đợi nữa rồi. . .

Nhiều hơn nhấn lại tắt hoa đi! Số liệu ít thương cảm a. . . . Lệ bên. . .

Ta điên rồi, tấn giang xóa ta hơn 40 bình luận, vốn là thiếu a. . Hóa ra bình luận không thể lặp lại a? Cao hứng hựt, bỏ phân hai chữ bình luận như vậy đều cho ta cất bỏ, đại gia về chuẩn bị nhiều chữ đi. Thương cảm ta, không tâm tình viết, đi ngủ đây. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Âm toán . . .

“Đi chỗ tôi đi. Nhìn con mắt hồng của em, buổi tối không ngủ ngon hả?” Trần Thần nhìn Lý Thiên Hữu nói rằng.

“Đi chỗ chị?” Lý Thiên Hữu vĩ thanh giương cao, nàng không hề biết đội trưởng tại thành phố A cũng có nhà? Đội trưởng xem như là nửa đồng hương, nhưng hiển nhiên không phải người thành phố A.

“Thế nào? Không đi chỗ tôi, chả lẽ đi chỗ em? Em có chỗ chiêu đãi chúng tôi?” Trần Thần lớn giọng kêu lên.

“Không có.” Lý Thiên Hữu cúi đầu giả bộ khổ sở.

“Không có cũng đừng phí lời. Chúng ta đi thôi.” Nói xong, đội trưởng lưu loát đứng dậy ra phòng riêng, xem ra là đi thanh toán.

Lý Thiên Hữu mau mau đi theo ra ngoài, “Đội trưởng, em trả. . .” Nàng chạy chậm đuổi theo Trần Thần.

Trần Thần hơi nhúm mày, nghiêm túc nhìn Lý Thiên Hữu, cái này gọi là gì? Không giận tự uy, lão đội trưởng tôi cũng biết.

“Đội trưởng, đề tôi trả, tiền cũng không nhiều.” Lúc này Lý Thiên Hữu cũng không trách móc, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt đội trưởng. Nhân viên phục vụ quầy bar hiếu kỳ nhìn hai người mặt to trừng mắt nhỏ.

“Đi thôi.” Trần Hồng Hiến đứng ở quầy bar không thể làm gì cười nói với hai người.

“Ách. . .” Hai người đồng thời nhìn về phía hắn, hiển nhiên người ta đã thanh toán xong rồi.

6 người hai taxi đi tới nơi ở của Trần Thần, nói là nơi ở, kỳ thực nàng ấy cũng chưa tới qua vài lần. Lý Thiên Hữu nhìn cảnh tượng trước mắt, rất là kinh diễm, tuy rằng đến thành phố A cũng không nhiều, thế nhưng khu nhà giàu thành thị này nàng sớm đã tai nghe mắt thấy. Nhìn đội trưởng đứng thực là khiêm tốn, không nghĩ tới có thực lực như vậy.

Tất cả mọi người đều là phục vụ trong quân đội, tự nhiên không có chú ý, càng sẽ không coi Trần Thần như người ngoài, nhìn cái nhà gần 200 mét vuông này, thích làm gì thì làm, vào cửa không bao lâu, trên sofa lớn phòng khách liền bị lấp đầy ngang dọc tứ tung rồi.

“Tôi nói, Thiên Hữu, em có thể không cần đến chỗ nào cũng đều ngồi nghiêm chỉnh được không, vậy chả khác nào giờ nghe báo cáo.” Trần Hồng Vũ bất mãn nói rằng.

“Dạ, tại bộ đội ngồi lâu, thói quen.” Lý Thiên Hữu thả lỏng người, mắt tự nhiên nói.

Lúc này ngay cả Tiểu Miêu ở trong tất cả mọi người cũng khinh bỉ nàng, nói khoác không biết ngượng, ở đây nàng tuổi tác nhỏ nhất, năm tháng tham gia quân ngũ càng so không bằng Đại Chí và Trần Thần, dám nói như vậy!

“Cút đi ngủ đi, buổi tối khỏe mạnh đi đón Lâm tổng của em.” Trần Thần tức giận nói. Nói xong còn giật cánh tay không bị thương của nàng một chút.

Lý Thiên Hữu ngược lại rất nghe lời, ngoan ngoãn đứng dậy lao đảo lên lầu hai, nàng thực sự rất buồn ngủ, Tiểu Miêu bôi thuốc cho cánh tay, cảm giác thanh lọc lành lạnh, cũng không phải rất đau. Đi vào một gian phòng, thấy giường lớn liền trực tiếp nhào tới.

“Tôi phải chuẩn bị, nghe em ấy nói như vậy hình như vấn đề rất nghiêm trọng.” Thấy Lý Thiên Hữu lên lầu, Trần Thần nhìn đoàn người nói. “Ừ, chiều tối chúng ta đi đón cùng nàng. Cậu chuẩn bị một chút cũng được, thế nhưng đồ vật chúng ta có thể sử dụng không phải rất giới hạn?” Nói tiếp chính là Trần Hồng Hiến.

“Cầm mấy thanh đao đi, súng là không có khả năng. Không thể đã thương người, chúng ta chỉ cần tự vệ là được.” Giang Đại Chí đề nghị nói

“Ừ, chỉ có thể như vậy, đến lúc đó không được ta liền cướp thôi!” Trần Hồng Vũ nhún nhún mày, còn hừ nhỏ. “Không có súng, không có thuốc nổ địch nhân tạo cho ta. . .” Lung tung tập thể mấy người mắt tròn trắng. . .

Lâm Bắc Thần tại công ty ngày ngày, Dương Tử Long cũng bởi cả ngày, buổi sáng Lâm Bắc Thần mở ra mấy cái hội nghị cấp cao, lập tức muốn gọi thầu, đồng thời nắm hai hạng công tác, cô bận rộn không có cơ hội nghĩ cái khác. Mà Dương Tử Long thái độ khác thường, vô cùng uể oải tựa ở trên sofa, gương mặt tâm sự nặng nề.

“Tử Long, anh có tâm sự?” Mới vừa kết thúc họp đi vào văn phòng của mình, một luồng thuốc lá sắc người xông vào mũi, Lâm Bắc Thần ngồi trở lại ghế lão bản của mình cau mày nhìn Dương Tử Long.

“Không, chính là mệt. Còn. . . rất lo cho em.” Dương Tử Long vội vàng bộp tất tàn thuốc, ưỡn thẳng thân thể.

“Mệt rồi, anh trở về nhà nghỉ ngơi, chỗ em có Tiểu La bọn họ, sẽ không có chuyện gì.” Lâm Bắc Thần không hề nhìn hắn, hiện tại cô cũng không rảnh rồi cùng hắn tâm sự.

Dương Tử Long không nói nữa, nhìn Lâm Bắc Thần tiếp tục bận rộn, con mắt bắt đầu tan rã, trong lòng hắn rất không bình tĩnh, chuyện xảy ra ngày hôm qua còn sờ sờ trước mắt, tuy nói Lâm Bắc Thần vẫn đối với mình không lạnh không nhạt, thế nhưng tình yêu của mình đối với cô là thật, gần đây chuyện tình xảy ra tại trên người Lâm Bắc Thần, hắn cảm thấy rất đau lòng, cho nên mới muốn nhanh kết hôn một chút. Hắn chưa hề biết sẽ có một ngày hắn phải làm một chuyện bất lợi đối với người yêu của mình. Hắn thực tại không biết nên làm cái gì bây giờ?

Cơm trưa là thư ký đưa vào phòng làm việc, ăn cơm, bắt đầu bận túi bụi nên thời gian trôi qua cũng rất mau, khoảng chừng 3 giờ, Dương Tử Long bắt đầu đứng ngồi không yên, hắn bước đi qua lại ở trong phòng làm việc. Thành thạo còn nhìn Lâm Bắc Thần ngồi ở kia. Chỉ chốc lát điện thoại của Dương Tử Long vang lên, hắn liếc nhìn điện báo, đi ra ngoài.

“Tiểu Vương, giúp Lâm tổng pha tách cà phê đi!” Dương Tử Long treo điện thoại cười nói với Vương Kỳ. Hắn dựa vào trước bàn làm việc của Vương Kỳ chờ đợi.

Dương Tử Long bụng cà phê bốc hơi nóng đi vào văn phòng Lâm Bắc Thần, đem cà phê đặt ở bên tay phải của Lâm Bắc Thần, cũng không nói chuyện, sau đó hắn lui trở về trên sofa ngồi xuống, xuất thần nhìn tách cà phê trên bàn. . .

Xấp xỉ qua hơn nửa giờ đồng hồ, Lâm Bắc Thần uống cà phê gần hết rồi, Dương Tử Long đứng dậy liếc nhìn đồng hồ đeo tay, 4 giờ 15 phút. Hắn vòng tới phía sau Lâm Bắc Thần, tay khoát lên bả vai Lâm Bắc Thần mềm nhẹ ấn lại.

“Gần đủ rồi, sớm trở về chút đi, quá muộn không an toàn.” Dương Tử Long ôn nhu nói.

“Ừ, em cũng có chút mệt rồi.” Lâm Bắc Thần dùng tay chống đầu nặng trĩu, thực sự là bận rộn cả ngày, hiện tại cảm thấy đầu óc choáng váng, nói xong bắt đầu thu thập. Dương Tử Long chờ Lâm Bắc Thần thu thập xong, hắn chủ động ôm vai Lâm Bắc Thần, mấy người La Quân đi theo ở phía sau.

Bãi đỗ xe ngầm, khi đến 7 người 2 xe, La Quân cùng Lâm Bắc Thần và Dương Tử Long một xe, còn lại bốn người một chiếc. La Quân thấy Dương Tử Long bấm chìa khóa xe, hắn chủ động đi tới chỗ ngồi phó lái, lại bị Dương Tử Long ngăn cản.

“Anh đi chiếc xe kia đi, Lâm tổng mệt rồi, tôi lái xe, để nàng ngủ một lát.” Dương Tử Long nhìn mí mắt Lâm Bắc Thần càng ngày càng trầm nói với La Quân.

“Được, chúng tôi theo ở phía sau.” La Quân liếc nhìn Lâm Bắc Thần, cũng không suy nghĩ nhiều, đi tới xe bên cạnh.

Dương Tử Long lái xe rời xa Lâm thị, nhìn Lâm Bắc Thần ngồi ở phó lái bắt đầu buồn ngủ. Hắn cảm giác lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, dính vô lăng không ngừng trơn trượt.

Xe một đường chạy hướng phía Lâm gia lão trạch, xe La Quân sát sao theo ở phía sau. Từ trên cầu vượt đi xuống, xe thả chậm tốc độ theo dòng xe cộ, Dương Tử Long đắm chiêu suy nghĩ nhìn đèn xanh đèn đỏ cách đó không xa, theo dòng xe cộ chậm rãi xông lên. Phía trước là một tốp giao thông rất lớn, đường xe chạy song bốn, sắp đến thời gian tan tầm cao điểm, xe cộ hơi nhiều.

Dương Tử Long lần thứ hai liếc nhìn phó lái xe, lúc này Lâm Bắc Thần đã mê man ngủ. Hắn rảnh tay ở trên áo khoác của mình xuôi hai cái, lau lau mồ hôi trong lòng bàn tay. Vươn tay vén thuận sợi tóc tán mát trên gò má của Lâm Bắc Thần, thấp giọng nói tiếng 'Xin lỗi.' lần thứ hai ngẩng đầu ánh mắt liền trở nên kiên định.

Lúc này xe của Dương Tử Long dừng ở làn xe bên cạnh hàng rào bảo vệ ở giữa, xe La Quân ở làn bên cạnh, cách xe Dương Tử Long một cái xe. Phía trước đèn đỏ bắt đầu nhấp nháy, La Quân đứng hàng trên làn xe bắt đầu chuyển động trước tiên, xe đi phía sau bắt đầu khởi động, xe La Quân cũng khởi động theo. Dương Tử Long xem xét nhìn La Quân làn xe bên cạnh, phía sau bắt đầu vang lên tiếng còi thúc giục, nhưng hắn mất diếc tai ngơ.

Dương Tử Long chậm chậm phát động xe, nhìn xe La Quân ngang bằng xe mình, hắn cấp tốc thả xuống phanh, không chút do dự đánh vô lăng quẹo trái, lái đi về hướng trái ngược.

Lúc La Quân phát hiện xe Dương Tử Long đã mở ra một khoảng cách, bắt đầu đi hắn không thể lập tức quay đầu, chỉ có thể theo dòng xe cộ chạy đến giao lộ kế tiếp. Kỳ thực lúc chờ đèn đỏ La Quân chú ý tới xe Dương Tử Long có điểm không thích hợp, xe của hắn ta ở hàng thứ nhất, đèn xanh sáng lên nhưng hắn ta chậm chạp bắt động. Thế nhưng La Quân cũng không có suy nghĩ nhiều cái gì, hắn chỉ không biết vì sao Dương Tử Long muốn quay đầu lái trở về, mà không phải quay về Lâm trạch. Nghĩ vậy La Quân cầm lấy điện thoại di động gọi cho Lâm Bắc Thần, rất quý đi, đối phương tắt điện thoại. Mãi đến giờ phút này hắn mới có chút sợ, hắn không biết Dương Tử Long, trên thực tế hắn cũng không hiểu rõ Lâm Bắc Thần. Nhưng rất hiển nhiên lúc này tất máy là rất không hợp lẽ thường. Hắn vội vàng gọi điện thoại cho lão gia từ Lâm gia. . . .

“Người đang trên xe tao, tao mang đi nhà của tao ở vùng ngoại thành.” Dương Tử Long hung tợn nói điện thoại.

“Người trẻ tuổi, đừng ra về, làm theo tao nói.” Đối diện là âm thanh trung niên nam tử.

“Làm sao tao xác định bọn mày sẽ không thương tổn nàng? Mày đáp ứng chỉ khiến nàng biến mất vài ngày, qua đầu thầu thả nàng rồi.” Dương Tử Long nhin không được lớn tiếng hét lên.

“Ít nói nhảm, đừng quên tình cảnh của mày. Trong vòng nửa giờ tao muốn thấy được người.” Nói xong đối phương treo điện thoại.

Lúc Lâm Bắc Thần tỉnh lại bản thân ở trong một phòng tối như mực, đầu cô vẫn choáng váng, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Cô thử muốn ngồi dậy mà mới vừa dùng tí sức, chợt nghe thấy thanh âm sát sạt nhau, theo sát cổ tay truyền đến cảm giác đau rất mạnh. Bỗng chốc cô liền thanh tỉnh lại.

Qua hơn mười phút Lâm Bắc Thần mới coi như thích ứng hắc ám, thân thể và chân đã có thể hoạt động bình thường, chẳng qua tay phải bị trói trên ống thép giường sắt. Cô thử giãy giụa, không có bất luận hiệu quả gì mà cổ tay bị xiết đau đớn. Cô nhìn quanh bốn phía, trong phòng tối đen cái gì cũng nhìn không thấy, cô rúc hai chân ngồi dựa vào góc giường, bắt đầu hồi tưởng trước đó xảy ra chuyện gì. Dương Tử Long bùng cả phê vào, đầu có chút mê man, ngồi trên xe Dương Tử Long, Tiểu La không có lên xe. Ký ức gián đoạn hợp lại nói cho Lâm Bắc Thần, là Dương Tử Long, nhất định là hắn động tay chân bên trong cả phê khiến mình hôn mê đưa mình đến địa phương này. Thế nhưng vì sao? Vì cái gì Dương Tử Long cũng muốn hại mình?

Lâm Bắc Thần suy nghĩ thật lâu chung quy không thể nghĩ đến nguyên nhân Dương Tử Long hại mình, cô không biết bản thân ở nơi nào, không biết bây giờ là đêm hay ngày. Cô cũng không biết bản thân mê man ngồi bao lâu, dường như muốn trở thành hoá thạch rồi. Loại dẫn vật trên tinh thần này cực kỳ đáng sợ, gian phòng đen sì, thời gian bất động, công trên cổ tay, tất cả đều đang phá hủy thần kinh của Lâm Bắc Thần, cô cảm giác được sợ hãi, sợ hãi trước nay chưa từng có. . .

Sau cô lại nghĩ tới Lý Thiên Hữu, nữ hài đó luôn luôn lập tức xuất hiện khi mình gặp nguy hiểm, lúc này nàng ở đâu? Lâm Bắc Thần từng lần từng lần nhớ, nhớ mỗi một lần Lý Thiên Hữu cứu giúp, nhớ tới thân thể gầy yếu kia phụ thêm trọng lượng của mình mà nhịp chân vẫn còn uyển chuyển, nhớ tới ôm ấp đơn bạc để cho mình an tâm không gì sánh được. Giờ khắc này Lâm Bắc Thần phải thừa nhận, nếu như bảo cô tuyển chọn, người thứ nhất cô muốn gặp chính là Lý Thiên Hữu, chỉ có trông thấy em ấy bản thân mới có thể vô cùng an tâm. Lâm Bắc Thần cúi đầu vào cơ thể, bất lực chờ mong Lý Thiên Hữu xuất hiện. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tuyệt đại văn vào V, này văn tạp quá có tài nghệ . . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Vô thố . . .

Nghe được bên ngoài có động tĩnh, Lâm Bắc Thần ngồi ngay ngắn, dựng thẳng lỗ tai tỉ mỉ nghe.

“Lão đại.” Thanh âm hai nam nhân vang lên.

“Ừ, tình huống bên trong thế nào.” Theo đó vang lên chính là một thanh âm trầm thấp. Lâm Bắc Thần nỗ lực nhận biết một hồi, cũng không phải thanh âm Dương Tử Long.

“Vẫn không có động tĩnh, không khóc không nháo, cũng không gọi người.”

Vừa dứt lời chợt nghe thấy tiếng mở cửa kéo kẹt, nghe động tĩnh tuyệt đối không phải cửa phòng bình thường, càng giống như là cửa gỗ nát cũ kỹ, nếu không làm sao sẽ có âm hưởng như vậy?

Theo đèn được bật lên, Lâm Bắc Thần lấy tay che khuất con mắt, hắc ám lâu dài khiến cô không thích ứng được đột nhiên sáng. Chờ cô mở mắt thì thấy một nam nhân đen gầy đứng ở trước mặt, người này mặc một thân kiêu áo Tồn Trung Sơn, diện vô biểu tình, nhưng làm cho người ta một loại áp lực, cảm giác rất quý dị.

Nam nhân đi tới trước giường, con mắt nhìn chằm chằm Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần đón ánh mắt đối phương nhìn trở lại, không biết vì sao đối mặt người như vậy, cô ngược lại không có sợ hãi như vừa nãy, mặc kệ thế nào cuối cùng cũng có người chịu lộ diện.

“Dương Tử Long đâu?” Hai người đối diện một lúc lâu, Lâm Bắc Thần đem đầu hướng bên cạnh lắc một cái rồi lạnh như băng mở miệng .

“Ngươi không sợ?” Nam nhân nghiêm mặt khiêu mi.

“Sợ, thế nào sẽ không sợ. Các ngươi bắt ta rốt cuộc có mục đích gì?” Lâm Bắc Thần dùng một tay sửa lại tóc có chút mất trật tự, ánh mắt nhìn nam nhân tìm tòi nghiên cứu, trong lòng lại bình tĩnh thần kỳ.

“Ta chỉ là làm ăn, cái khác hoàn toàn không biết, ngươi chỉ cần biết rằng ngươi đã đắc tội tới người không nên đắc tội là đủ rồi.” Nam nhân nhìn Lâm Bắc Thần lâm nguy không sợ, trong lòng âm thầm cảm thán, không hổ là đại nhân vật, dưới loại tình huống này đều bình tĩnh như thế.

“Làm ăn? Người nợ cho ngươi bao nhiêu tiền? Ta ra gấp đôi.” Lâm Bắc Thần nhiều ít cũng biết chút quy củ trong đạo, người muôn hình muôn vẻ cô cũng kiến thức qua. Biết hỏi cũng là hỏi không, có lẽ xuất phát từ bản năng cô vẫn là nói ra.

“A, tiền thật đúng là thứ tốt, thế nhưng đôi khi mạng so với nó trọng yếu rất nhiều.” Trên mặt nam nhân hiện lên nụ cười trào phúng, như là chế nhạo Lâm Bắc Thần đồng thời như là chế nhạo chính mình.

“Lâm tiểu thư, cái khác cũng đừng suy nghĩ, ngoan ngoãn ở chỗ này ngọc vài ngày. Biết đâu vẫn còn mạng trở về.” Nói xong nam nhân xoay người đi ra ngoài.

“Này, bây giờ là ban ngày hay ban đêm, ta tới đã bao lâu?” Lâm Bắc Thần bức thiết muốn biết thời gian trôi qua dài bao lâu.

“Buổi tối, ngươi đã đến hơn 5 tiếng đồng hồ.” Theo tiếng đóng cửa kéo kẹt, trong phòng lại rơi vào một mảnh hắc ám. Lâm Bắc Thần co quắp ngồi ở trên giường. 'hơn 5 tiếng đồng hồ rồi . .' cô thì thầm nói.

Lâm Bắc Thần không biết Lâm Bắc Hạo vào lúc nào, cô mơ hồ nghe có thanh âm, khi nỗ lực mở mắt Lâm Bắc Hạo đã đứng ở trước mặt cô còn lộ ra vẻ mặt tà ác cười bí ối. Cô liếc nhìn Lâm Bắc Hạo, ngồi dậy. Lần này mọi thứ đều rõ ràng, Lâm Bắc Hạo xuất hiện, hết thấy cũng không phải suy đoán. Tất cả điều này đều do Lâm Thiên Hoa giật dây, Lâm Bắc Thần nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đệ đệ duy nhất này, căm ghét chưa từng có. Trong huyết quản cùng chảy một dòng máu, tại sao có thể độc ác như vậy.

“Nói đi, các ngươi muốn làm gì?” Lâm Bắc Thần quay mặt đi, thậm chí hiện tại cô cũng lười nhìn Lâm Bắc Hạo. Trong thanh âm băng lãnh tràn đầy khinh thường.

“Ha, tỷ tỷ, chị cũng có ngày hôm nay?” Lâm Bắc Hạo tùy tiện cười to, hắn còn căm ghét Lâm Bắc Thần hơn cả cha hắn, Lâm gia dòng dõi đơn bạc, hai huynh đệ tổng cộng chỉ sinh hai người con một nam một nữ. Theo lẽ thường mà nói, một gia nghiệp lớn như vậy đáng lẽ phải là hắn, hiện tại đúng lúc hắn chính là đồ giám đốc vô dụng quản không được, không có một chút thực quyền. Từ nhỏ nữ nhân kiêu ngạo này liền khắp nơi lợi hại hơn hắn, tại trước mặt trưởng bối xuất tần danh tiếng. Còn cả ngày banh cái mặt chết, giống như ai nợ nó mấy chục triệu.

“Ha ha, son bất chuyển thủy chuyển, Lâm Bắc Thần lúc này xem ai có thể cứu được mày.” Lâm Bắc Hạo vươn tay nắm cầm Lâm Bắc Thần, đưa mặt sát lại gần, hắn chính là muốn từ trong mắt Lâm Bắc Thần nhìn thấy sợ hãi, nhìn nữ nhân lãnh ngạo này là làm sao cầu mình tha thứ.

“Cút ngay.” Lâm Bắc Thần giờ chân đá vào bụng Lâm Bắc Hạo, khiến cho đối phương thả tay, lui lại mấy bước.

Ngữ khí của Lâm Bắc Thần tràn ngập phẫn nộ, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lâm Bắc Hạo. Khí tràng này áp Lâm Bắc Hạo một trận chợt dạ, đây là tâm bệnh in dấu từ nhỏ. Lâm Bắc Hạo hoàn toàn, chết tiệt, thậm chí con mẹ nó rơi vào trong tay lão tử còn hung hăng như thế, ngày hôm nay vô luận như thế nào cũng phải phát tiết con giận này. Hắn ở trong lòng động viên chính mình.

“Lúc này mày còn dám đá lão tử, tao thấy mày chán sống rồi.” Lâm Bắc Hạo đầy mắt hung quang hướng Lâm Bắc Thần nhào tới, hắn muốn kiềm chế tay chân Lâm Bắc Thần. Nhưng Lâm Bắc Thần liều mạng giãy dụa. .

“Còn dám phản kháng, có tin lão tử đè mày ra không.” Sau khi Lâm Bắc Hạo tức giận đe dọa một tiếng, rõ ràng cảm giác thân thể Lâm Bắc Thần run

lên một cái. Tiếp đó liền thực sự không còn phản kháng, về mặt cô bắt khả tư nghị* nhìn Lâm Bắc Hạo. Lúc này hầu như toàn bộ thân thể của Lâm Bắc Hạo đều đề ở trên người cô, cô cho rằng hẳn chỉ là muốn khiến mình chịu thua cầu xin tha thứ, thỏa mãn tâm lý nam nhân hạn hẹp của hắn. Thế nhưng hẳn đang nói cái gì? Bọn họ chính là hai tỷ đệ có quan hệ máu mủ.

(*không thể tưởng tượng)

“Thế nào, sợ ? Giãy giụa cái gì, nhìn tay đều sắp xuất huyết. Quả thực khiến người đau lòng.” Lâm Bắc Hạo vô liêm sỉ sờ lên cổ tay mang còng của Lâm Bắc Thần, trên mặt còn đúng là lộ ra thương tiếc. Biểu tình đề tiện đó ở trong mắt Lâm Bắc Thần muốn buồn nôn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Lâm Bắc Thần trăm triệu cũng không nghĩ tới bộ mặt thật sự của Lâm Bắc Hạo cảm thú như vậy, lúc này cô thực sự sợ hãi, lạnh lẽo từ đầu đến chân. Nếu quả thật như Lâm Bắc Hạo nói, muốn khiến cho cô ra làm sao, vào lúc này dù cô có khóc chết cũng không có ai đến cứu cô. Lâm Bắc Thần nhắm mắt lại không hề nhìn Lâm Bắc Hạo đáng về ti tiện, cô thờ phào thỉnh linh nhắc lên đôi mắt hướng giữa hai chân Lâm Bắc Hạo lung tung đập vào, chính giữa điểm chí mạng của Lâm Bắc Hạo, hắn hít vào một ngụm khí lạnh, lần tới một bên giường. Gập chân hai tay ôm hạ bộ, lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Thần.

Qua mấy phút Lâm Bắc Hạo đứng lên, không biết là bởi vì tức giận hay vì đau, mặt trắng đỏ bừng.”Lâm Bắc Thần, mày không nên tự mình chuốc lấy cực khổ.” Hắn hung hãn nói rằng.

Lâm Bắc Thần xê dịch thân thể về góc giường, về mặt băng sương nhìn Lâm Bắc Hạo.

Lâm Bắc Hạo đứng lên sửa sang quần áo lộn xộn, lần thứ hai tiến đến trước mặt Lâm Bắc Thần nói rằng.”Chỉ cần mày cầu tao, van cầu tao. Tao sẽ không tiếp tục làm khó dễ mày.”

“Đừng hòng mơ tới, Lâm Bắc Hạo, người vĩnh viễn cũng không bằng ta, nhìn chính người bộ mặt hèn mọn, đời này người đều đừng nghĩ đuổi kịp và vượt qua ta.” Lâm Bắc Thần lãnh đạm nhìn chằm chằm Lâm Bắc Hạo, nhấn mạnh từng âm tiết.

“Bốp.” Một tiếng giòn giã, Lâm Bắc Hạo hung hăng tát một cái vào mặt Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần bị ép nghiêng đầu đi, mặt đau rất lên.

“Được, mày được lắm, Lâm Bắc Thần mày sẽ hối hận. Không vượt qua được mày thì tao sẽ phá hủy mày, đến lúc đó mày cũng đừng khóc lóc cầu xin tao. Trái lại tao muốn nhìn Lâm Bắc Thần ở dưới thân tao hầu hạ còn có thể cao ngạo được hay không. Mày chờ đó!” Nói xong, Lâm Bắc Hạo cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng nhỏ.

Lý Thiên Hữu ngủ một giấc thẳng hơn 3 giờ chiều, chính đang nằm mơ đây, chợt nghe thấy vang lên còi khẩn cấp tập hợp. Lý Thiên Hữu giật mình một cái liền nhảy lên, phi thường nhanh chóng vây quanh giường xoay chuyển hai vòng, hoàn cảnh không đúng, nàng rút cục thanh tỉnh lại. Thấy 5 người trong phòng cười không có chút hình tượng nào, Lý Thiên Hữu trừng mắt nhìn mấy người, loạn chòà loạn choạng đi rửa mặt .

Đến lúc thu thập xong chính mình, đi tới sofa ngồi xuống đã thấy trên bàn trà bày ra 6 cái dao găm. Lý Thiên Hữu tiện tay cầm lấy một cái, bắt đầu ngắm nghía, phần chuôi lỗi lổm, thân dao mang máu khô, dao găm cực kỳ tốt. Lý Thiên Hữu ngẩng đầu nhìn một đám người xung quanh, trong mắt mang theo nghi vấn.

“Thế nào? Thiên Hữu, được chứ?” Về mặt đội trưởng như tranh công nhìn Lý Thiên Hữu.

“Thật không tệ, cái này làm gì?” Lý Thiên Hữu yêu thích không buông vuốt dao găm trong tay, thân dao không dài, mang theo cũng thuận tiện.

“Khà khà, tôi đã nói các cậu sẽ thích. Được rồi, ta đi thôi, Lâm tổng của em cũng sắp tan tầm rồi. Đừng tiếp tục khiến người ta bị uy hiếp.” Nói rồi bản thân cầm lấy một dao găm, đi đến phía cửa.

Lý Thiên Hữu không phản ứng đội trưởng, đội trưởng nói luôn luôn khó nghe như vậy.

Đội trưởng lái một chiếc Jeep Grand mang theo mấy người chạy tới Lâm thị. Trên đường Lý Thiên Hữu mới biết được, xe kia không gọi Jeep Grand, là một chiếc xe đường hoàng ra dáng vô cùng tốt, Q7, đáng tiếc Lý Thiên Hữu chưa từng nghe qua. Vào đại sảnh Lâm thị, Lý Thiên Hữu thói quen chào hỏi em gái mất to trước đài.

“Lý tiểu thư, Lâm tổng cùng Dương tiên sinh đi ra ngoài rồi.” Em gái mất to vui tươi hơn hồ nói với Lý Thiên Hữu.

“Ra ngoài?” Sắc mặt Lý Thiên Hữu đột nhiên biến đổi, nàng vô cùng kinh ngạc nhìn các vị chiến hữu một chút. Mấy người ngừng cước bộ, Lý Thiên Hữu vội vàng chào em gái mất to, mang theo mọi người đi ra Lâm thị.

“Kỳ quái, rời khỏi công ty, nàng hẳn nên gọi một cú điện thoại cho tôi a?” Lý Thiên Hữu ngồi ở trên xe lăm bằm.

“Dương tiên sinh? Là con tin ngày đó à?” Trần Hồng Vũ hỏi.

“Ừ, bạn trai nàng. Trước tôi gọi một cú điện thoại cho nàng.” Lý Thiên Hữu nói xong lấy ra điện thoại di động gọi số của Lâm Bắc Thần. Một lần không thông, lại gọi vào số điện thoại làm việc của Lâm Bắc Thần, vẫn không thông.

“Thôi rồi, đã xảy ra chuyện.” Lý Thiên Hữu sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía đội trưởng ngồi vị trí lái xe.

“Làm sao? Gọi không thông?”

“Ừ, hai số điện thoại di động đều tắt máy, chưa từng có tình huống như vậy.” Lý Thiên Hữu cúi đầu, bắt đầu lặp đi lặp lại hai số điện thoại gọi Lâm Bắc

Thần, theo giọng nữ Trung Quốc máy móc không ngừng vang lên thì, hai tay Lý Thiên Hữu rõ ràng bắt đầu run lên lên.

“Đừng gấp, có thể là không có điện báo.” Nhìn biểu hiện hoảng loạn của Lý Thiên Hữu, Trần Hồng Hiến nói rằng.

“Em hoảng cái gì? Không phải cậu nói nàng có bảo tiêu sao? Gọi cho bọn hắn.” Đội trưởng nhìn Lý Thiên Hữu bắt đầu lộ ra hoang mang lo sợ, lớn tiếng nói.

“Nha, đúng đúng đúng, La ca.” Lý Thiên Hữu rồi ren lực lợi danh bạ điện thoại. Trên dưới lật xem hai lần, nàng ngẩng đầu vô thức nhìn đội trưởng, “Tôi không có điện thoại của bọn họ.” Kia biểu tình đều sắp khóc lên.

“Lý Thiên Hữu, em hoảng cái gì?” Đội trưởng hướng phía Lý Thiên Hữu hô to, cho tới bây giờ chưa thấy qua Lý Thiên Hữu dạng này, có lẽ là bởi vì cha mẹ Lý Thiên Hữu qua đời cuộc sống đột biến, dẫn đến nàng vốn không thích nói chuyện, nhập ngũ càng ít nói, mặc kệ đối mặt cái dạng hiểm cảnh gì đều thông dong bình tĩnh. Thế nhưng hiện tại, chỉ là điện thoại không thông mà thôi, vậy mà khiến nàng khẩn trương thành như vậy.

Lý Thiên Hữu ánh mắt có chút đại ra nhìn mấy người chiến hữu không biết tình huống, nàng ổn định tâm thần. “Tôi gọi cho trong nhà nàng.”

Điện thoại vang lên vài tiếng rồi cục thông, bên trong truyền đến thanh âm lạnh lạnh của mẹ mẹ Lâm Bắc Thần. Lý Thiên Hữu vội vàng hỏi Lâm Bắc Thần trở về chưa, chưa nói hai câu thanh âm La Quân từ bên kia truyền đến.

“Lão đại, hiện tại chúng tôi không liên lạc được với Lâm tiểu thư, nàng cùng một chỗ với Dương tiên sinh, ban đầu hai xe chúng tôi cùng nhau quay về Lâm trạch, thế nhưng nửa đường không biết vì sao Dương Tử Long đột nhiên thay đổi đường, chúng tôi không đuổi kịp.” La Quân cấp thiết nói rằng.

“Cái gì? Các anh không cùng một chỗ?” Thanh âm Lý Thiên Hữu mạnh mẽ đề cao gấp đôi.

“Lão đại, trước cô đến đây đi, Lâm lão gia điều tra rồi, hẳn là sắp có tin tức. Dương Tử Long chắc hẳn có dự mưu, hiện tại điện thoại hai người cũng không thông.” La Quân cực kỳ lo lắng nói rằng.

“Được, tôi lập tức qua đó, có chuyện gì lập tức cho tôi biết.” Lý Thiên Hữu treo điện thoại, hoảng loạn mở cửa xe đi xuống, nàng vòng đến chỗ lái xe thô lỗ túm hạ đội trưởng, chính mình ngồi lên. Bên này đội trưởng mới vừa dò vào nửa người đến phó lái xe, xe đã mãnh liệt xông ra ngoài.

“Lý Thiên Hữu, em điên rồi.” Đội trưởng đóng cửa xe, hai mắt bốc hỏa nhìn Lý Thiên Hữu không chút biểu tình.

“Thiên Hữu, bình tĩnh một chút, “ Tiểu Miêu vươn tay vỗ bả vai Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu không nói gì, liên tục biến đổi đường xe chạy, liên tục gia tốc, hoàn hảo ngồi trong xe đều là bộ đội đặc chủng huấn luyện có tốc độ. Nếu không chạy như bay thế kia phỏng chừng cũng không người bình thường nào dám ngồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hình như tiến nguyệt băng . . .

Cảm tạ đồng học để lại bình luận tát hoa. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chờ tôi tới cứu chị . . .

Trong xe mấy người nhìn Lý Thiên Hữu bất bình thường, sau đó người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không có nói nữa. Xe rất nhanh liền chạy đến Lâm trạch, Lý Thiên Hữu thò đầu ra hô Lâm quân gia, cửa lớn mở, xe liền lái vào.

Mấy người vào phòng, bên trong ngoại trừ người nhà họ Lâm còn có vài người bảo tiêu của La Quân. Mặt khác còn có một người nam nhân, Lý Thiên Hữu chưa thấy qua. Nàng cùng Lâm ba Lâm mẹ chào hỏi rồi đi tới bên người Lâm gia gia, hô “Lâm gia gia.”

“Nha đầu tới, ngồi.” Lúc này Lâm gia gia hoàn toàn không phải lão đầu hiền lành Lý Thiên Hữu lần đầu tiên thấy, bộ mặt ông căng thẳng, tay phải siết chặt gậy chống. Lâm gia gia nhìn 5 người bên cạnh Lý Thiên Hữu, lại nhìn Lý Thiên Hữu.

“Mấy người này đều là chiến hữu của cháu, ngày hôm nay đến thăm cháu. Nghe nói không thấy Bắc Thần, cháu một lòng sốt ruột nên đều dẫn tới đây, làm phiền rồi.” Dù Lý Thiên Hữu hoảng loạn, nhưng đầu nàng vẫn rất tỉnh táo, nhà Lâm Bắc Thần tiếng tăm lừng lẫy, Lâm lão gia từ càng đức cao vọng trọng, đánh mất lễ nghi thật là không tốt.

“Nói gì vậy, bọn nhỏ đều ngồi đi.” Lâm gia gia phát phát tay, hạ nhân đưa đến mấy cái ghế.

“Lâm gia gia. . .” Lý Thiên Hữu muốn hỏi chút gì đó, nhưng lại không biết nên hỏi cái gì, tình huống nên biết đều biết. Nàng sốt ruột Lâm Bắc Thần, mà người nhà của cô càng sốt ruột. Nhìn người trong phòng khách, nhưng không ai nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng có hạ nhân tới thay nước xem như là có thể nghe chút thanh âm. Trong lòng Lý Thiên Hữu sốt ruột muốn chết, nàng muốn ra ngoài tìm Lâm Bắc Thần, thế nhưng thành thị lớn một người nàng cũng

không quen muốn đi đâu tìm đây? Bất đắc dĩ nàng một thân bản lĩnh nhưng không có chỗ phát huy.

“Lâm gia gia, chúng cháu đi hiến hoa ngồi một hồi.” Lý Thiên Hữu có chút ngồi không yên, thấy Lâm Chí Viễn gật đầu, nàng mang theo chiến hữu đi ra ngoài.

5 người ngồi nghỉ ngơi ở ghế hiến hoa, Lý Thiên Hữu cúi đầu đi đi lại lại ở bên trong hiến hoa. Hiện tại nàng cấp thiết muốn biết tin tức của Lâm Bắc Thần, vừa nghĩ đến cô có nguy hiểm, tâm liền sinh sinh đau, như là có người cầm một con dao cùn từng chút một lôi kéo trái tim nàng. Nàng chưa bao giờ từng có cảm giác như vậy, nàng biết lúc này bản thân nhất định cực kỳ hoảng loạn, thế nhưng nàng không lo được nhiều như vậy, nàng thật sự rất sốt ruột. Nàng cũng chỉ có thể mỗi giây không ngừng đi đi lại lại, nếu như dừng lại, trong đầu liền xuất hiện dáng vẻ Lâm Bắc Thần máu me đầy mặt nằm trên mặt đất ở trên núi. Nếu còn chờ đợi như vậy, nàng sắp điên rồi.

“Thiên Hữu, em làm sao vậy?” Tiểu Miêu kéo Lý Thiên Hữu, ôn nhu hỏi.

Lý Thiên Hữu ngẩng đầu ánh mắt luống cuống nhìn về phía Thượng Kha, chậm rãi lắc đầu, “Em không biết, em rất lo lắng. . .” Nói xong nàng ôm lấy Tiểu Miêu, nàng thực sự rất lo lắng, nước mắt đều đảo quanh trong viền mắt.

Tiểu Miêu yêu thương vỗ về lưng Lý Thiên Hữu, ôn nhu an ủi ở bên tai nàng.

“Lý Thiên Hữu nhìn em chút tiền đồ này, em hoảng cái gì? Em không phải bộ đội chúng ta?” Đội trưởng là một người tính cách thô, thấy Lý Thiên Hữu hoang mang lo sợ, nàng liền giận. Một người như em ấy, tất cả mọi người cũng sốt ruột theo.” Xem bộ dáng Dương Tử Long đó lo lắng Lâm Bắc Thần, nghĩ đến cũng sẽ không gây bất lợi cho cô ấy đi?” Trần Hồng Vũ lo lắng nhìn Lý Thiên Hữu về mặt bất lực ôm Tiểu Miêu nói.

“Thương trường như chiến trường, trong lòng mỗi người nghĩ cái gì ai cũng không biết. Lợi ích trước mắt có mấy người tốt.” Ngừ điệu khinh thường của Trần Thần vang lên, đúng là nàng biết uy lực của đồng tiền, đôi khi so với đạn lợi hại hơn nhiều. Ít nhất đạn có thể cho người ta tới một thống khoái, thế nhưng vì tiền, phản bội người thân là chuyện thường xảy ra, nó sẽ xuyên qua trái tim người một cái lỗ.

“Đừng, thương nhân đều gian trá lắm. Việc này ai cũng không nói chắc được, mặc kệ thế nào, vào lúc này mang đi Lâm Bắc Thần, cũng không phải chuyện tốt.” Giang Đại Chí trầm thấp nói rằng.

“Chúng ta cũng không hiểu rõ tình huống, xem ra chỉ có thể chờ tin lão gia tử.” Trần Hồng Hiến nói xong đi tới bên người Lý Thiên Hữu. Đem nàng từ trong lòng Tiểu Miêu túm đi ra.

“Thiên Hữu, em làm sao vậy? Có chuyện gì gạt chúng tôi?” Trần Hồng Hiến kéo tay Lý Thiên Hữu cúi đầu nhìn Lý Thiên Hữu nói rằng.

“Không có, em cũng không biết, lòng em hoảng muốn chết, em chính là lo lắng nàng.” Lý Thiên Hữu một bên lắc đầu một bên xoa tay, lúc này nàng cũng không cảm giác được cánh tay đau đớn, toàn bộ đều đau ở trong lòng. Tại trước mặt chiến hữu nàng ít có biểu hiện mềm yếu ra ngoài, nàng quá tin nhiệm bọn họ rồi.

“Đừng sợ, có anh ở đây.” Trần Hồng Hiến ôm lấy Lý Thiên Hữu, dùng đôi bàn tay to lớn của anh phủ lên tóc Lý Thiên Hữu.

“Đừng, còn có anh đây, sợ gì, bất kể hẳn là Dương Tử Long hay là cái gì Long. Rơi vào tranh tay gia gia, đều mẹ nó để cho chúng nó quy thiên.” Trần Hồng Vũ huyết khí phương cương một mặt bất phẫn.

Lý Thiên Hữu cũng biết tất cả mọi người lo lắng nàng, nàng từ trong lòng Trần Hồng Hiến đi ra. Sửa sang lại quần áo, “Em đi rửa mặt.” Nói xong bước nhanh đi ra ngoài.

“Em ấy làm sao vậy?” Tiểu Miêu nhìn về phía mọi người, ánh mắt rơi vào trên người Trần Thần.

“Không biết, trùng tà.” Trần Thần tức giận nói rằng.

“Tôi cũng hiểu được ngày hôm nay Thiên Hữu phản ứng hơi quá, nàng khi nào cùng Lâm tiểu thư đó quan hệ tốt như vậy?” Giang Đại Chí hồ nghi hỏi.

“Không biết em ấy nghĩ cái gì, có thể là từng trải qua cha mẹ đều mất, em ấy chịu không nổi người bên cạnh xuất hiện nguy hiểm đi.” Trần Hồng Hiến suy nghĩ một chút nói.

Tất cả mọi người im lặng, Trần Hồng Hiến nói đúng là cho mọi người giải thích hợp lý. Trần Thần cũng không có nói tiếp, nàng như có dăm chiêu nghĩ về phản ứng của Lý Thiên Hữu, cho ra một cái kết luận, hải tử này, chứ không phải là thích Lâm Bắc Thần đó rồi đi?

Lý Thiên Hữu ở trong nhà vệ sinh phòng ngủ của Lâm Bắc Thần, nước lạnh buốt phẩy ở trên mặt, rút cuộc bình tĩnh lại. Nàng ngẫm lại vừa nãy bản thân một loạt phản ứng khác người, triệt để rõ ràng, nàng là yêu Lâm Bắc Thần rồi. Thời điểm Lâm Bắc Thần tâm tình không tốt ngữ khí đối với bản thân lạnh lùng nàng chưa bao giờ tức giận, nhìn Lâm Bắc Thần ăn mặc nửa thân trần nàng liền mặt đỏ tim đập, nhìn thấy người khác phạm là có một chút ngữ khí hoặc là động tác xúc phạm tới Lâm Bắc Thần, nàng kích động muốn giết người. Tất cả những thứ này hết thảy nói rõ một vấn đề, Lý Thiên Hữu đã yêu Lâm Bắc Thần. Lý Thiên Hữu 21 tuổi, tuy rằng chưa từng trải qua yêu đương, thế nhưng nàng biết đây là yêu. Nếu không tâm sẽ không thể sinh đau lợi hại như vậy. Nàng cầm lấy khăn mặt của Lâm Bắc Thần bịt trên mặt mình, thật sâu hít một hơi. Yêu một nữ nhân nàng cũng không có sợ, đồng tính luyện ái ở trong quân doanh nhìn mãi quen mắt, xem bộ dáng đội trưởng khăn trương viết thư cho Vương thư ký, nàng là có thể nghĩ đến, vẫn còn có người đứng một chiến tuyến với nàng.

Lý Thiên Hữu treo tốt khăn mặt, sửa sang lại bản thân, xoay người ra nhà vệ sinh, nhìn quanh gian phòng của Lâm Bắc Thần. Nhất định phải kiên trì, chờ

tôi tới cứu chị.' Lý Thiên Hữu ở trong lòng nói với Lâm Bắc Thần. Nàng biết hiện tại cũng không phải thời gian nghĩ những thứ này, thu dọn lại tâm tư ngổn ngang, Lý Thiên Hữu bước ra gian phòng của Lâm Bắc Thần.

Lý Thiên Hữu không hổ là bộ đội đặc chủng trải qua hình thức huấn luyện ma quỷ, nàng đem hết thảy bất an hết thảy lo lắng đều lưu tại gian phòng Lâm Bắc Thần, quan tâm sẽ bị loạn, đạo lý này nàng hiểu. Lúc sáng tỏ trái tim mình, nàng bình tĩnh lại rồi. Hiện tại chỉ có thể chờ, nàng không biết Lâm Bắc Thần ở đâu? Không biết Dương Tử Long vì sao trối lại bạn gái mình, thậm chí cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Thân phận của nàng rất bất tiện, hơn nữa cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể chờ tin tức từ Lâm gia gia. Ra sức thực hiện ngay lập tức cứu Lâm Bắc Thần.

Cơm tối qua đi trời bắt đầu tối, Lý Thiên Hữu cùng mấy người chiến hữu vẫn như cũ im lặng ngồi đối lập ở trên sô pha. Nghiêm túc trên mặt Lý Thiên Hữu cũng tìm không ra một tia hoảng loạn nữa, chẳng qua lòng lo lắng vẫn như cũ là lo lắng.

Lâm Chí Viễn cũng ngồi ở sô pha mặt căng thẳng không nói được một lời, nam nhân Lý Thiên Hữu không nhận ra thủy chung đứng ở phía sau hắn. Tay phải Lâm Chí Viễn nắm gậy chống, bên tay trái đặt một phần văn kiện, hắn một mực nhìn văn kiện xuất thần. Lâm nãi nãi biết được Lâm Bắc Thần mất tích thì ngất đi, lão nhân gia tuổi tác lớn, chịu không nổi đa kích. Đến lúc này còn chưa tỉnh lại, Lâm mục mục Lâm ba ba hai người trốn ở trong phòng vẫn không có đi ra, từ bên ngoài cũng nghe không thấy một chút động tĩnh, không ai biết bọn họ đang làm cái gì. . .

Hơn 9 giờ tối, một trận tiếng bước chân hỗn loạn đánh vỡ yên lặng quý dị trong phòng. Lâm Thiên Hoa mang theo hai nam tử áo đen bước nhanh đi đến.

"Cha, con mới vừa biết. Bắc Thần thế nào rồi ạ? Có tin tức chưa?" Hắn một bên xoa mồ hôi trán, một bên lo lắng hỏi Lâm Chí Viễn.

"Hừ! Mày còn biết tao là cha mày sao!" Lâm Chí Viễn thấy Lâm Thiên Hoa tiến đến, trong nháy mắt đầy phẫn nộ.

"Cha, ngày hôm nay con gặp khách hàng rất khó chơi, điện thoại di động không có điện báo. Cho nên bây giờ mới. . ." Lâm Thiên Hoa đứng ở trước mặt Lâm Chí Viễn cúi đầu nhận sai.

"Súc sinh, mày từ nhỏ đến lớn bịa đặt còn ít sao? Xem ngày hôm nay tao không đánh chết mày." Nói Lâm Chí Viễn giơ lên gậy chống hung hăng hướng Lâm Thiên Hoa vung tới.

Lâm Thiên Hoa thấy phụ thân tức giận như vậy vội vàng tránh sang một bên, Lâm Chí Viễn nhìn hắn tránh càng tức giận, gậy chống trên mặt đất gõ quang quang. Lúc này nam nhân luôn đứng phía sau Lâm Chí Viễn đã đi tới, "Lão gia, đừng tức giận tổn hại thân thể." Nói hắn đỡ Lâm Chí Viễn một lần nữa ngồi ở trên sô pha. Hắn nhìn Lâm Thiên Hoa đứng xa xa lại hướng Lâm Chí Viễn nói rằng, "Quan trọng vẫn là dành thời gian tìm tiểu thư."

Lâm Thiên Hoa thấy nam tử này hiển nhiên sừng sốt một chút, trong ánh mắt hiện lên một tia hoảng loạn. Lý Thiên Hữu xem tại trong mắt, nghĩ này thật đúng là có ý tứ, xem ra nếu muốn tìm được Bắc Thần, nhị thúc hắn là có thể bắt đầu tác dụng rất lớn. Lý Thiên Hữu hí hóp nhìn về phía Lâm Thiên Hoa, nàng chặt chẽ nắm nắm đấm. Tiếp tục nhìn. . .

Lâm Thiên Hoa thu hồi hoảng loạn chạy gấp hai bước, hướng về phía nam nhân kia nói, "Á Phàm, em chừng nào thì trở về?"

"Trước mày đừng để ý nó trở về lúc nào, bây giờ còn phải quản tốt chính mày đi." Lâm Chí Viễn từ sô pha đứng lên, "Á Phàm cầm lấy tư liệu cùng thằng con bất hiếu này tới thư phòng của ta." Vừa nói vừa đi lên lầu.

Lâm Thiên Hoa nhìn văn kiện trên bàn, lòng hắn cả kinh, sẽ không bị điều tra ra đi? Khi hắn phát hiện Á Phàm ở đây liền có cảm giác xấu, nếu như lão đầu phát hiện tất cả vậy giờ chết của hắn cũng tới rồi. Hắn nhìn một chút sô pha ngồi mấy khuôn mặt xa lạ, 3 nữ 3 nam, ngoại trừ Lý Thiên Hữu kia, cái khác cũng không nhận ra. Cũng không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, Á Phàm cầm lấy văn kiện trên bàn đối với hắn nói "Nhị thúc, đi thôi." Nói xong cũng lên lầu.

Lâm Thiên Hoa liếc mắt ra hiệu cho thủ hạ, đi theo. Hai người thủ hạ của hắn hơi khom người cúi đầu, chờ tiếng bước chân của Lâm Thiên Hoa đi xa, hai người đứng thẳng thân thể, mắt nhìn bọn người Lý Thiên Hữu rồi bước nhanh đi ra ngoài phòng khách.

Lý Thiên Hữu có chút đâm chiêu nhìn hai người đi ra ngoài, nàng nghĩ Lâm Thiên Hoa truyền ra ánh mắt là có ý tứ, đang hạ cái mệnh lệnh gì? Lý Thiên Hữu nhìn một chút Trần Hồng Hiền cùng Trần Hồng Vũ, lại nhìn một chút cửa, nhúu mày lại.

"Tôi đi ra ngoài hóng mát một lát, buồn tiểu." Trần Hồng Vũ lười biếng đứng dậy. Nói xong đi ra ngoài.

"Tôi cũng đi, quá kìm nén rồi, đều bỏ tay." Trần Hồng Hiền đứng dậy đi theo.

Lý Thiên Hữu nhìn hai anh em này nhận được thông tin của mình, cũng đứng lên, nàng giãn ra cơ thể. Nhìn về phía ba người còn lại, Tiểu Miêu cầm trong tay bản Fashion Magazine, Giang Đại Chí ở bên cạnh hí hoáy điện thoại của nàng, đội trưởng lại diện vô biểu tình xem báo chí.

"Đội trưởng, trước tiên các chị ngồi, em cũng đi ra ngoài nghỉ một lúc." Ba người cùng nhau nhìn về phía nàng, nàng hí hóp đôi mắt nhỏ, nhúu mày nhìn trên lầu. Thấy đội trưởng hơi gật đầu một cái sau, cũng đi ra phía ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mấy ngày nay mỗi ngày canh một, đều không phải có ý định tap văn, thật sự là bề bộn nhiều việc, cần không được nhiều như vậy. . .

Editor: Minh đã quay trở lại :D

Bạn đang đọc truyện *Phục Kịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Tôi tới cứu nữ nhân của tôi . . .

Lý Thiên Hữu đi tới trong sân, Lâm gia lão trạch bảo an rất nhiều, qua mỗi nửa giờ sẽ có hai người một tổ ở trong sân qua lại dò xét. Hơn nữa các góc đều có máy theo dõi, Lý Thiên Hữu tránh khỏi bảo an cong lưng hướng về phía sau nhà. Thư phòng của Lâm Chí Viễn tại phần cuối lầu hai, Lý Thiên Hữu đi vào một lần, thư phòng rất lớn. Cửa sổ thư phòng hướng nam, nếu như muốn tới gần nàng nhất định phải tay không leo lên lầu hai, lần lượt rộng ba tầng dọc theo lầu đi tới dựa sát ngoài cửa sổ. Lý Thiên Hữu quan sát máy thu hình, lúc ở nhà đội trưởng đi ra tất cả mọi người thay đổi quần áo khác, bên trong Lý Thiên Hữu mặc chính là áo thun đen bó sát người, bên ngoài mặc một vệ y màu đen, nàng vận động lại cánh tay bị thương, cảm giác không có gì vấn đề, tay không treo lên.

“Ba ba, cho con một cơ hội đi?” Lý Thiên Hữu dán tường nghe bên trong truyền ra thanh âm cầu xin của Lâm Thiên Hoa.

“Bắc Thần ở đâu?” Lâm Chí Viễn cường liệt hỏi.

“Ba, thực sự không phải con làm. Bắc Thần cũng là chất nữ của con mà, làm sao con sẽ hại nó?”

“Hừ! Đến bây giờ này còn không nói thật đi.” Thanh âm Lâm Chí Viễn run rẩy lên.

Lý Thiên Hữu một tay bám khe tường, cẩn thận nghe động tĩnh trong thư phòng. Lúc này nho nhỏ tiếng bước chân truyền tới, nàng quay đầu lại, thấy một cái bóng đen loáng lại đây.

“Ài?” Lý Thiên Hữu hạ thấp giọng quát lên!

“Thiên Hữu xuống đây, có tin tức.” Nói xong bóng đen lại chớp nhoáng biến mất.

Lý Thiên Hữu trực tiếp nhảy xuống, nàng rất nhanh chạy tới trong phòng. Vào phòng khách, hai huynh đệ Trần Hồng Hiến đã trở về, thấy Lý Thiên Hữu tiến đến, Hồng Hiến dùng tay ra hiệu OK, ý bảo với nàng đã giải quyết hai thủ hạ của Lâm Thiên Hoa. Lý Thiên Hữu gật đầu một cái, nhìn đội trưởng.

“Mới vừa nãy điện thoại em reo lên, tôi tiếp rồi.” Giang Đại Chí đi tới đưa điện thoại di động cho Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu nhíu chặt lông mày, chờ câu sau của Giang Đại Chí.

“Một người nam nhân gọi, nói cho một cái địa chỉ, nói là Lâm Bắc Thần ở nơi đó.”

“Đi!” Lý Thiên Hữu phun ra một chữ dẫn đầu đi ra ngoài.

“Lão đại, tôi cũng đi.” La Quân bước nhanh theo tới.

Lý Thiên Hữu liếc nhìn hán một chút, không lên tiếng, mấy người đi ra gian phòng. Vừa định lên xe, đèn xe mạnh mẽ liền quét đến, lái vào cửa lớn chính là xe của Dương Tử Long, xe thắng gấp, đỗ ở trước mặt mấy người.

Dương Tử Long hoang mang hoảng loạn xuống xe, thấy mấy người sững sốt một chút, cũng không ở lại lâu, trực tiếp chạy tới trên lầu. Lý Thiên Hữu nhìn bóng lưng Dương Tử Long, cắn răng, chịu đựng không có tức giận. Nàng hiện tại phải bình tĩnh, cứu Lâm Bắc Thần quan trọng hơn.

“La ca, đưa chìa khóa xe Lâm Bắc Thần cho tôi, anh lưu lại, bảo vệ lão gia tử.” Lý Thiên Hữu đưa tay đến trước mặt La Quân

Tiếp nhận cái chìa khóa, nàng quay đầu lại quét mắt mấy người, còn nói: “Tiểu Miêu, cậu cũng lưu lại. Giúp tôi trông nom chút, tôi sợ Lâm Thiên Hoa bắt lợi với gia gia Bắc Thần. Còn có cha mẹ nàng.” Nói xong cũng không chờ Tiểu Miêu lên tiếng trả lời, rất nhanh hướng đi xe Lâm Bắc Thần. Mấy người lẫn nhau liếc mắt nhìn, Tiểu Miêu gật đầu. “Chú ý an toàn, đội trưởng chăm sóc Thiên Hữu chút, đừng để nàng phạm sai lầm.” Nói xong cũng vào phòng.

Trong xe Lý Thiên Hữu ngồi hai huynh đệ Trần Hồng Hiến, một đường chạy như bay tới địa chỉ Hạ Phi đưa. Đó là một nhà xưởng bỏ hoang ở vùng ngoại thành, Lý Thiên Hữu chưa từng đi qua, nàng mở hướng dẫn trong xe Lâm Bắc Thần, một đường vượt đèn đỏ. Xe của đội trưởng sát sao theo ở phía sau.

Hai chiếc xe một đường phi nhanh, bởi vì vượt đèn đỏ tốc độ xe lại nhanh kinh người, không lâu sau phía sau liền vang lên tiếng còi cảnh sát. Lý Thiên Hữu nhìn gương chiếu hậu, khinh thường nhếch miệng, ra sức đạp chân ga, cùng xe cảnh sát thi đấu.

“Thiên Hữu, chớ chọc phiền phức.” Trần Hồng Hiến nhìn một chút mấy chiếc xe cảnh sát cùng đuổi kịp, hần tin tưởng bản lĩnh lái xe của Lý Thiên Hữu, dưới tốc độ xe như vậy tuy không có dẫn đến tai nạn xe cộ, nhưng là quyết không thể chọc cảnh sát, bị cảnh sát quần lấy sẽ rất phiền phức, đến lúc đó đừng nói cứu người, muốn nhất thời thoát thân cũng khó.

Lý Thiên Hữu nhìn Trần Hồng Hiến vẻ mặt nghiêm túc, hít một hơi. Sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho Hạ Phi. “Tôi bị cảnh sát theo dõi, giúp tôi giải

quyết một chút.” Nói xong nàng báo biển số xe của mình liền cúp điện thoại.

Quả nhiên không mất mấy phút xe cảnh sát liền thay đổi con đường. Trần Hồng Hiền bắt đầu nhìn Lý Thiên Hữu, thờ dài.

Xe rất nhanh ra khỏi thành, đèn đường trên phố bớt đi, trên đường sá xe cũng rất ít, hai chiếc xe một trước một sau phi nhanh. Theo hướng dẫn xe đi đến đường cái, cách mục tiêu rất gần. Lý Thiên Hữu dừng xe ở một chỗ khá rộng, mấy người rất nhanh xuống xe tụ cùng một chỗ.

Lý Thiên Hữu gọi điện thoại cho Hạ Phi, nháy mắt ra dấu cho mọi người, đi về phía đường nhỏ. Xác định được phương hướng của Hạ Phi, mấy người rất nhanh lại gần đó.

“Cô đã tới, hầy!” Thấy mấy người Lý Thiên Hữu đã chạy tới, Hạ Phi thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu các nàng xem phía trước.

Lúc mấy người tới cũng đã quan sát được rồi, tường viện đồ sộ cao hơn hai mét bao quanh một cái cửa sắt lớn cũ nát, bên trong là một mảnh gò đất không nhỏ. Tiếp theo là một loạt nhà xưởng, cao nhất 3 tầng, run run rẩy rẩy đâm chọc tại đây. Phía sau nhà chính là núi, bởi vì trời tối một hai nơi trong sân có ánh đèn nhỏ vàng, nếu có Lâm Bắc Thần ở bên trong nhất thời thật đúng là không dễ xử lý.

“Người đang ở hướng nào?” Lý Thiên Hữu nhìn vài cảnh sát vây quanh Hạ Phi, đem ánh mắt định tại trên người Hạ Phi.

“Kia, góc phòng tầng hai.” Hạ Phi chỉ chỉ nhà xưởng cuối cùng bên phải. “Lúc gọi điện thoại cho cô tôi đang đi đến đây, gián điệp của tôi cho tin tức.”

“Bên trong có bao nhiêu người?” Mắt Lý Thiên Hữu vẫn nhìn chằm chằm địa phương Hạ Phi chỉ vào, đầu lòng sít sao.

“Không rõ ràng, hẳn là sẽ không nhiều lắm, tôi quan sát qua, bên ngoài không ai đi lại, cũng không có trạm gác ngầm” Hạ Phi nhìn xung quanh một chút, nhận được tin tức hẳn lập tức liên hệ Lý Thiên Hữu, gọi mấy tên thủ hạ liền chạy đến, trên thực tế cùng Lý Thiên Hữu chân trước chân sau đi tới. “Chúng ta đi vào.” Lý Thiên Hữu phun ra bốn chữ, quay đầu lại, nhìn một chút mấy người chiến hữu.

“Thiên Hữu, quá mạo hiểm. Vũ cảnh đang trên đường, một lúc nữa hẳn sẽ đến.” Nghe Lý Thiên Hữu nói Hạ Phi sột ruột nói rằng.

“Không cần, nữ nhân của tôi tôi tới cứu, người của anh thủ bên ngoài là được.” Lý Thiên Hữu nhàn nhạt nói, bây giờ nàng quan không được người khác suy nghĩ lời nói của nàng thế nào, nữ nhân bản thân nhận định đương nhiên phải tự mình cứu ra. Nàng ngăn chặn lo lắng trong lòng đi đến mặt bên.

“Thiên Hữu, cô. .” Hạ Phi giật mình nhìn Lý Thiên Hữu, hẳn không hiểu lời của nàng là có ý gì. Hẳn chưa từng gặp qua Lý Thiên Hữu lãnh đạm như thế, bên trong biểu tình lãnh đạm đó chứa một ánh mắt vô cùng kiên nghị. Hẳn muốn khuyên nàng, cũng không biết tại sao, nhìn Lý Thiên Hữu thần tình như vậy hẳn lại không mở được miệng. Hẳn chạy gấp vài bước đuổi tới Lý Thiên Hữu, kéo cánh tay của nàng, “Mang theo cái này, chú ý an toàn.” Hạ Phi dùng thân thể hai người ngăn trở tầm nhìn phía sau, đưa súng lục bên người cho Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu nhìn súng Hạ Phi đưa qua, thoáng khẽ động dung: “Thu hồi lại, tôi không cần.” Nàng dùng khẩu khí kiên định không gì sánh được nói rằng, “Yên tâm đi, có bọn họ giúp tôi rất nhanh sẽ giải quyết.” Nói xong xua tay, ra hiệu Hạ Phi không nên theo tới nữa, nàng muốn cùng mấy người chiến hữu thương lượng đối sách.

Mấy người đang đứng cách tường vậy không xa, Lý Thiên Hữu nhìn một chút tường viện cao hơn hai mét, thu hồi đường nhìn về mặt nghiêm túc nhìn mấy người chiến hữu.

“Chúng ta âm thầm đi vào, đừng cứng đối cứng, cứu người quan trọng hơn.” Lý Thiên Hữu nói rằng

“Ừ, như vậy. .” Trần Hồng Hiền hơi suy nghĩ một chút nói tiếp “Chính hai người một tổ, em cùng Đại Chí, anh cùng Hồng Vũ, Tam đội trưởng, em tại dưới lầu nhà xưởng tiếp ứng chúng ta.”

“Đi, chúng ta phân công nhau hành động, tìm được người một tổ cứu người một tổ kiểm chế kẻ địch. Thuận lợi lập tức rút lui.” Lý Thiên Hữu nói xong cúi đầu suy nghĩ một chút “Em đi Hạ Phi mượn ống nghe đừng một chút, chúng ta phải tùy thời liên lạc.” Nói xong hướng phía Hạ Phi chạy như bay.

5 người mang tốt ống nghe điện thoại, theo tường viện trèo vào. Hai người rất nhanh đi qua gò đất, đi tới dưới lầu nhà xưởng cuối cùng, kẻ sát tường ngừng lại.

“Chúng tôi lên trước, dẫn dắt kẻ địch rời đi, các em đi cứu người.” Trần Hồng Hiền ngẩng đầu nhìn, nói với Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu gật đầu, đem hai cái đèn pin Hạ Phi kín đáo đưa cho nàng phân ra một cái cho hai huynh đệ Trần Hồng Hiền. Mấy người cũng không nói nhảm nhiều, ba người Lý Thiên Hữu bày tốt đội hình phòng ngự, hai huynh đệ Trần Hồng Hiền lưu loát leo lên lầu hai. Qua khoảng 3 phút đồng hồ, thanh âm Trần Hồng Hiền vang lên. “An toàn.”

“Đội trưởng, chúng ta lên, chính chị cẩn thận một chút.” Lý Thiên Hữu nhìn Trần Thần nói rằng.

“Ừ, cánh tay em không có việc gì đi?” Đội trưởng một mặt nghiêm nghị nhìn cánh tay trái Lý Thiên Hữu.

“Không có việc gì.” Nói xong cùng Giang Đại Chí hai người trao đổi một ánh mắt, liền leo lên lầu hai.

Lý Thiên Hữu hai người qua cửa sổ không có kính tiến vào lầu hai, hai huynh đệ Trần Hồng Hiền cong người dán sát khúc quanh hành lang, thỉnh thoảng còn nhìn phía bên này. Lý Thiên Hữu hơi híp mắt nhìn quanh bốn phía, hàng lang rất rộng rãi, hai bên phòng đã không có cửa. Bụi cũng không dày, xem

ra ở đây thường thường có người tới. Thấy Trần Hồng Hiền hướng nàng vẫy tay, hai người rất nhanh lại gần đó.

“Gian phòng cuối, thấy hai bên trái phải gian phòng không? Ít nhất có 7,8 người, dưới lầu cũng có người.” Trần Hồng Hiền vừa ý Lý Thiên Hữu cách mấy người một chỗ cầu thang không xa theo dõi. Bên ngoài gian phòng đó đứng hai nam nhân mặt vô cảm xúc, nhìn không giống như là tên côn đồ cắc kè ngoài chợ, hẳn là thân thủ sẽ không quá kém.

“Trong gian phòng đó có thanh âm nhiều hơn hai người, hai người này chính là từ nơi đó đi ra.” Thấy Lý Thiên Hữu không nói lời nào, Trần Hồng Hiền nói tiếp.

“Bọn họ có súng không?” Lý Thiên Hữu hỏi nhỏ.

“Không thấy có người cầm”

“Tôi cùng Hồng Vũ đi ra ngoài, từ cửa chính đi vào lầu một, gây ra chút động tĩnh. Hai người canh giữ ở đây, chờ người lầu hai xuống phía dưới các em mau mau đi cứu người, thuận lợi cho tin tức, chúng ta lập tức liền rút lui.” Trần Hồng Hiền hạ giọng đưa ra an bài cho tình huống trước mặt.

“Ừm.” Mắt Lý Thiên Hữu nhìn chăm chăm vào gian phòng đóng chặt kia.

“Chờ một chút.” Thấy hai huynh đệ Trần Hồng Hiền sắp có động tác, Lý Thiên Hữu vội vàng lên tiếng, “Cẩn thận một chút.” Nói xong nàng trịnh trọng nhìn ba người. Ba đại nam nhân nhìn nhau cười. Hai huynh đệ Trần Hồng Hiền liền từ cửa sổ vừa nảy tiến vào lộn ra ngoài.

“Hình như bọn chúng phát hiện có cảnh sát tới.” Giang Đại Chí nói nhỏ, Lý Thiên Hữu thấy từ trong phòng có âm hưởng đi ra hai người, dẫn đầu chính là một nam nhân gầy gò vẻ mặt âm trầm mặc một thân kiểu áo Tôn Trung Sơn, bước nhanh hướng dưới lầu đi đến. Ngay sau đó lại một người nam nhân đi ra gian phòng kia, chỉ thấy hắn gật đầu với hai người trông cửa, đem lỗ tai kê sát trên cửa như đang nghe ngóng cái gì. Lý Thiên Hữu nhìn kỹ cánh cửa kia, quả cũ nát đi. Khá, hẳn mẹ nó người nào a? Đưa người tới địa phương quý quái này. Nếu không sợ đối phương nhiều người tương đối khó chơi, đề nghị tôn thượng Lâm Bắc Thần. Lý Thiên Hữu thật muốn hiện tại liền xông lên hai lần giải quyết người, đưa cô cứu ra. Trước đây lúc làm nhiệm vụ trông coi một lần nằm sấp ít nhất chính là một ngày đêm tâm tình của nàng cũng không có gọn sóng, quả nhiên là chuyện không liên quan đến mình cao cao quai khỏi*, đổi lại nữ nhân của mình ở bên trong, cảm giác khó chịu này thật đúng là không dễ chịu. (*việc không liên quan đến mình thì mặc kệ không quan tâm)

Không lâu sau dưới lầu truyền đến tiếng vang ầm ĩ, Lý Thiên Hữu tại vị trí cách cửa thang lầu có chút xa, chỉ mơ hồ có thể nghe chút thanh âm tranh đấu.

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Muốn cùng em một chỗ . . .

“Thiên Hữu, võ cảnh tới.” Lý Thiên Hữu đang nỗ lực nghe động tĩnh dưới lầu, trong ống nghe điện thoại lại vang lên thanh âm Hạ Phi.

“Ừ, cho em 10 phút.” Lý Thiên Hữu hạ giọng nói rằng.

Hai nam nhân trông coi gian phòng chỉ là không ngừng thò đầu hướng nhìn cửa thang lầu, chính là không có ý tứ muốn động. Lòng Lý Thiên Hữu lo lắng muốn chết, trong gian phòng có thanh âm đó lại đi ra 3 nam nhân, trong đó một người nam nhân đi tới thì thầm với hai người trông coi kia vài câu cũng chạy vội xuống lầu.

“Thiên Hữu, động thủ đi.” Ngay sau đó thanh âm Trần Hồng Hiền truyền vào trong lỗ tai.

Chờ chính là những lời này, Lý Thiên Hữu một giây cũng không chậm trễ xông ra ngoài. Giang Đại Chí nhanh hơn nàng vài bước, liền nhìn hắn nhanh chóng đánh một dao xuống bên người nam nhân canh giữ ở rìa ngoài nam nhân liền ngã đi. Lý Thiên Hữu giải quyết tên khác, cảm kích nhìn Giang Đại Chí, Giang Đại Chí nhếch miệng cười, thủ thế hướng về gian phòng trông coi, người liền loáng đi vào, dán gần cửa phòng đã bị đóng lại.

Lý Thiên Hữu biết đây là cho mình thời gian đây, hiện thực cũng không cho phép nàng suy nghĩ nhiều cái khác, thông qua cửa phòng đóng lại nàng mơ hồ nghe trong phòng có tiếng thét chói tai của Lâm Bắc Thần. Trong ánh mắt nàng phát sinh hung quang, đưa tay rút ra dao găm trong xà cạp, một cước đem cửa đá văng, nhanh chóng quan sát góc nguy hiểm, sau khi xác định an toàn, đem ánh mắt cố định ở trên một cái giường vền vền trong phòng. Trong phòng thoáng cái an tĩnh lại, một nam nhân nửa trần ở bên giường quay đầu giật mình nhìn nàng, trong tay bưng một cái chén nước không. Trong góc giường cuộn tròn một nữ nhân vô cùng chật vật, đầu tóc rối bời, quần áo mất trật tự, một tay bị còng chặt vậy hãm ở mép giường, cuộn tròn thân thể, trên mặt lộ ra ánh mắt hoảng loạn và sợ hãi, nơi khoe miệng đọng vài giọt nước. Nhưng ánh mắt rất sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân kia, cô cũng không có chú ý tới Lý Thiên Hữu đã đứng trong cửa.

Lý Thiên Hữu chỉ dừng vài giây ở trước cửa, nàng vội vàng vọt tới trước giường, đưa tay nhắc lên cổ áo sau của nam nhân kéo dài hắn tới trên nền xi măng, nắm chặt đầu gối hai chân hắn, liều mạng uốn một cái, nam nhân kêu thảm thiết một tiếng hai tay quơ hoảng loạn, cuối cùng vô lực bảo vệ hai chân, cái trán nhất thời chảy ra mồ hôi. Khi hắn còn không có phản ứng người đi vào là địch hay bạn, hai chân liền gần như tàn phế không dùng ra một chút khí lực.

Lý Thiên Hữu đẩy ngã nam nhân khiến mình bốc hỏa, nghe tiếng gào khóc thảm thiết đó, nhìn cũng không nhìn một cái, cẩn thận từng ly từng tý tới gần Lâm Bắc Thần núp ở chân giường, lúc này Lâm Bắc Thần sắc mặt ửng đỏ, hít thở dồn dập, con mắt vẫn không nhúc nhích nhìn phía trước. Lý Thiên Hữu hơi khom thân thể ngay ở trước mặt cô, mà ánh mắt của cô như là xuyên thấu thân thể Lý Thiên Hữu không biết đang nhìn cái gì?

“Bắc Thần, đừng sợ, tôi tới cứu chị.” Lý Thiên Hữu không dám dựa vào gần quá, nằng sợ dọa đến Lâm Bắc Thần. Lần này phản ứng của Lâm Bắc Thần so với ngọn núi lửa kia càng thêm đề nằng lo lắng. Lâm Bắc Thần không có lên tiếng, ánh mắt phiêu hốt bất định, thỉnh thoảng nhìn xung quanh, cô bắt đầu khẽ nhếch miệng hô hấp, như là trong phòng thiếu dưỡng khí.

“Bắc Thần. . .” Lý Thiên Hữu thấy cô không có phản ứng ôn nhu nhẹ nhàng gọi tên của cô, hai tay sờ lên cái tay bị còng của cô. Nhẹ nhàng ôn nhu để Lâm Bắc Thần thích ứng xúc cảm như vậy.

Thấy Lâm Bắc Thần không có phản kháng, Lý Thiên Hữu lấy ra dao găm giấu ở mằng sét lộ ra mũi dao, động tác rất nhanh. Một thanh âm “cạch cạch” vang lên sau, còng tay mở ra, Lý Thiên Hữu nhẹ nhàng nâng lên cổ tay Lâm Bắc Thần đã bầm tím, giương mắt nhìn mắt Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần đột nhiên thu tay về, con mắt cô gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Bắc Hạo té trên mặt đất vẫn lằm bằm, ánh mắt ác hàn như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Thiên Hữu, ổn không?” Lúc này thanh âm Trần Hồng Hiền thờ hỏn hỏn truyền ra từ ống nghe điện thoại.

“Ổn rồi, bây giờ đi xuống, em đi từ cửa chính.” Nàng nhìn Lâm Bắc Thần trước mắt, mang theo cô như vậy đi cửa sổ hiển nhiên không thực tế.

“Được.”

Lý Thiên Hữu không chần chờ lâu, nằng yêu thương Lâm Bắc Thần là một phía, mà lúc này phải làm chính là nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này. Ngoại trừ những người bắt Lâm Bắc Thần này, Lý Thiên Hữu còn muốn thoát khỏi Hạ Phi cùng các chiến sĩ võ cảnh. Mặc kệ là ai, nằng đều không muốn dây dưa thêm nữa.

Lý Thiên Hữu nửa cúi xuống thân thể, một tay ôm dưới nách Lâm Bắc Thần, một tay nâng lên hai chân của cô, bế Lâm Bắc Thần lên. Thân thể Lâm Bắc Thần run lên một cái, cũng lung tung giẫy dụa vài lần. Lý Thiên Hữu đưa miệng tiến đến bên tai cô nhẹ giọng nói: “Bắc Thần, tôi là Thiên Hữu, đừng sợ, tôi dẫn chị rời khỏi nơi đây.” Lý Thiên Hữu một bên nhẹ nhàng dụ dỗ cô, một bên bước qua cơ thể Lâm Bắc Hạo đi ngoài cửa.

“Thiên Hữu?” Môi Lâm Bắc Thần nhúc nhích hai lần, nhỏ nhỏ kêu lên.

“Ừ, tôi ở đây.” Lý Thiên Hữu lộ ra mỉm cười thật lớn thật lòng đáp lại người trong ngực.

“Thiên Hữu, Thiên Hữu. . .” Lâm Bắc Thần không ngừng lặp lại. . .

Lý Thiên Hữu ra cửa, nhìn thấy đội trưởng cùng Giang Đại Chí canh giữ ở trước cửa. Nàng nghe Lâm Bắc Thần liên tục nhỏ giọng ní non, cùng hai người chiến hữu trao đổi một ánh mắt, nhanh chân hướng dưới lầu.

“Thiên Hữu, sao giờ em mới đến cứu chị?” Lâm Bắc Thần một tay ôm chặt cổ Lý Thiên Hữu, một tay nắm chặt vạt áo trước ngực mình.

“Là tôi không có bảo vệ tốt chị, nhắm mắt lại, rất nhanh thì an toàn.” Nghe Lâm Bắc Thần nhỏ giọng chất vấn, Lý Thiên Hữu viền mắt nóng lên, một giọt nước mắt lăn xuống theo gò má. Luôn luôn kêu ngoạ Lâm Bắc Thần, lúc này lại như một con cừu non mặc người làm thịt, khiến nằng cực kỳ đau lòng.

Lâm Bắc Thần thực sự không lên tiếng nữa, cô tựa ở trong lòng Lý Thiên Hữu, nhắm hai mắt lại. Lý Thiên Hữu bước chân kiên định, đội trưởng cùng Giang Đại Chí đi ở phía trước nằng. “Thiên Hữu, trước đừng xuống, bọn chúng có súng.” Khi thanh âm Trần Hồng Hiền vang lên, bóng người Lý Thiên Hữu đã xuất hiện trong đại sảnh lầu một. Nghe Trần Hồng Hiền nói, Lý Thiên Hữu vội vàng chuyển thân, đem Lâm Bắc Thần hộ vào trong ngực, hai bước vượt đến phía sau một cây cột. Nàng nhìn quanh tình huống lầu một, hai huynh đệ Trần Hồng Hiền trốn ở chân tường cách nằng không xa. Nhìn sang phương hướng ngược lại, hai nam nhân tay cầm súng càng không ngừng hai người quan sát động tĩnh các nằng. Lại là nam nhân mặc kiểu áo Tồn Trung Sơn, xem ra cũng là một đại nhân vật, Lý Thiên Hữu nhìn một chút thất thất bát bát người nằm trên mặt đất, người chỉ là đã hôn mê, nếu cứ lè mè như vậy nữa, đối với bên mình rất bất lợi. Lúc này Giang Đại Chí cùng đội trưởng nhích lại gần, thấy bên này có động tác, hai nam nhân phía bên kia nghe tiếng nổ hai phát súng. Nhưng cũng không có đánh tới.

“Hồng Hiền, bọn chúng đủ đạn được sao?” Đội trưởng dựa vào bên người Lý Thiên Hữu thấp giọng hỏi.

“Không đủ, trong súng lục hai người hẳn có bốn viên đạn cuối cùng.” Trần Hồng Hiền hồi đáp.

“Đội trưởng, giúp em chăm sóc Bắc Thần.” Lý Thiên Hữu nhẹ nhàng đỡ Lâm Bắc Thần tựa ở trên cây cột, dặn dò đội trưởng một tiếng, đứng lên.

Nàng nhìn bốn phía, đang muốn mượn lực vách tường leo lên trụ đá nhảy đến cách hai nam nhân gần một chút, Lâm Bắc Thần lại mở miệng: “Thiên Hữu?” Ngờ diệu thiết tha kết hợp động tác khẩn thiết.

Lý Thiên Hữu quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Thần sắc mặt rất kém cỏi, không biết vì sao mặt cô có hơi đỏ ki lạ. Nhìn ra lo lắng trong mắt Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu lộ ra mỉm cười. Lấy tay đặt ở trong lòng bàn tay Lâm Bắc Thần, nhẹ nhàng vẽ một hỏn, không chần chờ nữa nhún người nhảy ra ngoài. Từ cây cột xuống đến mặt đất, thân thể Lý Thiên Hữu chỉ mới vừa đụng tới sàn, liền lộn nghiêng ra ngoài. Theo hai tiếng súng vang, thân thể của nằng núp cách nơi hai nam nhân ẩn thân không xa.

Còn lại hai viên đạn, Lý Thiên Hữu nghĩ làm sao ứng đối, cần tốc chiến tốc thắng, chỗ hai huynh đệ Trần Hồng Hiền núp là góc chết, rất khó hành động. Giữa lúc nàng suy nghĩ sừng lại vang lên, chỉ thấy Giang Đại Chí theo tuyến đường vừa nảy vọt đến chỗ nàng, hai tiếng súng vang qua đi, ngoại trừ đội trưởng ra bốn người đều hành động. Hai nam nhân trong nháy mắt đã bị Lý Thiên Hữu đạp tại dưới chân, Trần Hồng Vũ dùng chân hung hăng đá nam nhân kiểu áo Tôn Trung Sơn một cước. Sau đó học Lý Thiên Hữu dùng chân đạp lên mặt nam nhân kia.

Lý Thiên Hữu nhìn xuống kích động muốn giết người không gì sánh được trong lòng, mắt liếc nam nhân kiểu áo Tôn Trung Sơn, nam nhân kia không chút nào lưu ý tình cảnh bản thân, ánh mắt băng lãnh phóng ra hàn quang, gắt gao nhìn mấy người.

Lý Thiên Hữu hướng mắt cá chân phải của nam nhân kiểu áo Tôn Trung Sơn hung hăng đạp xuống, đối với người thương tổn nữ nhân của mình, này đã là nàng xử phạt nhẹ nhất rồi. Rất bất ngờ, không có nghe thấy tiếng quỷ kêu như giết lợn, xem ra nam nhân này coi như có chút cốt khí. Lý Thiên Hữu cũng không tiếp tục dây dưa, bước nhanh về phía Lâm Bắc Thần.

Lý Thiên Hữu một lần nữa ôm lấy Lâm Bắc Thần đi ra ngoài cửa, lúc này mười phút thời gian ước hẹn cùng Hạ Phi còn chưa tới. Ra ngoài cửa chính chỉ có nửa cánh, bên ngoài sáng hơn lúc trước rất nhiều. Lý Thiên Hữu nhú mày ngừng cước bộ.

“Thiên Hữu, Lâm tiểu thư làm sao vậy?” Giang Đại Chí đứng ở bên cạnh Lý Thiên Hữu, nhìn một chút Lâm Bắc Thần trong lòng Lý Thiên Hữu, không nhìn được hỏi.

Lý Thiên Hữu cúi đầu nhìn trong lòng Lâm Bắc Thần không ngừng giãy dụa, sắc mặt ửng đỏ, con mắt đều đỏ, còn liên tục kéo vạt áo của mình. Lý Thiên Hữu đột nhiên nhớ tới mới vừa vào gian phòng nam nhân đứng ở trước giường cầm trong tay một cái chén không, mà bên mép Lâm Bắc Thần cũng có rất nhiều chất lỏng tràn ra. Chớ không phải là bị hạ cái thuốc gì đi?

“Bắc Thần? Chị làm sao vậy?” Lý Thiên Hữu nghĩ tới đây không dám nghĩ nữa, nàng lo lắng hỏi người trong lòng.

“Thiên Hữu, nóng!” Trong mắt Lâm Bắc Thần lộ ra bất lực, bàn tay nóng hằm hập kê lên cổ Lý Thiên Hữu.

“Thiên Hữu, nàng hẳn là trúng chiêu rồi. Chúng ta mau rời đi thôi.” Đội trưởng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lý Thiên Hữu, nhìn Lâm Bắc Thần phản ứng như vậy, hơn phân nửa là bị hạ xuân dược, hoàn hảo các nàng tới đúng lúc, nếu không hậu quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

“Cái gì?” Lý Thiên Hữu nhú chặt lông mày, hai tay ôm Lâm Bắc Thần bắt giác nắm thật chặt.

“Đội trưởng, nam nhân gian phòng lầu hai đó, tôi đề hấn chết.” Lý Thiên Hữu từ trong kẽ răng nói ra mấy chữ này, tay bắt đầu cởi áo khoác của mình, Lâm Bắc Thần không ngừng lôi kéo quần áo, nàng phải dùng áo khoác bao lấy cô.

“Thiên Hữu, đừng. . . xin em!” Lâm Bắc Thần hoảng hốt nghe Lý Thiên Hữu nói, thân thể khô nóng đang từng chút ăn mòn ý chí cô, cô hung hăng cắn môi mình, chậm rãi nói: “Đừng, đừng làm hại hấn, hấn, hấn là đệ đệ chị. Lâm gia, Lâm gia duy nhất đàn ông.” Lời nói hằm hằm hồ hồ truyền vào trong tai Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu hận nghiền răng. Đệ đệ? Quá mức buồn cười. Có người đệ đệ nào sẽ đối với tỷ tỷ mình hạ xuân dược? Mẹ kiếp! Nàng thở dài, đối diện ánh mắt chiến hữu “Hồng Hiền, nghĩ biện pháp lái xe tới đi, em không muốn cho người khác nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy.” Lý Thiên Hữu vừa nói vừa bước nhanh đi ra ngoài.

“Thiên Hữu, nóng.” Lý Thiên Hữu mặc áo ba lỗ bó sát người, phía sau lưng đã bị mồ hôi xâm thấu, nàng được chiến hữu bảo hộ ở chính giữa, nghe Lâm Bắc Thần trong lòng thỉnh thoảng phát sinh thanh âm khô sở. Rất nhanh đi đến cửa lớn.

“Hạ Phi, cho tôi mượn một chiếc xe, tôi muốn lập tức mang Bắc Thần đi.” Lúc đi qua gò đất, Lý Thiên Hữu nói với ông nghe điện thoại, thời điểm đến để không bị phát hiện, đem xe đỗ xa hơn một chút, chờ Trần Hồng Hiền đem xe ra quá tốn thời gian rồi.

“Được, tôi lập tức gọi người đem xe đỗ ở cửa.” Hạ Phi rất nhanh đáp ứng

Bước ra cửa sắt lớn cũ nát, một chiếc Jeep Grand Bắc Kinh đỗ ở kia, Hạ Phi cùng mấy người thường phục đứng ở bên cạnh xe, địa phương cách xe xa hơn một chút, đứng hai hàng võ cảnh súng ống đầy đủ. Lý Thiên Hữu cảm kích nhìn Hạ Phi, ôm Lâm Bắc Thần bước nhanh đi tới bên cạnh xe, đội trưởng sớm một bước mở ra cửa ghế phụ, Lý Thiên Hữu thả người vào, dò người vào đeo dây an toàn cho Lâm Bắc Thần.

“Thiên Hữu, đừng giao chị cho Dương Tử Long, Chị muốn cùng em một chỗ.” Lâm Bắc Thần đưa tay đặt lên thân thể Lý Thiên Hữu, dùng vẻn vẻn ý thức cản dận Lý Thiên Hữu, thân thể mình phản ứng nàng lại quá rõ ràng, cô không biết Lý Thiên Hữu muốn đưa cô đi đâu, cô cũng không quan tâm những thứ này, bây giờ cô chỉ tin tưởng Lý Thiên Hữu, chỉ cần là em ấy, đi đâu cũng được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày hôm nay trở về quá muộn, hoàn hảo ngày hôm nay rút cuộc hoàn thành canh một . . .

Ngày mai quán com tỷ tỷ khai trương, phải bận rộn cả ngày, buổi tối không biết phải mấy giờ rồi, khả năng lại không canh . . .

Mấy ngày nay thật sự là bận quá . Xin lỗi đại gia . . .

Còn muốn nói một câu, đối với văn của ta mặc kệ người thích hay không, ta làm đích thực rất khổ cực, thỉnh không nên ác ý nói năng lỗ mắng. Nếu như người không thích chọn một XX đóng là tốt rồi, thỉnh không nên cho Phong Dã phụ phân cũng không nên ảnh hưởng người khác xem văn. Chính trước sau như một cảm tạ các đồng học khả ái này, cảm tạ các người hoa hoa cùng cất dấu.

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Chị là quan trọng nhất. . .

Nghe Lâm Bắc Thần nói Lý Thiên Hữu ngừng động tác, nàng cúi đầu nhìn Lâm Bắc Thần đã ghé vào trong lòng mình, nhìn thần sắc cô khó chịu. Uống một chén đó, có thể chống đỡ được đến bây giờ cũng thực sự là làm khó cô.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không giao chị cho bất luận kẻ nào.” Lý Thiên Hữu chăm chú nhìn Lâm Bắc Thần nói ra như vậy, tuy rằng nàng biết hiện tại Lâm Bắc Thần có lẽ nghe không vào, thế nhưng nàng muốn truyền đạt tình cảm của chính mình.

Nàng thay Lâm Bắc Thần chỉnh sửa tốt dây an toàn, cẩn thận nâng cô dậy từ trong lòng mình, còn nắm thật chặt áo khoác của mình trên người cô. Dàn xếp tốt sau, Lý Thiên Hữu thu lại thân thể, đóng kín cửa, xoay đầu lại nhìn mấy người chiến hữu và mấy người Hạ Phi đứng một bên.

“Đội trưởng, trước em mang nàng đi.” Lý Thiên Hữu nhìn quét một vòng, nói với đội trưởng.

“Đi nhanh đi, nàng thật không còn nhiều thời gian.” Đội trưởng lo lắng nhìn Lâm Bắc Thần trong xe, lông mày nhíu chặt vào nhau.

“Chúng ta cũng trở về thôi, sáng mai quay về bộ đội.” Trần Hồng Hiến đi tới, “Chính em cẩn thận một chút.” Nói xong vỗ vai Lý Thiên Hữu một cái.

Lý Thiên Hữu trịnh trọng gật đầu, nhanh chóng đi tới buồng lái. Trong lòng nàng không dễ chịu, nhưng cũng thực sự không có biện pháp nào, hiện tại Lâm Bắc Thần phải lập tức rời đi, không cho phép nàng cùng các chiến hữu nói thêm cái gì.

“Thiên Hữu. . .” Thấy Lý Thiên Hữu chỉ gật đầu với mình một cái liền muốn trực tiếp rời khỏi, Hạ Phi đi gấp mấy bước gọi lại nàng.

Lý Thiên Hữu một tay khoát lên cửa xe, khẽ cau mày nhìn Hạ Phi xe đối diện. “Ngày hôm nay cảm ơn anh, hôm nào mời ăn cơm đi!” Nàng nhẹ nhàng nói, miễn cưỡng cùng Hạ Phi nở nụ cười một chút. Tháo xuống ống nghe điện thoại của mình ném cho Hạ Phi, liền không hề do dự nhấc chân lên xe.

Lý Thiên Hữu vừa phát động xe, vừa nhìn phó lái xe Lâm Bắc Thần, xem ra được hiệu đã đi lên, Lâm Bắc Thần mắt nhắm hờ, đôi tay ngọc trắng nõn liên tục lôi kéo quần áo của mình. Trong miệng không ngừng hô nóng, còn mơ hồ không rõ nói chút gì đó, Lý Thiên Hữu nghe không rõ ràng lắm, chỉ có thể mơ hồ nghe cô hô tên của mình. Lý Thiên Hữu không dám đụng vào Lâm Bắc Thần, chỉ có thể đau lòng nhìn cô, nàng biết thật là từ được thúc tỉnh, chỉ cần hơi đụng chạm đến cô, không thể nghĩ ngờ là thêm dầu vào lửa.

Lý Thiên Hữu rất nhanh lái xe ra khỏi đường nhỏ, theo con đường lúc trước lái về nội thành. Xe lên đường cái, nàng nhận được điện thoại của Hạ Phi, Hạ Phi nói cho nàng nếu như muốn tăng tốc độ, có thể kéo vang còi cảnh sát, thì sẽ không có người tìm phiền toái. Lúc Hạ Phi còn muốn nói cái gì, bị Lý Thiên Hữu đứng lúc cắt đứt, nàng không tâm tình lại nói cái khác.

Treo điện thoại Hạ Phi, Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần, cau mày chuyển đến điện thoại Lâm gia. Quân gia giao điện thoại cho Lâm gia gia, Lý Thiên Hữu nói đơn giản chuyện đã xảy ra bên này, bảo Lâm gia gia không cần lo lắng, Lâm Bắc Thần đang ngủ ở trong xe mình, người rất tốt. Lâm gia gia nặng nề thở ra một hơi, tận lực cảm ơn Lý Thiên Hữu, lòng Lý Thiên Hữu đang tính toán làm sao mờ miệng nói cho Lâm gia gia đêm nay Lâm Bắc Thần không trở về Lâm trạch, Lâm gia gia lại nói ra trước. “Nha đầu, các cháu đừng trở về, quá muộn rồi, Bắc thần cũng mệt mỏi, đi Bắc Thần từ điểm nghỉ ngơi một đêm đi.” Lâm gia gia dừng một chút nói tiếp “Chờ Bắc Thần tỉnh, nói cho nàng sáng mai trở về nhìn gia gia.”

Lý Thiên Hữu từ khẩu khí của Lâm gia gia nghe không ra bất luận dị thường gì, thế nhưng nàng biết Lâm trạch nhất định nảy sinh tình hình rồi. Nhưng tình huống hẳn là không tình quá tệ, ít nhất Lâm gia gia có thể ứng phó được.

Lý Thiên Hữu ngoan ngoãn đáp ứng, lúc Lâm gia gia muốn treo điện thoại, nàng yêu cầu để chiến hữu của mình tiếp điện thoại.

“Tiểu Miêu, có phải xảy ra chuyện gì không?” Lý Thiên Hữu dùng tay trái nắm điện thoại, tay kia nắm tay lái, xe chạy như bay trên đường cái buổi tối, tuyệt không giảm tốc độ.

“Thiên Hữu em không sao chứ? Lâm tiểu thư an toàn không?” Tiểu Miêu không có trả lời Lý Thiên Hữu, ngược lại hỏi ra hai vấn đề, này càng dễ trong lòng Lý Thiên Hữu chắc mấy phần, như bản thân suy nghĩ sự tình không có nghiêm trọng.

“Yên tâm đi, mấy người chúng ta ra tay, còn có thể không kiếm được?” Lý Thiên Hữu giả vờ dễ dàng nói.

“Nhị thúc Lâm tiểu thư cùng lão gia tử trở mặt, người hai phe động thủ đánh nhau, hiện tại sự tình đã giải quyết, yên tâm đi. Người em bảo tôi trông coi đều không có chuyện gì, lão gia tử có hậu chiêu.” Tiểu Miêu hơi hốt giáng đạo.

“Ừ, em chỉ sợ nhị thúc có trò lừa, xem ra Lâm gia gia cũng không phải hồ đồ như vậy.” Lý Thiên Hữu kéo phanh tay chờ đèn đỏ.

“Lát nữa Hồng Hiến tới đón tôi, ngày mai chúng tôi trở về bộ đội, chính em cẩn thận một chút. Sớm chút quay về.” Tiểu Miêu nhẹ nhàng nói, lời nói mềm nhẹ truyền vào tai Lý Thiên Hữu để nàng an lòng không ít.

Lý Thiên Hữu thở ra một hơi, rốt cục đều giải quyết, nàng thu hồi điện thoại di động, thừa dịp đèn đỏ thời gian dài, bắt đầu nhìn xung quanh, nàng phải

tìm ngay một khách sạn, không thể để Lâm Bắc Thần khó chịu nữa. Nàng nhìn xung quanh xem xét nửa ngày, cũng không thấy có khách sạn, xem ra còn phải lái một đoạn đến nội thành mới được, nàng ảo não nghĩ.

Nghe tiếng còi ô tô vang Lý Thiên Hữu hướng bên trái nhìn sang, thấy có xe lái tới bên cạnh cửa sổ, Lý Thiên Hữu hạ cửa sổ xe thò đầu ra ngoài. Đã thấy đội trưởng đuổi nửa thân người tiến đến bên cửa sổ ô tô nàng, “Đội trưởng?” Lý Thiên Hữu giật mình kêu lên. Nàng cẩn thận nhìn một chút, đúng là đội trưởng lái xe Lâm Bắc Thần đuổi theo.

“Gọi điện thoại còn lái xe nhanh như vậy, em không muốn sống?” Đội trưởng tức giận hô. Nàng trông thấy Lý Thiên Hữu ngu như bò nhìn nàng, trừng em ấy một cái. Mắt thấy đèn đỏ, nàng lại hô, “Đuổi kịp xe tôi.” Dầm chân ga một cái xe liền lái ra ngoài.

Lý Thiên Hữu vội đuổi kịp xe đội trưởng, theo nàng bảy rẽ tám quẹo đi tới nơi ở của đội trưởng, đúng là địa phương buổi chiều nàng mới rời khỏi.

“Quang, quang” hai tiếng đội trưởng đóng sầm cửa xe đi tới bên người Lý Thiên Hữu, trong tay cầm ra một cái áo khoác nam, Lý Thiên Hữu nghi hoặc tiếp nhận áo nhìn đội trưởng. “Đem nàng gói kỹ lưỡng, ôm nàng đi tới.” Đội trưởng chỉ chỉ Lâm Bắc Thần không ngừng lắc lắc thân thể, “Đội trưởng?”

“Gọi gọi cái mông, không thấy nàng khó chịu sao? Nhanh lên một chút.” Đội trưởng mở ra cửa ghế phụ của xe Jeep Grand, kéo cánh tay Lý Thiên Hữu một cái, bảo nàng nhanh lên một chút.

Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần trong xe, đầy mắt xuân sắc, thần chí không rõ quơ lung tung. Lý Thiên Hữu bước xa một bước che lại thân thể, đội trưởng bị đẩy đến một bên, nàng không muốn những người khác thấy Lâm Bắc Thần như vậy, đội trưởng cũng không được.

Đội trưởng nhìn Lý Thiên Hữu khẩn trương, nặng nề “Thiết” một tiếng, xoay người chạy lên lầu, ai hiếm lạ nhìn vậy.

Lý Thiên Hữu rất nhanh cởi ra dây an toàn, Lâm Bắc Thần lập tức liền nhào vào trong lòng của nàng, nàng cũng không né tránh, ném quần áo đội trưởng cho tới phía sau, lần nữa quần áo của mình lên người Lâm Bắc Thần. Hai tay dùng chút lực ôm người ở trong lòng.

Bình thường bất luận là ôm hay cồng Lâm Bắc Thần đều cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, căn bản không tốn sức. Thế nhưng lần này Lâm Bắc Thần mạnh mẽ ở trong lòng nàng lộn xộn, liên tục giãy dụa, tay không phải kéo quần áo của mình, chính là tới kéo quần áo của Lý Thiên Hữu. Lúc đến trước cửa nhà đội trưởng, Lý Thiên Hữu mệt ra một thân mồ hôi.

Cửa không khóa, Lý Thiên Hữu giày cũng không đổi ôm người liền đi vào trong, vừa lúc gặp phải Vương Kỳ từ phòng bếp bưng ra khay hoa quả, Lý Thiên Hữu sững sốt một chút, vội vàng chạy lên lầu. Cũng không không bắt chuyện, đùa gì thế? Lúc này Lâm Bắc Thần còn vui ở trong lòng nàng râm rì, cái dạng này nếu như để Vương Kỳ thấy, nên nghĩ Lâm Bắc Thần như thế nào? Lý Thiên Hữu một bên lên lầu một bên ở trong lòng mắng đội trưởng, có người cũng không nói một chút, sớm biết vậy không theo nàng trở về.

“Thiên Hữu, gian phòng thứ hai bên trái, Kỳ Kỳ mới đổi giường chiếu.” Đội trưởng tại dưới lầu hướng về phía bóng lưng Lý Thiên Hữu gọi

Lý Thiên Hữu cũng không lên tiếng, lên lầu trực tiếp đi đến gian phòng đội trưởng nói. Vào phòng, đặt Lâm Bắc Thần ở trên giường, nhanh chóng chạy vào phòng tắm lấy khăn mặt, lấy được nước lạnh lại chạy ra, nhìn mặt Lâm Bắc Thần đỏ ửng, Lý Thiên Hữu nghĩ hẳn nên vật lý giảm nhiệt độ cho cô. Chính là hiện tại khí trời bắt đầu lạnh, nếu không lúc này nên để Lâm Bắc Thần tắm nước lạnh sẽ tốt hơn rất nhiều.

Trần Thần lác lác đến lầu hai, đứng ở cửa phòng nhìn Lý Thiên Hữu ngây ngốc, vừa lau mặt cho Lâm Bắc Thần, vừa phải ứng phó thân thể đối phương dầy dụa, tiểu dạng sốt ruột kia, nhanh chóng dầy dụa mồ hôi. “Xi.” Trần Thần không nhịn cười được.

Lý Thiên Hữu không giải thích được quay đầu, nhìn đội trưởng bộ dáng lưu manh dựa vào trước cửa xem trò vui, nàng trừng mắt đội trưởng, đem Lâm Bắc Thần từ trên người một lần nữa kéo về trên giường, đắp chăn cho cô, Lý Thiên Hữu hai tay mềm nhẹ ấn lại Lâm Bắc Thần, không cho cô động. Quay đầu nhìn đội trưởng.

“Đội trưởng?” Lý Thiên Hữu không thể không thả mềm ngữ khí, hiện tại đầu nàng đầy mồ hôi, thực sự là không biết làm sao giải quyết bây giờ.

“A, Thiên Hữu không nghĩ tới nha, rời khỏi bộ đội em thật đúng là như một ngu ngốc.” Đội trưởng giọng nói tràn đầy châm chọc.

“Ách. . . Làm sao bây giờ?” Lý Thiên Hữu vẻ mặt đau khổ nhìn đội trưởng.

“Em biết nàng làm sao bị vậy đúng không? Biết nàng uống xuân dược đúng?” Đội trưởng vô lại cười nhìn Lý Thiên Hữu.

“Ừ.” Lý Thiên Hữu cúi đầu nhỏ giọng ừ, tình huống như vậy chỉ có kẻ ngu si nhìn không ra được đi? Đội trưởng này đều không phải biết rõ còn hỏi.

“Vậy em đừng nói cho tôi huấn luyện viên chưa từng giao cho em, làm sao xử lý tình huống như vậy?”

“Cái này. . .” Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần nằm ở trên giường không ngừng giãy dụa, lại nhìn một chút đội trưởng “Đội trưởng? Tôi, tôi là nữ.” Lý Thiên Hữu cắn môi nhỏ giọng nói.

“Ha ha, Lý Thiên Hữu nói cho tôi biết em thích nàng sao?” Đội trưởng ha ha nở nụ cười hai tiếng, mặt lập tức biến đổi nghiêm túc hỏi Lý Thiên Hữu.

“Cũng không phải thích, tôi yêu nàng!” Lý Thiên Hữu không chút do dự nói rằng.

“Vậy được rồi, làm việc của em, đừng khiến nàng khó chịu như vậy, thời gian lâu đối với thân thể thực sự không tốt.” Trần Thần cũng không nói rõ, ám

chỉ Lý Thiên Hữu nên làm chút cái gì!

Thấy Lý Thiên Hữu cúi đầu không nói lời nào, nàng kêu một tiếng “Thiên Hữu.” Thấy Lý Thiên Hữu ngẩng đầu, đội trưởng giơ lên cánh tay duỗi ngón tay dài nhỏ quơ quơ trái phải, “Không thể kém hơn đồ chơi đó của nam nhân.” Nói xong cười xoay người, tiện tay đóng cửa, đi xuống dưới lầu.

“Đêm nay tôi cùng Kỳ Kỳ trụ dưới lầu, các em tùy ý, không cần lo lắng, gian phòng cách âm hiệu quả tốt.” Trần Thần lớn giọng hô.

Lý Thiên Hữu ngồi lẳng lặng ở bên giường, hai tay vẫn ấn lại Lâm Bắc Thần, đầu không ngừng vang lên lời nói của đội trưởng, mặt nàng đỏ lên, đội trưởng này, còn có người đây, cứ la như vậy.

“Nếu em như thực sự không biết, thì học theo nàng đi, tin tưởng Lâm tổng của em nhất định sẽ ăn em trước.” Trần Thần mở cửa đuổi đầu vào, nói xong đóng cửa chạy nhanh như chớp.

“Cút. . .” Lý Thiên Hữu hô to

Trần Thần ngồi ở trên sofa hướng về phía Vương Kỳ cười khúc khích, Lý Thiên Hữu vừa nhìn chính là bộ dáng tiểu thụ. Trần Thần nghĩ thầm, đêm xuân khổ đoán a. Nhất định phải cùng chiến hữu kẻ vai chiến đấu mới được. Ánh mắt Trần Thần nhìn Vương Kỳ chậm rãi nhiễm lên sắc thái. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khiến đại gia thất vọng rồi, không có thịt thịt, bất quá chương sau nhất định sẽ có.

Ta nói chuyện rất giữ lời, nếu như có thời gian một ngày canh một đơn giản sẽ không cải biến, tuy rằng ta thực sự rất muốn ngủ.

Đại gia có ý kiến gì hoặc nghi vấn đều có thể giao lưu nhau, cộng đồng tiến bộ sao, cảm tạ cho ta đề ý kiến đồng học.

Nói thật có lúc viết chẳng được, thời điểm kết thấy đại gia nhắc lại sẽ rất có lòng tin, ta sẽ tiếp tục nỗ lực!

Chờ mong tiếp theo chương đi, ha ha, ta cũng rất cực phải đối mặt H độ khó cao, không biết viết a. . . .

Khác: mấy ngày nay trở về quá muộn, mã hoàn vẫn không thời gian kiểm tra, khả năng sẽ có rất nhiều lỗi chính tả, xin lỗi đại gia, bớt thời giờ ta liềncẩn thận hảo sửa một chút

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ai đẩy ai đổ? . . .

Lý Thiên Hữu bị đội trưởng nói kích động rồi, nàng ngồi ở bên giường, nhìn Lâm Bắc Thần sắc mặt ửng hồng. Trong đầu hiện lên một ít hình ảnh không thích hợp với thiếu nữ. Nàng như kẻ trộm không dám nhìn thẳng vào Lâm Bắc Thần, vừa này là bởi vì đang trong lúc nguy hiểm trong đầu nàng đều là làm thế nào thật nhanh cứu Lâm Bắc Thần, sau đó là nghĩ lập tức mang cô đến một chỗ an toàn. Cho dù Lâm Bắc Thần động tác lại treu người, Lý Thiên Hữu cũng không có một chút ý đồ xấu. Thế nhưng hiện tại, nhìn Lâm Bắc Thần như vậy, Lý Thiên Hữu nuốt nước miếng một cái. Nàng vội vàng đứng dậy chạy đi phòng tắm

Lý Thiên Hữu bật nước tràn đầy một bồn tắm, nước ấm pha thoáng lạnh chút. Nàng giơ tay lau mồ hôi trán, hít sâu một hơi, như là làm cái quyết định gì trọng đại, xoay người đi ra phòng tắm

Lâm Bắc Thần nằm ở trên giường hai chân kẹp vào chăn liên tục lung tung ma sát, cô liều mạng cắn môi, vốn là môi mỏng hồng thấu hầu như bị cô cắn chảy máu. Lý Thiên Hữu hai bước đồ đến trước giường, mềm nhẹ lấy tay kê lên môi Lâm Bắc Thần, nàng biết Lâm Bắc Thần không đến mức mất đi ý thức, cô đây là đang cực lực khắc chế bản thân. Khi bàn tay hơi lạnh của nàng đụng tới môi Lâm Bắc Thần, rõ ràng cảm giác thân thể Lâm Bắc Thần run run, “Àn. . .” phát sinh một tiếng như rên rỉ, ngâm nga.

Lý Thiên Hữu cũng không quần quýt, nàng nhìn bàn tay có chút thô ráp của mình, móng tay tu sửa ngắn ngắn. Lại tự động nhìn Lâm Bắc Thần kẹp chân giữa hai chân. Lần thứ hai hít sâu, cúi người xuống ôm lấy Lâm Bắc Thần đi đến phòng tắm

“Thiên Hữu. . .” Lâm Bắc Thần gọi nhỏ.

“Ừ? Chúng ta tắm.” Lý Thiên Hữu ôn nhu nói, nàng ôm Lâm Bắc Thần vào phòng tắm, để cô ngồi dọc theo bồn tắm. Lâm Bắc Thần hai tay vô lực ôm lấy cổ nàng. Lý Thiên Hữu do dự một chút, bắt đầu giúp Lâm Bắc Thần cởi quần áo nhăn nhúm trên người cô.

“Thiên Hữu, chị thật là khó chịu, nóng. . .” Bởi Lý Thiên Hữu như có như không động chạm, khiến Lâm Bắc Thần càng thêm khô nóng

“Ngaoan, một lát sẽ khỏi.” Lý Thiên Hữu nhanh hơn động tác trong tay, nàng nhìn Lâm Bắc Thần tự mình ngồi không được, không có cách nào Lý Thiên

Hữu đành nửa ôm cô, dùng tay kia cởi quần áo cho cô. Nàng thuận theo thân thể không ngừng giãy dụa của Lâm Bắc Thần, rất nhanh cởi ra áo của cô. Nhìn tảng lớn da thịt trắng bóc, Lý Thiên Hữu nhu động cuống họng, nghiêng đầu đi, tận lực không nhìn tới dáng người nhạ nhân của Lâm Bắc Thần. Nhưng xúc cảm trắng mịn loại trừ không ra. Sắc mặt Lý Thiên Hữu dần dần bắt đầu ửng hồng, hít thở cũng trở nên không thông. Nàng chưa từng có gần gũi tiếp xúc thân thể một người như vậy, bắt đầu thì Lâm Bắc Thần còn hung hăng dựa dẫm vào trong lòng nàng. Kia dục vọng ngủ say 21 năm trong nháy mắt bắn ra, xung kích mỗi nơi thần kinh của nàng.

Lý Thiên Hữu căng thẳng thân thể nhắm hai mắt lại, nàng hơi khom người đem Lâm Bắc Thần thân trần ôm vào lòng, đưa tay sờ lên bên hông Lâm Bắc Thần, cời ra đai lưng rộng ba ngón. Nàng cảm giác được người trong lòng không vận vẹo nữa, nàng một tay cời ra dây lưng của Lâm Bắc Thần. Lý Thiên Hữu mở mắt cúi đầu nhìn Lâm Bắc Thần trong lòng, lúc này Lâm Bắc Thần tròn mắt mê man nhìn Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu ngừng động tác tay, nhìn Lâm Bắc Thần như vậy Thiên Hữu làm sao có cảm giác bản thân đang xâm phạm cô. Lúc Lý Thiên Hữu đang sững sờ, Lâm Bắc Thần nhẹ nhàng kê tay lên bàn tay Lý Thiên Hữu dừng lại bên hông cô. Lúc Lý Thiên Hữu còn chưa kịp biết cô muốn làm gì, cái cổ căng thẳng thân thể liền mất trọng tâm, đè lên Lâm Bắc Thần ngã vào trong bồn tắm. Lòng Lý Thiên Hữu cả kinh, vội vàng dùng tay bảo vệ sau ót Lâm Bắc Thần, tay kia ôm lấy eo của cô, chân trên mặt đất từng điểm xoay mình nặng nề ngã vào bồn tắm, Lâm Bắc Thần cũng đè chồng lên người nàng. Lần này té cũng không nhẹ, bởi vì không có phòng bị còn phải che chở Lâm Bắc Thần, sau ót của nàng bị hung hăng đập một cái. Lý Thiên Hữu bản năng muốn đứng dậy, nàng thử đẩy Lâm Bắc Thần đè ở trên người, lúc này Lâm Bắc Thần mềm mại nằm ngoài trên thân thể của nàng. Tóc lộn xộn toàn bộ tán xuống, tán lên tấm lưng đơn bạc của cô. Tư thế như vậy khiến Lý Thiên Hữu thấy không rõ biểu tình của cô, thế nhưng cách áo ba lỗ bó sát người của mình, nàng rõ ràng cảm giác được hai ngọn núi không nhỏ của Lâm Bắc Thần đang đè ép tại giữa thân thể hai người.

Lý Thiên Hữu hoảng loạn dịch chuyển thân thể Lâm Bắc Thần, muốn cho cô xuống từ trên người mình. Lâm Bắc Thần ngẩng đầu thân thể dán chặt nàng, trong ánh mắt tràn ngập dục vọng. Lý Thiên Hữu hít sâu một hơi, trời ơi, sẽ không muốn làm tại đây chứ?

Lý Thiên Hữu chủ ý là muốn tắm rửa cho Lâm Bắc Thần trước, dù cho thật muốn làm chút cái gì cũng phải về đến trên giường a. Nhưng mà tại sao lại bị áp đảo ở trong bồn tắm cơ chứ? Không đợi nàng lấy lại sức, môi Lâm Bắc Thần liền dính vào, xúc cảm mềm mại áp ép để Lý Thiên Hữu đành chỉ tắt cả động tác. Lâm Bắc Thần hôn là cấp thiết mà bá đạo, cạy ra hàm răng Lý Thiên Hữu, cái lưỡi liền xông vào, như là con cá rô tặc trở về trong nước, vui vẻ sung sướng cướp đoạt trần địa của Lý Thiên Hữu. Mới nếm thử thơm ngon mật ngọt như vậy cơ thể Lý Thiên Hữu trong nháy mắt mềm xuống, nàng ngây ngô đáp lại Lâm Bắc Thần, nàng cảm thấy nụ hôn của Lâm Bắc Thần thật là thơm ngọt, cùng ngày đó trong mộng giống nhau như đúc. Khiến nàng nhin không được muốn phát ra rên rỉ thoải mái, ngâm nga. . .

Lâm Bắc Thần sờ qua tay phải của Lý Thiên Hữu, dẫn nó đi tới bên hông mình, cô bám vào tay Lý Thiên Hữu dán vào da thịt bụng dưới đi xuống tìm kiếm. Mà một tay khác cũng dò vào áo ba lỗ bó sát người của Lý Thiên Hữu cách nội y nắm chặt ngọn núi, Lý Thiên Hữu xụi lơ tại dưới thân Lâm Bắc Thần, nàng muốn rút tay ra từ trong quần Lâm Bắc Thần, thế nhưng dùng không ra một điểm khí lực. Cảm giác được Lâm Bắc Thần cách nội y của mình nắm chỗ đó, mặt nàng ửng đỏ bừng, mím chặt môi, xấu hổ quay đầu đi chỗ khác. Lâm Bắc Thần vòng tay đến sau lưng Lý Thiên Hữu hai cái liền cời ra nội y của nàng, khoát tay trực tiếp đem quần áo Lý Thiên Hữu kéo tới cổ của nàng. Thân thể Lý Thiên Hữu run run, còn chưa kịp ngăn cản, nụ hôn của Lâm Bắc Thần liền rơi xuống, ngay sau đó là cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân. Lâm Bắc Thần cấp thiết cần một chỗ đó, cũng không dùng sức, chỉ là dùng đầu lưỡi qua lại xung quanh chuyển chuyển vòng vòng. Mà Lý Thiên Hữu dưới thân cô lúc này rốt cuộc chân chính tức vũ khí, quanh quần phòng tắm tràn đầy tiếng thờ dốc nặng nề cùng tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, ngâm nga, cũng phân không rõ là ai vọng lại. . .

“Thiên Hữu, chị muốn. . .” Thanh âm Lâm Bắc Thần hơi chút khàn khàn vang lên bên tai Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu từ bên trong lơ lửng tỉnh lại, trong đầu hiện lên dáng vẻ lúc đội trưởng chạy giờ lên ngón tay. “Này cũng không thể kém hơn món đồ kia của nam nhân.” Lý Thiên Hữu nhớ tới lúc ở bộ đội đám chiến hữu có lần tán gẫu qua đề tài như vậy. Món đồ kia của nam nhân cùng ngón tay mình? Trong đầu Lý Thiên Hữu hiện lên một cái hình ảnh, nàng biết đội trưởng vừa này là sợ mình không hiểu đến những thứ này, sợ nàng không biết phải làm như thế nào. Trên thực tế nếu như đội trưởng không nói nàng cũng thực sự là không biết phải làm như thế nào. “Thiên Hữu. . .” Lúc Lý Thiên Hữu ngây người, Lâm Bắc Thần lẩm bầm một tiếng, cô cọ đầu đến trước ngực Lý Thiên Hữu, một lần nữa chiếm trụ trên ngọn núi viên trái cây đã gắng gượng kia, Lâm Bắc Thần dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn lên lại dùng đầu lưỡi đè nặng xuống, một tay xoa ngọn núi bên kia, mà một tay còn lại đã cời ra đai lưng quần dụng của Lý Thiên Hữu, bàn tay tinh tế trắng nõn bám trên son cốt thân bí của Lý Thiên Hữu, ngón tay cô uốn lượn thấm ướt khe suối không ngừng tuôn ra, liên tục khêu, đùa giỡn. Lý Thiên Hữu hít vào ngum khí lạnh, nàng bắt giác ngứa ra thân thể, giương lên cái cổ, trong lòng nàng cảm thấy xấu hổ gần chết. Thế nhưng hiện tại thân thể của chính mình như không còn bị bản thân khống chế, hoàn toàn nằm giữ tại trong tay Lâm Bắc Thần, không bao lâu nàng liền kim lòng không đầu phát ra rên rỉ, ngâm nga. . .

Lúc cảm giác được tay đặt ở giữa hai chân Lâm Bắc Thần bị kẹp có chút đau, Lý Thiên Hữu dùng sức cắn môi, nàng mở mắt liền nhìn thấy trong gương lớn mặt tường đối diện bồn tắm chiếu đến dáng vẻ của mình cùng Lâm Bắc Thần. Lúc này Lâm Bắc Thần thân trần trần trụi, đang nằm ngoài trên thân thể nàng bận rộn, mà chính nàng vẻ mặt ửng hồng, quần áo vương ở trên cổ, dây lưng cũng thả lỏng. Dĩ nhiên một bộ dáng vẻ xuân cung đồ. Nàng cố nén ngọn lửa dục vọng bị khiêu khích, muốn cho bản thân thanh tịnh chút, vừa bị Lâm Bắc Thần hôn môi xoa xoa hầu như muốn đạt đến cao triều. . Vốn việc này hẳn là nàng làm, thực sự là quá mất mặt, Lý Thiên Hữu thầm nghĩ. . .

Lý Thiên Hữu mệnh lệnh bản thân tỉnh táo lại, nàng rõ ràng cảm giác được nước ấm trong bồn tắm lạnh xuống. Nếu hai người cứ tiếp tục như vậy ngày mai không thể không cảm mạo. Nàng rút ra tay mình, không để ý Lâm Bắc Thần chống cự tay mình rút ra từ trong quần Lâm Bắc Thần. Nàng ôm Lâm Bắc Thần cẩn thận xoa người một cái, liền ngồi dậy.

Lý Thiên Hữu bước ra bồn tắm, ném xuống áo ba lỗ của mình, tiện tay kéo xuống nội y ở bên trong ném sang một bên.

Nàng đưa tay mở vòi hoa sen, chuyển nước ấm, liền mò ra trong bồn tắm Lâm Bắc Thần nhũ chất mảy vè mặt dục cầu bắt nắn. Nhanh chóng cời ra quần Lâm Bắc Thần vương ở bên hông. Tùy ý Lâm Bắc Thần dính sát trên người mình, nghiêng đầu đi, qua loa giúp Lâm Bắc Thần cọ rửa. Sau khi tắm xong cầm khăn tắm đơn giản lau lau một hồi, mặc vào áo tắm cho Lâm Bắc Thần, nhắc tay liền ôm người lên giường. Chờ chỉnh đốn tốt Lâm Bắc Thần rồi, Lý Thiên Hữu dùng một phút đồng hồ đơn giản tắm một chút, thân thể trần trụi khoác áo tắm liền đi ra phòng tắm bữa bãi khắp nơi. .

Lý Thiên Hữu đem cửa khóa trái, kéo rèm cửa sổ tắt đèn, làm tốt tất cả lại đi phòng tắm cẩn thận rửa sạch tay, liền lên giường. Không biết lúc nào áo

tắm của hai người đã bị quăng xuống đất, hai thân thể mỹ lệ dán chặt cùng nhau. Lý Thiên Hữu dán vào rường cây đi tới vùng u cốc kia, liền có dịch thể ẩm áp dính đầy bàn tay, nâng nửa năm sấp lên người Lâm Bắc Thần, dùng tay tới tới lui lui yêu, vỗ vỗ, ngẩng đầu nhìn biểu tình của Lâm Bắc Thần.

“Bắc Thần, có thể chứ?” Lý Thiên Hữu khẩn trương hỏi, nàng vẫn nghĩ Lâm Bắc Thần chính là một nữ vương cao cao tại thượng, cho dù sáng tỏ tình yêu của mình, cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới muốn đối đãi với cô như vậy.

“Thiên Hữu, muốn chị. . .” Lâm Bắc Thần mê ly nhìn Lý Thiên Hữu, cô khẽ nâng thân thể nghênh hợp với ngón tay Lý Thiên Hữu, cô muốn nhiều hơn nữa. . .

“Thế nhưng. . .” Lý Thiên Hữu tại thời điểm quan trọng như vậy có chút do dự, nàng biết Lâm Bắc Thần bị đánh thuốc, nếu không phải như vậy sẽ không có một buổi tối thể này, nàng không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, dù cho Lâm Bắc Thần đã từng yêu cầu nàng không giao cô cho bất luận kẻ nào, nhưng đó cũng không đại biểu có thể đối đãi cô như vậy.

“Thiên Hữu, mau, nhanh lên một chút.” Lâm Bắc Thần bị dẫn vật đến bây giờ còn chưa được thỏa mãn, trong lòng khó chịu như bốc hỏa.

“Được, Bắc Thần chị thực sự nguyện ý sao?” Lý Thiên Hữu bò đến bả vai Lâm Bắc Thần chăm chú nhìn cô.

“Chị biết, chị biết em là Lý Thiên Hữu, chị muốn em muốn chị. Không chỉ bởi vì thuốc. . .” Lâm Bắc Thần gián đoạn nói, trong đó còn mang theo nho nhỏ rên rỉ. .

Nghe xong như vậy, Lý Thiên Hữu không chần chờ nữa cúi đầu hôn trụ cặp môi thơm của Lâm Bắc Thần, ngón tay không chút do dự tron tiến vào trong thân thể căng mịn mà trơn trượt của Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần rời khỏi môi Lý Thiên Hữu, ngửa cổ lớn tiếng rên rỉ, còn không ngừng gọi tên Lý Thiên Hữu. Nghe thanh âm như vậy, Lý Thiên Hữu hưng phấn như hít thuốc lắc, nàng nhanh chóng đưa đẩy, mấy phút sau, Lý Thiên Hữu cảm giác ngón tay mình bị hút chặt thêm, một luồng dịch thể ẩm áp theo ngón tay chảy ra, theo đó Lâm Bắc Thần hô to một tiếng, thân thể liền mềm xuống, chỉ còn ngực kịch liệt đập phồng. . .

Lý Thiên Hữu thấy trên mặt Lâm Bắc Thần đều là mồ hôi, nàng chậm rãi rút ra ngón tay mình, vron đầu lưỡi liếm một chút, đây là mùi vị của nữ nhân nàng yêu, nàng phải thật tốt thưởng thức một hồi. Có thể mang đến cho Lâm Bắc Thần vui vẻ mãnh liệt như vậy, điều này làm Lý Thiên Hữu cảm thấy vô cùng thỏa mãn, nàng rúc thân thể chôn đầu ở giữa hai chân Lâm Bắc Thần, cẩn thận vron đầu lưỡi bắt đầu một vòng công kích mới. . . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ghen hai ngày rồi cực hoàn thành gian nan H văn, không biết có cái nào là từ ngữ miễn cảm, phỏng chừng cũng bị lệnh cường chế sửa chữa đi. . .

Là văn ta, cuối cùng một chương muốn so với phía trước click cao nhiều như vậy a? Chẳng lẽ trung gian tình tiết thực không tốt xem? ? Khóc. . .

Phàm là thấy chương này nhiều hơn nhấn lại, cất dấu đi, ta đây mà thật không dễ dàng, ta muốn tìm hoa, muốn động lực khôi phục nhật canh a. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nữ vương tà ác . . .

Lúc Lâm Bắc Thần lần thứ n đặt đến cao triều ở dưới Lý Thiên Hữu tiến công, tay Lý Thiên Hữu đã mệt rút gân. Nàng bỏ xuống từ trên người Lâm Bắc Thần, nằm ngửa tại trên giường. Thật không nghĩ tới vận động người người nóng lòng là tiêu hao thể lực như vậy. Lý Thiên Hữu hoạt động lại cánh tay, để thân thể hoàn toàn thanh tĩnh lại. .

Nàng nhìn Lâm Bắc Thần nằm ở bên người, một chút động tĩnh cũng không có, tiếng hít thở cũng dần dần bình ổn xuống. Xem ra là đang ngủ, nghĩ hết thấy vừa mới phát sinh, Lý Thiên Hữu vẫn như cũ cảm thấy mặt đỏ tim đập, tuy rằng bị ăn cũng không phải bản thân nàng. Nhớ lại lúc Lâm Bắc Thần đặt đến cao triều tiếng rên rỉ ngày một cao hơn, thực sự có phản ứng lớn như vậy sao? Chưa trải qua chuyện phòng the Lý Thiên Hữu mất tự nhiên vận vẹo thân dưới, không biết vì sao nhìn Lâm Bắc Thần như vậy, chính dưới thân nàng cũng nhịn không được ẩm ướt, tron lên, đến bây giờ còn cảm giác ngứa ngứa rất khó chịu. . .

Lý Thiên Hữu nằm một hồi, lung tung suy nghĩ xong xuôi, nàng đứng dậy đi hướng phòng tắm, đứng ở dưới vòi hoa sen đơn giản cọ rửa hạ thể, lại làm nóng cái khăn lông, trở lại trên giường. Nàng cẩn thận vì Lâm Bắc Thần lau lau thân thể, lúc này Lâm Bắc Thần lại khôi phục đáng vẻ an tĩnh dưới ánh trăng đêm đổ. Mất hơi lim dim, chỉ là thân thể còn hiện ra đỏ ửng. Lý Thiên Hữu kéo chăn trùm lên trên người nàng.

Thu thập xong tất cả Lý Thiên Hữu trở về nằm trên giường, nàng liếc nhìn thời gian, vừa vận rạng sáng hai giờ. Vết thương cánh tay trái bắt đầu nhẹ nhõm nhói đau, vốn là vết thương nên rất nhanh khép lại, bởi vì cứu lúc Lâm Bắc Thần kịch liệt vận động và vừa nãy lại ngâm mình ở trong nước mà có chút nhiễm trùng rồi. Lý Thiên Hữu ở trong lòng thờ dài, ngày hôm qua cũng quên hỏi Tiểu Miêu xin chút thuốc mỡ rồi.

Nghĩ nghĩ Lý Thiên Hữu mơ mơ màng màng ngủ thiếp.

Thời điểm đang muốn ngủ say, nàng cảm giác trên mặt truyền đến xúc cảm mịn màng, âm ẩm mềm mềm. Lý Thiên Hữu lấy tay phui đi mặt mình một

chút, xoay người tiếp tục ngủ, nằng thực sự mệt chết đi, chính là muốn ngủ.

Khi cảm giác được trên người có trọng lượng đè xuống Lý Thiên Hữu cả kinh, sột một hồi ngòai dậy, mắt nhỏ mở thật to. Nhiều năm như vậy đều luyện được thói quen, khi nằng nghe 'Ai u' một tiếng, nhanh chóng hướng bên người nhìn lại, lúc này Lâm Bắc Thần không chút hình tượng ngã chổng vó lên trời trên giường, hiển nhiên là từ trên người Lý Thiên Hữu ngã xuống. Lý Thiên Hữu nhanh đưa tay ấn mở đèn đầu giường, về mặt không rõ vì sao nhìn về phía Lâm Bắc Thần. Trong ánh mắt Lâm Bắc Thần, nằng rõ ràng cảm giác được khí tức nguy hiểm, trong lòng nằng lộp bộp một cái, xem ra nữ vương tỉnh lại rồi, Lý Thiên Hữu bất giác hơi xê dịch thân thể về góc giường, về mặt phòng bị.

Lâm Bắc Thần chậm rãi ngồi thẳng thân thể, ưu nhã thuận thuận thân tóc mình. Trên người cô vẫn không một sợi vải, thể nhưng nhìn bộ dáng của cô không chút nào cảm thấy cái gì. Trên khuôn mặt lạnh lẽo dần dần nổi lên một chút cân nhắc. Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần như vậy, tay gắt gao lôi góc chăn che khuất ngực mình. Nằng cũng không có mặc quần áo đâu, cũng không phải nằng không muốn mặc, mà là ở trong phòng tắm bị Lâm Bắc Thần lôi vào trong bồn tắm, toàn thân từ trong ra ngoài liền không có một bộ quần áo khô. "Chị muốn làm gì?" Nằng thấy Lâm Bắc Thần đang từ từ tới gần mình, có chút chột dạ hỏi. Lý Thiên Hữu trầm nghĩ, sẽ không là bởi vì vừa nãy chính mình sờ tác sờ vì* nên tức giận đi? Không thể nha? Là chính chị ấy nói nguyện ý mà. Lý Thiên Hữu nhìn không được lại xê dịch tới góc giường, mặc dù hiện tại Lâm Bắc Thần thoạt nhìn không có lãnh ngạo như bình thường, mà Lý Thiên Hữu thể nào cảm giác sợ như vậy chứ? (*hành động)

"Là chị tự đồng ý, tôi mới làm như vậy . . ." Thấy Lâm Bắc Thần không nói lời nào, Lý Thiên Hữu cao giọng nói rằng. Nằng quay đầu lại liếc nhìn phía sau, cái mông mình đều phải ngòai lên từ đầu giường rồi, vậy mà Lâm Bắc Thần còn áp sát đến trước người. Nằng nghĩ muốn đi xuống giường, nhưng vừa nghĩ đến thân thể trần truồng bại lộ ở trước mắt cô liền cảm thấy xấu hổ gần chết. Nằng nhìn Lâm Bắc Thần càng dựa càng tiến, trên mặt ngay ngắn một bộ biểu tình muốn khóc.

Lâm Bắc Thần nhìn trước mắt Lý Thiên Hữu vô cùng đáng thương, lòng không khỏi trầm nghĩ, lúc này biết sợ, vừa nãy làm gì rồi, đem cô ăn no căng điều liền muốn ngủ say như chết. Nghĩ tới thật là sướng a, nếu như cô không để nằng cũng trải nghiệm một hồi làm sao xứng đáng với cô họng đã sắp không phát ra được thanh âm nào của mình.

Thật không hổ là Lâm tổng a, cô cũng không muốn suy nghĩ nếu không phải cô uống thuốc, lại cường liệt yêu cầu Lý Thiên Hữu người ta. Hiện tại Lý Thiên Hữu cũng sẽ không uất ức héo rút ở trong góc giường.

"Nằm lại đây." Lâm Bắc Thần vỗ vỗ giường dưới thân, lạnh nhạt mở miệng. Cô cảm thấy muốn ra tay đối với Lý Thiên Hữu, chính mình nhất định phải từ khí thế áp đảo nằng trước tiên, bằng không Lý Thiên Hữu muốn phản kháng chính là mủi mình cũng không phải đối thủ.

"Bác Thần. . ." Lý Thiên Hữu xác thực bị dọa rồi, không biết vì sao đối với khí tràng của Lâm Bắc Thần, nằng bản năng không dám đi phản kháng. Lý Thiên Hữu cẩn thận xê dịch tới góc giường, tội nghiệp nhìn Lâm Bắc Thần.

Lâm Bắc Thần ở trong lòng lờm một cái, mình đáng sợ như vậy sao? Tốt xấu Lý Thiên Hữu cũng là một quân nhân biết đánh biết giết, sao đáng đáp một bộ ngực ghêch vậy.

Trên mặt Lâm Bắc Thần nở nụ cười, thả mềm ngữ khí nói rằng: "Ngủ đi, đã trễ thế này, chị cũng buồn ngủ." Nói xong nằng giật chăn một chút, nằm xuống.

Lý Thiên Hữu cẩn thận nhìn Lâm Bắc Thần đã nhắm hai mắt lại, có chút như hòa thượng sờ không thấy tóc, đây là diễn cái trò gì a? Nằng lại ngòai vài phút, lúc thấy Lâm Bắc Thần thực sự không hề có động tác, tắt đi đèn đầu giường, cẩn thận nằm ở bên giường, để lại cái khe hở rất lớn giữa hai người.

Lý Thiên Hữu cảm giác được thân thể Lâm Bắc Thần nhích lại gần, nằng căng thẳng thân thể, một cử động cũng không dám. Mãi đến khi đôi tay mềm mại của Lâm Bắc Thần bắt đầu chạy khắp tại trên người nằng, đầu nằng đột nhiên trống rỗng.

Lâm Bắc Thần không thỏa mãn xoa sò mềm nhẹ như vậy, cô nâng người ép lên người Lý Thiên Hữu, cảm giác được người dưới thân khản trương, cô hé miệng khẽ cắn trụ vành tai của nằng, thân thể Lý Thiên Hữu rõ ràng run lên một cái. "Ngoan, thả lỏng chút." Lâm Bắc Thần mềm nhẹ nói. Cô buông thả lỗ tai cắn của Lý Thiên Hữu, lắc đầu, chính diện nhìn dưới thân Lý Thiên Hữu mím chặt môi, chậm rãi cúi đầu, hai phiến môi mềm mại liền phủ lên môi Lý Thiên Hữu.

Lâm Bắc Thần có chút bá đạo hôn thẳng đến khi Lý Thiên Hữu cảm giác được thiếu dưỡng khí mới ngừng lại, lúc này Lý Thiên Hữu đã hoàn toàn thả lỏng, mềm nhũn nằm ở dưới thân Lâm Bắc Thần. Nằng cảm giác nụ hôn vừa nãy quá mỹ hảo, như là đặt mình dưới bầu trời xanh thẳm, chân đạp trên đám mây, mỹ hảo khiến nằng muốn hét gào. Lý Thiên Hữu kìm lòng không đậu ôm cổ Lâm Bắc Thần, đôi mắt nhỏ bắn ra sắc thái dục vọng.

Nằng bị Lâm Bắc Thần lần mò xoa nhẹ, cảm giác trái cây trước ngực mình cứng rắn ưỡn lên bị ẩm áp ẩm ướt mềm mại bao vây, Lý Thiên Hữu khẽ cắn môi dưới, 'Ấn.' ra tiếng.

Lâm Bắc Thần đưa tay ấn mở đèn giường, con mắt mê ly của Lý Thiên Hữu hiện lên một tia kinh ngạc.

"Ngoan, để chị nhìn dáng vẻ của em một chút." Ánh đèn vàng nhạt chiếu vào trên mặt gương ngủ của Lý Thiên Hữu, nằng động môi cũng không nói lời nào, nghiêng mặt sang một bên.

Lâm Bắc Thần thỏa mãn nhìn Lý Thiên Hữu xấu hổ, vui đầu tiếp tục thưởng thức bữa tiệc lớn của mình. Ngón tay cô theo Lý Thiên Hữu bụng dưới bằng phẳng săn chắc một đường đi tới vùng u cốc thần bí, không ngừng đẩy tưu chọc. Khi cô đè lại một viên đậu đỏ kia, Lý Thiên Hữu tràn ra tiếng rên dài, nằng nâng lên thân thể nỗ lực dán vào bàn tay Lâm Bắc Thần.

"Bác Thần. . ." Thanh âm Lý Thiên Hữu đề mê mang theo cầu xin, nằng chịu không nổi tưu chọc khiêu khích như vậy. Cảm giác mỗi một địa phương bị

Lâm Bắc Thần chạm qua đầu như muốn đẩy lửa, phía dưới càng khó chịu muốn chết. Nàng muốn nhanh lên một chút phát tiết ra ngoài, rồi lại không biết làm sao cho tốt bây giờ.

“Muốn sao?” Lâm Bắc Thần tiến đến bên tai Lý Thiên Hữu, ngón tay cũng không đành chỉ động tác. Đối với giường sự, cô cùng Dương Tử Long trải qua vài lần, tuy nhiên cũng không thường xuyên, bởi vì cô lĩnh hội không được cái loại cảm giác đó, cho nên cô không thích. Thế nhưng đêm nay không biết là do xuân được chết tiết kia, hay bởi vì đối phương là Lý Thiên Hữu, để cô thể nghiệm được từng lần sóng cao triều kích tình đi tới, để cô có loại xung động vui sướng đến muốn khóc. Lúc này cô rốt cục lý giải vì sao mỗi lần Dao Dao cùng cô nói chuyện nữ nữ đều sẽ có biểu tình thỏa mãn như vậy. Cũng là ít nhiều Dao Dao nói với cô chuyện không nên nói, để cô nhiều ít đã biết trong lúc con gái yêu nên làm thế nào.

“Ân.” Lý Thiên Hữu rất nhẹ ân, nàng nghĩ hiện tại bản thân nhất định mất mặt cực kỳ.

“Ân cái gì? Nói cho chị biết, em muốn cái gì?” Lâm Bắc Thần yêu chết Lý Thiên Hữu lúc này, tiểu dạng xấu hổ đó, nhu thuận như cừu nhỏ, khiến lòng cô trong nháy mắt lấp đầy cảm giác hạnh phúc. Cô một bên hỏi một bên không ngừng kích thích nơi mẫn cảm đó của Lý Thiên Hữu kia.

“Bác Thần. . . ân. . . em. . . em muốn. . .” Lý Thiên Hữu nói không được, hai tay bấu víu vai Lâm Bắc Thần, thân thể dùng sức nghênh đón phía trên.

“Muốn cái gì?” Lâm Bắc Thần cũng không sót ruột, hôn lấy gò má hồng thắm của Lý Thiên Hữu.

“Muốn. . . Muốn chị cho em.” Lý Thiên Hữu rốt cục vẫn nói ra, nàng đã hoàn toàn sa vào dưới đầu ngón tay của Lâm Bắc Thần, cũng quên không được âm điệu tà ác của Lâm Bắc Thần.

Khi ngón tay Lâm Bắc Thần đi qua cản trở tiến nhập thân thể Lý Thiên Hữu, theo một tiếng kêu rên, cảm giác đau tê tâm liệt phế trong nháy mắt truyền khắp toàn thân Lý Thiên Hữu, theo sau đó cái trần liên chảy xuống mồ hôi.

“Có phải rất đau?” Lâm Bắc Thần khẩn trương hỏi, ngón tay cô dừng lại ở bên trong không dám động nữa. Nhìn biểu tình thống khổ của Lý Thiên Hữu, lòng cô cũng đau theo.

Lâm Bắc Thần nhớ tới lần đầu tiên của mình, cảm giác đau đớn đó đến nay còn khiến lòng cô sợ hãi. Đó là một hôm sau bốn năm cùng Dương Tử Long yêu nhau, hai người tham gia một yến hội, Lâm Bắc Thần uống nhiều. Dương Tử Long đưa cô về nhà, cô cái gì cũng không nhớ kỹ, cũng không biết Dương Tử Long lên giường cô lúc nào. Thẳng đến cảm giác đau cuồng liệt kéo tới cô mới thanh tỉnh chút, đau đớn qua đi, cô đuổi Dương Tử Long đi. Sau đó cũng có qua vài lần, có thể là tuổi tác lớn cô cũng có dục vọng, về phương diện khác cũng là bởi vì cô nghĩ sớm muộn gì cũng sẽ là vợ Dương Tử Long, cho nên lúc Dương Tử Long lần nữa yêu cầu cũng từng phát sinh vài lần quan hệ. Thế nhưng mỗi lần đều khiến cô cảm thấy rất khó chịu, cho nên về sau cô tình nguyện nhắm mắt một mắt một mắt để Dương Tử Long ở bên ngoài tìm hoa dại, cũng không nguyện ý lại cùng hắn phát sinh quan hệ.

“Bác Thần. . .” Nghe thanh âm Lý Thiên Hữu, Lâm Bắc Thần kéo trở về tâm tư. Lý Thiên Hữu đưa tay xoa lên lông mày nhíu chặt của Lâm Bắc Thần. “Em không sao.” Lý Thiên Hữu mềm nhẹ nói.

Lâm Bắc Thần trong lòng ấm áp, cô mỉm cười hôn môi Lý Thiên Hữu, khẽ nhúc nhích ngón tay phía dưới, cảm giác được dịch thể ướt át chảy ra, nhìn Lý Thiên Hữu biểu tình không hề thống khổ, liền bắt đầu động lên.

... . (nơi này tính lược một vạn tự. . .)

“Bác Thần, em. . . em không được. . . A. . . Cầu chị tha em đi.” Mới nếm thử tình dục Lý Thiên Hữu ở lúc không biết lần thứ mấy bò lên trên đỉnh núi bắt đầu cầu xin tha thứ. Nàng cảm giác khí lực như bị hút sạch, cổ họng kêu gào đều phát không ra thanh âm.

Nghe Lý Thiên Hữu lại một lần hô lớn tên mình đạt đến cao triều, Lâm Bắc Thần đành chỉ động tác. Cô biết lần đầu tiên không thể quá túm dục. Tuy rằng cô yêu chết bộ dáng Lý Thiên Hữu ở dưới thân mình vui sướng, cô thích Lý Thiên Hữu như vậy, thẹn thùng mà ôn nhu. Cô rút ra ngón tay đưa đến trước mắt mình, nhìn ngón tay dính huyết, lòng đột nhiên sinh ra ý nghĩ muốn cả đời nắm giữ cô bé này. . .

Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu đã ngủ, dùng tay kia mềm nhẹ đẩy ra tóc dán tại mặt nàng, thay nàng lau đi lệ khóe mắt.

“Đó là nước mắt hạnh phúc sao? Trở thành nữ nhân của chị, em hạnh phúc sao?” Lâm Bắc Thần nhẹ hỏi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: các người dám hài nhi chẳng biết đủ này, ta đây suy nghĩ khổ tương hai ngày lại chịu đựng hơn nửa đêm mãi ra thành quả, cho các người nói dăm ba câu liền đồng, còn kén cá chọn canh, hẳn là muốn ta cho đại gia tới một bản hiện trường? ? Muốn bức tử ta sao?

Xem ta đa thiện lương, thỏa mãn đại gia. Thiên Hữu nàng chính là tiểu thụ. . .

Xem tại phân thượng ta đây vất vả như vậy, khán văn thì chó đều ăn núp cát giấu, cấp bản đại nhân tới chút thực sự, tát hoa cát dầu mới là vương đạo. . .

Editor: Ôi trời nửa đêm nửa hôm -.-

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đội trưởng cùng vợ . . .

Lâm Bắc Thần xuống giường, giúp Lý Thiên Hữu đã ngủ say lau lau thân thể, bản thân tắm sạch mới nằm xuống. Cô nhìn Lý Thiên Hữu ngủ ở bên người, Lý Thiên Hữu tướng ngủ rất tốt, chỉ có tiếng hít thở yếu ớt, vừa nãy lau người cho nàng Lâm Bắc Thần xếp đặt tư thế cho nàng, đến bây giờ cũng không cử động qua. Lâm Bắc Thần khẽ nhếch khóe miệng, cô cũng không muốn sinh hoạt với một người ngủ một giấc còn muốn lộn cả giường. Cô gói đầu lên cánh tay Lý Thiên Hữu, thoải mái vùi vào lòng Lý Thiên Hữu liền ngủ.

Sáng sớm sáu giờ, Trần Thần mơ hồ lung lay đi ra từ khách phòng dưới lầu. Nàng hoạt động cánh tay một chút, tối hôm qua gần như nàng cũng chiến đến bình minh. Nụ cười tà ác hiện ở trên mặt nàng, tất cả đều trong dự liệu, dễ dàng đánh hạ tiểu thư kị, hơn nữa đối phương còn bị nàng ăn sạch sẽ. Nàng vuốt cái bụng lắc tiến vào nhà bếp, nhìn bày biện vô cùng ngăn nắp sạch sẽ, thở dài. Mở tủ lạnh lấy ra một hộp sữa bò liền muốn tu vào trong bụng.

“Không được uống sữa bò lạnh.” Vương Kỳ mặc áo ngủ đi tới phía nàng, thuận lợi giành lại sữa bò trong tay nàng. Hơi giận nói rằng.

“Ách. . . sao em cũng thức dậy rồi? Không ngủ thêm một hồi.” Trần Thần vô cùng kinh ngạc nhìn tiểu nữ nhân thấp hơn nàng một cái đầu, muốn em cả đêm, thế nào dậy sớm như vậy rồi.

“Không mệt mỏi sao? Bảo bối!” Nhìn Vương Kỳ nhăn lông mày dễ thương, Trần Thần một mặt cười lưu manh, làm ra vẻ liền muốn đi nhà Vương Kỳ.

Vương Kỳ trách mắng trừng nàng, đẩy mạnh sữa bò vào trong lòng nàng. Dùng tay bắt đầu đẩy nàng, còn không thấy ngại hỏi, có thể không mệt sao? Thiếu chút nữa bị nàng 'Lăn qua lăn lại' chết. Da mặt thật là dày.

“Đi rửa mặt đi, em làm bữa sáng.” Cô tức giận nói.

“Rõ, quan lớn lão bà.” Trần Thần một nghiêm làm cái tiêu chuẩn quân lễ cho cô.

“Lắm điều. . .” Vương Kỳ không hề để ý nàng bắt đầu chuẩn bị làm bữa sáng.

Trần Thần thu thập xong chính mình, nàng nhìn trên lầu một chút, sắp bảy giờ rồi, lát nữa Tiểu Miêu các nàng sẽ đến. Nàng phải lên lầu gọi hai vị kia dậy. Nàng cẩn thận cầm điện thoại di động của mình, tìm được tiếng chuông “tín hiệu khẩn cấp tập hợp”, đem thanh âm chỉnh đến lớn nhất. Đi tới trước phòng của Lý Thiên Hữu, chiều này đối với đặc chiến đội viên như các nàng rất hữu hiệu, không quá vài giây, trong phòng liền có động tĩnh.

Nghe tín hiệu khẩn cấp tập hợp, Lý Thiên Hữu đang ngủ say đột ngột mở mắt. Lần này nàng không có lập tức ngồi dậy, nàng cử động cánh tay, quay đầu chỉ thấy Lâm Bắc Thần nhủ chặt lông mày, dốc sức vùi vào trong lòng nàng.

“Tập hợp rồi.” Lý Thiên Hữu rất nhanh rút tay ra từ dưới đầu Lâm Bắc Thần, vội vàng xoay người xuống giường.

Lâm Bắc Thần hơi giận nhìn một loạt động tác của Lý Thiên Hữu, lông mày nhăn từ từ giãn ra. Tên gốc này, sao có thể đáng yêu như vậy. Cô nhìn Lý Thiên Hữu thân thể trần truồng nhưng hồn nhiên chưa phát hiện, cong cong khóe miệng. Nhưng cô chưa kịp bật cười, theo Lý Thiên Hữu xoay người, lông mày lần nữa nhíu lại. Trong đầu cô đột nhiên nhớ lại lúc hai người lần đầu tiên ở chung Lý Thiên Hữu đã nói. “Trên người tôi có sẹo, sợ dọa đến cô.” . . . Lâm Bắc Thần ngồi dậy, kéo Lý Thiên Hữu tới đè nàng ở trên giường, tay nâng lên mặt nàng xoa nhẹ một chút, ôn nhu nói: “Đứa gốc, đây không phải ở bộ đội các em.” Nói xong kéo chăn trên người mình trùm lên người nàng.

“Thiên Hữu, đã dậy chưa?” Trần Thần lớn giọng từ bên ngoài hô.

Nghe thanh âm đội trưởng Lý Thiên Hữu triệt để tỉnh lại, nàng cắn môi dưới, lại là đội trưởng đùa dai. Không biết nàng đối với thanh âm này mãi cảm sao? Còn thường xuyên hành hạ nàng như vậy. “Liền ra ngay.” Nàng tức giận hướng về phía cửa hô trở lại. Nhìn mình trần truồng ngồi ở trên giường, mặt nàng soạn soạn một cái liền đỏ, vội kéo chăn che người. Không được tự nhiên nhìn Lâm Bắc Thần nửa tựa ở đầu giường, Lâm Bắc Thần về mặt xem thường, sờ đều sờ qua, còn che che cái gì.

“Đội trưởng!” Lý Thiên Hữu hô to.

“Sao?”

“Quần áo, có quần áo sạch sẽ không?” Lý Thiên Hữu vốn muốn nói quần áo của mình đều ướt, thế nhưng lại nghĩ không thích hợp, không thể để đội trưởng bắt được nhược điểm cười nhạo nàng.

“Không phải trong tủ quần áo có sao? Có đồ mới tự em tìm.” Dứt tiếng, liền nghe thanh âm Trần Thần xuống lầu.

“Chiến hữu của chị dậy rồi sao? Có thể ăn cơm rồi.” Trần Thần xuống tới lầu, Vương Kỳ vừa vịn từ phòng bếp đi ra.

“Dậy rồi, đang tìm quần áo. Không nghĩ tới Lâm tổng các em còn rất bạo lực đó ! !” Trần Thần cười bí ối rất muốn ăn đòn.

“Lâm tổng?” Vương Kỳ sững sờ, ngẩng đầu nhìn Trần Thần.

“Đúng vậy, Lâm Bắc Thần đó, tối hôm qua mới vừa cứu trở về.” Trần Thần kéo qua tay Vương Kỳ, đi đến phòng ăn, nàng chết đói.

“Lâm, Lâm tổng? Chị nói tối hôm qua Lý Thiên Hữu ôm trở về chính là Lâm tổng?” Vương Kỳ giật mình kêu, trời ơi, cô gãy khỏi tay Trần Thần, xoay người chạy về phòng ngủ.

“Này, em làm gì thế?” Trần Thần về mặt không giải thích được gọi cô, theo trở lại phòng ngủ. Chỉ thấy Vương Kỳ đang vội vã thay quần áo, vừa thay trong miệng còn vừa nói cái gì. Thấy Trần Thần tiến đến cô cũng bất chấp xấu hổ, “Chị vứt áo lót của em đi đâu rồi hả?” Cô đưa mắt nhìn mọi nơi, trên tay bận việc mặc quần cho mình.

“Em làm sao vậy? Gặp quỷ?” Trần Thần đưa nội y cho cô, sao nghe Lâm Bắc Thần ở đây lại phản ứng lớn như vậy?

“Sao chị không sớm nói cho em biết, người đó là Lâm tổng?” Vương Kỳ vừa mặc quần áo vừa oán giận Trần Thần.

“Là cô ấy thì sao? Hiện tại cũng không phải ở công ty các em.”

“Cũng không phải vấn đề ở nhà hay công ty, ôi trời, chị không biết, Lâm tổng chị ấy. . . . Dù sao chính là, em rất sợ chị ấy.” Vương Kỳ nói năng lộn xộn.

Vương Kỳ năm nay 25 tuổi, tới Lâm thị vài năm. Nói thật cô sợ Lâm Bắc Thần, không chỉ là cô sợ, công ty trên dưới không có mấy người không sợ, cũng không phải Lâm Bắc Thần đối xử người hà khắc, chẳng qua một thân khí tràng lạnh lẽo tự nhiên mà thành, chính là khiến người ta không dám lơ đãng. Thế nhưng làm thư ký cho Lâm Bắc Thần hai năm, cô cũng ít nhiều lý giải nữ nhân hơn cô vài tuổi này, kỳ thực người rất tốt, đối xử cấp dưới cũng tốt, chỉ là trời sinh tính cách lạnh nhạt. Mặc dù là như vậy mỗi lần thấy chị ấy, bất kể là công hay tư, trong lòng Vương Kỳ chỉ có thể có cảm giác kính nể, cô nghĩ Lâm Bắc Thần thực sự chính là nữ vương cao cao tại thượng. “Em sợ cô ấy làm cái gì?” Trần Thần cảm thấy không hiểu ra sao, vợ mình sợ lão bản đến loại trình độ này còn chưa tính, đáng giận nhất là, lão bản của em ấy rất có khả năng sẽ trở thành người yêu của lính dưới quyền nàng. Đùa gì vậy, vợ nàng sao có thể nhát chết như vậy.

“Trần Thần, em ở lại trong phòng, dựa theo tính cách Lâm tổng, chị ấy sẽ không ở lại lâu. Chờ chị ấy đi, em sẽ đi ra ngoài.” Vương Kỳ mặc quần áo, kéo hai tay Trần Thần, giọng nói hơi làm nũng.

“Không được, đây là nhà của chị, càng là nhà em. Em trốn cái gì?”

“Thế nhưng. . .” Vương Kỳ cúi đầu, cô thật không biết làm sao đối mặt Lâm tổng, luôn cảm thấy gấp mặt như vậy rất xấu hổ.

“Không nhưng nhị cái gì, em có phải là vợ chị?” Trần Thần có chút tức giận, nàng giữ đầu Vương Kỳ đặt chính diện, để cô ngẩng đầu lên.

“Đúng vậy, thế nhưng em thật có chút sợ.”

“Sợ cái gì? Có lão công ở đây, đi, mặc kệ các nàng, chị đi ăn.” Trần Thần thoáng cái bế cô, đưa đi ra ngoài.

Lý Thiên Hữu rốt cục kiểm được quần áo cho nàng và Lâm Bắc Thần, nàng giờ tay xoa xoa mồ hôi trán, chưa từng gặp người nào bắt bẻ quần áo như vậy. Hoàn hảo trong tủ quần áo nhà đội trưởng có rất nhiều quần áo, hơn phân nửa đều dán nhãn quần áo mới, áo lót quần lót đều là một đồng. Lẽ nào nhà đội trưởng là buôn bán quần áo? Lý Thiên Hữu thẹn thùng.

Lâm Bắc Thần mặc một quần thời trang, áo sơ mi ngắn tay, áo khoác ngoài kiểu dáng hơi dài giữ eo. Lý Thiên Hữu thì lại mặc quần bò, trên người vẫn là áo ba lỗ sát người, bên ngoài mặc áo hoodie sợi bông. Hai người khí chất hoàn toàn bất đồng đi chung với nhau, làm cho người ta cảm giác thật đúng là rất hài hòa.

Đi vào phòng ăn, Trần Thần cùng Vương Kỳ đang ăn bữa sáng. Nghe động tĩnh, hai người song song ngẩng đầu, Trần Thần trong miệng ngậm thìa, lộ ra nụ cười lưu manh. Vương Kỳ thì lại vụt một cái đứng lên, động tác vô cùng lớn dọa Trần Thần nhảy một cái.

“Lâm tổng.” Vương Kỳ hơi khom người chào, tư thế ngay ngắn một bộ thuộc hạ nhìn thấy lãnh đạo. Hoàng loạn vừa nãy toàn bộ biến mất.

“Ngồi.” Lâm Bắc Thần môi mỏng khẽ mở, nhẹ gạt đầu một cái.

“Đội trưởng.” Lý Thiên Hữu đứng thẳng thân thể kêu một tiếng.

Trần Thần nhìn một chút vợ mình, vẫn như cũ đứng ở đó, Lâm Bắc Thần xua tay cũng không biểu tình gì. Trong lòng nàng nói thầm, xem ra thật là có chút phong thái. Nàng trừng mắt Lý Thiên Hữu, ai cho Lâm tổng nhà người để vợ ta sợ như thế, trở lại liền làm khó dễ người.

“Ăn cơm đi, lát nữa Tiểu Miêu các nàng tới, chúng ta còn phải nhanh chóng trở lại.” Nghĩ thì nghĩ, Trần Thần vẫn đứng lên, nàng đưa tay kéo Vương Kỳ qua để cô ngồi vào bên người mình, hướng Lâm Bắc Thần làm một cái thủ thế mời.

“Không khách khí, các cô ăn đi, tôi còn có việc. Tối hôm qua làm phiền rồi. Hẹn gặp lại.” Lâm Bắc Thần tiến lên cùng Trần Thần nắm tay, bày tỏ cảm ơn của cô. Xong việc hướng về phía Vương Kỳ gật đầu, liền đi tới cửa.

“Ách. . .” Lý Thiên Hữu nhìn hai bên một chút, “Đội trưởng, em không tiễn các chị, có chuyện trở lại nói nha.” Nàng đuổi kịp Lâm Bắc Thần quay đầu lại nói với Trần Thần.

“Thiết. . . Trọng sắc khinh chiến hữu!” Trần Thần nghe tiếng đóng cửa, nói thầm

“Vợ của chị, lát nữa đưa em đi làm trước, xong việc chị lại đi.” Nàng ôn nhu hôn Vương Kỳ còn đang ngán ngạo.

Lâm Bắc Thần ra cửa mắt nhìn thẳng đi về phía thang máy, toàn bộ trong hành lang vắng vẻ vang tiếng giày cao gót đập quang quang. Lý Thiên Hữu đi theo sau cô, nàng mệt chết đi được, tổng cộng chưa ngủ tới hai tiếng, bởi vì đó là lần đầu tiên, đến bây giờ còn có chút đau đầu.

Hai người đi tới trước thang máy trùng hợp thang máy mở, Tiểu Miêu cùng mấy người Trần Hồng Hiền đi ra.

“Thiên Hữu, em không sao chứ?” Tiểu Miêu thấy đứng trước thang máy chính là Lý Thiên Hữu, nàng ấy rất nhanh chạy vội đi ra, túm cánh tay của nàng tỉ mỉ trên dưới kiểm tra.

“Em không sao, chị xem” Lý Thiên Hữu nhìn thấy mấy người chiến hữu trong lòng liền vui vẻ, nàng tại chỗ quay một vòng, biểu thị bản thân thực không có việc gì. Thấy mấy người nhìn mình xong lại đồng loạt nhìn về phía Lâm Bắc Thần, mà Lâm Bắc Thần cũng nhìn về phía bản thân, nàng nhanh chóng lên tiếng. “Bắc Thần, những người này đều là chiến hữu của em, đây là Thượng Kha, biệt hiệu Tiểu Miêu. Vị này chính là Giang Đại Chí bảo vật cộng sự của em, mỗi lần làm nhiệm vụ hai chúng em đều là một tổ. Còn hai huynh đệ song sinh kia là Trần Hồng Hiền, Trần Hồng Vũ, cùng một thôn với em.” Lý Thiên Hữu vui vẻ giới thiệu từng người.

Lâm Bắc Thần hướng mấy người mỉm cười một cái, đối với bọn họ lần thứ hai cứu giúp khách sáo vài câu, liền tiến vào thang máy chờ Lý Thiên Hữu.

“Em sẽ không tiễn mọi người, thay em hỏi thăm chỉ huy và chỉ đạo viên, còn có đám chiến hữu.” Nói xong Lý Thiên Hữu mặt hướng Tiểu Miêu “Thuốc của chị cho em giữ lại đi, cánh tay em sợ là nhiễm trùng rồi.”

“Tôi xem một chút.” Tiểu Miêu vừa nghe thấy nhiễm trùng, một mặt khẩn trương. Nàng nhanh chóng lấy ra thuốc từ trong bao, bắt đầu cởi áo khoác Lý Thiên Hữu mặc ở trên người. Mấy người liền chặn tại cửa thang máy, Lâm Bắc Thần đứng ở bên trong nhìn, cô thấy cô gái đó không hề dễ cởi quần áo Lý Thiên Hữu, hơi nhút nhát. Lý Thiên Hữu như sớm đã thành thói quen động tác như vậy, cũng không phản đối. Con gái còn chưa tính, thể nhưng hai bên trái phải còn rõ ràng đứng ba đại nam nhân đây. Lý Thiên Hữu này chẳng lẽ không biết bên trong mình chỉ mặc áo ba lỗ?

“Thiên Hữu.” Lâm Bắc Thần nhàn nhạt kêu một tiếng. Về mặt cô nghiêm túc nhìn Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu vội vàng cầm lấy thuốc trong tay Tiểu Miêu. “Em tự mình trở lại bôi là được, các chị nhanh lên một chút đi vào thôi, đội trưởng đang ăn đó.” Nói xong liền vào thang máy, quay về chiến hữu lộ ra mỉm cười ngọt ngào.

“Thiên Hữu, kiên trì rèn luyện đó. Đừng đến lúc trở lại bị đánh rất là không có lời.” Trong nháy mắt thang máy đóng cửa, truyền đến thanh âm Trần Hồng Vũ cười nhạo, ngay sau đó là ba nam nhân cười lớn. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Em và chị trong lòng đều hiểu . . .

“Sau này đừng cho người tùy tiện động thủ động cước đối với em.” Lúc thang máy gần xuống đến lầu một Lâm Bắc Thần lạnh lạnh nói, cô cũng không nhìn Lý Thiên Hữu.

“Ách. . .” Lý Thiên Hữu sùng sốt, nói gì vậy? “Lúc nào em cho người ta động thủ động cước với em?” Nàng đứng nghiêm ở bên người Lâm Bắc Thần, về mặt nghiêm nghị nhìn cô.

Lâm Bắc Thần nhìn chằm chằm nàng vài giây, cũng không lên tiếng, thang máy ngừng lại. Cô vươn tay chỉnh lý cổ áo của Lý Thiên Hữu lên trên một chút, liền đi ra ngoài.

Lý Thiên Hữu chần chờ một lát, nàng cúi đầu, xóc lên cổ áo của mình, trời ơi! Đây đều là cái gì vậy? Chỉ thấy ánh mắt nàng chiếu tới nơi nào đâu đâu cũng là dấu hôn. Lý Thiên Hữu khẩn trương nhìn trái phải một chút, chỉnh lý cổ áo mình thật ngay ngắn. Vợ vàng ra thang máy, đuổi theo Lâm Bắc Thần.

Lâm Bắc Thần lên xe sau đó từ chỗ ngồi phía sau cầm tới ví da của mình, đó là Trần Thần giúp cô mang tới. Cô lấy ra hai cái điện thoại di động của mình, chia nhau ấn nút khởi động máy, không lâu sau điện thoại di động liền trước sau vang lên. Lâm Bắc Thần nhìn đây số một cái rồi đặt điện thoại ở một bên, bắt đầu khởi động xe.

Lý Thiên Hữu phiền muộn nhìn điện thoại di động vang lên không ngừng, về mặt bất đắc dĩ. Sao người này cũng không nhận điện thoại, vang lên nàng phiền lòng. Lý Thiên Hữu không tiếp tục để ý tới Lâm Bắc Thần, quay đầu ngó nhìn ngoài cửa sổ xe. Hiện tại là sáng sớm 7 giờ hơn, trên đường người đi đường rất nhiều, mỗi người đều có vẻ vội vội vàng vàng. Lý Thiên Hữu an tĩnh lại, nàng đang cố gắng thể nghiệm cảm giác người đi đường, nàng là rời khỏi đoàn người quá lâu rồi. Nếu như ở bộ đội, lúc này tảo huấn* xong đến thời gian ăn điểm tâm. Nàng lấy cuộc sống của chính mình cùng người đi đường so sánh, nhìn một chút, trong đầu nàng bắt đầu nghĩ mấy ngày nay trở về thăm người thân, chuyện đã xảy ra những ngày qua như tàu lượn siêu tốc phóng qua phóng lại ở trong đầu nàng, tuy rằng hiện tại nàng cùng Lâm Bắc Thần đã phát sinh quan hệ, bản thân nàng là biết tâm ý của mình, thể nhưng

Lâm Bắc Thần? Chị ấy thích mình sao? Trong lòng Lý Thiên Hữu cái gì cũng không có. Nàng nhìn Lâm Bắc Thần vừa gọi điện thoại vừa lái xe, kim đồng hồ không đậu thờ dài. (*huấn luyện sáng sớm)

“Nghĩ cái gì vậy?” Lâm Bắc Thần buông điện thoại, nhìn về phía Lý Thiên Hữu, em ấy đang tốt lành bỗng thờ dài cái gì? Vừa nãy cô gọi một cuộc điện thoại cho Vương Kỳ, để cô nghỉ một ngày, lại phải xe đi tiễn chiến hữu của Lý Thiên Hữu. Bất kể nói như thế nào, các nàng vì mình mạo hiểm phía bên mình không thể không có một chút bày tỏ, cho dù là xuất phát từ phía Lý Thiên Hữu, Lâm Bắc Thần bên này cũng phải giữ vững đầy đủ thể diện.

“Không có gì.” Lý Thiên Hữu nhàn nhạt nói, nàng nghĩ không thông đơn giản cũng không nghĩ nữa. Nàng nhắm mắt hiềm thấy không có chú ý tư thế ngồi vùi ở trên ghế. Lòng nàng rất rõ ràng, Lâm Bắc Thần tuyệt đối không yêu mình giống như mình yêu chị ấy, nàng cũng không dự định hỏi, coi như là yêu có thể thế nào? Nàng là một quân nhân, tất cả đều phải lấy lợi ích quốc gia cùng nhân dân làm đầu. Nàng mới 21 tuổi, xuất ngũ đối với nàng mà nói tựa như ánh trăng trên bầu trời đêm, xa không thể với. Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Hữu tựa hồ rất mệt cũng không nói nữa, trên đường cô lại gọi điện thoại mấy người, đều là bố trí công tác. Ngày hôm nay cô không thể đi công ty, sau khi thông báo xong, trước mắt cũng có thể thấy được Lâm gia đại trạch rồi. Xe trực tiếp chạy đến trước cửa biệt thự mới ngừng lại, Lý Thiên Hữu theo Lâm Bắc Thần vào nhà. Vừa vào phòng khách liền thấy chỉ ít có mười người hoặc ngồi hoặc đứng tụ cùng một chỗ, trong đó bao gồm Dương Tử Long và Lâm Thiên Hoa. Người trong sảnh vừa nhìn người tiến vào là Lâm Bắc Thần, từng đôi mắt tràn ngập tơ máu đều rõ ràng sáng lên. Lý Thiên Hữu cố ý liếc nhìn phản ứng của Dương Tử Long và Lâm Thiên Hoa, Dương Tử Long nhìn thấy Lâm Bắc Thần trước mắt vẫn là sáng ngời, nhưng lập tức lại tối sầm xuống, cúi đầu. Lâm Thiên Hoa đứng là không có phản ứng gì, trên khuôn mặt mập mạp không mang theo bất kỳ biểu tình nào, liên tục nhìn chăm chăm vào hai nàng. Lý Thiên Hữu từ trên mặt lão nhìn không ra lão có tâm tư gì.

Trường bối Lâm gia ngoại trừ Lâm gia gia Lâm nãi nãi còn lại đều ở đây. Lâm Bắc Thần vừa vào nhà liền bước nhanh đi tới trước mặt ba bà cô, hạ thấp thân thể tựa như an ủi nắm tay Lâm ba bà. Lâm mụ mụ đứng ở một bên trên mặt như trước không có biểu tình gì, thế nhưng từ con mắt của bà Lý Thiên Hữu có thể thấy được, bà nhất định cũng là cả đêm không nghỉ ngơi, sợ là lo lắng con gái không thể ít hơn so với bất luận kẻ nào.

Lâm Bắc Thần chỉ cùng ba mẹ cô chào hỏi, liền dẫn theo Lý Thiên Hữu lên lầu, đối với những người khác cô tựa như không phát hiện, toàn bộ lựa chọn không đếm xỉa. Người này thật là tàn khốc, Lý Thiên Hữu thầm nghĩ. Từ khi nàng đi vào cũng không cơ hội nói một lời, đơn giản cũng chỉ thành thật đi theo phía sau Lâm Bắc Thần.

“Em ở đây ngủ một lát đi, chị đi nhìn gia gia.” Lâm Bắc Thần vừa vào phòng mình thẳng đến tủ quần áo, liền bắt đầu thay quần áo.

“Ừ, chị đi đi.” Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần không e dè đổi quần áo ở trước mặt nàng, nàng không được tự nhiên quay đầu, đi tới trước cửa sổ lớn nhìn ra phía ngoài. Sáng sớm ánh mặt trời không gắt nhưng cũng không mất tươi đẹp, Lý Thiên Hữu thích sáng sớm như vậy, khiến nàng có thể lập tức an tĩnh lại.

“Chóc nữa chị bảo quần gia trực tiếp đưa com tới cho em.” Lâm Bắc Thần thay xong quần áo nhìn Lý Thiên Hữu trong ánh mặt trời nói rằng, Lý Thiên Hữu đứng trong ánh nắng thoạt nhìn thuần khiết vô cùng, ngữ khí của Lâm Bắc Thần không tự giác dịu dàng lên.

“Bác Thần.” Lý Thiên Hữu quay đầu, thấy Lâm Bắc Thần đi ra ngoài, vội gọi cô lại. Nàng muốn hỏi một chút tại sao Dương Tử Long sẽ ở đây? Cũng muốn biết Lâm Bắc Thần có thái độ gì đối với lão công chính xác của cô. Thế nhưng nàng lại không biết dùng loại thân phận nào mở miệng.

“Có chuyện gì, chờ chị trở lại rồi nói.” Lâm Bắc Thần dừng lại cước bộ, quay thân thể, đi trở về trước mặt Lý Thiên Hữu, đưa tay捏捏 khuôn mặt Lý Thiên Hữu, ôn nhu nói.

“Ừ. Đi thôi? Đừng quá trễ, xong việc trở về lại ngủ một giấc.” Lý Thiên Hữu nắm chặt tay Lâm Bắc Thần vuốt mặt mình, nghiêng người lên trước, hôn một cái lên khóe môi Lâm Bắc Thần. Trên mặt lộ ra mỉm cười ngọt ngào. “Được.” Trên mặt Lâm Bắc Thần có chút mệt mỏi cũng nổi lên nụ cười. Xoay người liền đi ra ngoài.

Lý Thiên Hữu một lần nữa đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn Lâm trạch có vẻ khí phái xa hoa này, nàng thu hồi nụ cười, thờ dài một hơi. Lâm Bắc Thần thân phận như vậy là nàng có thể treo cao sao? Bản thân nàng rất rõ ràng, nhưng mà không có cách nào, hiện tại muốn bứt ra chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Muốn nàng cho rằng chưa từng quen biết qua một người như Lâm Bắc Thần, là hoàn toàn không có khả năng, đó như là muốn nàng ở trên ngực miễn cưỡng khoét đi một miếng thịt . . .

Lâm Bắc Thần gõ mở cửa phòng gia gia, đi vào. Sau khi Lâm gia gia thấy cháu gái tiến đến, đứng lên từ trên ghế nằm trước cửa sổ.

“Gia gia.” Nhìn gia gia trạng thái tinh thần phi thường không tốt, Lâm Bắc Thần trong lòng căng thẳng, đi mau vài bước.

“Bình an trở về là tốt rồi, bình an trở về là tốt rồi.” Lâm gia gia thờ dài một hơi, tuy rằng tối hôm qua nhận được điện thoại Lý Thiên Hữu gọi tới, nhưng ông chưa thấy người từ đầu đến cuối cảm thấy trong lòng không ổn định. Lâm gia gia theo thói quen nắm lấy tay cháu gái, cố sức nắm một chút, biểu thị tâm tình lo lắng của ông. “Đi phòng trong nhìn nãi nãi cháu, bà ấy lo lắng hồng rồi. Xong việc đến thư phòng, gia gia có lời muốn nói với cháu.” Lâm gia gia trên dưới nhìn một chút Lâm Bắc Thần tất cả như thường, nói xong liền ra khỏi phòng.

Lâm Bắc Thần vào phòng trong, Lâm nãi nãi nhắm mắt nằm ở trên giường. Trong phòng rèm cửa sổ che khuất một nửa, ánh dương quang rọi chiếu vào chỉ ẩm một góc. Nàng thả nhẹ bước chân, nhẹ ngồi ở bên giường. Nãi nãi tuổi tác lớn, bởi vì chuyện của cô, một bệnh này không biết phải tu dưỡng bao lâu mới có thể trở lại bình thường đây. Lâm Bắc Thần chậm rãi giơ tay lên nhẹ nhàng xoa xoa mặt nãi nãi đầy nếp nhăn, nước mắt theo gương mặt chảy xuống. Tính cách cô từ nhỏ đậm đặc là gia gia nãi nãi nuôi lớn, cũng chỉ có vào lúc này, nhìn người thân nhất của mình lòng cô mới có thể mềm yếu . . .

“Nãi nãi, bà tỉnh rồi?” Thấy nãi nãi mở mắt, Lâm Bắc Thần che giấu lấy tay lau nước mắt, về mặt thân thiết hỏi.

“Thần Thần ngoan, có phải chịu ủy khuất đúng không?” Lâm nãi nãi ngồi dậy dưới sự trợ giúp của Lâm Bắc Thần, bà nắm chặt tay cháu gái bảo bối, mắt

lão phiếm lẹ.

Lâm Bắc Thần lắc lắc đầu, cô cố nén khóc mím chặt môi. Theo nải nải mở ra hai tay, dựa sát tiến vào trong lòng nải nải ấm áp cuối cùng không nhận được nhẹ giọng nức nở. Cô quá mệt mỏi, hai tháng này cô khắp nơi đề phòng, nhưng khắp nơi có nguy hiểm. Chính nhị thúc ruột thịt của mình, bạn trai yêu nhau nhiều năm, còn có đệ đệ không bằng cảm thú. . Người muốn thương tổn cô đều là người thân cận cô nhất, cho dù nội tâm cô cỡ nào cường đại cũng chịu không nổi liên tiếp đả kích như vậy. Cô cũng xác thực cần hảo hảo phát tiết đi ra . . .

Lâm Bắc Thần ở phòng nải nải ngay người gần một giờ, dụ dỗ nải nải ăn điểm tâm mới lui đi ra. Cô trở lại phòng mình, thấy Lý Thiên Hữu ở trên giường mình ngủ say sưa. Cô vào nhà vệ sinh, rửa mặt một lần nữa bổ trang. Cô nhẹ nhàng đi tới trước giường, ngồi ở bên giường. Xuất thần nhìn Lý Thiên Hữu đang ngủ say. . .

Cảm tình Lý Thiên Hữu đối với cô, cô biết, cô cũng không phải kẻ ngu si, ở trên thương trường sờ soạng lẫn mò nhiều năm như vậy trái lại cô rất nhanh trí, tuy rằng Lý Thiên Hữu một thân bản lĩnh, thế nhưng tại trong mắt Lâm Bắc Thần năng giống như là một sinh viên tốt nghiệp mới vừa bước vào xã hội. Tất cả tâm tư đều ở trong cặp mắt nhỏ kia.

Lâm Bắc Thần đưa tay xoa mặt Lý Thiên Hữu, nhẹ nhàng mềm mòng đụng chạm. Cô cúi xuống hôn môi Lý Thiên Hữu một cái, khẽ thở dài một hơi. Trong đầu cô cũng hỗn loạn vô cùng, hai người hiện tại đã xảy ra quan hệ, một giờ trước Lý Thiên Hữu đứng ở trong ánh dương quang mềm mại hôn, thật sâu khắc ở trong lòng cô. Nhưng có thể làm sao đây? Trên người cô một đồng hỗn loạn, hơn nữa Lý Thiên Hữu thân phận quân nhân. Có rất nhiều chuyện đều không phải người muốn như thế nào là có thể như thế, ít nhất các cô không được. Điều này cô rất rõ ràng, cô chậm rãi hồi thần, dịch dịch góc chân cho Lý Thiên Hữu liền đứng dậy đi thư phòng gia gia.

Lâm Bắc Thần cách một cái bàn ngồi đối diện Lâm gia gia, trước mặt cô bày đặt một chồng văn kiện, mặt trên văn kiện thả tấm đĩa từ.

“Lần này tiểu tử Dương gia làm ra loại sự tình này là gia gia không ngờ tới.” Lâm Chí Viễn trầm trầm nói, lần này ông dự định đem tất cả mọi chuyện nói thẳng với Lâm Bắc Thần. Xảy ra chuyện như vậy sau, lòng ông càng thêm kiên định ý nghĩ vẫn không chần chẫn lăm của mình. Ông muốn Lâm Bắc Thần tiếp quản Lâm thị, gia nghiệp to như vậy về sau người thừa kế nhất định là Lâm Bắc Thần. Nếu như không phải trước đây ông luôn chú ý Lâm Bắc Thần thân phận nữ tử, cho nên vẫn đối với con trai thứ của ông trợ trụ vi ngược (nói giáo cho giặc), ngày hôm nay sẽ không có cục diện như vậy, phương diện này nhiều ít có trách nhiệm của ông. Vô luận như thế nào ông cũng không thể tiếp tục ích kỷ nữa.

Lâm Chí Viễn thấy Lâm Bắc Thần mặt lạnh xem văn kiện, giống như không có nghe thấy ông nói, thở dài một hơi nói tiếp: “Cái này là nhược điểm của Dương Tử Long rơi vào ở trong tay người khác, cháu xem một cái sẽ biết.” Ông chỉ chỉ đĩa từ trên văn kiện, không biết vì sao ở trước mặt cháu gái ông cũng không nói ra người khác kia chính là con trai thứ của mình, cũng chính là nhị thúc Lâm Bắc Thần. Ông nghĩ chuyện như vậy thực quá tàn nhẫn đối với Lâm Bắc Thần, mà đối với ông mà nói cũng quá mất mặt.

Lâm Bắc Thần mắt nhìn đĩa từ vẫn như cũ mặt lạnh không nói được lời nào, cũng không phải cô không chú ý gia gia mình. Mà là đối với Dương Tử Long sờ tặc sờ vì cô lười nói cái gì. Sự tình đã tới nước này, mặc kệ Dương Tử Long có nhiều ân tình, hoặc là bất đắc dĩ, cũng không có bất luận quan hệ gì với cô nữa. Nguyên nhân trong đó một chút cô cũng không muốn biết, cô chỉ biết là Dương Tử Long lựa chọn phản bội mình.

“Tôi hôm qua Tử Long đã tới rồi, vừa vào nhà liền quỳ xuống cho gia gia, một mực khóc nhận sai. Các cháu cùng nhau nhiều năm như vậy, gia gia không thay cháu làm chủ cái này, chính cháu quyết định đi!” Lâm Chí Viễn lại thở dài, lão nhân bảy mươi tuổi nào không muốn con cháu mình hạnh phúc? Thật không biết có phải đòi trước ông làm quá nhiều chuyện xấu, có thể là tạo nghiệt cái gì. Cho nên khiến hai người con trai duy nhất dưới gối ông nháo đến mức độ này.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ở trong thời gian này ta cũng là nhật canh . . .

Xem đi, thật xác minh ta nói, không có H chương bình luận sách một hồi liền ít đi, ai! ! !

Ta thực không muốn như lão đại mục mỗi chương lại nhai cái gì tát hoa cái gì cắt dẫu, thế nhưng không có biện pháp, ta viết văn dựa vào cái này chống đỡ động lực a. . .

Đại gia lười đánh chữ cũng được, ít nhất Xem ta vẫn cho cắt dẫu đi. Xem tại phân thượng ta đây hơn nửa đêm không ngủ được thì thỏa mãn ta đây đi. . .

Muốn nhật canh chỉ có thể lúc này, thực sự là xin lỗi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Xuất cục . . .

“Gia gia cháu đã biết, cũng không cần can nhắc cái gì, cháu sẽ không gả cho hắn. Xin gia gia vì cháu hủy hôn!” Lâm Bắc Thần phi thường nghiêm túc nói câu đầu tiên từ sau khi ngồi xuống.

“Ừ.” Lâm Chí Viễn nặng nề ừ một tiếng, cháu gái bảo bối của ông hai tháng nay ăn nhiều khổ như vậy. Nếu như bản thân sớm một chút phát hiện, có lẽ sự tình có thể tránh khỏi, cũng không phát triển đến nỗi trở thành cái tình hình hiện tại. Bây giờ đừng nói để ông hủy bỏ hôn ước một tay Dương Tử Long làm hồng, cho dù là lý không ở bên này, nếu như Lâm Bắc Thần không muốn, ông cũng sẽ làm chủ cái này.

“Những thứ này là toàn bộ tư liệu năm đó nhị thúc cháu hại ba ba cháu, gia gia già rồi, không nói cho cháu nghe, chính cháu cảm về xem một chút đi!” Lâm Chí Viễn chỉ chỉ một chồng văn kiện trước bàn Lâm Bắc Thần, nói xong ông nhích lại gần trên ghế, nhắm hờ hai mắt lại.

Lâm Bắc Thần vẫn diện vô biểu tình ngồi, quả là đáng buồn! Gia tài bạc triệu, địa vị hiển hách, Lâm gia cao không thể với tới. Nội bộ dĩ nhiên là xấu xí như vậy!

Cô biết Lâm Thiên Hoa sở dĩ còn có thể bình yên vô sự xuất hiện ở chỗ này, liền nói rõ gia gia đã làm đủ chuẩn bị. Đây là để cô bày tỏ thái độ sao? Thế nhưng trạng thái như vậy thì dễ dàng bày tỏ sao? Nếu như là xuất phát từ chân tâm, cô thật muốn khiến cha con Lâm Thiên Hoa chết!

“Gia gia, ông ta cũng muốn khiến cháu chết.” Lâm Bắc Thần nặng nề đọc rõ chữ chết, trên khuôn mặt lạnh lẽo đắp thêm một tầng băng sương. Cô không muốn bức gia gia, thế nhưng Lâm Thiên Hoa làm hại ba ba cô cả đời bại liệt trên xe lăn, hiện tại lại tới hại bản thân. Trời tạo nghiệt, còn có thể tránh được, tự mình tạo nghiệt thì không thể sống được!

Năm đó Lâm Bắc Thần mới bước vào thương trường chuyên thứ nhất học tập đó chính là phải nhẫn tâm, đối với kẻ muốn hại người của mình quyết không thể nương tay. Nhân từ với kẻ địch, đó là tàn nhẫn với chính mình.

“Gia gia biết, sở dĩ gia gia không tiếc bất cứ giá nào để Khả Phàm thu xếp từ trên xuống dưới mò nó ra từ trong tay cảnh sát, là gia gia tư tâm. Gia gia già rồi, thế nhưng dù sao nó cũng là thân cốt nhục của gia gia. . . Thần Thần, gia gia xin lỗi cháu.” Lâm Chí Viễn thở dài một tiếng, thanh âm trầm đầy bất đắc dĩ, lão nhân cả đời làm quyết sách, nhưng hiện tại đối mặt cháu gái mình cũng không còn sức lực nói chuyện.

Lâm Bắc Thần lại trầm mặc, cô còn có thể nói cái gì đây? Nếu như mình kiên trì ý kiến muốn Lâm Thiên Hoa chết, đó không thể nghi ngờ là đâm dao vào trong ngực gia gia nãi nãi, có thể sẽ uy hiếp mệnh hai lão nhân. Chuyện như thế dù sao chẳng nữa cô cũng không muốn nhìn đến, cô hơi nhích thân thể về phía sau, trong mắt dần dần xông tới tức giận không thể khống chế. Cô nhìn Lâm Chí Viễn ngồi ở đối diện che giấu không được một mối, môi mòng khê mở nói: “Vậy gia gia còn để cháu phân giải cái gì đây? Quyết định ngay đều không phải đã làm xong rồi sao? Thông báo Thần Thần một tiếng liền được rồi.” Lâm Bắc Thần trong lời nói tràn ngập châm chọc cùng tự giễu. Cô chưa từng bất kính với gia gia mình như vậy, thế nhưng lời nói vừa này của gia gia lại làm cô cảm thấy rất châm chọc, tại Lâm gia cái gì là thân cốt nhục, ai là thân nhân ai? Nếu như gia gia nghĩ Lâm Thiên Hoa là thân cốt nhục của ông, như vậy ba ba cô ngồi ở trên xe lăn và bản thân cô mỗi ngày sinh hoạt trong nguy hiểm sẽ không phải thân cốt nhục của ông sao?

“Thần Thần, cháu nghe gia gia nói, mấy năm trước gia gia cũng không biết lần đó ba ba cháu tai nạn xe cộ là người khác động tay động chân. Thẳng đến tháng trước ngẫu nhiên biết được nhị thúc cháu dựa vào chúng ta cùng nước ngoài làm ăn qua lại, dĩ nhiên đang buồn lậu thuốc phiện. Gia gia rất giật mình, liền để Khả Phàm đi thăm dò, thế nhưng không nghĩ tới Khả Phàm điều tra ra xa xa không chỉ là một sự kiện buồn lậu thuốc phiện đó, súc sinh này dĩ nhiên làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy. Từ nhỏ ba ba cháu trung hậu thành thật, khắp nơi đều nhường nhịn. Ông nghĩ hẳn đã sớm hoài nghi rồi, lần này nếu như không phải súc sinh này lại đánh chủ ý tới cháu, ông nghĩ ba ba cháu vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra.” Lâm Chí Viễn một câu một câu mắng Lâm Thiên Hoa súc sinh, ông hận không thể đánh chết con trai đáng thật vọng này. Ông lại lấy Lâm Thiên Kiệt thiện lương ân nhân tới khuyên bảo Lâm Bắc Thần, ông biết cháu gái mình là một người thông minh, có một số việc không cần nói rõ liền thấu. Ông hi vọng Lâm Bắc Thần chịu gạt đầu tốt nhất thả Lâm Thiên Hoa một con đường sống.

Lâm Chí Viễn nhìn cháu gái mình nghe xong lời này nhủ mảy, lập tức còn nói tiếp. “Thần Thần, gia gia già rồi, say này Lâm thị phải dựa vào cháu, mấy năm qua năng lực cháu biểu hiện gia gia đều nhìn tại trong mắt, những thúc thúc bá bá hội đồng quản trị đánh giá cháu luôn rất tốt. Lâm thị tới cháu đã là đời thứ ba, gia gia muốn cho cháu thay gia gia thật tốt bảo vệ nó, sau đó để Khả Phàm lưu lại giúp cháu. Lâm thị về sau liền giao cho cháu.” Lâm Chí Viễn thăm thía nói. Ông bưng lên tách trà đã lạnh ngắt trên bàn nhấp một ngụm nói tiếp: “Về phần súc sinh kia, mặc dù ông cho phép nó giữ lại cái mạng, nhưng nó phạm chính là từ tội, không thể ở lại quốc nội. Gia gia nghĩ biện pháp tống một nhà chúng nó ra khỏi nước, về sau Lâm gia sẽ không có người là nó nữa, bao gồm Lâm Bắc Hạo đáng thật vọng kia. Gia gia cùng chúng nó đoạn tuyệt quan hệ.”

Lâm Chí Viễn là thật muốn buông tay, trước trước sau sau chuyện đã xảy ra như vậy tâm lực ông quá mệt mỏi. Kết thúc chuyện Lâm Thiên Hoa, lưu lại hài tử Khả Phàm phụ tá Lâm Bắc Thần, tin tưởng Lâm thị sẽ xuôi gió xuôi nước một đường đi lên. Khả Phàm được xem như là nghĩa tử của Lâm Chí Viễn, nhưng tuổi tác chỉ lớn hơn Lâm Bắc Thần vài tuổi. Lâm Chí Viễn thu dưỡng Lâm Khả Phàm lúc Lâm Bắc Thần còn chưa sinh ra, đó là một lần trùng hợp, Lâm Chí Viễn rất tùy duyên thấy Khả Phàm không cha không mẹ cảm thấy rất đáng thương, liền đem hắn còn trong tã lót trở về Lâm trạch, còn đặt cho cái tên Lâm Khả Phàm. Thế nhưng Lâm Khả Phàm cũng không phải lớn lên ở Lâm trạch, lúc nhỏ học tập các loại kỹ năng vẫn trợ ở trường, lớn hơn một chút đã bị Lâm Chí Viễn đưa ra nước ngoài học pháp luật. Nghĩ có một ngày bản thân từ chức, để hắn trở về có thể hỗ trợ đám con cháu mình quản lý tốt Lâm thị, dù sao từ nhỏ nuôi lớn càng đáng giá tín nhiệm.

“Gia gia chỉ có một yêu cầu đối với cháu, sau chuyện này, cháu tìm bạn trai loại thân phận gì gia gia không can thiệp, gia gia tin tưởng ánh mắt của cháu. Chỉ là sau khi kết hôn nhất định phải có một đứa bé, hơn nữa đứa bé không thể theo họ nhà trai. Cháu hoàn thành lưu lại hậu nhân cho Lâm gia chúng ta.” Lâm Chí Viễn cực kỳ nghiêm túc nói liên tiếp còn cực kỳ nghiêm túc gật gật đầu với Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần nghe gia gia nói, cô gợn lên cánh tay ấn xuống huyết thái dương. Từ gia gia nói ba ba thiện lương dễ bắt nạt, đến gia gia nói muốn cùng Lâm Thiên Hoa đoạn tuyệt quan hệ cha con. Lòng cô nói không nên lời là cái tư vị gì, cô chưa từng nghĩ đến Lâm Thiên Hoa vậy mà còn buồn lậu thuốc phiện. Cứ như vậy sẽ không khó lý giải vì sao ông ta muốn ở trước đầu thâu lần nữa tìm cô phiền phức, thậm chí không tiếc bất cóc cô. Ma túy rất đắt giá, chắc là quay vòng vốn mất linh đi. . .

Mãi đến khi cô nghe gia gia nói tới để cô kết hôn sinh con, cô mới kéo trở về suy nghĩ đang phân tích, nhìn gia gia vẻ mặt nghiêm túc. Kết hôn? Con cái? Cô nghĩ tới kết hôn, nhưng cô chưa từng nghĩ tới sinh con. Nếu như gia gia thực sự cùng Lâm Bắc Hạo đoạn tuyệt quan hệ, như vậy chuyện lưu lại hậu nhân nhất định là rơi vào trên người cô. Cô đột nhiên nhớ tới Lý Thiên Hữu còn ngủ ở phòng mình, nếu quả thật phát triển đến bước kia, gia gia bên này sợ là không dễ ăn nói.

Hai người nói chuyện tới giờ cơm trưa mới kết thúc, khuôn mặt vẫn kéo căng của Lâm Bắc Thần về sau cũng chậm chậm hòa hoãn xuống. Mặc kệ gia gia quyết định ra sao, cũng không phải cô có khả năng chi phối. Huống hồ biểu hiện của gia gia nói rõ ông rất lưu ý thái độ của cô, ít nhất là đem tất cả mọi chuyện đều nói cho cho cô, coi như là đang trung cầu ý kiến của cô.

Lâm Chí Viễn nhắm mắt hướng Lâm Bắc Thần phát phát tay, Lâm Bắc Thần liền lui ra. Ra thư phòng gia gia cô đi về gian phòng mình, giương mắt đã thấy Lâm thúc đang bung cơm nước bồi hồi tại cửa phòng, còn một mặt khó xử.

“Tiểu thư.” Lâm thúc thấy Lâm Bắc Thần đi tới, khuôn mặt nhăn như bánh bao thịt trong nháy mắt liền dần ra.

“Lâm thúc, ông đây là?” Trong mắt Lâm Bắc Thần mang theo nghi vấn, đưa cơm tại sao không gõ cửa đi vào, ở cửa loay quanh cái gì?

“Tiểu thư, sáng sớm không phải cô bảo tôi đưa cơm cho tiểu thư trong phòng sao? Cô xem giờ đã giữa trưa tôi nghĩ nàng ấy cũng nên đói bụng, thế nhưng trong phòng một chút động tĩnh cũng không có. Cô cũng không phân phó có muốn đưa bữa trưa hay không, cái này bất chính khó xử. . .”

“Giao cho tôi, ông đi ăn cơm đi.” Lâm Bắc Thần nhẹ kéo khoe miệng, từ trong tay Lâm thúc về mặt vô cùng kinh ngạc tiếp nhận bàn ăn, đẩy cửa vào phòng.

Lâm quản gia nhìn cửa phòng đã đóng lại, trong lòng ý vị nói thầm. Ông ở Lâm gia mấy chục năm, là nhìn đại tiểu thư lớn lên. Lâm gia hai thế hệ thì ra một nữ hài như thế, từ trên xuống dưới đều cưng chiều cô, mà Lâm Bắc Thần trời sinh tính đậm mạc, ngoại trừ gia gia nãi nãi với ai cũng không thân cận. Mặc dù là phụ mẫu của chính mình cũng sẽ không tùy tiện vào gian phòng của cô, vậy mà cô bé trong phòng kia lại ở trong phòng của cô dùng bữa sáng, chính là bản thân Lâm Bắc Thần lúc không bị bệnh không rời được giường chưa bao giờ sẽ ở trong phòng dùng cơm. Chú trọng như tiểu thư, thế nào có thể chịu được trong phòng của cô có một cỗ cơm nước? Lâm quản gia vừa cân nhắc vừa đi xuống dưới lầu, xem ra quan hệ của cô bé kia với tiểu thư không phải tốt thông thường.

Lâm Bắc Thần tiến vào phòng, Lý Thiên Hữu còn đang ngủ, cô nhìn lên đồng hồ, người này một mồi như thế sao? Đã ngủ vài tiếng rồi. Cô lại nhìn cơm nước trong bàn ăn, cô thật sự không có khẩu vị, điểm tâm chưa từng ăn, xoay người liền vào phòng tắm, thư thư phục phục* tắm rửa sạch sẽ. Cái gì cũng không nghĩ nữa, tất cả để gia gia xử lý đi. Cô nhìn Lý Thiên Hữu ngủ rất say sưa, mí mắt cũng không tự giác bắt đầu đánh nhau. Buông rèm cửa sổ khóa cửa, kéo lên chắn cũng chui vào. Cô dùng cánh tay đụng Lý Thiên Hữu một cái, đối phương nhúc nhích một chút, sau đó liền rất tự nhiên vươn cánh tay dò vào dưới cổ Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần khẽ nhếch môi, cái thói quen này cô thích. Cô tại trong lòng Lý Thiên Hữu tìm một tư thế thoải mái, mỷ mỷ nhắm hai mắt lại. .

(*Thư thư phục phục: cảm thấy ung dung, vui vẻ, thư thích)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mới vừa ra lò, nhiều hơn cô động.

Hài lòng thấy thật nhiều khuôn mặt mới, thực hài lòng.

Cảm tạ vẫn truy vấn các đồng học, các người mỗi người ID ta đều nhận được, ha ha (bởi vì ta không có việc gì liền xem có lưu ngôn mới không, có vẻ giống như bệnh nghề nghiệp. Cười!)

Thực sự rất cảm tạ, không có các người ta nghĩ ta thực sự sẽ không viết đến bây giờ. Ngày hôm qua bản thân một lần nữa nhìn một chút, 10 vạn tự. A, mặc kệ hảo cùng bất hảo, có đại gia tới cổ động, thực sự rất hài lòng. Ta sẽ nỗ lực viết tiếp đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Xuất cục . . .

“Gia gia cháu đã biết, cũng không cần cân nhắc cái gì, cháu sẽ không gả cho hắn. Xin gia gia vì cháu hủy hôn!” Lâm Bắc Thần phi thường nghiêm túc nói câu đầu tiên từ sau khi ngồi xuống.

“Ừ.” Lâm Chí Viễn nặng nề ừ một tiếng, cháu gái bảo bối của ông hai tháng nay ăn nhiều khổ như vậy. Nếu như bản thân sớm một chút phát hiện, có lẽ sự tình có thể tránh khỏi, cũng không phát triển đến nỗi trở thành cái tình hình hiện tại. Bây giờ đừng nói để ông hủy bỏ hôn ước một tay Dương Tử Long làm hồng, cho dù là lý không ở bên này, nếu như Lâm Bắc Thần không muốn, ông cũng sẽ làm chủ cái này.

“Những thứ này là toàn bộ tư liệu năm đó nhị thúc cháu hại ba ba cháu, gia gia già rồi, không nói cho cháu nghe, chính cháu cảm về xem một chút đi!” Lâm Chí Viễn chỉ chỉ một chồng văn kiện trước bàn Lâm Bắc Thần, nói xong ông nhích lại gần trên ghế, nhắm hờ hai mắt lại.

Lâm Bắc Thần vẫn diện vô biểu tình ngồi, quả là đáng buồn! Gia tài bạc triệu, địa vị hiển hách, Lâm gia cao không thể với tới. Nội bộ dĩ nhiên là xấu xí như vậy!

Cô biết Lâm Thiên Hoa sợ dĩ còn có thể bình yên vô sự xuất hiện ở chỗ này, liền nói rõ gia gia đã làm đủ chuẩn bị. Đây là để cô bày tỏ thái độ sao? Thế nhưng trạng thái như vậy thì dễ dàng bày tỏ sao? Nếu như là xuất phát từ chân tâm, cô thật muốn khiến cha con Lâm Thiên Hoa chết!

“Gia gia, ông ta cũng muốn khiến cháu chết.” Lâm Bắc Thần nặng nề đọc rõ chữ chết, trên khuôn mặt lạnh lẽo đắp thêm một tầng băng sương. Cô không muốn bức gia gia, thế nhưng Lâm Thiên Hoa làm hại ba ba cô cả đời bại liệt trên xe lăn, hiện tại lại tới hại bản thân. Trời tạo nghiệt, còn có thể tránh được, tự mình tạo nghiệt thì không thể sống được!

Năm đó Lâm Bắc Thần mới bước vào thương trường chuyện thứ nhất học tập đó chính là phải nhẫn tâm, đối với kẻ muốn hại người của mình quyết không thể nương tay. Nhân từ với kẻ địch, đó là tàn nhẫn với chính mình.

“Gia gia biết, sợ dĩ gia gia không tiếc bất cứ giá nào để Khả Phàm thu xếp từ trên xuống dưới mò nó ra từ trong tay cánh sát, là gia gia tư tâm. Gia gia già rồi, thế nhưng dù sao nó cũng là thân cốt nhục của gia gia. . . Thần Thần, gia gia xin lỗi cháu.” Lâm Chí Viễn thở dài một tiếng, thanh âm trầm đầy bất đắc dĩ, lão nhân cả đời làm quyết sách, nhưng hiện tại đối mặt cháu gái mình cũng không còn sức lực nói chuyện.

Lâm Bắc Thần lại trầm mặc, cô còn có thể nói cái gì đây? Nếu như mình kiên trì ý kiến muốn Lâm Thiên Hoa chết, đó không thể nghi ngờ là đâm dao vào trong ngực gia gia nãi nãi, có thể sẽ uy hiếp mệnh hai lão nhân. Chuyện như thế dù sao chẳng nữa cô cũng không muốn nhìn đến, cô hơi nhích thân thể về phía sau, trong mắt dần dần xôn tới tức giận không thể khống chế. Cô nhìn Lâm Chí Viễn ngồi ở đối diện che giấu không được mệt mỏi, môi mỏng khẽ mở nói: “Vậy gia gia còn để cháu phân giải cái gì đây? Quyết định ngai đầu không phải đã làm xong rồi sao? Thông báo Thần Thần một tiếng liền được rồi.” Lâm Bắc Thần trong lòng nói tràn ngập châm chọc cùng tự giễu. Cô chưa từng bất kính với gia gia mình như vậy, thế nhưng lời nói vừa này của gia gia lại làm cô cảm thấy rất châm chọc, tại Lâm gia cái gì là thân cốt nhục, ai là thân nhân ai? Nếu như gia gia nghĩ Lâm Thiên Hoa là thân cốt nhục của ông, như vậy ba ba cô ngồi ở trên xe lăn và bản thân cô mỗi ngày sinh hoạt trong nguy hiểm sẽ không phải thân cốt nhục của ông sao?

“Thần Thần, cháu nghe gia gia nói, mấy năm trước gia gia cũng không biết lần đó ba ba cháu tai nạn xe cộ là người khác động tay động chân. Thẳng đến tháng trước ngẫu nhiên biết được nhị thúc cháu dựa vào chúng ta cùng nước ngoài làm ăn qua lại, dĩ nhiên đang buồn lậu thuốc phiện. Gia gia rất giật mình, liền để Khả Phàm đi thăm dò, thế nhưng không nghĩ tới Khả Phàm điều tra ra xa xa không chỉ là một sự kiện buồn lậu thuốc phiện đó, súc sinh này dĩ nhiên làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy. Từ nhỏ ba ba cháu trung hậu thành thật, khắp nơi đều nhường nhịn. Ông nghĩ hẳn đã sớm hoài nghi rồi, lần này nếu như không phải súc sinh này lại đánh chủ ý tới cháu, ông nghĩ ba ba cháu vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra.” Lâm Chí Viễn một câu một câu mắng Lâm Thiên Hoa súc sinh, ông hận không thể đánh chết con trai đáng thất vọng này. Ông lại lấy Lâm Thiên Kiệt thiện lương ân nhân tới khuyên bảo Lâm Bắc Thần, ông biết cháu gái mình là một người thông minh, có một số việc không cần nói rõ liền thấu. Ông hi vọng Lâm Bắc Thần chịu gạt đầu tốt nhất thả Lâm Thiên Hoa một con đường sống.

Lâm Chí Viễn nhìn cháu gái mình nghe xong lời này nhủ mảy, lập tức còn nói tiếp. “Thần Thần, gia gia già rồi, say này Lâm thị phải dựa vào cháu, mấy năm qua năng lực cháu biểu hiện gia gia đều nhìn tại trong mắt, những thúc thúc bá bá hội đồng quản trị đánh giá cháu luôn rất tốt. Lâm thị tới cháu đã là đời thứ ba, gia gia muốn cho cháu thay gia gia thật tốt bảo vệ nó, sau đó để Khả Phàm lưu lại giúp cháu. Lâm thị về sau liền giao cho cháu.” Lâm Chí Viễn trầm thía nói. Ông bưng lên tách trà đã lạnh ngắt trên bàn nhấp một ngụm nói tiếp: “Về phần súc sinh kia, mặc dù ông cho phép nó giữ lại cái mạng, nhưng nó phạm chính là tử tội, không thể ở lại quốc nội. Gia gia nghĩ biện pháp tống một nhà chúng nó ra khỏi nước, về sau Lâm gia sẽ không có người là nó nữa, bao gồm Lâm Bắc Hạo đáng thất vọng kia. Gia gia cùng chúng nó đoạn tuyệt quan hệ.”

Lâm Chí Viễn là thật muốn buông tay, trước trước sau sau chuyện đã xảy ra như vậy tâm lực ông quá mệt mỏi. Kết thúc chuyện Lâm Thiên Hoa, lưu lại hài tử Khả Phàm phụ tá Lâm Bắc Thần, tin tưởng Lâm thị sẽ xuôi gió xuôi nước một đường đi lên. Khả Phàm được xem như là nghĩa tử của Lâm Chí Viễn, nhưng tuổi tác chỉ lớn hơn Lâm Bắc Thần vài tuổi. Lâm Chí Viễn thu dưỡng Lâm Khả Phàm lúc Lâm Bắc Thần còn chưa sinh ra, đó là một lần trùng hợp, Lâm Chí Viễn rất tùy duyên thấy Khả Phàm không cha không mẹ cảm thấy rất đáng thương, liền đem hắn còn trong tã lót trở về Lâm trạch, còn đặt cho cái tên Lâm Khả Phàm. Thế nhưng Lâm Khả Phàm cũng không phải lớn lên ở Lâm trạch, lúc nhỏ học tập các loại kỹ năng vẫn trọ ở trường lớn hơn một chút đã bị Lâm Chí Viễn đưa ra nước ngoài học pháp luật. Nghĩ có một ngày bản thân từ chức, để hắn trở về có thể hỗ trợ đám con cháu mình quản lý tốt Lâm thị, dù sao từ nhỏ nuôi lớn càng đáng giá tín nhiệm.

“Gia gia chỉ có một yêu cầu đối với cháu, sau chuyện này, cháu tìm bạn trai loại thân phận gì gia gia không can thiệp, gia gia tin tưởng ánh mắt của cháu. Chỉ là sau khi kết hôn nhất định phải có một đứa bé, hơn nữa đứa bé không thể theo họ nhà trai. Cháu hoàn thành lưu lại hậu nhân cho Lâm gia chúng ta.” Lâm Chí Viễn hờn kỳ nghiêm túc nói liền tiếp còn cực kỳ nghiêm túc gật gật đầu với Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần nghe gia gia nói, cô giờ lên cánh tay ấn xuống huyết thái dương. Từ gia gia nói ba ba thiện lương dễ bắt nạt, đến gia gia nói muốn cùng Lâm Thiên Hoa đoạn tuyệt quan hệ cha con. Lòng cô nói không nên lời là cái tư vị gì, cô chưa từng nghĩ đến Lâm Thiên Hoa vậy mà còn buồn lậu thuốc phiện. Cứ như vậy sẽ không khó lý giải vì sao ông ta muốn ở trước đầu thâu lần nữa tìm cô phiền phức, thậm chí không tiếc bất cớ cô. Ma túy rất đắt giá, chắc là quay vòng vốn mất linh đi. . .

Mãi đến khi cô nghe gia gia nói tới để cô kết hôn sinh con, cô mới kéo trở về suy nghĩ đang phân tích, nhìn gia gia vẻ mặt nghiêm túc. Kết hôn? Con cái? Cô nghĩ tới kết hôn, nhưng cô chưa từng nghĩ tới sinh con. Nếu như gia gia thực sự cùng Lâm Bắc Hạo đoạn tuyệt quan hệ, như vậy chuyện lưu lại hậu nhân nhất định là rơi vào trên người cô. Cô đột nhiên nhớ tới Lý Thiên Hữu còn ngủ ở phòng mình, nếu quả thật phát triển đến bước kia, gia gia bên này sợ là không dễ ăn nói.

Hai người nói chuyện tới giờ cơm trưa mới kết thúc, khuôn mặt vẫn kéo căng của Lâm Bắc Thần về sau cũng chậm chậm hòa hoãn xuống. Mặc kệ gia gia quyết định ra sao, cũng không phải cô có khả năng chi phối. Huống hồ biểu hiện của gia gia nói rõ ông rất lưu ý thái độ của cô, ít nhất là đem tất cả mọi chuyện đều nói cho cho cô, coi như là đang trưng cầu ý kiến của cô.

Lâm Chí Viễn nhắm mắt hướng Lâm Bắc Thần phát phát tay, Lâm Bắc Thần liền lui ra. Ra thư phòng gia gia cô đi về gian phòng mình, gương mặt đã thấy Lâm thúc đang bưng com nước bồi hồi tại cửa phòng, còn một mặt khó xử.

“Tiểu thư.” Lâm thúc thấy Lâm Bắc Thần đi tới, khuôn mặt nhăn như bánh bao thịt trong nháy mắt liền giãn ra.

“Lâm thúc, ông đây là?” Trong mắt Lâm Bắc Thần mang theo nghi vấn, đưa com tại sao không gõ cửa đi vào, ở cửa loanh quanh cái gì?

“Tiểu thư, sáng sớm không phải cô bảo tôi đưa com cho tiểu thư trong phòng sao? Cô xem giờ đã giữa trưa tôi nghĩ nàng ấy cũng nên đói bụng, thế nhưng trong phòng một chút động tĩnh cũng không có. Cô cũng không phân phó có muốn đưa bữa trưa hay không, cái này bất chính khó xử. . .”

“Giao cho tôi, ông đi ăn com đi.” Lâm Bắc Thần nhẹ kéo khoe miệng, từ trong tay Lâm thúc về mặt vô cùng kinh ngạc tiếp nhận bàn ăn, đẩy cửa vào phòng.

Lâm quản gia nhìn cửa phòng đã đóng lại, trong lòng ý vị nói thầm. Ông ở Lâm gia mấy chục năm, là nhìn đại tiểu thư lớn lên. Lâm gia hai thế hệ thì ra một nữ hài như thế, từ trên xuống dưới đều cung chiêu cô, mà Lâm Bắc Thần trời sinh tính đậm mạc, ngoại trừ gia gia nãi nãi với ai cũng không thân cận. Mặc dù là phụ mẫu của chính mình cũng sẽ không tùy tiện vào gian phòng của cô, vậy mà cô bé trong phòng kia lại ở trong phòng của cô dùng bữa sáng, chính là bản thân Lâm Bắc Thần lúc không bị bệnh không rời được giường chưa bao giờ sẽ ở trong phòng dùng com. Chủ trọng như tiểu thư, thế nào có thể chịu được trong phòng của cô có một cỗ com nước? Lâm quản gia vừa cân nhắc vừa đi xuống dưới lầu, xem ra quan hệ của cô bé kia với tiểu thư không phải tốt thông thường.

Lâm Bắc Thần tiến vào phòng, Lý Thiên Hữu còn đang ngủ, cô nhìn lên đồng hồ, người này mệt mỏi như thế sao? Đã ngủ vài tiếng rồi. Cô lại nhìn com nước trong bàn ăn, cô thật sự không có khẩu vị, điểm tâm chưa từng ăn, xoay người liền vào phòng tắm, thư thư phục phục* tắm rửa sạch sẽ. Cái gì cũng không nghĩ nữa, tất cả để gia gia xử lý đi. Cô nhìn Lý Thiên Hữu ngủ rất say sưa, mí mắt cũng không tự giác bắt đầu đánh nhau. Buông rèm cửa sổ khóa cửa, kéo lên chắn cũng chui vào. Cô dùng cánh tay đập Lý Thiên Hữu một cái, đối phương nhúc nhích một chút, sau đó liền rất tự nhiên vươn cánh tay dò vào dưới cổ Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần khẽ nhếch môi, cái thói quen này cô thích. Cô tại trong lòng Lý Thiên Hữu tìm một tư thế thoải mái, mỳ mỳ nhắm hai mắt lại. .

(*Thư thư phục phục: cảm thấy ung dung, vui vẻ, thư thích)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mới vừa ra lò, nhiều hơn cổ động.

Hài lòng thấy thật nhiều khuôn mặt mới, thực hài lòng.

Cảm tạ vẫn truy vấn các đồng học, các người mỗi người ID ta đều nhận được, ha ha (bởi vì ta không có việc gì liền xem có lưu ngôn mới không, có vẻ giống như bệnh nghề nghiệp. Cười!)

Thực sự rất cảm tạ, không có các người ta nghĩ ta thực sự sẽ không viết đến bây giờ. Ngày hôm qua bản thân một lần nữa nhìn một chút, 10 vạn tự. A, mặc kệ hảo cùng bất hảo, có đại gia tới cổ động, thực sự rất hài lòng. Ta sẽ nỗ lực viết tiếp đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Ai cũng không có quyền tới can thiệp . . .

Hai người ngủ thẳng đến 3 giờ chiều, điện thoại Lý Thiên Hữu vang lên. Điện thoại vừa reo hai tiếng Lý Thiên Hữu liền mở mắt, cuộc đời quân lữ nhiều năm dẫn đến bất kể tại lúc nào nàng vẫn luôn duy trì tính cảnh giác rất cao. Từ lần thứ nhất Lâm Bắc Thần trở về hôn, cùng tiếng thở dài nhẹ nhàng đó. Đến lần thứ hai cô trở về, đầu tiên là tắm rửa sạch sẽ sau đó lên giường vui vào trong lòng mình. Những điều đó Lý Thiên Hữu đều biết. Chẳng qua muốn xem người đi vào bên cạnh là ai, nếu như là kẻ địch Lý Thiên Hữu có thể trong nháy mắt làm ra phản ứng. Thế nhưng đối phương đối là Lâm Bắc Thần, thì nàng cũng chỉ vui vẻ hưởng thụ âu yếm nữ nhân yêu thương nhưng nhớ. . .

Lý Thiên Hữu cẩn thận rút ra cánh tay mình từ dưới cổ Lâm Bắc Thần, từ trên tú đầu giường tóm lấy quần áo được nàng gấp chỉnh tề lấy ra điện thoại đi động nhìn điện báo, là cô cô gọi tới. Lý Thiên Hữu vừa đứng dậy vừa ấn nghe, nàng nhìn Lâm Bắc Thần ngủ ở một bên, cau mày lại, nhưng cũng không có tỉnh dậy. Chắc hẳn chị ấy quá mệt mỏi rồi, Lý Thiên Hữu nhẹ giọng đi đến trước cửa sổ sát đất mới bắt đầu nói điện thoại.

“Cô hai.” Lý Thiên Hữu nhẹ giọng kêu.

“Thiên Hữu, con không sao chứ?” Ngữ khí của cô hai không giống bình thường, có vẻ rất sốt ruột.

“Con không sao, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì ạ?” Trong lòng Lý Thiên Hữu lộ bộp treo một hồi, nàng nhớ tới ngày đó có người theo dõi nàng và Lâm Bắc Thần chính là từ cửa hàng của cô hai phát hiện.

“Bây giờ con ở đâu? Không có việc gì nhanh trở về một chuyến.” Ngữ khí cô cô lại thay đổi cứng rắn.

“Bây giờ ạ? Được, giờ con trở lại.” Lý Thiên Hữu chần chờ một chút, nhưng rất nhanh đáp ứng.

Cô hai không nói thêm gì liền cắt đứt điện thoại, Lý Thiên Hữu thầm nghĩ có phải đã xảy ra chuyện gì? Nàng rất nhanh đi đến bên giường cầm lấy quần áo vào phòng tắm, chưa hai phút đã chỉnh đốn bản thân thỏa đáng. Nàng nhìn Lâm Bắc Thần vẫn ngủ say, tìm trang giấy, qua loa viết xuống hai hàng chữ. “Cô cô điện báo nói, bảo em trở về. Có việc gọi điện thoại cho em, chăm sóc tốt chính mình. Thiên Hữu.” Cầm lấy tờ giấy viết xong nhìn xung

quanh một chút, đặt tờ giấy ở dưới di động của Lâm Bắc Thần liền đi khỏi phòng.

Lý Thiên Hữu đi xuống lầu, trong sảnh đã không ai. Lâm thiên hoa không ở đây, Dương Tử Long không ở đây, cả mấy người La Quân cũng không ở đây. Lý Thiên Hữu nhủ may, người tản thật là nhanh. Nàng bước nhanh đi ra ngoài biệt thự, mới ra cửa liền thấy mấy người La Quân đã đi tới trước mặt.

“Lão đại.” La Quân nhìn thấy Lý Thiên Hữu rõ ràng sùng sốt một chút, lập tức liền nở nụ cười.

“Trong nhà tôi có việc, đi về trước. Các anh bảo vệ tốt Lâm tiểu thư.” Lý Thiên Hữu cũng cười một cái, bước chân ra ngoài cũng không có dừng lại.

“Lão đại? Vậy cô không trở lại?” La Quân bước nhanh theo tới.

Lý Thiên Hữu nghiêng đầu nhìn hần một cái không nói gì, trở về? Nàng thật đúng là chưa kịp nghĩ vấn đề này, hiện tại Lâm Bắc Thần còn cần nàng sao? Nếu Lâm Bắc Thần có thể trở lại phòng cùng nàng ngủ, đã nói lên sự tình nhất định là đã giải quyết rồi, cho dù là chưa hoàn toàn giải quyết xong, đó cũng không có bất luận uy hiếp gì đối với chị ấy đi? Không phải vậy lấy tính tình của Lâm Bắc Thần, không giải quyết xong chuyện tuyệt đối sẽ không ngủ bù ban ngày. “Lão đại, nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô.” La quân vẫn theo Lý Thiên Hữu đi đến cửa lớn, hần nghiêng đầu nhìn Lý Thiên Hữu, thấy Lý Thiên Hữu nghe hần nói xong, nhưng về mặt nghiêm túc còn có biểu tình rõ ràng cự tuyệt, hần vội nói tiếp: “Đây là khu biệt thự, không dễ gọi taxi.”

“Tôi có chân, anh canh giữ ở đây đi.” Lý Thiên Hữu nói xong cũng không quay đầu lại đi ra cửa lớn Lâm trạch.

“Lão đại.” La Quân hướng về phía bóng lưng của Lý Thiên Hữu cao giọng hô.

“Quần áo.” Thấy Lý Thiên Hữu quay đầu lại, La Quân dùng ngón tay chỉ cổ mình, dùng chỉ chỉ Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu chuyển động mắt, gật đầu một cái liền đi về phía nhà cô cô. Mãi đến khi Lâm trạch rời khỏi tầm mắt, nàng mới ngừng lại. Nàng chậm rãi giờ tay nâng cổ của mình, nàng biết La Quân vừa này là đang nhắc nhở nàng. Trên cổ cùng xương quai xanh của nàng đều là dấu hôn tối qua Lâm Bắc Thần lưu lại. Nàng sửa lại cổ áo lên phía trên một chút, vừa này đi quá vội quên luôn việc này, nếu như bị cô cô thấy, vậy còn rất nguy? Không nghĩ tới La Quân một đại nam nhân hần còn rất cẩn thận tỉ mỉ . . .

Lý Thiên Hữu chuẩn bị cho tốt quần áo liền bắt đầu chạy, Lâm trạch cách địa phương có thể gọi xe chỉ ít 10 phút đường xe. Nhưng đây đối với Lý Thiên Hữu mà nói quả thực chính là trò trẻ con, nếu như không phải bởi vì vội vã trở lại, để nàng chạy về cũng không có vấn đề . . .

Lý Thiên Hữu chạy lên lầu hai thấy cô chú bình yên ngồi ở trên ghế, trên bàn còn đặt vài món ăn nóng xào kỹ. Nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì là tốt rồi. Nàng chậm lại bước chân, điều chỉnh hô hấp mặt mang mỉm cười đi tới.

“Có phải con ở bên ngoài gây chuyện gì không?” Lý Thiên Hữu đang xới com trong cửa hàng, chợt nghe thấy cô cô quát lớn hỏi.

“Không có.” Tay Lý Thiên Hữu xới com ở không trung dừng một chút, nàng quay đầu nhìn về phía cô cô, lập tức lại cúi đầu.

“Không có?” Cô cô nâng lên âm điệu, “Buổi trưa hôm qua tới mấy tên tiểu tử dữ dằn đem khách nhân của ta đều đuổi chạy.”

“Mọi người không sao chứ?” Nghe lời này, Lý Thiên Hữu khần trương ngẩng đầu, nhìn từ trên xuống dưới cô cô và dường, xem bọn hần có sao không.

Cô hai trừng nàng một cái nói tiếp: “Sau đó Hạ Phi gọi điện thoại tới, nói là phái vài người đến đây. Không lâu sau liền thật sự tới mấy người cảnh sát, mang cả đám tiểu tử đó đi. Ta hỏi Hạ Phi xảy ra chuyện gì, hần cũng không nói, chỉ nói ta đừng gọi điện thoại cho con. Có chuyện gì tìm hần, bảo ta ngày hôm nay lại gọi cho con. Con nói, không phải con ở bên ngoài trêu chọc người xấu gì chứ?” Cô cô nói âm điệu càng ngày càng cao, biểu tình trên mặt quả thực như muốn ăn Lý Thiên Hữu.

“Thực sự không có chuyện gì, ngày hôm qua con có việc. Hạ Phi là làm cảnh sát, không chắc mấy tên tiểu tử đó là tù nhân trốn trại bị truy nã. Vừa vịn tới nhà chúng ta.” Lý Thiên Hữu lại âm thầm nói thất bại, xem ra Hạ Phi có kinh nghiệm hơn nàng. Ngày hôm qua nàng chăm sóc Lâm Bắc Thần bên kia nhưng ngược lại quên mất cô cô bên này. Hoàn hảo, cuối cùng cũng không phát sinh chuyện gì. “Thực sự?” Cô cô hoài nghi nói, hiển nhiên đối với lý do thoái thác của Lý Thiên Hữu rất không tin nhiệm.

“Thực sự, cô hai, người nuôi con lớn lên, sao con có thể đi gây chuyện gì chứ? Hiện tại con là quân nhân, chúng con kỷ luật rất nghiêm, yên tâm đi.” Lý Thiên Hữu thấy ánh mắt cô hai rõ ràng không tin nhiệm, lập tức còn nói “Bằng hữu bên kia cũng không cần con giúp đỡ, mấy ngày nay con ở lại đây giúp cô một chút, cho cô mỗi ngày đều nhìn con được không?” Lý Thiên Hữu hơi làm nũng nói.

Cô hai chăm chú nhìn Lý Thiên Hữu, nhìn ánh mắt nàng cũng không như là đang nói dối. “Cái này được rồi, năm năm mới trở về một lần, trở về chưa mấy ngày đã không thấy bóng dáng con đâu. Ta nói con, đừng tiếp tục ở bên ngoài kết bạn bừa bãi với ai.” Cô hai ngữ khí hòa hoãn xuống. “Nhìn đôi mắt nhỏ sưng phù của con, tối hôm qua không ngủ được? Nhanh ăn đi, đều là con thích ăn, ăn xong mau mau về nhà ngủ cho ta.” Nói xong gấp vào trong bát Lý Thiên Hữu một món ăn chính.

Chưa kịp ăn xong com, Hạ Phi liền tới. Hần vui tươi hơn hờ cùng cô chú chào hỏi, liền đặt mông ngồi ở bên người Lý Thiên Hữu, tiếp nhận com cô hai xới liền bắt đầu ăn. Lý Thiên Hữu sững sờ nhìn một hồi, người này lúc nào quen thuộc với cô hai của nàng như vậy?

Lý Thiên Hữu mắt tự nhiên hướng Hạ Phi cười cười, nàng một bên an tĩnh ăn com, một bên nghe Hạ Phi cùng hai vị trưởng bối tán gẫu. Nhìn ba người này vui vẻ hoà thuận vui vẻ, dường như nàng là ngoại nhân.

“Cô hai, cháu cùng Thiên Hữu ra ngoài đi dạo, tiêu hóa chút thức ăn.” Hạ Phi giúp đỡ cô hai thu bát đĩa, cũng không trải qua Lý Thiên Hữu đồng ý, liền

cười toe toét hướng về phía cô cô trong cửa hàng hồ.

“Đi thôi, đi thôi, đừng quá chậm, sớm một chút đưa nàng trở về.” Cô hai căng cổ lớn giọng nói.

“Dạ!” Hạ Phi đáp một tiếng, trước Lý Thiên Hữu một bước xuống dưới lầu.

Hai người đi dạo theo đường dành riêng cho người đi bộ, đi rất chậm, ai cũng không nói lời nào. Lý Thiên Hữu ngủ một ngày tỉnh dậy, chỉ là ăn chút bữa sáng, vừa nãy ở cửa hàng cô cô không cẩn thận còn thật sự ăn đến căng bụng. Nàng nhìn quán ven đường nối tiếp nhau, còn có gió thu hơi lạnh, dạo phố dưới môi trường như vậy thật đúng là thoải mái. Chỉ là nếu như đi bên người chính là một người khác thì tốt rồi, trong đầu Lý Thiên Hữu hiện lên cảnh tượng bản thân cùng Lâm Bắc Thần bước chậm tại đường dành riêng cho người đi bộ, mau mau lắc đầu, nàng hé miệng cười cười. Lâm Bắc Thần phong thái nữ vương sẽ đến đây dạo phố sao? Hiện nhiên đáp án là phủ định, khí chất của người ấy cùng môi trường ở đây thật đúng là không hợp nhau a. Cũng không biết cô tính chưa, có thấy tờ giấy mình để lại không. Lý Thiên Hữu dứt tay vào trong túi nắm chặt điện thoại. . . .

“Vào bên trong ngồi một lát nhé?”

Thanh âm Hạ Phi cắt đứt tâm tư của Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu gật đầu, theo Hạ Phi tiến vào một quán cà phê.

“Cho hai cốc.” Hạ Phi hướng bằng giá chỉ chỉ với nhân viên phục vụ

“Một cốc thôi, cho ta một cốc nước đá.”; Lý Thiên Hữu nhẹ giọng nói với người phục vụ, quay đầu cười với Hạ Phi “Tôi không quen uống cà phê, quá đắng.”

“Thiên Hữu, sau này chớ cùng người nhà họ Lâm qua lại, nhà cô ấy nước quá sâu, đều không phải cô có thể ứng phó được.” Hạ Phi vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Lý Thiên Hữu.

“Đừng tôi ứng phó cái gì đây? Tôi chỉ là cùng Bắc Thần kết giao bằng hữu mà thôi, anh lo lắng nhiều.” Lý Thiên Hữu không lạnh không nhạt nói rằng.

“Tôi biết, chính là tôi cảm thấy không cần thiết kết giao bằng hữu với người như vậy. Cô ấy và chúng ta căn bản là người của hai thế giới. Cô biết là ai đối phó Lâm Bắc Thần sao? Nhị thúc cô ấy! Người này thật là đủ nham hiểm, cư nhiên thuê sát thủ giết cháu gái ruột của mình.”

“Chị ấy là người thế nào? Có cái gì một thế giới hai thế giới? Tôi thích làm bằng hữu với chị ấy, không có một chút quan hệ với thân phận của chị ấy.” Lý Thiên Hữu nhũn mày, ngữ khí cũng lạnh xuống. Hảo ý của Hạ Phi nàng hiểu, thế nhưng chuyện giữa nàng và Lâm Bắc Thần bất luận kẻ nào cũng không có quyền tới can thiệp.

“Cô nhập ngũ quá lâu rồi, hiện tại trong xã hội rất nhiều thứ không phải cô nghĩ.” Hạ Phi thờ dãi, Thiên Hữu thật đúng là đơn thuần. Kết giao bằng hữu? Một người địa vị hiển hách như vậy nàng có thể kết giao được sao? Sợ là Lâm Bắc Thần sơ dĩ đối tốt với nàng cũng chỉ là lợi dụng mà thôi.

“Hiện tại toàn quốc đã phát lệnh truy nã cấp A, nhằm vào Lâm Thiên Hoa, hai cái hộp đêm dưới tay ông ta đã bị niêm phong rồi. Người này ẩn náu thật đúng là tốt, buôn lậu thuốc phiện mấy năm nay đến bây giờ sự việc mới bại lộ. Đáng tiếc tới hôm qua đồng sự phòng chống ma túy ở hai nơi của ông ta đều vô huyệt, hiện tại đang xin lệnh truy nã ở Lâm gia lão trạch đây. Thế nhưng cho tới bây giờ còn chưa phê xuống, có thể tưởng tượng được thế lực Lâm gia mạnh bao nhiêu. Người có tiền như bọn họ chuyện gì cũng dễ dàng giải quyết, hiện tại rất nhiều người đều chịu bao che.” Hạ Phi nói xong nhìn Lý Thiên Hữu vẻ mặt bình tĩnh, sao hắn cảm thấy bản thân có chút hoàng thượng không vội thái giám vội đây. Lý Thiên Hữu bộ dáng vân đạm phong khinh, nhiều chuyện tình trái với kỷ luật như vậy, tại sao nàng chút biểu tình cũng không có?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nhiều hơn nữa nhận giấy đi? Ta đây cần đến 500, đại gia cho ta gia nỗ lực lên.

TO: tiểu mật mật, rất đa tạ của người địa lỗi, quá cảm động, ta đây chính lần đầu tiên nhận được bá vương phiếu. Cảm động đã chết. . .

Không biết chuyện gì xảy ra hợp với rất nhiều thiên cũng không thể hồi phục lưu bình, làm hại ta chỉ có thể sử dụng điện thoại di động lưu, hoàn tạp muốn chết.

Thấy có bằng hữu đối ta văn biểu thị tán thành, Phong Dã chịu không nổi vinh hạnh. Chính câu nói kia, thích thì ủng hộ ta nhiều hơn đi,

Mặc kệ thế nào, để mỗi chương này 30 ở lâu bình nhân, ta cũng sẽ nỗ lực viết tiếp, chỉ cần không phải một chết đi, đều sẽ bảo trì nhật canh, chính là chậm chút, đại gia thứ lỗi đi. . .

Hoàn có một việc, gần đây phát mấy chương ta cũng không có kiểm tra, khẳng định chữ sai hết bài này đến bài khác, đều không phải Phong Dã không phụ trách nhiệm, chỉ là muốn giữ lại thời gian nhiều viết chút đi ra, chờ ta lúc rảnh rồi, lại cùng nhau hảo hảo kiểm tra đi. . .

:

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thượng vị . . .

“Nếu Lâm gia có thể lực lớn như vậy, mà hiện tại Lâm Bắc Thần cũng coi như là nửa bà chủ của Lâm thị. Tin tưởng Lâm lão gia tử sẽ không ngồi nhìn mặc kệ đi? Hạ Phi, tôi sẽ không tề nhạt đến mức đem bản thân đẩy đưa tiến vào bên trong ân oán của Lâm gia. Chỉ là về Lâm Bắc Thần, chỉ cần tôi còn tại bên người chị ấy một ngày sẽ không cho phép chị ấy xuất hiện bất luận nguy hiểm nào.” Thanh âm của Lý Thiên Hữu rất nhẹ, nhưng nghe vào trong tai Hạ Phi lại để hấn cảm giác hùng hồn như vậy.

Hạ Phi nhếch môi sang sang cười, nói “Đúng, làm lính coi trọng nhất là nghĩa khí.” Hấn tán thưởng nhìn Lý Thiên Hữu. “Chuyện tình nội bộ Lâm gia của cô ấy, tôi cũng không biết. Chỉ là nhị thúc của cô ấy một ngày không bị tóm, an toàn của Lâm tiểu thư chỉ sợ cũng không tốt bảo đảm như vậy.”

Lý Thiên Hữu nghe Hạ Phi một câu này rõ ràng là ngữ khí nghiêm túc, nàng cong cong khóe miệng cười khổ không có nói tiếp. Lòng nàng rõ ràng, lấy tình huống hiện tại đến xem, Lâm Thiên Hoa đối với Lâm Bắc Thần mà nói đã không tạo thành bất luận uy hiếp gì, e rằng ông ta đã Nê Bò Tát qua sông, tự thân khó bảo toàn*.

(*Nê Bò Tát qua sông, tự thân khó bảo toàn: Thành ngữ, tượng đất sét Nê Bò Tát ngâm trong nước sẽ hỏng. Ví ngay cả mình còn không bảo vệ được, càng không để ý tới giúp người khác.)

“Đúng rồi, tôi hôm qua cô đi Lâm gia?” Hạ Phi như đột nhiên nhớ tới cái gì, bỗng hỏi một câu như vậy.

“Không có, sáng nay đi tới.”

“Vậy cô không phát hiện Lâm Thiên Hoa?” Hạ Phi lại hỏi.

Lý Thiên Hữu khẽ lắc đầu, không nói gì. Nàng không muốn nói dối thế nhưng cũng không muốn lẩm miệng, không biết vì sao nàng không muốn nói cho Hạ Phi chuyện nàng ở Lâm trạch thấy Lâm Thiên Hoa. Nàng tránh né tầm mắt Hạ Phi hỏi dò đưa ánh mắt phóng ra ngoài cửa sổ, xuất thần nhìn trên đường dành riêng cho người đi bộ. Nàng đang suy nghĩ Lâm Bắc Thần tỉnh lại không thấy mình có thể gọi cho mình một cuộc điện thoại hay không, tối hôm qua đến bây giờ xảy ra nhiều chuyện tình như vậy, mà hai người bị vạ lây cơ hội nói chuyện cũng không có. . .

Lâm Bắc Thần bên này vẫn ngủ thẳng đến lúc com tối mới tỉnh lại, Lý Thiên Hữu lúc nào đi cô một chút cũng không biết. Nhìn tờ giấy trong tay, Lâm Bắc Thần nói không nên lời trong lòng mình là cái loại cảm giác gì. Dường như bỗng nhiên phát hiện gian phòng từ nhỏ đã ở đột nhiên trống trải, lòng cũng theo vắng vẻ . . .

Trải qua một ngày nghỉ ngơi, Lâm Bắc Thần trạng thái tinh thần trên cơ bản cũng khôi phục được như trước. Cô lại bắt đầu vui đầu vào trong công tác mịt mù tối tăm. Ngày đó qua đi cô cũng không còn gặp qua Lâm Thiên Hoa, lòng cô rõ ràng, một nhà Lâm Thiên Hoa nhất định đã bị gia gia tiễn đưa. Lâm thị cấp cao làm điều chỉnh rất lớn, Lâm Chí Viễn thoái vị nhường hiền, Lâm Bắc Thần danh xứng với thực trở thành bà chủ Lâm thị. Lâm Khả Phàm lưu tại Lâm thị đảm nhiệm chức tổng giám đốc, những thứ này đều là chuyện tình đã xảy ra trước hai ngày gọi thầu, bởi vì trong lòng Lâm Bắc Thần sớm đã nắm chắc, cô cũng sẽ không có cảm giác gì đặc biệt. Đối với Lâm Khả Phàm thêm vào công ty Lâm Bắc Thần cũng không có nhiều cảm giác, mặc kệ là gia gia phái tới giúp cô hay là phái tới giám thị cô, đối với cô mà nói chưa từng khác nhau lắm. Cô không có dã tâm lớn như vậy, lại càng sẽ không như Lâm Thiên Hoa đi tranh đoạt cái gì, nếu như không phải thân bất dọ ký cô tình nguyện không làm cái tổng tài Lâm thị này. Biết đâu cuộc sống sẽ không một mồi như vậy. . .

Trong lòng Lâm Bắc Thần đối với nam nhân Lâm Khả Phàm trầm mặc ít lời này cũng coi như quen thuộc, dù sao Lâm gia đến thế hệ các cô tính cả Lâm Khả Phàm tổng cộng mới ba hài tử. Mà cô và Lâm Khả Phàm đều là loại người nói không nhiều lắm, thỉnh thoảng Lâm Khả Phàm từ bên ngoài trở về đều sẽ mang cho cô chút lễ vật, quan hệ của hai người mặc dù không tính là thân cận, nhưng cũng cũng không xa lạ.

Hai ngày nay bởi vì Lâm thị đổi người lãnh đạo hơn nữa hạng mục gọi thầu, mỗi ngày Lâm Bắc Thần đều như con quay bộn rộn xoay quanh. Đại hội tiểu hội cái này nói tiếp cái kia không ngừng, thỉnh thoảng còn phải chạy ra bên ngoài, đúng là đem cô mệt muốn chết rồi. . .

Mấy ngày nay cô không có liên hệ Lý Thiên Hữu, cũng không có nhận được Lý Thiên Hữu điện thoại. Nhưng Dương Tử Long mỗi ngày gọi đến vài cuộc, trong điện thoại Dương Tử Long nói năng lộn xộn nói ân hận, Lâm Bắc Thần vốn đã bộn rộn muốn chết, vào lúc này càng lười để ý đến hấn. Cuối cùng trực tiếp đem số điện thoại của hấn vào danh sách đen, điện thoại hấn gọi vào không được, xem hấn còn muốn quấy rầy hay không?

Thế nhưng mặc kệ Lâm Bắc Thần ban ngày bận bịu ra sao, trong đầu ngoại trừ công tác cái gì cũng không chứa nổi. Mỗi khi đến tối, lúc cô một người nằm ở trên giường, sẽ không tự giác nhớ tới Lý Thiên Hữu. Cô nghĩ thói quen con người thật đúng là đáng sợ, mấy ngày gần gũi cô liền đã bắt đầu quen có Lý Thiên Hữu bên người . . .

Ngày thứ ba Lý Thiên Hữu rời khỏi Lâm Bắc Thần, tập đoàn Lâm thị mặt hướng toàn quốc bắt đầu tiến hành công trình gọi thầu quy mô lớn. Lâm Bắc Thần với thân phận tổng tài Lâm thị dự họp hội trường, vì sợ những phóng viên chỗ nào cũng nhúng tay vào làm phiền, thời điểm hội nghị gọi thầu gần kết thúc Lâm Bắc Thần đi ra trước thời hạn, nào ngờ trước xe bị các phóng viên đài truyền hình tòa soạn báo lớn vây quanh chặt chẽ không lọt một giọt nước. .

Lâm Bắc Thần ở dưới đủ loại bảo vệ rốt cục về tới công ty, vừa định tiến nhập phòng làm việc, được Vương Kỳ báo cho biết Dương Tử Long tới. Lâm Bắc Thần mặt diện vô biểu tình lập tức đóng băng, cô đứng ở trước cửa văn phòng của mình không vui nói với Vương Kỳ: “Về sau không có tôi cho phép hấn không được lấy bất kỳ cơ gì tiến nhập công ty.”

“Vâng, chủ tịch.” Vương Kỳ cung kính trả lời.

Lâm Bắc Thần đẩy cửa đi vào, Vương Kỳ đỡ trán, vừa nãy nàng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh. . .

“Có việc?” Lâm Bắc Thần nhìn cũng không thèm nhìn Dương Tử Long ngồi ở trên sofa, vòng qua bàn làm việc trực tiếp ngồi ở ghế lão bản của mình, liền bắt đầu sắp xếp văn kiện mình mang về.

“Bắc Thần, anh. . .” Dương Tử Long đứng lên, hẳn có chút khó có thể mở miệng, hẳn thật sự không có mặt mũi tới gặp Lâm Bắc Thần, lòng hẳn rất rõ ràng phát sinh chuyện như vậy Lâm Bắc Thần vô luận như thế nào cũng sẽ không tha thứ hẳn. Thế nhưng lúc thực sự nhìn thấy người Lâm gia đến đây từ hôn, hẳn vẫn kích động chạy tới. Đúng là chỉ khi có được rồi mới biết được người phụ nữ này quan trọng với hẳn biết bao. . .” Bắc Thần, cũng không phải anh tới thỉnh cầu tha thứ, anh muốn. . .”

“Không thỉnh cầu tha thứ, anh tới là vì cái gì? Dương Tử Long anh hiểu rõ tính tình tôi, đừng tìm khó xử cho mình.” Dương Tử Long còn chưa nói xong, đã bị Lâm Bắc Thần lạnh lùng cắt đứt. Cô nhìn thẳng con mắt Dương Tử Long, trong mắt tràn ngập thiếu kiên nhẫn. Qua vài phút Lâm Bắc Thần thấy Dương Tử Long như trước vẫn không nhúc nhích cúi đầu đứng ở kia, cô ấn xuống nội tuyến thư ký Vương Kỳ: “Tiểu Kỳ, vào tiễn khách.” Ngừ khí lạnh lạnh không mang theo một tia ôn độ.

Thẳng đến nghe Dương Tử Long bị Vương Kỳ mời đi ra ngoài, Lâm Bắc Thần mới hòa hoãn biểu tình. Cô xoay chuyển ngồi xuống ghế tựa, mặt hướng ánh dương quang híp lại con mắt. Kỳ thực đối với Dương Tử Long cô cũng không oán hận, tựa như cảm tình nhân nhạ cô đối xử giữa hai người. Lúc trước đối với gia gia chỉ hôn, sở dĩ cô có thể chấp nhận cũng chỉ bởi vì cô không ghét Dương Tử Long. Khả năng chính như Dao Dao nói cảm tình giữa cô và Dương Tử Long thực sự không tính là tình yêu. Cho dù Dương Tử Long làm chuyện tình như vậy với cô, thậm chí làm hại cô thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp. Cũng không biết có phải bắt nguồn từ tính cách đậm đặc của cô hay không, cô thực sự không có oán hận cường liệt như vậy. Chẳng qua cô muốn mau chóng thoát khỏi tất cả thứ này, nếu quyết định muốn thoát khỏi hiển nhiên là phải làm đến sạch sẽ triệt để. Dương nhiên, bên trong 'tất cả' này cũng bao gồm cả Dương Tử Long. . .

Nghĩ đến tình yêu cô lại nhớ Lý Thiên Hữu rồi, nghĩ đến những ngày có Lý Thiên Hữu bồi bên người, tuy rằng nơi chốn có nguy hiểm, nhưng trong lòng cảm giác được an toàn trước nay chưa từng có. Còn có một đêm kích tình thích thú tràn trề. Lẽ nào, đây là tình yêu sao?

“Dao Dao, tới đón tớ đi. Tớ muốn đi ra ngoài uống hai ly.” Lâm Bắc Thần thu hồi tâm tư bắt đầu gọi điện thoại cho Tiết Dao Dao, cô cần đi ra ngoài hít thở không khí, hai ngày nay cô vẫn ở tại Lâm trạch, thế nhưng bầu không khí trong nhà thực sự cũng không phải rất tốt.

“Đến đó hãy nói, chúng ta đi ăn trước.”

“Được, tớ tại phòng làm việc chờ cậu.” Ngắn gọn nói mấy câu, Lâm Bắc Thần liền cúp điện thoại.

Nửa giờ sau Tiết Dao Dao chân đạp cao gót 5 tấc, xách túi V uốn éo tiến vào phòng làm việc của Lâm Bắc Thần.

“Tiểu linh kia đâu?” Tiết Dao Dao vừa vào cửa liền bắt đầu nhìn xung quanh tìm thân ảnh Lý Thiên Hữu.

“Em ấy không ở đây.” Lâm Bắc Thần không nói gì, vị tiểu thư này luôn luôn ra bài không theo lẽ thường.

“Đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện.” Lâm Bắc Thần cầm lấy túi da của mình, dẫn đầu đi ra phòng làm việc, dặn dò Vương Kỳ vài câu liền sớm tan tầm.

Hai đại nỷ nữ một băng một hỏa vô cùng chói mắt ngồi ở bên trong nhả gian một tiệm cơm Tây, hai người đều vô thanh vô tức ăn bữa cơm. Lúc ở trên đường Lâm Bắc Thần đã qua loa nói chút chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, mà lúc này Tiết Dao Dao ngồi đối diện Lâm Bắc Thần tràn đầy nóng ruột, nàng thiếu kiên nhẫn nhìn Lâm Bắc Thần nhai kỹ nuốt chậm, hận không thể cô một ngụm liền ăn xong. Cũng khó trách nàng, lúc tiến vào phòng ăn Lâm Bắc Thần chính là muốn nói đến cô và Lý Thiên Hữu. Rất bất đắc dĩ bị nhân viên phục vụ chọn món ăn cắt đứt, nàng biết rõ Lâm Bắc Thần từ trước đến nay lúc ăn cơm sẽ không nhiều lời, nàng cũng chỉ đành nhẫn nại tính tình chờ.

Lâm Bắc Thần ăn cơm xong, rốt cục trong lúc thưởng thức rượu đồ kể ra chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, đối với đêm hôm đó giữa cô và Lý Thiên Hữu, mặc dù biến mất chỉ tiết nhỏ trong đó, nhưng cũng không e dè nói cho Tiết Dao Dao. Thẳng thắn nói khiến Tiết Dao Dao bối vì giật mình mà cái miệng càng dài càng lớn quên khép lại.

“Bắc Thần, không phát hiện cậu mạnh như thế? Đó chính là một người lính vũ đạo lòng thương nha? Cậu cứ như thế đem người ta ăn no căng điều, sau đó phui mờ rồi đi sao?” Tiết Dao Dao người ta tư duy cũng thật sự là ưu việt, nàng ở trong đầu tự động loại bỏ một ít chuyện tình nàng cho rằng không quá quan trọng, trong đó dĩ nhiên cũng bao hàm Lâm Bắc Thần an toàn. Nàng mở miệng nói câu đầu tiên liền nhắm thẳng gian tình giữa Lâm Bắc Thần và Lý Thiên Hữu.

“Cái gì gọi là phui mờ rồi đi? Là chính em ấy lưu lại tờ giấy rồi rồi khỏi.” Lâm Bắc Thần cau mày phản bác nói.

“Không phải cậu nói mấy ngày nay cậu cũng không liên hệ với nàng sao?”

“Ừ, mấy ngày nay thực sự bận quá.”

“Bận rộn? Lâm Bắc Thần, cậu đầu heo à? Tiểu Hữu Hữu người ta lớn bao nhiêu? Nữ nhân trân quý nhất lần đầu tiên liên như vậy thật không minh bạch cho cậu, vậy mà cậu nói với tớ cậu bận rộn? Đừng nói cho tớ bây giờ cậu không có nghĩ tới trong lòng nàng nghĩ như thế nào?” Tiết Dao Dao tức đến giờ chân, căng cổ họng không ngừng la Lâm Bắc Thần.

“Đi, tớ dẫn cậu đi một địa phương nói chuyện thuận tiện. Chốc lát cậu mau mau gọi điện thoại cho Lý Thiên Hữu, nếu như tớ nhớ không lầm người ta là trở về thăm người thân. Chậm trễ nữa cho dù cậu muốn gặp đều khó khăn.” Nói xong Tiết Dao Dao đã xách túi kéo lên Lâm Bắc Thần từng sò ở tại chỗ đi ra ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta đây không lải nhải, lưu bình liền thiếu xuống tới, quá không có suy nghĩ . . .

Nhiều hơn tát hoa, nhiều hơn cắt dầu đi.

Xấu hổ, lại canh muộn như vậy. . . .

Buồn ngủ trên dưới mí mắt không ngừng đánh nhau, đi ngủ, sáng mai trở lại xem lưu bình đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Cự tuyệt . . .

Thời gian Lâm Bắc Thần ngày người đã bị Tiết Dao Dao tựa như một cơn gió nhét vào trong xe.

“Cậu muốn dẫn tôi đi đâu?” Tinh táo lại Lâm Bắc Thần cau mày nhìn bạn thân của mình, giọng cô không vui hỏi.

“Tân Duyên đó? Cậu từng đi.” Tiết Dao Dao không chút nào lưu ý Lâm Bắc Thần lạnh như băng, nàng quẹo rũ cười với Lâm Bắc Thần, sau đó còn nghịch ngợm nháy mắt một cái.

Lâm Bắc Thần nhìn ngoài cửa xe sắc trời bắt đầu tối có điểm chán nản, cô biết 'Tân Duyên' trong miệng Tiết Dao Dao. Hình như là năm ngoái hay là năm kia cô đã không nhớ rõ nữa, một ngày kia tâm tình cô không tốt, Tiết Dao Dao nói mang cô đi ra ngoài phát tiết một chút. Mang cô đi chính là quán bar gọi 'Tân Duyên' đó.

Một đêm đó Tiết Dao Dao cùng một nữ nhân cô không quen biết gần như tính là nhất kiến chung tình, liền vứt cô tại một bên, đối đãi như người tàng hình. Cũng may bản thân Lâm Bắc Thần khí chất cao ngạo cùng bộ dáng cô trời sinh người lạ chớ gần, khiến cô tránh được rất nhiều người quấy rầy.

Cô một mình ngồi cạnh hai vị đang ngời nong ta nong*, một bên đảm nhiệm bóng đèn một bên sậu uống rượu. Cuối cùng dẫn đến cái quán bar 'Tân Duyên' này triệt để khiến Lâm Bắc Thần mất đi hảo cảm. . .

(*Người nong ta nong: Tiếng Anh là you and I. Câu này có ý nghĩa tương tự “lời chàng ý thiếp”).

Trong ấn tượng của cô chỉ nhớ rõ lúc tâm tình cô không tốt, Tiết Dao Dao trọng sắc khinh bạn dẫn cô đi một les bar. Sau đó lại một mình tìm vui, lưu cô một người tâm tình càng thêm không tốt.

Từ đó về sau chỉ cần Tiết Dao Dao nhắc tới hai chữ 'Tân Duyên', Lâm Bắc Thần nhất định sẽ là mặt lạnh đối lập.

Lâm Bắc Thần cuối cùng vẫn theo Tiết Dao Dao tiến vào 'Les-Tân Duyên' đặt ở dưới cầu cao, có một quán bar bề ngoài rất không bắt mắt. Vừa này Tiết Dao Dao rống loạn một trận với cô, cũng thực rống tiến vào lòng cô.

Nhớ tới một đêm đó cô cùng Lý Thiên Hữu, có lẽ đối với bản thân cô mà nói có thể không đi lưu ý, bởi vì hai người phát sinh cái loại quan hệ này cũng không phải là nhất thời xung động, Lý Thiên Hữu là đang giúp cô, ở dưới tình huống đó cô không ghét Lý Thiên Hữu cho nên cô nguyện ý trao thân cho nàng.

Thế nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới thay Lý Thiên Hữu giấu lại, nếu như có nghĩ tới, đó cũng chỉ là khi Lý Thiên Hữu chìm vào giấc ngủ say sau một lần lại một lần xung kích, lúc cô thay nàng lau đi khóe mắt rơi xuống giọt lệ, cô cũng đã từng đoán ý nghĩ của Lý Thiên Hữu, có nghĩ tới Lý Thiên Hữu rốt cuộc có phải là tự nguyện?

Lúc này Lâm Bắc Thần cảm thấy rất hồ thẹn, có lẽ cô thật sự không hiểu rõ trái tim mình. Cô có chút phân không rõ tình cảm với Lý Thiên Hữu rốt cuộc là loại nào? Cô vẫn cảm thấy khi bản thân còn chưa có xác định tâm ý, tất cả cần phải thuận theo tự nhiên thật là tốt.

Thế nhưng Lâm Bắc Thần lại quên một vấn đề rất nghiêm trọng, Lý Thiên Hữu là một quân nhân, nàng chỉ là nghỉ phép trở về thăm người thân. Hơn nữa một tháng nghỉ chỉ còn lại có vài ngày, qua mấy ngày nữa nàng sẽ quay về bộ đội. Chờ cho đến lúc ấy, Lâm Bắc Thần lại xác định rõ tâm ý, có phải cũng đã chậm hay không? Cái suy nghĩ đột nhiên toát ra đó khiến Lâm Bắc Thần không lý do cảm thấy hoảng loạn. Cho nên cô đi theo Tiết Dao Dao, có lẽ tiếp xúc nhiều một chút cũng là chuyện tốt, ngoại trừ lần trước không thoải mái, đối với les hoặc bản thân les cô một chút cũng không bài xích.

Tiến vào cửa lớn tầm thường kia, bên trong 'Tân Duyên' thực sự cũng coi là biệt hữu động thiên*. Bên tai vang lên khúc dương cầm nhẹ nhàng ôn nhu, sẽ làm người tiến nhập đại sảnh thanh tĩnh lại. Lâm Bắc Thần chăm chú quan sát bố cục trang trí nơi này, giản lược lại không mất tinh xảo, gian nhà ngăn nắp sắc điệu đơn giản. Vừa nhìn chính là tác phẩm xuất từ con gái, cô kéo khóe miệng, lần trước thật đúng là không quan sát kỹ, lúc này xem ra cũng coi

như là phù hợp thẩm mỹ của cô.

(*Biệt hữu động thiên: Trong động có một thiên địa khác. Miêu tả phong cảnh kỳ lạ, làm người say mê.)

Tiết Dao Dao là khách quen ở đây, cùng lão bản cũng rất quen thuộc. Hai người được nhân viên phục vụ gọi tới một vị trí ngồi không phải rất dễ thấy.

Mới vừa ngồi xuống không lâu Lâm Bắc Thần liền nhìn thấy một nữ nhân nhìn qua hơn 30 tuổi trong tay đang cầm một bình rượu đi tới.

Đến khi cô gái đó đi vào, Tiết Dao Dao từ trên sô pha đứng lên.

“Tân tỷ, gần đây bận rộn sao?” Tiết Dao Dao trên mặt mỉm cười, cả người thoáng cái liền có vẻ thân thiết.

Lâm Bắc Thần thấy Tiết Dao Dao cùng cô gái trước mặt rất là quen thuộc, cũng không tiện ngồi nữa, lập tức cũng đứng lên, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt.

“Ngồi, mau ngồi. Dao Dao đã lâu không có tới? Vị này chính là bằng hữu em?” Cô gái nhẹ nhàng đặt rượu XO ở trên bàn thủy tinh, động tác mềm mại hơn nữa thanh âm dịu dàng, khiến người ta rất dễ liên tưởng đến tiểu thư cổ đại nhà giàu đại môn bất xuất nhị môn bất mại (không ra khỏi cửa).

“Tân tỷ, đây là Lâm Bắc Thần bạn tốt của em.”

“Bắc Thần, đây là Tân tỷ, lão bản quán bar này.” Tiết Dao Dao nghiêm trang vì hai nữ nhân giới thiệu.

Lâm Bắc Thần thấy Tân tỷ đưa tay tới, lễ phép nắm lại một chút. “Dao Dao em thích nhất XO, hôm nay Tân tỷ mời khách, các em chơi đùa vui vẻ.” Tân tỷ khách sáo nói, dịu dàng cười cười với Lâm Bắc Thần, liền xoay người rời khỏi.

“Người con gái mỏng manh như vậy có thể gánh vác quán bar này sao?” Lâm Bắc Thần nhìn Tân tỷ đi xa sau đó quay đầu hỏi Tiết Dao Dao đang rót rượu.

“Cậu còn có lòng thanh thản quan tâm người khác, nhanh lên gọi điện cho Tiểu Hữu Hữu, mời em ấy đến.” Tiết Dao Dao rót rượu cho hai người ngừng đầu trừng mắt Lâm Bắc Thần.

“Mời em ấy tới cái địa phương này. Hợp sao?” Lâm Bắc Thần nhìn quanh bốn phía, ở đây thuần một sắc tất cả đều là nữ nhân.

“Cái địa phương này làm sao vậy? Lâm Bắc Thần, đừng nói với tớ cậu coi thường chúng tớ? Lúc cậu cùng Lý Thiên Hữu trên giường thể nào không nhiều lo lắng như vậy?” Tiết Dao Dao âm điệu lại cao lên, nằng nết túi da của Lâm Bắc Thần vào lòng cô, nét mặt đó, giống như nếu Lâm Bắc Thần không gọi điện thoại, nằng sẽ lập tức ăn Lâm Bắc Thần vậy. Lâm Bắc Thần phát hiện mọi người xung quanh theo tiếng nhìn phía bên này, rất là bất đắc dĩ. Bạn tốt của cô lúc nào có thể chú ý một chút hình tượng của mình? Cô xuất ra điện thoại di động bấm gọi Lý Thiên Hữu.

“Thiên Hữu, là chị.” Lâm Bắc Thần trước sau như một thanh âm thanh lãnh.

“Giờ rảnh không? Chị đang ở quán bar, em đến ngồi chút đi?”

“Vậy à? . . . Vậy được rồi, lúc rảnh rồi chị lại gọi cho em.”

Lâm Bắc Thần hai ba câu liền cúp điện thoại, di động cầm ở trong tay cúi đầu cũng không nói. Cô không nghĩ tới Lý Thiên Hữu sẽ cự tuyệt mình, tuy rằng Lý Thiên Hữu có đủ lý do không đến. Nhưng Lâm Bắc Thần vẫn cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, cô cho rằng chỉ cần mình gọi một cuộc điện thoại, Lý Thiên Hữu liền nhất định sẽ đến bên người mình.

“Làm sao vậy? Tiểu Hữu Hữu nói như thế nào?” Tiết Dao Dao nhìn Lâm Bắc Thần cúi đầu không nói kỳ quái hỏi. Nàng nghĩ thầm, sao nói vài câu như vậy liền cúp?

“Em ấy có việc không tới được.” Lâm Bắc Thần nhấp một ngụm rượu dè xuống khó chịu trong lòng, ngừng đầu cười với Tiết Dao Dao.

“Cậu đừng nhìn tớ cười như vậy, tớ lạnh.” Tiết Dao Dao trực tiếp vạch trần chân tướng Lâm Bắc Thần nỗ lực che giấu tâm tình. Nghĩ thầm, xem ra trong lòng Lâm Bắc Thần cũng không phải không đáng kể như mình tưởng.

“Em ấy có việc sao? Tớ liền cho em ấy một canh giờ, yên tâm, tớ có biện pháp khiến em ấy một giờ sau nhất định có mặt tại đây.” Tiết Dao Dao hai chân bắt chéo ngồi ở trên sô pha, vẻ mặt thần bí nhìn Lâm Bắc Thần.

“Tới uống rượu.” Tiết Dao Dao cầm ly rượu thoáng cái chạm vào ly rượu Lâm Bắc Thần đặt trên bàn. Nàng thấy Lâm Bắc Thần vẫn không nói lời nào, lại châm chọc nói rằng. “Hiện tại cậu biết đau tâm rồi? Mấy ngày hôm trước làm gì? Một cú điện thoại cũng không biết gọi cho người ta.”

Lâm Bắc Thần cũng không nói, bung chén rượu lên liền uống. . .

Lý Thiên Hữu bên này đêm nay cũng thật là có việc, bởi vì sắp quay về bộ đội, cô cô thấy ngày hôm nay cửa hàng ít khách ăn cơm, mà Tiểu Tình, Thiên Kiều lại đều ở đây. Buổi chiều 4 giờ hơn liền đóng cửa hàng nhỏ, hai đại nhân mang theo ba hài tử đi chụp ảnh gia đình. Chờ chụp hình xong lại đi dạo phố một hồi cũng rất muộn, người một nhà thương lượng, liền lại đi quán cơm muốn ăn một bữa cơm đoàn viên.

Lâm Bắc Thần gọi điện thoại tới vừa vặn lúc Lý Thiên Hữu theo cô cô các nàng ăn bữa cơm đoàn viên, nghe Lâm Bắc Thần bảo mình đi tìm cô, nàng ngẩng đầu nhìn người một nhà đều nhìn chăm chăm nàng, liền có chút khó xử. Cô cô thật vất vả có thể đóng cửa sớm hơn một lần, nàng thực sự không thể cứ đi như vậy. . .

Đối với điện thoại của Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu đã chờ lâu lắm. Hai ngày nay nàng trôi qua không tốt chút nào, một bên chờ mong một bên thất vọng. Nàng chưa từng cảm thấy tháng ngày trôi qua sẽ hành người như vậy, nàng cũng muốn gọi điện thoại cho Lâm Bắc Thần, mà mỗi lần tới thời khắc mấu chốt rồi đều buông tha. Nàng luôn luôn không ngừng tự hỏi, gọi tới nói cái gì đây? Hỏi chị ấy vì sao không liên hệ mình? Lý Thiên Hữu lại nghĩ bản thân như vậy quá ngây thơ! Vốn là giữa hai người cũng không có hứa hẹn bất luận cái gì, nàng có tư cách gì đi chất vấn Lâm Bắc Thần không liên hệ?

Mỗi ngày Lý Thiên Hữu về nhà nằm ở trên giường đều sẽ nghĩ, nếu như ngày đó cô cô không có gọi điện thoại gọi nàng trở về, như vậy lúc tỉnh lại Lâm Bắc Thần có thể nói với nàng cái gì hay không? Lại sẽ nói cái gì đây? Vấn đề như vậy luôn luôn chuyển vòng trong đầu nàng.

Nàng ghét loại cảm giác bị động này, hơn nữa là phi thường ghét. Đôi khi nàng thật muốn cứ như thế quên đi quay về bộ đội, coi như chuyện mấy ngày nay chưa từng có phát sinh qua. Quân quyết đối với nàng tất cả toàn bộ cho là nàng mơ một giấc mộng, mà khi tỉnh mộng, tất cả đều phải bình tĩnh lại, hết thảy tất cả đều biến mất không thấy, kể cả ký ức tốt đẹp đó. Ngay cả Lâm Bắc Thần, nàng muốn nữ nhân mang đến cho nàng rất nhiều phiền phức rồi lại khiến nàng nhớ mãi không quên đó, chẳng qua chính là nhân vật nàng hư cấu ra mà thôi. . .

“Chị, suy nghĩ cái gì vậy?” Thiên Kiều dùng cánh tay huych Lý Thiên Hữu cầm điện thoại di động xuất thần.

“Hả?” Lý Thiên Hữu phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy cô cô đưa qua ánh mắt tìm kiếm. Nàng ở trong lòng âm thầm thở dài, rất nhanh liền thu hồi tâm tư.

Bởi vì muốn chụp ảnh gia đình, ngày hôm nay Lý Thiên Hữu là ăn mặc quân phục ra ngoài. Chỗ các nàng đi ăn rồi nhà rất gần, người một nhà ăn cơm xong đi bộ về nhà.

Lý Thiên Hữu thấy ánh mắt cô cô, dựng nhìn ba tỷ muội các nàng tràn ngập yêu thương, lòng liền ấm áp. Kỳ thực cuộc sống như vậy cũng không tệ, cô cô như mẹ, dựng như ba. Tuy rằng đều không phải thân sinh phụ mẫu, nhưng đối với Lý Thiên Hữu sớm liền mất đi song thân mà nói, đã rất thỏa mãn, bởi vì chỉ ít nàng cùng Thiên Kiều không chỉ có lẻ loi hai người, bên người các nàng còn có cô cô một nhà quan tâm các nàng, quan tâm các nàng.

Lúc sắp đến nhà, điện thoại Lý Thiên Hữu lại vang lên, điện thoại di động liên tiếp hai ngày cũng không có bất luận động tĩnh gì, đêm nay tựa hồ bệ bộn nhiều việc. Lý Thiên Hữu nhìn trên màn hình biểu hiện chính là số điện thoại tư nhân của Lâm Bắc Thần, liền một giây không dừng ấn xuống nhận nghe.

“Bắc Thần?” Lý Thiên Hữu đi phía trước mau vài bước, cùng cô cô mấy người kéo ra chút cự ly.

“Đều không phải Bắc Thần của em, chị là Dao Dao tỷ tỷ của em.” Thanh âm Tiết Dao Dao âm dương quái khí truyền tiến vào lỗ tai Lý Thiên Hữu.

“Á. . .” Lý Thiên Hữu sững sốt, nàng cầm điện thoại đến trước mắt nhìn một chút, là dãy số của Lâm Bắc Thần mà. Tại sao là bạn của chị ấy gọi tới.

“Dao Dao tỷ, có việc sao?”

“Tất nhiên là có việc, chuyện của em xong xuôi chưa? Bắc Thần uống say, đang đùa giỡn rượu điên đây. Chị quản không được nàng, em có thể đến một chuyến không?” Tiết Dao Dao ngữ khí có vẻ rất nghiêm túc.

“Uống say?” Lý Thiên Hữu hồ nghi, Lâm Bắc Thần thể nào khả năng uống say? Vừa gọi điện thoại cho nàng đến bây giờ chưa tới một giờ, thể nào thì uống say? Sẽ không phải xảy ra chuyện gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thổ lộ tình cảm . . .

“Các chị ở chỗ nào?” Không đợi Tiết Dao Dao đáp lời, Lý Thiên Hữu liền vội vàng hỏi.

Từ lúc nàng quen biết Lâm Bắc Thần đến giờ, Lâm Bắc Thần liên tục xuất hiện các loại tình trạng, một lần so với một lần mạo hiểm hơn. Lúc này Lý Thiên Hữu cũng không biết bản thân làm sao vậy, vừa nghe nói Lâm Bắc Thần uống nhiều còn đùa giỡn rượu điên, trong đầu nàng lập tức hiện ra hình ảnh ngày đó cô uống xuân được ghé vào trong lòng mình. . .

Nghe ra Lý Thiên Hữu sốt ruột, Tiết Dao Dao hướng về phía Lâm Bắc Thần không tiếng động cười. Nàng liền biết chiêu này chắc chắn linh nghiệm, tùy cơ báo cho Lý Thiên Hữu địa chỉ liền cắt đứt điện thoại.

“Thế nào?” Tiết Dao Dao như tranh công nhìn Lâm Bắc Thần cau mày, nét mặt tràn đầy kiêu ngạo. Xem nàng làm một chuyện tình cờ nào vĩ đại nha, Lâm Bắc Thần mời không được người, nàng nói hai câu liền giải quyết.

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi đùa giỡn rượu điên?” Lâm Bắc Thần lạnh lùng hỏi, nếu như cô biết Tiết Dao Dao sẽ nói cô đùa giỡn rượu điên, cô thế nào cũng sẽ không để nàng gọi điện cho Lý Thiên Hữu. Đó đều không phải lừa dối sao? Cô dùng sức trừng mắt Tiết Dao Dao, ý tứ đó chính là nói cho nàng, cô rất không vui vẻ.

“Phục vụ, thêm một tá bia.” Tiết Dao Dao cũng không phản ứng Lâm Bắc Thần, duỗi cánh tay cao giọng hô.

“Tiết, Dao, Dao. Cậu có thể chú ý chút hình tượng hay không?” Lâm Bắc Thần từng chữ từng chữ kêu tên Tiết Dao Dao, cô giơ lên cánh tay đỡ lấy trán mình, tại sao cùng nàng một chỗ luôn luôn mất mặt như thế.

“Khà khà, kịch tở đã làm đủ. Tiểu Hữu Hữu có thể biết cái này.” Vừa nói chuyện Tiết Dao Dao còn vờn hai tay khua hai lần ở không trung. “Em ấy luyện tiếu cậu như thế nào, tớ không quen thuộc với em ấy, vạn nhất em ấy biết là tớ đưa ra chủ ý lừa em tới, nếu như em nóng giận, tớ đúng là ứng phó không được.” Nàng vừa nói vừa nâng bia phục vụ đưa tới, sau đó đưa cho Lâm Bắc Thần một chai.

Lâm Bắc Thần triệt để xem như hết chỗ nói rồi, Tiết Dao Dao nàng luôn miệng Tiểu Hữu Hữu thân thiết như vậy, lúc này ngược lại nói không quen. Cô nhìn Tiết Dao Dao chu cái miệng nhỏ nhắn giả bộ thương cảm, liền có loại kích động muốn đập nàng một cước.

Lâm Bắc Thần lười nhìn Tiết Dao Dao, cô cầm chai bia nhìn trên bàn thủy tinh, trên bàn đã xếp chồng một loạt vỏ bia rỗng, còn có XO vừa nãy Tân tỷ đưa tới cũng đã thấy đầy, cô lại nhìn một chút một tá bia mới vừa bị mở. Trời, như vậy xong sợ là thực sự muốn say. . .

Lý Thiên Hữu treo điện thoại lập tức chào hỏi cô cô, nói bằng hữu nàng có việc gấp tìm nàng, liền chạy đến bên lề đường, nàng cũng không để ý tới phía sau cô cô căng cổ họng hỏi dò, đưa tay gọi một chiếc taxi liền chạy tới dưới cầu vượt Tiết Dao Dao nói.

Lý Thiên Hữu xuống xe taxi một hồi chạy như điên, nàng mặc quân trang lúc này cũng không để ý cái gì hình tượng hay không hình tượng. Nàng thật tưởng tượng không ra Lâm Bắc Thần đùa giỡn rượu điên như thế nào, trong đầu nàng nhanh chóng hồi tưởng đến bộ dáng Lâm Bắc Thần vài lần gặp nạn. Cô máu me đầy mặt, cô hoảng hốt lo sợ, còn có lần đó cô uống qua xuân dược, duy độc chưa thấy qua hình dạng Lâm Bắc Thần sau khi uống say. Lý Thiên Hữu thậm chí nghĩ đến, Lâm Bắc Thần đùa giỡn rượu điên có thể ghé vào trong lòng người khác xằng bậy hay không? Nghĩ vậy nàng vội lắc đầu, ở trong lòng mắng bản thân. Đầu là cái gì loạn thất bát tao, Lâm Bắc Thần căn bản không phải người như vậy.

Lý Thiên Hữu thấy phía trước đèn đỏ đối diện đường cái bắt đầu chớp lên, nàng nhanh hơn tốc độ dưới chân, không đợi trên vỉa hè nữa, liền tránh trái tránh phải xông lên đường cái, nàng phi thân tung qua lan can phòng hộ trung tâm đường cái, đi thẳng đến 'Tân Duyên'.

Tới cửa quán bar rồi, Lý Thiên Hữu ngẩng đầu nhìn cái quán bề ngoài rất đơn sơ này, có chút kinh ngạc. Nàng lại ngẩng đầu lên mãi đến khi thấy trên bảng hiệu rõ ràng hai chữ 'Tân Duyên' sau đó liền không hề chần chừ, đẩy cửa đi vào.

Bởi vì quán bar như là toàn bộ mở ra, bố cục chính thể thiết kế không có giữ lại bất cứ góc chết, toàn bộ phòng khách liếc qua liền thấy ngay. Vừa vào cửa lớn đối diện chính là sân khấu, cho nên khi Lý Thiên Hữu mặc một thân quân trang chính trực có chút lo lắng đi vào. Người nhìn thấy nàng hiển nhiên đều sững sốt, các nàng chưa từng gặp qua có người sẽ ăn mặc quân trang tới quán bar. Nhưng lại là cô bé thanh tú như vậy, vóc người tỉ lệ hoàn mỹ phối hợp quân trang tư thế oai hùng, quả thực là cực kỳ soái khí. . .

Lý Thiên Hữu căn bản không chú ý tới dị dạng, nàng chưa từng tới quán bar, cũng không biết quán bar nó là một bầu không khí thế nào. Nàng chỉ cảm thấy rất nhiều người đều đang nhìn chằm chằm vào nàng, nàng hít mắt nhìn về phía mỗi người, lúc này nàng đang vội vã tìm kiếm Lâm Bắc Thần, cũng không để ý nhiều như vậy.

Khi Lý Thiên Hữu đứng ở trước bàn Lâm Bắc Thần các nàng, Lâm Bắc Thần tựa hồ thật có chút say. Cô ôm trong lòng một chai bia uống nửa, sắc mặt ửng hồng. Thời điểm Lý Thiên Hữu nghiêm túc đối diện con mắt của cô, Lâm Bắc Thần rõ ràng sững sốt một chút, lập tức nở một nụ cười.

Biết Lý Thiên Hữu lâu như vậy, đây là lần thứ hai Lâm Bắc Thần nhìn thấy Lý Thiên Hữu mặc quân trang soái khí như thế. Trong đầu cô đột nhiên hiện lên lần đó bị bắt cóc đến ngọn núi. Đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt, lúc đó cô bị người áp ra cái cửa động, một trận tiếp một trận tiếng súng chấn động đến mức lỗ tai cô gần như không nghe thấy thanh âm. Sau đó liền không biết thế nào bị người kéo một cái liền ngã lăn mạnh xuống đất ngất đi. Đến khi cô tỉnh lại, cô ngồi dưới đất, vào lúc ấy Lý Thiên Hữu vũ trang hạng nặng ghim súng thoáng cái đã vọt tới trước mặt cô. Bởi vì sợ dọa đến cô, Lý Thiên Hữu một tiếng dịu dàng an ủi, một miếng chocolate tri kỷ, còn có cơ thể đơn bạc mạnh mẽ này. . .

Lâm Bắc Thần buông chai bia trong tay, viên mắt dần dần ướt át. “Thiên Hữu. . .” Cô nhìn mắt Lý Thiên Hữu, có điểm ủy khuất thấp giọng gọi tên Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu ban đầu hơi tức giận, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Lâm Bắc Thần tựa hồ chịu oan ức rất lớn, trong nháy mắt hỏa khí liền biến mất. Nàng thở nhẹ một hơi, tuy rằng người hại nàng một đường lo lắng lúc này đang ngồi đằng hoàng ở đây, căn bản không có một điểm dấu hiềm uống say đùa giỡn rượu điên. Về phần tình huống nàng suy nghĩ loạn thất bát tao, càng một điểm chưa từng phát sinh. Nàng cũng không tính toán, chỉ cần người không có việc gì là được. Giữa lúc Lý Thiên Hữu cùng Lâm Bắc Thần hai người tâm tình không ít gọn sóng, Tiết Dao Dao ngồi ở bên cạnh Lâm Bắc Thần thật là hoàn toàn không có bình tĩnh gấp đôi. Nàng nhìn thấy Lý Thiên Hữu mặc một thân quân trang, hơi thở hỗn hển, trên trán còn chảy mồ hôi. Tiết Dao Dao nhìn không xuống một hơi bia mới vừa vào miệng liền phun ra ngoài, nàng một bên ho khan một bên lấy tay chỉ vào Lý Thiên Hữu muốn nói gì, khuôn mặt giống như yêu tinh bị sặc bia đỏ bừng.

“Em, sao em mặc quân trang đã tới?” Tiết Dao Dao rốt cục thở ra hơi, trừng mắt to về mặt khó mà tin nổi.

Lý Thiên Hữu giơ tay lau mồ hôi trán, liếc Tiết Dao Dao tức giận nói: “Không phải chị nói Bắc Thần uống nhiều, đang đùa giỡn rượu điên sao?” Khẩu khí mười phần chất vấn, người này thật đúng là, còn không thấy ngại hỏi.

“Cái này? . . . Chị không nói như vậy em sẽ tới sao?” Tiết Dao Dao khi thể rõ ràng thấp xuống, xem xem, nàng nói cái gì ấy nhỉ, Lý Thiên Hữu không dám đối với Lâm Bắc Thần thế nào, thế nhưng đã có thể đối với nàng không khách khí như vậy.

“Thiên Hữu.” Lâm Bắc Thần vươn thẳng thân thể gọi Lý Thiên Hữu một tiếng, cô vỗ vỗ sô pha bên người ra hiệu nàng đi tới.

“Mau đừng đứng ngốc ở đó, em không thấy toàn bộ quán bar mọi người đang nhìn em sao?” Lúc này trên mặt Tiết Dao Dao lại nổi lên nụ cười quyền rũ, nàng liếc mắt quét bốn phía, lại nhìn về phía Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu quay đầu phát hiện gần như toàn bộ mọi người quán bar nhìn về phía nàng, vội đi tới ngồi xuống bên cạnh Lâm Bắc Thần. Nàng lại quá xúc động, mặc quân trang tới quán bar, nếu như bị cảnh sát trật tự bắt được nàng liền xong.

Lý Thiên Hữu ngồi xuống, Lâm Bắc Thần liền nghiêng thân thể dựa trên người nàng. Cơ thể Lý Thiên Hữu cứng một hồi, lập tức thả lỏng xuống. Nàng ngửa tựa tốt ở trên sô pha để Lâm Bắc Thần dựa vào thoải mái chút.

Tiết Dao Dao bĩu môi nhìn hai người mờ ám, thiết thời nàng còn lo lắng thay Lâm Bắc Thần cái người băng lãnh lại cứng nhắc này, muốn giúp đỡ một cây đuốc để hai người phát triển tốc độ một chút. Cảm tình nàng thật đúng là không hiểu rõ khuê mật này mà, xem xem, quá chủ động.

Tiết Dao Dao xèo xèo hai tiếng, tuyệt không tị hiềm nhìn chằm chằm hai người. Lý Thiên Hữu bị nàng nhìn có chút không được tự nhiên, nàng cúi đầu nhìn xuống Lâm Bắc Thần vùi tại trong lòng mình, người nọ trong tay như trước cầm chai bia uống nửa. Lý Thiên Hữu vươn tay muốn lấy xuống chai bia trong tay Lâm Bắc Thần, nhưng Lâm Bắc Thần thật là không chịu, trong tay nắm chặt, ngửa đầu quát cường nhìn Lý Thiên Hữu. Ý tứ đó rất rõ ràng, em cướp bia của chị làm gì?

“Để cậu ấy uống đi, gần đây tâm tình cậu ấy không tốt.” Tiết Dao Dao ngồi ở một bên nói.

Lý Thiên Hữu suy nghĩ một chút, uống thì uống đi, chỉ cần có mình ở đây, cũng không sợ chị ấy sẽ xảy ra chuyện gì.

Mấy phút sau ba người đều không nói chuyện, Lý Thiên Hữu một tay ôm Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần hơi nhắm mắt lại, thỉnh thoảng uống một ngụm bia trong tay. Mà lúc này Tiết Dao Dao cũng an tĩnh xuống, đang xuất thần nhìn chằm chằm ca sĩ trên sân khấu. . .

“Em thích cậu ấy sao?”

Lý Thiên Hữu cảm giác hình như Lâm Bắc Thần ngủ thiếp đi ở trong lòng mình, nàng đưa tay lấy ra chai bia trong tay Lâm Bắc Thần đặt nhẹ ở trên bàn thủy tinh. Bên tai vang lên thanh âm nhẹ nhàng của Tiết Dao Dao, Lý Thiên Hữu quay đầu nhìn gò má Tiết Dao Dao, lại cúi đầu không nói gì.

“Em thích cậu ấy sao?” Tiết Dao Dao quay đầu lại hỏi một lần, lần này thanh âm so với vừa nãy lớn hơn chút.

“Em yêu chị ấy.” Lý Thiên Hữu ngẩng đầu, cực kỳ thật lòng chống lại ánh mắt Tiết Dao Dao.

“Thế nhưng cậu ấy cũng không xác định cậu ấy có phải cũng thích em hay không, như vậy cũng không sao à?”

“Có gì quan trọng? Em xác định là tốt rồi.”

“Em biết cái gì là yêu?” Tiết Dao Dao khinh thường hỏi.

“Em chỉ biết, em không nhìn được chị ấy bị thương tổn. Nếu như vậy chỗ này của em. . .” Lý Thiên Hữu chỉ chỉ vị trí trái tim mình. “Sẽ rất đau, giống như bị huyết tào mã tấu hung hăng đâm một nhát, cái loại đau đó em không thể tiếp nhận. . .”

Tiết Dao Dao không hỏi nữa, nàng cầm lấy bình rượu uống một ngụm. Lý Thiên Hữu nhìn một chút Lâm Bắc Thần đã bình ổn hơi thở, nàng nhẹ giọng nói với Tiết Dao Dao: “Chúng ta đi thôi, chị ấy đang ngủ.”

“Thế nào? Như vậy em đã muốn đi?” Tiết Dao Dao nhử mày nhìn Lý Thiên Hữu hỏi.

Lý Thiên Hữu bị Tiết Dao Dao cực nhanh biến hóa cảm xúc làm có chút mơ hồ, mới nãy còn một bộ đường hoàng ra dáng, chớp mắt thời gian trên mặt lại treo nụ cười tà ác.

Tiết Dao Dao cảm thấy rất hài lòng đối với vẻ mặt không hiểu của Lý Thiên Hữu, nàng ám muội cười với Lý Thiên Hữu. Đưa tay gọi tới phục vụ, lại gọi tới một tá bia.

“Cứ đặt dụng cụ mở chai ở đó đi, tự chúng tôi mở.” Tiết Dao Dao móc ra từ trong túi da một tấm vé mời đưa cho phục vụ liền đuổi nàng ấy đi chỗ khác.

“Bối cảnh của Lâm Bắc Thần em cũng ít nhiều hiểu rõ, nội bộ nhà cậu ấy rất phức tạp, nếu như em muốn cùng cậu ấy một chỗ nhất định phải đối phó Lâm lão gia tử trước tiên. Chắc hẳn em đã gặp qua ông ấy. . .” Tiết Dao Dao cũng không vội vã khai bia, nàng tựa trên sô pha nhẹ giọng nói với Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu không nói chuyện, nàng biết Tiết Dao Dao còn chưa nói hết, nàng an tĩnh chờ của câu sau của chị ấy.

“Lâm Bắc Thần là người tính cách lạnh lùng, đối với bất luận chuyện gì cũng không để trong lòng, coi như là thông suốt, đối với tình cảm càng vậy. Cho

nên rất nhiều lúc cậu ấy cũng không biết trong lòng mình muốn cái gì, em có thể hiểu sao?” Tiết Dao Dao ngẩng đầu nhìn Lý Thiên Hữu.

“Em hiểu, thế nhưng. . .”

“Nhưng nhị cái gì? Nhưng em thân bất do kỷ thật sao? Điều đó chị cũng đang muốn hỏi, em còn nhỏ như vậy, lại nhập ngũ. Em có nghĩ tới, hai người các em thế nào cùng một chỗ? Trước không nói gia đình của cậu ấy, chỉ riêng em, em sẽ vì cậu ấy rời khỏi bộ đội sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Xảy ra chuyện. . .

“Bác Thần, mình yêu nhau đi?” Thanh âm mềm nhẹ của Lý Thiên Hữu truyền xuống từ trên đầu Lâm Bắc Thần.

Nghe xong Lý Thiên Hữu nói, Lâm Bắc Thần từ trong lòng Lý Thiên Hữu ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn nàng. Yêu? Thời gian ở lại thành phố A chỉ còn có bốn ngày, vậy thì muốn yêu như thế nào?

“Thiên Hữu, em muốn xuất ngũ sao?” Lâm Bắc Thần ngồi dậy, hai tay giao ở trước ngực, ánh mắt rơi vào trên mặt nước yên tĩnh trước mắt, thanh âm nhẹ nhàng hỏi.

Lý Thiên Hữu nhếch miệng, nghiêng đầu nhìn Lâm Bắc Thần chiếu dưới đèn đường.

Xuất ngũ? ? ?

Nàng 21 tuổi tại bộ đội là độ tuổi có thể đảm đương, làm sao nàng có khả năng xuất ngũ? Làm sao có thể ra khỏi. Nàng là một bộ đội đặc chủng, bắt đầu từ cái ngày nàng tham gia vào tổ chức đó, thì đã định trước phải mất đi rất nhiều thứ, bao gồm tự do, có thể cũng bao gồm tình yêu, không có mấy người nguyện ý yêu một người có thể liên tiếp vài năm đều không thấy được mặt, hơn nữa người này còn tùy thời đều có thể mất mạng. Nàng nhớ tới người cộng tác bảo vệ của mình, Giang Đại Chí năm nay đã 28 tuổi, cùng bạn gái hân tốt đẹp gần 5 năm, cuối cùng chính bởi vì không chịu được tháng ngày ở góa như vậy mà chia tay với hắn. Thông minh như Lâm Bắc Thần, vào lúc này hỏi tới, thật đúng là có dụng ý khác a.

“Trước đây chưa từng nghĩ tới.” Lý Thiên Hữu trầm mặc vài giây mở miệng, nàng thấy Lâm Bắc Thần tựa đầu chuyển hướng về phía nàng. Dừng một chút nói tiếp: “Nhưng mà mấy ngày nay em có nghĩ tới, thế nhưng xuất ngũ với em mà nói sẽ rất phiền phức. Tuy rằng tuổi quân của em đã có 5 năm, thế nhưng em nhỏ tuổi, phải đi trình tự xuất ngũ như bình thường, sợ rằng còn phải rất nhiều năm.” Lý Thiên Hữu thành thực nói.

Nàng không muốn lừa dối Lâm Bắc Thần, có thể nàng nói như vậy sẽ làm Lâm Bắc Thần càng mất lòng tin đối với tình yêu giữa các nàng, thế nhưng nàng phải thẳng thắn nói ra. Nàng muốn cho Lâm Bắc Thần biết, nàng là quân nhân, mà nếu như một khi cô đồng ý hai người cùng một chỗ, phải đối mặt chính là cái gì, có lẽ đó chính là chờ đợi dài đến mấy năm. Nếu như Lâm Bắc Thần bởi vậy lùi bước, cự tuyệt nàng, đó cũng là chuyện không có biện pháp.

“Lúc trước, vì sao em muốn lựa chọn nhập ngũ vậy?” Lâm Bắc Thần nghe xong Lý Thiên Hữu trả lời, như trước rất bình tĩnh nhìn nàng. “Con gái nhập ngũ rất khổ cực đi?” Lý Thiên Hữu cho rằng Lâm Bắc Thần nghe thấy mình nói muốn yêu cô nên mới hỏi ra vấn đề xuất ngũ, không nghĩ tới Lâm Bắc Thần lại biểu hiện như đang cùng nàng nói việc nhà. Nàng đoán không được tâm tư của Lâm Bắc Thần, thế nhưng có một điểm rất rõ ràng, Lâm Bắc Thần cũng không muốn chính diện trả lời vấn đề của nàng, đồng ý hay không đồng ý, cô cũng không nói.

“Năm ấy tốt nghiệp trung học, cha mẹ em tới thành phố A bán đồ ăn, trên đường gặp phải tai nạn xe cộ. Tất cả phát sinh quá đột ngột, cha mẹ em cái gì cũng không kịp nói liền rời khỏi chúng em. . . Lúc đó em mới 17 tuổi, trung khảo* vừa qua khỏi. Mà Thiên Kiều mới lên tiểu học lớp 5. . .” (*Trung khảo: là kì thi tốt nghiệp trung học cơ sở.)

“Điều kiện gia đình nhà em luôn luôn thật không tốt, cha mẹ em đều là nông dân chính gốc, thu nhập toàn gia đều là dựa vào bọn họ mỗi ngày cày cù gian khổ như con bò đôi lầy. Sau khi cha mẹ mất ông lớn không cho em đi học, bởi vì cha mẹ để lại rất ít tiền, khoản bồi thường tai nạn xe cộ thêm cả mấy nghìn nguyên tiền cả đời cha mẹ tích trữ, tổng cộng cũng chỉ hơn 3 vạn một chút, căn bản không đủ chu cấp hai người học sinh. Chị biết không? Bọn họ đều rất lợi thế, lúc cha mẹ em còn sống những kẻ gọi là thân nhân đó cũng rất coi thường nhà của chúng em, chớ nói chi là mất rồi. . .” Nói đến đây, Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần cười khổ. Nói tiếp: “Tất cả thân thích chỉ cô hai tốt nhất, em muốn giao phó em gái cho một nhà cô hai, đem tiền cha mẹ lưu lại đưa cho cô hai, tiền đó chỉ có thể miễn cưỡng duy trì đến Thiên Kiều kết thúc trung học. Nói thật, lúc đó em vô cùng bất lực, không đi học nổi, em thực sự không biết em có thể làm cái gì? Căn bản cái gì cũng không biết làm, phải làm sao kiếm tiền nuôi dưỡng em gái? Sau đó lại nghĩ tới nhập ngũ, liền nghĩ đi bộ đội rèn đúc một chút, học tập chút kỹ năng trở về cũng dễ dàng tìm phần công việc có thể chu cấp Thiên Kiều lên đại học. Không nghĩ tới vừa tham gia chính là 5 năm, hồi đó mới vừa tân binh nào biết, chỉ huy hiện tại của em xuống tuyển binh. Hỏi em có muốn đi với hắn không, lúc đó em rất ngốc hỏi, có phải liên đội của hắn quân thiếp rất cao? Chọc chỉ huy của chúng em bật cười, nói với em tuyệt đối cao, em thì vô cùng cao hứng đi theo tham gia khảo hạch. Kỳ thực lúc đó em đầy đầu đều đang tự hỏi một vấn đề, mỗi tháng ở bộ đội quân thiếp có thể nhiều hơn số tiền em trở lại xã hội kiếm? Rất ngây thơ nhỉ?” Lý Thiên Hữu nghiêng đầu nhìn Lâm Bắc Thần như có dăm chiêu, cô cong mình, hai khuỷu tay chống ở trên đùi, nắm chặt hai tay.

“Cho nên hiện tại em không thể xuất ngũ, chị không biết, học phí của một học sinh cao trung rất cao. . .” Lý Thiên Hữu cúi đầu, ánh mắt đặt trên đôi giày da đen nàng lau đến sáng loáng.

“Sau này, để chị giúp em nhé.” Lâm Bắc Thần vẫn nghiêm túc nghe Lý Thiên Hữu nói chuyện cũ của nàng, nhìn nét mặt bình tĩnh và ngữ khí nhàn nhạt của nàng, không khỏi cảm khái, tuổi còn nhỏ đã đối mặt nhiều cực khổ như vậy, thật không biết em ấy vượt qua những ngày đó thế nào.

“Giúp em chu cấp Thiên Kiều đến trường.” Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Hữu nghiêng đầu nhìn về phía cô, lại bồi thêm một câu.

“Không cần, hiện tại quân thiếp của em đủ Thiên Kiều dùng. Đợi em ấy thi lên đại học, em để em ấy vừa học vừa làm. Thiên Kiều rất hiểu chuyện.” Lý Thiên Hữu nhìn chăm chăm Lâm Bắc Thần, chậm rãi nói. Nàng cũng không cần ai trợ giúp, cho dù là một nhà cô cô cũng không ngoại lệ. Qua nhiều năm như vậy, Thiên Kiều ăn ở tại nhà cô cô, Lý Thiên Hữu hầu như đều gửi quân thiếp cho cô cô. Nàng không muốn nợ bất luận người nào, huống chi bây giờ nàng chu cấp Thiên Kiều cũng không phải quá vất vả, tối thiểu bản thân nàng tiêu tốn rất ít, tại bộ đội ngoại trừ mua rất ít đồ dùng cá nhân cần thiết hàng ngày, những thứ khác đều là không cần dùng tiền.

“Muộn rồi, chúng ta trở về thôi.” Lâm Bắc Thần cũng không cùng nàng tranh chấp về vấn đề này nữa, cô đứng dậy, sửa sang lại mái tóc bị gió thổi có chút loạn. Hai người đi tới chỗ đỗ xe. Đêm đó, Lý Thiên Hữu đưa Lâm Bắc Thần trở về Lâm trạch. Bởi vì buổi tối cô cô liên tục gọi vài cuộc điện thoại, sợ rằng nàng ở bên ngoài có gì nguy hiểm, Lý Thiên Hữu không thể làm gì khác, cũng chỉ đành nghe Lâm Bắc Thần nói. Đưa cô về Lâm trạch trước, sau đó nàng lái xe Tiết Dao Dao trở lại nhà cô cô, hai người hẹn tới ngày thứ hai gặp ở tập đoàn Lâm thị.

Lý Thiên Hữu nghiêng thân thể nằm ở trên giường, nàng xuất thần nhìn Thiên Kiều đang ngủ say. Đêm nay nói với Lâm Bắc Thần nhiều chuyện của quá khứ như vậy, trái tim nàng đã thật lâu không có khổ sở lại cảm giác được đau đớn. . .

Lý Thiên Hữu nhẹ nhàng đắp chăn cho Thiên Kiều, ở trong lòng thở dài. Thời gian trôi qua thực sự rất nhanh, loáng một cái 5 năm cứ thế trôi, hồi tưởng lại nàng thật không biết 5 năm đó mình vượt qua thế nào. . .

Nghĩ đến chuyện Lâm Bắc Thần không chính diện đáp lại lời yêu của nàng, Lý Thiên Hữu cũng không có biện pháp. Ban đầu cũng chính là không ôm hi vọng gì, một nhân vật muốn gió có gió muốn mưa có mưa như vậy, làm sao sẽ cam tâm vì một bách tính bình thường như nàng mà khổ chờ đợi bao nhiêu năm. Hơn nữa Lâm Bắc Thần lớn hơn mình nhiều như vậy, khả năng chờ đến lúc nàng thực có thể xuất ngũ, Lâm Bắc Thần đã qua 30 tuổi. . .

Sáng sớm hôm sau Thiên Kiều cùng Tiểu Tinh trở về trường đi học, Lý Thiên Hữu theo thường lệ theo cô cô đi cửa hàng nhỏ, nàng giúp đỡ cô cô mua đồ ăn, chờ thu dọn tốt tất cả cũng đã hơn 8 giờ, nàng chạy về dưới lầu nhà cô cô khởi động Porsche của Tiết Dao Dao trực tiếp đi Lâm thị.

Lý Thiên Hữu được Vương Kỳ đưa vào văn phòng Lâm Bắc Thần, lúc này Lâm Bắc Thần đang họp. Lý Thiên Hữu ngồi trên sofa xem báo hôm nay, mấy ngày nay ở bên người Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu đã quen một mình ngồi trên sofa lẳng lặng chờ đợi ở văn phòng này. . .

Qua khoảng một tiếng, hành lang vang lên tiếng giày cao gót gõ mặt đất. Lý Thiên Hữu kéo khóe miệng, thanh âm Lâm Bắc Thần bước đi luôn luôn âm vang hữu lực như vậy. . .

Lâm Bắc Thần đẩy cửa đi vào, phía sau còn theo một người nam nhân. Nam nhân đó Lý Thiên Hữu đã gặp qua, chính là ngày đó ở Lâm trạch nam nhân vẫn luôn đứng ở phía sau Lâm gia gia. Lúc Lâm Bắc Thần tiến đến liếc mắt nhìn Lý Thiên Hữu, không có biểu tình, cũng không có chào hỏi. Nhưng ngược lại nam nhân kia rõ ràng không nghĩ tới trong văn phòng còn có người, sững sờ một chút sau đó lập tức lại hướng về phía Lý Thiên Hữu lễ phép gật đầu, liền đứng thẳng tại trước bàn làm việc của Lâm Bắc Thần bàn.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lâm Bắc Thần người còn chưa ngồi xuống tư liệu trong tay đã ném ở trên bàn.

“Lâm tổng, tôi vừa tới công ty, có chút tình huống cũng không phải rất rõ ràng. Thế nhưng, nếu như ngài tin nhiệm tôi, tôi liền tới thành phố X điều tra, nhất định rất nhanh sẽ có kết quả.” Lâm Khả Phàm vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

Lâm Bắc Thần ngẩng đầu nhìn thấy trả lời cũng không phải người mình muốn tìm, cô đè ép lửa giận trong lòng. “Không phải mời Từ quản lý đi theo sao? Người đâu?”

Cô vừa dứt lời tiếng đập cửa liền vang lên, đã thấy một nam tử trung niên cầm trong tay bản tài liệu có chút vội vàng đi đến. “Lâm tổng.” Từ quản lý ngay ngắn đặt tư liệu ở trước mặt Lâm Bắc Thần, giờ tay xoa xoa mồ hôi trên trán.

“Nói đi, chuyện gì xảy ra?” Lâm Bắc Thần quét mắt tư liệu đưa qua, ngẩng đầu nhìn thẳng Từ quản lý giọng nén giận hỏi.

“Lâm tổng, tôi cũng tới hôm qua mới biết được, sáng sớm hôm nay liền chạy tới.” Chỉ thấy Từ quản lý làm một động tác nuốt, sau đó dùng tay lau lau trán. “Giữa năm thành phố X mở một đại công trình, cái này ngài là biết đến. Ban đầu tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, thế nhưng tới hôm qua tôi nhận được tin tức, nói là phía dưới người đứng đầu nhận thầu công trình đem tất cả tiền hàng và tiền công đều cuốn chạy. Lúc tôi tới, công trường đã đình công, có người nhân cơ hội kích động tâm tình công nhân, công nhân đều không chịu làm việc.” Từ quản lý nói xong, ngẩng đầu cẩn thận nhìn Lâm Bắc Thần. Hắn nghĩ thầm, nếu như lúc này quả thật đã xảy ra chuyện, như vậy hắn liền thực sự phải về nhà sống bằng tiền dành dụm, nếu quả là vậy, khoản công trình lớn đáng kể như thế thêm cả mấy ngàn ngàn tiền lương công nhân hắn chính là đập nôi bán sắt, táng gia bại sản cũng không đền nổi a. . .

“Ông biết công trình đình một ngày đêm, Lâm thị phải tổn thất bao nhiêu tiền sao?” Lâm Bắc Thần nắm chặt tư liệu trước mặt, nặng nề ném ở trước mặt Từ quản lý. “Phía dưới người nhận thầu công trình thậm chí có thể đem một khoản tiền lớn như vậy cuốn chạy, tôi cần các ông có ích lợi gì? Lẽ nào các ông đều là ngu ngốc sao?” Lâm Bắc Thần một bầu không khí chất vấn.

“Vâng vâng vâng, bây giờ tôi liền trở lại. Tôi sẽ toàn lực phối hợp cảnh sát mau chóng tìm được người.” Từ Tiến bị sợ run run một hồi, hần không dám nhìn thẳng Lâm Bắc Thần, mạnh mẽ gạt đầu.

“Cảnh sát?” ‘Hừ’ Lâm Bắc Thần hừ lạnh một tiếng. Đối với Từ quản lý xua tay một cái, “Ông lập tức chạy trở về, có chuyện gì nhớ lập tức hội báo với tôi.” Lâm Bắc Thần mắt bốc hàn quang nhìn Từ quản lý, cô cố ý nhấn mạnh nói bốn chữ ‘hội báo với tôi’.

Từ Tiến lui ra văn phòng của Lâm Bắc Thần, một giây không ngừng đi tới thang máy. Khi hần đi tới trước cửa cầu thang, hần hơi dừng lại nhìn xung quanh một chút, thấy không ai chú ý hần, liền đẩy ra cửa cầu thang bước nhanh vào.

Từ quản lý dọc cầu thang liên tiếp xuống vài tầng, mới ngừng lại. Hần vỗ vỗ ngực mình, không ngừng nghĩ mà sợ, lúc này mồ hôi trên trán còn đổ nhiều hơn lúc tại văn phòng tổng tài. Đợi tim đập ổn định chút, hần lấy ra điện thoại di động trong túi, cẩn thận nhập vào một chùm số rồi nhấn gọi. .

“Ông chủ, sự tình như ngài dự liệu.”

“Vâng, Lâm tổng rất tức giận, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra theo tác phong xử sự của cô ấy nhất định sẽ tự mình đi xem thành phố X.”

“Trong văn phòng có một cô gái mặc quân trang, còn có Lâm phó tổng mới nhậm chức của công ty.”

“Tốt, tôi hiểu.”

“Ông chủ. . . suất kia của tôi. . .”

“Vâng vâng vâng, nhất định, ông chủ ngài yên tâm.”

“Rõ, tôi hiểu kế tiếp làm như thế nào.”

“Gặp lại ông chủ sau.”

Từ quản lý cúp điện thoại, cái lưng vẫn cong vuron thẳng lên. Ngay sau đó hần thở dài một hơi, cũng coi như không uổng phí mạo hiểm. Hần đẩy ra cửa cầu thang vội vã đi ra ngoài. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thực sự xin lỗi, để đại gia đợi hai ngày.

Mấy ngày nay sinh ý bề bộn nhiều việc, căn bản không thời gian mã tị. Kỳ thực không cập nhật, lòng ta so với các người đều sốt ruột. .

Ở đây Phong Dã muốn khen ngợi đồng học có chút khả ái, cảm tạ các người chờ đợi, Phong Dã đều ghi tạc trong lòng.

Cần cù ‘Đào đào’ đồng học, đối với của người mỗi chương lưu bình chấm điểm, thực sự rất cảm tạ. . .

Còn có tiểu mặt mặt đồng học thiếu ta lễ , đối với đưa ta địa lời mỗi một vị đồng học, Phong Dã lần thứ hai cung biao biểu thị cảm tạ. . .

Còn có phi thập trường bình, cảm tạ người cho ta đề ý kiến cùng kiến nghị, ta là người mới, có các người những người này, ta có thể tiến bộ lên. .

Có vẻ như phải cảm tạ còn rất nhiều, Phong Dã sẽ không nhiều bút tích, gửi công văn đi đi. Ta sẽ tận lực viết nhiều chút, kiên trì nhật canh. Cho ta nỗ lực lên đi!

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Âm chiêu . . .

Nhìn Từ quản lý đi ra ngoài, Lâm Bắc Thần đưa tay lên xoa xoa huyết thái dương, cô liếc nhìn Lý Thiên Hữu vẫn an tĩnh ngồi ở trên sofa. Lúc này Lý Thiên Hữu chăm chú xem báo chí như trước, tựa hồ chuyện vừa xảy ra trong phòng cũng không có một chút ảnh hưởng đối với nàng.

Lâm Bắc Thần thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn Lâm Khả Phàm vẫn đứng ở trước bàn làm việc của mình. Đối phương nghiêm mặt, một chút ý tứ muốn rời khỏi cũng không có.

“Còn có việc sao?” Ngự khí của cô đã không có nồng đậm mùi thuốc súng vừa nãy, mặc kệ sự tình khiến cô phát điên cỡ nào, thế nhưng đều không có một chút quan hệ tới Lâm Khả Phàm, cô không thích giận chó đánh mèo người khác.

“Bắc Thần, em phải lựa chọn tin tưởng tôi.” Lâm Khả Phàm nghiêm túc nhìn Lâm Bắc Thần, vẻ mặt thẳng thắn thành khẩn nói.

Lâm Khả Phàm biết, mặc dù thân phận như Lâm Bắc Thần, nếu muốn chân chính ở Lâm thị cảm rõ cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Đó không

quan hệ Lâm Bắc Thần ở lại Lâm thị bao nhiêu năm, mà là phải xem thủ đoạn của cô có đủ hay không. Bây giờ hắn còn không biết nhân mạch của Lâm Bắc Thần tại Lâm thị đến tốt cùng như thế nào, có điều xem ngay chuyện trước mắt, Lâm thị đang có kẻ không quá an phận. Mặc kệ chuyện lớn chuyện nhỏ chỉ cần có người ồn ào, Lâm Bắc Thần sẽ phiền phức không ngừng. Hắn muốn giúp Lâm Bắc Thần, hắn muốn nói cho người mà hắn luôn coi như em gái này, Lâm Khả Phàm hắn có thể tin nhiệm được.

Lâm Bắc Thần có chút kinh ngạc nhìn Lâm Khả Phàm, nghe hắn hỏi, ở trong lòng cười nhạt. 'Hừ', không hổ là người gia gia dạy dỗ, cô còn chưa có nửa điểm biểu hiện ra cái gì, đã bị Lâm Khả Phàm một câu nói toạc ra. Cô ghét tình trạng như vậy, hiện tại cô không cần Lâm Khả Phàm bày tỏ thái độ, bất luận hắn nói cái gì, nói như thế nào, cô đều sẽ không tin tưởng, tối thiểu hiện tại cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn tin tưởng Lâm Khả Phàm.

“Anh đang nói cái gì vậy? Anh vừa tới công ty tất cả đều còn cần quen thuộc, có cái gì không rõ hoặc muốn lý giải, trực tiếp tìm Trương phó tổng là được. Đương nhiên, anh cũng có thể trực tiếp tới tìm tôi. Tôi rất hi vọng anh có thể mau mau bắt đầu nghiệp vụ của công ty, tôi cũng không cần bận rộn như thế nữa.” Lâm Bắc Thần treo lên nụ cười nhạt trên mặt, cô đây là đang cùng Lâm Khả Phàm giờ giọng, đối với Lâm Khả Phàm, cô không biểu hiện cũng không giải thích, để hắn chậm rãi lý giải thôi.

“Anh cũng thấy, giờ tôi bận bịu thời gian chiều dài bằng hữu cũng không có, chẳng những để người ta qua một bên, còn muốn khiến cho người ta chê cười.” Nói xong cô bắt đầu đi liếc nhìn Lý Thiên Hữu ngồi ở trên sofa.

Lý Thiên Hữu nghe Lâm Bắc Thần nói, ngẩng đầu lên. Nàng thẳng thắn thân thể, hướng hai người đang nhìn qua nở nụ cười. Lòng thầm nghĩ, 'Lâm Bắc Thần thật đúng là Lâm Bắc Thần! Mấy ngày hôm trước nàng ở văn phòng của Lâm Bắc Thần ngồi xuống chính là nửa ngày, cũng không thấy chị ấy có ý tứ muốn bớt thời giờ bởi mình.'

Hiển nhiên Lâm Bắc Thần nói chỉ dùng để qua loa tặc trách với nam nhân trước mắt này, à! Lý Thiên Hữu nở nụ cười trong lòng, người trên thương trường tâm trí phức tạp đáng sợ, hai người mặt đối mặt, rõ ràng từng người mang ý xấu riêng còn muốn làm bộ rất khiêm tốn. Thật đúng là đủ mệt. . . Lúc này Lâm Bắc Thần cũng đang thâm cười nhạo chính mình ngấy thơ, quả nhiên là không thể quá lòng dạ đàn bà, nên tới đều phải tới, mặc kệ người muốn lãng tránh thế nào đều là vô ích, xem ra cô còn chưa đủ nhẫn tâm. .

Nhưng lần này sẽ không, cô là tổng tài Lâm thị, nên loại bỏ thì phải loại bỏ, nếu như điều đó cũng làm không được cô còn lấy cái gì đi bảo vệ sản nghiệp Lâm gia to lớn như vậy.

Bọn họ không phải muốn chơi sao? Mọi người như vậy thì cùng nhau chơi được rồi, không quan tâm chơi bao lớn, Lâm Bắc Thần tiếp tới cùng là được.

“Lâm tổng yên tâm, tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực công tác.” Lâm Khả Phàm nhìn thái độ của Lâm Bắc Thần đối với mình, hắn có chút bất đắc dĩ. Hắn thế nào sẽ không biết đây là Lâm Bắc Thần không tin nhiệm hắn. Nhưng đó cũng không thể hoàn toàn trách Lâm Bắc Thần, sau khi xảy ra sự việc như thế, nói vậy bây giờ Lâm Bắc Thần cho dù cả gia gia ruột của cô cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng đi?

“Lâm tổng, tôi nghĩ Từ quản lý đó có chút vấn đề. Tôi hôm qua công trình thành phố X bên kia phát sinh chuyện tình lớn như vậy, nếu như đối là người thường, phải là nên ở lại thành phố X trông coi. Ông ta cần phải suốt đêm chạy tới sao? Cho dù là muốn hội báo tình huống vậy cũng không cần tự mình đi một chuyến chứ? Và lại, trước khi sự tình còn chưa có giải quyết, vì sao ông ta đã vội vã tới tổng bộ, đó không phải là tự tìm phiền phức sao?” Lâm Khả Phàm nghiêm túc nhìn mặt Lâm Bắc Thần phân tích nói.

“Vẫn là đề phòng chút đi, có phòng bị dù sao cũng không phải chuyện xấu.” Lâm Khả Phàm thấy Lâm Bắc Thần không nói lời nào liền nói tiếp, “Nếu như không có gì phân phó, tôi đi ra ngoài trước.” Dù sao hắn nói ra ý nghĩ trong lòng mình, nên nói hắn đã nói xong, về phần Lâm Bắc Thần có tin hắn hay không vậy cũng không phải hắn có thể chi phối được. Lâu ngày mới rõ lòng người, vạn sự cũng gấp không được.

“Anh đi làm đi, có việc tôi sẽ gọi anh.” Lâm Bắc Thần nhàn nhạt nói.

Bây giờ trong đầu cô tất cả đều là chuyện công trình, trước mặt là ai ở sau lưng dùng ám chiêu, hiện tại việc cấp bách là phải giải quyết làm sao có thể tốc độ nhanh nhất để công trình tiếp tục tiến hành thuận lợi, bằng không tổn thất lần này đúng là rất lớn.

Nghe Lâm Bắc Thần nói, Lâm Khả Phàm hơi hướng cô cung kính khom người, sau đó lại lễ phép gật đầu với Lý Thiên Hữu, mới lui ra ngoài.

Lý Thiên Hữu mỉm cười nhìn theo Lâm Khả Phàm ra cửa, nàng cong khoe miệng. Tuy Lâm Khả Phàm nhìn qua là một người trầm mặc ít lời, nhưng cũng coi như là một người có thể vững tâm. Ít nhất đối với Lâm Bắc Thần hắn là một người đáng giá tin nhiệm, ánh mắt người chuyên bán đứng tâm người, lúc Lâm Khả Phàm nói chuyện ánh mắt nhìn Lâm Bắc Thần là có thể nhìn ra hắn nói những lời này là xuất phát từ chân tâm.

Lý Thiên Hữu quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Thần như có đám chiêu, lúc này Lâm Bắc Thần lại bắt đầu nhìn chằm chằm máy vi tính không biết đang nhìn cái gì, lông mày nhíu chặt, vẫn là vẻ mặt băng lãnh nghiêm túc.

Xem ra sự tình còn chưa có kết thúc, không ngờ phiền phức thật đúng là từng món tìm tới cửa. Lý Thiên Hữu bất đắc dĩ nghĩ, cuộc sống của kẻ có tiền xem ra cũng không phải như ý như vậy. . . “Bắc Thần, em có việc đi ra ngoài một lát, trước tiên chị bận, lát nữa em sẽ trở lại tìm chị.” Lý Thiên Hữu đặt gọn báo chí, đứng lên đi tới bên người Lâm Bắc Thần cúi người nhìn cô.

Lâm Bắc Thần chuyển đầu nhìn Lý Thiên Hữu, chần chờ một chút, xoay người cầm lấy túi của mình, lấy ra chìa khóa xe. “Lái xe của chị đi, đưa chìa khóa xe của Dao Dao cho chị, chốc nữa cậu ấy đến lấy xe.”

“Không cần, em không cần lái xe.” Lý Thiên Hữu từ trong túi quần quân đội móc ra chìa khóa xe của Tiết Dao Dao đặt ở trên bàn làm việc, nàng thoáng chần chờ, liền cong người thân cận Lâm Bắc Thần, ở khóe môi cô hôn một cái.

“Đừng quá mệt mỏi, sự tình luôn luôn sẽ giải quyết.” Nói xong an tâm cười với cô, liền đi ra ngoài.

Lâm Bắc Thần ngẩng đầu nhìn theo Lý Thiên Hữu ra cửa, trước mắt cô còn ánh lại gương mặt đậm cười của Lý Thiên Hữu, còn có bên môi xúc cảm ấm ấm mềm mềm, khiến lòng cô xẹt qua một dòng nước ấm. . .

Lý Thiên Hữu rời khỏi văn phòng của Lâm Bắc Thần, bước nhanh tiến vào thang máy. Nàng thu hồi khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt như có đăm chiêu. Đi vào thang máy chuyên thuộc về quản lý cấp cao tầng 25 rất nhanh đã xuống tầng một, nàng đi ra thang máy liền thấy đàn ông trung niên tây trang giày da vừa lúc đi vào cửa xoay tròn, Lý Thiên Hữu nhìn trái phải một chút không nhanh không chậm đi theo.

Nam nhân đó cũng không phải người khác, chính là Từ quản lý vừa nãy ở văn phòng của Lâm Bắc Thần. Hắn nói chuyện điện thoại xong lại đi tới bộ hành chính một chuyến, hiện tại đang chuẩn bị đi sân bay, bay chuyển bay nửa giờ sau trở về thành phố X.

Từ quản lý ra cửa xoay tròn liền đi tới phía xe của mình, lúc này hắn cách xe cũng không đến 500 mét, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng nữ sinh kêu lớn, như là đang gọi người nào, Từ quản lý cũng không có lưu ý, bây giờ trong đầu hắn tràn đầy nhân dân tệ, cần bản vô tâm bản tâm cái khác.

Lúc Từ quản lý cách xe còn chưa tới 200 mét, hắn đột nhiên cảm giác bị người mạnh mẽ va vào, bởi vì hắn không kịp đề phòng lập tức mất cân bằng hướng phía trước ngã xuống.

“Cẩn thận.” Lý Thiên Hữu phản ứng nhanh chóng nâng dậy Từ quản lý sắp ngã xuống.

Từ quản lý đứng vững thân thể, nhú chặt mày nhìn nữ nhân mặc quân trang trước mắt này. Đầu hắn cấp tốc hiện lên tràng diện vừa nãy tại văn phòng của Lâm tổng, người trước mắt đứng là binh lính ngồi trên sofa ở văn phòng của Lâm tổng. Làm sao thoáng một hồi nàng đã xuống lầu rồi?

“Cám tạ.” Nghĩ vậy, Từ quản lý vốn định phát hỏa lập tức đổi lại bộ mặt nho nhã lễ độ.

“Xấu hổ rồi, tôi vừa gọi bằng hữu, quá sốt ruột, thiếu chút nữa đụng ông ngã. Thực sự xấu hổ.” Lý Thiên Hữu vẻ mặt áy náy nói với Từ quản lý, vừa nói nàng còn vừa chỉ vào phía trước, ý bảo Từ quản lý nhìn phía trước cách đó không xa, ở đó đang có một cô gái bước nhanh đi phía trước.

“Không sao, cũng không phải cô cố tình, nhanh đi tìm bằng hữu đi, nếu không đuổi theo người ta liền qua đường cái rồi.” Từ quản lý hảo tính tình nói, hắn gật đầu với Lý Thiên Hữu, xoay người một lần nữa đi tới phía xe.

Lý Thiên Hữu cũng không dừng lại lâu đuổi theo phương hướng cô gái đi phía trước...

Lý Thiên Hữu đứng ở đường cái đối diện, nhìn Từ quản lý lái xe đi xa, như cười như nhạo hắn, 'Hừ', muốn đấu cùng nữ nhân của nàng, cho người chết như thể nào cũng không biết. Lý Thiên Hữu coi thường nghĩ. . .

Làm xong việc, Lý Thiên Hữu thoáng nhìn đồng hồ quân dụng trên cổ tay, rời khỏi văn phòng của Lâm Bắc Thần cũng chỉ mới gần mười phút, nàng suy nghĩ một chút, liền ung dung bước về phía một siêu thị cách đó không xa.

Lý Thiên Hữu đi tới siêu thị đẩy xe mua sắm lên lầu hai đi dạo, nàng đi tới khu thức ăn nhẹ chọn mấy hộp chocolate, lại chuyển tới khu hoa quả mua chút hoa quả. Lập tức đẩy xe nhân nhả đi dạo khu rau dưa thịt tươi, nàng muốn mua chút thức ăn, thế nhưng nàng không biết đêm nay Lâm Bắc Thần có phải quay về Lâm trạch ở hay không, nàng không hy vọng Lâm Bắc Thần trở lại, nàng không còn có mấy ngày phải quay về bộ đội. Nàng muốn giữ lại tháng ngày còn lại cho Lâm Bắc Thần, hai người ở lại thêm mấy ngày tốt đẹp.

Lý Thiên Hữu vừa dạo vừa nghĩ, cũng không biết căn nhà lần đó bị tập kích, Lâm Bắc Thần đã tìm người thu dọn chưa. Quần áo của nàng còn ở lại trong phòng đó đây, nếu như đêm nay nàng và Lâm Bắc Thần hai người có thể quay về căn nhà đó ở thì tốt rồi. Như vậy cả nhà cũng chỉ có hai người các nàng, các nàng có thể cùng nhau làm cơm cùng nhau ăn, cơm xong lại chuẩn bị chút hoa quả. Hai người dựa sát vào nhau ở trên sofa, nàng xem TV của nàng, mà Lâm Bắc Thần có phải là vẫn như trước nâng laptop của chị ấy ngồi ở trên sofa một bên làm việc một bên bồi tiếp nàng. . .

Chỉ riêng nghĩ như vậy đều sẽ cảm thấy đó nhất định sẽ là một đêm rất đẹp. . .

Cuối cùng Lý Thiên Hữu vẫn là nhìn không được, mua chút nguyên liệu nấu ăn đồ gia vị trở lại. Nàng mang theo thực phẩm mua đi trở về trước cửa Lâm thị, mới vừa tiến vào cửa xoay tròn liền nghe có người gọi nàng. Một tiếng gọi đó khiến Lý Thiên Hữu cực kỳ mất tự nhiên, không cần nàng quay đầu lại liền biết người có thể gọi nàng như thế tuyệt đối là Tiết Dao Dao, bằng hữu tốt của Lâm Bắc Thần, Tiết đại mỹ nữ!

Lý Thiên Hữu đi đến cửa xoay tròn đứng ở bên trong chờ Tiết Dao Dao hấp tấp chạy tới.

“Chị ở trong xe đã thấy em đi tới bên này, ai u mà mệt chết chị, Tiểu Hữu Hữu, em đi nhanh như vậy để làm chi?” Tiết Dao Dao đi đến cạnh cửa xoay tròn vừa nói vừa vỗ ngực mình, như là nàng mới vừa chạy xong tám trăm mét.

“Em không nhìn thấy chị.” Lý Thiên Hữu bắt đầu dĩ nhiên.

“Ồ, em tới đây còn mua đồ gì vậy?” Tiết Dao Dao thấy trong tay Lý Thiên Hữu xách hai túi tiện lợi hiếu kỳ nhìn từ trên xuống dưới.

“Ồ, em mua đồ ăn làm gì thế?” Nàng thấy trong tay Lý Thiên Hữu ngoại trừ xách một túi hoa quả còn có một túi chứa chút rau dưa, nàng ngẩng đầu ánh mắt nhìn Lý Thiên Hữu như là nhìn thấy người ngoài hành tinh, vẻ mặt khó mà tin nổi.

“Ách. . .” Lý Thiên Hữu bắt đầu dĩ nhiên nhìn xung quanh một chút, lúc này hai người đang đứng tại trong đại sảnh Lâm thị, Tiết Dao Dao âm điệu cao đề-xi-

ben đưa tới nhiều ánh mắt người tìm kiếm.

“Dao Dao tỷ, chị là tới lấy xe à? Chúng ta lên đi.” Lý Thiên Hữu cũng không quen bị người nhìn chòng chọc như vậy, đây cũng không phải địa phương tiện nói chuyện. Nói xong nàng cũng không chờ Tiết Dao Dao phản ứng, liền không quay đầu lại đi tới thang máy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thế nào nhập V bình luận thì rõ ràng ít đi? Các đồng học nhỏ khả ái của ta đều chạy đi đâu ?

Lại muộn như vậy, quá mệt nhọc. . .

Đại gia thiên nữ tán hoa ta đi, cân nhắc có nên hay không tại Thiên Hữu sắp rồi đi làm xuất hiện chút thịt. . .

Cảm tạ tân bằng hữu địa lôi, rất hài lòng ~~~

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Điều tra . . .

“Em bị sao vậy?”

“Tiểu Hữu Hữu!”

“Chị còn chưa nói xong đâu?” Tiết Dao Dao gọi Lý Thiên Hữu nhắc chân liền đi, hơn nữa còn đi nhanh như vậy, nàng tức giận không ngừng giậm chân. Nàng vừa gọi Lý Thiên Hữu, vừa đập giày cao gót hơn 5 tấc của nàng chậm chậm đuổi theo.

“Đi nhanh như vậy làm gì?” Hai người đứng ở trong thang máy, Tiết Dao Dao trừng Lý Thiên Hữu một chút. Phá tiểu hài*, người không lớn còn rất thâm trầm. Nhìn thân thể thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm túc đó. Thực sự là dạng người nào tìm dạng người này, cùng Lâm Bắc Thần một cái đức hạnh.

(*Phá tiểu hài: Nhân vật chính trong 1 series hoạt hình bên Trung Quốc.)

Lý Thiên Hữu liếc mắt nhìn người bên cạnh, nàng không có lên tiếng. Mỗi lần nhìn thấy Tiết Dao Dao đều khiến nàng có loại xung động muốn chạy, nữ nhân này tư duy không giống với người bình thường, không biết lúc nào sẽ nói chút hoặc làm chút chuyện tình không giống bình thường, khiến nàng chịu không nổi. Tựa như vừa nãy, đại sảnh nhiều người như vậy, chị ấy liền căng cổ họng gọi nàng 'Tiểu Hữu Hữu', gọi nàng chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui vào.

Hai người một trước một sau tiến vào văn phòng của Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần ngẩng đầu lên từ trong văn kiện, đã thấy Lý Thiên Hữu một mặt nghiêm túc đi đến, nàng đặt đồ vật trong tay ở trên bàn trà, ngồi ở trên sofa. Theo sát phía sau Tiết Dao Dao cũng lác lác eo thon nhỏ đi đến, đã thấy nàng ấy ném túi tới trên bàn làm việc, đặt móng an vị ở trên ghế đối diện bàn làm việc, hiển nhiên một bộ vẻ mặt rất tức giận, còn thỉnh thoảng bằng ánh mắt trừng Lý Thiên Hữu. Đây là tình huống thế nào? Lâm Bắc Thần cau mày nhìn hai người quái dị như vậy, cô nhìn người này lại nhìn người kia, lẽ nào hai nàng đây là nháo mâu thuẫn?

“Bác Thần, phá tiểu hài nhà cậu, sao lạnh như thế nha, tớ nói chuyện với em ấy em ấy cũng không để ý tới người.” Nói xong Tiết Dao Dao còn bĩu môi. Hiện tại nàng rất giận Lý Thiên Hữu, vừa nãy ở trong đại sảnh mình còn chưa nói xong em ấy đã đi trước rồi, chỉ là những điều đó còn chưa tính, thế nhưng vào trong thang máy liền tiếp nói vài câu với em ấy cũng không để ý người. Thật là, thiết thời mình còn muốn giúp em ấy đối phó Lâm Bắc Thần đây, 'Hừ!' chính mình dĩ nhiên bị coi thường rõ ràng.

“Dao Dao tỷ, em vừa mới suy nghĩ sự việc ạ, không có không để ý tới chị.” Lý Thiên Hữu thấy Tiết Dao Dao hình như thực sự tức giận, vội đứng dậy nói thật.

“Hừ!” Tiết Dao Dao nghiêng đầu không nhìn tới Lý Thiên Hữu, hiện tại biết lên tiếng, chỉ biết giả bộ làm người tốt ở trước mặt Lâm Bắc Thần.

“Được rồi Dao Dao, cậu không phải không biết, em ấy vốn là người sẽ không nói nhiều.” Lâm Bắc Thần nhìn Tiết Dao Dao tính trẻ con lên tiếng động viên, khuê mặt này của cô nháo tính tình như một tiểu hài tử, đáng đáp đó quả thực chính là một kẻ dở hơi.

Tiết Dao Dao quả nhiên như một đứa bé, giận tới nhanh đi cũng mau, Lý Thiên Hữu khen vài câu, đã đỡ nàng tươi cười rạng rỡ, không thoải mái lúc trước toàn bộ biến mất không thấy. Nàng lại cùng Lâm Bắc Thần hàn huyên vài câu, cầm lấy chìa khóa xe của mình liền rời khỏi. Tiết Dao Dao đi rồi, phòng làm việc còn lại hai người Lâm Bắc Thần và Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu cảm nheo mình mua được đi phòng nghỉ ngơi rửa sạch chút, bưng đặt ở trước mặt Lâm Bắc Thần. Nàng thấy Lâm Bắc Thần vẫn nhìn các loại văn kiện, tay còn không ngừng đánh máy vi tính, nàng há miệng, lời ra đến khoe miệng lại bị nàng nuốt trở vào. Nàng một lần nữa ngồi ở trên sofa ánh mắt không chớp nhìn Lâm Bắc Thần bận rộn, tình huống như vậy làm sao nàng có thể yên tâm trở lại bộ đội? Nàng cho rằng Lâm gia gia đứng ra, Lâm Thiên Hoa biến mất, tất cả đã đều trôi qua. Nói vậy, cho dù mặc kệ sau này hai người ra sao, ít nhất Lâm Bắc Thần sẽ không có bất luận nguy hiểm gì nữa. Thế nhưng hiện tại, Lâm Bắc Thần mới lên làm Lâm thị tổng tài không vài

ngày thì xảy ra tình trạng lớn như vậy, hiển nhiên là còn có người bất lợi đối với chị ấy, hơn nữa đối phương đã có động tác rồi.

Nghĩ vậy Lý Thiên Hữu dứt tay vào trong túi quần quân đội, nơi đó yên ổn đặt một bộ điện thoại di động. Nàng lấy tay sờ sờ, do dự một chút, vẫn là quyết định trước không nói cho Lâm Bắc Thần. Tất cả chờ kiểm chứng đầy đủ rồi nói sau, để nàng giúp nữ nhân của nàng làm chút sự tình đi, cũng thực sự là không giúp được chị ấy mấy ngày .

“Bắc Thần, đêm nay chị quay về Lâm trạch à?”

“Làm sao?”

“Em mua chút đồ ăn, buổi tối chúng mình cùng nhau làm cơm đi, không biết căn nhà kia của chị làm tốt chưa?”

“Không trở về, ở gần đây chị còn có căn hộ, buổi tối chúng mình quay về đó là tốt rồi.” Lâm Bắc Thần nghe Lý Thiên Hữu nói xong, ngữ khí như trước nhàn nhạt, nhưng trong lòng hiện lên một con âm áp.

“Ừm, vậy em trước về cô cô một chuyến, chờ chị sắp tan tầm em trở lại tìm chị.” Nói rồi Lý Thiên Hữu liền đứng lên. Nàng nhìn thấy Lâm Bắc Thần gật đầu, liền đi ra văn phòng.

Lý Thiên Hữu ra Lâm thị gọi cho Hạ Phi một cú điện thoại, sau đó nàng ngồi trên xe công cộng đi tới cửa hàng của cô cô.

Tới cửa hàng nhỏ đang đuổi kịp giờ cơm trưa, cô cô và dưỡng bệnh xoay quanh, Lý Thiên Hữu cởi áo khoác quân trang liền cùng bạn rộn. . .

Lúc Hạ Phi tới đã là một giờ sau, khách của cửa hàng nhỏ cũng đều lục tục tản gần hết rồi.

Hai người tại cửa hàng nhỏ ăn cơm trưa, Lý Thiên Hữu nói với cô cô buổi tối không quay về ở, liền cùng Hạ Phi rời khỏi cửa hàng.

Lý Thiên Hữu cùng Hạ Phi đi trên phố đi bộ, bọn họ lại đến quán cà phê lần trước tìm một vị trí hơi nghiêng ngồi xuống.

“Thiên Hữu, làm sao vậy?” Hạ Phi nhìn Lý Thiên Hữu, vừa nãy còn vừa nói vừa cười vô cùng tốt, sao bây giờ ngồi xuống người liền bỗng chốc an tĩnh lại, một mặt nghiêm túc, như là có tâm sự gì.

“Hạ Phi, tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện.”

“Chuyện gì, cô nói.”

“Anh công tác ở đội hình sự, tôi đưa anh một bộ điện thoại di động, anh có thể giúp tôi tìm ra sáng hôm nay người nào đã từng liên hệ với bộ điện thoại di động này? Tôi muốn tư liệu cận kề của họ.” Vừa nói chuyện Lý Thiên Hữu từ trong túi quần móc ra một điện thoại di động ngay ngắn chỉnh tề đưa cho Hạ Phi. “Ở đâu ra?” Hạ Phi nghi hoặc tiếp nhận điện thoại di động cảm ở trong tay cảm giác nặng trĩu, đó cũng không phải loại điện thoại di động phổ thông dùng để liên lạc.

“Tôi tiện được.” Lý Thiên Hữu nhìn chằm chằm Hạ Phi, nếu muốn tìm Hạ Phi hỗ trợ nàng cũng không định gặt hái cái gì.

“Tiện được?” Hạ Phi rõ ràng không thể tin được, hần trăm lớn con mắt giắt mình hỏi Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu nhếch lên một bên khóe miệng nghiền ngẫm nở nụ cười, nàng liền biết hắn sẽ phản ứng như vậy.

“Ừ, nói dễ nghe là tiện, nếu như nói khó nghe đó chính là tôi trộm được.” Nói xong Lý Thiên Hữu vui vẻ nở nụ cười, thật giống như nàng làm chuyện thật vĩ đại.

Thấy vẻ mặt Hạ Phi giắt mình chuyển thành khiếp sợ, Lý Thiên Hữu đem chuyện tình buổi sáng ngày hôm nay thấy được ở văn phòng của Lâm Bắc Thần rõ ràng mười mười nói cho hắn nghe.

Đối với Từ quản lý đó, Lý Thiên Hữu cũng nghĩ giống Lâm Khả Phàm, người này tuyệt đối có vấn đề. Trước tiên không nói các loại hành vi của ông ta, là bộ đội đặc chủng Lý Thiên Hữu chỉ cần hơi lưu ý một người liền có thể mò chính xác đối phương có đúng là nói thật không. Những thứ này đều là một ít kỹ năng bên trong bộ đội đặc chủng các nàng phải nắm giữ mà thôi, cho nên mới có phần sau một màn nàng xuống lầu đánh ngã Từ quản lý. Kỳ thực từ lúc ở trong văn phòng của Lâm Bắc Thần nghe Từ quản lý cùng Lâm Bắc Thần đối thoại, lòng Lý Thiên Hữu đã làm tốt dự định. Đôi khi ngay cả bộ đội đặc chủng các nàng, lúc đang đối mặt kẻ địch bất đồng cũng sẽ động chút suy nghĩ không đứng đắn, tỷ như lúc này ăn trộm không tính là vinh dự. . .

“Nói như vậy, điện thoại di động này là của Từ quản lý đó?” Hạ Phi nghe xong Lý Thiên Hữu giải thích càng giắt mình, thân là quân nhân chẳng lẽ nàng không biết đây là xúc phạm quân kỷ, nếu như lãnh đạo các nàng đã biết là phải bị xử phạt.

“Ừ.” Lý Thiên Hữu gật đầu, “Người đó tuyệt đối có vấn đề, tôi cũng hoài nghi bọn họ cái việc công trình thành phố X đình công, còn có khoản công trình không cánh mà bay tuyệt đối thoát không được quan hệ với người này. Cho nên tôi liền trộm lấy điện thoại di động của ông ta, xem có thể giúp Bắc Thần tra được chút gì không.” Lý Thiên Hữu nghiêm túc nói.

“Nghe cô nói như thế tôi cảm thấy cũng có vấn đề, thế nhưng, Thiên Hữu đây là công sự của Lâm Bắc Thần cô ấy, với cô có quan hệ gì?” Hạ Phi như trước vẻ mặt nghi hoặc nhìn Lý Thiên Hữu, hắn đang suy nghĩ Lý Thiên Hữu có phải quan tâm nhiều quá hay không? Người lập tức trở về bộ đội, nàng không có gắng chơi vài ngày, giúp đỡ thân nhân của mình nhiều chút, mãi cứ theo tham gia chuyện tình của Lâm Bắc Thần người ta làm cái gì?

“Ách. . .” Lý Thiên Hữu nhất thời không lời, nàng không ngờ tới Hạ Phi sẽ hỏi một câu như vậy.

“Trước tiên anh đừng quan nhiều như vậy, anh cứ nói việc này anh giúp hay không giúp.” Lý Thiên Hữu tránh né vấn đề có chút che giấu nói.

“Cái này đúng là dễ làm, tôi cảm về tra một lát liền được. Thế nhưng. . .”

“Vây cũng đừng nhưng nhị, có thể làm là được. Bây giờ chúng ta liền đi, tôi cùng đi với anh.” Lý Thiên Hữu cắt đứt Hạ Phi nói, cầm lấy điện thoại di động trong tay Hạ Phi, nàng đứng dậy liền chuẩn bị rời đi. Nàng cũng không thời gian cùng Hạ Phi ở chỗ này dằng dặc, nếu như tiến triển thuận lợi, giờ nàng muốn đi tìm hiểu tình hình quân địch, buổi tối còn muốn chạy về Lâm thị đón Lâm Bắc Thần tan tầm.

Hạ Phi về mặt không giải thích được theo Lý Thiên Hữu đi ra quán cà phê, đôi mắt tiếng Lý Thiên Hữu nghiêm túc thúc giục bắt đắ đi đi tới nơi hẳn dừng xe. . .

Đi tới đội hình sự Lý Thiên Hữu được an bài tới phòng làm việc của Hạ Phi, đoạn đường này đi tới một thân quân trang trên người nàng hấp dẫn vô số con mắt. Bởi vì trong lòng Lý Thiên Hữu có việc cũng không lưu ý lắm, hơn nữa sau khi trở về nàng đã từng nhiều lần mặc quân trang ra cửa, bị người nhìn nàng cũng sắp miễn dịch rồi.

Phải nói Hạ Phi thật không hổ là đội trưởng hình cảnh, hiệu suất công tác thật đúng là cực tốt. Dựa theo dẫn dò của Lý Thiên Hữu hẳn tìm người điều tra tất cả ghi chép trò chuyện của bộ điện thoại di động này tại buổi sáng hôm nay, thuận tiện còn bảo người ta tỉ mỉ bản sao các loại tài liệu thông tin tồn trữ trong điện thoại di động, toàn bộ quá trình cũng chỉ mới trôi qua nửa giờ.

“Cô như vậy cũng nhìn không được gì? Tình huống của bọn họ cô cũng không hiểu rõ, những thứ này cô đưa cho Lâm Bắc Thần xem, cô ấy nhất định hữu dụng.” Hạ Phi nhìn Lý Thiên Hữu một mực nghiên cứu bản ghi chép trò chuyện đó, nhin không được nói.

“Anh xem cái này.” Lý Thiên Hữu đặt danh sách ở trên bàn làm việc chỉ vào một số điện thoại di động nói. “Cái này thời gian gọi thông vừa vặn ăn khớp với thời gian Từ quản lí rời khỏi văn phòng của Bắc Thần, nếu như tôi không đoán sai, đây hẳn là người tôi muốn tìm.” Lý Thiên Hữu nheo lại con mắt, rất khẳng định nói rằng.

“Thiên Hữu, người ta ra phòng làm việc tùy tiện gọi cho ai một cú điện thoại, là không thể bình thường hơn được rồi.” Hạ Phi xem xét chòm con số trên ghi chép trò chuyện, giương mắt nhìn Lý Thiên Hữu.

“Đoạn số này vốn là thành phố A.” Thấy Lý Thiên Hữu không để ý tới hẳn, hẳn lại bồi thêm một câu.

“Có thể tra ra tư liệu người sử dụng sao? Tôi muốn xem chút.”

“Cô rốt cuộc muốn gì? Thiên Hữu, vừa nãy tôi đã muốn nói rồi, vì Lâm Bắc Thần một người quân nhân như cô đi trộm điện thoại di động của người khác? . . .” Hạ Phi đem câu nói kế tiếp nuốt trở vào, hẳn là muốn nói, Lý Thiên Hữu có phải điên rồi không, hay đầu của nàng bị cửa ề . . .

“Việc này giải thích với anh sau, anh cứ nói cho tôi biết có thể hay không?”

Hạ Phi chăm chăm nhìn Lý Thiên Hữu một hồi lâu, hẳn có chút bất đắc dĩ thờ dài. Xoay người đi ra phòng làm việc, không lâu sau đã thấy trong tay hẳn ngoại trừ cầm máy tờ giấy còn có cái điện thoại di động Lý Thiên Hữu trộm được.

“Những thứ này là tài liệu cận kề của tất cả mọi người buổi sáng liên lạc qua cái điện thoại này, bao gồm địa chỉ gia đình và điện thoại.” Hạ Phi đặt vài tờ giấy trong tay ở trước mặt Lý Thiên Hữu, nói tiếp: “Còn có cái này, tôi bảo người ta tiện thể tra xét, ở đây tồn rất nhiều tư liệu về nội bộ Lâm thị, còn có vài đoạn điện thoại ghi âm, tôi vừa đã nghe qua. Cô đoán không sai, đối với công trình công ty chi nhánh của Lâm Bắc Thần, bọn họ sớm đã có dự mưu .”

“Cảm ơn nhé!” Lý Thiên Hữu lật qua lật lại vài tờ đó, thật đúng là cụ thể nha, ảnh chụp đều có. Nàng cẩn thận thu tư liệu vào túi, về mặt tiểu ý nói lời cảm tạ với Hạ Phi. Nàng liền biết lấy thân phận Hạ Phi đường đường đội trưởng hình cảnh, cho hẳn bộ điện thoại di động, sẽ chỉ là tra ra mấy cụm dây số mà thôi? Chuyện như vậy bản thân nàng đi công ty di động một chuyến là có thể làm thỏa đáng. Xem ra Hạ Phi cũng thật là không tình nguyện giúp nàng việc này a, bằng không cũng sẽ không giấu giấu điểm điểm như vậy.

“Cô phải biết rằng cái người làm những thứ này, đúng là tạo thành phạm tội. Bằng bộ điện thoại di động đó, bây giờ chúng ta có thể khởi tố ông ta.” Hạ Phi chỉ vào điện thoại di động trên bàn nói với Lý Thiên Hữu.

“Tôi biết, đây coi như là tôi ngẫm xin nhờ anh điều tra được không? Về phần khởi hay không khởi tố ông ta, còn phải xem bản thân Lâm Bắc Thần quyết định thế nào, tôi muốn lấy về những thứ này đưa chị ấy xem một chút.”

“Tôi đi trước, sẽ không quấy rầy anh.” Nói xong Lý Thiên Hữu cầm lấy bộ điện thoại di động trên bàn liền đứng lên.

Lý Thiên Hữu thấy bộ dáng Hạ Phi có chút muốn nói lại thôi, nàng vội xoay người đi ra phía ngoài, bây giờ nàng không tâm tình cùng hẳn giải thích cái gì. Vừa nãy nàng xem tài liệu cận kề có nhìn thấy ảnh chụp một người, nàng gặp qua nam nhân đó, cũng nhớ kỹ nam nhân đó. Người họ họ Hùng, là ở ngày đầu tiên nàng đáp ứng bảo hộ Lâm Bắc Thần, cùng Lâm Bắc Thần gặp hộ khách hung hăng kia. Nhớ tới tình huống ngày đó, đám người đó cũng không phải loại người tốt gì, mà nàng còn đắc tội đối phương. Trong lòng Lý Thiên Hữu lại có chút lo lắng Lâm Bắc Thần, nàng nhanh trở lại Lâm thị mới được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nhật canh, nhật canh, ta muốn kiên trì nhật canh...

Chương 42: Cùng chị một đêm . . .

Sau khi Lý Thiên Hữu rời khỏi đội hình cảnh, lần đầu tiên nàng gọi taxi trở về. Trở về lâu như vậy tới nay nàng chưa từng phung phí tiền, càng không có gọi taxi giống như ngày hôm nay. Thế nhưng ngày hôm nay, nàng không biết vì sao trong lòng chính là sốt ruột, luôn muốn có thể nhanh một chút trông thấy Lâm Bắc Thần trong lòng nàng mới có thể thực sự ổn định xuống. Có lẽ là sắp về bộ đội đi, nàng thăm nghĩ, sắp đi về rồi, thế nhưng nàng và Lâm Bắc Thần còn có quá nhiều chuyện chưa kịp làm.

Lý Thiên Hữu xuống taxi tựa như một con gió bước nhanh đi vào Lâm thị, nhìn thấy thang máy đang đi lên, nàng quẹo vào cầu thang bộ chạy lên tầng 25.

Mãi đến khi nàng vào văn phòng của Lâm Bắc Thần, lúc trông thấy Lâm Bắc Thần vẫn như cũ chăm chỉ làm việc, nàng thở hắt ra trái tim rốt cuộc đặt xuống. Lý Thiên Hữu cười bản thân thần kinh, vốn là phải thật tốt, ở Lâm thị sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

“Làm sao vậy?” Lâm Bắc Thần đang chuyên chú nhìn văn kiện, nghe thấy tiếng mở cửa cô cau mày ngẩng đầu lên. Liền thấy Lý Thiên Hữu sắc mặt ửng đỏ, vẻ mặt khẩn trương đứng ở trước mắt.

“Không sao.” Lý Thiên Hữu nhẹ nhàng lắc đầu, nàng giơ tay lau mồ hôi trán, lại theo thói quen đứng thẳng thân thể sửa sang lại trang phục. Nàng cũng không biết bản thân là làm sao, lúc ở đội hình cảnh thấy ảnh chụp của họ Hùng nàng đã cảm thấy hoảng, nàng chính là rất sợ Lâm Bắc Thần xảy ra chuyện.

“Có thể đi được chưa?” Lý Thiên Hữu ồ ồ hô hấp, nhẹ giọng hỏi.

“Còn chưa được, công việc hôm nay vẫn chưa xong.” Lâm Bắc Thần thoáng nhìn thời gian, mới hơn ba giờ. Cô lại thoáng nhìn văn kiện chồng chất như núi nhỏ trước mắt, bất đắc dĩ nói với Lý Thiên Hữu.

“Được, em ở đây chờ chị.” Lý Thiên Hữu đi tới sofa ngồi, hiện tại nàng chỉ cần có thể nhìn Lâm Bắc Thần là tốt rồi, nàng mặc kệ Lâm Bắc Thần đối với nàng như thế nào, lúc này nàng chỉ muốn cùng Lâm Bắc Thần một chỗ, thời gian có thể dành cho chị ấy đã không còn nhiều lắm . . .

“Em về trước đi, đừng ở chỗ này đợi.” Lâm Bắc Thần ngẩng đầu nhìn Lý Thiên Hữu, ngữ khí nghiêm túc nói. Cô từ trong túi lấy ra một chuỗi chìa khóa đặt ở trên bàn làm việc, lại cầm tờ ghi chú viết xuống địa chỉ nhà ở phụ cận đặt trên chìa khóa.

Lý Thiên Hữu hơi chần chờ một chút, nàng thoáng nhìn hai túi rau xanh và hoa quả đặt trên bàn trà lúc buổi trưa nàng rời đi, đứng dậy. Trở lại cũng tốt, thật tốt chuẩn bị một chút, đến khi nàng làm xong cơm, Lâm Bắc Thần cũng nên tan tầm. Nàng cầm lấy chìa khóa trên bàn, cuối cùng liếc nhìn Lâm Bắc Thần đã không nhìn nàng nữa, mỉm cười đi ra ngoài. Lâm Bắc Thần luôn luôn như vậy, lúc nào nói chuyện cũng như là ra lệnh. . .

Lý Thiên Hữu cho rằng lấy thân phận bộ đội đặc chủng như nàng nếu muốn tìm một địa chỉ vậy còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay, thế nhưng mãi đến khi nàng theo địa chỉ của Lâm Bắc Thần viết vòng vo suốt hai vòng ở tiểu khu này rồi, nàng bắt đầu hoài nghi. Nếu như không phải Lâm Bắc Thần cho địa chỉ sai, đó chính là vấn đề của nàng, sao lại tìm không được số nhà? Nàng ngừng cước bộ, thu lại ánh mắt từ trên số nhà. Rất hiển nhiên cái tiểu khu này căn bản không có căn nhà A—2 viết trên giấy ghi chú. Giữa lúc Lý Thiên Hữu muốn rời khỏi tiểu khu, nàng nghe thấy được tiếng khóc của trẻ con, tiếng khóc kia cao dần, khiến lòng Lý Thiên Hữu mạnh mẽ siết chặt. Nàng cau mày xoay người, liền thấy một tiểu nam hài một thân quần áo đẹp trai chật vật ngồi dưới đất khóc không thóc được. Lý Thiên Hữu nhìn xung quanh tiểu nam hài, cũng không thấy người lớn nào đến trông coi nhóc, nàng do dự một chút liền đi tới tiểu nam hài.

“Tại sao người bạn nhỏ khóc?” Lý Thiên Hữu đưa tay bế tiểu nam hài lên, tiểu nam hài bởi vì khóc mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhàu nhĩ toàn nước mắt nước mũi.

“Cô, cô giải phóng quân, Cường, Cường Cường xấu xa, ném quả bóng của Hạo Hạo lên phía trên.” Tiểu nam hài một bên nhe răng một bên cào trạng, nhóc vươn tay béo mập nhỏ bé chỉ vào mái nhà một tiểu lâu hai tầng gần đó.

“Hạo Hạo ngoan, không khóc. Cô giải phóng quân giúp em lấy quả bóng xuống có được hay không?” Lý Thiên Hữu nhẹ giọng dỗ dành tiểu nam hài mạnh mẽ cọ cọ trong lòng mình, đứa bé này, nước mắt nước mũi đều cọ lên quần trang của nàng.

“Thực sự?” Tiểu nam hài khóc đỏ hai mắt trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng.

“Ừ, em ngoan ngoãn chờ, cô đi lấy bóng cho em, em là tiểu nam tử hán, không nên khóc nữa.” Lý Thiên Hữu thả tiểu nam hài, để nhóc đứng trên mặt đất, giúp nhóc vỗ vỗ bụi trên người, liền đi tới tiểu lâu hai tầng gần đó.

Đi tới dưới lầu, nàng nhìn mọi nơi một chút, bây giờ còn chưa tới thời gian tan tầm. Người trong tiểu khu cũng không phải rất nhiều. Nàng nhẹ nhàng hoạt động cổ tay liền bám vào kẽ hở trên tường vọt lên, từ đầu đến cuối chưa tới hai phút nàng đã cầm trái banh lần nữa đứng ở trước mặt tiểu nam hài, mỉm

cười đặt trái bóng ở trong lòng tiểu nam hài.

“Cô giải phóng quân, cô thật là lợi hại!” Tiểu nam hài tiếp nhận bóng, siết sao ôm vào trong ngực, ánh mắt bắn lửa nhìn Lý Thiên Hữu.

“Cô là người nhện biến hình sao?” Tiểu nam hài ôm bóng trong ngực nhào tới trong lòng Lý Thiên Hữu, một tay nhỏ bé còn gấu gao túm áo khoác quân trang của Lý Thiên Hữu, về mặt sùng bái nhìn nàng.

“Hạo Hạo, sao lại chạy loạn.” Một tiếng nói của nữ nhân giải vây Lý Thiên Hữu, nàng thật đúng là chưa từng có kinh nghiệm đối phó với người bạn nhỏ, nàng hơi ôm tiểu nam hài về mặt không thể làm gì nhìn cô gái đi tới.

“Xin lỗi, xin lỗi, đứa bé này nghịch ngợm lắm, lúc này mới thoát cái đã không thấy người.” Cô gái vừa ôm lại tiểu nam hài, vừa xin lỗi với Lý Thiên Hữu.

“Không sao, con trai mà, khó tránh khỏi nghịch ngợm chút.” Lý Thiên Hữu đứng dậy cung chiêu xoa xoa tóc tiểu nam hài.

“Mẹ, cô giải phóng quân là người nhện biến hình.” Tiểu nam hài nghiêm trang nói với mẹ.

“Đừng nói lung tung, người nhện biến hình cái gì.” Cô gái vội ngăn lại con trai hành vi không lễ phép.

Lý Thiên Hữu xấu hổ cười cười, sao lại giúp đỡ lấy một quả bóng bản thân liền biến thành người nhện đây. Nàng mỉm cười nhìn hai mẹ con trước mắt, nàng thích đứa bé này.”Tôi muốn nhờ cô giúp tôi xem một chút, địa chỉ này có phải tiểu khu này không?” Lý Thiên Hữu từ trong túi lấy ra tờ ghi chép đưa cho nữ nhân trước mắt xem.

“A, chỗ đó không phải tiểu khu này, nơi này là khu B, cô đây là khu A. Cô ra cửa tiểu khu rồi đi phía trước khoảng chừng 500 mét là có thể thấy, tiểu khu bọn họ có an ninh, rất dễ tìm.” Cô gái liếc nhìn địa chỉ, vừa nói vừa chỉ đường cho Lý Thiên Hữu.

“Ồ, hóa ra là như vậy, tôi vòng vo nửa ngày cũng không có tìm được. Cảm ơn cô.”

“Cái này không thể trách cô, thường xuyên có người đi nhầm, hai cái tiểu khu này của chúng tôi là một thương nhân mở rộng. Dùng chung một tên, chỉ là phân ra tiểu khu A và tiểu khu B. Nhưng mà tiểu khu A giá cao hơn chúng tôi nhiều, sống ở đó cũng đều là một vài người có tiền. Ha ha.” Cô gái khẽ cười nói, trong giọng nói tràn đầy ao ước đối với tiểu khu A.

Lý Thiên Hữu cảm ơn cô gái, trêu chọc tiểu nam hài vài câu liền đi ra tiểu khu. Quả nhiên, nàng không đi bao lâu đã thấy một tiểu khu có cùng tên với cái tiểu khu vừa này nàng lòng vòng, thế nhưng hoàn cảnh khí phái này hiển nhiên không cùng một đẳng cấp với vừa này. Lý Thiên Hữu bắt đầu đi lác đác, Trung Quốc hai cực phân hoá chính là nghiêm trọng. . . .

Lý Thiên Hữu ở trước cửa tiểu khu thoáng quét thẻ cửa trên chìa khóa của Lâm Bắc Thần liền tiến vào tiểu khu, xem ra toàn bộ tiểu khu quy mô cũng không quá lớn, mỗi hộ đều là tiểu lâu hai tầng độc lập, nhìn qua chỉ ít 200 mét vuông. Lý Thiên Hữu vừa tìm nhà Lâm Bắc Thần vừa cảm thán, đây chính là khu vực tốt nhất thành phố, phòng ốc như vậy chính là sử dụng toàn bộ quân thiệp nàng làm lính cả đời cũng mua không nổi. . . .

Rốt cục vào nhà của Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu thoáng nhìn đồng hồ trên cổ tay đã trôi qua một giờ. Nàng thở dài, hiệu suất này thật là quá thấp. Nàng thay dép, cởi áo khoác, bỏ rau xanh hoa quả vào tủ lạnh, liền bắt đầu trái phải nhìn quanh căn nhà này.

Toàn bộ căn nhà được lắp đặt thiết bị rất đơn giản, không xa hoa cũng không có nơi đặc biệt bắt mắt. Toàn bộ sắc thái lấy màu trắng làm chủ, xám và đen thỉnh thoảng thêm vào trong đó càng khiến sắc thái đơn giản thêm phần trầm ổn cao quý. Lý Thiên Hữu cong cong khóe miệng, trang trí như vậy thật đúng là phù hợp tính cách thanh lãnh của Lâm Bắc Thần, hiếm thấy chính là Lý Thiên Hữu cũng rất thích.

Lý Thiên Hữu đặt áo khoác ở trên sofa màu trắng, liền chạy đi phòng bếp chuẩn bị bắt đầu làm cơm. Nàng tiến vào phòng bếp nhìn dụng cụ nhà bếp đầy đủ mới toanh tỏa sáng không khỏi tắc lưỡi, có lẽ nàng hẳn là người thứ nhất sử dụng nhà bếp này đi?

Lý Thiên Hữu buộc lên tạp dề cho mình liền bắt đầu lật xem các tủ bát, khá tốt, có gạo. Xem ra căn nhà thường không có người ở này nhất định là có người định kỳ đến quét tước thay đổi đồ dùng như cũ. . . .

Khi Lý Thiên Hữu bày ở trên bàn ăn bốn món ăn một món canh đơn giản thanh đạm, chuông cửa cũng vang lên. Nàng thỏa mãn nhìn tác phẩm của mình, tháo xuống tạp dề mang trên người đi đến mở cửa.

“Chị đã trở về?” Lý Thiên Hữu mở cửa khuôn mặt tươi cười dịu dàng nhìn Lâm Bắc Thần đứng ở ngoài. Nàng thấy Lâm Bắc Thần sững sờ một chút, đưa tay tiếp nhận laptop trong tay cô, kéo tay cô vào nhà.

“Trở về thực đúng lúc, em mới vừa nấu xong món ăn.” Lý Thiên Hữu cúi người xuống giúp Lâm Bắc Thần cầm đôi dép, liền bước về sau một bước mỉm cười nhìn cô.

Lâm Bắc Thần hiển nhiên ngây ngẩn cả người, cô nhìn Lý Thiên Hữu ngay ngắn một bộ dáng vẻ ốc chủ, nhất thời có chút phản ứng không kịp, biết bao lâu không có cảm giác ấm áp như vậy? Một tiếng nhẹ nhàng 'chị đã trở về?' 'com đã làm xong' tiến thẳng vào trong buồng tim của cô. Lời nói như vậy để cô cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhưng trong lòng chính là ấm áp, để cô có loại xung động nhện không được muốn ôm Lý Thiên Hữu. Đây là cảm giác gia đình sao? Lớn lên ở Lâm gia hình như cho tới bây giờ cô cũng chưa từng cảm nhận qua.

“Ừ. Chị đi tắm rửa trước.” Nghĩ thì nghĩ, nhưng ngoài mặt Lâm Bắc Thần ngoại trừ sững sờ một chút thì không có nửa điểm tiết lộ tâm tình trong lòng, giọng nói như trước là nhàn nhạt mang theo chút băng lãnh.

“Được.” Lý Thiên Hữu hậm hực nhìn Lâm Bắc Thần đi lên lầu, sao chị ấy không vui vẻ nhỉ? Tại sao đáng vẻ luôn luôn lãnh đạm như vậy. Lý Thiên Hữu bĩu môi, Lâm Bắc Thần lạnh nhạt nhiều ít khiến nàng bị chút dả kích. Nàng 5 năm chưa từng làm cơm, lần đầu tiên chủ động xuống bếp thì mặt lạnh. . .

“Thiên Hữu!” Lý Thiên Hữu đang cúi đầu đi trở về phòng ăn chợt nghe thấy Lâm Bắc Thần ở trên lầu gọi nàng.

Nàng lên lầu theo tiếng tìm được gian phòng của Lâm Bắc Thần, đẩy ra cửa phòng hơi khép đi vào. Lúc này Lâm Bắc Thần đang khom lưng ở trước tủ quần áo tìm quần áo.

“Làm sao vậy?”

“Thay đổi quần áo đi, sao vẫn mặc quần trang?” Lâm Bắc Thần rốt cục tìm được rồi, cô cầm trong tay một bộ quần áo vận động ngắn đưa cho Lý Thiên Hữu, cô còn nhớ rõ cảnh tượng hai người lần đầu tiên ở chung để Lý Thiên Hữu mặc vậy, nhớ Lý Thiên Hữu không được tự nhiên cự tuyệt liền cảm thấy buồn cười, cho nên cô thiếu chút nữa lật cả tủ quần áo mới tìm ra một bộ quần áo vận động ngắn như thế.

“Đi tắm rửa đi, thay đổi quần áo chúng ta cùng nhau ăn.” Lâm Bắc Thần cầm lên quần áo ở nhà của mình, quay sang nói với Lý Thiên Hữu đang ngây ngốc.

“Cái đó, chị tắm trước đi, lát nữa em tắm.” Lý Thiên Hữu quăng ra những lời này giống như trốn chạy xuống lầu, trái tim của nàng 'bịch bịch bịch' nhảy rất kịch liệt. Tắm? Vừa nghe thấy hai chữ này nàng liền không tự chủ được nhớ tới một đêm đó, nhớ một màn nàng cùng Lâm Bắc Thần phát sinh ở trong phòng tắm, còn có sau đó ở trên giường gần như cả đêm triền miên. Nàng liền nhịn không được mặt đỏ tim đập. Lý Thiên Hữu bước nhanh đi tới trước tủ lạnh, lấy ra một chai nước đá mạnh mẽ ực xuống, nàng đây là nỗ lực muốn hủy diệt chứng cứ, hủy diệt chứng cứ tư tưởng không đơn thuần của nàng.

“Lý Thiên Hữu, đổi cho em một bộ quần áo, em chạy cái gì?” Lâm Bắc Thần đi xuống lầu, nhìn thấy Lý Thiên Hữu đỏ mặt nét mặt như có điều suy nghĩ, ở trong lòng cười cười. Cô thể nào sẽ không biết đứa bé này nghĩ tới cái gì?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vốn đêm nay muốn đem tới hôm qua bỏ tức, thế nhưng không viết ra nhiều như vậy. . .

Chờ mong chương sau đi, có vui có buồn, đáng vui là sẽ có 'bữa tiệc lớn' .

Thật đáng buồn chính là, một chương này coi như là một đoạn viết hai người chung sống cuối cùng,

Tiếp theo chương Thiên Hữu phải về bộ đội. Sau đó nội dung sẽ từ từ đặc sắc lên,

Ta nỗ lực, đại gia cho ta nỗ lực lên đi!

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bởi vì em yêu chị . . .

“Ăn cơm đi.” Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần khuôn mặt tươi cười có chút suy nghĩ, nàng hơi mất tự nhiên nói. Sau đó nàng liền đi đến phòng ăn. Thân là một bộ đội đặc chủng ngay cả chết còn không sợ, tại sao mỗi lần nàng ở trước mặt Lâm Bắc Thần đều bó tay như vậy, Lý Thiên Hữu đối với biểu hiện của bản thân rất là không hài lòng.

Hai người mặt đối mặt ăn bữa cơm Lý Thiên Hữu nấu, ai cũng không nói gì. Lý Thiên Hữu vừa từng ngậm từng ngậm đưa thức ăn vào trong miệng, vừa dùng đôi mắt nhỏ của nàng liếc trộm phản ứng của Lâm Bắc Thần. Chỉ thấy Lâm Bắc Thần đang ưu nhã dùng cơm, môi mím hé mở, nhai kỹ nuốt chậm, mà trên khuôn mặt thanh lãnh hiển hiện không ra nửa điểm tâm tình.

Lý Thiên Hữu ăn thức ăn mình nấu lại hoàn toàn không có mùi vị, nàng đang suy nghĩ, tại sao hoàn toàn không giống với nàng tưởng tượng nhỉ? Lúc này Lâm Bắc Thần không phải nên tán dương nàng sao? Mặc dù cơm nước nàng làm rất thông thường, ít nhất cũng nên nói khách sáo một chút chứ? Kỳ thực Lý Thiên Hữu không giỏi nấu cơm lắm, lần trước xuống bếp còn là 5 năm trước, ở trong một tháng trước khi nhập ngũ nàng nấu cho mình và Thiên Kiều ăn.

“Nấu ăn rất ngon, chị thích khẩu vị thanh đạm chút.” Lâm Bắc Thần nuốt một hạt gạo cuối cùng trong bát, liền buông bát đĩa xuống tuyên bố mình ăn no rồi, cô ngẩng đầu mỉm cười nhìn Lý Thiên Hữu biểu tình quái dị nghiêm túc nói.

Nghe xong lời này, Lý Thiên Hữu ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nữ vương cuối cùng cũng phê bình, Lý Thiên Hữu ha ha cười khúc khích, chỉ cần Lâm Bắc Thần không cảm thấy khó ăn coi như nàng không mất công bận rộn. Nàng nhìn lướt qua bốn món ăn một món canh trên bàn, mặc dù không có thấy đấy, chỉ hai nữ nhân các nàng mà nói ăn cũng không ít, Lý Thiên Hữu nhìn một chút trên mặt mỉm cười sâu hơn, ngay sau đó nàng liền vui vẻ đứng dậy đi rửa bát.

“Đề chị đi. Em làm cơm, chị rửa bát, như vậy mới công bằng.” Tiếng nói đột nhiên của Lâm Bắc Thần dọa Lý Thiên Hữu giật mình, nàng xoay người nhìn Lâm Bắc Thần dựa ở cạnh cửa phòng bếp, vẻ mặt rõ ràng là đối với lời nói của Lâm Bắc Thần cảm thấy rất giận mình không dám tin tưởng.

Lâm Bắc Thần cũng không để ý tới nàng, đi lên trước kéo ra Lý Thiên Hữu từ bên cạnh bồn nước, nâng lên bát đĩa đi tới máy rửa bát phía sau cách đó không xa. Liền thấy cô kéo ra cửa rồi đặt chén vào, nhẹ nhàng ấn xuống nút khởi động. Sau đó Lâm Bắc Thần xoay người lại, vỗ hai tay nói với Lý Thiên Hữu: “Tốt rồi, thanh tẩy khử trùng một thể.” Nói xong cô nghịch ngợm hướng Lý Thiên Hữu khiêu mi, liền đi ra phòng bếp.

Lý Thiên Hữu lẳng lẳng nhìn, cái này là công bằng mà chị ấy nói à? Chuyện như vậy một đứa nhóc cũng biết làm.

Nàng đã nói sao, người giống như Lâm Bắc Thần phong thái nữ vương mười phần, nhất định là mười ngón tay không dính nước mùa xuân, làm sao có thể sẽ vui ở trong phòng bếp rửa bát. . .

Lý Thiên Hữu ở phòng bếp lại ngây người một hồi, đến khi máy rửa bát ngừng xoay, nàng lấy ra bát đĩa. Chờ thu dọn tốt tất cả, nàng mới đi ra ngoài. Lúc này Lâm Bắc Thần đang nghiêng tựa ở trên sofa, trên bàn trà bày một cái ly cùng một chai rượu đỏ Lý Thiên Hữu nhìn không ra là nhãn hiệu gì. Lý Thiên Hữu đi qua ngồi ở một bên, nàng thấy Lâm Bắc Thần không có ý tứ muốn để ý nàng, liền cảm giác được có chút xấu hổ, nàng không có chuyện làm ngược lại bắt đầu tỏ ra bức rức. “Đi thay đổi quần áo đi.” Lâm Bắc Thần nhấp miệng rượu quay đầu nói với Lý Thiên Hữu, cô nhìn không được cho rằng quần trang của Lý Thiên Hữu là đi thuê, tới nhà rồi còn không chịu đổi lại.

“Dạ.” Nghe Lâm Bắc Thần khẩu khí gần như mệnh lệnh, nàng nhẹ nhàng lên tiếng, đứng dậy lên lầu.

Lâm Bắc Thần ở sofa ngồi thật lâu, một chai rượu đều xuống dưới một nửa cũng không thấy Lý Thiên Hữu xuống lầu. Cô hơi nhíu mày, nghĩ thầm: Người này làm gì vậy? Không phải tham gia quần ngũ đều là động tác rất nhanh sao? Tại sao Lý Thiên Hữu tắm rửa đổi một quần áo phải tốn thời gian dài như vậy? Suy nghĩ cô liền đứng dậy, điều khiển từ xa tắt TV liền đi lên lầu.

Lâm Bắc Thần đẩy ra cửa phòng ngủ khép hờ của mình, liền nhìn thấy Lý Thiên Hữu mặc một bộ quần áo vận động ngắn màu trắng chân trần ngồi trên sàn nhà, mà trước mặt nàng đặt mấy tờ giấy, trong tay còn cầm một bộ điện thoại di động. Nhìn biểu tình như là đang nghiêm túc nghĩ cái gì.

Lâm Bắc Thần đóng cửa lại đi lên phía trước, cô ngồi xổm nhặt lên một trang giấy trên sàn nhà đưa đến trước mắt nhìn một chút. Chỉ thấy trên trang giấy chỉ chút chẳng chút đều là một chuỗi số điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn Lý Thiên Hữu, dùng ánh mắt hỏi nàng đây là đang làm cái gì?

“Còn chưa kịp nói với chị, sáng ngày hôm nay em đi theo Từ quản lý của công ty các chị, cảm về điện thoại di động của ông ta.” Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần ngồi xổm ở trước người mình, nàng sùng sốt một chút, lập tức nói rằng.

Vốn là mấy thứ này đều làm vì Lâm Bắc Thần, đã có kết quả rồi đương nhiên là muốn nói cho Lâm Bắc Thần một tiếng.

“Cảm về?” Giọng nói của Lâm Bắc Thần khê giương cao, vẻ mặt cô nghiêm túc nhìn Lý Thiên Hữu, mà trong đầu cũng nỗ lực tiêu hóa lời Lý Thiên Hữu nói, cái gì gọi là cảm về? Em ấy quen biết Từ quản lý?

“Em, em trộm.” Lý Thiên Hữu cúi đầu nhỏ giọng nói lấp.

“Trộm?” Lâm Bắc Thần hiển nhiên bị lời này chấn động rồi, âm điệu lại cao một đoạn. Lý Thiên Hữu thân là một quân nhân dĩ nhiên đi trộm điện thoại di động của người khác?

“Lý Thiên Hữu!” Lâm Bắc Thần cau mày đứng lên, cô lạnh như băng gọi tên đầy đủ của Lý Thiên Hữu.

“Em còn làm chút gì rồi?” Cô thật không biết trong đầu đứa bé này suy nghĩ cái gì, mà bây giờ cô cần Lý Thiên Hữu cho cô một cái giải thích hợp lý.

Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần phản ứng lớn như vậy, vội vã không chút hình tượng bò dậy từ trên mặt đất. Nàng chống lại ánh mắt băng lãnh sắc bén của Lâm Bắc Thần, rất nhanh liền lại cúi đầu, không dám nhìn Lâm Bắc Thần.

“Em ở phòng làm việc nghe các chị nói chuyện, em cũng biết được Từ quản lý đó có chút vấn đề, lại không dám khẳng định với chị, em một lòng sốt ruột liền cầm lấy điện thoại di động của ông ta. Em nghĩ nếu quả thật là ông ta đang tác quái chị cũng là cần chứng cứ. . .” Nói đến đây, Lý Thiên Hữu trộm liếc Lâm Bắc Thần phản ứng, sau khi thấy đôi phương sắc mặt hòa hoãn chút tiếp tục nói. “Buổi chiều em đi tìm Hạ Phi, anh ta giúp em tra xét, chính là khách hàng lần đầu tiên chị dẫn em đi gặp, cái tên họ Hùng ấy có liên hệ với Từ quản lý của các chị, nơi này là tư liệu của bọn họ.” Lý Thiên Hữu chỉ chỉ trang giấy trên mặt đất, nói tiếp “Còn có điện thoại này, bên trong có ghi âm bọn họ trò chuyện, đều cho chị!” Nói xong Lý Thiên Hữu vội cúi người nhặt lên tư liệu rơi là tờ trên mặt đất, hai tay đưa tới trước mặt Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu trước mắt, vốn là cô muốn thuyết giáo một hồi. Thế nhưng nhìn bộ dáng nàng khúm núm, mềm lòng xuống. Cô tiếp nhận tư liệu Lý Thiên Hữu đưa qua cầm ở trên tay, con mắt vẫn như cũ nhìn Lý Thiên Hữu thẳng tắp đứng trước mặt nhưng cúi đầu, không nói gì. Lòng cô biết Lý Thiên Hữu là thật sự đối tốt với mình, ngay lần trước cô cho Lý Thiên Hữu tiền, từ phản ứng quá khích của Lý Thiên Hữu là có thể nhìn ra em ấy là một người có nguyên tắc. Thế nhưng ngày hôm nay, vì chuyện của cô, em ấy dĩ nhiên chịu đi trộm đồ của người khác, cái này đủ để nói rõ hết thấy. . .

Trong lòng Lâm Bắc Thần cảm động nói không nên lời, nếu như Lý Thiên Hữu không phải một quân nhân thì tốt rồi, như vậy cô thực sự muốn hào hào yêu đương cùng đứa bé có chút buồn rầu, có chút ngang bướng, lại có chút bảo thủ này, nếu như ông trời quan tâm các cô có lẽ hai người còn có thể lâu dài đến cả đời. . .

Lâm Bắc Thần thờ dài, kéo tay Lý Thiên Hữu, nhẹ giọng nói: “Thiên Hữu, em có biết chính em đang làm cái gì không?”

Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần đột nhiên ôn nhu, sững sờ gật đầu.

“Vậy em có biết em làm như vậy là phạm pháp không? Hơn nữa, em quên em là một quân nhân rồi sao?” Dẫu sao Lâm Bắc Thần lớn hơn Lý Thiên Hữu nhiều tuổi như vậy, cô không muốn Lý Thiên Hữu hành động theo cảm tính. Cô biết, cho dù tới khi nào hoặc là gặp phải dạng tình huống gì hành động theo cảm tính cũng không phải là lựa chọn tốt.

“Em biết, em, em chính là lo lắng chị, em cũng chỉ bản lĩnh những thứ này. Em muốn bảo vệ chị, thế nhưng em sắp đi, kỳ nghỉ của em vừa hết cho dù là trời sập xuống em cũng phải trở về bộ đội.” Lý Thiên Hữu ngẩng đầu chăm chú nhìn Lâm Bắc Thần, nói tiếp. “Thế nhưng em lo lắng chị, em không có biện pháp bảo vệ chị, trong lòng em sốt ruột. . .”

“Thiên Hữu, vì sao tốt với chị như vậy?” Lâm Bắc Thần nghe Lý Thiên Hữu nói xong, thờ dãi, cô nâng lên gò má Lý Thiên Hữu, nhẹ nhàng hỏi.

“Bởi vì em yêu chị, Bắc Thần, em biết chị không tiếp thụ được thân phận em là một quân nhân. Em cũng biết em không thể thời thời khắc khắc cùng chị, mà càng là như vậy em lại càng thay chị lo lắng. Em cũng không dám nghĩ, biết chị tới nay đáng về chị mỗi lần trải qua nguy hiểm luôn luôn đặt tại trong đầu em, em sợ lúc chị gặp chuyện không may mà em lại không có ở bên cạnh chị bảo vệ chị.” Lý Thiên Hữu chăm chú nhìn Lâm Bắc Thần, nâng đưa tay nắm lấy bàn tay Lâm Bắc Thần vuốt ve mặt nàng ôn nhu mà sát, thế nhưng biểu tình của nàng lại lộ ra vẻ lo lắng rất nhiều.

“Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện tình như vậy nữa.” Lâm Bắc Thần xoa xoa mái tóc hơi ướt của Lý Thiên Hữu, kéo nàng ngồi ở trên giường, nói tiếp. “Trước đây là chị suy nghĩ quá ngây thơ rồi, chị cho rằng có một số việc vẫn là có thể vẫn hồi, mặc dù bọn họ từng thật sâu thương tổn chị. Chị cũng có thể chịu được.”

“Thế nhưng bây giờ chị hiểu rồi, tất cả đều hiểu.” Lâm Bắc Thần nghiêng đầu nhìn Lý Thiên Hữu nở nụ cười nói tiếp “Chị muốn khiến bọn họ phải trả giá thật lớn vì mọi chuyện bọn họ làm đối với chị. Chị muốn khiến bọn họ một lần liên nhớ kỷ Lâm Bắc Thần chị không phải quả hồng mềm có thể mặc người bóp tới bóp lui.” ‘A!’ Lâm Bắc Thần cười lạnh một chút, trong mắt cô nổi lên ánh sáng sắc bén, ánh mắt đó khiến người nhìn không rét mà run.

“Thỏ nóng này còn cắn người, huống chi chị cũng không phải thỏ.” Nói xong Lâm Bắc Thần lại quay sang Lý Thiên Hữu tự tin tràn đầy cười cười, cô giờ giờ lên tư liệu trong tay. “Những thứ này chị sớm bảo người điều tra qua, buổi sáng hôm nay sờ đi chị biểu hiện tức giận như vậy, một là chị không nghĩ tới bọn họ là gan lớn như vậy, dám động chủ ý tới công ty chị nhánh của chị. Hai cũng là đang diễn trò, em yên tâm, chị sẽ không có bất luận nguy hiểm gì nữa. . .”

Lý Thiên Hữu nghiêm túc nghe, nàng đã đánh giá thấp Lâm Bắc Thần. Không, không thể nói là đánh giá thấp, chỉ có thể nói rõ nàng quá quan tâm Lâm Bắc Thần. Từ khi quen biết tới nay, nàng luôn nhận Lâm Bắc Thần là nhân vật cần bảo vệ, cho nên mỗi lần nàng đều từ trực quan đi phán đoán, mặc dù về mặt Lâm Bắc Thần lãnh ngạo thế nhưng nàng nghĩ đó cũng không phải là chân thật. Cho nên Lý Thiên Hữu nghĩ hết biện pháp muốn trước khi đi giúp đỡ Lâm Bắc Thần giải quyết hết mọi chuyện phiền toái, mà nàng lại hoàn toàn quên Lâm Bắc Thần thân là lão tổng tập đoàn Lâm thị. . .

“Nói như vậy, trong lòng chị đã rõ?”

“Đương nhiên, đây là bọn họ cho chị làm bộ, chị cũng không có ngạc nhiên như vậy.” Vừa nói Lâm Bắc Thần đứng dậy đem tư liệu trong tay đặt ở mép bàn trang điểm, cô nhìn đồng hồ, thật đúng là mau, giờ đã hơn mười giờ. . .

“Được rồi, đừng suy nghĩ, chị còn không sợ em sợ cái gì? Ngủ đi.” Lâm Bắc Thần nói xong đi đến phòng tắm cầm khăn lông khô đặt ở trên đầu Lý Thiên Hữu “Mau lau lau lại tóc, tóc không làm khô ngủ dễ đau đầu.”

Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần lại ôn nhu, lòng lại bắt đầu vui vẻ. Giống như được người như Lâm Bắc Thần quan tâm, là điều hạnh phúc không gì sánh được. Cái loại cảm giác này thực tốt, nàng nhếch môi lộ ra tiểu răng nanh nở nụ cười với Lâm Bắc Thần.

“Đêm nay em ngủ đâu?” Lý Thiên Hữu lau xong tóc, quay đầu nhìn Lâm Bắc Thần hỏi.

“Em nói xem?” Lâm Bắc Thần khiêu mi, đồ ngốc này.

“Em muốn ngủ cùng chị.” Lý Thiên Hữu có chút không được tự nhiên nói, thời gian còn lại không nhiều lắm, cũng không cho phép nàng xấu hổ. Nàng chính là muốn cùng ngủ với Lâm Bắc Thần, hơn nữa những ngày qua nàng ngày ngày khổ khổ một vấn đề, sau khi cánh cửa dục vọng hầu như ngủ say 21 năm bị Lâm Bắc Thần mở ra, thân thể của nàng liền bắt đầu trở nên rục rịch, đặc biệt mỗi lần nhìn thấy Lâm Bắc Thần, cảm giác đó càng thêm cường liệt...

Tác giả có lời muốn nói: cảm tạ bá vương phiếu đồng học, ủng hộ thì có động lực.

Gì cũng không nói, nắm chặt thời gian mà vẫn đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Kịch tình . . .

“Em muốn cùng ngủ với chị.” Lý Thiên Hữu có chút không được tự nhiên nói, thời gian còn lại của nàng không nhiều lắm, lúc này không cho phép nàng xấu hổ. Nàng chính là muốn ngủ cùng Lâm Bắc Thần, hơn nữa những ngày qua nàng ngày ngày khổ khổ một vấn đề, sau khi cánh cửa dục vọng gần như ngủ say 21 năm bị Lâm Bắc Thần mở ra, thân thể của nàng liền bắt đầu trở nên rục rịch, đặc biệt mỗi lần nhìn thấy Lâm Bắc Thần, cảm giác đó càng thêm cường liệt...

Lâm Bắc Thần không nói gì, cô từ trên giường đứng lên, đưa tay vén lên khăn trải giường, cẩn thận sửa sang lại chăn lông lạc đà, lại xếp xếp hai cái gối. Liền vào phòng tắm, qua xấp xỉ 10 phút Lâm Bắc Thần đi ra. Cô thoáng nhìn Lý Thiên Hữu vẫn như cũ chân trần ngây ngốc đứng trên sàn nhà, giờ tay kéo góc chăn bản thân liền nằm trong chăn.

“Em muốn cứ đứng một đêm như vậy?” Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu trên mặt đất, cô tìm cho mình một tư thế nằm thoải mái, lúc nói chuyện khiêu mi. Mới vừa rồi còn lời thề son sắt muốn ngủ chung với cô, tại sao lại liền ngáy đại như vậy?

“Bắc Thần...” Lý Thiên Hữu cũng không biết mình muốn nói cái gì, nàng muốn nói lại dừng. Bây giờ trong đầu nàng tràn đầy cảnh tượng một đêm đó triền miên, đặc biệt nhìn Lâm Bắc Thần mới đi ra từ phòng tắm, lúc này trên người chỉ mặc một bộ áo choàng tắm thoải mái, thân thể xinh đẹp như ẩn như hiện. Khiến cho cả người nàng muốn lửa đốt, nàng sợ mình cách Lâm Bắc Thần quá gần, nàng thật sẽ không nhịn được đẩy Lâm Bắc Thần ngã dưới người nàng. . .

“Em tới đây.” Lâm Bắc Thần dịu dàng nói, cô duỗi ra bàn tay từ trong chăn, vẫy gọi Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu tỉnh tỉnh mê mê đi lên trước, mặc cho Lâm Bắc Thần kéo nàng lên giường, nằm ở bên người Lâm Bắc Thần. Sau khi Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Hữu nằm xuống, thân thể tiếp cận đến bên cạnh nàng, cả người cô gần như dán lên Lý Thiên Hữu. Cô cũng không để ý lúc này Lý Thiên Hữu đang cứng ngắc thân thể, kéo tới cánh tay của Lý Thiên Hữu nghiêm túc nhìn.

Lần trước ở nhà cô gặp tập kích, vì bảo vệ cô, Lý Thiên Hữu bị cắt thương cánh tay. Lúc này vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép lại, xung quanh da hơi có vẻ sưng đỏ. Lâm Bắc Thần dùng đôi tay mềm mại của mình nhẹ nhàng vuốt ve, ngừng đầu hỏi: “Còn đau không?” Sau đó cô đầy đau lòng nhìn Lý Thiên Hữu.

“Không đau, đã tốt lắm rồi.” Lý Thiên Hữu ngoan ngoãn lắc đầu, chút thương thế này đối với nàng mà nói căn bản không tính là cái gì, nếu không phải ngày đó bị Lâm Bắc Thần lôi vào trong bồn tắm, vết thương dính nước mà có chút nhiễm trùng, bây giờ sớm tốt rồi. Hiện giờ nàng quan tâm không phải cái này, mới nãy Lâm Bắc Thần tiếp cận tới nắm cánh tay của nàng, nàng rõ ràng cảm giác được một dòng điện đảo qua thân thể, khiến cho thân thể nàng vốn là khẩn trương càng thêm căng thẳng. Nàng còn tưởng rằng động tác vừa nãy của Lâm Bắc Thần là sẽ hạ thủ với nàng đây...

Lâm Bắc Thần cảm giác được Lý Thiên Hữu phản ứng vô cùng khẩn trương, cô hơi kéo khóe miệng. Buông cánh tay Lý Thiên Hữu, hai tay chống đỡ thân thể, liền đề ở trên người Lý Thiên Hữu. Cô đứng là vui vẻ khi đề Lý Thiên Hữu, đặc biệt là trên giường, thời điểm Lý Thiên Hữu nằm ở dưới người cô, đáng vẻ có chút luống cuống đó cực kỳ khả ái. “Không phải em muốn yêu chị sao?” Lâm Bắc Thần khẽ nhếch khóe môi cười đều, mặt cô hầu như sát dán lên Lý Thiên Hữu. Mà bàn tay cô ẩn giấu ở trong chăn lúc này cũng leo lên trên bắp đùi rắn chắc của Lý Thiên Hữu.

“Em...” Lý Thiên Hữu đỏ mặt, nàng mất tự nhiên giật giật thân thể. Nàng lại đánh giá thấp Lâm Bắc Thần rồi, nàng tưởng là lần đầu tiên hai người phát sinh quan hệ Lâm Bắc Thần sở dĩ biểu hiện tà ác như vậy, hoàn toàn là bởi vì xuân dục đang tạo tác dụng. Nhưng lúc này, hai người đang ở dưới trạng thái hoàn toàn thanh tĩnh làm chuyện mập mờ như vậy, mà nàng rõ ràng nhìn ra nụ cười đều trên mặt Lâm Bắc Thần. Tại sao Lâm Bắc Thần như vậy cùng ngày thường cao ngạo lạnh lùng mà nàng biết lại chênh lệch nhiều như thế?

Cho dù trong lòng Lý Thiên Hữu nghĩ không ra thế nào, lúc này nên phát sinh chính đang phát sinh, mà vốn không nên phát sinh cũng sắp phát sinh...

Lâm Bắc Thần đem Lý Thiên Hữu giam dưới thân, cô xấu xa cười nhẹ nhàng thổi khí lên mặt Lý Thiên Hữu, mà tay cô cũng từ trên bắp đùi của Lý Thiên Hữu vuốt ve lên trên, chăm chú vuốt ve đơn giản như vậy, thân thể Lý Thiên Hữu cũng đã bị khiêu khích giống như muốn bốc cháy, nàng kim lòng không đợi kẹp chặt hai chân, nơi tư mật như đang khát vọng được vuốt ve, buồn buồn đồng thời còn không ngừng co rút.

Giữa lúc Lý Thiên Hữu cảm giác khó nhịn bàn tay mềm mại của Lâm Bắc Thần liền nắm ngực nàng, bắt đầu nhẹ nhàng dày xéo, môi của Lâm Bắc Thần cũng dán lên tai của Lý Thiên Hữu dùng răng khẽ cắn.

Lý Thiên Hữu bị “thế công” như vậy, nàng cắn môi cố gắng khắc chế không cho tiếng rên rỉ tràn ra. Nàng vô lực nhìn Lâm Bắc Thần vẫn cười đều, nàng là hoàn toàn minh bạch, Lâm Bắc Thần căn bản là cố ý.

Xem ra ở lần đầu tiên hai người tình táo giao phong, hiển nhiên Lý Thiên Hữu đã mau chóng nộp vũ khí rồi...

Nghĩ tới đây Lý Thiên Hữu đột nhiên thanh tĩnh chút, nàng cảm thấy không thể lại để Lâm Bắc Thần lúc nào cũng ức hiếp nàng, nhìn Lâm Bắc Thần nét mặt tươi cười, Lý Thiên Hữu thoáng dùng sức cắn môi dưới, hai tay ôm vai Lâm Bắc Thần mạnh xoay mình một cái liền đem Lâm Bắc Thần đặt ở dưới thân.

“A!” Lâm Bắc Thần khẽ hô một tiếng, cô kinh ngạc nhìn Lý Thiên Hữu, cô không nghĩ tới Lý Thiên Hữu mới vừa rồi bị dục vọng đốt cháy mất đi lý trí, làm sao đã lập tức thanh tĩnh lại.

“Lý Thiên Hữu!” Lâm Bắc Thần đối với tư thế bây giờ rất là không hài lòng, cô căm tức nhìn Lý Thiên Hữu đề ở trên người mình. Lý Thiên Hữu cười ngọt ngào với cô, nàng muốn khống chế Lâm Bắc Thần nhất định là dễ như trở bàn tay, nghĩ nàng đường đường là bộ đội đặc chủng làm sao có thể luôn bị người áp bên dưới chứ?

Lý Thiên Hữu cũng không để ý âm thanh lạnh như băng của Lâm Bắc Thần, nàng dùng một tay chống đỡ sức nặng của mình, liền từ từ cúi đầu xuống vùi ở trên ngực của Lâm Bắc Thần dốc sức hít một hơi, nàng yêu thích mùi thơm thoang thoang trên người Lâm Bắc Thần. Nàng cúi đầu nhìn mảng lớn da thịt trắng như tuyết lộ ở bên ngoài áo choàng tắm, nuốt nước miếng. Nàng trộm liếc Lâm Bắc Thần một cái, liền dè dặt vươn ra đầu lưỡi nhẹ qua lại trên xương quai xanh của Lâm Bắc Thần, đưa một tay dò đến bên hông của Lâm Bắc Thần, kéo ra bên hông cô. Lâm Bắc Thần bên trong chỉ mặc một cái quần lót nhỏ, lúc này áo choàng tắm rộng mở, cả người cô đều bại lộ dưới mắt Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu lần nữa chống lên thân thể, ánh mắt không chớp nhìn thân thể trắng nõn của Lâm Bắc Thần. Thật đẹp, Lý Thiên Hữu đưa ra một tay cẩn thận vuốt ve, nàng lại ngẩng đầu cẩn thận nhìn Lâm Bắc Thần, chỉ thấy lúc này Lâm Bắc Thần hai gò má ửng đỏ, hai mắt hơi hơi nhắm lại. "A...Lý Thiên Hữu...em, em nhẹ một chút..." Lâm Bắc Thần nhủ mảy ngứa thân thể về sau, cô làm sao sẽ nghĩ tới đứa bé ngốc này liền trực tiếp tiến vào thân thể mình nhanh như vậy. Mặc dù hạ thân cũng nổi lên phản ứng, nhưng khi ngón tay Lý Thiên Hữu trực tiếp tiến vào, Lâm Bắc Thần vẫn cảm giác được đau đớn.

"Thật xin lỗi, em..." Lý Thiên Hữu nghe Lâm Bắc Thần nói vội dừng lại động tác, ngón tay nàng vẫn bị hút trong thân thể Lâm Bắc Thần, nàng nhìn nét mặt Lâm Bắc Thần có chút thống khổ thì không dám làm một cử động nào.

"Thiên Hữu, em đi ra trước, chị hơi đau." Lâm Bắc Thần dịu dàng nói, cô biết Lý Thiên Hữu không phải cố ý. Chẳng qua em ấy chưa có trải qua, càng không có kinh nghiệm, Lý Thiên Hữu chỉ là không biết nên làm như thế nào mà thôi. Lâm Bắc Thần hiểu, lúc này cô càng không thể đã kích Lý Thiên Hữu, như vậy rất dễ lưu lại ảnh hưởng xấu trong lòng em ấy.

Lý Thiên Hữu ngoan ngoãn rút ngón tay ra, nàng bò lên từ dưới người Lâm Bắc Thần. Mặt đầy áy náy nhìn Lâm Bắc Thần, nàng không muốn làm đau Lâm Bắc Thần. Nhưng nàng chính là không nhận được mình, trông thấy Lâm Bắc Thần toàn thân cời trần nàng liền không nhận được muốn điên cuồng chiếm làm của riêng, để chị ấy giống như đêm đó, vừa hưởng thụ vừa gọi tên nàng...

Lâm Bắc Thần nhìn dáng vẻ Lý Thiên Hữu, nâng tay khẽ xoa mặt nàng, "Không sao, không đau. Chỉ là em không nên trực tiếp đi vào sớm như vậy, như vậy chị sẽ không thoải mái." Lâm Bắc Thần giọng nói nhẹ nhàng mềm mại, cô vòng tay lên cổ Lý Thiên Hữu để nàng cách mình gần chút, chủ động đưa lên môi.

Lý Thiên Hữu bị Lâm Bắc Thần hôn thất huân bát tổ*, nàng rất nhanh đã quên mất tình huống nhỏ vừa nãy, lúc này nàng nằm nghiêng ở trong ngực Lâm Bắc Thần, một tay không kiêng kị vuốt ve lưng nhẵn bóng và cặp mông căng của Lâm Bắc Thần.

(*Thất huân bát tổ: đầu óc quay cuồng.)

Lâm Bắc Thần bỏ qua môi của Lý Thiên Hữu, một đường hôn xuống. Khi môi của cô đi đến hoa viên bí mật của Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu khẩn trương ôm lấy đầu Lâm Bắc Thần ngăn cản động tác của cô.

"Đừng, Bắc Thần, nơi đó bẩn..." Lý Thiên Hữu thở hổn hển nói, làm sao nàng có thể để cho Lâm Bắc Thần cao quý như vậy đi hôn nơi đó của nàng? Mặc dù nàng đã bị qua lại rồi tình rồi mùi rồi...

Lâm Bắc Thần không để ý lời nói của Lý Thiên Hữu, cô phát ra tay Lý Thiên Hữu tiếp tục động tác của mình. Mất thấy hoa tâm đầy đặn của Lý Thiên Hữu dính đầy ái dịch, Lâm Bắc Thần liếm môi mình một chút liền dán lên. Cô rõ ràng cảm giác được thân thể Lý Thiên Hữu run rẩy, tiếp đó chính là tiếng rên rỉ đứt quãng của Lý Thiên Hữu.

"Bắc Thần, đừng, xin chị...a, a, nhanh lên một chút..." Lý Thiên Hữu bắt đầu thay đổi nói năng lộn xộn, nàng muốn Lâm Bắc Thần dừng lại, nhưng thật giống như càng hi vọng chị ấy tiếp tục nữa. Nàng cắn môi dưới không ngừng lắc đầu, hai tay nắm chặt khăn trải giường dưới thân. Lúc này nàng thật sự chịu không nổi Lâm Bắc Thần khiêu khích cường độ cao...

Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu như vậy, cô nhẹ nhàng đề lên viên tiểu đậu đậu nhạy cảm ở hạ thể của Lý Thiên Hữu, mà lưỡi cô liên tục không ngừng qua lại, đầu lưỡi nghịch ngợm còn thỉnh thoảng tiến vào lỗ nhỏ quấy rối hai cái.

Lý Thiên Hữu quả thực không chịu nổi, nàng bỗng chốc liền ngồi dậy, đồng thời đưa tay kéo lên Lâm Bắc Thần ở giữa hai chân mình.

Lúc này hai người trần truồng ôm hôn nhau, Lý Thiên Hữu không thể chịu được nắm tay Lâm Bắc Thần đặt ở nơi tư mật của mình, muốn Lâm Bắc Thần có thể mau chút đi vào.

Lâm Bắc Thần cũng không đùa giỡn nàng, ngón tay cô theo dấu vết trơn trượt thoáng cái liền tiến vào. Lý Thiên Hữu căng thân thể hai tay phản chống ở trên giường, đầu dùng sức ngửa về sau, nàng cố gắng nghênh hợp động tác vừa tiến vừa lui của Lâm Bắc Thần.

Sau khi Lý Thiên Hữu ở dưới thân Lâm Bắc Thần lần thứ hai nghênh đón cao trào, nàng dồn dập thở hổn hển ngồi thẳng người. Lúc này ngón tay của Lâm Bắc Thần còn lưu lại ở trong thân thể nàng, đôi mắt nàng mờ mịt nhìn Lâm Bắc Thần, duỗi hai tay ôm cô.

Lâm Bắc Thần vừa ý Lý Thiên Hữu ôm thuận thế ngồi trên chân nàng, cô tách ra chân mình dây dưa tới hông Lý Thiên Hữu. Lúc này tư thế hai người gần như là hạ thể đối hạ thể, mà thân trên lại đều ngửa về sau, tay hai người cũng thắm dò trong lỗ nhỏ sâu thẳm tràn đầy ái dịch của đối phương, phối hợp cùng nhau làm 'vận động' ...

.....(nơi này tình lược một vạn tự)

Lý Thiên Hữu không biết mình thiếp đi lúc nào, nàng chỉ biết đêm nay Lâm Bắc Thần vô cùng điên cuồng, mà chính nàng cũng rất điên cuồng. Càng về sau nàng càng phân không rõ rốt cuộc là ai áp ai, dù sao hai người ngược lại giống như là vợ chồng đã chung sống với nhau nhiều năm, phối hợp thực sự có thể nói là hoàn mỹ, cảm giác thực sự tuyệt cực kỳ.

Đặc biệt khi nàng nghe Lâm Bắc Thần một lần cuối cùng đặt cao triều, tiếng gọi 'Chị yêu em' đó, để cho Lý Thiên Hữu đã mệt mỏi không chịu nổi hạnh phúc nở nụ cười. Cái này là đủ rồi, Lâm Bắc Thần chịu nổi yêu nàng, đối với nàng mà nói cũng không có cái gì phải tiếc nuối.

Thời điểm bầu trời tỏa sáng hai người mới ôm nhau ngủ, trong lòng Lý Thiên Hữu mơ màng nghĩ, hôm nay cái gì cũng không cần làm, ở nhà ngủ bù đi, thật sự là quá mệt mỏi..

Nhưng mà sự thật không có như nàng nghĩ, hai giờ sau điện thoại của nàng liên cấp thiết vang lên, Lý Thiên Hữu ngo ngoáy tìm tới điện thoại di động liếc nhìn điện báo, đột nhiên thanh tỉnh lại.

Editor: Quá mệt rồi!!!! Mong rằng từ nay về sau ăn chay niệm phật không có H hiếc gì hết T^T

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Nhiệm vụ khẩn cấp . . .

Lý Thiên Hữu mơ hồ sờ qua điện thoại di động nhìn điện báo biểu hiện, nàng nhìn thấy dãy số trên điện thoại, đột nhiên thanh tỉnh lại . .

Trên điện thoại di động biểu hiện dĩ nhiên là điện thoại văn phòng chỉ huy của Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu vội rút về cánh tay ôm Lâm Bắc Thần, nàng dùng một tay chống giường liền ngồi dậy. Nàng vừa dậy vừa nhìn về phía Lâm Bắc Thần nằm bên người, lúc nàng mới vừa đem một chân dịch ra ngoài giường, cánh tay lại bị Lâm Bắc Thần bên cạnh kéo lại rồi

“Vào giường đi, bên ngoài lạnh.” Lâm Bắc Thần mắt nhắm lúng lúng buồn ngủ thân nằm nghiêng, một tay cô ôm chầm cánh tay của Lý Thiên Hữu, giọng nói hơi hơi khàn khàn.

Lý Thiên Hữu dùng động tác muốn xuống giường quay đầu lại, nàng thấy Lâm Bắc Thần lúc này đang hai tay kéo chăn che tại trước ngực, bán tựa ở trên đầu giường, cô ra hiệu Lý Thiên Hữu nhanh tiếp điện thoại, đã sắp vang một phút đồng hồ rồi . .

Lý Thiên Hữu thu chân trở về, ngồi ở trên giường lập tức ấn nghe.

“Alo. . .”

“Lý Thiên Hữu?” Microphone đối diện truyền đến một giọng nam trầm thấp hữu lực.

“Chỉ huy, là tôi.”

“Buổi chiều hai giờ, người chạy tới bộ đội XX thành phố A, tìm Ngụy chỉ huy đội trinh sát, ta phái phi cơ trực thăng đi đón người, có nhiệm vụ cần người.” Chỉ huy cũng không nói nhảm nhiều, xác nhận tốt là Lý Thiên Hữu sau đó liền trực tiếp hạ mệnh lệnh.

“Rõ!” Lý Thiên Hữu nghiêm túc nói, nàng cũng không có hỏi nhiều, hiển nhiên vội vã tìm nàng trở lại như vậy nhất định là có nhiệm vụ lớn.

“Thiên Hữu. . .” Nói xong chính sự, thanh âm của chỉ huy lại có chút chần chờ, hẳn tựa hồ có lời muốn nói.

“Chỉ huy, làm sao vậy?”

“Ừm. . .” Chỉ huy dừng lại một chút lại nói tiếp: “Nhiệm vụ lần này nguy hiểm, thật tốt cáo biệt với người trong nhà. . .”

“Rõ!” Nghe chỉ huy nói như vậy Lý Thiên Hữu rõ ràng lấy làm kinh hãi, chỉ huy các nàng cũng không phải một người có thể quản sự tình như vậy, nếu như bình thường hẳn cúp điện thoại sẽ không dặn những lời này, nếu như là chỉ đạo viên nói nàng còn có thể tiếp nhận. Nghĩ vậy, Lý Thiên Hữu tự động thoáng nhìn Lâm Bắc Thần bên người, lúc này Lâm Bắc Thần cũng đang nhìn nàng, Lý Thiên Hữu xấu hổ nở nụ cười vội vã thu hồi ánh mắt.

Treo điện thoại của chỉ huy, Lý Thiên Hữu nhìn thời gian một chút, mới sáng sớm 6 giờ hơn. Cách buổi chiều hai giờ còn có nhiều vài tiếng, thế nhưng nàng vô luận thế nào cũng nằm không được, điện thoại này tới quá đột ngột, cái gì nàng cũng không có chuẩn bị. Ở trong mấy tiếng đồng hồ này việc nàng muốn làm nhiều lắm, còn có Thiên Kiều, lúc này còn đang trong trường học đây. Nghĩ những điều này Lý Thiên Hữu nhu nhu huyết thái dương, ở trong lòng thở dài. . .

“Ngủ tiếp một lát đi, bây giờ còn sớm.” Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Hữu tiếp xong điện thoại, trên người như trước trần trụi lẳng lẳng ngồi đó, nhú chặt mày, một bộ như có đăm chiêu. Chắc hẳn nàng còn chưa chú ý tới bộ dáng hiện tại của mình, nếu không, bằng dáng vẻ dễ xấu hổ của Lý Thiên Hữu, chính là đánh chết nàng nàng cũng sẽ không ở trước mặt Lâm Bắc Thần ngồi như vậy.” “Ừ?” Lý Thiên Hữu kéo về suy nghĩ của mình, quay đầu nhìn Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần nói xong lại lần nữa chui vào trong chăn, bây giờ cô chỉ lộ ra cái đầu. Lý Thiên Hữu theo ánh mắt của Lâm Bắc Thần nghĩ

hoặc nhìn mình, nàng 'A!' kinh hô một tiếng thoáng cái chui vào trong chăn, hai tay gút gao túm chặt chăn, cắn môi. Nàng cảm thấy bản thân nàng sắp muốn mất cỡ chết người rồi. . .

Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu phản ứng, trên mặt lại nổi lên nụ cười xấu xa. Cô ngáp một cái kéo tới cánh tay của Lý Thiên Hữu gổ dưới đầu mình liền lại vùi vào trong lòng Lý Thiên Hữu, tiểu hài tử kỳ cục này, Lâm Bắc Thần cũng không tâm tình trêu đùa nàng, chuẩn bị ngủ rồi.

Vừa nãy Lý Thiên Hữu đối thoại với chỉ huy Lâm Bắc Thần là nghe nhất thanh nhị sở, cô vẫn luôn biết Lý Thiên Hữu không phải một bộ đội tầm thường, thế nhưng đến tốt cùng không tầm thường thế nào cô cũng không biết, từ trong lời nói của Lý Thiên Hữu cô có thể cảm giác được Lý Thiên Hữu lảng tránh vấn đề này. Vì thế Lý Thiên Hữu không nói, cô cũng chưa bao giờ hỏi. Cho nên cô cũng không biết nhiệm vụ 'nguy hiểm' mà chỉ huy của Lý Thiên Hữu nói trong điện thoại là tình huống thế nào, cô chỉ là nghĩ, nếu như thực sự có chuyện gì cần Lý Thiên Hữu đi làm, như vậy hiện tại em ấy càng cần nghỉ ngơi thật tốt một chút nữa, dù sao tối hôm qua thân thể hai người hầu như đều tiêu hao hết. . .

Lâm Bắc Thần ở trong lòng Lý Thiên Hữu tìm một vị trí thoải mái liền không hề động, Lý Thiên Hữu cứng ngắc thân thể bắt đầu nhìn cô, lúc này Lý Thiên Hữu làm sao có thể ngủ? Thế nhưng nàng nhìn Lâm Bắc Thần bộ dáng uể oải, nàng lại không đành lòng bây giờ liền thức dậy, không thể làm gì khác hơn là tùy ý người trong lòng tiếp tục chiếm lấy ấm áp của nàng.

“Buổi chiều trở về bộ đội à?” Qua vài phút thanh âm nhẹ nhàng của Lâm Bắc Thần truyền vào trong tai Lý Thiên Hữu. Lâm Bắc Thần cho rằng treo điện thoại rồi Lý Thiên Hữu hẳn là giải thích một chút với cô, thế nhưng Lý Thiên Hữu cái gì cũng không nói, cũng không có ý tứ muốn giải thích, Lâm Bắc Thần không thể làm gì khác hơn là tự mình hỏi nàng.

Lâm Bắc Thần nằm ở trong lòng Lý Thiên Hữu, cô có chút mệt mỏi hưởng thụ ấm áp trên người đứa bé này, kỳ thực lòng cô cũng không phải dễ dàng ngủ được. Ngay lúc cảm tình của cô vừa muốn khuynh hướng Lý Thiên Hữu, nhưng Lý Thiên Hữu lại phải đi, hơn nữa lần này đi còn không biết lúc nào có thể trở về. . .

“Ừm, chỉ huy nói có nhiệm vụ.” Lý Thiên Hữu thật sâu nhìn gò má Lâm Bắc Thần, bộ dạng có chút suy nghĩ nói.

“Lát nữa chị phải người đón em gái của em về, sau đó chị cùng các em đi cô cô em.” Lâm Bắc Thần vẫn nhắm mắt lại, ngữ khí nói chuyện tuy rằng rất nhẹ, thế nhưng ngữ điệu cũng là không cho người cự tuyệt.

Lý Thiên Hữu không có nói tiếp, lòng nàng suy nghĩ, bộ đội rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Phục vụ trong quân đội giống như nàng sau khi nghĩ về thăm người thân không phải có thể tùy tiện gọi về bộ đội, trừ phi có cái sự kiện trọng đại gì phát sinh.

Trong thời gian trước khi Lý Thiên Hữu đi, việc nàng muốn làm rất nhiều, mà nàng nhất định phải đi trường học của Thiên Kiều một chuyến cùng Thiên Kiều cáo biệt. Còn lại chính là Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu chăm chú nhìn dáng vẻ Lâm Bắc Thần, nàng thực sự không biết nên nói cái gì? Một ngày nay Lý Thiên Hữu rất muốn yêu đương cùng Lâm Bắc Thần, thế nhưng thân phận nàng là quân nhân thân bất do kỷ, nàng sợ mặc dù Lâm Bắc Thần đồng ý theo nàng, nàng vẫn sẽ làm Lâm Bắc Thần bị ủy khuất .

“Ừ, ngủ một lát đi, em cùng chị ngủ.” Lý Thiên Hữu nhẹ nhàng ôn nhu nói, tay nàng vuốt vuốt tóc Lâm Bắc Thần rơi là tả trên chăn, đặt một nụ hôn lên trán Lâm Bắc Thần.

Có lẽ là hai người thực sự quá mệt mỏi, có lẽ là ôm nhau ngủ rất thư thái, nói chung không quá vài phút hai người đều ngủ thiếp đi. . .

Lúc Lâm Bắc Thần tỉnh lại đã tám giờ rưỡi, cô nhẹ nhàng giật giật thân thể. Hiện tại cô cảm giác toàn thân vẫn mềm nhũn, xem ra ngày hôm nay cô muốn đi công ty không được, hơn nữa buổi chiều hôm nay Lý Thiên Hữu liền đi rồi, cô muốn đi tiễn một chút.

Lâm Bắc Thần thoáng nhìn Lý Thiên Hữu vẫn nằm thẳng ngủ. Cô khẽ thở dài một hơi, sau đó liền nhẹ nhàng đứng dậy xuống giường.

Sau khi Lâm Bắc Thần rời giường đi phòng tắm tắm rửa một hồi, cô giặt đơn sơ soạn bản thân, sau đó lấy ra quần trang của Lý Thiên Hữu từ trong máy hong khô. Tối hôm qua trước khi sắp ngủ cô giặt sạch quần trang của Lý Thiên Hữu, bởi vì trong nhà không có quần áo tắm rửa của Lý Thiên Hữu, cũng chỉ có quần trang nàng mặc, bất quá bây giờ xem ra giặt là đúng rồi. . .

Lâm Bắc Thần đi trở về phòng ngủ thấy Lý Thiên Hữu vẫn ngủ, cô cũng không có đánh thức nàng. Mang theo quần trang của Lý Thiên Hữu đi phòng thay quần áo, liền bắt đầu nghiêm túc là quần áo. . .

Dù Lâm Bắc Thần là Lâm thị tiểu thư ngậm thìa vàng sinh ra, thế nhưng không phải cái gì cô cũng không biết làm, ít nhất những chuyện giặt quần áo nấu cơm cô đều vẫn có thể dễ như trở bàn tay. . . .

Giúp Lý Thiên Hữu là tốt quần trang, Lâm Bắc Thần treo nó ở móc treo quần áo, cô cẩn thận vuốt bộ quần trang tinh thần này, trong đầu tưởng tượng bộ dáng lúc Lý Thiên Hữu mặc vào quần trang. Cô là thích Lý Thiên Hữu, đặc biệt nhìn Lý Thiên Hữu mặc quần trang thẳng tắp tự tin tràn đầy đứng ở trước mặt cô, cô cảm giác được dáng vẻ Lý Thiên Hữu tư thế oai hùng, thật sâu hấp dẫn cô. . .

Thế nhưng, hôm nay Lý Thiên Hữu sẽ rời khỏi.

Lần này từ biệt, lần sau gặp lại, sẽ ở năm tháng nào?

“Bắc Thần!”

Nghe thanh âm của Lý Thiên Hữu từ ngoài cửa vang lên, Lâm Bắc Thần buông tay vuốt ve quần trang, mang theo quần trang của Lý Thiên Hữu đi ra

phòng thay quần áo. Cô ở trong lòng tự nói với mình nghĩ nhiều như vậy cũng không có tác dụng gì, nếu có duyên có thể các cô sẽ có một ngày gần nhau đó. . .

Hai người đơn giản ăn bữa sáng Lâm Bắc Thần làm, cũng sắp 10 giờ, lúc này tiếng chuông cửa vang lên. Lý Thiên Hữu nghi hoặc nhìn Lâm Bắc Thần, sao lại có người tới?

Lý Thiên Hữu đứng dậy theo Lâm Bắc Thần đi tới trước cửa, Lâm Bắc Thần mở cửa, bên ngoài đứng dĩ nhiên là thư ký Vương Kỳ của Lâm Bắc Thần và em gái Lý Thiên Kiều.

“Chị.” Giữa lúc Lý Thiên Hữu lòng tràn đầy nghi vấn, Lý Thiên Kiều rất nhanh đi vào cửa vòng qua Lâm Bắc Thần nhào vào ôm ấp của Lý Thiên Hữu, tiếp đó bắt đầu trở nên nghẹn ngào. “Lâm tổng, người đã mang đến.” Lúc này Vương Kỳ vẫn đứng ở ngoài cửa cung kính nói với Lâm Bắc Thần.

“Ừm, tiến vào nói chuyện đi.” Lâm Bắc Thần diện vô biểu tình gật đầu, ý bảo Vương Kỳ vào trong nhà.

“Thiên Kiều ngoan, không phát hiện Bắc Thần tỷ tỷ của em sao? Cũng không biết lên tiếng chào hỏi.” Lý Thiên Hữu ôm em gái sắp cao hơn nàng, giọng cổ tình mang trách cứ nói. Nàng là đang đòi đi chủ ý của Thiên Kiều, nàng không muốn thấy Thiên Kiều khóc, như vậy lòng nàng sẽ rất khó chịu rất bức bối. . .

“Bắc Thần tỷ tỷ.” Lý Thiên Kiều từ trong lòng Lý Thiên Hữu đứng dậy, có chút ủy khuất chào hỏi với Lâm Bắc Thần.

Lâm Bắc Thần ôn nhu cười với Lý Thiên Kiều, cô cung chiêu đưa tay xoa xoa đầu tiểu nha đầu, liền kéo em đi đến sofa trong sảnh.

“Chị, chuyện gì xảy ra ạ? Không phải đã nói vài ngày mới đi sao?” Lý Thiên Kiều ngồi ở bên cạnh Lý Thiên Hữu, khẩu khí có chút oán giận nói.

“Chị cũng không nghĩ tới, sáng sớm bộ đội điện báo nói, bảo chị buổi chiều trở về. Bộ đội là địa phương không theo kịp, tỷ là quân nhân, đến phục tùng mệnh lệnh.” Lý Thiên Hữu nắm tay Lý Thiên Kiều nhẹ nhàng nói, nàng cũng không muốn sớm trở về như vậy, cái khác không nói, liền nói Lâm Bắc Thần, hai người vừa mới có chút tiến triển đã phải xa nhau. . .

“Chị, cô chị làm sao vậy?” Lý Thiên Kiều nhìn chằm chằm cái cổ của Lý Thiên Hữu, lúc này Lý Thiên Hữu đã thay quân trang, chỉ là bởi vì ở trong phòng, cho nên nàng không có mặc áo khoác quân trang. Nàng vốn nghĩ tự mình đi trường học của Thiên Kiều một chuyến, không nghĩ tới Lâm Bắc Thần hiệu suất cao như thế, bây giờ đã đón người trở về.

Lý Thiên Hữu nghe em gái hỏi, nàng nghi hoặc cúi đầu nhìn về phía cổ áo của mình. Chỉ là vừa liếc mắt, khuôn mặt Lý Thiên Hữu thoáng cái đã đỏ toàn bộ, lúc này cổ áo sơ mi của nàng quên cài hai nút, mà trên da thịt lộ ở bên ngoài đều là dấu hôn Lâm Bắc Thần lưu lại, màu sắc lại có chút tím bầm.

Lý Thiên Hữu cúi đầu cấp tốc cài chặt cúc áo sơ mi, mắt nàng lén liếc Vương Kỳ ngồi ở đối diện, lúc này Vương Kỳ nghe Lý Thiên Kiều hỏi cũng đang nhìn đến phía nàng. Biểu tình đó rõ ràng là ghen cười, Lý Thiên Hữu xấu hổ thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lâm Bắc Thần vẫn như trước diện vô biểu tình ngồi ở bên kia, hung hăng trừng cô một chút. . .

“Không sao không sao, được rồi, trường học em xin nghỉ không có vấn đề gì chứ?” Lý Thiên Hữu ứng đo nghiêm mặt nói sang chuyện khác. Thực sự là mắt mặt chết rồi, cũng không thể để em gái nàng hỏi ngược tiếp. . .

“Không có việc gì, Vương tỷ tỷ giúp em xin nghỉ, trở về tìm đồng học chép lại bài là được.” Lý Thiên Kiều cảm thấy hôm nay tỷ tỷ là lạ, thế nhưng thấy tỷ tỷ không muốn giải thích nhiều, em cũng liền hiểu chuyện không có hỏi tiếp. . .

“Lâm tổng, nếu không có chuyện gì, tôi liền đi về trước.” Lúc này Vương Kỳ đứng dậy, nói với Lâm Bắc Thần.

“Ừ, ngày hôm nay tôi không đi công ty, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi, trở lại đem điện thoại văn phòng chuyển dời đến điện thoại di động của tôi. Cô trở về đi!”

“Vâng.” Vương Kỳ cung kính cúi người với Lâm Bắc Thần, lập tức đưa ánh mắt dừng ở trên người Lý Thiên Hữu, nàng có chút muốn nói lại thôi nhìn Lý Thiên Hữu.

“Cô có việc sao? Còn có vật gì muốn tôi mang hộ cho đội trưởng?” Lý Thiên Hữu nhìn về mặt khó nói của Vương Kỳ, vội hỏi ra. Nữ nhân của đội trưởng nàng phải đối đãi thật tốt, bằng không để đội trưởng biết rồi, theo tính cách của đội trưởng như vậy, thế nhưng có thể hại chết nàng.

“Không có, tôi chính là, muốn hỏi một chút bộ đội các cô có phải xảy ra chuyện gì không?” Thanh âm Vương Kỳ nói nhỏ nhỏ.

“Xảy ra chuyện? Không có đâu? Làm sao vậy?” Lý Thiên Hữu nhún nhún lông mày xinh đẹp của nàng, nàng không rõ vì sao Vương Kỳ hỏi như vậy.

“Ngày hôm qua tôi nhận được điện thoại của Trần Thần, chị ấy nói với tôi rất nhiều, tôi cảm thấy ngày hôm qua dường như chị ấy thay đổi thành người khác. Còn nói, trong khoảng thời gian này không thể liên hệ, nói là có nhiệm vụ.” Vương Kỳ như có đắm chiều nói với Lý Thiên Hữu, nàng dừng lại vài giây nói tiếp: “Các cô đều là đưa ra nhiệm vụ gì? Sẽ có nguy hiểm tính mạng sao?” Vương Kỳ ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Lý Thiên Hữu, trong ánh mắt đó tràn đầy nghi vấn.

Mà Lâm Bắc Thần và Lý Thiên Kiều ngồi trên sofa lúc nghe câu hỏi của Vương Kỳ cũng đều đồng loạt nhìn về phía Lý Thiên Hữu. Vấn đề này bởi hỏi ở trong lòng Lâm Bắc Thần một buổi sáng, thế nhưng cô không hỏi, hiện tại Vương Kỳ hỏi ra, cô cũng rất muốn biết, Lý Thiên Hữu phải đi hoàn thành cái loại nhiệm vụ gì? Liệu thật là sẽ có nguy hiểm tính mạng sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương trước thật tệ, ta đều sửa đổi, tấn giang trả lại cho ta phát trạm nội tin để ta sửa, đại gia không thấy nắm chặt xem đi.

Quá một hai ngày ta phải sửa lại, nếu không sẽ bị khóa . . .

Còn có đại gia không nên bá vương ta, cho ta nhiều tát hoa, cắt đầu, tặc ta đi.

Như vậy ta sẽ rất có động lực, nhật canh nhật canh, ta muốn nhật canh. .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trước khi đi . . .

“Các cô đều đưa ra cái nhiệm vụ gì? Sẽ có nguy hiểm tính mạng sao?” Vương Kỳ ngẩng đầu chăm chú nhìn Lý Thiên Hữu, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

Vấn đề này bồi hồi ở trong lòng Lâm Bắc Thần một buổi sáng, thế nhưng cô không hỏi, hiện tại Vương Kỳ hỏi ra, cô cũng rất muốn biết, Lý Thiên Hữu phải đi hoàn thành loại nhiệm vụ gì? Lẽ nào thật là sẽ có nguy hiểm tính mạng sao?

Lý Thiên Hữu thấy ba người đều đồng loạt nhìn nàng, đều đang chờ nàng trả lời. Nàng hơi mất tự nhiên vội vã xua tay nói rằng: “Không có, không có. Chúng tôi đơn giản phải đi giải cứu con tin, bảo vệ người các loại. Làm sao có cái gì nguy hiểm tính mạng. Không có.” Vừa nói nàng còn vừa lắc lắc đầu.

Lý Thiên Hữu liếc mắt xem phản ứng của ba người nghe nàng nói xong, nàng thấy ngoại trừ em gái Thiên Kiều, hai nữ nhân đều là vẻ mặt rất không tin tưởng, vội vàng lo lắng còn nói: “Thực sự, đội trưởng sở dĩ nói với cô nhiều như vậy, đó là bởi vì cậu ấy không biết phải bao lâu mới có thể lại liên hệ với cô. Chúng tôi không chỉ là lúc làm nhiệm vụ không thể cùng ngoại giới liên hệ, đôi khi lúc huấn luyện bình thường cũng không cho phép cùng ngoại giới liên hệ.” Lý Thiên Hữu khiến ngữ khí của mình nghiêm túc lên, vẻ mặt nàng thành khẩn nhìn Vương Kỳ.

Thấy Vương Kỳ coi như có chút tin, nàng lại trộm liếc nhìn Lâm Bắc Thần bên cạnh, tiếp theo nàng thả nhỏ giọng về mặt nghiêm túc nói tiếp với Vương Kỳ: “Đó là bởi vì đội trưởng quan tâm cô, cô không biết, quân nhân trường kỳ đi lính giống chúng tôi, hận không thể một năm 365 ngày đều đứng ở trong quân doanh, nếu muốn yêu nhau thật sự là quá khó khăn.” Lý Thiên Hữu mím mím miệng, nàng thấy Vương Kỳ nghe xong lời của nàng cúi đầu tựa hồ mặt đỏ, lại nói tiếp: “Yên tâm đi, không có việc gì. Đến khi nhiệm vụ vừa kết thúc chúng tôi liền lập tức gọi điện thoại cho các cô.” Nói xong nói nàng cố ý quay đầu nhìn về phía Lâm Bắc Thần.

Lý Thiên Hữu đương nhiên là lừa bọn họ, trên thực tế mỗi lần các nàng làm nhiệm vụ đều là việc xấu khá nguy hiểm, mỗi người đều là súng ống đầy đủ, đạn lên nòng, một chút sai lầm có thể vĩnh viễn không về được. Thế nhưng nàng tự nhiên sẽ không nói như vậy với ba người trước mặt này, ba nữ nhân này đối với Lý Thiên Hữu mà nói đều là người quan trọng, một người là em gái ruột của nàng, một người là nữ nhân nàng yêu, mà người còn lại là bạn gái của chiến hữu tình như thù địch với nàng, nàng nhất định sẽ không để bọn họ thấp tha thấp thỏm.

Lâm Bắc Thần tuyệt không tin tưởng lí do thoái thác của Lý Thiên Hữu, em ấy nói vậy cũng chỉ có thể lừa tiểu hài tử. Lẽ nào Lý Thiên Hữu quên rồi sao? Các nàng là làm sao quen biết? Lâm Bắc Thần nghĩ thầm 'Bất cóc cô đều là một vài người cùng hung cực ác, đây đều là cô tự mình kinh nghiệm, võ cảnh chiến sĩ đã chết vài người. Giải cứu con tin như vậy còn nói không nguy hiểm?' thiết thời Lý Thiên Hữu em ấy dĩ nhiên nói nhẹ nhõm như vậy.

Khi Lâm Bắc Thần nghe Lý Thiên Hữu nói đến quân nhân muốn yêu nhau khó khăn cỡ nào, cô ở trong lòng nở nụ cười, 'Đứa nhóc bảo thủ này, còn biết dùng lời mĩa cô rồi. Này rõ ràng là thoải lý hữu thoải đó sao?' Lâm Bắc Thần hung ác liếc Lý Thiên Hữu, cô làm như không có nghe thấy, đứng dậy đi lên lầu. 'Lâm tổng, tôi về công ty trước.' Vương Kỳ thấy Lâm Bắc Thần muốn lên lầu, vội đứng dậy nói.

“Trở về đi, lái xe cẩn thận.” Lâm Bắc Thần một khắc không dừng đi lên lầu, cô đưa lưng về phía Vương Kỳ xua tay. Cô muốn lưu cho tỷ muội Lý Thiên Hữu chút không gian riêng, để hai người háo hão trò chuyện, cáo biệt một chút. . .

Lâm Bắc Thần lên lầu, Lý Thiên Hữu tiễn Vương Kỳ, kéo Lý Thiên Kiều ngồi trở lại sofa. Nàng cũng không biết vì sao Lâm Bắc Thần sau khi nghe lời của nàng thì không nói một tiếng lên lầu, thế nhưng nàng cảm thấy lúc này Lâm Bắc Thần rời khỏi rất thích hợp, nàng có thật nhiều lời muốn nói với em gái, Lâm Bắc Thần ở đây không tiện.

“Chị, chị tham gia quân ngũ thế nào còn có nguy hiểm hả?” Lý Thiên Kiều nhún mày về mặt khẩn trương hỏi Lý Thiên Hữu.

“Không có, đừng nghe Vương tỷ tỷ của em nói. Cô ấy không biết, chị chính là một lính tầm thường, có thể có cái gì nguy hiểm.”

“Dạ, em tin chị. Mặc kệ thế nào, chị đều phải thật tốt.” Lý Thiên Kiều nói liền dựa sát vào trong lòng Lý Thiên Hữu.

“Chị, đây là nhà Bắc Thần tỷ tỷ à? Thật lớn thật đẹp a!”

“Chị, chờ em trưởng thành kiếm tiền, chúng ta liền ở thành phố A mua một phòng ở đi, như vậy cũng không cần ngày ngày chen chúc ở nhà cô hai rồi.”

“Chị, chị nói chúng ta có thể mua được nhà lớn như này không?” Lý Thiên Kiều hỏi hết cái này lại đến cái kia, em cũng không chờ Lý Thiên Hữu trả lời, chỉ một mình hỏi.

Lý Thiên Hữu mỉm cười nhìn em gái đáng yêu như bảo bảo hiểu kỳ, nàng đưa tay xoa tóc em nói: “Chờ em tốt nghiệp đại học rồi, chị xuất ngũ, chị liền mua một căn nhà. Nếu như thừa tiền, chị cũng mua cho cô hai bọn họ một căn nhà, luôn luôn thuê phòng của người khác cũng không phải kể lâu dài.”

“Đạ, em đều nghe chị.” Lý Thiên Kiều nhu thuận gật đầu, em tựa ở trong lòng Lý Thiên Hữu, con mắt liên tục nhìn bố cục bài biện trong nhà, em cảm thấy mới lạ, từ nhỏ đến lớn em chưa từng đi vào trong nhà quá tốt như vậy.

“Chị, Bắc Thần tỷ tỷ lúc nào thì là bằng hữu của chị à? Sao chị ấy luôn luôn nghiêm túc như vậy? Em cũng không dám nói chuyện với chị ấy.” Lý Thiên Kiều quan sát toàn diện gian nhà, ngửa đầu bĩu môi hỏi Lý Thiên Hữu.

Nghe xong em gái nói, Lý Thiên Hữu ha ha nở nụ cười, nàng nhẹ nhàng véo má em: “Bắc Thần tỷ tỷ của em làm đại lãnh đạo, tập đoàn Lâm thị mà em nói, chính là nhà Bắc Thần tỷ tỷ của em xây dựng. Cho nên a, đại nhân vật như vậy tự nhiên là sẽ không mỗi ngày cười hi hi. Nhưng mà em không cần sợ chị ấy, Bắc Thần tỷ tỷ của em đối với em đều cực kỳ tốt.” Lý Thiên Hữu ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng hoàn toàn không phải nghĩ như vậy, trời biết, vì sao Lâm Bắc Thần mỗi ngày đều nghiêm mặt lạnh lùng. Cũng là không sợ chết như nàng mới dám theo đuổi lãnh ngạo nữ vương đi? Lý Thiên Hữu cười khổ lắc đầu, có một số việc không thể suy nghĩ nhiều, rất nhiều hiện thực đặt tại đây, người chính là nghĩ bẽ đầu, cũng đều là không làm theo.

Lý Thiên Hữu ôm em gái nói cho em rất nhiều, nàng thực sự không biết lần này vừa đi lần sau trở về phải đợi tới khi nào, có phải lúc đó Lý Thiên Kiều hẳn đã lên đại học hay không? Lúc hai người đang nói, điện thoại của Lý Thiên Hữu vang lên. “Alo, Hạ Phi, có chuyện gì sao?” Lý Thiên Hữu đỡ em gái để em ngồi tốt, liền tiếp điện thoại.

Mà ngay lúc đó chuông nhà Lâm Bắc Thần cũng vang lên, Lý Thiên Hữu thoáng nhíu mày, vừa nói điện thoại vừa đi đến mở cửa.

Lý Thiên Hữu đi tới trước cửa, nàng mở cửa, liền thấy Tiết Dao Dao mặc bộ áo gió đỏ thắm đứng ở trước cửa, trên cánh tay còn phối hợp màu sắc quần áo, đeo một cái túi đồng dạng là màu đỏ, thật là chói mắt.

“Tiểu Hữu Hữu, nghe nói em phải đi, chị tới tiễn em.” Tiết Dao Dao đạp giày cao gót lắc mông vừa nói vừa đi vào nhà, nàng quan sát từ trên xuống dưới, liền quay sang nói với Lý Thiên Hữu: “Bắc Thần đâu?”

Lý Thiên Hữu thấy Tiết Dao Dao cứ như vậy vòng qua mình vào nhà, nàng thoáng sững sốt, nghe Tiết Dao Dao hỏi, nàng xoay tay đóng cửa, quay về điện thoại nói với Hạ Phi “Đợi lát nữa.” Liền đi tới trước sofa.

“Dao Dao tỷ, Bắc Thần ở trên lầu đó.” Lý Thiên Hữu rất lễ phép cười với Tiết Dao Dao, tiếp đó nàng kéo qua Lý Thiên Kiều đứng ở phía sau nàng, nói với Tiết Dao Dao: “Đây là em gái tôi Lý Thiên Kiều.”

“Thiên Kiều, đây là bạn tốt của Bắc Thần tỷ tỷ em, gọi Dao Dao tỷ.”

Lý Thiên Hữu giới thiệu hai người xong cùng Tiết Dao Dao chào hỏi một tiếng đã đi một bên nói tiếp điện thoại với Hạ Phi.

Tiết Dao Dao thấy Lý Thiên Hữu đi đến một bên, nàng khiêu mi, thu hồi ánh mắt nhìn Lý Thiên Hữu, tươi cười quyến rũ bắt đầu trên dưới quan sát Lý Thiên Kiều.

“Đứa bé này lớn lên đẹp, ừ, đẹp hơn tỷ tỷ em, dịu dàng đáng chị thích.” Nói xong nàng còn gật đầu, nói tiếp: “Nhất là con mắt có thể lớn hơn so với tỷ tỷ em.” Nói xong nàng liền bắt đầu cười.

Lý Thiên Kiều luống cuống mặc cho Tiết Dao Dao nhìn mình từ trên xuống dưới, lòng em thầm nghĩ, người này thật kỳ quái. Biểu tình kỳ quái, nói chuyện cũng kỳ quái.

“Đi, chúng ta đi tìm Bắc Thần tỷ tỷ của em.” Nói xong Tiết Dao Dao cũng không chờ Lý Thiên Kiều phản ứng liền kéo tay em chạy lên lầu.

Hai người lên lầu vào phòng Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần đã thay xong quần áo đang trang điểm. Cô từ trong kính trang điểm nhìn người tiến vào, quay đầu nở nụ cười ôn nhu với Lý Thiên Kiều.

Lập tức nghiêm túc quay sang nói với Tiết Dao Dao: “Đều chuẩn bị kỹ càng rồi à?”

“Đương nhiên, việc còn con.” Tiết Dao Dao giọng điệu ngả ngớn, nàng nói xong liền đặt mông ngồi ở trên giường lớn của Lâm Bắc Thần.

“Này, tớ đã nói bao nhiêu lần, đừng mặc áo khoác ngồi trên giường ngủ của tớ.” Lâm Bắc Thần buông phấn mắt trong tay cau mày trừng Tiết Dao Dao, ngữ khí băng lãnh nói.

Tiết Dao Dao bĩu môi, nàng sờ sờ tấm chăn bông lạc đà được gấp thành đậu hũ không cho là đúng nói: “Ôi... Không hổ là quân nhân nha, chán như thế cũng có thể gấp như vậy? Xi xi...”. Nói xong nàng còn hướng về phía Lâm Bắc Thần nở nụ cười xấu xa, kỳ thực nàng là thấy chán của Lâm Bắc Thần bị gấp thành cái dạng này, nghĩ thầm nhất định là Lý Thiên Hữu gây nên. Nàng đoán Lý Thiên Hữu là ở tại nhà Lâm Bắc Thần rồi. Nàng vốn là

muốn hỏi một chút Lâm Bắc Thần cùng Lý Thiên Hữu tiến hành đến bước nào, thế nhưng ngại em gái Lý Thiên Hữu ở đây, nàng cũng sẽ không nói ra miệng, điểm đúng mực ấy nàng vẫn biết. . .

Lâm Bắc Thần buồn bực liếc mắt Tiết Dao Dao, cô còn không biết ý đồ của Tiết Dao Dao? Cô lười phản ứng Tiết Dao Dao, thích ngồi thì ngồi đi, dù sao cô kháng nghị cũng là phí công. Cô đứng dậy, kéo Lý Thiên Kiều ngồi xuống cái ghế bên người, thu liễm khí tức băng lãnh của mình ôn nhu hỏi: “Chị em đâu?” Tại sao là Tiết Dao Dao dẫn theo Lý Thiên Kiều lên đây, Lý Thiên Hữu làm gì rồi?

“Anh rể của em vừa gọi điện thoại tới, chị ấy ở dưới lầu nói điện thoại ạ.” Lý Thiên Kiều nhu thuận nói.

“Anh rể?” Lâm Bắc Thần và Tiết Dao Dao đồng thời đề cao âm lượng hỏi. Lâm Bắc Thần trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, cô nhíu mày nghiêm túc nhìn Lý Thiên Kiều, mà Tiết Dao Dao cũng vẻ mặt giật mình đồng dạng nhìn em.

“Anh Hạ Phi.” Lý Thiên Kiều hiển nhiên không nghĩ tới hai người sẽ có phản ứng lớn như vậy, em sợ hãi nói. ‘Làm sao vậy nhỉ? Cô hai nói Hạ Phi là bạn trai tỷ tỷ, mình đương nhiên phải gọi anh rể rồi, có vấn đề gì sao?’ Lý Thiên Kiều không giải thích được thẳm nghĩ.

“Ồ.” Lâm Bắc Thần cảm thấy phản ứng của bản thân có hơi quá, cô nhàn nhạt đáp một tiếng. Liên lạnh nghiêm mặt ngồi trở lại bàn trang điểm tiếp tục bỏ trang. ‘Thậm chí để muội muội gọi tỷ phu rồi, vậy mà vẫn còn trêu chọc mình, Lý Thiên Hữu không muốn sống sao?’ Lâm Bắc Thần nghiêng răng nghiêng lợi thẳm nghĩ.

“Hừ, cảnh sát đó á? Tiểu muội muội, em cũng đừng gọi loạn. Hấn không xứng với tỷ tỷ em.” Tiết Dao Dao nói với Lý Thiên Kiều, lúc nàng nhìn về phía Lâm Bắc Thần, ngực thẳm nghĩ ‘Ồi, thật đúng là tức giận. . .’

“Bác Thần, tớ thấy cậu hãy hạ quyết định đi, đứa nhỏ nào đó còn có người khác nhớ thương đây. Đừng để ngày nào đó cậu nghĩ được rồi, nhưng nàng lại theo người khác.” Tiết Dao Dao vẻ mặt cười trên sự đau khổ của người khác, âm dương quái khí nói với Lâm Bắc Thần mặt lạnh.

Lâm Bắc Thần trừng Tiết Dao Dao không có nói tiếp, ‘Còn cần mình hạ quyết định gì? Ai nhớ thương cũng vô ích, không phải người sắp đi rồi?’

Lúc này Lý Thiên Hữu đẩy cửa đi đến, vừa vào phòng ngủ nàng liền cảm giác được bầu không khí có chút sai. Em gái nhìn mình trong mắt tràn đầy ủy khuất luống cuống, mà hai nữ nhân khác thấy nàng tiến đến, tại sao phản ứng như vậy?

Chỉ thấy Lâm Bắc Thần đối với gương dùng con mắt lạnh lùng liếc nàng liền trực tiếp không đếm xỉa đến nàng tiếp tục trang điểm, rõ ràng là đáng vẻ tức giận. Mà Tiết Dao Dao ngồi ở trên giường cũng vẻ mặt cổ quái cười, nàng nhìn Lâm Bắc Thần lại nhìn Lý Thiên Hữu, một bộ tư thế chuẩn bị xem kịch vui.

“Làm sao vậy?” Lý Thiên Hữu lại thoáng nhìn Lâm Bắc Thần không đếm xỉa đến nàng, vẻ mặt không giải thích được hỏi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: luôn luôn nhìn không được muốn cho Lý Thiên Hữu đi chậm một chút. . .

Đối với nhật canh ta chỉ có thể làm đến tận lực đi, ta đều không phải tay bút chuyên nghiệp, mỗi ngày cũng có rất nhiều công tác.

Nếu như nhật canh phải để ta mỗi ngày đều phải sau nửa đêm mới có thể ngủ nói, ta đây thân thể cũng là thực sự chịu không nổi. . .

Mong muốn đại gia nhiều thông cảm đi, ta tận lực nhiều canh, ta cũng thường thường truy văn, biết tư vị chờ canh tân. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tình hình . . .

“Làm sao vậy?” Lý Thiên Hữu lại thoáng nhìn Lâm Bắc Thần không thèm đếm xỉa đến nàng, vẻ mặt không giải thích được hỏi.

Lý Thiên Kiều thấy chị gái tiến vào, em luống cuống lắc đầu, lòng em thẳm nghĩ, ‘Bác Thần tỷ tỷ hình như đột nhiên không hài lòng, em cũng không biết chuyện gì xảy ra.’

Lý Thiên Hữu thấy em gái một bộ vẻ mặt không biết, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Tiết Dao Dao, nhìn về mặt Tiết Dao Dao cười gian, nàng đột nhiên không muốn hỏi, theo tính cách của Tiết Dao Dao, muốn ở trong miệng chị ấy nói khách sáo, phỏng chừng Tiết Dao Dao nếu như không đọc địa nàng vài câu thì thế nào cũng sẽ không nói thật cho nàng.

Nghĩ vậy Lý Thiên Hữu đi tới trước bàn trang điểm cúi đầu nhìn Lâm Bắc Thần, nhẹ nhàng nói: “Bác Thần, đến lúc đi gặp cô cô rồi. Còn có quần áo của em vẫn ở trong nhà kia của chị, giấy chứng nhận sĩ binh của em cũng ở bên trong túi đó.”

Lâm Bắc Thần từ trong gương lạnh lùng nhìn Lý Thiên Hữu, cô đã phái người đi lấy túi của Lý Thiên Hữu, còn cần em ấy nhắc nhở sao? Gấp gấp muốn rời đi như vậy? Lâm Bắc Thần phần hận nghĩ, lúc này lòng cô rất không thoải mái! Lúc nghe thấy Lý Thiên Kiều gọi cảnh sát đó là anh rể, cô liền không

không chế được muốn tức giận. Cô cũng biết cô không nên có phản ứng như vậy, đặc biệt còn ngay ở trước mặt hai người ngoài, này vốn cũng không phù hợp tính cách của cô. Thế nhưng, cô chính là cảm thấy trong lòng không thoải mái, hiện tại cô không muốn phản ứng Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu bảo bởi em gái của nàng như vậy, mà hiện tại em gái của nàng lại nhận định cảnh sát đó là anh rể em ấy, này nói rõ cái gì? Lòng Lâm Bắc Thần cảm giác giống như là thứ nguyên bản thuộc về cô, nhưng giống như dễ dàng bị người khác đoạt lấy, khiến cô cảm thấy phiền táo kì lạ, vô cùng muốn nổi nóng. .

“Mọi người ra ngoài trước đi, tôi lập tức xuống phía dưới.” Lâm Bắc Thần thu hồi ánh mắt lạnh lùng nói, hiện tại cô không muốn thấy Lý Thiên Hữu. Cô sẽ không giống như tiểu nữ nhân khác, lòng mình không dễ chịu liền tìm Lý Thiên Hữu xả giận, đó đều không phải tác phong của cô. Thế nhưng cô cũng cần bản thân nghỉ một lúc, điều chỉnh lòng dạ bản thân một chút, cô không muốn ở lúc Lý Thiên Hữu lập tức phải đi bởi vì chút chuyện này mà nháo không thoải mái.

Lý Thiên Hữu nghĩ thầm nhất định là vừa nãy trước khi nàng chưa vào trong phòng đã xảy ra chuyện gì, làm cho Lâm Bắc Thần tức giận rồi. Thế nhưng nàng muốn bề đầu cũng không nghĩ ra được, có thể có chuyện gì phát sinh? Nàng nhìn nhìn Tiết Dao Dao lúc này vẫn khí định thần nhàn ngồi ở trên giường, bất đắc dĩ cười khổ, bình thường người nhanh miệng dùng hết thời gian của nàng chị ấy trái lại không nói chuyện rồi. .

Lâm Bắc Thần lên tiếng, bao gồm Tiết Dao Dao ở bên trong ba người đều đứng dậy rời khỏi phòng ngủ của cô xuống lầu, mấy người mới vừa ngồi xuống sofa, chuông cửa nhà Lâm Bắc Thần lại vang. Lý Thiên Hữu thoáng nhìn Tiết Dao Dao đang ngồi ở trên sofa xem tin tức tiêu khiển, ngược lại thầm nghĩ, 'Ngày hôm nay là làm sao vậy, bây giờ người này hết người khác đến, vừa giữa trưa liền không từng đoạn.' Nàng thấy đáng về Tiết Dao Dao không muốn đứng dậy, nhanh lên đi đến mở cửa. “Lão đại!” Lý Thiên Hữu mở cửa liền trông thấy La Quân về mặt tươi cười như ánh mặt trời mang theo ba lô quân dụng của nàng đứng ở cửa.

“Đến đưa túi cho tôi?” Lý Thiên Hữu nghiêng người, ý bảo la quân đi vào.

“Ừ, lão bản gọi điện thoại bảo tôi mang đến.” Vừa nói chuyện, La Quân tiến vào cửa buồng túi xuống, cong thắt lưng bắt đầu đổi giày.

Lý Thiên Hữu mím môi không nói gì, mọi thứ Lâm Bắc Thần đều thay nàng nghĩ tới, đôi mắt Lâm Bắc Thần cẩn thận tỉ mỉ như vậy, lẽ ra nàng phải vui vẻ mới đúng, thế nhưng trong lòng nàng cảm giác khó chịu lên, nàng liên tục nghĩ, buổi chiều nàng sẽ rời khỏi. . .

Lúc Lâm Bắc Thần xuống lầu lời lẽ thần tình lại khôi phục bình thường, kim đồng hồ chỉ hướng 11 giờ, mấy người cũng không dừng lại lâu trực tiếp xuống lầu chạy tới cửa hàng của cô cô Lý Thiên Hữu.

Tiết Dao Dao điều khiển một chiếc Audi Q7 mang theo Lý Thiên Hữu, Lâm Bắc Thần cùng Lý Thiên Kiều, mà La Quân cùng một người thủ hạ bảo vệ của hân thì lại lái Mercedes của Lâm Bắc Thần đi theo phía sau các nàng. Lý Thiên Hữu trước khi lên xe theo thói quen quan sát tất cả, nàng thấy xe Tiết Dao Dao vậy mà lại mang theo biển số xe quân đội, nàng có chút mê hoặc híp híp mắt, cũng không có hỏi ra.

Hai chiếc xe trước sau lái vào dưới hầm để xe của thị trường đối diện đường dành cho người đi bộ, mấy người xuống xe, thừa dịp thang máy đi tới thị trường đang tầng một, Lâm Bắc Thần ngừng cước bộ, cô thoáng nhìn đồng hồ đeo tay quay sang nói với Lý Thiên Hữu: “Em cùng Thiên Kiều đi thôi, chúng tôi ở chỗ này chờ em. Đứng quá lâu, ở đây cách bộ đội em phải đi lái xe ít nhất phải một giờ.”

Lý Thiên Hữu suy nghĩ một chút cũng không phản đối, liền dẫn theo Thiên Kiều rời khỏi. Nàng cũng không muốn cho Lâm Bắc Thần chờ ở đây, thế nhưng không có biện pháp, phối cảnh của cửa hàng nhỏ thực sự không thích hợp nhiều người đi như vậy, huống chi lúc này chính là giờ cơm, mọi người đi tới ngay cả chỗ ngồi cũng không có.

Lý Thiên Hữu đi tới cửa hàng nhỏ của cô hai, quả nhiên nhà cô cô khách khứa chật ních, hai chị em vừa lên tới liền bắt đầu cùng bạn rộn. Buổi sáng Lý Thiên Hữu đã gọi điện thoại cho cô cô, đã nói cho cô cô tin tức nàng phải về bộ đội, cô cô chỉ là than thở dặn dò nàng nhanh lên một chút quay về cửa hàng nhỏ, cũng không nói thêm cái gì.

Thức ăn của khách đều lên đầy đủ, Lý Thiên Hữu đứng ở trong phòng bếp có chút chen chúc của cửa hàng, cô cô đưa lưng về phía nàng thái cà, không nói một lời.

“Cô, yên tâm đi, con đã quen bộ đội sinh hoạt.” Lý Thiên Hữu ưu tư nói, nàng không muốn thấy bộ dạng này của cô cô, nàng tình nguyện cô cô lúc này có thể căng họng quát nàng, cũng không nguyện thấy cô cô im lặng không lên tiếng.

“Con trưởng thành, có năng lực phán đoán của bản thân, cô cô cũng không muốn kéo chân sau của con, thế nhưng. . .” Cô hai như trước không có quay đầu lại, cô chậm rì rì dùng dao cắt quả cà xanh lớn trong tay, âm điệu mang theo ghen ngào run rẩy.

Lý Thiên Hữu dang hai tay từ phía sau ôm lấy cô cô, nàng dán mặt lên áo lông màu đen trần đầy mùi vị khói dầu của cô cô, khẩu khí có chút làm nũng nói: “Coi như vì ngài, vì Thiên Kiều, con cũng sẽ hào hào chiếu cố bản thân. Bộ đội huấn luyện là mệt mỏi chút, thế nhưng 5 năm, con sớm đã tập thành thói quen. Ngài yên tâm, nếu như thời điểm tới rồi con sẽ xin chuyển nghề. Đến lúc đó con sẽ ngày ngày canh giữ ở bên người ngài, đầu cũng không đi. . .” Cô cô nghe xong Lý Thiên Hữu nói lại thờ dài, không có nói gì. Bà có thể không đau lòng sao? Ca ca chị dâu rồi đi, chỉ để lại hai hài tử chưa trưởng thành. Mà hôm nay Lý Thiên Hữu một nữ hài nho nhã yếu đuối, cứ thế bị bức ép đi làm lính, còn làm một thân vết sẹo trở về. Bà càng nghĩ càng muốn xin lỗi ca ca chị dâu, thế nhưng bà không có cách nào nắm lấy Lý Thiên Hữu. . .

Lý Thiên Hữu cùng cô cô nói xong đi ra phòng bếp của cửa hàng nhỏ, liền nhìn thấy Hạ Phi ngồi ở trên bàn cơm đang giúp Lý Thiên Kiều nhặt rau họ.

“Sao anh lại tới đây?” Lý Thiên Hữu đứng bên cạnh bàn hỏi Hạ Phi.

“Tôi tới đưa tiền cô.”

“Không phải đã nói không cần anh tới tiền?”

“Lúc này vừa vặn cũng không có chuyện gì, liền tới nhìn một chút, lần này cô vừa đi cũng không biết lúc nào mới có thể trở về.” Hạ Phi đứng lên vỗ vỗ vụn đất trên tay, chỉ chỉ một cánh cửa chéo đối diện bọn họ, liền đi qua.

Lý Thiên Hữu theo Hạ Phi tới sân thượng lầu hai, cùng hắn song song đứng ở sát biên giới tường rào, con mắt trực tiếp nhìn về phía thị trường đối diện.

“Quay về bộ đội thời gian của chính mình liền ít đi?” Hạ Phi châm một điếu thuốc, như có đăm chiêu nhìn phương xa lo lắng hỏi.

“Ừ.” Lý Thiên Hữu duỗi tay bắt lấy gói thuốc Hạ Phi muốn thu lại, rút ra một điếu châm lửa cũng hút.

Hạ Phi hơi sững sốt một chút, hắn thờ dãi nói tiếp: “Con gái hút thuốc không tốt.”

Hắn nhìn Lý Thiên Hữu như trước xuất thần thay đổi khẩu khí chậm rãi nói: “Tôi biết em là không chịu tiếp nhận tôi. Sau đó tôi cũng nghĩ đến, mặc kệ chuyện tình hai ta thành hay không, em là bằng hữu của tôi là giao định rồi. Dù sao một người cảnh sát như tôi suốt ngày không ở nhà cũng không hy vọng xa vời nhiều lắm, em cũng không cần lảng tránh tôi hoặc là nghĩ khó xử, để tôi trở thành đại ca của em tôi liền thỏa mãn rồi.” Vừa nói chuyện Hạ Phi quay mặt thành khăn nhìn Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu hút điếu thuốc, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Anh!” Nàng nhướn mày nhìn Hạ Phi vui vẻ gọi một tiếng.

“Ha ha!” Hạ Phi hơi lúng túng gãi gãi đầu của hắn, hắn biết Lý Thiên Hữu không phải hắn có thể ràng buộc được, cũng có thể nói hắn không xứng với nàng.

Hai người đón gió đứng khoảng 10 phút, đều tự nghĩ sự tình, nhất thời không ai nói gì. Hạ Phi vẫn nhíu mày hút hết điếu này đến điếu nọ, còn thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Lý Thiên Hữu đang xuất thần.

“Em có chuyện cứ nói, làm gì cái dạng này?” Lý Thiên Hữu cau mày đưa tay đoạt lấy thuốc lá đã hút một nửa từ ngoài miệng của Hạ Phi, ném xuống đất giẫm tắt.

Tuy rằng Lý Thiên Hữu từ sau khi đứng ở đây ánh mắt của nàng hầu như chưa từng rời khỏi thị trường đối diện đường phố, thế nhưng nàng lại biết mỗi một cử động của Hạ Phi bên người, tính cả điếu thuốc đoạt được này, Hạ Phi đã hút gần 10 điếu rồi. Nàng là thói quen, vô luận ở địa phương nào, cùng người nào một chỗ, nàng đều sẽ cao độ bảo trì một phần nhạy cảm, dĩ câu tự bảo. “Thiên Hữu, em cùng Lâm tiểu thư? . . .” Hạ Phi xấu hổ chọc chọc tay, hắn không biết phải nói như thế nào, có thể cái này không có nửa điểm quan hệ với hắn, thế nhưng hắn cũng muốn xác minh một chút suy đoán của mình, có lẽ như vậy hắn sẽ dễ dàng thuyết phục bản thân thật từ bỏ Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu quay đầu nhìn Hạ Phi về mặt quán quýt, lộ ra ôn nhu cười, cặp mắt nhỏ đó hầu như cười cong thành một cái khe rồi.

“Em cùng chị ấy?” Lý Thiên Hữu khiêu mi, tiếp theo liền từng chữ từng chữ nói: “Em thích chị ấy!” Sau đó nàng liền cười hí mắt nhìn Hạ Phi.

Hạ Phi rõ ràng sững sốt, hắn nhìn Lý Thiên Hữu về mặt tươi cười, nụ cười trong mắt chứa đầy nghiêm túc, hắn biết Lý Thiên Hữu không phải đang nói giỡn với hắn, trái lại hiện tại nàng rất nghiêm túc. Hạ Phi thờ dãi, lại xuất ra một điếu thuốc, tay cầm cái bật lửa điểm vài lần mới châm lửa đốt, hắn thật sâu hút một ngụm, xuất thần hình ảnh cái gì hắn chưa từng kiến thức qua? Buổi sáng hôm nay hắn gọi điện thoại cho Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu nói nàng buổi chiều hôm nay sẽ quay về bộ đội, hắn mới chính thức ý thức được, Lý Thiên Hữu căn bản không có để hắn ở trong lòng, nếu như không phải hắn điện thoại, có thể lúc hắn biết tin tức này nàng sớm đã đi rồi. .

Cúp điện thoại của Lý Thiên Hữu, Hạ Phi bắt đầu tiền tiền hậu hậu nghĩ chuyện đã xảy ra một tháng qua, về Lý Thiên Hữu, về Lâm Bắc Thần, trong đầu hắn đột nhiên hiểu. Lý Thiên Hữu biểu hiện rất rõ ràng, chỉ nói riêng lần đó lúc nghĩ cách cứu viện thì nàng nói câu nói kia, 'Tôi tới cứu nữ nhân của tôi.' đó đủ để nói rõ tất cả, Hạ Phi cười khổ, nữ nhân hắn thích vậy mà là một đồng tính luyến ái, tuy rằng hắn không bài xích đồng tính luyến ái, thế nhưng nếu như muốn cho một nữ đồng tính luyến ái thích một người nam nhân, đó là biết bao khó? Cho nên, hắn cuối cùng quyết định, có thể thành ca ca của nàng, có lẽ còn có thể có chút cơ hội. .

“Anh phản cảm?” Lý Thiên Hữu thấy Hạ Phi lại bắt đầu hút thuốc, ánh mắt nhìn về phía nàng trống rỗng vô thần, nàng nhàn nhạt hỏi.

“Không có, thế nào sẽ?” Hạ Phi vội thu hồi tâm tư nghiêm túc nói.

Lý Thiên Hữu lại đưa ánh mắt đặt trên cao ốc đối diện, không nói. Nàng chăm chú nhìn, nàng muốn xác định vị trí hiện tại của Lâm Bắc Thần. Nàng nghĩ, nếu như hiện tại có camera trường ngắm bắn nàng thật đúng là có thể tìm được thân ảnh Lâm Bắc Thần. .

“Sáng sớm tôi nhận được tin tức, tối hôm qua Lâm Thiên Hoa hiện thân ở một quán trọ.” Qua vài phút, Hạ Phi ngừng khí đạm mạc nói.

“Lâm Thiên Hoa? Quán trọ?” Lý Thiên Hữu có chút giật mình quay đầu nhìn Hạ Phi, ngay sau đó nói tiếp: “Anh là nói Lâm Thiên Hoa không đi? Hơn nữa người ngay ở thành phố A?” Giọng điệu của nàng tràn ngập kinh ngạc và không tin.

“Đúng, tin tức của tôi rất chuẩn xác, nhưng chỉ là nhìn thấy người, để ông ta chuẩn mất rồi.”

“Ông ta đây là không phải muốn chết sao? Còn dám ở lại thành phố A?” Lý Thiên Hữu thực sự không tin, hiện tại hình ảnh quốc tế đều đang truy lùng Lâm Thiên Hoa, ông ta còn dám ở lại thành phố A, đây không phải muốn chết sao?

“Lẽ nào em không có nghe nói qua? Càng là nơi nguy hiểm thì càng an toàn?”

“Không đúng, ông ta tuyệt đối có âm mưu gì đó, bằng không ông ta sẽ không bắt chấp nguy hiểm lớn như vậy ở lại đây, phải biết rằng bằng năng lực của gia gia Bắc Thần, hoàn toàn có thể bảo đảm ông ta đi nước ngoài an an ổn ổn sống.” Lý Thiên Hữu ngữ khí kiên định nói.

“Không phải buổi chiều em sẽ quay về bộ đội?” Hạ Phi cũng không muốn ở trên vấn đề này nhiều lời với Lý Thiên Hữu, sợ dĩ hấn nói cho Lý Thiên Hữu, là bởi vì hấn biết phân lượng của Lâm Bắc Thần ở trong lòng Lý Thiên Hữu, hấn chỉ là muốn thông qua Lý Thiên Hữu nhắc nhở Lâm Bắc Thần chú ý an toàn mà thôi. Lâm Thiên Hoa không chỉ không đi, hơn nữa cũng không đành lòng tìm một chỗ ẩn náu tốt, trái lại liên tiếp thò đầu ra, này tuyệt đối đều không phải hiện tượng tốt, có thể ông ta muốn cùng Lâm Bắc Thần làm một cá chết lưới rách cũng không chừng. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: quá 12 giờ, chúc Tiểu Bảo của ta sinh nhật vui sướng. . .

Vốn nghĩ để Thiên Hữu cứ như vậy quay về bộ đội, lại nghĩ có chút không thích hợp, dù sao Bắc Thần hiện tại tâm tư còn không có xác định.

Cho nên ở chỗ này tốn nhiều chút văn chương, mong muốn không rất dông dài. . .

Đại gia không cần lo lắng các nàng sẽ xa nhau thật lâu, xa nhau là nhất định, thế nhưng lúc chuyện đã xảy ra đều ràng buộc hai người,

Sẽ không chỉ một vai hát kịch. . .

Đại gia theo ta cùng nhau chúc người yêu ta sinh nhật vui sướng đi, chúng ta cùng nhau năm thứ sáu, ngắm lại trong mưa trong gió một đường đất tay đi tới, thực sự là rất không dễ dàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Lai lịch không nhỏ . . .

“Không phải buổi chiều em quay về bộ đội à?” Hạ Phi cũng không muốn ở trên vấn đề này nhiều lời với Lý Thiên Hữu, hấn sợ dĩ nói cho Lý Thiên Hữu, là bởi vì hấn biết phân lượng của Lâm Bắc Thần tại trong lòng Lý Thiên Hữu, hấn chỉ là muốn thông qua Lý Thiên Hữu nhắc nhở Lâm Bắc Thần chú ý an toàn mà thôi. Lâm Thiên Hoa không chỉ không đi, hơn nữa cũng không đành lòng tìm một chỗ ẩn náu tốt, trái lại liên tiếp thò đầu ra, đây tuyệt đối không phải hiện tượng tốt, có thể ông ta muốn cùng Lâm Bắc Thần làm một cá chết lưới rách cũng không chừng. . .

Lý Thiên Hữu nghiêng đầu thoáng nhìn Hạ Phi, nàng không nói gì xoay người đi đến cửa hàng nhỏ. Hai người một trước một sau tiến vào tiểu thị trường ẩm thực này, khách của cửa hàng nhà cô cô đang rất nhiều, hầu như không có chỗ ngồi trống, Lý Thiên Hữu hí hí đôi mắt nhỏ của nàng, đi vào phòng bếp.

“Cô hai, con đi đây, hai giờ chiều phải chạy tới bộ đội XX.” Lý Thiên Hữu nhìn cô cô bận rộn trông coi hai cái chảo món ăn, nàng vừa nói, vừa giúp cô cô chuẩn bị đĩa đựng món ăn.

“Ừ, cô bận rộn như vậy cũng không tiện con được. Tới bộ đội rồi gọi điện thoại về nhà, tự mình chiếu cố bản thân thật tốt.” Cô hai xếp gọn món ăn đóng khí gas xoay người đối mặt Lý Thiên Hữu, cô đưa tay sửa lại quân trang của Lý Thiên Hữu một chút, trên mặt mang theo không muốn nói.

“Yên tâm đi, con đã lớn như vậy, sẽ chăm sóc tốt chính mình. Chỉ là mọi người, đừng quá khổ cực.” Lý Thiên Hữu đỏ mắt nói. Ly biệt là khó chịu nhất, Lý Thiên Hữu ôm cô cô một hồi lâu, nàng chôn đầu ở trong lòng cô cô, không tiếng động rơi lệ.

“Con khỏe mạnh là được, Thiên Kiều con không cần lo lắng, cô cô sẽ đối với nó thật tốt.” Cô hai ôn nhu vuốt ve tóc Lý Thiên Hữu, trong thanh âm tràn đầy run rẩy.

“Dạ!” Lý Thiên Hữu nặng nề gật đầu trong lòng cô cô, nàng hít một hơi thật sâu, buông ra cô hai liền cũng không quay đầu đi ra ngoài, nàng thật sự không muốn thấy dáng vẻ cô cô lau nước mắt.

“Chị, em tiễn chị.” Lý Thiên Kiều thấy Lý Thiên Hữu đi ra nhanh chạy đến bên người nàng nói rằng.

Lý Thiên Hữu lau đi nước mắt trên mặt, kéo tay muội muội đi xuống dưới lầu, mà Hạ Phi đứng ở một bên căng họng chào cô cô Lý Thiên Hữu, liền cũng theo hai chị em xuống lầu, mấy người bước nhanh đi đến thị trường đối diện, vừa đi Lý Thiên Hữu vừa gọi điện thoại Lâm Bắc Thần. . .

Lâm Bắc Thần đứng ở thang máy lầu một của thị trường vừa nhìn thấy Lý Thiên Hữu đi tới, bên người nàng ngoại trừ Thiên Kiều còn có cảnh sát kia, Lâm Bắc Thần bất động thanh sắc nhíu mày, trên khuôn mặt vốn là lạnh lẽo càng nổi lên một tầng băng sương.

Lên xe đã hơn 12 giờ, mấy người quyết định lập tức nhanh chạy tới bộ đội XX. Xe chạy ra bãi đỗ xe lại vòng đến dưới lầu nhà cô hai Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu thu dọn tốt đồ vật của chính mình mang ra ngoài, một đoàn người, hai chiếc xe hướng về bộ đội xuất phát.

Lý Thiên Hữu không có để Hạ Phi đưa, đối với ánh mắt bị thương của Hạ Phi, tất cả nàng đều làm bộ không nhìn thấy. Không có cách nào, khi nàng nhìn thấy sắc mặt hơi giận của Lâm Bắc Thần thì nàng đã đoán được, Lâm Bắc Thần là không thích nàng cùng Hạ Phi đi gần quá. Hai chiếc xe tổng cộng là sáu người, Tiết Dao Dao điều khiển Q7 của nàng, phó lái xe ngồi Lâm Bắc Thần vẻ mặt nghiêm túc, trên ghế sau ngồi hai chị em Lý Thiên Hữu. Mà bên trong Mercedes chạy theo phía sau là bảo tiêu của Lâm Bắc Thần, La Quân cùng thủ hạ Lý Tiểu Cương.

Giao thông thành phố A vĩnh viễn là chen chúc như vậy, hai chiếc xe ở nội thành vòng vòng suốt hơn nửa giờ mới coi như ra đường chính, càng đi về phía trước, tình hình giao thông liền tốt hơn rất nhiều, tốc độ cũng nâng lên. Ra khỏi khu vực thành thị phồn hoa theo đường cái lái về vùng ngoại thành, bộ đội XX cũng không xa, mà lúc này đã là buổi chiều 1 giờ. . .

Lâm Bắc Thần ngồi ở trên phó lái xe từ đầu tới cuối mắt nhìn phía trước một câu không nói, như là có tâm sự nào đó. Lâm Bắc Thần như vậy nhìn ở trong mắt Lý Thiên Hữu khiến nàng cảm giác rất xa lạ, thật giống như trong hai ngày này hai người phát sinh quan hệ thân mật cũng không tồn tại. Lúc này hai người càng như là người lạ, Lý Thiên Hữu cảm giác nàng và em gái ngồi ở trên xe tốt như vậy, càng như là ảo giác, các nàng như người qua đường tiện thể lên xe.

“Haiz!” Lý Thiên Hữu chỉ có thể ở trong lòng than một hơi, đừng nói trong xe còn có một Tiết Dao Dao, chính là chỉ có em gái bên người, nàng cũng không dễ nói cái gì cùng Lâm Bắc Thần. Mặc kệ lòng nàng có bao nhiêu muốn biết bây giờ Lâm Bắc Thần đang suy nghĩ cái gì? Lại vì cái gì đột nhiên xa cách với nàng như thế? Nhưng nàng không thể hỏi, nàng biết trường hợp thế này cũng không thích hợp.

Vừa nãy ở trên sân thượng cửa hàng nhỏ lời nói nhẹ nhàng của Hạ Phi vẫn lượn lơ ở trong đầu Lý Thiên Hữu, nàng không nghĩ ra vì sao Lâm Thiên Hoa không có lập tức biến mất sau khi quốc tế phát lệnh truy nã, mà lại lựa chọn cái địa phương với ông ta mà nói là nguy hiểm nhất. . .

Lý Thiên Hữu cũng xem như là một người tính cách nóng vội, nàng càng nghĩ không ra một nguyên do, lòng nàng càng lo lắng. Có thể sau khi nàng dẫn thân hội họp cùng mấy người Lâm Bắc Thần, thần kinh của nàng liên tục căng, nàng thật sự sợ Lâm Bắc Thần lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Nếu quá thật như nàng tưởng tượng, nếu Lâm Thiên Hoa muốn đối phó Lâm Bắc Thần, như vậy nhất định là phải nhanh chóng hạ thủ mới đúng, bởi vì lấy tình cảnh hiện tại của Lâm Thiên Hoa cũng không có quá nhiều thời giờ để ông ta lãng phí.

Lý Thiên Hữu thỉnh thoảng nhìn gương xe bên trái, sau xe các nàng ngoại trừ Mercedes của Lâm Bắc Thần, vẫn có hai chiếc xe không xa không gần đi theo, tốc độ xe của đối phương cũng cân đối với các nàng. Lý Thiên Hữu nheo lại đôi mắt nhỏ của nàng, hai chiếc xe này theo các nàng gần 10 phút rồi. Lúc ở nội thành bởi vì nhiều xe quá, nàng cũng không có chú ý tới, nhưng hiện tại các nàng chạy trên đường cái cơ bản đã không có xe qua lại. Mà hai bên đường cái đều là ruộng, bây giờ đang cuối thu trong ruộng hầu như không thấy được một bóng người, cho nên hai chiếc xe theo phía sau đặc biệt dễ thấy.

“Dao Dao tỷ, sang bên dừng xe.” Lý Thiên Hữu lại quan sát vài phút liền quay đầu nói với Tiết Dao Dao lái xe.

Nghe Lý Thiên Hữu nói, Tiết Dao Dao sững sờ một chút.

“Em muốn đi vệ sinh?” Tiết Dao Dao khiêu mi hỏi. Phản ứng đầu tiên của nàng đó là nghĩ Lý Thiên Hữu hẳn là quá mệt, bằng không đang hào hào lái xe lại bảo nàng dừng xe làm gì? Lý Thiên Hữu bất đắc dĩ trừng mắt khinh thường, thầm nghĩ “Tình cảnh giác của các chị thấp như thế, nếu như nàng không ở trong xe. Xe phía sau thực sự là muốn đối với các chị bất lợi, đối với kẻ địch mà nói chuyện này quả là dễ như trở bàn tay.”

“Em lái một chút, chị nghỉ ngơi chốc lát đi.” Lý Thiên Hữu thả nhẹ thanh âm nói rằng.

Tiết Dao Dao trừng mắt Lý Thiên Hữu, lại nghiêng đầu nhìn Lâm Bắc Thần, lúc này trên mặt Lâm Bắc Thần đeo một cái kính râm thật to, nhìn không ra biểu tình. Nàng thầm nghĩ: “Tiểu Hữu hẳn là nhìn ra Lâm Bắc Thần không vui, muốn thay đổi vị trí với mình, để sau này khoảng cách gần Lâm Bắc Thần một chút.” Nghĩ vậy, Tiết Dao Dao liền giảm tốc độ xe xuống, nàng chuyển hướng, xe chậm rãi trượt đến ven đường ngừng lại.

Xe Tiết Dao Dao dừng lại, xe La Quân luôn luôn theo phía sau cũng chuyển phương hướng tiếp cận ven đường dừng ở sau xe của Tiết Dao Dao.

Lý Thiên Hữu thấy xe ngừng lại, nàng một lần nữa xoay thân thể mặt ngó kính xe phía sau, hí mắt nhìn hai chiếc xe vẫn theo đuôi các nàng, lúc này xe đối phương cũng giảm bớt tốc độ, Lý Thiên Hữu kéo khóa miệng, “Hừ! Xem ra nàng đoán không lầm, quả nhiên là nhằm về phía các nàng.”

La Quân thấy phía trước xe lão bản ngừng lại, hẳn dừng xe lại liền mang theo Lý Tiểu Cương xuống xe đi về phía Lý Thiên Hữu các nàng.

Lý Thiên Hữu nhìn hai người La Quân đi về phía các nàng và hai chiếc xe khả nghi cách các nàng càng ngày càng gần, nàng ngồi thẳng thân thể, lúc này trong xe Tiết Dao Dao vừa vặn mở cửa xe, đang muốn đi xuống, Lý Thiên Hữu mắt sắc thoáng kéo nàng lại.

“Lý Thiên Hữu, làm gì vậy? Em làm đau chị?” Tiết Dao Dao dừng lại động tác, xoay người cảm tức nhìn Lý Thiên Hữu kêu lên.

Lâm Bắc Thần ngồi ở phó lái xe nghe giọng nói của Tiết Dao Dao có chút tức giận, cô tháo xuống kính mắt liếc mắt trừng Lý Thiên Hữu.

Nghe Tiết Dao Dao hô đau, Lý Thiên Hữu ngay tức khắc buông lỏng tay, vừa nãy nàng một lòng sốt ruột nên dùng lực lớn. Nàng dùng dư quang liếc nhìn Lâm Bắc Thần, ở trong lòng run run, nhanh chóng mở cửa xuống xe.

“Mọi người ở lại trên xe đừng xuống.” Mới vừa đi ra ngoài vài bước, Lý Thiên Hữu liền quay trở về, nàng một lần nữa mở cửa xe bị nàng đóng, nói với ba người trong xe, liền “ầm” một tiếng đóng lại cửa xe.

Lý Thiên Hữu vẫy vẫy tay với La Quân hai người, ba người đứng giữa hai xe, Lý Thiên Hữu trầm mặt, một mặt nghiêm túc nhìn đường lúc đến.

“Lão đại, làm sao vậy?” La Quân hỏi, hần theo ánh mắt Lý Thiên Hữu nhìn sang, liền thấy hai chiếc xe lái đến cách đó không xa, tốc độ xe phải chậm rất nhiều so với xe tình cờ lái qua đường. La Quân nhú mày nhìn về phía Lý Thiên Hữu vẻ mặt nghiêm túc nói rằng: “Chúng ta bị theo dõi?”

“Ừ.” Lý Thiên Hữu gật đầu, nói tiếp: “Tôi xem hơn phân nửa là nhắm về phía Bắc Thần.”

“Vậy làm sao bây giờ?” La Quân khẩn trương thoáng nhìn Q7 trước mặt, lão bản của hắn an vị ở bên trong. Ánh mắt hắn nhìn Lý Thiên Hữu tràn ngập tín nhiệm, hắn đang chờ Lý Thiên Hữu hạ mệnh lệnh. “Có thể làm sao bây giờ?” Lý Thiên Hữu nhìn quanh bốn phía, địa phương chết tiệt này.

“Lão đại, cô lái xe mang lão bản đi trước, tôi cùng Tiểu Cương lưu lại ngăn cản bọn chúng.” La Quân cúi đầu suy nghĩ, sau đó lại lần nữa ngẩng đầu lên về mặt nghiêm túc nhìn Lý Thiên Hữu nói.

“Không được.” Lý Thiên Hữu không chút suy nghĩ đã cự tuyệt. Nàng sợ đi bảo Tiết Dao Dao ngừng xe lại, một là phòng ngừa xe phía sau sẽ đột nhiên gia tốc đụng vào, tới lúc đó cho dù nàng có bao nhiêu năng lực cũng không thể bảo đảm người trong xe không bị thương. Thứ hai cũng là vì Lâm Bắc Thần, vì an toàn của chị ấy Lý Thiên Hữu nguyện ý mạnh tay độ sức sau cùng, nếu như hai người trong xe thực sự là nhắm về phía Lâm Bắc Thần, như vậy nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua bọn chúng, nàng muốn cho đối phương biết Lâm Bắc Thần không phải ai cũng có thể chọc được.

“Lão đại, nếu không cũng không có cách nào. Cô không cần lo lắng cho bọn tôi, chuyện như vậy tôi gặp phải quá nhiều.” La Quân khẩn trương nhìn hai chiếc xe cách bọn họ càng ngày càng gần, ngữ khí vội vàng thúc giục.

“Đừng nói nhảm, tôi nói không được là không được.” Lý Thiên Hữu có chút không nhịn được nói rằng.

Nàng cũng không lo lắng La Quân bọn họ sẽ có nguy hiểm, nàng chỉ là muốn làm sao có thể để mấy người an toàn rút khỏi, ở đây lưu lại một mình nàng là đủ rồi. . .

Đối với Lý Thiên Hữu mà nói nếu muốn bỏ rơi xe bọn chúng quả thực là quá dễ, thế nhưng nàng biết mặc dù là lần này tránh thoát một kiếp, thế nhưng ai có thể đảm bảo sẽ không có lần sau nữa? Mà lần sau Lâm Bắc Thần lại gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy nàng cũng đã không ở bên người chị ấy, đến lúc đó ai đi giúp chị ấy giải trừ nguy hiểm? La Quân, Lâm gia gia? Lý Thiên Hữu âm thầm lắc đầu, liên quan đến vấn đề an toàn của Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu không tin bất luận kẻ nào, bao gồm mấy người La Quân đã rất quen với nàng, bọn họ đơn giản là dựa vào bản thân có chút bản lĩnh kiếm ít tiền mà thôi, ai cũng sẽ không ngốc đến mức vì vài đồng tiền mà không để ý tính mệnh bản thân.

Lúc Lý Thiên Hữu quyết định bảo Tiết Dao Dao đỗ xe, nàng cũng đã nghĩ tốt rồi, đối với người đột kích lần này nàng nhất định phải vì Lâm Bắc Thần giải quyết đi, nếu như có thể nàng còn muốn để người trốn ở hậu trường chỉ điểm lần ra đây.

Giữa lúc trong đầu Lý Thiên Hữu nhanh chóng phân tích đối sách, hai chiếc xe cùng tới dừng lại cách các nàng không tới 500 mét. Trên xe đi xuống vài tên nam tử ăn mặc tây trang mang theo kính râm, mỗi người thần tình nghiêm túc, bọn họ xuống xe liền đứng ở hai bên, mà trong đó một nam tử đi về xe phía sau, chỉ thấy hắn cong thắt lưng cùng người trong xe nói cái gì.

Mà lúc này xe của Tiết Dao Dao cũng truyền đến động tĩnh, Lý Thiên Hữu cấp tốc quay đầu lại, chỉ thấy Tiết Dao Dao mở cửa buồng điều khiển đi xuống xe, mà cửa pho lái bên kia cũng bị Lâm Bắc Thần mở, không đợi Lý Thiên Hữu ra ngăn lại, hai người liền đóng cửa xe đi tới phía nàng.

Mấy người nam nhân tây trang cách đó không xa nhìn thấy Lâm Bắc Thần xuống xe, dường như thương lượng được rồi, đều quay đầu lại nhìn về phía nam nhân đang nói chuyện ở xe phía sau, mà nam nhân đó cũng đứng thẳng lên, quay về mấy người liếc mắt ra hiệu, liền dẫn đầu đi tới phía Lý Thiên Hữu. . .

Lý Thiên Hữu một bên rất nhanh kéo Lâm Bắc Thần muốn để cô lên xe nhanh một chút, một bên ở trong lòng nghĩ, “Xem ra người ngồi xe phía sau lai lịch không nhỏ, được, chính hợp ý nàng, bằng không giao thủ cùng với vài tiểu lâu la cũng chả có nghĩ gì.”. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: xấu hổ này hai ngày có chuyện, trở về quá muộn không có canh văn. . .

Còn có chương 44 bị khóa, ta phát đến trong trường bình, tán giang luôn luôn xóa sách, bản thân ta cũng là vừa mới thấy, cũng không biết đại gia có thể xem được không?

Lưu một nhóm số đi, 16147434 nhập nhóm mật mã “Quân thụ V nữ vương” khác, thỉnh muốn nhập nhóm đồng học tại dưới văn lưu bình một lần, đem lưu bình tên dùng cho nhóm danh thiếp, như vậy ta là có thể biết các người là ai. . .

Bởi vì tán giang thường xuyên động kinh sau đó phạm là liên quan đến đến H nội dung chương và tiết đều sẽ phát đến trong nhóm cộng hưởng, thuận tiện đại gia xem.

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Mạo hiểm . . .

Lý Thiên Hữu nhìn thấy vài người có hành động, nàng vừa kéo Lâm Bắc Thần vừa cấp thiết nói với cô: “Ai cho các chị xuống, nhanh lên quay về trên xe đi.”

“La Quân mang Dao Dao tỳ lên xe, mau, trước tiên cậu lái xe mang bọn họ đi.” Lý Thiên Hữu không nhìn tới con mắt căm tức của Lâm Bắc Thần, nàng dừng lại cước bộ hướng La Quân cách nàng không xa hô.

La Quân nghe xong Lý Thiên Hữu nói, nhanh chóng tới trước trực tiếp kéo dài Tiết Dao Dao tới chỗ ngồi sau xe, cũng không để ý tới Tiết Dao Dao kêu la liên nhét vào nàng trong xe. Xong việc hần hồ Lý Tiểu Cương đứng ở một bên, cũng nhét hần ta vào chỗ lái xe, dự bị bảo hần ta mang theo mấy nữ nhân đi trước, mà hần muốn lưu lại hỗ trợ Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu cầm tay Lâm Bắc Thần đi tới một bên phó lái xe, mở cửa nhưng Lâm Bắc Thần thế nào cũng không lên xe. Lý Thiên Hữu sốt ruột ứa ra mồ hôi, nàng không dám quá dùng sức, sợ làm đau Lâm Bắc Thần. Nàng giương mắt thoáng nhìn phía trước, mấy nam nhân kia đi rất nhanh thoáng cái cũng sắp đến trước mặt, hơn nữa trong tay bọn chúng còn có súng.

“Đừng nào loạn, nhanh lên xe.” Lý Thiên Hữu thực sự nóng nảy, nàng quát Lâm Bắc Thần.

“Lý Thiên Hữu! !” Lâm Bắc Thần tức giận gọi tên Lý Thiên Hữu. “Em đừng quên em gái em còn đang ở trên xe, bọn chúng là nhằm về phía chị. Nếu như chị ngồi xe chạy, em nghĩ bọn chúng có thể buông chị không đuổi, mà là ở đây dây dưa với em sao?” Lâm Bắc Thần lạnh giọng hỏi.

“Hừ.” Lý Thiên Hữu cũng không nói gì, chợt nghe thấy một tiếng súng vang, Lý Thiên Hữu nhanh chóng ôm chặt Lâm Bắc Thần yểm tại bên xe, nàng bắt đầu dĩ liếc nhìn Lâm Bắc Thần. Hướng về trong xe hô: “Mau lái xe!” Liền có sức đóng sầm cửa, ôm Lâm Bắc Thần lên đến núp vào bên Mercedes.

“Mẹ nó, dĩ nhiên ở ban ngày trình diễn bắn nhau. Còn con mẹ nó có vương pháp hay không hả?” Lý Thiên Hữu lên tiếng mắng chửi.

Lúc này Lý Tiểu Cương bị La Quân đẩy lên xe đã lái xe Tiết Dao Dao đi ra ngoài, xe quả thực là trực tiếp chạy trốn ra ngoài, xem ra cũng là bị tiếng súng vừa nãy hù rồi. Lý Thiên Hữu nắm chặt tay Lâm Bắc Thần, dùng thân thể của nàng chắn ở phía trước, “Một súng vừa nãy là trực tiếp nhằm về phía Lâm Bắc Thần, chỉ mong sẽ không bị thương đến Thiên Kiều ngồi ở trong xe.” Lý Thiên Hữu ở trong lòng thầm nghĩ.

Đối phương thấy không bắn trúng mục tiêu, cũng không để ý tới xe đã lái đi, trực tiếp thay đổi hòng súng hướng phía Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu gắt gao che chắn Lâm Bắc Thần ở phía sau, nàng hít mắt quan sát một hồi, nàng phát hiện sau khi xe của Lâm Bắc Thần bị đạn bắn trúng lại không xảy ra chút chuyện gì. Nàng quay đầu nghĩ hoặc nhìn Lâm Bắc Thần.

Lúc này hai tay của Lâm Bắc Thần chặt chẽ nắm tay Lý Thiên Hữu, một tiếng súng vang vừa nãy, thật là dọa sợ cô. Khiến cô nhớ tới lần đó bị bắt cóc đến sơn động, làm cho cô cảm thấy hoảng sợ từ trong ra ngoài. Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Hữu nghi hoặc nhìn mình, cô thoáng điều chỉnh bản thân, mở miệng nói: “Chống đạn, xe chị đã lắp lại qua.” Nói xong cô đưa tay kéo Lý Thiên Hữu về bên cạnh mình, cô sợ Lý Thiên Hữu cứ mãi thò đầu ra ngoài như vậy sẽ xảy ra nguy hiểm “Mau, đi vào trong xe.” Lý Thiên Hữu hướng thân thể về sau xe yểm hộ, một bên cởi áo khoác quân trang một bên nói với Lâm Bắc Thần phía sau. Trên người nàng mặc chính là thường phục bộ đội, nếu như thực sự động tay chân, sẽ làm nàng không khai triển được.

Lý Thiên Hữu mấy lần liền cởi ra áo khoác quân trang, nàng cong thắt lưng kéo cửa sau xe, cũng không quản Lâm Bắc Thần có nguyện ý hay không đã trực tiếp đẩy mạnh người vào trong xe.

“Chị ngồi ở trong xe, nghìn vạn lần đừng xuống.” Lý Thiên Hữu dùng tay ngăn cản thân thể Lâm Bắc Thần muốn xuống xe, nàng thấy Lâm Bắc Thần đầy mắt lo lắng nhìn mình, nhìn không được ôn nhu nói tiếp: “Em không sao, chị ở bên ngoài em sẽ phân tâm” Lúc này tiếng súng lại vang lên, Lý Thiên Hữu cấp tốc rút khỏi thân thể, tiện tay đóng cửa lại. Nàng lên nhìn xuống, mấy nam nhân kia đã cách rất gần, mà La Quân cũng lên đến bên người Lý Thiên Hữu.

Đối phương tổng cộng đi tới 4 người, bọn họ dừng lại cách xe không tới 5 mét. Trong đó dẫn đầu chính là một Hắc Đại Cá*, chỉ thấy hần hướng về phía ba người khác khoát tay một cái, mấy người đó liền buông tay súng đứng thẳng phía sau hần.

(*Hắc đại cá: chắc là cao to da đen.)

Lý Thiên Hữu thấy mấy người đình chỉ công kích, nàng đứng thẳng thân thể bước đi ra ngoài. Mà La Quân ở bên người nàng hiển nhiên cũng không sợ hãi, đi theo đứng ở phía sau Lý Thiên Hữu.

“Tao không làm khó dễ bọn mày, tao chỉ muốn cô ta.” Hắc Đại Cá thấy đối phương chỉ có hai người, hơn nữa trong đó là một nữ nhân gầy yếu, hần ở trong lòng hừ lạnh một tiếng. “Một nữ binh có thể có cái năng lực gì?” Hần liếc nhìn hai người liền gờ súng chỉ chỉ Lâm Bắc Thần trên xe, về mặt khinh thường nói rằng.

Lý Thiên Hữu chậm rãi nheo mắt lại, nàng khiêu mi với Hắc Đại Cá, sau đó dùng ánh mắt như đao của nàng đảo qua mấy người khác, cũng không trả lời, bắt đầu chậm rãi cuộn lên tay áo sơ mi của mình. “Đùa gì thế? Muốn ồtrước mặt nàng mang đi Lâm Bắc Thần, cũng không nhìn bản thân có bao nhiêu cân lượng, có mấy cái súng rách trên tay thì ngon rồi hả?” Lý Thiên Hữu thầm nghĩ, mà trên mặt nàng cũng dần dần hiện lên nụ cười đùa giỡn.

Thời điểm thủ hạ của Hắc Đại Cá đối đầu ánh mắt của Lý Thiên Hữu đều bắt giác bị khí thế của Lý Thiên Hữu kinh sợ, mấy người không khỏi nhìn về phía Hắc Đại Cá đứng ở phía trước bọn chúng, lòng thầm thầm nghĩ, “Con bé này nhìn qua nho nhã yếu đuối, tại sao ánh mắt sắc bén như vậy?”

Hắc Đại Cá thấy Lý Thiên Hữu đứng đưng như không, hần thoảng vọt lên hóa khí, tốt xấu hần đã ở trên đạo lăn lộn nhiều năm như vậy, thế nào có thể để một con nhóc đề ép xuống phía dưới. Hần không chớp mắt nhìn chăm chăm Lý Thiên Hữu, mang theo súng đi phía trước vài bước.

“Muốn tìm cái chết đúng không? Được, tao thành toàn cho mày, dù sao tao cũng không ngại giết thêm vài người.” Hắc Đại Cá nghiêng răng nghiêng lợi nói, hần giờ súng chìa vào trên trán Lý Thiên Hữu.

La Quân đứng ở phía sau Lý Thiên Hữu nhìn thấy tình huống như thế, làm dáng liền muốn động thủ. Lý Thiên Hữu dùng tay ngăn cản hần một chút, liền ngửa đầu khiêu khích nhìn Hắc Đại Cá nói rằng: “Chỉ bằng mày!” Nàng vừa dứt lời thân liền chuyển động. Ai cũng không thấy rõ động tác công kích của Lý Thiên Hữu là thế nào, chỉ thấy nàng ở không trung xoay người tròn 360 độ, liền lư loát đứng ở trên mặt đất. Mà ba nam nhân phía sau Hắc Đại Cá đều nhất tề ngã xuống trên mặt đất, súng nằm trong tay bọn chúng cũng đều không thấy rồi. Chỉ còn lại Hắc Đại Cá vẫn như cũ duy trì tư thế vừa nãy, hần giờ cánh tay nắm súng, thế nhưng súng trong tay hần cũng đã không còn là một khẩu súng có thể đòi được mạng người nữa rồi. Vừa nãy động tác của Lý Thiên Hữu ngăn ngăn vài giây, cứ thế đã tuốt ra chót trên cây súng đó, băng đạn cũng không biết lúc nào đánh rơi trên mặt đất. Mà chân chính khiến Hắc Đại Cá ngốc lảng còn không chỉ bởi vì chút thứ này, nguyên nhân hần súng sốt là lúc này Lý Thiên Hữu đang cầm trong tay súng lục chìa vào trên huýt thái dương của hần.

“Có chuyện hảo hảo nói, có chuyện hảo hảo nói.” Hắc Đại Cá cẩn thận từng li từng tí nói rằng.

“Hừ!” Lý Thiên Hữu châm chọc hừ lạnh một tiếng, nàng buông xuống cánh tay, hai ba lần “tách rời” súng trong tay, sau khi tiện tay giờ lên, linh kiện khẩu súng liền rơi tại trên mặt đất. Nàng căn bản khinh thường sử dụng loại súng lục này, đối phó mấy người bọn chúng căn bản là không cần. Nếu như nàng không phải một quân nhân, bây giờ những người này sớm đã biến thành thi thể.

“Đi, gọi tới lão đại của bọn mày.” Lý Thiên Hữu lắc đầu hướng phía chiếc xe vẫn đỗ cách đó không xa.

“Dạ, dạ.” Hắc Đại Cá nghe Lý Thiên Hữu nói vội vã gạt đầu, sau đó một giây không ngừng chạy qua đó. Thế nhưng hần lại bị dọa một thân mồ hôi lạnh, vừa nãy mạng nhỏ của hần thiếu chút nữa không còn, con nhỏ kia tốc độ quá nhanh, người như hần có chút danh tiếng ở trên đạo không cơ hội phòng bị liền bị nó tháo súng, hần trực giác là gặp gỡ nhân vật rồi. Nếu như vừa nãy đối phương muốn hần chết, hần sẽ chết như thế nào cũng không biết.

Lý Thiên Hữu thấy Hắc Đại Cá giống như chạy trốn hắc đại một giống, nàng thu sát khí trên người, xoay người đi đến bên cạnh xe Mercedes, đưa tay gõ hai lần xuống kính xe.

Lý Thiên Hữu đợi một hồi mới nghe trong xe có chút động tĩnh, tiếp theo cửa xe đã bị mở, Lâm Bắc Thần bước ra chân dài liền muốn xuống xe.

Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần muốn xuống xe, nàng vội vàng dùng thân thể chắn ở cửa xe. Sự tình còn chưa có hoàn toàn giải quyết đây, hiện tại Lâm Bắc Thần đi ra vẫn sẽ rất nguy hiểm.

Lâm Bắc Thần đỏ cả đôi mắt, hơi ngửa đầu nhử mày nhìn Lý Thiên Hữu, trong mắt dần dần lại nổi lên sương mù. Vừa nãy phát sinh tất cả Lâm Bắc Thần ở trong xe nhìn nhất thanh nhị sở, lúc Hắc Đại Cá chìa súng tại trên đầu Lý Thiên Hữu, Lâm Bắc Thần cảm giác trái tim cô đã muốn ngừng đập rồi. Lần đầu tiên cô mất đi năng lực tự hồi, lần đầu tiên cảm thấy bất lực, cô chưa từng sợ qua như vậy, cho dù lần đó bị bắt cóc đến trong son động cũng không có. Ngồi ở trong xe khiến cô cảm giác như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, cô muốn lập tức xuống xe, thế nhưng thân thể nhuyển vô cùng, khiến cô ngay cả khí lực nhúc nhích cũng không có, chỉ là lệ trong mắt giống như vỡ đê, từ bên trong tách tách rơi xuống. Thẳng đến khi Lý Thiên Hữu gõ vang cửa sổ xe cô mới từ từ tỉnh táo lại.

“Không sao.” Lý Thiên Hữu nhẹ nhàng ôn nhu nói với Lâm Bắc Thần.

Lâm Bắc Thần đưa tay lau lau nước mắt, cố sức đẩy ra Lý Thiên Hữu liền xuống xe, đứng ở bên cạnh Lý Thiên Hữu, cô không muốn một mình ngồi ở trong xe, cũng không muốn nhìn thấy Lý Thiên Hữu có cái gì nguy hiểm nữa, nếu như muốn phải đối mặt nguy hiểm, như vậy để những người đó nhắm về phía cô đi. . .

Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần cố chấp, con mắt hồng hồng hiển nhiên là đã khóc, nàng không dám mạnh mẽ nhốt Lâm Bắc Thần tiến vào trong xe nữa, nàng lại thoảng nhìn phương hướng Hắc Đại Cá chạy, trong chiếc xe đó lại xuống hai nam nhân theo Hắc Đại Cá đi tới chỗ nàng. Lý Thiên Hữu bắt đầu dĩ thoảng nhìn Lâm Bắc Thần đứng ở bên người, ở trong lòng nghĩ: “Chỉ cần không bắn nhau, nàng vẫn có niềm tin bảo hộ Lâm Bắc Thần, không muốn quay về trên xe thì không quay về.”

“Che chở Bắc Thần chút.” Lý Thiên Hữu thấy ba nam nhân tiến vào, nàng xoay người nói với La Quân đứng ở bên người. Lại duỗi tay kéo Lâm Bắc Thần qua, để cô đứng ở phía sau hai người, mà chính nàng nhưng nghiêng tiếp ba nam nhân đi tới.

Lý Thiên Hữu ngừng cước bộ, nàng thấy đối diện ba nam nhân song song đứng thẳng, một nam nhân gầy cùng Hắc Đại Cá đứng ở hai bên, mà nam nhân ở giữa mang theo một bộ kính râm màu đen, nét mặt nghiêm túc, vừa nhìn liền biết hần chính là đàn đầu rồi.

“Mày nghĩ thân thủ của mày có thể mau hơn súng trong tay tao sao?” Nam nhân đứng ngoài cùng bên trái cúi đầu lư súng lục trong tay hừng hờ hỏi Lý Thiên Hữu. Chỉ thấy súng lục ở trên tay tay hần xoay vài vòng, sau đó hần liền chột giờ tay lên, hòng súng trực tiếp chỉ hướng về phía Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu bất động thanh sắc nhìn, nhìn thủ pháp nghịch súng của nam nhân kia liền biết hần tuyệt đối không phải hạng người hời hợt, thế nhưng lúc này nàng chỉ có thể lực chọn đàm luận với bọn hần, tuy rằng sẽ có nguy hiểm, nhưng nàng cũng không có biện pháp khác. Đã sắp đến một tiếng rưỡi, thời gian đã còn lại không nhiều lắm, nếu như lại hao tổn nữa sợ là bị muộn rồi, đó cũng không phải là đùa giỡn.

Lý Thiên Hữu không chút nào sợ hãi nhìn nam nhân mang kính râm ở giữa, nàng biết nam nhân chơi súng sẽ không nỡ súng với nàng, nếu như là thật

muốn động thủ, như vậy hiện tại ba người bọn họ cũng sẽ không đứng đến trước mặt nàng.

Lý Thiên Hữu vẫn cứ nhìn nam nhân mang kính râm ở giữa như vậy, nàng muốn biết người này suy nghĩ cái gì.

Nam nhân kính râm nhìn Lý Thiên Hữu kéo khoe miệng, sau đó hướng về phía nam nhân nghịch súng vẫy tay, nam nhân đó lập tức thì thối lui đến phía sau hắn. Mà nam nhân kính râm còn lại đi phía trước vài bước, hắn tùy ý hoạt động cổ tay, hướng về phía Lý Thiên Hữu bày cái thủ thế xin mời liền tay không tấn công tới. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lý Thiên Hữu trước khi đi bộ phận viết vài chương, mới tính có chút mặt mày. . .

Không biết có thể hay không khiến đại gia cảm thấy dong dài?

Lời vô ích không nói nhiều, cũng thật sự là buồn ngủ quá rồi, thích thì nhiều hơn tát hoa cát đầu đi. . .

Khác, ta tình nguyện phách vương cũng không phải các người đánh phụ phân, quá bỏ đi ta tính tích cực. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Giao phó . . .

Nam nhân kính râm đi phía trước vài bước, hắn tùy ý hoạt động cổ tay, hướng về phía Lý Thiên Hữu bày cái thủ thế mời liền tay không tấn công đến. . .

Lý Thiên Hữu tránh thoát một cú đâm mạnh mẽ của nam nhân kính râm, thầm nghĩ, “Mẹ kiếp, vậy đã động tay rồi hả?” Nàng theo thế tiến công của nam nhân kính râm nhảy tới một bên. Thế nhưng lúc nàng phát hiện nhảy tới bên cạnh Lâm Bắc Thần, ngay sau đó liền lật nghiêng một cái dừng chân ở chỗ cách rõ xa Lâm Bắc Thần.

Nam nhân kính râm thấy Lý Thiên Hữu không chỉ không tiếp chiêu, trái lại còn mạnh mẽ chạy, trong lòng hắn buồn cười “Vừa nãy thân thủ không phải còn rất lưu loát sao? Trong nháy mắt liền chế ngự bốn người, đến bây giờ ba thủ hạ của hắn còn ngất trên mặt đất không bò dậy nổi, tại sao bây giờ lại chạy mất rồi hả?” Nam nhân kính râm thầm nghĩ, động tác dưới chân cũng một giây không dừng nhảy đến trước người Lý Thiên Hữu.

Nam nhân kính râm mới vừa tiến đến trước người Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu liền tấn công về phía hắn, hắn thấy Lý Thiên Hữu xoay một cái đá quét về phía hai chân hắn mới vừa ổn định, nhanh chóng dồn lực nhảy lên, thế nhưng hắn vẫn là chậm Lý Thiên Hữu một bước. Hắn không nghĩ tới Lý Thiên Hữu động tác nhanh như vậy, trong nháy mắt nàng thay đổi động tác, chân lẽ ra quét về phía hạ bộ của hắn thoáng cái nhấc lên liền hung hăng đánh về phía đầu hắn. Mà lúc này hắn muốn tránh cũng đã không còn kịp rồi, không có cách nào, hắn chỉ có thể cấp tốc xoay người, tiếp theo vai liền truyền đến cảm giác đau kịch liệt, hắn là miễn cưỡng dùng bả vai chống đỡ một cước tàn nhẫn của Lý Thiên Hữu.

“Mẹ kiếp, Lý Thiên Hữu! Cô đùa thật hả?” Nam nhân kính râm rất là chặt vật quỳ rạp trên mặt đất ngửa đầu nghiêm mặt vắn vẹo hướng về phía Lý Thiên Hữu còn muốn xuất thủ hô. Lúc này mắt kính hắn đeo đã rơi ở trên mặt đất, nhìn dáng dấp đã hồng rồi.

Nghe nam nhân kính râm hỗn hển gọi ra tên mình, Lý Thiên Hữu dừng động tác muốn công kích lần thứ hai, nàng híp lại con mắt chăm chú quan sát người quỳ rạp trên mặt đất.

“Anh là?” Lý Thiên Hữu thử hỏi. “Thế nào sẽ gọi ra tên mình, nàng không nhớ rõ bản thân có quen biết người nào thân phận sát thủ mà?” Lý Thiên Hữu mê muội nghĩ.

“Cô kéo tôi đứng lên trước đã, cánh tay tôi không thể động.” Nam nhân kính râm quỳ rạp trên mặt đất lườm một cái, bệnh hay quên của người này thật là nặng, chiến hữu thời gian dài như vậy nàng dĩ nhiên không nhớ rõ?

Lý Thiên Hữu phòng bị vươn tay, nàng vừa định nâng dậy nam nhân đeo kính râm, đã thấy trước mắt chạy tới hai người. Người tới chính là hai thủ hạ vừa nãy đứng ở bên cạnh nam nhân kính râm.

“Tam ca, anh không sao chứ?” Hắc Đại Cá vội vã nâng dậy nam nhân kính râm về mặt khăn trương hỏi, hắn vừa hỏi còn vừa liếc trộm nhìn Lý Thiên Hữu.

Nam nhân kính râm được hai người thủ hạ đỡ đứng lên, hắn khoát tay với hai người thủ hạ. Liền đỡ cánh tay nhìn Lý Thiên Hữu, thầm nghĩ, “Lý Thiên Hữu hạ thủ thật là tàn nhẫn, ban đầu hắn nhận ra là Lý Thiên Hữu chỉ muốn đùa với nàng một chút. Không nghĩ tới vui đùa không dễ ăn, mạng nhỏ của mình thiếu chút nữa không còn. Cánh tay đau xót ruột, không biết có thể phế đi không?”

Bạn cũng sẽ thích

[BHtt][HĐ][Edit]Hi, Kiểm Sát Trưởng Đại Nhân...

Bởi tieuhoatieu

33.2K 3.2K

Tác giả: Bằng Y Ủy Ngã

Thể loại: Hiện đại, hắc đạo, công súng thụ, ăm áp, H scene, HE

Couple: Triệu Mạt Thương x Thương Mặc, Lệnh Hồ Huyền x Thương Linh Lung

Tình trạng: Hoàn 168 chương + phiên ngoại

Edit : Phong Linh

Tiến độ: lết từ từ rồi sẽ hết....

Từ chương 1 đến chương 50 mình mượn của bạn RùaNancySone khi nào bạn qua thì cho mình xin phép nhé tại không tìm thấy tung tích bạn đâu.

Link :<https://www.wattpad.com/story/49208894-bh-tt-edit-hi-kiem-sat-truong-dai-nhan-bang-y-uy>

Những chương còn lại từ Chương 51 trở đi mình sẽ edit nhé

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thô bạo yêu . . .

Lý Thiên Hữu liếc nhìn đồng hồ quân dụng trên cổ tay, 1 giờ 55. “Hô. . .” Nàng thở phào nhẹ nhõm thật to, cũng còn tốt không muộn. . .

“Bác Thần, chị ở trong xe chờ em trước, em đi tìm Ngụy chỉ huy, sau đó trở về tìm chị.” Lý Thiên Hữu vừa ngồi ở trong buồng điều khiển mặc áo khoác vừa nói với Lâm Bắc Thần bên cạnh. Vừa nãy chạy vội quá, nàng cũng không suy nghĩ nhiều mang theo Lâm Bắc Thần cùng La Quân lên xe liền chạy, mà xe Tiết Dao Dao theo ở phía sau lại không có bóng dáng, xe Lâm Bắc Thần lại không vào được trạm gác, hết cách rồi, nàng chỉ có thể tự mình đi vào trước để Lâm Bắc Thần chờ ở bên ngoài.

Lâm Bắc Thần buông xuống tay nắm cửa xe, Lý Thiên Hữu còn thiếu chút nữa không để xe bay lên, lúc chạy đến khúc ngoặt cũng không giảm tốc độ mà trực tiếp di chuyển. Xem ra cô thật đúng là không biết rõ cái người luôn luôn nói không nhiều lắm hơn nữa thoát nhìn còn có chút lịch sự này, chỉ nhìn lúc nàng đối phó mấy tay súng đó, trong ánh mắt sắc bén tràn đầy nồng đậm sát ý, Lý Thiên Hữu như vậy khiến cô cảm thấy xa lạ. Cô không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc là cái dạng hoàn cảnh sinh tồn gì làm cho Lý Thiên Hữu biểu hiện ra hai loại tính cách bất đồng?

“Bác Thần?”

Nghe được Lý Thiên Hữu gọi mình, Lâm Bắc Thần từ trong suy tư phục hồi tinh thần lại. Cô trông thấy lúc này Lý Thiên Hữu đã ăn mặc chỉnh tề đang lo lắng nhìn mình, cô nhẹ nhàng gật đầu nói rằng: “Em đi đi, chị ở trên xe chờ em”

Thời gian không đợi người, Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần ưng thuận, cũng không nói nhiều. Nàng đưa xe rời khỏi trạm gác đỗ ở một bên, liền xuống xe. Nàng bước nhanh đi đến phòng bảo vệ, lấy ra giấy chứng nhận binh lính của mình nói rõ mục đích đến, liền được một binh nhì mang vào trong sân lớn bộ đội.

Lý Thiên Hữu theo binh nhì đi tới trước cửa phòng làm việc của Ngụy chỉ huy, binh nhì nói cho nàng, Ngụy chỉ huy vừa có việc gấp ra ngoài, phải qua một hồi mới có thể trở về. Còn nói, hiện tại trong phòng làm việc còn có một vị chỉ huy, hẳn là đang chờ nàng. Nói xong binh nhì kính cho Lý Thiên Hữu một chào theo nghi thức quân đội liền đi.

Lý Thiên Hữu nghi hoặc gõ vang cửa phòng làm việc, mở cửa chính là thư ký văn phòng của Ngụy chỉ huy, Lý Thiên Hữu vào phòng làm việc thì thấy chỉ huy Vương Kính Tùng của nàng đang ngồi ngay ngắn ở trên sofa uống trà. Lý Thiên Hữu liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, vừa lúc hai giờ quá vài giây. Nàng bước nghiêm đi tới trước mặt Vương chỉ huy, kính một cái quân lễ tiêu chuẩn, hô: “Chào chỉ huy!”

Wương Kính Tùng ngừng đầu khẽ cau mày nhìn Lý Thiên Hữu. “Cô đến muộn 8 giây, Lý Thiên Hữu!” Chỉ huy nhấn mạnh gọi tên Lý Thiên Hữu.

“Chỉ huy, tôi. . .”

“Sự tình đều giải quyết rồi?” Vương Kính Tùng cắt đứt lời Lý Thiên Hữu, hỏi tiếp. Vừa nãy hắn đang nói chuyện cùng Ngụy chỉ huy, điện thoại của Ngụy chỉ huy liên vang lên, tiếp xong điện thoại Ngụy chỉ huy liền đi. Trước khi đi nói cho hắn biết là đi cứu cháu gái Tiết quân trưởng, còn nói bình hắn phải đợi cũng ở một chỗ với các nàng, hỏi hắn có muốn đi xem một chút không, bị hắn cự tuyệt. Hắn biết rõ chính binh hắn bồi dưỡng ra, chỉ cần có Lý Thiên Hữu ở đó cháu gái Tiết quân trưởng tuyệt đối không có gì nguy hiểm, dù là liên đội của Ngụy chỉ huy đồng loạt điều động, cũng chưa chắc bị thương nàng, càng đừng nói chính là mấy tên tiểu mao tặc . . .

Bạn cũng sẽ thích

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ (Bộ 1) by vientucmo

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ...

By vientucmo

52.1K 2.3K

Tác phẩm: Yêu Thương (Bộ 1)

Tác giả: Vô Nhân Lĩnh Thủ

Thể loại: GL, hiện đại, cảnh sát nằm vùng, ngược, HE.

Trạng thái: Editing

Nhân vật: Vương Lị Ni (Viên Quỳnh) x Ngô Phong, cùng với sự hợp tác của dàn diễn viên phụ.

Nguồn QT: BachHopTT

*O

[BH] [EDIT] [HD] Yêu nữ thủ trưởng by EvNguyen

[BH] [EDIT] [HD] Yêu nữ thủ trưởng

By EvNguyen

59.5K 3.4K

Nghiêm chỉnh viên chức cùng nữ thần thủ trưởng

Một nữ tử yêu nghiệt làm cách nào hòa tan đại băng sơn

2cp 2 phong cách.

Thể loại: bách hợp, hiện đại, 1x1, ông trời tác hợp cho nó ngọt văn

[EDIT][BH] [Ái Tình (Quy Đồ) by ziney7612

[EDIT][BH] [Ái Tình (Quy Đồ)

By ziney7612

36K 3.2K

Tên tác phẩm: Ái Tình (Quy Đồ)

Tác giả: Nhược Hoa Từ Thụ

Thể loại: Đô thị tình duyên, sủng, ngọt, giới giải trí, kiếp trước kiếp này, 1x1, HE

Dịch giả: QT

Editor: Lạc Thủy Vô Tâm

P/s: MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI EDIT...MÌNH CHỈ LÀ NGƯỜI POST THUI NHÉ...CHÚ Ý GIÙM MÌNH...CẢM ƠN

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên - Hiểu Bạo by daodinhluen

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên...

By daodinhluen

7.3K 467

Tên truyện: Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên

Tác giả: Hiểu Bạo

Thể loại: Bách hợp, huyết tộc, tương ái tương sát, HE

Tình trạng: Hoàn

Edit: MineIsMyLife,

Tốc độ: lết, đang làm bt lớn + cbi thi giữa kỳ ^^ các bạn thông cảm ha :“

Truyện post song song cùng với BGT

[Bách Hợp] My Khuy nh Thiên Hạ[Edit] by esleytran

[Bách Hợp] My Khuy nh Thiên Hạ[Edit]

By esleytran

10.4K 1K

Đây là một đoạn chuyện xưa bắt đầu từ khi một tiểu hồ ly vô cùng yêu nghiệt gặp được một nữ tử nữ phần nam trang trong ngôi miếu đồ nát

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triền Nhan, tớ là Thường Hoan Hi - Tả Tả Khán by TT31KK

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triền Nhan, tớ...

By TT31KK

16.6K 769

Duyên phận a, nếu không có từ này, chắc có lẽ cậu vẫn là Thư Triền Nhan, và tôi vẫn sẽ

là Thường Hoan Hi.

Ở cạnh nhau a, chẳng phải đó là việc hai ta vẫn luôn làm từ khi cả hai vẫn còn là hai cô

nhóc sao?

Hiểu nhau a, chẳng phải chúng ta là những người hiểu đối phương nhiều hơn bất cứ

người nào sao?

Tình yêu a, chẳng phải tình yêu sẽ xuất phát từ những lúc ta không ngờ tới sao?

Vậy thì còn gì giữa chúng ta không chứng minh chúng ta là người yêu của nhau hả, di

của tôi?

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc by ShiroInu6

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh...

By ShiroInu6

43.9K 3.6K

Tác phẩm: Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc

Tên gốc: 六年等待----我们迎来了幸福

Tác giả: Cầm gian đích luật động (琴间的律动)

Editor: shiroinu980, M.C

Giới thiệu: Bộ này là thực văn, tác giả kể về câu chuyện của chính cô ấy, gặp được Yen và những người bạn vô cùng tuyệt vời. Tình yêu giữa họ thật sự rất rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến mình cảm thấy dường như không hề có một chút tỳ vết nào, họ yêu nhau bằng tất cả sự chân thành và tin tưởng, trao nhau cả trái tim mình. Tình tiết truyện nhẹ nhàng như một bản hòa tấu giữa tiếng đàn du dương trầm bổng của dương cầm và vĩ cầm. Vì là truyện có thực nên tất nhiên họ sẽ phải trải qua nhiều sóng gió để có thể gặp được bên bờ hạnh phúc cùng nhau, nhưng sẽ không có xô máu chó nào hắt vào mặt bạn nên cứ an tâm nhảy hố nhé!

Chú ý: Truyện này là cái hồ không đáy, tác giả vẫn còn viết tiếp về cuộc sống của 2 người, đã viết từ 2012-nay rồi, nghĩa là mình không thể edit hoàn được bộ này. Vậy nên đừng ai đợi hoàn nha, nhảy hố thì nhảy luôn nha :v

“Chỉ huy, tôi phạm sai lầm.” Lý Thiên Hữu vẻ mặt thành khẩn nhận sai nhìn Vương Kính Tùng nói.

“Đừng vội nhận sai, chờ nhiệm vụ kết thúc cô biết phải nên làm như thế nào.” Nói xong Vương Kính Tùng buông chén trà cầm trong tay, chỉ chỉ túi hành quân đặt trên ghế sofa khác, nói: “Trang bị của cô tôi mang đến cho cô rồi, súng ở trên trục thẳng, để tiểu Chu (thư ký văn phòng của Ngụy chỉ huy) dẫn cô đi thay đổi trang bị, bây giờ chúng ta xuất phát.”

“Chỉ huy. . .” Lý Thiên Hữu nhìn túi hành quân cực lớn, há mồm gọi. Nàng sừng sờ nhìn chỉ huy, nàng muốn hỏi chỉ huy, có thể chậm một chút hẵng đi không? Lâm Bắc Thần còn đang chờ nàng trong xe, còn có em gái cũng không biết là ở trong xe Tiết Dao Dao hay bị Tiết Dao Dao an bài ở địa phương nào? Lúc này muốn nàng làm sao có thể yên tâm cứ đi như vậy? Thế nhưng Lý Thiên Hữu không dám nói với chỉ huy, lúc nàng tiến vào phòng làm việc nhìn thấy chỉ huy, nàng liền hiểu, nhiệm vụ phải ra lần này tuyệt không so với lúc trước, hơn nữa nếu như không phải thời gian cấp bách, chỉ huy cũng sẽ không bảo trực thẳng trực tiếp tới đón nàng, đồng thời mang đến trang bị của nàng. . .

“Còn có việc?” Vương Kính Tùng cảm giác được Lý Thiên Hữu muốn nói lại thôi, hần nhủ mày càng sâu.

“Chỉ huy, em gái tôi ở ngoài cửa lớn chờ tôi. Tôi có thể nói mấy câu cáo biệt cùng em một chút?” Lý Thiên Hữu thấp giọng nói, nàng đã không ôm ấp hi vọng, quân lệnh như sơn, chỉ cần chỉ huy phun ra một chữ “không”, nàng liền không thể không gác bỏ Lâm Bắc Thần và em gái nàng, hơn nữa lần này vừa đi nàng nhất định sẽ biến mất rất triệt để. . .

“Chỉ huy, tôi chỉ có một người thân là em gái, chỉ cho tôi vài phút là được, tôi. . .” Không đợi Lý Thiên Hữu nói xong, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Theo cửa bị người đẩy ra, Lý Thiên Hữu thấy mấy người đi vào, nàng thở phào nhẹ nhõm, tâm tình vừa lo lắng trong nháy mắt giảm bớt không ít.

Đi vào cũng không phải người khác, dẫn đầu chính là chỉ huy Lý Thiên Hữu vừa gặp qua, mà theo ở phía sau lại là Tiết Dao Dao, Lâm Bắc Thần và Lý Thiên Kiều.

Lý Thiên Hữu vội vã nghiêm chào Ngụy chỉ huy, sau đó đứng ở đấy tiếp tục nhìn chỉ huy, chờ chỉ huy mệnh lệnh.

“Cầm lấy trang bị của cô, chỉ cho cô 10 phút.” Vương Kính Tùng xua tay nói với Lý Thiên Hữu.

“Rõ!” Lý Thiên Hữu rõ ràng hô. Nàng nhắc lên túi quay sang liếc mắt ra hiệu với mấy người Lâm Bắc Thần liền đi theo thư ký văn phòng tiểu Chu ra khỏi phòng làm việc của Ngụy chỉ huy.

Thư ký dẫn mấy người ra nhà lớn quẹo vào nhà nghỉ quân đội, trong lúc đó ai cũng không nói một câu. Lý Thiên Kiều vẫn được Lý Thiên Hữu kéo tay theo bên người, em vừa đi vừa im lặng rơi lệ. Về mặt Lâm Bắc Thần vẫn đậm mặt cùng Tiết Dao Dao đi theo phía sau hai chị em Lý Thiên Hữu. Mà lòng Lý Thiên Hữu cũng rất khó chịu, lời đầy bụng ngán ở trong cổ họng cũng phát không ra tiếng. . .

Thư ký dẫn mấy người tiến vào nhà nghỉ tìm gian phòng liền xoay người rời khỏi, mấy người vào phòng, Lý Thiên Hữu đặt túi hành quân ở bên giường, quay đầu nhìn Thiên Khiêu vẫn cúi đầu chảy nước mắt. Lâm Bắc Thần cũng liếc mắt nhìn Thiên Kiều, liền trực tiếp đi tới phía trước cửa sổ đưa lưng về phía mấy người nhìn ngoài cửa sổ xuất thần. . .

Lý Thiên Hữu đi tới trước mặt em gái, nàng nâng lên mặt Thiên Kiều nhẹ nhàng lau nước mắt của em, ôn nhu nói: “Thiên Kiều, chị có thời gian sẽ trở về thăm em, đừng khóc, hiện tại em là đại cô nương cũng biết chăm sóc bản thân, chị yên tâm.” Lý Thiên Hữu ngăn chặn cảm xúc muốn khóc nói tiếp: “Tiền chị mang về đều tiết kiệm ở trong thẻ, thẻ để ở trong giá sách của phòng em và Tiểu Tinh. Mật mã là sinh nhật em, cô hai chị cũng để lại ít tiền, về sau em nộp học phí và chi tiêu hằng ngày thì tự mình lấy từ trong thẻ. Muốn mua cái gì thì mua một chút, không cần quá tiết kiệm, đừng thiệt thòi bản thân. Sau này chị sẽ trực tiếp gửi tiền trong thẻ của em, chính em lập kế hoạch sử dụng. Còn có, lúc nghỉ phải đi thăm ba mẹ, cùng họ trò chuyện thật nhiều.” Lý Thiên Hữu nâng dậy Lý Thiên Kiều ghé vào trong lòng nàng ra sức khóc lóc gật đầu, giúp em thuận thuận mái tóc có chút rối.

“Được rồi tiểu muội muội, đừng khóc. Về sau nhớ chị em liền báo Bắc Thần tỷ tỷ của em dẫn em đi bộ đội nhìn chị em.” Tiết Dao Dao vẫn đứng ở một bên có chút nhìn không nổi tình cảnh thương cảm như vậy, nàng đi tới bên người Lý Thiên Kiều đưa tay dịu vai em nói rằng.

“Tiểu Hữu Hữu, nhớ kỹ phải sớm trở về. Nếu không tỷ tỷ sẽ rất nhớ em.” Tiết Dao Dao nói với Lý Thiên Kiều xong lại nhìn Lý Thiên Hữu nói, nàng vừa nói vừa nhìn Lâm Bắc Thần vẫn một mực đứng phía trước cửa sổ, quay về Lý Thiên Hữu khiêu mi, nói tiếp: “Chị còn có chút việc, sẽ không làm lỡ thời gian của em, chờ em trở về thành phố A rồi thì gọi điện thoại, đến lúc đó chị và Bắc Thần cùng đi đón em.”

Lý Thiên Hữu hướng về phía Tiết Dao Dao hiểu ý gật gật đầu, nàng cúi đầu nhìn Lý Thiên Kiều hơi cúi đầu nhẹ giọng dỗ dành: “Được rồi, đừng khóc, chị sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho em. Em cùng Dao Dao tỷ của em về trước đi, chị với Bắc Thần tỷ tỷ nói mấy câu.”

“Chị, đừng lâu như vậy không trở lại, có kỳ nghỉ chị liền trở về thăm em.” Lý Thiên Kiều xoa xoa nước mắt nghẹn ngào nói, cuối cùng em ôm Lý Thiên Hữu liền đi theo Tiết Dao Dao ra cửa.

“Dao Dao, lát nữa để Thiên Kiều ngồi xe trở về.” Lâm Bắc Thần xoay người nói với Tiết Dao Dao vừa muốn ra cửa, ý tứ của cô là muốn Tiết Dao Dao mang theo Lý Thiên Kiều đi ra ngoài chờ cô một lúc. Vừa nãy cô vẫn đều chăm chú nghe Lý Thiên Hữu nói với em gái, cô nghe ra Lý Thiên Hữu không yên lòng và không nỡ rời đi em gái, những câu nói đó khiến lòng cô chua xót, nghiêm túc ngẫm lại Lý Thiên Hữu thực sự rất không dễ dàng, 21 tuổi trên vai nàng đeo bao nhiêu trọng trách? Lâm Bắc Thần đột nhiên rất muốn vì nàng làm chút gì đó, tỷ như chiều cổ Lý Thiên Kiều. . .

Sau khi Tiết Dao Dao mang theo Lý Thiên Kiều rời khỏi, toàn bộ trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Lâm Bắc Thần và Lý Thiên Hữu, trong lúc nhất thời hai người đều không nói gì.

Lâm Bắc Thần đón nhận ánh mắt chăm chú của Lý Thiên Hữu nhìn Lý Thiên Hữu một hồi, tiếp đó cô đi tới trước người Lý Thiên Hữu, đưa tay xoa gương mặt nàng, chăm chú phác họa. Lý Thiên Hữu lảng lảng đứng, tùy ý động tác của Lâm Bắc Thần, nét mặt của Lâm Bắc Thần vẫn lạnh nhạt như cũ khiến nàng nhìn không ra ý nghĩ của cô, thế nhưng động tác mềm nhẹ đó cũng đang im lặng nói không nổi. . .

“Không cần chuẩn bị một chút sao? Em đã làm lỡ một nửa thời gian rồi.” Lâm Bắc Thần hỏi thần, buông tay xuống dịu dàng nói với Lý Thiên Hữu.

“Ừm, chỉ huy bảo em thay quần áo.” Lý Thiên Hữu ngoan ngoãn trả lời.

Lâm Bắc Thần đi tới bên giường đưa tay cầm lấy túi hành quân của Lý Thiên Hữu, cũng không nói, cô cau mày nghiêng đầu nhìn Lý Thiên Hữu. Ngực thầm nghĩ “Sao nặng như vậy? Vừa nãy thấy Lý Thiên Hữu rõ ràng chỉ dùng một tay mang theo.”

Lý Thiên Hữu nở nụ cười, nàng đi tới bên người Lâm Bắc Thần, dặt tay cô để cô ngồi ở trên giường, liền mở túi lấy ra toàn bộ trang bị phải mặc, mê thai phục, mũ bảo hiểm. Nàng cúi thường phục trên người, gương mặt thoáng nhìn Lâm Bắc Thần, nàng có chút xấu hổ, bởi vì phải làm nhiệm vụ nàng nhất định phải thay toàn bộ quần áo ngoại trừ đồ lót, thế nhưng Lâm Bắc Thần ngay trước mặt vẫn nhìn nàng, khiến nàng cảm thấy xấu hổ. Lâm Bắc Thần nhìn ra Lý Thiên Hữu quần bách, cô kéo khóe miệng tà ác nở nụ cười, cô thích nhìn dáng vẻ xấu hổ của Lý Thiên Hữu. . .

Lần này Lý Thiên Hữu thay quần áo phải tính là phá kỷ lục bình thường của nàng, vì không cho Lâm Bắc Thần nhìn chăm chăm nàng quá lâu, nàng vài giây liền đổi xong áo ba lỗ đặc chất sát người tiếp theo liền mặc vào áo khoác mê thai.

Sau khi Lý Thiên Hữu mặc quần áo từ tề sắp xếp hết thấy trang bị nàng lại khôi phục hình dạng lúc mới gặp gỡ Lâm Bắc Thần, chỉ là hiện tại trên mặt nàng không có vẽ màu điều. Lâm Bắc Thần hơi ngửa đầu nhìn Lý Thiên Hữu trước mặt vũ trang hạng nặng bỗng chốc uy vũ không ít, cô vươn tay giúp nàng chỉnh vạt áo một chút

“Thiên Hữu, mặc kệ em đi hoàn thành nhiệm vụ dạng gì, nhất định phải an toàn trở về, chị đợi em.” Lâm Bắc Thần đứng dậy ánh mắt nghiêm túc nhìn Lý Thiên Hữu nói rằng.

“Em sẽ, chị cũng chú ý an toàn, tuy Điền Chí Vĩnh đã không có uy hiếp, thế nhưng vẫn đề phòng tốt hơn.” Lý Thiên Hữu như trước lo lắng vấn đề an toàn của Lâm Bắc Thần, nàng dặn dò.

“Chuyện của chị em không cần lo lắng, chị sẽ xử lý tốt. Em nhớ kỹ, hiện tại không chỉ là có em gái của em, còn có chị, em phải chịu trách nhiệm vì lời nói của em, đừng để chị đợi lâu.”

“Bắc Thần, chị, chị là đáp ứng em sao? . . . a. . .” Lý Thiên Hữu kích động hỏi một nửa, Lâm Bắc Thần liền dùng môi niêm phong nàng, nàng vui vẻ ôm Lâm Bắc Thần vào lòng tập trung hôn trả. Bởi vì hai người cách giường rất gần, Lâm Bắc Thần hơi đẩy Lý Thiên Hữu liền ngã xuống trên giường, cô đè ở trên người Lý Thiên Hữu hôn môi, tay cũng không ngần ngại trực tiếp vào trong mê thai phục của Lý Thiên Hữu nắm ngực Lý Thiên Hữu.

“Bắc Thần, đừng, đừng như vậy. Không được, em phải xuất phát.” Lý Thiên Hữu cả người run lên, tại sao mỗi lần Lâm Bắc Thần tới thời khắc như vậy đều có vẻ bá đạo và cấp thiết như thế, nàng chuyển đầu không cho Lâm Bắc Thần tiếp tục hôn môi, nàng sợ tiếp tục như vậy chưa vài giây nàng thực sự sẽ chịu không nổi.

“Em nói, em và Hạ Phi đó đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Bắc Thần vừa nhẹ xoa bộ ngực của Lý Thiên Hữu, vừa cắn vành tai của Lý Thiên Hữu, hỏi.

“Không, không có gì, chúng em là bằng hữu.” Lý Thiên Hữu thực sự chịu không nổi Lâm Bắc Thần động tác như vậy, nàng thật muốn lý ngư đã định* một cái đứng lên, thế nhưng nàng sợ nàng hơi có vô ý sẽ làm thương đến Lâm Bắc Thần, bắt buộc dĩ đành cắn môi gắng gượng. . .

(*lý ngư đã định: 1 động tác võ thuật, khi nằm trên mặt đất, dùng lực tay, chân, lưng để bật đứng dậy.)

“Hừ!” Lâm Bắc Thần dùng mũi nặng nề hừ một tiếng, “Em để Thiên Kiều gọi hần là anh rể, còn dám nói không có gì?” Lâm Bắc Thần chuyển miệng qua cắn cổ của Lý Thiên Hữu, không nhẹ không nặng cắn.

“Thực không có, Thiên Kiều có thể là nghe cô hai nói cái gì, em không bảo em ấy gọi như vậy.” Lý Thiên Hữu thực sự chịu không nổi cảm giác bị Lâm Bắc Thần làm cho có chút đau còn có chút ngứa. Nàng lấy tay cố định vai Lâm Bắc Thần thật lòng nói với Lâm Bắc Thần.

“Tốt nhất không có, chị nói cho em, Lý Thiên Hữu! Em từ trong ra ngoài đều là người của Lâm Bắc Thần, cũng chỉ có thể là người của Lâm Bắc Thần.” Lâm Bắc Thần trên cao nhìn xuống Lý Thiên Hữu, vẻ mặt của cô cực kỳ nghiêm túc, giống như là nữ vương lên tiếng ra lệnh, khí phách mười phần.

Lý Thiên Hữu vừa định tiếp lời cam đoan, chợt nghe thấy mũi bảo hiểm bị vút tại bên giường truyền đến âm hưởng, Lý Thiên Hữu nhanh chóng buông Lâm Bắc Thần đưa tay cầm lấy mũi bảo hiểm đội ở trên đầu.

“Chỉ huy, tôi đã chuẩn bị xong, lại quay về phòng làm việc tìm ngài sao?”

“Tốt, ta liền tới đây.”

“Rõ!” Lý Thiên Hữu nói xong, nàng tháo xuống mũi bảo hiểm, chậm rãi quay đầu ngẩng nhìn Lâm Bắc Thần nói: “Xong rồi, vừa nãy chúng ta, chúng ta nói sẽ không bị chỉ huy nghe qua đi?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nữ vương rốt cục thông suốt, hai người rốt cục cùng một chỗ, tuy rằng đường còn rất dài dằng dặc, nhưng ít nhất đó là một khởi đầu tốt. . .

Các đồng học thả pháo chúc mừng một chút đi, ha ha. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Xa nhau? . . .

Lý Thiên Hữu tháo xuống mũi bảo hiểm ngẩng nhìn Lâm Bắc Thần nói: “Xong rồi, vừa nãy chúng ta, chúng ta nói sẽ không bị chỉ huy nghe qua đi?”

Nghe xong Lý Thiên Hữu nói, Lâm Bắc Thần không cho là đúng cười cười, cô đứng dậy từ trên người Lý Thiên Hữu, đứng dậy thuận tiện cũng kéo Lý Thiên Hữu. Hai người mặt đối mặt đứng, Lâm Bắc Thần bắt đầu chăm chú tỉ mỉ giúp Lý Thiên Hữu chỉnh lý mê thai phục bị cô áp có chút mất trật tự.

Đôi mắt Lâm Bắc Thần biểu hiện ôn nhu như vậy, Lý Thiên Hữu thẳng sống lưng đứng không nhúc nhích, nàng chăm chú nhìn trước mặt Lâm Bắc Thần động tác mềm nhẹ, nàng rất thích cảm giác ấm áp lúc này, hình dạng Lâm Bắc Thần ôn nhu cực kỳ giống vợ nhỏ săn sóc trưởng phu. Nghĩ vậy Lý Thiên Hữu hé miệng nở nụ cười.

Lâm Bắc Thần ngẩng đầu gặp Lý Thiên Hữu khuôn mặt tươi cười, cô lùi về sau mấy bước, lấy ra điện thoại di động quay về Lý Thiên Hữu đang hé miệng cười khúc khích nhân chụp. Nói tiếp: “Được rồi, tuy rằng người thoát nhìn ngơ ngác ngây ngốc, bắt quá mặc quần áo này vẫn đẹp.” Lâm Bắc Thần hướng về phía Lý Thiên Hữu giờ giờ lên điện thoại di động trong tay, ngẩng cổ nghịch ngợm cười.

Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần trước mặt lời nói dí dỏm, nhìn bộ dáng cô ngẩng cổ khiêu mị, Lý Thiên Hữu “Xi” một tiếng bật cười. Khuôn mặt Lâm Bắc Thần ít có biểu tình phong phú như thế, như vậy nàng thấy ngược lại có chút khả ái. Lý Thiên Hữu ma xui quỷ khiến nhào tới ôm lấy Lâm Bắc Thần, nàng dán vào tai Lâm Bắc Thần ôn nhu nói: “Bắc Thần, chị thật xinh đẹp, em rất thích chị.” Lúc này Lý Thiên Hữu một bộ mê gái.

Lâm Bắc Thần bị cử động đột nhiên của Lý Thiên Hữu sợ hết hồn, sau đó lại nghe thấy Lý Thiên Hữu tự xưng bày tỏ, làm cô có chút thẹn thùng. Cô đưa tay nhẹ nhàng đẩy Lý Thiên Hữu thoát khỏi nàng ôm ấp, trách mắng trừng nàng một chút, liền đi đến bên giường bắt đầu gấp quần trang Lý Thiên Hữu vừa thay. . .

Lý Thiên Hữu hai ba lần thu dọn tốt túi hành quân của mình, nàng ngẩng đầu liền thấy Lâm Bắc Thần đang bê quần trang được cô gấp có góc có cạnh nhìn nàng. Lý Thiên Hữu vươn tay đi tiếp, lại bị Lâm Bắc Thần tránh đi.

“Bộ quần trang này chị lưu lại rồi.” Ngữ khí của Lâm Bắc Thần không cho cự tuyệt.

“Ách. . .” Lý Thiên Hữu nhất thời không hiểu ý tứ của Lâm Bắc Thần, nàng há miệng nói: “Nếu như chị thích quần trang này, trở về em gửi cho chị một bộ mới, bộ này em đã mặc hai năm rồi.” Nói xong nàng lại duỗi tay ra.

“Chị chỉ muốn bộ này của em, em có cho hay không?” Lâm Bắc Thần nguyên bản diện vô biểu tình lại lộ ra một chút không hài lòng.

“Cho, chị thích cái gì em đều cho.” Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần tựa hồ muốn tức giận, vội vã lấy lòng nói. Nàng hiểu được dụng ý của Lâm Bắc Thần, lòng nhịn không được hạnh phúc. Nàng đứng dậy đưa tay kéo Lâm Bắc Thần nhẹ nhàng nói: “Sau khi em đi chị phải chú ý an toàn, hảo hảo chiều cổ bản thân. Chờ em trở về.”

Lâm Bắc Thần không lên tiếng trả lời nàng, tùy ý Lý Thiên Hữu chăm chú ôm mình, mỗi lần Lý Thiên Hữu ôm cô như vậy, cô liền có thể cảm giác được an toàn rất chân thật, cũng chỉ có Lý Thiên Hữu ở đây cô mới có thể nhận được. Cô muốn lên tiếng giữ lại nàng, thế nhưng cô biết Lý Thiên Hữu thân là quân nhân vô luận như thế nào cũng sẽ không lưu lại. . .

Bạn cũng sẽ thích

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ (Bộ 1) bởi vientucmo

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ...

Bởi vientucmo

52.1K 2.3K

Tác phẩm: Yêu Thương (Bộ 1)

Tác giả: Vô Nhân Lĩnh Thủ

Thể loại: GL, hiện đại, cảnh sát nằm vùng, ngược, HE.

Trạng thái: Editing

Nhân vật: Vương Lệ Ni (Viên Quỳnh) x Ngô Phong, cùng với sự hợp tác của dàn diễn viên phụ.

Nguồn QT: BachHopTT

*Q

[BH] [EDIT] Yêu nữ thủ trường bởi EvNguyen

[BH] [EDIT] Yêu nữ thủ trường

Bởi EvNguyen

59.5K 3.4K

Nghiêm chỉnh viên chức cùng nữ thần thủ trường

Một nữ tử yêu nghiệt làm cách nào hòa tan đại băng sơn

2cp 2 phong cách.

Thể loại: bách hợp, hiện đại, 1x1, ông trời tác hợp cho nó ngọt văn

[EDIT][BH] Ái Tình (Quy Đồ) bởi ziney7612

[EDIT][BH] Ái Tình (Quy Đồ)

Bởi ziney7612

36K 3.2K

Tên tác phẩm: Ái Tình (Quy Đồ)

Tác giả: Nhược Hoa Từ Thụ

Thể loại: Đô thị tình duyên, sủng, ngọt, giới giải trí, kiếp trước kiếp này, 1x1, HE

Dịch giả: QT

Editor: Lạc Thủy Vô Tâm

P/s: MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI EDIT...MÌNH CHỈ LÀ NGƯỜI POST THUI NHÉ...CHÚ Ý GIÙM MÌNH...CẢM ƠN

[BH] [EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên - Hiểu Bạo bởi daodinhluen

[BH] [EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên...

Bởi daodinhluen

7.3K 467

Tên truyện: Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên

Tác giả: Hiểu Bạo

Thể loại: Bách hợp, huyết tộc, tương ái tương sát, HE

Tình trạng: Hoàn

Edit: MineIsMyLife,

Tốc độ: lết, đang làm bt lớn + cbi thi giữa kỳ ^^ các bạn thông cảm ha :“

Truyện post song song cùng với BGT

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit] bởi esleytran

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit]

Bởi esleytran

10.4K 1K

Đây là một đoạn chuyện xưa bắt đầu từ khi một tiểu hồ ly vô cùng yêu nghiệt gặp được một nữ tử nữ nhân nam trang trong ngôi miếu đồ nát

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ là Thường Hoan Hi - Tà Tà Khán bởi TT31KK

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ...

Bởi TT31KK

16.6K 769

Duyên phận a, nếu không có từ này, chắc có lẽ cậu vẫn là Thư Triển Nhan, và tôi vẫn sẽ

là Thường Hoan Hi.

Ở cạnh nhau a, chẳng phải đó là việc hai ta vẫn luôn làm từ khi cả hai vẫn còn là hai cô

nhóc sao?

Hiểu nhau a, chẳng phải chúng ta là những người hiểu đối phương nhiều hơn bất cứ

người nào sao?

Tình yêu a, chẳng phải tình yêu sẽ xuất phát từ những lúc ta không ngờ tới sao?

Vậy thì còn gì giữa chúng ta không chứng minh chúng ta là người yêu của nhau hả, di

của tôi?

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc bởi ShiroInu6

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênhh...

Bởi ShiroInu6

43.9K 3.6K

Tác phẩm: Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc

Tên gốc: 六年的等待----我们迎来了幸福

Tác giả: Cầm gian đích luật động (琴间的律动)

Editor: shiroinu980, M.C

Giới thiệu: Bộ này là thực văn, tác giả kể về câu chuyện của chính cô ấy, gặp được Yen và những người bạn vô cùng tuyệt vời. Tình yêu giữa họ thật sự

rất rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến mình cảm thấy dường như không hề có một chút tỳ vết nào, họ yêu nhau bằng tất cả sự chân thành và tin tưởng, trao nhau cả trái tim mình. Tình tiết truyện nhẹ nhàng như một bản hòa tấu giữa tiếng đàn du dương trầm bổng của dương cầm và vĩ cầm. Vì là truyện có thực nên tất nhiên họ sẽ phải trải qua nhiều sóng gió để có thể cập được bến bờ hạnh phúc cùng nhau, nhưng sẽ không có xô máu chó nào hắt vào mặt bạn nên cứ an tâm nhảy hố nhé!

Chú ý: Truyện này là cái hồ không đáy, tác giả vẫn còn viết tiếp về cuộc sống của 2 người, đã viết từ 2012-nay rồi, nghĩa là mình không thể edit hoàn được bộ này. Vậy nên đừng ai đòi hoàn nha, nhảy hố thì nhảy luôn nha :v

Lý Thiên Hữu chăm chú ôm Lâm Bắc Thần vào trong ngực, nâng tham lam hít lấy hương vị thuộc về Lâm Bắc Thần, nàng muốn dùng vài giây ngắn ngủi này tận hết khả năng nhớ kỹ Lâm Bắc Thần, nhớ kỹ âm dung tiểu mạo của cô, nhớ kỹ của hương vị của cô. . .

“Nhiệm vụ của em, sẽ rất nguy hiểm sao?” Lâm Bắc Thần vui mặt vào căn cổ của Lý Thiên Hữu lo lắng hỏi.

Lý Thiên Hữu giờ tay mềm nhẹ vuốt mái tóc dài của Lâm Bắc Thần, chần chờ một chút nói: “Có thể.”

Cảm giác được Lâm Bắc Thần khẩn trương nàng mau chóng nói tiếp: “Chúng em làm nhiệm vụ toàn bộ tiểu đội đều cùng một chỗ, hơn nữa bọn họ đều là tinh anh tinh nhuệ. Chị yên tâm, không có sơ xuất, em nhất định sẽ an toàn trở về tìm chị.”

“Thiên Hữu, cho tới bây giờ em cũng chưa từng nói cho chị, em tại bộ đội là làm cái gì?” Lâm Bắc Thần ngẩng đầu chăm chú nhìn Lý Thiên Hữu nói, nếu cô lựa chọn cùng Lý Thiên Hữu một chỗ, những chuyện tình ban đầu cô không muốn biết lúc này cô muốn biết, cũng nhất định phải biết, nếu không đến khi Lý Thiên Hữu rời khỏi rồi, ở đây ngày đêm chờ đợi cô không xác định bản thân có thể làm một ít suy đoán phí công hay không. . .

Lý Thiên Hữu giờ lên tay trái từ trên cánh tay kéo xuống băng tay đặc chủng liên đội giao cho Lâm Bắc Thần, nàng rõ ràng nói: “Trung Quốc lục quân khu XX bộ đội đặc chủng Mãnh Hồ đội ba, nhị cấp sĩ quan Lý Thiên Hữu.” Nói xong Lý Thiên Hữu một nghiêm kính một cái quân lễ tiêu chuẩn cho Lâm Bắc Thần.

Lâm Bắc Thần nghe bốn chữ 'bộ đội đặc chủng' nhũu mày, cô vuốt băng tay khắc họa bức tranh đầu hổ phi thường hung mãnh, ngẩng đầu nhũu mày nhìn Lý Thiên Hữu.

“Hiện tại em không phải một mình, tới lúc nào cũng đừng quên còn chị ở thành phố A chờ em” Lâm Bắc Thần đưa tay kéo tay Lý Thiên Hữu kính quân lễ nắm ở trong tay, ngữ khí biến đổi: “Chính em giữ gìn đi! Ngược lại nếu như bị thương cũng đừng trở về.”

“Yên tâm đi, em sẽ chăm sóc tốt chính mình. Có điều. . .” Lý Thiên Hữu hơi chần chờ nhìn Lâm Bắc Thần, thấp giọng nói: “Có điều, nếu như em không về được, chị cũng đừng trách em. Còn có, đến lúc đó phải phiền phức chị giúp em chiếu cố Thiên Kiều, được không?”

“Không được! ! !” Lâm Bắc Thần nhũu mày lạnh mặt nói.

Lý Thiên Hữu thở dài, nàng cong thắt lưng nhặt lên túi hành quân vác trên vai. Nếu nàng không đi thì thực sự tới không kịp, ban đầu nàng không muốn nói cho Lâm Bắc Thần những điều này, thế nhưng nếu Lâm Bắc Thần đồng ý làm người yêu nàng, những sự thực này phải để chị ấy hiểu rõ. Nàng không dám hứa chắc có thể an toàn trở về, nàng phải để trong lòng Lâm Bắc Thần rõ ràng người giao du với chị rất cuộc là một loại tình huống thế nào. Nàng đã ích kỷ một lần, nàng không thể lại gạt Lâm Bắc Thần ích kỷ lần thứ hai. . .

Lý Thiên Hữu đường hoàng ra dáng lại kính một quân lễ cho Lâm Bắc Thần, liền không quay đầu lại đi ra gian phòng, chỉ lưu lại một bóng lưng thẳng tắp mà kiên định cho gian phòng cô tịch và Lâm Bắc Thần đứng thẳng trong phòng. . .

Lý Thiên Hữu đi rồi, nàng bước tiến kiên định cũng không quay đầu lại rời khỏi tầm mắt của Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần sững sờ đứng ở trong phòng, một tiếng đóng cửa đó trực tiếp chấn động ở trong đáy lòng của cô, đột nhiên một trận đau buốt tàn lụi, từ trái tim tập kích đến toàn thân. . .

Lâm Bắc Thần nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, cô hướng về phía cửa phòng tê thanh lực kiệt hô:

“Lý Thiên Hữu, em khôn nạn!”

Lý Thiên Hữu ra khỏi gian phòng bước nhanh đi đến nhà lớn, nàng không dám dừng lại cước bộ, cũng không dám quay đầu lại. Khi nàng nghe tiếng gào của Lâm Bắc Thần, nàng chần chờ bước chân, nước mắt 'xoạt' bỗng chốc theo gương mặt chảy xuống, cùng Lâm Bắc Thần một chỗ từng tí từng tí không ngừng xoay chuyển trong đầu nàng, mối tình đầu 21 tuổi lúc hai người mới vừa xác lập quan hệ yêu đương lại phải chia lìa, đây là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào. Nàng thực sự rất muốn cái gì cũng không quản, chạy về bên người Lâm Bắc Thần, nàng chỉ muốn an tĩnh bảo vệ Lâm Bắc Thần an toàn. Thế nhưng nàng không thể, Lý Thiên Hữu hung hăng lau đi nước mắt không ngừng tuôn ra trên mặt, chạy băng băng về phía địa điểm chỉ huy chỉ thị. . .

Mãi đến khi nghe tiếng máy bay nổ vang rền Lý Thiên Hữu mới hồi phục tinh thần lại, nàng nghe thấy cánh quạt to lớn mang theo kinh phong, lên tinh thần, mặc kệ trong lòng cỡ nào không muốn ở trên máy bay, tất cả đều phải trở lại lúc ban đầu, thân là một quân nhân, lợi ích cá nhân cùng quốc gia, sứ mệnh nhân dân giao cho căn bản là không thể sánh bằng. . .

“Em ấy đi rồi hả?” Tiết Dao Dao mang theo Lý Thiên Kiều trở về tìm Lâm Bắc Thần, nàng thấy tay Lâm Bắc Thần đang cầm quân trang ánh mắt thất lạc ngồi yên tại trên giường, lên tiếng hỏi.

Lâm Bắc Thần bình phục tâm tình của mình, ngẩng đầu gật gật đầu với Tiết Dao Dao, sau đó liền đứng lên thu băng tay Lý Thiên Hữu đặt trên quân trang vào trong túi.

“Đi thôi.” Quay sang nói với hai người Lâm Bắc Thần liền dẫn đầu đi ra gian phòng.

Tiết Dao Dao nghiêng đầu thoáng nhìn Lý Thiên Kiều, nằng le lưỡi với Lý Thiên Kiều, liền kéo Lý Thiên Kiều đuổi kịp Lâm Bắc Thần lại khỏi phục bộ dầm băng sơn.

Hai chiếc xe theo đường cũ trở về thành phố, Audi như trước là Tiết Dao Dao lái, bên trong ngồi Lâm Bắc Thần và Lý Thiên Kiều. La Quân cùng Lý Tiểu Cương lái Mercedes theo ở phía sau. Phân phối như lúc tối, chẳng qua là trong Audi thiếu một Lý Thiên Hữu.

Tiết Dao Dao đặt trong xe âm nhạc nhẹ, ba người an tĩnh nghe, ai cũng không nói câu nào. Lâm Bắc Thần đeo kính râm ngồi ở phó lái xe, trên đầu gối của cô đặt bộ quần trang kia, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe xuất thần. Mà Lý Thiên Kiều ngồi ở phía sau có lẽ là khốc một mồi, tựa lưng vào ghế ngồi ngủ.

“Làm sao vậy? Một bộ râu rĩ không vui, luyến tiếc?” Tiết Dao Dao từ trong gương chiếu hậu liếc nhìn Lý Thiên Kiều ngồi phía sau, liền hạ giọng nói với Lâm Bắc Thần.

“Tớ đang suy nghĩ em ấy rốt cuộc đi làm loại nhiệm vụ gì?” Lâm Bắc Thần nhàn nhạt đáp, tựa đầu ở trên ghế, cả người thả lỏng ra. Biểu tình có chút lười biếng này ánh tại trong đương quang buổi chiều, biến mất lãnh ngạo trời sinh của cô, cả người liền nhu hòa lên.

“Thế nào? Em ấy nói cái gì với cậu?”

“Em ấy nói, nếu như em ấy không về, nhờ tớ giúp em ấy chiều cổ em gái.” Lâm Bắc Thần quay đầu chỉ chỉ Lý Thiên Kiều ngồi phía sau.

“Cậu nói như thế nào?” Tiết Dao Dao đánh tay lái về bên phải, quay đầu nhìn Lâm Bắc Thần.

“Tớ không đồng ý, vì sao tớ phải giúp em ấy chiều cổ em gái chứ? Vì sao em ấy không thể trở về tự mình chiều cổ?” Thanh âm của Lâm Bắc Thần cao một đoạn. Cách vài giây cô nói tiếp: “Tớ phải làm em ấy hiểu rõ nỗi lo về sau, như vậy có lẽ ở thời điểm em ấy gặp phải nguy hiểm, em ấy sẽ dùng hết toàn lực muốn sống sót.” Lúc này Lâm Bắc Thần lại quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, tiếng nói của cô nhẹ nhẹ.

“Kỳ thực, cậu nên đáp ứng em ấy. Mặc kệ em ấy có thể an toàn trở về hay không, em ấy cũng chỉ còn lại em gái duy nhất này, đặt em gái ở đây, em ấy trước sau không yên lòng.” Tiết Dao Dao thay đổi biểu tình, quay đầu nhìn gò má Lâm Bắc Thần. Ngữ khí nghiêm túc nói tiếp: “Nếu như tớ không đoán sai, em ấy nhất định là thường xuyên tiếp xúc cùng tử vong.”

Nghe xong Tiết Dao Dao nói Lâm Bắc Thần rõ ràng sùng sốt một chút, cô vô lực dựa về trên ghế. Chậm rãi nói: “Tớ đáp ứng em ấy rồi.”

“Đáp ứng yêu đương với em ấy, đáp ứng làm người yêu em ấy.” Nói xong nói cô móc ra băng tay trong túi đưa cho Tiết Dao Dao nhìn.

“A, Bắc Thần, tớ thật sự không biết hiện tại tớ là nên thay cậu vui vẻ, hay phải thay cậu thờ dài.” Nói chuyện, nàng ném băng tay trở về trong lòng Lâm Bắc Thần. Cái băng tay này về đầu mảnh hổ đồng bắc nàng không thể quen thuộc hơn nữa, toàn bộ Trung Quốc duy nhất một đơn vị có nữ bộ đội đặc chủng, cũng chỉ là tại 5 năm trước đặc biệt tuyển một đội nữ bộ đội đặc chủng, không nghĩ tới tại đây duyên phận một phần ngàn lại để Lâm Bắc Thần đụng phải.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, đội em ấy làm nhiệm vụ quay về bộ đội, tớ nghĩ biện pháp cho cậu đi thăm em.”

“Không có gì, ban đầu cũng có nghĩ đến em ấy sẽ không phải một quân nhân bình thường, nghĩ em ấy một thân bản lĩnh cũng sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện gì.”

“Nghĩ như vậy là được rồi, đi đâu?” Tiết Dao Dao thoáng nhìn dần nhiều đường cái. Thời gian hai người vừa nói chuyện, xe đã lái vào khu vực thành thị.

“Tớ quay về công ty, còn có chút chuyện phải xử lý.”

“Vậy em ý?” Tiết Dao Dao chỉ chỉ Lý Thiên Kiều ngồi sau, hỏi.

“Theo tớ, chuyện xong xuôi tớ dẫn em đi ăn, sáng sớm ngày mai đưa em quay về trường học nữa.”

“Ồi, không phải mặc kệ sao? Thế nào còn muốn mang theo bên mình chứ? Ha ha, Bắc Thần, lúc này tớ thực nghĩ cậu thay đổi. . .” Tiết Dao Dao bĩu môi cười.

Lâm Bắc Thần trừng nàng không nói, nói là mặc kệ, có thể mặc kệ sao? Hiện tại đừng nói Lý Thiên Kiều là một đại cô nương đã hiểu chuyện, chính là Lý Thiên Hữu ném cho cô một em bé chưa cai sữa, cô cũng phải chăm nom thật tốt cho đứa bé cô chấp này.

“Cũng đúng, cũng không phải người ngoài, tính ra em ấy có thể là em vợ của cậu.” Vừa nói chuyện Tiết Dao Dao liền khanh khách che miệng cười rộ lên.

“Cẩn thận lái xe.” Lâm Bắc Thần trầm mặt rống Tiết Dao Dao, người này mặc kệ lúc nào cũng không quên đùa giỡn. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: sẽ có một đoạn ngắn ly biệt, đại gia chó vội. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chiếu cố . . .

Tiết Dao Dao vẫn chạy xe đến trước cao ốc tập đoàn Lâm thị, nhìn Lâm Bắc Thần mang theo Lý Thiên Kiều mất buồn ngủ mông lung vào cửa cao ốc, nàng mới lái xe rời khỏi.

Lâm Bắc Thần dẫn Lý Thiên Kiều vào trong phòng ngủ văn phòng của cô, gian phòng ngủ này hoàn toàn là không gian tư nhân của cô, để lúc bình thường công tác mệt mỏi, ở bên trong nghỉ ngơi một chút. Lâm Bắc Thần là một người phi thường yêu sạch sẽ, thậm chí có thể nói còn có chút khiết phích, mấy người thư ký theo bên cô đều rất ít tiến vào phòng ngủ này, ngoại trừ bản thân cô, cũng chỉ có Lý Thiên Hữu dùng qua phòng tắm trong phòng ngủ một lần. Lúc này cô có thể để em gái Lý Thiên Hữu ngủ ở trên giường của mình, cũng đã đủ để chứng minh hiện tại cô thật lòng đối với Lý Thiên Hữu. . . .

Dàn xếp tốt Lý Thiên Kiều, Lâm Bắc Thần trầm mặt ngồi trở lại văn phòng, cô từ trong tủ bảo hiểm lấy ra một túi văn kiện đặt ở trên bàn. Trong này chứa đều là một ít chứng cứ phạm tội của Lâm Thiên Hoa, liên quan tới Lâm Thiên Hoa hại ba ba cô, những thứ này là Lâm Chí Viễn giao cho cô. Mà còn lại đều là cô tìm người điều tra tới.

Lâm Bắc Thần tỉ mỉ lật xem, qua khoảng chừng nửa giờ. Cô chỉ lấy ra tư liệu gia gia cho cô về tai nạn xe cộ của ba ba, cất vào trong túi văn kiện một lần nữa đặt lại vào tủ bảo hiểm. Sự tình đã trôi qua nhiều năm như vậy, chuyện này cô không muốn lại lấy ra làm văn nữa, một là cô sợ ba ba mình sẽ bị thương tâm, hai là nếu như sự tình ra ngoài ánh sáng sợ là sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với Lâm thị.

Lần này Lâm Bắc Thần là muốn khiến Lâm Thiên Hoa trọn đời không thể xoay người, chỉ bằng trong tay cô có những tư liệu về Lâm Thiên Hoa buôn lậu thuốc phiện là có thể đánh chết ông ta. Phải biết rằng những tư liệu này một khi rơi vào trong tay cảnh sát, Lâm Thiên Hoa mặc dù có bao nhiêu bản lĩnh, cũng chỉ có thể chờ cảnh sát toàn bộ Trung Quốc phát lệnh truy nã ông ta. Khi đó coi như là khiến ông ta không chết cũng sẽ khiến ông ta mỗi ngày trôi qua trốn trốn tránh tránh, sinh hoạt không phải người. . .

Lâm Bắc Thần thu cẩn thận tư liệu, cô từ trong túi lấy ra điện thoại di động tư dụng của mình, bước đi thông thả đến trước cửa sổ sát đất, ấn xuống một chùm chữ số.

“Sự tình làm thế nào rồi?” Lâm Bắc Thần đứng ở phía trước cửa sổ bình thân hỏi, thanh âm kia không thêm bất kì cảm xúc nào vô hình trung lộ ra một loại cảm giác ngọt ngào.

“Trưa mai chỗ cũ, cô lấy đồ vật đi, tìm cơ hội giao cho cảnh sát.”

“Tôi không sao.” Lâm Bắc Thần dừng một chút còn nói: “Sau khi sự tình giải quyết anh trực tiếp trở về đi, tôi sẽ bảo người chuyển tiền vào sổ của anh.” Nói xong cô cũng không chờ đối phương phản ứng, liền cắt đứt điện thoại.

Lâm Bắc Thần đứng phía trước cửa sổ một hồi, cô xem thời gian liền đi về phía phòng ngủ.

Lâm Bắc Thần vào phòng ngủ, liền nhìn thấy Lý Thiên Kiều tay đang cầm quần trang của Lý Thiên Hữu vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên giường xuất thần. Về mặt thất lạc mặc dù không có lại rơi nước mắt nữa, nhưng cũng khiến người ta nhìn đau lòng.

Bạn cũng sẽ thích

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ (Bộ 1) by vientucmo

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ...

By vientucmo

52.1K 2.3K

Tác phẩm: Yêu Thương (Bộ 1)

Tác giả: Vô Nhân Lĩnh Thủ

Thể loại: GL, hiện đại, cảnh sát nằm vùng, ngược, HE.

Trạng thái: Editing

Nhân vật: Vương Lệ Ni (Viên Quỳnh) x Ngô Phong, cùng với sự hợp tác của dàn diễn viên phụ.

Nguồn QT: BachHopTT

*O

[BH TT- EDIT] [HĐ] Yêu nữ thủ trưởng by EvNguyen

[BH TT- EDIT] [HĐ] Yêu nữ thủ trưởng

By EvNguyen

59.5K 3.4K

Nghiêm chỉnh viên chức cùng nữ thần thủ trưởng

Một nữ tử yêu nghiệt làm cách nào hòa tan đại băng sơn

2cp 2 phong cách.

Thể loại: bách hợp, hiện đại, 1x1, ông trời tác hợp cho nó ngọt văn

[EDIT][BH TT] Ái Tình (Quy Đồ) by ziney7612

[EDIT][BH TT] Ái Tình (Quy Đồ)

By ziney7612

36K 3.2K

Tên tác phẩm: Ái Tình (Quy Đồ)

Tác giả: Nhược Hoa Từ Thụ

Thể loại: Đô thị tình duyên, sủng, ngọt, giới giải trí, kiếp trước kiếp này, 1x1, HE

Dịch giả: QT

Editor: Lạc Thủy Vô Tâm

P/s: MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI EDIT...MÌNH CHỈ LÀ NGƯỜI POST THUI NHÉ....CHÚ Ý GIÙM MÌNH...CẢM ƠN

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên - Hiểu Bạo by daodinhluen

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên...

By daodinhluen

7.3K 467

Tên truyện: Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên

Tác giả: Hiểu Bạo

Thể loại: Bách hợp, huyết tộc, tương ái tương sát, HE

Tình trạng: Hoàn

Edit: MineIsMyLife,

Tốc độ: lết, đang làm bt lớn + cbi thi giữa kỳ ^^ các bạn thông cảm ha :“

Truyện post song song cùng với BGT

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit] by esleytran

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit]

By esleytran

10.4K 1K

Đây là một đoạn chuyện xưa bắt đầu từ khi một tiểu hồ ly vô cùng yêu nghiệt gặp được một nữ tử nữ phần nam trang trong ngôi miếu đổ nát

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ là Thường Hoan Hi - Tà Tà Khán by TT31KK

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ...

By TT31KK

16.6K 769

Duyên phận a, nếu không có từ này, chắc có lẽ cậu vẫn là Thư Triển Nhan, và tôi vẫn sẽ

là Thường Hoan Hi.

Ở cạnh nhau a, chẳng phải đó là việc hai ta vẫn luôn làm từ khi cả hai vẫn còn là hai cô

nhóc sao?

Hiểu nhau a, chẳng phải chúng ta là những người hiểu đối phương nhiều hơn bất cứ

người nào sao?

Tình yêu a, chẳng phải tình yêu sẽ xuất phát từ những lúc ta không ngờ tới sao?

Vậy thì còn gì giữa chúng ta không chứng minh chúng ta là người yêu của nhau hả, di

của tôi?

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc by ShiroInu6

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh...

By ShiroInu6

43.9K 3.6K

Tác phẩm: Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc

Tên gốc: 六年的等待----我们迎来了幸福

Tác giả: Cẩm gian đích luật động (琴间的律动)

Editor: shiroinu980, M.C

Giới thiệu: Bộ này là thực văn, tác giả kể về câu chuyện của chính cô ấy, gặp được Yen và những người bạn vô cùng tuyệt vời. Tình yêu giữa họ thật sự rất rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến mình cảm thấy dường như không hề có một chút tỳ vết nào, họ yêu nhau bằng tất cả sự chân thành và tin tưởng, trao nhau cả trái tim mình. Tình tiết truyện nhẹ nhàng như một bản hòa tấu giữa tiếng đàn du dương trầm bổng của dương cầm và vĩ cầm. Vì là truyện có thực nên tất nhiên họ sẽ phải trải qua nhiều sóng gió để có thể cập được bến bờ hạnh phúc cùng nhau, nhưng sẽ không có xô máu chó nào hắt vào mặt bạn nên cứ an tâm nhảy hố nhé!

Chú ý: Truyện này là cái hố không đáy, tác giả vẫn còn viết tiếp về cuộc sống của 2 người, đã viết từ 2012-nay rồi, nghĩa là mình không thể edit hoàn được bộ này. Vậy nên đừng ai đợi hoàn nha, nhảy hố thì nhảy luôn nha :v

Lâm Bắc Thần đi tới trước người em, khom người cầm lấy quân trang của Lý Thiên Hữu ngữ khí mềm nhẹ nói:

“Đi thôi, chúng ta đi ăn.”

Lý Thiên Kiều ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Thần rồi ngây ngốc gật đầu, Lâm Bắc Thần cung chiêu xoa xoa tóc em liền kéo em đứng dậy.

“Làm sao vậy? Nhớ chị em?” Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Kiều cúi đầu, một chút tinh thần phấn chấn cũng không có, nhin không được lên tiếng hỏi. Thế nhưng Lý Thiên Kiều đi theo phía sau cô vẫn cúi đầu một câu cũng không nói.

“Sau này có chuyện gì thì nói với chị, chị em không ở bên cạnh em, chị tới chiếu cố em.” Lâm Bắc Thần tận lực khiến ngữ khí của mình thân thiết chút, nói xong trên gương mặt xinh đẹp của cô cũng hiện lên mỉm cười.

“Bác Thần tỷ tỷ, em không sao.” Lý Thiên Kiều cảm kích nhìn Lâm Bắc Thần.

“Đi thôi, muốn ăn cái gì? Com Trung? Com Tây hay hải sản?” Lâm Bắc Thần hầu như nói toàn bộ những gì có thể nghĩ đến, cô vừa hỏi vừa thu thập đồ trên bàn làm việc. Liền thấy cô xếp quần trang của Lý Thiên Hữu vào trong một túi xách tay, còn nhét văn kiện vừa này chuẩn bị ra vào trong túi da, sau đó mang theo laptop dẫn Lý Thiên Kiều đi ra văn phòng.

Lâm Bắc Thần lên Mercedes của cô, để Lý Thiên Kiều ngồi ở phó lái xe, cô nhìn mấy người La Quân lên một cái xe khác liền thu hồi ánh mắt quay đầu nhìn Lý Thiên Kiều. Cô đưa tay thắt dây an toàn cho Lý Thiên Kiều, liền từ trong ngăn kín lấy ra bộ điện thoại Lý Thiên Hữu từng sử dụng.

Lâm Bắc Thần thoáng nhìn điện thoại di động trong tay, cô suy nghĩ một chút lại thả trở lại. Ban đầu cô là muốn cho Lý Thiên Kiều dùng, như vậy về sau hai người cũng dễ dàng thuận tiện liên hệ. Thế nhưng khi nhìn thấy điện thoại di động cô lại thay đổi chủ ý, thứ Lý Thiên Hữu dùng qua cô có chút luyến tiếc để cho người khác dùng, cô quyết định mua một bộ nữa cho Lý Thiên Kiều.

Bữa tối Lâm Bắc Thần dẫn Lý Thiên Kiều đi hiệu ăn kiểu Tây, cô gọi một bàn đồ vật bé gái đều thích ăn. Cô ăn mấy miếng liền bắt đầu nhìn Lý Thiên Kiều nghiêm túc ăn thức ăn, còn thỉnh thoảng sửa lại tư thế sử dụng dao nĩa của em.

Lý Thiên Kiều là một cô bé rất dịu dàng ít nói, giống như Lý Thiên Hữu nói không nhiều lắm. Lý Thiên Hữu làm cho người ta cảm giác tuy rằng cũng rất dịu dàng ít nói, nhưng khí chất ẩn trong người nàng là một luồng khí thế ác liệt. Mà Lý Thiên Kiều thì lại khác, vẫn vẫn tĩnh tĩnh một bộ thực nữ. Quần áo học sinh sạch sẽ gọn gàng, nụ cười có chút ngưng đọng, làm cho người ta cảm giác rất thoải mái. Hai người ở chung mấy tiếng đồng hồ, Lâm Bắc Thần nghĩ cô rất thích Lý Thiên Kiều như vậy. Không biết có phải bởi vì đối phương là em gái Lý Thiên Hữu hay không.

Ăn xong cơm tối Lâm Bắc Thần mang theo Lý Thiên Kiều đi nơi ở khác của mình, đồng dạng là căn biệt thự nhỏ, thoát nhìn khoảng 300 mét vuông. Biệt thự xây tại bên bờ sông duy nhất thành phố A, căn nhà này Lâm Bắc Thần không thường trở về ở, cô cũng chưa từng mang Lý Thiên Hữu tới.

Căn nhà Lâm Bắc Thần thường ở chính là lần đó cô cùng Lý Thiên Hữu bị tập kích, thế nhưng bởi vì sự tình lần đó phòng của cô cũng không thể ở nữa, bởi vì Lý Thiên Hữu, Lâm Bắc Thần quyết định về sau sẽ ngủ ở trong căn hộ không xa không ty, cô muốn ở nơi đó chờ Lý Thiên Hữu trở về.

Nhưng mà đêm nay Lâm Bắc Thần sở dĩ lựa chọn căn nhà này là bởi vì nó cách trường học của Lý Thiên Kiều gần một ít, hơn nữa tất cả nơi ở cô sở hữu thì chỉ có nơi này có người giúp việc, mà những người này vừa lúc có thể giúp cô chăm sóc Lý Thiên Kiều.

Bình thường quản lý nhà này chính là một nữ nhân khoảng 50 tuổi, “Di Phân“. Bà thấy Lâm Bắc Thần trở về liền rất vui vẻ bận bịu thu xếp trước sau. Lâm Bắc Thần để Di Phân hảo hảo chiêu đãi Lý Thiên Kiều, liền tiến vào thư phòng đi làm việc. . .

Sáng sớm hôm sau ăn xong điểm tâm, Lâm Bắc Thần ngồi ở trên sofa xem báo chí tài chính và kinh tế, chờ Lý Thiên Kiều ở trên lầu sửa soạn bản thân.

“Di Phân, gọi tài xế đi vào.” Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Kiều đi xuống lầu, cô quay sang nói với Di Phân bên người.

Di Phân gật đầu ra phòng khách, không lâu sau đã trở về, phía sau bà đi theo một nam nhân khoảng 30 tuổi. Nam nhân đó nhìn thấy Lâm Bắc Thần ngồi ở trên sofa, hần bước nhanh vài bước đứng ở trước mặt Lâm Bắc Thần hơi cúi người, một mặt cung kính nói: “Lâm tổng, ngài có gì phân phó?”

“Tiểu Triệu, chốc nữa, anh đưa Thiên Kiều đi trường học một hồi.” Lâm Bắc Thần buông báo chí nhìn tài xế nói rằng, sau đó liền đứng dậy mang theo vài người đi ra ngoài.

Mấy người La Quân sớm chờ ở ngoài cửa, hần nhìn thấy Lâm Bắc Thần đi ra, nhanh đi tới trước Mercedes thay Lâm Bắc Thần mở ra cửa buồng điều khiển. Lâm Bắc Thần đứng ở trước xe nhìn Lý Thiên Kiều đi theo tài xế đứng ở xe phía sau, cô cau mày liền đi tới phía sau.

Tài xế vốn đã ngồi trên xe thấy Lâm Bắc Thần đi tới, hần vội vã lại xuống xe.

“Quên đi, anh bận rộn của anh đi, chính tôi đưa em ấy đi.” Nói xong Lâm Bắc Thần vẫy vẫy tay Lý Thiên Kiều trong xe, liền xoay người trở lại trên xe Mercedes.

Lâm Bắc Thần bảo La Quân đỗ xe ở ngoài cửa trường học, liền đi theo Lý Thiên Kiều tiến vào trường học. Cô một đường ôn nhu hỏi thăm tình huống của Lý Thiên Kiều ở trường học, lớp gì ký túc xá nào, hỏi rất tỉ mỉ.

Cô đi theo Lý Thiên Kiều vào ký túc xá của em, chỉ thấy gian phòng không lớn ngồi 8 người, Lâm Bắc Thần hơi nhíu mày, dặn dò Lý Thiên Kiều vài câu liền đi ra ký túc xá.

Rời khỏi ký túc xá của Lý Thiên Kiều, Lâm Bắc Thần gọi một cú điện thoại, liền mang theo La Quân đi đến tòa nhà văn phòng của trường học.

Không đợi cô đi tới trước lầu, đã thấy trong lầu đi ra vài người bước chân có chút nhanh chóng, dẫn đầu chính là một nam nhân khoảng 40 tuổi, nam nhân đó thấy Lâm Bắc Thần, trên mặt tươi cười chạy chậm đến đón. Nam nhân này chính là hiệu trưởng đương nhiệm của cao trung trọng điểm này, hần một đường cẩn thận bồi tiếp Lâm Bắc Thần mời cô tiến vào phòng hiệu trưởng.

“Không biết Lâm đồng lần này tới mục đích là?” Nam nhân trung niên cẩn thận hỏi.

“Em gái tôi đi học ở trường này, tôi muốn nhờ Phươg hiệu trưởng ngài chiếu cố một chút.” Lâm Bắc Thần ngồi ở trên sofa bằng da thật trong phòng hiệu trưởng về mặt nghiêm túc nói với hiệu trưởng, mà La Quân vẫn đi theo bên người cô thì đứng ở phía sau.

“Không biết em gái cô là?” Phương hiệu trưởng nghi ngờ, làm sao công chúa tập đoàn Lâm thị tới trường đi học, hẳn lại không biết chút nào.

“Lý Thiên Kiều, khối mười lớp 5.” Lâm Bắc Thần hé mở môi mỉm nhẹ giọng nói rằng.

“Yên tâm, yên tâm, em gái Lâm đồng tự nhiên là phải lễ đài.” Phương hiệu trưởng xu nịnh nói, hẳn căn bản không biết Lý Thiên Kiều là ai, hẳn quay đầu cho giáo viên chủ nhiệm đứng ở một bên một ánh mắt, ý tứ đó là mau chóng đi thăm dò cho hẳn.

“Lâm đồng, có muốn tôi bồi cô tham quan trường học một chút không.” Phương hiệu trưởng thấy Lâm Bắc Thần vừa ý gật đầu, mau chóng tìm chuyện nói tiếp.

“Không cần phiền phức, Phương hiệu trưởng, tôi còn muốn hỏi một chút, không biết điều kiện ký túc xá nữ sinh của nhà trường đều kém như thế sao? Không có khá hơn một chút?” Lâm Bắc Thần nhủ thầm nói, vừa này cô tiến vào ký túc xá của Lý Thiên Kiều, ý nghĩ đầu tiên chính là mau chóng phân phối ký túc xá, 8 người một gian phòng, cái khác không nói, mùa hè còn không nóng chết.

“Có có có, cô yên tâm, giờ tôi đi an bài.” Phương hiệu trưởng thoáng sững sốt lập tức nói rằng, hẳn không biết kém trong miệng Lâm Bắc Thần là chỉ cái gì, có điều hẳn nghĩ đến nhất định là em gái của cô trụ ở ký túc xá khác cô rất không vừa ý.

“Vậy thì tốt rồi, vậy tôi liền không quấy rầy, đây là danh thiếp của tôi, về sau tất cả sự tình của Lý Thiên Kiều đều có thể gọi điện thoại tìm tôi.” Vừa nói chuyện Lâm Bắc Thần đứng dậy, cô lấy ra danh thiếp của mình đưa cho Phương hiệu trưởng.

“Còn có, hết thầy chỉ phí em ấy đi học trực tiếp liên hệ Lâm thị, có người sẽ phụ trách chuyện này.” Nói xong cô lễ phép gật đầu với Phương hiệu trưởng, liền không quay đầu rời đi.

Tiền bước Lâm Bắc Thần, Phương hiệu trưởng thờ dài một hơi, hẳn chợt dạ nghĩ không thể đắc tội đại tài chủ này, phải biết rằng tập đoàn Lâm thị tại thành phố A là tương đối có sức ảnh hưởng, vừa này hẳn nhận được điện thoại nghe nói Lâm Bắc Thần tới trường học bọn họ, hẳn vui vẻ thậm chí có chút nói năng lộn xộn. Ai không muốn lời kéo đại kim chủ như vậy chứ, chỉ cần có học sinh có dính líu quan hệ với Lâm Bắc Thần ở trường học hẳn là tốt rồi, như vậy về sau mới cái tài trợ làm cái hoạt động gì nếu như cần Lâm thị trợ giúp cũng dễ nói chuyện. . .

Lâm Bắc Thần rời khỏi trường học của Lý Thiên Kiều liền lái xe đi một trung tâm thể hình gần quảng trường thời đại, trung tâm thể hình này là chế độ hội viên, hơn nữa hội viên bọn họ đều là một vài cấp bậc kim cương, đám khách hàng của bọn họ cũng chỉ nhằm mở cửa cho giới thượng lưu thành phố A.

Lâm Bắc Thần đi tới trước tủ chứa đồ, nhập mật mã mở ra tủ thay quần áo thuộc về cô, cô nhìn trái phải một chút thấy mọi nơi không có ai liền từ trong túi lấy ra một túi giấy da trâu bỏ vào trong tủ thay quần áo, lập tức khóa kỹ ngăn tủ, xoay người đi ra ngoài.

Xong xuôi chính sự Lâm Bắc Thần lại trở về căn nhà gần công ty mình một chuyến, cô từ trong xe lấy ra quần trang của Lý Thiên Hữu, treo quần trang chỉnh tề ở trong tủ quần áo của cô. Sau đó còn đặt điện thoại di động Lý Thiên Hữu từng dùng qua ở trong tủ đầu giường, cô muốn tận khả năng thêm nhiều chút thứ đồ thuộc về Lý Thiên Hữu, như vậy thoạt nhìn mới như nhà hai người.

Lâm Bắc Thần ở trong lòng cảm thấy căn nhà này cũng coi là nhà hai người, bởi vì Lý Thiên Hữu đã từng ở trong gian nhà này nấu cơm ngon chờ cô tan tầm, mà một đêm cuối cùng cô và Lý Thiên Hữu ở chung liền cũng là tại trong nhà này, đó là nguyên nhân cô sẽ ở bên trong đồng đảo nơi ở lựa chọn căn nhà này.

Lâm Bắc Thần chỉnh lý tốt, cô đứng ở trong phòng ngủ nhìn cái chăn trên giường bị Lý Thiên Hữu gấp thành khối đậu hũ, có chút cay đắng kéo khóe miệng, Lý Thiên Hữu rời khỏi ngày đầu tiên, tưởng niệm đã bắt đầu lan tràn. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Mảnh hồ hạ sơn . . . 1.4K 108 6

Ngày thứ hai Lý Thiên Hữu đi, Lâm Bắc Thần chính thức dời vào căn hộ chỉ cách công ty cô hai con đường. Lầu một phòng khách không gian mở rộng rãi, lầu hai hai phòng ngủ một thư phòng. Lâm Bắc Thần từ dưới lầu đi lên lầu, lần đầu tiên cô chăm chú quan sát căn nhà này như vậy. Nhìn bộ quần trang của Lý Thiên Hữu bị cô treo ở trong tủ, còn có ảnh chụp Lý Thiên Hữu từ trong điện thoại di động của cô, Lý Thiên Hữu vũ trang hạng nặng trong khung ảnh thủy tinh tinh khiết, phía dưới mũ bảo hiểm rất nặng là nụ cười ánh mặt trời chất phác của Lý Thiên Hữu, chỉ là nhìn như vậy, tâm tình của Lâm Bắc Thần thoáng cái liền dễ chịu. . .

Thời gian cũng không có bởi vì Lý Thiên Hữu rời khỏi mà ngừng trôi, tạm biệt thu vàng đầu đầu cũng thấy, thành phố A phương bắc cũng nghênh đón trận tuyết đầu nhập đông, đảo mắt, đã một tháng trôi qua rồi. . .

Lâm Bắc Thần vẫn bề bộn nhiều việc, mỗi ngày hầu như không quá 12 giờ thì không kết thúc công việc. Thế nhưng mặc kệ cô công tác đến mấy giờ cô đều sẽ trở về căn hộ, chỉ khi trở lại nơi đó nằm ở trên chiếc giường Lý Thiên Hữu đã từng ngủ, cô mới có thể an tâm. . .

Mấy người La Quân mỗi ngày vẫn cùng vào cùng ra làm bảo tiêu Lâm Bắc Thần, chẳng qua sẽ không giống Lý Thiên Hữu ở sát vách Lâm Bắc Thần một tháng, mỗi đêm bọn họ đều sẽ tuần tra ở dưới lầu căn hộ nhỏ hai tầng của Lâm Bắc Thần, cũng may không có gì phát sinh ngoài ý muốn nữa. . .

Tư liệu Lâm Thiên Hoa buồn lậu thuốc phiện đã bị bí mật đưa vào trong tay cảnh sát, trong một đêm Lâm Thiên Hoa liền trở thành tội phạm truy nã quốc gia cấp AA . Mà Lâm thị cũng chịu ảnh hưởng, cô phiếu bắt đầu trượt ở trong vòng dự liệu của Lâm Bắc Thần, nguyên bản một ít chỗ vui chơi của Lâm Thiên Hoa kinh doanh cũng bị cảnh sát luân phiên tuần tra. Đối với những thứ này Lâm Bắc Thần lựa chọn làm như không thấy, cô vừa không có phát biểu thanh minh, vừa không có thực thi biện pháp phòng bị, mỗi ngày như người không liên quan bận rộn chuyện tình cô phải bận rộn. Trong lòng cô rõ ràng công ty có tồn thất bởi vì Lâm Thiên Hoa thì nhất định sẽ có người ngồi không yên hơn cô, đúng như trong dự liệu của Lâm Bắc Thần, ngày thứ ba xảy ra chuyện, Lâm Chí Viễn liền đi tới Lâm thị, dẫn theo Lâm Bắc Thần tổ chức buổi họp báo long trọng, trong buổi họp báo Lâm Chí Viễn lòng đầy căm phẫn đã kích hành vi vô đạo đức của Lâm Thiên Hoa, cũng ở trước mặt mọi người tuyên bố cùng Lâm Thiên Hoa xóa bỏ quan hệ phụ tử, ông thanh minh tất cả chuyện Lâm Thiên Hoa làm đều là cá nhân hấn gây nên, không có nửa điểm quan hệ với Lâm thị. Lâm Bắc Thần nhìn gia gia về mặt chính khí bên người, ngôn từ của ông mạnh mẽ vang vọng phui sạch quan hệ của tập đoàn Lâm thị với sự kiện buồn lậu thuốc phiện, Lâm Bắc Thần thâm cười nhạt, “Lúc này xem Lâm Thiên Hoa còn có khả năng tránh thoát một kiếp này hay không? Bị Lâm Chí Viễn làm phò trương như vậy, Lâm Thiên Hoa rốt cuộc triệt để không có nửa điểm quan hệ cùng Lâm thị nữa rồi. . .”

Dường như sự tình đều đang theo ý nghĩ của Lâm Bắc Thần mà phát triển phương hướng tốt, sau khi giải quyết xong chuyện tình của Lâm Thiên Hoa, Lâm Bắc Thần nhận được cảnh sát thông báo, nói là chủ mưu vụ án ngày đó Lý Thiên Hữu xảy ra bắn nhau cũng bị bắt, Lâm Bắc Thần bớt buồn nở nụ cười, nhất định là Lý Thiên Hữu nói cái gì đó với nam nhân kính râm kia, mới có thể làm cho một đồn cảnh sát hiệu suất không cao phá án thần tốc như thế. . .

Bạn cũng sẽ thích

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Linh Thủ (Bộ 1) by vientucmo

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Linh Thủ...

By vientucmo

52.1K 2.3K

Tác phẩm: Yêu Thương (Bộ 1)

Tác giả: Vô Nhân Linh Thủ

Thể loại: GL, hiện đại, cảnh sát nằm vùng, ngược, HE.

Trạng thái: Editing

Nhân vật: Vương Lị Ni (Viên Quỳnh) x Ngô Phong, cùng với sự hợp tác của dàn diễn viên phụ.

Nguồn QT: BachHopTT

*Q

[BH] [EDIT] Yêu nữ thủ trưởng by EvNguyen

[BH] [EDIT] Yêu nữ thủ trưởng

By EvNguyen

59.5K 3.4K

Nghiêm chỉnh viên chức cùng nữ thần thủ trưởng

Một nữ tử yêu nghiệt làm cách nào hòa tan đại băng sơn

2cp 2 phong cách.

Thể loại: bách hợp, hiện đại, 1x1, ông trời tác hợp cho nó ngọt văn

[EDIT][BH] Ái Tình (Quy Đồ) by ziney7612

[EDIT][BH] Ái Tình (Quy Đồ)

By ziney7612

36K 3.2K

Tên tác phẩm: Ái Tình (Quy Đồ)

Tác giả: Nhược Hoa Từ Thụ

Thể loại: Đô thị tình duyên, sủng, ngọt, giới giải trí, kiếp trước kiếp này, 1×1, HE

Dịch giả: QT

Editor: Lạc Thủy Vô Tâm

P/s: MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI EDIT...MÌNH CHỈ LÀ NGƯỜI POST THUI NHÉ...CHÚ Ý GIÙM MÌNH...CẢM ƠN

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên - Hiểu Bạo by daodinhluen

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên...

By daodinhluen

7.3K 467

Tên truyện: Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên

Tác giả: Hiểu Bạo

Thể loại: Bách hợp, huyết tộc, tương ái tương sát, HE

Tình trạng: Hoàn

Edit: MineIsMyLife,

Tốc độ: lết, đang làm bt lớn + cbi thi giữa kỳ ^^ các bạn thông cảm ha :“

Truyện post song song cùng với BGT

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit] by esleytran

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit]

By esleytran

10.4K 1K

Đây là một đoạn chuyện xưa bắt đầu từ khi một tiểu hồ ly vô cùng yêu nghiệt gặp được một nữ tử nữ phần nam trang trong ngôi miếu đồ nát

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ là Thường Hoan Hi - Tà Tà Khán by TT31KK

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ...

By TT31KK

16.6K 769

Duyên phận a, nếu không có từ này, chắc có lẽ cậu vẫn là Thư Triển Nhan, và tôi vẫn sẽ

là Thường Hoan Hi.

Ở cạnh nhau a, chẳng phải đó là việc hai ta vẫn luôn làm từ khi cả hai vẫn còn là hai cô

nhóc sao?

Hiểu nhau a, chẳng phải chúng ta là những người hiểu đối phương nhiều hơn bất cứ

người nào sao?

Tình yêu a, chẳng phải tình yêu sẽ xuất phát từ những lúc ta không ngờ tới sao?

Vậy thì còn gì giữa chúng ta không chứng minh chúng ta là người yêu của nhau hả, di của tôi?

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc by ShiroInu6

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh..

By ShiroInu6

43.9K 3.6K

Tác phẩm: Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc

Tên gốc: 六年等待----我们迎来了幸福

Tác giả: Cầm gian đích luật động (琴间的律动)

Editor: shiroinu980, M.C

Giới thiệu: Bộ này là thực văn, tác giả kể về câu chuyện của chính cô ấy, gặp được Yen và những người bạn vô cùng tuyệt vời. Tình yêu giữa họ thật sự rất rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến mình cảm thấy dường như không hề có một chút tỳ vết nào, họ yêu nhau bằng tất cả sự chân thành và tin tưởng, trao nhau cả trái tim mình. Tình tiết truyện nhẹ nhàng như một bản hòa tấu giữa tiếng đàn du dương trầm bổng của dương cầm và vĩ cầm. Vì là truyện có thực nên tất nhiên họ sẽ phải trải qua nhiều sóng gió để có thể cập được bến bờ hạnh phúc cùng nhau, nhưng sẽ không có xô máu chó nào hắt vào mặt bạn nên cứ an tâm nhảy hố nhé!

Chú ý: Truyện này là cái hố không đáy, tác giả vẫn còn viết tiếp về cuộc sống của 2 người, đã viết từ 2012-nay rồi, nghĩa là mình không thể edit hoàn được bộ này. Vậy nên đừng ai đợi hoàn nha, nhảy hố thì nhảy luôn nha :v

Tất cả đều thuận hơn rất nhiều so với tưởng tượng, chỉ qua một tháng, nguy hiểm bên người Lâm Bắc Thần liền thấp xuống không ít, cũng coi như là cô hung hăng đánh trả một phát, hiện tại cô không cần mỗi ngày lo lắng để phòng tránh qua cuộc sống hốt hoảng lo sợ nữa rồi. . .

Lâm Bắc Thần thờ phào nhẹ nhõm cũng không liên rảnh rồi như vậy, cô đang áp ụ thiết lập lại cấp cao Lâm thị, dù sao ban giám đốc bây giờ rất nhiều nguyên lão cũng không thừa nhận phục tùng cô, cô cần mau chóng xây dựng lên nhân mạch thuộc về mình. Mấy năm qua ở Lâm thị cô cũng có quan hệ với không ít người, thế nhưng lần này cô quyết định thay đổi chính là thành viên ban giám đốc. Cô biết chỉ có thay vào nhân tài của chính mình mới có thể vững chắc vị trí chủ tài của cô, tuy rằng lúc trước cô chưa từng nhòm ngó qua vị trí quyền lực tối cao này của Lâm thị, nhưng hôm nay cô lại ngồi lên đây, như vậy cô nhất định phải làm tốt nhất, dù sao Lâm thị là tâm huyết mấy đời người của Lâm gia bọn họ, lúc này không được phép cô nửa điểm qua loa. . .

Lâm Bắc Thần bung ly đứng ở phía trước cửa sổ, nửa đêm ngoài cửa sổ mênh mông hoa tuyết đang lay động theo chiều gió, cô nhấp ngụm rượu đỏ suy nghĩ chuyện đã xảy ra một tháng này, trong lòng không khỏi chua xót. Cô nghiêng đầu dư quang liền quét thấy khung ảnh trên tủ đầu giường, một tháng, người này vừa đi hoàn toàn không có tin tức. . .

Lý Thiên Hữu mới vừa leo lên trực thăng, trực thăng liền bay lên một giây không dừng. Người trên máy bay rất đầy đủ, thêm vào Lý Thiên Hữu vừa vịn là một nhóm nhỏ 12 người tinh nhuệ tác chiến. Lý Thiên Hữu nhìn quét một vòng, đám chiến hữu đều là mỗi người một mặt nghiêm túc nhìn nàng, chỉ có lúc đội trưởng Trần Thần đối diện ánh mắt của Lý Thiên Hữu thì bủn rủn với nàng một cái. Lý Thiên Hữu không có suy nghĩ nhiều, kính cho chỉ huy một quân lễ, liền ngồi sát bên người cộng tác Giang Đại Chí. . .

Máy bay tựa hồ bay thật lâu, trên đường còn bom thêm một lần dầu ở một sân bay quân dụng, Lý Thiên Hữu ôm súng trường ngắm bắn của nàng lúc ngủ lúc tỉnh dựa vào trên vai Giang Đại Chí. Dọc theo đường đi chỉ huy một câu cũng không nói, hần vẫn nhắm hai mắt, như là đang ngủ. Lý Thiên Hữu trong lòng nói thầm: “Cái này cũng không phù hợp lễ thường, theo ngày xưa mà nói thời điểm trên máy bay là giới thiệu tình hình nhiệm vụ, mặc dù không tiết lộ toàn bộ cũng nhiều ít nhiều nói một chút, để trong lòng mọi người có tính toán. Thế nhưng lần này chỉ huy lại không nói một lời. Hơn nữa, tại sao nhiệm vụ lần này chỉ huy cũng đi theo?”

Máy bay hạ cánh trên một sân bay bỏ hoang, các chiến sĩ xuống máy bay ngay sau đó liền bị mời lên một chiếc xe tải quân dụng. Chiếc xe tải này rất quen thuộc với quân đội, 141 tiêu chuẩn, xe tân binh vận binh thường dùng. Lý Thiên Hữu cùng các chiến hữu đưa ánh mắt ai cũng không nói gì, đây là cái dạng đái ngô gì? Mọi người lưu loát nhảy lên xe, phía sau xe 141 che kín vải bạt màu xanh tượng trưng quân đội, sau khi mấy người Lý Thiên Hữu đi tới, toàn bộ vải bạt liền bị che xuống, ngoại trừ thỉnh thoảng có tia sáng từ kẽ hở xuyên thấu qua, trong lều xe cơ bản có thể nói là đưa tay không thấy năm ngón.

“Chúng ta rút cuộc đưa ra cái nhiệm vụ gì? Làm như đi tới pháp trường.” Lúc xe không biết là lần thứ mấy đi qua xóc nảy cực lớn, thanh âm thiếu kiên nhẫn của Trần Hồng Vũ vang lên.

“Chỉ em nhiều chuyện, kỷ luật em đều ném đi sau đầu rồi hả? Không nên hỏi đừng hỏi.” Theo sát là thanh âm Trần Hồng Hiến trầm thấp quát.

“Hừ!” Trần Hồng Vũ không cam lòng hừ lạnh một tiếng, cũng không nói nữa. . .

Lý Thiên Hữu vẫn nghiêng dựa vào trên vai Giang Đại chí, Tiểu Miêu ngồi sát bên trái nàng cũng nghiêng dựa vào nàng. Lý Thiên Hữu nhẹ nhàng gạt

giật thân thể, đoạn đường này xóc nảy cũng thật là quá sức, tấm gỗ lộp cộp cái mông đau nhức. Sau một tiếng “Dành thời gian nghỉ ngơi!” của Trần Hồng Hiền, trong xe liền không hề có người nói chuyện, Lý Thiên Hữu nhắm hai mắt lại, mặc kệ thế nào, đường đủ tỉnh thần rồi nói sau đi!

Đoàn người Lý Thiên Hữu bị mang tới một thành thị khá là phồn hoa, xe trực tiếp lái vào trong sân một nhà nghỉ bộ đội quân sự. Xe tải quân dụng 141 rất không thu hút, mà vị trí nhà nghỉ cũng rất lệch, Lý Thiên Hữu biết hết thảy đều là để che giấu tai mắt người, bởi vì xưa nay các nàng đều không được chính đại quang minh, các nàng giống như là âm khí ngâm nước độc, khê khằng không hề có một tiếng động tiếp cận kẻ địch, trong nháy mắt bạo phát dành cho kẻ địch một đòn chí mạng. . .

Trực thăng chuyển 141, chuyển tới chỗ cần đến cũng sắp gần chạng vạng, chỉ huy hạ mệnh lệnh, 12 người liền tiến vào gian phòng sớm đã phân phối tốt, đổi lại thường phục trong phòng. Đoàn người ăn xong cơm tối, tụ tập tại trong phòng họp loại nhỏ của nhà nghỉ, hai chiến sĩ vũ cảnh súng ống đầy đủ canh gác ở cửa phòng họp. Giới thiệu nhiệm vụ sẽ bắt đầu, Lý Thiên Hữu cùng các chiến hữu ngồi ở một bên bàn, mà một bên khác cũng ngồi tròn 12 người, thuận một màu đều là nam nhân. Mỗi người cất đầu cua, nghiêm mặt nhìn trước, trên mặt không có chút xúu biểu cảm. Mà hai cái chỗ ngồi đối diện phía trước ngồi chỉ huy Vương Kính Tùng cùng một nam nhân nhìn qua hơn 50 tuổi. Nam nhân hơi gầy, thể nhưng ánh mắt rất có uy hiếp. Lý Thiên Hữu thu hồi tầm mắt tập trung tinh lực nhìn chỉ huy, cùng đợi chỉ huy ra mệnh lệnh tiếp theo.

“Mọi người có lòng tin không?” 2 giờ sau đó nam nhân hơn 50 tuổi kia trừng ánh mắt như sói nhìn quét binh sĩ đang ngồi, ngữ khí cao vút hỏi.

“Soàn soạt!” một hồi, hai hàng người mặt đối mặt toàn bộ đứng dậy, đồng loạt hô: “Có!”

“Được, rạng sáng 1 giờ xuất phát, mọi người trở về chuẩn bị đi!” Nam nhân nói xong hướng về phía mọi người kính một quân lễ. Liền thấy hai hàng người chỉnh tề nghiêng người hướng về phía nam nhân và chỉ huy cũng đồng loạt kính quân lễ.

Thành phố nhóm người Lý Thiên Hữu đến là một cái thành phố nhị lưu* nằm ở Trung Quốc tây nam bộ, sở dĩ gọi nhị lưu, vì cái thành phố này còn chưa có chân chính khai phá. Nhưng mà bước vào thế kỷ 21 tới nay, bởi vì gần sát vùng biên giới quan trọng, kinh tế của thành phố này phát triển tỏ ra nhanh chóng dị thường, do đó có ngày càng nhiều thương nhân đều xem trọng không gian phát triển ở đây, tương lai đến tiến hành đầu tư và khai phá.

(*nhị lưu: so sánh thứ bậc trình độ hoặc chất lượng, không phải tốt nhất.)

Nhưng mà dù sao biên giới vẫn là biên giới, cho dù quân ta có hơn vạn quân binh quanh năm đóng giữ cũng tránh không được sự thực phạm tội hung hăng ngang ngược. Thành phố nhỏ vùng biên giới là một địa phương dễ dàng xảy ra phạm tội nhất. Chất gây nghiện, súng ống đạn dược, phạm là dính tới đầu cơ trục lợi sẽ có người liều chết đi làm. Mà lần này Lý Thiên Hữu các nàng tới hành động chính là để tiêu diệt một tổ chức buôn lậu vũ khí, cái tổ chức này ở địa phương đã hình thành một thế lực, bọn chúng chẳng những có hệ thống buôn lậu cường đại, hơn nữa còn có trang bị vũ khí hoàn mỹ, tổ chức hơn ngàn người vẫn cùng chính phủ giằng co không dứt, mà bởi vì một lần xung đột gần đây với đồn biên phòng, cái tổ chức này ngang nhiên phát sinh xung đột trực tiếp với lực lượng cảnh sát, không khỏi động súng, hơn nữa còn bắt được một nhà cục trưởng cảnh sát làm con tin, yêu cầu lập tức cho phép hàng hóa của bọn chúng đi qua. Hai phe câu thông vẫn rất không thuận lợi, lúc nhóm Lý Thiên Hữu đến con tin đã bị bắt đi trên 24 tiếng đồng hồ, mà nhiệm vụ lần này của nhóm Lý Thiên Hữu là giải cứu con tin, hợp lại hiệp trợ cảnh sát địa phương tiêu diệt tổ chức ác độc lấy đầu cơ trục lợi vũ khí làm chủ.

Danh hiệu nhiệm vụ lần này là: “Mãnh hổ hạ sơn!”

Giới thiệu nhiệm vụ vừa kết thúc toàn bộ “Mãnh hổ hạ sơn! Bình minh tác chiến” xem như là chính thức bắt đầu, thời gian xuất phát hành động quyết định rạng sáng 1 giờ, trước đó nhóm Lý Thiên Hữu nhất định phải hoàn thành phân phối nhiệm vụ, cùng với trang bị tốt tất cả nhu phẩm cần thiết.

Sau khi hội nghị kết thúc, các bộ đội đặc chủng thuận tiện tổ chức đơn vị trở về phòng làm thêm một bước phân tích chiến tiền, cùng với phân phối đội viên. 12 đội viên đặc chiến thành lập tổ nhỏ chiến đấu hoàn mỹ, thêm vào hai vũ cảnh dẫn đường quân đội bản địa ủy nhiệm tới, tổ nhỏ chiến đấu của Lý Thiên Hữu tăng lên 14 người.

Chỉ huy ra lệnh Giang Đại Chí tuổi binh dài nhất, kinh nghiệm rất phong phú làm tổng đội trưởng nhiệm vụ lần này, Trần Hồng Hiền phó đội trưởng, tất cả bố trí chiến lược đều do hai người đó quyết định, sau khi sắp xếp xong chỉ huy liền rời khỏi gian phòng.

Mọi người vây quanh ở bên giường nghe chiến sĩ vũ cảnh hướng vào bản đồ quân dụng phân tích tất cả thông tin hữu dụng mọi người cần hiểu rõ, địa hình xung quanh kẻ địch, số lượng thành viên của đối phương, phân phối hỏa lực.

Sau 10 phút giải thích hoàn tất, đều tự trở về phòng chuẩn bị túi hành lý thay đổi lại đồng phục chiến đấu.

20 phút sau đó, đội viên đặc chiến đã thay đổi đồng phục chiến đấu một lần nữa tập hợp tới phòng họp nhỏ, mỗi người ghì súng đứng thẳng một hàng, chờ chỉ huy làm tổng kết chiến tiền cuối cùng.

Vương Kính Tùng đi vào phòng họp, nhìn binh lính hần dấn dất rất nhiều năm, hần chậm chậm đi qua từng người chiến sĩ, mỗi lần đến trước mặt một chiến sĩ, về mặt hần đều sẽ nghiêm túc sửa sang phù hiệu chiến sĩ. Lãnh diêm vương nghiêm túc thận trọng này đang dùng hành động của hần mạnh mẽ cổ vũ cho các chiến sĩ của hần. . .

Khi chỉ huy đi tới trước người Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu ưỡn lên thân thể đã rất thẳng, nghiêm túc quay về nhìn chỉ huy.

“Thời gian làm nhiệm vụ cũng đừng nghĩ một chút không nên nghĩ, nhớ kỹ, vì những người yêu cô, xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ đồng thời càng phải an toàn trở về!” Chỉ huy vòng hai tay lên Lý Thiên Hữu, vòng qua vai nàng chính lại túi hành quân của nàng, thanh âm hần nói vô cùng nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có hai người gần gũi như vậy mới có thể nghe được.

Lý Thiên Hữu ngơ ngác đứng ở đó, nàng đã biết, buổi chiều ngày đó trước khi đi, cuộc đối thoại thân mật giữa nàng và Lâm Bắc Thần nhất định đều bị chỉ huy nghe qua rồi. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thế nào Tiểu Hữu Hữu mới đi một chương, đại gia đã không chịu nổi để nàng trở về?

Yên tâm đi, phía dưới an bài tình tiết, hai người sẽ có đối thủ hỉ, này văn chủ yếu viết hai vị, không có khả năng để ai buồn mất quá lâu.

Muộn như vậy canh văn, tinh thần trạng thái không tốt nhất định là sẽ sai chính tả, đại gia thứ lỗi đi!

Gần đây ta đang kiên trì hai ngày canh một, mong muốn có thể bảo trì tiếp tục. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chiến tiền di thư . . .

“Quy tắc cũ, mỗi người một phần, đều tỉ mỉ viết cho tôi!” Sau khi chỉ huy dò xét xong từ trên bàn phía sau cầm lấy một xấp giấy, hấn cong cánh tay dùng sức rung lên, dùng khẩu khí ra lệnh nói.

Trần Hồng Hiến bước lên trước một bước, hấn tiếp nhận giấy trên tay chỉ huy phân chia cho mỗi người. Lý Thiên Hữu tiếp nhận giấy mỏng, nàng nhếch môi. Đây là lệ cũ xưa nay của liên đội các nàng, mỗi một lần trước nhiệm vụ mỗi người đều sẽ lưu một phần di thư cho người quan trọng nhất, để ngừa người hi sinh, ngay cả câu nói cũng không lưu lại. . .

Lý Thiên Hữu dựng khẩu súng ở bên chân, ngồi ở trên ghế. Cả người thoáng cái liền vô lực, tay nàng cầm bút ngưng thần suy nghĩ, di thư này phải viết như thế nào? Di thư lần này nàng không chỉ viết cho em gái nữa, hiện tại nàng còn có một người yêu - Lâm Bắc Thần, nhưng mà nàng phải hạ bút thế nào? Nếu như nàng thực sự hi sinh, Lâm Bắc Thần sẽ thế nào? Nàng không dám nghĩ. . .

Lý Thiên Hữu suy nghĩ khoảng một phút đồng hồ, chữ viết nhẹ nhàng viết xuống một đoạn văn:

Biết rõ con đường phía trước có thể dẫn tới một thế giới khác, thân là quân nhân em cũng không thể có một tia khiếp đảm. . .

Lại như, em biết rõ chị và em cách thiên sơn vạn thủy, nhưng vẫn là việc nghĩa chẳng từ nan nỗ lực leo lên về phía chị, tới gần chị, tiếp tục mà yêu chị!

Em không biết đây đến cùng có phải em phạm một sai lầm không. . .

Bắc Thần:

Nếu như chị nhìn thấy phong thư này, vậy nói rõ em đã mất. Xin đừng vì em khổ sở, quân nhân, chiến tử sa trường, biết bao vinh quang! ! !

Chị là,

Em phải nói với chị một câu: Thật xin lỗi. . .

Chưa từng cho chị hưởng thụ một ngày cuộc sống tốt đẹp, mà trước đó đã phải cho chị thể hội sinh ly từ biệt! ! !

...

Vẫn là muốn nói: Bắc Thần, em yêu chị! ! !

Nếu như có thể em nhất định dốc hết toàn lực bảo toàn bản thân! Bởi vì em đáp ứng chị không cho bản thân bị một chút thương, nếu như em làm không được, như vậy chính như lời chị nói, em liền thật sự vĩnh viễn cũng không thể quay về rồi. . .

Lý Thiên Hữu dùng bút ở đây đã thấy cũng viết không nổi nữa, nàng dùng sức nắm bút máy trong tay, màu đen mực nước ở trên giấy mỏng nhòe nhòe, như nhò lệ. Nàng nhăn mũi, lông mày gần như xoắn xýt một chỗ. Mũi ê ẩm, có loại xung động muốn khóc. Trong cuộc tình cảm này, nàng vẫn muốn xin lỗi Lâm Bắc Thần, biết rõ tình yêu tốt đẹp như vậy đều không phải làm lính như nàng có thể xứng, thế nhưng nàng vẫn là ích kỷ, theo đuổi không chịu trách nhiệm. Có lẽ là quá yêu, cho nên cho tới nay nàng đều mang trong lòng hổ thẹn, nàng cảm thấy nữ vương giống như Lâm Bắc Thần, cao ngạo, khi chất, mỹ lệ, cao thượng, có thể nào bị nàng vứt bỏ như vậy? Sau câu chấp thuận đó, từ biệt, có lẽ chính là âm dương xa cách nhau!

Yêu?

Tình yêu chỉ có một người phải yêu thế nào?

Cảm tình không có nói liền phải giữ gìn thế nào? Cuộc sống nàng không ở bên người phải vượt qua thế nào?

Lý Thiên Hữu viết xuống một nửa di thư, nhưng thế nào cũng hạ không được bút. Ngòi bút sắc bén còn đặt ở trên giấy, nồng đậm mực nước đã ảm thấp một tầng lớn chữ vốn là rõ ràng bắt đầu trở nên mơ hồ, Lý Thiên Hữu lắng nhìn, màu mực đen cực kỳ giống tâm tình của nàng. . .

“Em dùng sức nữa, ngòi bút liền gãy.” Giang Đại Chí dùng cùi chỏ đụng Lý Thiên Hữu đã tiến nhập thế giới của bản thân một cái.

Tay Lý Thiên Hữu nắm bút run lên một chút, nàng chậm chậm nghiêng đầu nhìn về phía Giang Đại Chí ngồi bên cạnh, viền mắt bắt đầu biến hồng. Nàng cảm thấy oan ức, nhưng không biết phải lấy loại lập trường nào mà oan ức. Quân nhân, vốn phải vào sinh ra tử, bảo vệ quốc gia làm việc nghĩa không được chùn bước. Thế nhưng nghĩ đến Lâm Bắc Thần, nghĩ đến người cao ngạo như vậy bởi vì nàng mà phải trải qua dày vò trong lòng, nàng liền nhin không được đau lòng, nhưng không biết làm sao bây giờ? Nàng không muốn như vậy, nhưng..

Giang Đại Chí cho Lý Thiên Hữu một ánh mắt, chỉ huy đã đứng tại sau lưng Lý Thiên Hữu vài phút, mà toàn thể đội viên cũng đang nhìn nàng.

Lý Thiên Hữu hồi thần, nàng lên tinh thần, thu liễm nồng đậm phiền muộn nổi lên kia.

Chỉ huy nghiêm mặt nhìn thẳng Lý Thiên Hữu, dùng ngữ khí cực kỳ lạnh nói: “Cô là tân binh à? Sợ chết thì trở về đi, hiện tại liền chạy trở về đi!”

Lý Thiên Hữu thoáng cái vọt đứng lên, nàng cắn chặt môi tròng mắt chỉ huy. Đột nhiên liền không có khí thế, nàng sợ chết sao? Lý Thiên Hữu ở trong lòng hỏi bản thân. Đúng vậy, nàng hiện tại sợ chết, nàng đầy đầu đầy lòng nghĩ một nữ nhân, nếu như nàng chết rồi nữ nhân của nàng làm sao bây giờ? ?

Lý Thiên Hữu hơi cúi đầu, thấp giọng nói: “Xin lỗi, chỉ huy tôi. . .”

“Cô cái gì cô? Đều lên tinh thần cho tôi, bộ dạng này của các người còn xứng gọi là bộ đội đặc chủng sao? Nhiệm vụ lần này, nếu ai không hoàn chỉnh trở về cho tôi, đừng trách Vương Kính Tùng tôi không thừa nhận tên lính đó! Viết một di thư lẻ mề, tôi và mọi người không cần loại người đó!” Chỉ huy con mắt như đao nhìn quét một đội người, cùng đáng về vừa này hấn sẵn sóc binh sĩ rõ ràng đối lập. Thanh âm của hấn trầm thấp mà hữu lực, chữ chữ đập ở trong lòng các đội viên.

“Xuất phát!” Chỉ huy bỏ lại hai chữ cũng không quay đầu lại đi ra phòng họp nhỏ.

Lý Thiên Hữu cần cần dục dục cầm lấy di thư trên bàn của nàng, cần thận gấp mấy lần giấu ở trong túi tiếp thân. Chỉ huy thực sự tức giận, Lý Thiên Hữu biết nàng không nên vào lúc này biểu hiện ra yếu đuối, cái này không chỉ có đập tắt tinh thần của bản thân, càng sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của chiến hữu. . .

Một đội người vũ trang hạng nặng lên xe tải lớn 141 đón các nàng, lái ra nội thành không bao lâu xe liền ngừng lại, thả một đội người ở tại dưới chân núi hoang vu. Lý Thiên Hữu theo phía sau Giang Đại Chí xuống xe, hiện tại bọn họ đã chia được tổ rồi, nàng vẫn cùng Giang Đại Chí một tổ đảm nhiệm chủ công, cho nên thời gian nhiệm vụ bọn họ phải như hình với bóng. Lần này tình báo là cảnh sát nội bộ truyền đến, có gián điệp nói, đêm nay phần lớn người ở doanh địa của cái tổ chức đầu cơ vũ khí đã bị dời đi rồi. Hình như là có lượng hàng phải nhập cảnh, lưu lại đều là một vài thành viên cấp thấp bắt nhập lưu*, đối với giải cứu con tin là một cơ hội tốt, cấp trên lập tức làm ra quyết định mệnh lệnh bọn họ cần phải tại trước bình minh giải cứu vợ con của cục trưởng công an.

(*Bắt nhập lưu: Bị gạt bỏ ra ngoài trường phái.)

Một đội người xuống xe, dựa theo đường lối kế hoạch phân tán ra, một đường hướng về mục tiêu tập kích bất ngờ. Lý Thiên Hữu bình tĩnh lại đầu óc, nàng tốc độ cực nhanh chạy bên phải Giang Đại Chí, cuối tháng mười ban đêm ở khu vực phía nam này lại có vẻ rất oi bức, loại nóng này không giống phương bắc, nóng ẩm mãnh liệt cảm giác khó chịu không thờ nổi, Lý Thiên Hữu đầy đầu mồ hôi lù ở trên đường núi rừng hoang dã, cảm giác như là tập kích bất ngờ ở trong phòng tắm hơi. . .

Rạng sáng hai giờ một đội người đến địa điểm chỉ định, giữ nguyên kế hoạch phân bố ẩn núp tại bốn phía. Đó là một thôn trang không lớn, từ đỉnh núi nhìn xuống có thừa thớt nhà gạch nhà cỏ lẻ tẻ ở bốn phía, mà những nhà một tầng này vây quanh một nhà nhỏ hai tầng ở giữa, nhà không tính cao, bề ngoài cũng không xa hoa, bức tường màu xám thậm chí không có sân trong. Lý Thiên Hữu lấy ra ống nhòm, thang lầu của nhà nhỏ 2 tầng đó lắp ở bên ngoài, hơn nữa mấy đoạn cầu thang liền có một chiếu nghỉ* mà nàng rõ ràng thấy trên chiếu nghỉ đều đều có hai người canh gác, giống như các nàng, đồng dạng ăn mặc mê thai phục, đồng dạng súng ống đầy đủ. . .

(*chiếu nghỉ: Là một bậc thang bằng phẳng để nghỉ chân, là chỗ nối giữa các bước thang.)

Lý Thiên Hữu đưa ống nhòm cho Giang Đại Chí ý bảo hấn nhìn, nàng vừa nhìn quét một vòng ngoại trừ những người đó trên lầu, xung quanh thôn cũng không có động tĩnh gì khả nghi. Không ai gác, cũng không có người đi lại.

Cấp trên sở dĩ chọn lúc này để cho bọn họ cứu viện, cũng chính bởi vì người thức đêm vào thời gian này sẽ cảm giác mệt mỏi, cũng chậm chậm cảm thấy vô cùng buồn ngủ. Chỉ cần các chiến sĩ quan sát địa hình được rồi, lại kiên trì chờ đợi đến lúc, giải cứu con tin đối với bọn họ mà nói cũng sẽ không phải việc gì khó.

Nhóm Lý Thiên Hữu nằm sắp ở lưng chừng sườn núi nửa giờ, Giang Đại Chí bắt đầu hạ mệnh lệnh: “Bắt đầu hành động.”

Sau khi nhận được mệnh lệnh, ngoại trừ hai người chiến sĩ vũ cảnh địa phương, Tiểu Miêu và Lưu Lập đội trưởng đội 5 bị ở lại ngoài thôn canh gác và làm tiếp ứng, 10 người còn lại cùng nhau hành động, bọn họ lặng yên không một tiếng động tiếp cận trong làng.

Bọn họ rất thuận lợi đến gần nhà nhỏ hai tầng tọa lạc tại giữa thôn. Bên ngoài tổng cộng có hai cái cầu thang thông hướng lên lầu, Giang Đại Chí quét mắt địa hình thấp giọng nói: “Hong Hiền, cậu mang theo Hồng Vũ bên phải, hai người các cậu bên trái.” Hẳn chỉ hai người chiến hữu đứng ở cạnh hẳn bên khác.

Bốn người nhận được mệnh lệnh làm cái thủ thế, liền cong lưng dán tường chạy chậm về phía cửa thang lầu. Nhiệm vụ của bọn họ là trước tiên giải quyết mấy kẻ địch gác tại trên thang lầu, tuy rằng bọn họ là bộ đội đặc chủng, nhưng nếu muốn kẻ địch không biết chuyện chút nào mang đi con tin, cũng là có độ khó nhất định, bọn họ chỉ biết là con tin ở trong nhà này, cũng không biết cụ thể bị nhốt tại trong phòng nào. Cho nên, hai đội lên trước kiểm chế tác dụng hòa lực của kẻ địch, nhằm yểm trợ đồng đội đảm nhiệm chủ công không bị trở ngại tìm kiếm mục tiêu tốt lành triển khai cứu viện. . .

Bốn người đi tới không lâu, liền nhìn thấy kẻ địch trên chiếu nghỉ từng tên từng tên bị thả ngã, lúc này trong nhà vẫn đang là một mảnh đen kịt, chỉ có hai cột điện xi măng ở ngoài nhà treo bên trên hai cái đèn đường phát ra ánh sáng ám vàng hơi có chút ánh sáng. Hơn nữa xung quanh yên ắng cực kỳ, trong không khí âm thấp ngay cả một chút gió cũng không cảm giác được.

“Đại Chí, sao em cảm thấy có chút không thích hợp!” Lý Thiên Hữu nhìn Trần Hồng Hiền thang lầu phía bên phải, hai người cũng đã giải quyết hai kẻ địch cuối cùng thủ ở bên ngoài rồi, lòng nặng sợ hãi không lý do, nói không nên lời áp lực cảm giác được.

“Không sao, chỉ huy nói gián điệp rất tin cậy. Có thể là tất cả quá thuận lợi, đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta lên!” Giang Đại Chí thoáng nắm bàn tay ghim súng của Lý Thiên Hữu, hướng về phía Trần Thần dùng tay ra hiệu một cái liền đứng dậy vọt ra ngoài, sau khi bốn người Lý Thiên Hữu hành động, vẫn còn lại hai người chiến hữu bị lưu ở ngoài nhà, là cho bọn họ làm tiếp ứng.

Thực sự rất thuận lợi, Lý Thiên Hữu nhận được tín hiệu an toàn của Trần Hồng Hiền lầu hai, liền từ lầu một nhảy cửa sổ vào trong lầu, không tới 5 phút liền ở góc tối gian phòng tìm thấy được một nữ tử cùng một bé trai khoảng 5,6 tuổi. Sau khi hỏi rõ thân phận, nhanh chóng tổ chức rút lui.

Mấy người Trần Hồng Hiền đi ở phía trước, hai đội Lý Thiên Hữu hộ ở phía sau, bọn họ vây kín con tin ở giữa vội vàng hướng tới cửa ra. Nhưng mà mấy người Trần Hồng Hiền vừa lộ ra nửa cái đầu, theo đó một tiếng súng vang, “Pằng pằng pằng. . .” Tiếng súng điện tích lớn và dày đặc liền theo vang lên, ngay sau đó trong ống nghe liền truyền đến tiếng chiến hữu lo lắng: “Có mai phục, chúng ta trúng kế. Mau rút lui! ! !”

Lý Thiên Hữu phản ứng đầu tiên đó là ôm lấy đứa bé trước người, nâng cấp tốc nhảy vọt đến bên tường, bé trai trong lòng nâng sau khi nghe thấy dày đặc tiếng súng hiển nhiên sững sốt một chút, hồi thần lại sau đó bỗng chốc “Oa” khóc rống lên. Lý Thiên Hữu vội vã lấy tay bưng kín miệng đứa bé, một tay nâng mang súng một tay mang theo đứa bé dùng ánh mắt hỏi Giang Đại Chí.

Trần Hồng Hiền thấy Lý Thiên Hữu ôm lấy đứa bé, hẳn vội vàng đưa tay kéo qua nữ nhân kia dùng thân thể chắn bên ngoài, hẳn tựa ở trên tường cạnh cửa sát bên Lý Thiên Hữu, đưa tay tiếp nhận đứa bé nhét vào trong lòng nữ nhân. “Đừng để đứa nhóc khóc, sẽ bại lộ mục tiêu.” Hẳn quay đầu hướng về phía nữ nhân la lớn. Nữ nhân sợ hãi gật đầu, nhanh chóng đỡ dành con mình, bà thấy đứa bé không nghe lời thì đưa tay bịt miệng nó. Lý Thiên Hữu vừa đánh trả vừa nhìn đứa bé trong lòng nữ nhân, bé trai kia ngẹn đỏ mặt, mở to con mắt sợ hãi không ngớt nhìn về phía mẹ nó, không ngừng lắc đầu muốn tránh khỏi tay mẹ nó, trong miệng liên tục “ồ ồ” phát ra âm tiết mơ hồ không rõ. Lý Thiên Hữu thích nhất trẻ con, lúc này nâng thấy tiểu nam hài đáng đáp như vậy, nâng cần môi dưới, ở trong lòng hạ quyết tâm, liền một đao đánh vào sau gáy bé trai, độ mạnh yếu vừa vặn khiến bé trai hôn mê bất tỉnh.

Lúc nâng đối diện ánh mắt gần như muốn giết người của bà mẹ đó, nhàn nhạt nói: “Chỉ là hôn mê mà thôi, bà bịt nó như vậy sẽ ngạt chết nó.” Vừa nói vừa nổ súng trước cửa...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: lại muộn như thế, ta hiệu suất thật đúng là không phải chậm. . .

Còn có, ta đây nhạ nhạ hỏi một câu, vì sao thì ta vẫn viết không một trường bình a? ? ?

Không quan tâm là đập gạch biểu dương cho ta tới một chương cũng tốt a? Thương tâm. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chạm đến tử vong . . .

“Mau, súng bắn tia lên lầu hai, Hồng Hiền hai người các cậu một tổ lưu lại ngăn chặn kẻ địch, Trần Thần mang theo con tin nhanh chóng rút khỏi.” Giang Đại Chí cấp thiết nói, sau đó nói vào ống nghe: “Tiết Cương nghĩ biện pháp bỏ rơi kẻ địch, tiếp ứng Trần Thần một chút.” Nói xong liền đi theo Lý Thiên Hữu xông lên lầu hai. . .

Trần Thần cùng Tiểu Hồ Tử mang theo con tin lùi trở về gian phòng vừa giam giữ con tin, Tiểu Hồ Tử dùng báng súng đập mở cửa sổ bị phong kín, dẫn đầu nhảy đi ra ngoài. Trần Thần cũng che chở con tin nhảy ra ngoài cửa sổ, còn không ngừng báo cáo vị trí của mình với Lý Thiên Hữu để nâng làm tốt yểm trợ.

Dù cho kỹ thuật bắn súng của Lý Thiên Hữu thần thông thế nào cũng không thể khiến khoảng một trăm kẻ địch ngã xuống toàn bộ, nâng cũng không ngần ngại, mãnh liệt nổ súng về phía kẻ địch muốn tiếp cận con tin.

Đột nhiên kẻ địch xung quanh con tin đều cảnh giác xoay người, Lý Thiên Hữu thấy Tiểu Miêu, Lưu Lập cùng hai chiến sĩ vũ cảnh lưu lại thủ ở ngoài thôn xuất hiện ở tầng ngoài của kẻ địch, đang mang súng tự động bắn phá. Lúc này nhóm nhỏ 14 người ngoại trừ Lý Thiên Hữu cùng Giang Đại Chí ở lầu hai, hai huynh đệ Trần Hồng Hiến ở cửa lầu một, 10 người còn lại đều đang bảo hộ con tin.

Lúc này 8 bộ đội đặc chủng cùng 2 chiến sĩ vũ cảnh ở dưới sự che chở của hai tay súng bắn tỉa Lý Thiên Hữu và Giang Đại Chí, đang ở trước mặt kẻ địch đông gấp mấy lần mình xé ra một lỗ hổng, nhanh chóng rút lui về phía sườn núi nhỏ ngoài thôn.

Dưới sự che chở của màn đêm đen kịt, không bao lâu Lý Thiên Hữu liền không thấy được cái bóng của họ. . .

Lý Thiên Hữu thở phào nhẹ nhõm, nhiệm vụ lần này chính là tới giải cứu con tin, an toàn của con tin lớn hơn tất cả, chỉ cần con tin an toàn rút lui khỏi là tốt rồi.

Lý Thiên Hữu và Giang Đại Chí thấy bên Trần Thần tạm thời không có nguy hiểm, hai người đi xuống lầu hợp một chỗ với hai huynh đệ Trần Hồng Hiến, tuy rằng bên ngoài có một phần kẻ địch đuổi theo con tin, một nhóm người đi rồi mà vẫn không thấy kẻ địch bớt đi chút nào.

“Làm sao bây giờ?” Trần Hồng Vũ nghiêm túc nhìn Giang Đại Chí nói. Cửa nhà là gỗ thật màu đỏ đã bị đạn bắn thủng trăm ngàn lỗ, cửa nhà này hiển nhiên đã sắp không thủ được, mà kẻ địch bên ngoài không ngừng tìm kiếm cơ hội muốn tiến vào trong nhà, cũng không biết từ nơi nào thoát cái nhô ra nhiều người như vậy.

Giang Đại Chí nhìn xung quanh không gian lầu một to như vậy, toàn bộ lầu một thiết kế kiểu không gian mở, tổng cộng chỉ có hai gian phòng. Trong đó một gian ở trong góc chính là gian bọn họ vừa cứu ra con tin. Vị trí chính sảnh có một tổ hợp sofa da thật màu đen, sofa vây quanh một cái bàn trà bày đầy vỏ chai rượu gạt tàn thuốc lá, thi thể kẻ địch nằm ngổn ngang trên sàn nhà gỗ, đây là kẻ địch bọn họ giải quyết khi tiến vào trong nhà tìm kiếm con tin.

Giang Đại Chí cau mày, một cái không gian trống trải như vậy, bọn họ muốn tìm một cái che chắn đều khó, hơn nữa bởi vì tòa nhà này thiết lập cầu thang ở bên ngoài, chỉ riêng bảo vệ cái cửa này căn bản không phải kẻ lâu dài. Giang Đại Chí nghĩ, lúc này sợ là phải bàn giao tại đây, hiện tại cũng chỉ có thể thủ vững, cầu khẩn con tin có thể an toàn rút lui khỏi, người cứu viện có thể mau mau đến. “Nhanh, lùi lên trên lầu, chiếm trước địa điểm có lợi, chúng ta chỉ có thể thủ thủ.” Giang Đại Chí thấy kẻ địch bên ngoài đối với hỏa lực của mấy người tạm thời cũng coi như kiêng kỵ. Hắn quả quyết hạ xuống mệnh lệnh, tiếp tục giăng co như vậy phi thường bắt lợi với bốn người bọn họ, hắn đã nhìn thấy có người ra dấu tay hướng về phía trên lầu, nếu như kẻ địch thực sự nhảy lên lầu, hai mặt giáp công mấy người liền thực sự xong rồi, ở lại phòng khách trống trải này chắc chắn làm cái bia ngắm sống cho người ta...

Trần Hồng Hiến chặn hậu mấy người lại lần nữa trở về trên lầu, Lý Thiên Hữu nắm súng về mặt cẩn thận nhìn chằm chằm vào các lối thoát hiểm, bố cục lầu hai bất đồng với dưới lầu, có 4 gian phòng 3 lối thoát hiểm, hành lang cũng rất rộng mở.

“Một người thủ một điểm, đừng lãng phí đạn.” Giang Đại Chí chạy vội về phía lối thoát hiểm tận cùng bên trong, bốn người, ba người thủ lối thoát hiểm một người thủ cửa thang lầu trong nhà, vừa vặn có thể chống đỡ một trận. . .

“Đại Chí, mọi người thế nào rồi?” Sau khi thủ vững nửa giờ trong ống nghe truyền đến tiếng gọi cấp thiết của chỉ huy.

Giang Đại Chí thở ra một hơi, lúc này đạn của bọn họ đều bắn gần hết rồi. Chỉ huy rút cuộc liên hệ, hắn làm nhiệm vụ nhiều lần như vậy, hắn đánh trận nhiều năm như vậy, chỉ có lần này uất ức nhất. Hơn nữa, hiển nhiên bọn họ là bị người bán đứng, mới xuất hiện cảnh ngộ như vậy. Cái này căn bản là cái thông lộng kẻ địch làm, là tới trả thù, hơn nữa người bán đứng bọn họ còn rất có thể là cảnh sát.

Chỉ huy nói, chiến sĩ vũ cảnh hắn mang theo đã tới chi viện, hơn nữa chạm mặt cùng Trần Thần, con tin an toàn. Bảo cho bọn họ kiên trì một chút nữa, 10 phút là có thể chạy tới.

“Em hết đạn.” Lý Thiên Hữu cách Giang Đại Chí rất gần, nằng ngồi quỳ gối bên trong lối thoát hiểm nói với mấy người chiến hữu.

“Tôi cũng không còn nhiều lắm.” Trần Hồng Hiến thủ cửa thang lầu cũng nói.

“Kiên trì thêm một hồi, chỉ huy đang chạy tới, rất nhanh sẽ đến.” Giang Đại Chí do dự một chút, tháo xuống băng đạn của mình, ném cho Lý Thiên Hữu. Hắn rút ra dao găm trong giày quân đội, đứng lên núp ở trong cửa thoát hiểm, cũng chỉ có vật lộn như vậy, chỉ cần không lộ đầu ra, không để cho kẻ địch cơ hội nổ súng hắn là có thể kiên trì một hồi, lòng hắn thầm nghĩ.

Lý Thiên Hữu sừng sốt một chút, nằng nhặt lên băng đạn dưới chân thay cho băng đạn rỗng của nằng. Trên thang lầu bên ngoài cửa thoát hiểm đã có vài bộ thi thể của địch, vẫn có kẻ địch không sợ chết xông lên không ngừng, hơn nữa vừa lên chính là vài người, Lý Thiên Hữu tay mất lạnh lẽo tiếp tục xạ kích, mỗi phát đều bắn vào trên mi tâm kẻ địch. Chớp mắt thời gian đạn lại hết, nằng lu loát tháo gỡ khẩu súng, đặt ở một bên, đưa tay rút ra dao găm, nằng đứng lên yểm ở một bên cửa thoát hiểm.

Bốn bộ đội đặc chủng cầm trong tay dao găm thủ vững một trận địa cuối cùng thuộc về bọn họ, kẻ địch ghim súng bắn loạn, từng nhóm từng nhóm vọt lên lầu, mấy người vừa chặn vừa thu hẹp vòng ngăn chặn. Lý Thiên Hữu nhanh chóng múa lên dao găm quân dụng vô cùng sắc bén trong tay, động tác của nằng cực nhanh đến mức máu tươi văng tung tóe, kẻ địch thò đầu ra, từng cánh tay nắm súng liền bị cắt ra lỗ hổng, súng rơi trên mặt đất người chưa kịp phản ứng liền ngã xuống phía dưới, cuống họng đã bị cắt ra rồi. . . Lý Thiên Hữu hiểm hiểm né tránh một viên đạn, nằng thấy lối thoát hiểm thủ không được, dùng động tác vội vàng rút lui về trong gian phòng sát vách, lúc này Giang Đại Chí cùng Trần Hồng Hiến đã tiến vào gian phòng, dùng súng của địch đánh trả.

Trần Hồng Vũ từ lối thoát hiểm khác nhanh chóng nhích lại gần, Lý Thiên Hữu hít một hơi thở từ thi thể nằm một chỗ. Đột nhiên, trong ánh mắt nằng bốc lên một vệt hung quang, theo sát đó thân thể vốn là tiến tới trong phòng bỗng thay đổi phương hướng lộn một vòng dán đất lần tới cửa thang lầu, mà theo sát

động tác của nàng đi kèm một tiếng rên, một nam nhân bị thương nằm trên mặt đất con mắt trũng thật lớn, cánh tay cầm súng buông lỏng, liền không nhúc nhích, cái cổ của hắn trong nháy mắt phun ra tung tóe rất nhiều máu, máu đỏ tươi phun đầy tường.

Lý Thiên Hữu ngay tại chỗ lộn người đứng lên, nàng thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật, vừa nãy nàng thấy tên địch giả chết đó đang dùng súng nhắm vào Trần Hồng Vũ, nếu như động tác của nàng hơi chậm một chút, như vậy hậu quả thực sự không dám nghĩ...

“Thiên Hữu, cẩn thận!” Lý Thiên Hữu chỉ nghe thấy Giang Đại Chí không có tin tức tốt hết lên một tiếng, thân thể của nàng liền ngã ngửa trên mặt đất, đầu nặng nề đập xuống sàn nhà gỗ, mà trên thân thể của nàng đè lên một người, theo sát đó tiếng súng dồn dập lại vang lên “Pằng pằng pằng pằng...”.

Lý Thiên Hữu không biết chuyện gì xảy ra, nàng chỉ biết là trên người như bị trọng lượng ngàn vàng áp nàng không thở nổi, mũi bảo hiểm của nàng cũng đánh rơi một bên, hơn nữa ngực đau như xé rách, mí mắt cảm giác càng ngày càng nặng, có phải vừa nãy té quá mạnh đụng đầu sắp hôn mê rồi?

Lý Thiên Hữu liều chết mạnh mẽ cắn môi mãi đến khi trong miệng nổi lên nhàn nhạt mùi máu tanh mới thả miệng, nàng giơ tay lên đẩy ra người trên thân, tại sao người này đẩy ra nửa ngày cũng không lên? Tay nàng dò vào giữa thân thể hai người dốc sức lật tung người trên thân ra bên cạnh, nàng thu lại nắm đấm, lòng bàn tay dính nóng nhom nhóp, Lý Thiên Hữu thoáng cái liền ngồi dậy, nàng quay đầu nhìn.

Người nọ ngửa mặt nằm trên mặt đất ngũ quan nhàn cùng một chỗ, một bộ dáng vẻ rất thống khổ, mà khóe miệng còn không ngừng rướm máu ra bên ngoài, người này không phải Giang Đại Chí thì là ai?

Lý Thiên Hữu cuống quýt nằm ở phía trên Giang Đại Chí, nàng dùng hai tay đệm dưới đầu của hắn cẩn thận di chuyển, để hắn gối lên chân của mình. “Đại Chí, anh sao rồi? Hả? Sao rồi? Anh nói chuyện đi?” Hai tay Lý Thiên Hữu đè lại đầu vai Giang Đại Chí, nàng không dám dùng sức, chỉ có thể mang theo tiếng khóc nức nở hét to.

“Anh rốt cuộc làm sao vậy? Thương ở đâu hả?” Thấy Giang Đại Chí nhúc nhích miệng nói cũng không nói ra được, Lý Thiên Hữu dờ ra vừa hô vừa kiểm tra thân thể của Giang Đại Chí, khi nàng trông thấy trên ngực Giang Đại Chí có một lỗ thủng đen không ngừng tuôn ra máu tươi, nàng che miệng liu liếm lén đầu.

“Đừng, đừng, đừng động tôi, mau, mau rút lui!” Giang Đại Chí ngực kịch liệt phập phồng, mỗi một chữ hắn nói trong miệng liền tràn ra càng nhiều máu tươi.

Lý Thiên Hữu vừa lén đầu vừa lấy tay cuống quýt ngăn chặn miệng vết thương không ngừng ứa ra máu của Giang Đại Chí, theo nàng không ngừng lén đầu nước mắt cũng tràn mi. Tại sao có thể như vậy? Thế nào lại như vậy? Lý Thiên Hữu nghẹn ngào nói không ra lời, nàng nhìn lỗ đen rõ ràng trên ngực Giang Đại Chí, rõ ràng xuyên qua thân thể hắn. Này mẹ nó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Dùng loại đạn gì hả? Rõ ràng bọn họ đều có mặc áo chống đạn mà?

“Đại Chí!” Trần Hồng Vũ chạy vội tới, hắn thấy Giang Đại Chí nằm ở trên đùi Lý Thiên Hữu, trong miệng không ngừng ứa máu, thân thể còn thỉnh thoảng giật giật, hắn đỏ mắt gọi.

Vừa nãy thực sự quá nguy hiểm, coi như Lý Thiên Hữu phi thân đi ra ngoài cứu Trần Hồng Vũ một mạng, đồng thời, cửa thang lầu lại xuất hiện một nữ nhân, nữ nhân đó cũng là một thân mê thái phục, ánh mắt cô ta hung ác độc địa thẳng tắp nhìn chằm chằm Lý Thiên Hữu đưa lưng về phía cô ta, tiếp đó liền giơ lên súng trong tay. Mà cùng lúc với tiếng súng, Giang Đại Chí ném đi cây súng sạch trơn đạn liền phi thân nhào tới. Hai huynh đệ Trần Hồng Hiến lập tức nhặt lên súng của địch trên mặt đất bắn phá cửa thang lầu, một trận loạn thương qua đi, tất cả đều an tĩnh lại, không có kẻ địch xông tới, chỉ nghe thấy tiếng gọi bất lực và tiếng nghẹn ngào của Lý Thiên Hữu. Hai người nhìn sang chỉ thấy Lý Thiên Hữu nửa ôm đầu Giang Đại Chí, bất lực lén đầu không ngừng khóc. . .

“Tôi, tôi sợ, là, không được.” Mắt Giang Đại Chí nhắm một hồi lại chậm rãi mở, hắn đang nỗ lực khống chế ý thức không ngừng trôi đi. “Mọi người, nghe, hãy nghe tôi nói.” Hắn mơ hồ nhìn phía trên ba người chiến hữu đỏ mắt, gian nan nói.

“Giúp tôi, chăm sóc cha mẹ, Thiên Hữu. . .” Giang Đại Chí gian nan muốn giơ tay lên, muốn tóm lấy cái gì, thế nhưng thực sự một điểm khí lực cũng không có. . .

“Em đây.” Lý Thiên Hữu nắm tay Giang Đại Chí, giọng khóc lóc vội vã đáp.

“Đừng, đừng khổ sở, khỏe, khỏe mạnh, sống. Coi như, vì. tôi. . . .” Thanh âm của Giang Đại Chí càng ngày càng nhỏ, tay nắm Lý Thiên Hữu đột nhiên buông lỏng, cuối cùng hắn nhắm hai mắt lại, mà tình yêu chôn giấu 5 năm vẫn chưa kịp nói ra miệng, hắn đã phải rời đi rồi...

“Đại Chí!” Ba người thấy Giang Đại Chí nhắm hai mắt lại, đồng thời hô to.

Lý Thiên Hữu không tin liều mạng lung lay thân thể Giang Đại Chí. Vừa lung lay vừa khóc hô: “Đại Chí, anh đừng làm tôi sợ chứ? Anh mở mắt nhìn tôi đi? Tôi van cầu anh. . .” Nàng nói năng lộn xộn kêu to, nước mắt của nàng như hồng thủy mãnh liệt chảy ra ngoài.

Lý Thiên Hữu kêu to một hồi, không biết có phải bởi vì khóc, nàng cảm giác được đầu càng trường đau, khiến mí mắt nàng càng ngày càng nặng. Mà cảm giác đau xé rách ngực cũng trở nên càng thêm mãnh liệt. . .

Lý Thiên Hữu tự động dùng tay ấn lại ngực mình, “Hử!” Một loại cảm giác đau mãnh liệt kéo tới, nàng cúi đầu mở bàn tay mình nhìn. Hai tay của nàng sớm đã tràn đầy máu tươi, mà vừa nãy nàng ấn vết thương của Giang Đại Chí, bây giờ nàng cũng phân không ra máu trên tay rốt cuộc là của mình hay là Giang Đại Chí hay là kẻ địch. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta cỡ nào cần lao a, liên canh.

Thượng bâng thực sự là hài lòng, ta nỗ lực canh, canh, canh. . .

Cảm tạ đám mỹ nữ chống đỡ ta, các người chống đỡ chính là ta đây động lực canh văn,

Vì trường bình gì, ta thêm ít sức mạnh! ! !

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Báo thù . . .

“Thiên Hữu, em bị thương?” Trần Hồng Hiến đột nhiên hô.

Ban đầu hắn đang chìm đắm trong bị thương nhìn Giang Đại Chí đã không còn hô hấp, mà Lý Thiên Hữu bên cạnh một mực tê tâm liệt phế gào khóc, nhưng ở giây tiếp theo bỗng chốc liền không có thanh âm. Trần Hồng Hiến nhìn về phía nàng, mới phát hiện Lý Thiên Hữu đang ngốc lăng nhìn đôi bàn tay tràn đầy máu tươi của nàng. Trên người bọn họ mặc tác chiến phục mê thai, mặc dù là nhiễm phải máu đỏ tươi cũng không phải rất thấy được, Trần Hồng Hiến chăm chú nhìn về phía ngực của Lý Thiên Hữu, nhìn kỹ lại nơi đó đã bị máu ảm thấp một tầng lớn, hiển nhiên Lý Thiên Hữu bị thương không nhẹ...

“Hồng Vũ, mang lên Đại Chí, chúng ta rút lui.” Trần Hồng Hiến lập tức thu hồi bị thương, đứng dậy ôm lấy Lý Thiên Hữu.

Lúc này cả người Lý Thiên Hữu đột nhiên an tĩnh xuống, như là bị cái gì mãnh liệt kích thích, lúc này đột nhiên trầm tĩnh khiến người ta lo lắng. Nguyên bản khuôn mặt trắng nõn trở nên càng thêm tái nhợt, ngực khi lên khi xuống, miệng lớn thở hỗn hển.

Lý Thiên Hữu tùy ý Trần Hồng Hiến bế nàng lên. Nàng bị thương, Lý Thiên Hữu hậu tri hậu giác nghĩ, vừa nãy nàng bị cái chết của Giang Đại Chí kích thích mất đi tất cả cảm quan ý thức, căn bản không cảm giác được đau đớn, thế nhưng hiện tại nàng cảm giác nàng muốn ngất xỉu, nàng vô lực tựa ở trong lòng Trần Hồng Hiến, hơi nhắm hai mắt lại. . .

“Vậy cô công tôi?”

“Thiên Hữu, vì sao tốt với chị như vậy?”

“Chính em xem mà xử lý đi, nếu như bị thương thì vĩnh viễn đừng trở về.”

“Lý Thiên Hữu, em hôn đi!”

“Đừng, đừng, đừng động tôi, mau, mau rút lui!”

“Tôi, tôi sợ, là, không được. Giúp tôi, chăm sóc cha mẹ.”

Lý Thiên Hữu bắt đầu nằm ở trạng thái nửa ngất, trong nàng đầu liên tục hiện lên âm dung tiểu mạo của Lâm Bắc Thần, lúc hài hước, lúc ôn nhu, lúc lạnh lùng, lúc khí phách. . .

Không lâu sau đáng về Lâm Bắc Thần liền dần dần bắt đầu mơ hồ, đổi lại đáng về Giang Đại Chí đầy người là máu.

“Thiên Hữu, đừng ngủ, kiên trì.” Bên tai vang lên tiếng kêu trầm thấp của Trần Hồng Hiến, Lý Thiên Hữu vẫn không ngừng chảy nước mắt, nàng cũng không muốn ngủ, nàng nỗ lực dùng ý chí của bản thân kiên cường chống cự hôn mê, nàng biết nơi này cách bệnh viện ít nhất phải mấy tiếng đồng hồ, nếu nàng rơi vào hôn mê như vậy liền không biết nàng còn có thể tỉnh lại hay không. . .

“Lý Thiên Hữu, em dám ngủ? Em mở mắt cho chị, em đã đáp ứng chị cái gì?”

“Bác Thần. . .”

Lý Thiên Hữu dường như nghe thấy tiếng quát lớn lạnh lẽo của Lâm Bắc Thần, nàng cất lực mở mắt, nhẹ nhàng gọi tên Lâm Bắc Thần. . .

Trần Hồng Hiến nhìn Lý Thiên Hữu trong lòng sắp chống đỡ không được, hắn nhanh chóng một bước vượt hai bậc cầu thang đi xuống lầu, mới vừa đi xuống lầu đã thấy chỉ huy mang theo một đội người vội vàng đi vào. “Xảy ra chuyện gì?” Vương Kính Tùng đến đây tiếp ứng thấy hai huynh đệ Trần Hồng Hiến trên mặt đều tràn đầy vết máu, mê thai phục cũng rách vài lỗ thủng, hơn nữa một người trong lòng ôm một người khác, một người trên lưng cõng một người sốt ruột đi xuống lầu, hắn nghiêm mặt hỏi.

“Chỉ huy, Thiên Hữu bị thương, mau, mau!” Trần Hồng Hiến lo lắng nói, cước bộ dưới chân hần một giây không ngừng chạy ra ngoài.

“Chỉ huy, Đại Chí, Đại Chí hần, hần chết rồi. . .” Trần Hồng Vũ đi theo anh trai, sau lưng công thi thể Giang Đại Chí quay sang nói với chỉ huy, câu kia mang theo tiếng khóc nức nở kêu ra “Hần chết rồi!”, trực tiếp kêu lòng người run rẩy.

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Chỉ huy đi gấp vài bước tới trước mặt Trần Hồng Vũ, liệt thanh hỏi. Mà mấy người Trần Thần, Tiểu Miêu đi theo phía sau chỉ huy vốn đang vây quanh Trần Hồng Hiến nhìn tình huống của Lý Thiên Hữu, lúc nghe thấy Trần Hồng Vũ nói, mấy người đồng thời quay đầu về mặt khiếp sợ trừng mắt Trần Hồng Vũ, trong ánh mắt tràn đầy không tin! Ai đã chết? ? ?

“Chỉ huy, cứu người trước đã, Thiên Hữu giống như chóng đờ không nổi.” Trần Hồng Hiến thấy chiến hữu ngăn cản lối đi của hần, nhin không được lo lắng nói, Đại Chí đã chết rồi, bây giờ còn có một người sống đây, lúc này cần bản không phải là lúc nói chuyện.

Chỉ huy rõ ràng sững sờ vài giây, hần quay đầu không hề nhìn Trần Hồng Vũ. Một gã sĩ quan vũ cảnh đứng ở bên người Vương Kính Tùng vươn tay ra hiệu một cái, vài tên chiến sĩ vũ cảnh mang cánng chạy đến tiếp nhận Lý Thiên Hữu trong lòng Trần Hồng Hiến, và Giang Đại Chí sau lưng Trần Hồng Vũ, liền bước nhanh đi ra ngoài nhà.

Một đội người đi ra cửa nhà, đến gần đèn đường yếu ớt liền nhìn thấy một đội chiến sĩ vũ cảnh ghim súng canh chừng mười mấy kẻ địch đã đầu hàng, những tên đó mỗi người hai tay ôm đầu vây thành vòng ngồi xôm trên mặt đất.

Trần Hồng Vũ mất tinh, hần liếc mắt liền thấy nữ nhân mặc mê thai phục ngồi xôm ở cuối cùng bên phải, hần thoáng nhìn hai người nằm ở trên cáng cứu thương, hít sâu nấy cái, vẫn cảm thấy bình tĩnh không được. Trần Hồng Vũ không do dự, đưa tay rút ra mã tấu trong quần giày, nhào về phía nữ nhân kia. Động tác của hần rất nhanh, trực tiếp lướt qua bên người quân binh vũ cảnh nâng cánng, đến nổi vũ cảnh nâng cánng sững sờ đều dừng bước về mặt phòng bị nhìn hần.

Vương Kính Tùng tay mất lạnh lẽo vuốt tay nắm sau cổ áo của Trần Hồng Vũ quét chân một cái liền đem Trần Hồng Vũ hất tung trên mặt đất, hần cong người, phản chụp hai tay Trần Hồng Vũ thật sâu nói:

“Anh muốn làm gì? Anh là muốn lên toà án quân sự sao?”

“Buông tôi ra, buông tôi ra, tôi phải làm thịt cô ta, là cô ta nổ súng, tôi phải vì Giang Đại Chí và Thiên Hữu báo thù!” Mặt Trần Hồng Vũ gắt gao dán trên mặt đất, hần hết sức giãy dụa thân thể muốn tránh khỏi chỉ huy ràng buộc.

“Anh bình tĩnh cho tôi một chút!”

“Tôi không bình tĩnh, ông bảo tôi bình tĩnh thế nào?”

“Thiên Hữu. . .”

Không biết ai hô to một tiếng, ánh mắt mọi người toàn bộ nhìn về phía trên cáng cứu thương vũ cảnh quan binh nâng lên, nhưng mà trên cáng cứu thương đầu còn thân ảnh Lý Thiên Hữu suy yếu kia. . .’Không được. . .” Chỉ huy nổi giận hô Lý Thiên Hữu, thế nhưng tất cả đều đã không còn kịp rồi..

Lúc Lý Thiên Hữu mơ mơ màng màng nửa hôn mê nghe thấy được tiếng quát tháo tê tâm liệt phế của Trần Hồng Vũ, lúc này chiến sĩ vũ cảnh cũng đã dừng bước, nằng chậm rãi mở mắt nghiêng đầu liền thấy những tù binh ngồi xôm cách nằng không xa, mà nữ nhân chải lên tóc đuôi ngựa gọn gàng lúc này đang khiêu mi nhìn về phía Trần Hồng Vũ quỳ trên mặt đất, trong ánh mắt của cô ta tràn đầy khinh thường. . .

Lý Thiên Hữu liều chết cắn môi, khiến bản thân tỉnh táo lại. Nằng thừa dịp lực chú ý của mọi người đều dừng lại trên người Trần Hồng Vũ, chịu đựng đau đớn thấu xương nhảy dựng lên từ trên cáng cứu thương, liền như một con ngựa hoang mất cương xông ra ngoài. Nằng rất nhanh rút ra dao găm, tiếp cận đến trước người nữ nhân về mặt khinh thường kia, cúi xuống vung ra cánh tay, cuống họng nữ nhân kia liền bùng ra. . .

Máu tươi tung tóe như suối tuôn, cả người Lý Thiên Hữu nằm nhoài trên mặt đất, có hai gã vũ cảnh đang gắt gao áp chế nằng, Lý Thiên Hữu không có phản kháng, tay nằng gắt gao siết dao găm còn đang chảy máu. Máu lẫn vào bùn đất dính ở trên mặt nằng, như là muốn dính lấy con mắt của nằng, khiến nằng không có khí lực mở mắt, tiếng kêu ầm ĩ bên tai cũng dần dần nhỏ, Lý Thiên Hữu chậm rãi nhắm hai mắt lại, rốt cục, bốn phía an tĩnh xuống..

“Các ngươi muốn tạo phản sao? Đều buông súng cho ta.” Vương Kính Tùng hết sức thiếu kiên nhẫn quát to, hần nhìn binh lính thủ hạ của mình mỗi người đồ mặt ghim súng giằng co với chiến sĩ vũ cảnh đang chế phục Lý Thiên Hữu, liền quay đầu liếc nhìn sĩ quan vũ cảnh đứng ở bên người hần, thế nào con mẹ nó không ngăn lại? Tuy rằng binh của ta phạm vào chuyện, nhưng cũng không tới phiên các ngươi tới bắt.

“Hồng Hiến, đưa Thiên Hữu lên bệnh viện, mau!”

Lý Thiên Hữu bị thương đã qua một thời gian, hơn nữa nằng vừa trải qua giày vò như vậy Vương Kính Tùng sợ muộn thêm chút nữa, tính mạng Lý Thiên Hữu sợ là không giữ nổi.

Trần Thần xuôi súng ra sau người, đưa tay hung hăng kéo ra hai tên vũ cảnh vẫn áp chế Lý Thiên Hữu, động tác của nằng suýt nữa quăng chiến sĩ vũ cảnh lật trên mặt đất, vũ cảnh trẻ tuổi nóng tính vừa định tiến lên, liền thấy cái tên mang theo quân hàm sĩ quan vẫn đứng ở bên cạnh vung tay một cái, mấy người vũ cảnh liền an tĩnh lui xuống. . .

Tiểu Miêu đỏ mắt quỳ gối bên người Lý Thiên Hữu, nằng cẩn thận lật lại thân thể của Lý Thiên Hữu, run run cời ra mê thai phục của Lý Thiên Hữu.

Trần Thần thấy Tiểu Miêu muốn kiểm tra vết thương trên ngực của Lý Thiên Hữu, nàng ngẩng đầu hướng về một đám người xung quanh quát. “Nhìn cái gì vậy? Đều xoay người sang chỗ khác.”

Xử lý xong vết thương, Trần Hồng Hiến một lần nữa ôm Lý Thiên Hữu lên cáng, gọi em trai nâng Lý Thiên Hữu chạy tới xe quân đội. . .

“Chỉ huy, ông cứu giúp Thiên Hữu đi?” Lúc này Tiểu Miêu không hề hình tượng hu hu khóc không ngừng.

“Đạn ở trong thân thể nàng, động tác kịch liệt như vậy sợ là. . . sợ là rất nguy hiểm. . .” Trần Thần, chỉnh lý đội ngũ, rút lui!” Vương Kính Tùng không để ý đến lời nói của Tiểu Miêu, mặt hắc không có bất luận biểu tình ra lệnh, nói xong bước nhanh tới xe của nhóm Trần Hồng Hiến.

Trần Hồng Hiến gấp lên chỗ ngồi phía sau của xe Jeep, mang cáng cứu thương của Lý Thiên Hữu đi vào, hất kéo qua Tiểu Miêu liên tục rơi lệ cũng nhét vào sau xe, để nàng chăm sóc tốt Lý Thiên Hữu. Bàn thân liền ngồi vào ghế lái xe, xe vừa khởi động, cửa pho lá lại bị người một lần nữa mở ra, Vương Kính Tùng kéo xuống Trần Hồng Vũ, chính mình ngồi xuống.

“Anh lên xe sau, cũng đưa Đại Chí lên đi.”

Trần Hồng Vũ sững sốt một chút, cái gì cũng không nói xoay người đi tới xe phía sau.

Hai chiếc xe phi nhanh trên sơn đạo, bầu trời hắc ám dần dần phiếm trắng, hết thấy đều chưa từng thay đổi, mặt trời sắp mọc, ban ngày sắp đến, nhưng mà có một vài người vận mệnh đã lặng lẽ phát sinh biến hóa...

Trước đại môn tổng y viện vũ cảnh, một đội nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đang lo lắng cùng đợi bệnh nhân xuất hiện, mấy phút sau đó một chiếc xe quân đội giấy phép phi nhanh mà đến, sau vài giây chiếc xe jeep liền dừng ở trước mắt đám bác sĩ.

Vài tên bác sĩ xông lên trước, đơn giản kiểm tra vết thương của bệnh nhân một chút, liền gọi nhân công đẩy người về phòng giải phẫu.

Trong phòng giải phẫu, đèn mổ được mở, liên tiếp trên điện tâm đồ, lục điểm bắt đầu sinh động lên, Lý Thiên Hữu khuôn mặt tái nhợt an tĩnh nằm ở trên giường giải phẫu, môi đóng chặt hiện trắng, nhìn không ra một chút dấu hiệu sống sót.

Bác sĩ mổ chính nghiêm túc hỏi bác sĩ thực tập đứng ở một bên: “Tâm suất?”

“49.”

“Huyết áp?”

“97—61 “

“Nhiệt độ cơ thể?”

“34 độ 7.”

Bác sĩ cả kinh: Bao nhiêu?

Bác sĩ thực tập lại nhìn một lần: “3...34 độ 7.”

“Làm sao nhiệt độ cơ thể thấp như thế!” Bác sĩ thì thào một tiếng, hần thoảng nhìn điện tâm đồ, điểm lục sắc nhỏ vẫn như cũ sinh động.

“Truyền máu, chuẩn bị giải phẫu.” ...

Mấy người lo lắng chờ ngoài phòng giải phẫu, chỉ huy Vương Kính Tùng, huynh đệ Trần Hồng Hiến cùng Tiểu Miêu, chỉ chốc lát Trần thần mang theo vài tên đội viên cũng chạy đến. Những người tâm trạng bất an đi đi lại lại ở bên ngoài phòng giải phẫu, ai cũng thật không ngờ sự tình sẽ phát triển trở thành cái dạng này, tất cả phát sinh quá nhanh, Giang Đại Chí đã chết, mà Lý Thiên Hữu cũng đang nằm ở trong phòng giải phẫu sinh tử chưa biết.

2 giờ qua đi, một nữ bác sĩ mặc áo dài trắng đi ra phòng cấp cứu.

“Ai là người nhà bệnh nhân?”

“Tôi, tôi là chỉ huy nàng.” Vương Kính Tùng đứng lên vọt tới trước mặt nữ bác sĩ, lo lắng hỏi:

“Nàng thế nào?”

“Tình huống không tốt lắm, người nhà bệnh nhân có ở đây không? Còn cần ký tên.”

“Tôi ký đi, vừa nãy đều là tôi ký, nàng là binh của tôi, tôi có thể làm chủ.”

“Ông có thể làm chủ? Nếu như giải phẫu thất bại, trách nhiệm này ông có thể gánh chịu?” Nữ bác sĩ trừng mắt ở sau tấm kính mắt, bà nhìn thấy chờ ở ngoài cửa đều là một vài binh lính, mà có vài người trên mặt còn mang theo vết máu, hiển nhiên là mới vừa từ trên nhiệm vụ xuống. Bà chần chờ một chút

nói tiếp:

“Vẫn là liên hệ người nhà nàng đi, tình huống của nàng rất không lạc quan.” Nói xong, nữ bác sĩ không để ý tới mấy người, xoay người trở lại trong phòng giải phẫu. . .

Nghe xong nữ bác sĩ nói, mấy người đều khẩn trương đứng lên, Trần Hồng Hiền đi tới trước mặt chỉ huy bắt đầu nói.

“Em gái nàng mới lên cao trung, vẫn là một đứa bé.”

“Không phải nàng có một cô cô rất thân với nàng?” Nghe xong Trần Hồng Hiền ảm đạm nói, trong lòng Vương Kính Tùng co rút đau đớn một hồi.

“Nhà cô cô nàng là mở quán cơm nhỏ, hơn nữa Lý Thiên Hữu sẽ không muốn cho các nàng thêm phiền phức.”

Trần Hồng Hiền và Lý Thiên Hữu là lớn lên trong một cái thôn, đối với tính tình của Lý Thiên Hữu hẳn là nhiều ít biết một chút. Hắn nghĩ, nếu như lúc này Lý Thiên Hữu tỉnh, nàng vô luận như thế nào cũng sẽ không để em gái và cô cô nàng biết chuyện nàng thụ thương.

Thế nhưng hiện tại. . .

Ai cũng không biết,

Lý Thiên Hữu có thể không thuận lợi vượt qua cửa ải nguy hiểm lần này. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lâm nữ vương phải về tới chúng ta bên người. . .

Ách ~~~ không muốn lái nhai chút vô dụng, tiếp tục gõ chữ đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Trong cơn giận dữ . . .

Trần Hồng Hiền đang nhỏ giọng thương lượng cùng chỉ huy có muốn đón Lý Thiên Kiều lại đây không, bỗng trong hành lang trống trải truyền đến tiếng bước chân của rất nhiều người. Mấy người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vài người quân nhân quang minh lẫm liệt đi tới phòng giải phẫu bên này.

Mấy người quân nhân đó đi tới trước mặt mấy người, từ đầu đến cuối thoáng nhìn quân hàm của người ở đây, liền hướng về phía Vương Kính Tùng kính một quân lễ.

“Xin chào, chỉ huy đồng chí, chúng tôi là tổ điều tra cấp trên phái tới, đến tìm hiểu một chút sự kiện một binh sĩ đâm chết tù binh xảy ra rạng sáng ngày hôm nay.”

Vương Kính Tùng nhìn thấy tới đây là vài tên quân nhân, hẳn liền lưỡng lự trước mấy vị này đến vì chuyện của Lý Thiên Hữu, về mặt hắn dậm dậm quay về mấy người, cái gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm. Người này còn đang trong phòng giải phẫu đây, bên này đã bắt đầu muốn thẩm tra rồi.

Trong ánh mắt sáng ngời của Vương Kính Tùng gần như muốn phun ra lửa, đều con mẹ nó là một đám gia hỏa không nhân tính.

Mấy người Trần Hồng Hiền nghe thấy lời của người được phái đến, hỏa khí thoáng cái vọt lên, đoàn người liếc mắt nhìn nhau, liền rất ăn ý vây quanh người được phái đến, chỉ cần một câu nói của chỉ huy, bọn họ liền lập tức nhắc tay nhắc chân lần lượt quăng người ra ngoài cửa sổ. . .

“Các người tin tức thật đúng là nhanh, nói đi, phương thức điều tra thế nào?”

“Cái này. . .”

“Cũng khỏi phải cái này cái kia, người các người muốn tìm đang ở bên trong cấp cứu, còn sống về hay không thật đúng là khó nói. Nếu không các người tự mình thương lượng với bác sĩ, xem có thể bảo bọn họ dàn xếp một chút không. Cho các người thẩm tra một chút trước, thẩm tra xong lại cấp cứu?” Vương Kính Tùng tràn đầy châm chọc nói.

“Đều không phải, chỉ huy đồng chí ông đừng hiểu lầm. Ông xem, lúc đó chẳng phải chúng tôi phụng mệnh hành sự sao?”

“Hiểu lầm? Hừ hừ! ! !” Vương Kính Tùng khinh thường hừ hai tiếng.

Người được phái đến thấy Vương Kính Tùng căn bản không để bọn họ vào mắt, hần thoáng nhìn phòng giải phẫu đóng chặt, thương lượng nói. “Nếu không, chúng tôi chờ ngay ở đây đi!”

“Tự tiện!” Vương Kính Tùng quăng hai chữ liền đi tới phòng giải phẫu, hần đứng ở trước cửa, liền không hề để ý tới đám người kia. “Quá con mẹ nó ám ức rồi, chiến sĩ thông gia mỗi ngày đỉnh đầu ở trên lưng quần* sống qua, lần nào nhiệm vụ đều không phải nắm mệnh đi liều mạng? Tại sao lúc chiến sĩ bị thương, lúc hi sinh không thấy có người tốc độ như vậy tới an ủi quan tâm một chút?” Vương Kính Tùng mặt âm trầm, hần cực lực khắc chế bản thân kích động muốn giết người. . .

(*đỉnh đầu ở trên lưng quần: khẩu ngữ nông thôn, nghĩa là thường làm những việc nguy hiểm.)

Mấy người Trần Hồng Hiến thấy chỉ huy sắc mặt không tốt, bọn họ phần hận trừng người được phái đến vài lần, liền một lần nữa đều tự tàn ra. Trần Thần đi tới trước mặt Tiểu Miêu vẫn ngồi ở trên ghế khóc liên tục, đưa tay hơi ôm vai nàng liền bắt đầu xuất thần nhìn cửa phòng giải phẫu. Trần Hồng Hiến không tiếng động đứng ở phía sau chỉ huy, ánh mắt trống rỗng nhìn một tấm cửa sổ nhỏ trên cửa phòng giải phẫu, phía sau đứng vài tên chiến sĩ đồng đội. Mà Trần Hồng Vũ lại là vẻ mặt lo lắng, hần một giây không dừng đi qua đi lại, trong miệng còn không ngừng nói thảm cái gì. . .

“Trần Hồng Hiến.” Vương Kính Tùng đột nhiên lên tiếng cắt đứt trật tự chốc lát này.

“Đến!”

“Anh vẫn là đi thành phố A một chuyến đi, đón em gái Thiên Hữu tới, phải đi ngay bây giờ.”

“Chỉ huy. . .” Trần Hồng Hiến nhìn bóng lưng chỉ huy kêu lên, hần thật sự không muốn đi, hần không biết đối mặt Thiên Kiều thế nào, càng không biết nên nói với em ấy thế nào.

“Chấp hành mệnh lệnh!” Vương Kính Tùng trầm thấp nói.

“Rồi!” Trần Hồng Hiến bắt đầu đi hướng về phía chỉ huy kính một quân lễ, xoay người đi ra ngoài.

“Hồng Hiến cậu đợi lát nữa.” Trần Thần nghe hai người đối thoại, vội vã gọi lại Trần Hồng Hiến. Sau đó liền kêu một tiếng: “Chỉ huy. . .”

Vương Kính Tùng xoay người, khiêu mi nhìn về phía Trần Thần.

“Chỉ huy, để tôi đi đi. Nhà tôi là ở thành phố A, tôi quen thuộc đường, hơn nữa tôi là nữ, dễ câu thông với em gái Thiên Hữu một ít.” Trần Thần thấy chỉ huy không có ý muốn nói, nói tiếp: “Thiên Hữu ở thành phố A có một bằng hữu rất có năng lực, tôi muốn đi tìm cô ấy. Thiên Hữu năng, năng phạm vào sai lầm lớn như thế, chúng ta đến giúp nàng một chút, không thể cứ nhìn nàng lên toà án quân sự như vậy.” Trần Thần nói một chút đã đỏ con mắt, năng kiên định nhìn chỉ huy trong mắt tràn đầy cầu xin. . .

“Lý Thiên Hữu lần này phạm chuyện, sợ là ai cũng cứu nàng không được, chỉ nói riêng thủ đoạn hung tàn của nàng (một đao cắt vỡ cổ họng địch) đã đối với nàng rất bất lợi. Kẻ địch chỉ cần giao nộp vũ khí cũng đã không phải kẻ địch rồi, lời này tôi nói với các người bao nhiêu lần? Lúc gọi các người làm nhiệm vụ không nên xử trí theo cảm tính? Tôi thực sự là không nghĩ tới, Lý Thiên Hữu bình thường trầm ổn lạnh lợi như vậy, tại sao nàng sẽ làm ra chuyện tình bất chấp hậu quả như thế?” Nói xong Vương Kính Tùng lão khí hoành thư* thờ dài, muốn nói quan tâm, có ai quan tâm như hần? Muốn nói đau lòng, có ai đau lòng hơn hần? Một cái mầm binh tốt như vậy, cứ toi công chết non thế này...

(*lão khí hoành thư: cách nói chuyện, khí chất giống người già.)

Trần Thần thấy chỉ huy thờ dài, nàng cấp thiết nói: “Chỉ huy. . .Đại Chí cũng đã chết rồi. . .” Tại sao người khác có thể giết các nàng, mà các nàng chỉ là giết chết một người xấu liền phải trả giá đại giới như vậy, quân nhân làm sao vậy? Quân nhân thì không phải người sao? Trần Thần ở trong lòng kêu gào, thế nhưng nàng không dám nói ra, nàng biết đây chẳng qua là lời vô ích mà thôi, là tuyệt đối không thể nói. . .

Vương Kính Tùng cách Trần Thần nhìn về phía vài tên quân nhân đứng trông coi ở cách đó không xa, hần lắc đầu nói: “Đừng nói nữa, cô đi đi, nhớ kỹ đi nhanh về nhanh. Chúng ta chỉ có thể đem hết toàn lực bảo vệ nàng. . .” Trần Thần kính cho chỉ huy một quân lễ, lại đến bên người Tiểu Miêu căn dặn vài câu, liền bước đi ra ngoài. Lúc này đã hơn 8 giờ sáng, bầu trời Lâm Giang vẫn rất xanh thắm như trước, thái dương mới mọc vẫn chưa tỏa ra nhiệt lượng độc ác của nó, ánh sáng ấm áp rơi tại trên người Trần Thần, nhưng nàng không cảm giác được một tia ấm áp. . .

Trần Thần đứng ở giao lộ đưa tay gọi taxi, nàng phát hiện người đi lại trên đường đều hữu ý vô ý nhìn nàng, có một vài người nhìn về mặt của nàng còn một mặt sợ hãi. Trần Thần cúi đầu liếc nhìn quần áo bản thân, nàng cười khổ, lúc này mới nhớ tới tác chiến phục trên người còn chưa thay, đã dự định đi sân bay rồi.

Trần Thần ngồi lên xe taxi đi thẳng đến nhà nghỉ vũ cảnh, nàng thay đổi quần áo đi xuống lầu, lúc đi ngang qua quầy tổng phục vụ nàng thoáng liếc điện thoại bàn trên quầy phục vụ. Lý Thiên Hữu đã cấp cứu tận 3 giờ, nếu như bây giờ nàng quay về thành phố A đón người tới, nhất định phải lãng phí thời gian rất dài. Vạn nhất chờ nàng mang người tới, mà nếu như Lý Thiên Hữu không chịu đựng được? “Phi Phi! Phi! Miệng quạ đen.” Trần Thần vội vã ngăn lại bản thân nghĩ bậy, nàng phi vài tiếng, xong việc còn không nặng không nhẹ tự tát vào mồm mình. Nàng dừng bước chân đi ra ngoài, xoay người liền đi đến quầy phục vụ. Nếu như có thể thông qua Vương Kỳ tìm được Lâm tổng đó của Thiên Hữu, để Lâm tổng đó mang theo Thiên Kiều lại đây thì tiết kiệm rất nhiều thời gian so với nàng chạy trở về đón Thiên Kiều...

“Kỳ Kỳ, Lâm tổng của các em đâu?” Điện thoại vừa chuyển được Trần Thần liền trực tiếp vào chủ đề

“Trần Thần? Là chị sao?” Thanh âm Vương Kỳ tràn đầy kinh ngạc, cô cần cần dục dục hỏi.

“Đúng, là chị. Gần đây vẫn luôn làm nhiệm vụ, chị tốt, em không cần lo lắng. Lâm tổng của các em có đây không?”

“Hừm, lâu như vậy chị cũng không liên hệ với em. . .”

“Kỳ Kỳ, em ngoan, hiện tại chị có việc quan trọng hơn tìm Lâm tổng các em, cô ấy có ở đây không?”

“Lâm tổng không ở đây, ngồi chuyển bay sáng sớm đi Hồng Kông rồi, lúc này hẳn là còn đang trên máy bay. Làm sao vậy?”

“Hồng Kông? Trời! Làm sao trùng hợp như thế? Vậy lúc nào cô ấy có thể trở về?”

“Công ty muốn ở bên đó đưa ra thị trường, cần phải đi chừng 10 ngày, nếu như thuận lợi. Thần, chị tìm Lâm tổng chúng em làm gì? Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không có gì, chị còn có việc, trước không nói với em nữa, em chiều có bản thân thật tốt.” Nói xong Trần Thần cũng không chờ Vương Kỳ trả lời, liền trực tiếp cúp điện thoại. Nàng đưa tay đỡ trán,

‘Lâm tổng này, sớm không đi muộn không đi, lại cứ phải vào lúc này đi Hồng Kông. Chẳng lẽ là thiên ý?’ Trần Thần đỡ trán, ‘Lão thiên gia người đừng đùa mù nha? ’ Trần Thần vừa nghĩ, vừa đi ra cửa lớn, nàng ngăn cản xe taxi đi thẳng đến sân bay, xem ra nàng chỉ có thể tự mình đi đón Lý Thiên Kiều...

Lâm Bắc Thần vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới trong lúc cô đi công tác có thể có tin tức của Lý Thiên Hữu, cô càng không nghĩ tới Lý Thiên Hữu mới rời khỏi cô gần vài ngày, người đã bị thương nghiêm trọng như vậy, đến mức thiếu chút nữa bỏ mạng ở quê người... Thật lâu sau đó, Lâm Bắc Thần chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện này, cô sẽ tức giận răn dạy Lý Thiên Hữu, như là rơi vào bóng ma mặc kệ lúc nào nhớ tới, trong lòng cô đều tràn đầy bất an và hối hận, nếu như cô có thể biết tình huống sớm một chút, biết đâu, Lý Thiên Hữu sẽ không uống công bị nhiều dẫn vật vô ích như vậy...

... Một tháng sau đó...

Bên trong phòng hội nghị lớn ở tầng cao nhất tập đoàn Lâm thị, Lâm Bắc Thần vẻ mặt lạnh lạnh đang nghe các bộ ngành cuối tháng tổng kết, cô mặc tiểu tây trang màu đen bó sát người, cổ áo somi màu xám bị lật ở bên ngoài, mang một bộ mắt kính viền vàng, tóc thật dài vẫn tại sau gáy, ngay ngắn một bộ tư thế nữ cường nhân.

“Lâm tổng, công trạng của bộ tiêu thụ so với tháng trước mà nói có chút tăng cao, chỉ là bộ phận khách quen không có đúng lúc hồi khoản. . .” Tổng thanh tra tiêu thụ nói một nửa, liền bị tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên cắt đứt.

Lâm Bắc Thần trầm mặt cầm lấy điện thoại bên cạnh văn kiện, nghĩ thầm ai gấp gấp như thế, chọn vào lúc này gọi điện thoại đến? Cô liếc nhìn điện báo, trên màn hình điện thoại tư nhân của cô biểu hiện hai chữ ‘Thiên Kiều’.

Lâm Bắc Thần đưa tay ra hiệu tạm dừng, hướng về phía một đám người gật đầu một cái, liền cầm lấy điện thoại đứng dậy đi ra phòng hội nghị.

“Thiên Kiều, có việc sao?” Lâm Bắc Thần nhận điện thoại đi về văn phòng của cô, sau khi cô mua điện thoại cho Lý Thiên Kiều, đây là cú điện thoại đầu tiên Lý Thiên Kiều gọi cho cô, Lâm Bắc Thần nghĩ có phải gặp phải việc gì khó rồi. . .

“Bắc Thần tỷ tỷ. . .” Lý Thiên Kiều gọi Lâm Bắc Thần một tiếng, liền bắt đầu hu hu khóc lên.

Lâm Bắc Thần nhíu mày “Làm sao vậy? Ai khi dễ em?”

“Đều không phải. . . em... em nằm mơ, chị của em đã chết. . .” Lý Thiên Kiều khóc thút thút nói.

Lâm Bắc Thần tiện tay đóng cửa văn phòng, đứng ở trước cửa sổ lớn đón dương quang sáng sớm. Nghe xong Lý Thiên Kiều nói, cô ha ha nở nụ cười, “Nha đầu ngốc, đừng khóc, mộng mà thôi. Chị gái em cũng chưa từng nói cho em, mộng đều là ngược lại sao?”

“Không phải, em đi nhìn chị ấy, chị ấy nằm ở trong bệnh viện, em chỉ có thể ở ngoài cửa sổ thủy tinh nhìn chị. . .”

“Được rồi, đừng khóc, một giấc mộng mà thôi, nói ra thì tốt rồi. Có muốn bây giờ Bắc Thần tỷ tỷ đến xem em không?” Lâm Bắc Thần nhẹ giọng dỗ dành Lý Thiên Kiều.

“Không phải như thế, em thực sự nhìn qua chị ấy, là Trần Thần tỷ tỷ tới đón em. Thế nhưng em chỉ ở nơi đó hai ngày, chị ấy bị thương rất nghiêm trọng, lúc em tới chị ấy còn chưa có tỉnh lại, các chị ấy không cho em nói cho bất luận người nào, cũng không cho em lưu lại bởi chị gái. Bắc Thần tỷ tỷ, em rất sợ, chị dẫn em nhìn chị ấy có được không?”

“Cái gì?” Lâm Bắc Thần nghe Lý Thiên Kiều mang theo khóc nức nở khẩn thiết hô, trong lòng cô lộp bộp một hồi, cô đưa tay đỡ giá sách bên người, nhẹ nhàng hỏi.

“Thiên Kiều, em vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa, chị nghe không rõ.”

“Bắc Thần tỷ tỷ, chị của em có phải vẫn chưa tỉnh lại hay không? Em trở về lâu như vậy tại sao chị ấy một cú điện thoại cũng không gọi?” Lý Thiên Kiều hiển nhiên không có nghe ra Lâm Bắc Thần dị dạng, em một mình nói.

“Chị em bị thương? Còn hôn mê? Đây là chuyện khi nào?” Thanh âm của Lâm Bắc Thần thoáng cái thay đổi băng lãnh, chết tiệt Lý Thiên Hữu em dĩ nhiên lại dám bị thương cho chị. . .

“Chính là chị ấy đi không tới mấy ngày, đã gần một tháng rồi. . .”

“Hiện tại em đi xin nghỉ với giáo viên chủ nhiệm, thôi, em ở ký túc xá chờ chị, chị lập tức đi đón em, chị dẫn em đi xem chị gái.” Lâm Bắc Thần cường chế hoảng hốt, dặn Lý Thiên Kiều vài câu liền cúp điện thoại.

Cô ngồi ở trên sofa, vội vã hít thở, nghe Lý Thiên Kiều nói Lý Thiên Hữu dường như bị thương rất nặng. Chuyện cách tận một tháng cô mới nhận tin tức, nhưng lại biết đến ở tình huống Thiên Kiều mơ ác mộng mà sợ hãi. Nếu như Thiên Kiều không có mơ giấc mơ như vậy, Lý Thiên Hữu dự định muốn giấu cô tới khi nào? Lâm Bắc Thần tức giận run tay, Lý Thiên Hữu em muốn chết đúng không? ? ?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: các đồng học đừng có gấp, cũng đừng giục ta, nếu không ta làm bất hảo. . .

Nhật canh nói, ta giấc ngủ quá ít, thực sự chịu không nổi. . .

Thấy nhiều người thích ta vẫn như vậy, thực sự rất hài lòng, thỉnh kẻ tục chống đỡ!

Ta nhất định không cô phụ đại gia, tận lực cạnh tranh. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Đau lòng . . .

Lâm Bắc Thần bực mình ngồi ở sofa một hồi, cô cảm thấy trong lòng buồn phiền khó chịu, cô nghĩ không rõ Lý Thiên Hữu bị thương lâu như vậy, vì sao cũng không thông báo cô một tiếng? Lý Thiên Hữu rõ ràng chính là coi cô là người ngoài. . .

Lâm Bắc Thần cường chế tức giận trong lòng mình, cô đi trở về trước bàn công tác của mình ẩn xuống nội tuyến.

“Tiểu Kỳ em đi vào.”

“Lâm tổng, ngài có gì phân phó? Vương Kỳ đi tài vụ rồi.” Đi vào là Tề Hiểu Hoan một thư ký khác của Lâm Bắc Thần.

“Đi thông báo xuống phía dưới, hủy bỏ hợp sáng, bảo bọn họ chỉnh lý văn bản báo cáo truyền cho tôi, cô đi ra ngoài gọi Vương Kỳ đi vào.” Lâm Bắc Thần vừa nói vừa thu thập văn kiện trên bàn công tác. Đợi thư ký lui ra ngoài, cô đứng dậy đi vào phòng nghỉ ngơi.

10 phút sau đó Lâm Bắc Thần đi ra, cô thay đổi trang phục công sở vừa mặc. Một bộ áo gió hơi dài cổ cao màu nâu nhạt, bên trong tiểu sam màu trắng cổ thấp, quần màu đen bó sát người, làm nổi bật lên vóc người hoàn mỹ của cô. Ăn mặc như vậy khiến toàn thân Lâm Bắc Thần lập tức biến hóa thành thanh xuân mỹ lệ, vừa nảy nở thể nữ cường nhân ý vị mười phần cũng bị biến mất không ít. . .

Trong phòng làm việc, hai thư ký Vương Kỳ và Tề Hiểu Hoan đang đợi cô, Lâm Bắc Thần đi trở về trước bàn công tác ngồi ở trên ghế.

“Tôi phải rời khỏi vài ngày, các cô đem hết thủ tục hành trình dời lại một hồi. Tiểu Hoan đi tìm Lâm tổng (Lâm Khả Phàm) tới, tôi bàn giao với anh ta một số chuyện.” Sau khi Tề Hiểu Hoan đi ra ngoài Lâm Bắc Thần buông văn kiện trong tay, chăm chú nhìn Vương Kỳ.

“Tiểu Kỳ, cô có thể liên hệ Trần Thần không?”

“Trần Thần? Lâm tổng. . .” Vương Kỳ có chút giật mình, nàng nghĩ không rõ tại sao Lâm tổng đột nhiên hỏi tới Trần Thần, nhưng mà đầu óc nàng bỗng nhiên nhớ tới hơn 20 ngày trước cú điện thoại kì lạ của Trần Thần, cũng là há mồm liền hỏi ‘Có thể liên hệ với Lâm tổng không?’ Lòng nàng mơ hồ nghĩ có phải xảy ra chuyện gì hay không.

Lâm Bắc Thần thấy Vương Kỳ biểu tình cô quái, cô cũng vô tâm tình giải thích nhiều với nàng, mở mồm nói rằng. “Tôi liên hệ với Lý Thiên Hữu không được, muốn xem một chút các nàng có phải cùng một chỗ không.”

“Có thể, mấy ngày hôm trước chị ấy gọi điện thoại cho tôi, nói là quay về bộ đội. Chị ấy để lại cho tôi một số điện thoại, nói là có chuyện gì có thể tìm chị ấy.”

“Giờ cô gọi cho cô ấy.” Lâm Bắc Thần chỉ chỉ điện thoại trên bàn công tác.

Ngay lúc Vương Kỳ gọi điện thoại cho Trần Thần, Tề Hiểu Hoan mang theo Lâm Khả Phàm gõ cửa vào văn phòng, Lâm Bắc Thần liếc mắt nhìn hai người, ý bảo bọn họ ở bên cạnh chờ một chút, liền tiếp nhận điện thoại Vương Kỳ đưa qua.

Bởi vì bộ đội không thể tùy tiện tiếp điện thoại, Trần Thần gián lược nói một lần chuyện tình của Lý Thiên Hữu với Lâm Bắc Thần. Lâm Bắc Thần diện vô biểu tình nghiêm túc nghe, nghe đến cuối cùng cô chỉ là nhẹ nhàng hỏi Trần Thần một câu vấn đề cô đã sớm muốn hỏi.

Bạn cũng sẽ thích

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ (Bộ 1) by vientucmo

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ...

By vientucmo

52.1K 2.3K

Tác phẩm: Yêu Thương (Bộ 1)

Tác giả: Vô Nhân Lĩnh Thủ

Thể loại: GL, hiện đại, cảnh sát năm vùng, ngược, HE.

Trạng thái: Editing

Nhân vật: Vương Lị Ni (Viên Quỳnh) x Ngô Phong, cùng với sự hợp tác của dân diễn viên phụ.

Nguồn QT: BachHopTT

*Q

[BH] [EDIT] [HD] Yêu nữ thủ trưởng by EvNguyen

[BH] [EDIT] [HD] Yêu nữ thủ trưởng

By EvNguyen

59.5K 3.4K

Nghiêm chỉnh viên chức cùng nữ thần thủ trưởng

Một nữ tử yêu nghiệt làm cách nào hòa tan đại băng sơn

2cp 2 phong cách.

Thể loại: bách hợp, hiện đại, 1x1, ông trời tác hợp cho nó ngọt văn

[EDIT][BH] Ái Tình (Quy Đồ) by ziney7612

[EDIT][BH] Ái Tình (Quy Đồ)

By ziney7612

36K 3.2K

Tên tác phẩm: Ái Tình (Quy Đồ)

Tác giả: Nhược Hoa Từ Thụ

Thể loại: Đô thị tình duyên, sủng, ngọt, giới giải trí, kiếp trước kiếp này, 1x1, HE

Dịch giả: QT

Editor: Lạc Thủy Vô Tâm

P/s: MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI EDIT...MÌNH CHỈ LÀ NGƯỜI POST THUI NHÉ...CHÚ Ý GIÙM MÌNH...CẢM ƠN

[BH][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên - Hiểu Bạo by daodinhluen

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên...

By daodinhluen

7.3K 467

Tên truyện: Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên

Tác giả: Hiểu Bạo

Thể loại: Bách hợp, huyết tộc, tương ái tương sát, HE

Tình trạng: Hoàn

Edit: MineIsMyLife,

Tốc độ: lết, đang làm bt lớn + cbi thi giữa kỳ ^^ các bạn thông cảm ha :“

Truyện post song song cùng với BGT

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit] by esleytran

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit]

By esleytran

10.4K 1K

Đây là một đoạn chuyện xưa bắt đầu từ khi một tiểu hồ ly vô cùng yêu nghiệt gặp được một nữ tử nữ phẫn nam trang trong ngôi miếu đồ nát

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ là Thường Hoan Hi - Tà Tà Khán by TT31KK

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ...

By TT31KK

16.6K 769

Duyên phận a, nếu không có từ này, chắc có lẽ cậu vẫn là Thư Triển Nhan, và tôi vẫn sẽ

là Thường Hoan Hi.

Ở cạnh nhau a, chẳng phải đó là việc hai ta vẫn luôn làm từ khi cả hai vẫn còn là hai cô

nhóc sao?

Hiểu nhau a, chẳng phải chúng ta là những người hiểu đối phương nhiều hơn bất cứ

người nào sao?

Tình yêu a, chẳng phải tình yêu sẽ xuất phát từ những lúc ta không ngờ tới sao?

Vậy thì còn gì giữa chúng ta không chứng minh chúng ta là người yêu của nhau hả, di

của tôi?

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc by ShiroInu6

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh...

By ShiroInu6

43.9K 3.6K

Tác phẩm: Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc

Tên gốc: 六年的等待----我们迎来了幸福

Tác giả: Cảm gian đích luật động (琴间的律动)

Editor: shiroinu980, M.C

Giới thiệu: Bộ này là thực văn, tác giả kể về câu chuyện của chính cô ấy, gặp được Yen và những người bạn vô cùng tuyệt vời. Tình yêu giữa họ thật sự rất rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến mình cảm thấy dường như không hề có một chút tỳ vết nào, họ yêu nhau bằng tất cả sự chân thành và tin tưởng, trao nhau cả trái tim mình. Tình tiết truyện nhẹ nhàng như một bản hòa tấu giữa tiếng đàn du dương trầm bổng của dương cầm và vĩ cầm. Vì là truyện có thực nên tất nhiên họ sẽ phải trải qua nhiều sóng gió để có thể cập được bến bờ hạnh phúc cùng nhau, nhưng sẽ không có xô máu chó nào hắt vào mặt bạn nên cứ an tâm nhảy hố nhé!

Chú ý: Truyện này là cái hồ không đáy, tác giả vẫn còn viết tiếp về cuộc sống của 2 người, đã viết từ 2012-nay rồi, nghĩa là mình không thể edit hoàn được bộ này. Vậy nên đừng ai đợi hoàn nha, nhảy hố thì nhảy luôn nha :v

“Thương của em ấy rất nghiêm trọng sao? Bây giờ người thế nào?”

“Nào sẽ bị thương rất nghiêm trọng, kẻ địch sử dụng Desert Eagle, đạn là đạn xuyên giáp, ở cự ly không tới 4 mét bắn thùng cơ thể Giang Đại Chí, đạn trực tiếp khảm vào trong ngực Lý Thiên Hữu. Người đưa vào bệnh viện cũng đã hôn mê, 4 ngày sau đó mới tỉnh lại. Có điều lúc tôi đi vết thương của cô ấy đã khôi phục rất tốt, cô cũng không cần quá lo lắng, chỉ là trạng thái tinh thần của cô ấy vẫn không phải rất tốt.”

“Em ấy chưa cùng các cô quay về bộ đội?” Lâm Bắc Thần nhíu mày.

“Không có, cô ấy đang tiếp thu thẩm tra, tiểu tổ mỗi người chúng tôi đều bị điều tra một lần, tôi cũng vậy mới vừa quay về bộ đội không vài ngày.” Trần Thần bên kia ngừng vài giây còn nói: “Lần này Thiên Hữu sợ là thực sự gặp phiền phức ...”

“Tôi biết rồi, làm sao tôi tìm được em ấy? Em ấy ở chỗ nào Lâm Giang?” Lâm Bắc Thần giơ tay đỡ đầu mình, cô cảm thấy trong đầu đột nhiên vang ong ong, hơn nữa ngực cũng căng ngày càng buồn sợ...

“Không biết, hình như là bị tạm giam ở chỗ nào đó. Những điều tôi nói cho cô đều thuộc về cơ mật quân sự, còn lại chúng tôi cũng là không có quyền hỏi đến, liền ngay cả chỉ huy cũng tra không được.” Trong điện thoại, ngữ khí của Trần Thần tràn đầy cẩn cẩn dục dục, nàng thở dài nói rằng: “Tôi phải cúp điện thoại rồi, nếu như có thể, cô nghĩ biện pháp giúp Thiên Hữu một chút đi, tiếp tục như vậy cô ấy sẽ ngồi tù . . .”

“Được!”

Cúp điện thoại, Lâm Bắc Thần dựa vào gối ở trên ghế, nghe xong Trần Thần nói, trong lòng cô đủ loại cảm giác khó chịu. Cô cho rằng Lý Thiên Hữu chỉ là bị thương ở trong nhiệm vụ, lại không nghĩ rằng là một loại tình huống như thế. . .

“Đam chết tù binh” đối với quân nhân mà nói cái này phải bao nhiêu tội đây? Lúc đó Lý Thiên Hữu nhất định là bị kích thích rất lớn mới có thể làm ra hành động gần như điên cuồng như vậy. . .

Trong đầu Lâm Bắc Thần hiện lên dáng dấp lãnh khốc mà mỗi lần Lý Thiên Hữu đối địch, còn ở lúc hai người mới vừa quen biết không bao lâu, Lý Thiên Hữu đã một lần một lần mạo hiểm tới bảo vệ cô, còn vì vậy mà bị thương. Đứa bé cố chấp kia thân là một quân nhân lại vì giúp cô mà đi trộm điện thoại di động của người khác. Lâm Bắc Thần nghĩ thầm, một người trọng tình trọng nghĩa như vậy, lúc đối mặt với cái chết của người cộng tác, phải là tâm tình thế nào? Hơn nữa đối phương chính vì bảo hộ em ấy mà chết, thảo nào em ấy sẽ làm ra chuyện tình manh động như vậy. Lâm Bắc Thần đau lòng muốn chết, cô sẽ không trơ mắt nhìn Lý Thiên Hữu đi ngồi tù, cô phải không tiếc bất cứ giá nào giải quyết chuyện của Lý Thiên Hữu, bởi vì hiện tại, cô là của vợ của nàng, mà cô cũng đang mỗi ngày chờ mong có một ngày Lý Thiên Hữu có thể trở về bên người cô, hai người có thể chân chính cùng nhau sinh hoạt trải qua những tháng ngày bình thân. . .

“Bác Thần, xảy ra chuyện gì?” Thanh âm của Lâm Khả Phàm cắt đứt tâm tư của Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần chậm rãi ngẩng đầu hơi thẳng thẳng thân thể, chỉ là một động tác như vậy liền ẩn giấu được tâm tình của bản thân.

“Tôi phải rời đi vài ngày, chuyện tình của công ty liền giao cho anh, nếu như gia gia hỏi, cứ nói tôi đi Hồng Kông. Lần này khả năng phải đi hơn vài ngày, các anh không nên lộ ra, nếu có người hỏi cứ nói thân thể tôi khó chịu đang ở nhà nghỉ ngơi.” Lâm Bắc Thần vừa nói vừa đứng dậy, cô nhấc lên túi xách cùng laptop liền chuẩn bị ra ngoài.

Lâm Khả Phàm thấy Lâm Bắc Thần sốt ruột như vậy, vội vã lên tiếng dò hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì không? Lâm tổng, cô không thể đi một mình.”

Lâm Bắc Thần dừng lại cước bộ, không vui nhàu lại lông mày, cô không thích người khác can thiệp chuyện của mình, tuy rằng cô biết Lâm Khả Phàm cũng không có ác ý.

“Tôi không có thời gian, có chuyện gì tùy thời gọi điện thoại đi. . .” Nói xong Lâm Bắc Thần đẩy cửa đi ra văn phòng, mà mấy người bảo tiêu La Quân vẫn luôn chờ ở ngoài cửa nhìn thấy lão bản đi ra, vội vã theo đi.

Lâm Bắc Thần đầu tiên là đi một chuyến tới trường học của Lý Thiên Kiều, vốn là cô muốn mang theo Lý Thiên Kiều cùng đi, thế nhưng sau khi biết tình huống thực tế thì cô quyết định không mang theo Lý Thiên Kiều đi nữa, sự tình thật là có chút phức tạp mang theo Lý Thiên Kiều sợ không tiện.

Từ sau lần trước Lâm Bắc Thần đi tìm hiệu trưởng của Lý Thiên Kiều, trường học lập tức đổi ký túc xá cho Lý Thiên Kiều, gian phòng rộng rãi sáng sủa chỉ ở hai người học sinh, trong phòng có nhà vệ sinh độc lập có vòi tắm hoa sen, trường học thậm chí còn lắp thêm một bộ máy vi tính để bàn cho Lý Thiên Kiều. . .

Lâm Bắc Thần đi đến, liền thấy Lý Thiên Kiều đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi chờ ra ở trên ghế, vốn là đôi mắt rất đẹp lúc này cũng khóc sưng tấy, cả người gầy rất nhiều, Lâm Bắc Thần không nghĩ tới Lý Thiên Kiều sẽ biến thành cái dạng này, bình thường bận bịu trên bàn làm việc, từ ngày đó sau khi đưa em trở về hai người liền không còn gặp mặt, trong lòng Lâm Bắc Thần rất hồ thẹn, cô không dám tưởng tượng hơn 20 ngày đó Lý Thiên Kiều trải qua sinh hoạt ra sao, chắc hẳn mỗi ngày nhất định là sinh sống ở bên trong vô tận lo lắng và sợ sệt. . . Lý Thiên Kiều nhìn thấy Lâm Bắc Thần tiến đến, em đứng dậy, ỳ khụt gọi một tiếng: “Bác Thần tỷ tỷ. . .”

Lâm Bắc Thần mỉm cười, cô đi đến trước người Lý Thiên Kiều, đưa tay yêu thương xoa xoa đầu em “Coi em khóc kia, con mắt đều sưng lên.”

Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Kiều cúi thấp đầu xuống, ở trong lòng thờ dài. Lý Thiên Hữu làm hết thấy đều vì em gái bảo bối này của nàng, nếu như để nàng nhìn thấy Lý Thiên Kiều như vậy, thật không biết người nọ phải đau lòng thành cái dạng gì ...

“Thiên Kiều, chị nghĩ, em vẫn là ở lại trường học hảo hảo đi học. Chị em bên đó em không cần lo lắng, chị lập tức đi Lâm Giang đón em ấy trở về.”

“Bác Thần tỷ tỷ. . .” Lý Thiên Kiều nghe xong Lâm Bắc Thần nói, em ngẩng đầu đỏ mắt nhìn Lâm Bắc Thần. Câu kia “em cũng đi” thế nào cũng không dám nói ra, không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy Lâm Bắc Thần Lý Thiên Kiều đều cảm thấy có một loại kính nể, muốn tiếp cận lại không dám..

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, chị mới vừa gọi điện thoại cho Trần Thần tỷ tỷ của em, thân thể chị em hiện tại rất tốt. Trong khoảng thời gian này vẫn đều đang dưỡng thân thể, tình dưỡng là không thể loạn đi lại, em ấy lại không có điện thoại di động, cho nên sẽ không có gọi điện thoại cho em. Chị đã đặt vé máy bay chóc lát trực tiếp đi sân bay, chờ chị đón chị em trở về, em liền về nhà ở, đến lúc đó cho em ngày ngày bảo vệ chị em, có được không?” Lâm Bắc Thần thả mềm thanh âm nhẹ dễ dàng. Những lời này dùng để dỗ Lý Thiên Kiều, cũng là ý nghĩ chân thực trong lòng Lâm Bắc Thần, cô âm thầm phát thệ nhất định phải đem Lý Thiên Hữu hoàn hảo đón về nhà...

Thành phố Lâm Giang

Máy bay sau ba giờ thì đáp xuống sân bay Lâm Giang, Lâm Bắc Thần đeo một bộ kính râm khung lớn, phía sau theo ba bảo tiêu khí tràng rất dồi dào đi ra sân bay. Các cô gọi một xe taxi liền chạy tới khách sạn tốt nhất Lâm Giang.

Lâm Bắc Thần cũng không có vội vã tìm kiếm tăm tích của Lý Thiên Hữu, trước khi lên máy bay cô gọi điện cho Tiết Dao Dao, dù sao chuyện này thuộc về quân đội, hơn nữa Lý Thiên Hữu cũng là quân nhân. Lâm Bắc Thần biết Lý Thiên Hữu phạm chuyện cũng không phải đơn giản ném chút tiền thì có thể giải quyết. Cho nên cô tìm Tiết Dao Dao, nhờ nàng thông qua thúc thúc của nàng hỏi thăm bây giờ Lý Thiên Hữu bị dẫn đi nơi nào, cô nghĩ đợi thấy người trước rồi làm tiếp bước dự định tiếp theo. . .

Lâm Bắc Thần ở khách sạn thuê hai gian phòng, sau đó gọi số phòng của mình cho Tiết Dao Dao. Liền nhắn nài chờ tin tức.

Đi tới cái thành thị nhỏ xa lạ này, Lâm Bắc Thần cảm thấy trong lòng mình trống trơn, cũng không biết Lý Thiên Hữu rốt cuộc thế nào rồi? Mà vừa bắt đầu biết Lý Thiên Hữu bị thương thì oán khí cũng toàn bộ tiêu tan, Trần Thần ở trong điện thoại nói cho Lâm Bắc Thần, sở dĩ về sau nàng ấy lại không có tìm cô, là bởi vì Lý Thiên Hữu cản cản. Lý Thiên Hữu không muốn khiến Lâm Bắc Thần biết, lại càng không nguyện ý Lâm Bắc Thần nhìn thấy bộ dáng của nàng như vậy. . .

Tiểu hài tử cố chấp kia, nhất định là sợ cô lo lắng mới nghĩ tới giấu diếm, vừa nghĩ tới những thứ này Lâm Bắc Thần liền cảm thấy cực kỳ đau lòng, nói cho cùng Lý Thiên Hữu cũng chỉ là đứa nhỏ vừa mới tròn 21 tuổi...

Lâm Bắc Thần ở trong phòng gọi cơm, thế nhưng đưa cơm còn chưa có tới, hai gã quân nhân cô chờ lại tới rồi. Cửa phòng của Lâm Bắc Thần là La Quân gõ vang, mở cửa Lâm Bắc Thần liền thấy phía sau La Quân đứng hai gã quân nhân.

“Lâm tổng, hai vị này tìm” La Quân lễ phép giới thiệu với Lâm Bắc Thần.

“Xin chào, xin hỏi là Lâm tiểu thư sao?”

“Đúng vậy, các anh là?”

“Chúng tôi là phái tới đón ngài, không phải ngài muốn gặp bằng hữu của ngài?”

Lâm Bắc Thần đơn giản thu thập bản thân liền theo hai gã quân nhân lên một chiếc xe quân đội, xe một đường lái về phương bắc xa nhất thành thị, ra nội thành, lại lái khoảng chừng nửa giờ sau đó, Lâm Bắc Thần liền thấy ven đường dựng một cái biển thật lớn, mặt trên viết vài chữ “Khu quản lý quân sự”.

Xe lái vào đồn biên phòng, tốc độ xe cũng liền chậm lại, trước mắt Lâm Bắc Thần xuất hiện một loạt nhà trệt màu trắng, quân nhân kia đỗ xe ở chính giữa dãy nhà trệt trước mặt này, nơi đó có duy nhất một tấm cửa phòng cung cấp đi vào, mà trước cửa phòng có hai lính gác vóc dáng thấp vể mặt nghiêm túc ghim súng canh gác.

Lâm Bắc Thần xuống xe, cô đánh giá cẩn thận bốn phía, ngay phía trước dãy nhà trệt trước mặt này là một cái thao trường mặt cỏ hình vuông, bốn phía thao trường chính là xây vây xung quanh một loạt dãy nhà trệt, phân tán tại đông tây nam bắc, bề ngoài phòng ốc hầu như là giống nhau như đúc. Chỗ duy nhất không giống chính là dãy nhà trệt ở trước mặt Lâm Bắc Thần trên bức tường màu trắng vẽ một cái chữ thập thật to màu đỏ, khiến cho người ta cảm giác càng giống như là bệnh viện nông thôn. . .

Lâm Bắc Thần hồ nghi nhìn về phía hai gã quân nhân, Lý Thiên Hữu bị nhốt tại cái địa phương này? ? ?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ban ngày ta không thời gian viết văn, buổi tối canh văn cũng chỉ có thể chiếm dụng thời gian ngủ, cho nên khó tránh khỏi không xuất hiện chữ sai cùng bệnh ngữ.

Mong muốn đại gia lượng giải ta, thông thường ta làm hảo sau đó lại sửa chữa một lần đi ra đã trễ thế này, đôi khi viết viết thẳng ngủ gà ngủ gật,

Thật là không kinh lịch lại kiểm tra một lần, cấp mọi người xem văn mang đến bất tiện Phong Dã ở chỗ này nhận . . .

Ngày hôm nay đột nhiên thấy hơn một quả lựu đạn, cảm tạ quặng đạn đồng học. . .

Được rồi, bắt dong dài, ngày mai còn muốn sáng sớm đây, mệnh khổ. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Xa cách . . .

Lâm Bắc Thần theo hai gã quân nhân tới trạm canh gác trước mặt, sau khi hai bên cùng cúi chào, quân nhân xoay người nói với Lâm Bắc Thần: “Lâm tiểu thư, thật không tiện, cô chỉ có thể một người đi vào.”

“Bằng hữu tôi ở chỗ này?” Lâm Bắc Thần nhíu mày ngữ khí cũng lạnh xuống, đây không phải một nơi mà người bệnh nên ở, tuy nói Lý Thiên Hữu phạm sai, mà nàng giết dù sao cũng là tội phạm, hơn nữa trước đó còn bị thương, tại sao quân đội người một nhà cũng không hướng về người một nhà? Lâm Bắc Thần nghĩ thầm, địa phương quý quái này căn bản là ngục giam, ngoại trừ lính gác súng ống đầy đủ cái khác ngay cả một bóng người cũng không thấy được. . .

“Đúng vậy, ngài cùng vị đồng chí này đi vào là được rồi.” Quân nhân kia cũng không để ý tới Lâm Bắc Thần vẻ mặt khó hiểu, kính một quân lễ xoay người đi đến xe.

Lâm Bắc Thần đi theo phía sau lính gác giữ cửa vào trong, vào hành lang lòng của cô liền chìm xuống, một luồng cảm giác áp lực sinh ra từ tâm, trong hành lang an tĩnh cực kỳ, toàn bộ hành lang chỉ là tiếng vọng giày cao gót của Lâm Bắc Thần gõ gõ mặt đất.

Mỗi lần Lâm Bắc Thần đi qua cửa của một gian phòng, trái tim cô sẽ nhảy mau một chút, nhìn những cửa phòng bằng sắt đóng chặt này, trái tim cô như bị người ta nện nhẹ một cái, đau nhức suốt nửa cô phải cong lưng đi. . .

Binh sĩ dừng ở trước cửa phòng thứ ba, hần quay đầu liếc nhìn Lâm Bắc Thần liền lấy ra cái chìa khóa chuẩn bị mở ra khóa sắt lớn trên cửa sắt. Lâm Bắc Thần nhíu chặt mày, cô ổn định hô hấp ngăn cản động tác của binh sĩ, hướng nhìn vào từ cái cửa nhỏ trên cửa sắt, chỉ là vừa nhìn, nước mắt liền chảy xuống. . .

Trong phòng, Lý Thiên Hữu cong hai chân ngồi ở trên giường, nàng hơi ngửa đầu xuất thần nhìn về phía cửa sổ nhỏ bên trên. Đôi mắt không lớn lờ mờ tối tăm đầu còn có thần thái ngày xưa. Nàng mặc một bộ mê thai phục có chút nhàn nhê, quần áo rộng ngực, vốn là một đầu tóc ngắn soái khí cũng bị cắt đi vài khối thịt, lộ ra nơi da đầu còn dán băng gạc. . .

Lâm Bắc Thần sững sờ ở ngoài cửa, cô nhìn gò má Lý Thiên Hữu, nước mắt làm thế nào cũng không thể không chế trào ra bên ngoài, nụ cười mộc mạc ngốc nghếch ngày trước vẫn còn tại trước mắt, thế nào hiện tại lại biến thành hình dạng này? Đột nhiên trong lòng Lâm Bắc Thần cảm thấy rất sợ, hình dạng bây giờ của Lý Thiên Hữu giống như là bị mất linh hồn, mà còn dư lại chỉ là một bộ thể xác không có máu thịt. . .

“Rốt cuộc cô vào hay không vào?” Binh lính đứng ở một bên chờ có chút không nhịn được, hần lên tiếng hỏi.

Thân thể Lâm Bắc Thần run một chút, “Vào, phiền phức anh mở cửa ra đi.” Cô hạ giọng nói, cũng không nhìn binh lính, con mắt nhìn chằm chằm vào bên trong. Binh lính cầm chìa khóa mở chốt cửa sắt lớn, 'quang quang' hai tiếng liền mở cửa, Lâm Bắc Thần cũng không đi để ý tới lúc này lệ rơi đầy mặt, nhấc chân liền bước vào gian phòng. . .

Gian phòng Lý Thiên Hữu ở, toàn thể diện tích không tới 10 mét vuông, trong phòng bày biện liếc qua thấy ngay, ngoại trừ một cái giường đơn sắt cũng không có vật gì khác. Chỉ là trên tường bên ở gần trần nhà có một tấm cửa thông gió nhỏ, mà lúc này Lý Thiên Hữu đang nhìn chỗ đó xuất thần. Lâm Bắc Thần sững sờ ở cửa nước mắt lại không chế không được chảy xuống, địa phương như vậy người ở thế nào? Hơn nữa còn là một bệnh nhân cần tình dưỡng. . . Lý Thiên Hữu nghe động tĩnh có chút trì hoãn chậm chậm quay đầu, lúc đối diện đôi mắt đầm lệ của Lâm Bắc Thần, trong mắt nàng hiện lên một tia hoảng loạn, lập tức liền né tránh quay đầu đi chỗ khác.

Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu phản ứng trong lòng một trận đâm nhói mãnh liệt, trước khi đến cô nghĩ tới vô số tình cảnh gặp lại cùng Lý Thiên Hữu, thế nhưng cô thế nào cũng không nghĩ tới Lý Thiên Hữu sẽ đối với cô biểu hiện ra xa cách như vậy. . .

Lâm Bắc Thần dè xuống khổ sở trong lòng, cất bước đi về phía trước, cô nghiêng người ở trên giường nhỏ, đưa tay xoa gương mặt gầy gò không ít của

Lý Thiên Hữu, ôn nhu nói: “Thiên Hữu, theo chị về nhà đi!” Cô nhẩn nhẩn không nổi nhìn thần sắc của Lý Thiên Hữu cô đơn như vậy, nhìn nàng như vậy, trong lòng thực sự rất khó chịu. . .

Lý Thiên Hữu chậm rãi quay mặt lại, nàng chăm chú nhìn Lâm Bắc Thần con mắt đỏ hồng 'Là bởi vì thấy đáng về nàng chặt vật như vậy nên Bắc Thần thương tâm sao? Về nhà? Giờ nàng còn có thể quay về được sao? Muộn rồi. . .' Lý Thiên Hữu đại ra lắc đầu, 'Tất cả đều muộn, khi nàng vung ra một đao trí mạng đó, tất cả cũng đã thay đổi, nàng cũng không thể lại trở về lúc trước, quân doanh, liên đội, tiểu đội, còn có tình yêu tốt đẹp của nàng, hết thảy trong sinh mệnh nàng đều bị chặt đứt dưới lưỡi dao găm rồi. . .

Lý Thiên Hữu vô lực nhắm hai mắt lại, giọt nước mắt theo gương mặt chậm rãi trượt xuống, nàng tuyệt không kinh ngạc Lâm Bắc Thần có thể tìm được nơi này, lấy thân phận của chị ấy, muốn tìm một người quả thực quá dễ. Nàng cũng biết chỉ cần Lâm Bắc Thần xuất hiện ở trước mặt nàng, vậy nhất định là tới hỗ trợ nàng, thế nhưng nàng không cần, nàng không muốn tại lúc hai người mới vừa xây dựng tình cảm thì thêm vào bên trong một vết như vậy, cái đó sẽ khiến nàng vĩnh viễn không ngóc nổi đầu lên. . .

Lý Thiên Hữu biết hiện tại nàng chính là một phạm nhân, mặc dù nàng bị trọng thương ở trong nhiệm vụ, mà điều đó nhiều ít có thể giảm thiểu một chút lỗi lầm của nàng, mà nàng nhất định sẽ bị đưa lên tòa án quân sự. Như vậy nàng cần bản không xứng lại nắm giữ Lâm Bắc Thần, nàng sẽ không để Lâm Bắc Thần vì cứu nàng mà quảng tiền đi tìm ân tình quan hệ. Cho nên nàng sẽ không tiếp nhận Lâm Bắc Thần trợ giúp, đây là nguyên tắc của nàng. . .

Lý Thiên Hữu cảm thấy bản thân uể oải cực kỳ, nàng mệt mỏi, cha mẹ rời đi 5 năm, nàng bị ép trưởng thành, vì Thiên Kiều, nàng bị ép tòng quân, sau khi làm bộ đội đặc chủng nàng cũng không biết bản thân ngậm bao nhiêu đắng, chảy qua bao nhiêu máu, tất cả nỗ lực này chỉ vì cung dưỡng em gái. Khi nàng thật vất vả được trời cao quan tâm gặp gỡ Lâm Bắc Thần, nhưng nàng từ một quân nhân biến thành tù nhân, bảo nàng làm sao chịu nổi? ? ?

Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu luống cuống không ngừng lắc đầu, hai hàng thanh lệ đó như kim châm mắt cô, lúc này cô ngoại trừ đau lòng vẫn là đau lòng. . .

Trầm mặc một hồi lâu, Lâm Bắc Thần cần cần dục dục vươn tay đi vén lên áo lót 3 lỗ của Lý Thiên Hữu, cô muốn nhìn một chút vết thương trên ngực Lý Thiên Hữu rốt cuộc có nghiêm trọng không.

Lý Thiên Hữu cảm giác được động tác của Lâm Bắc Thần, đột nhiên kích động nhảy lên từ trên giường, chỉ là thời gian chớp mắt người liền đứng ở bên tường. Bởi vì động tác quá mạnh xé tới vết thương còn chưa có khép lại tốt, đau nàng hít vào ngum khí lạnh. Thế nhưng nàng lại quật cường trừng đôi mắt nhỏ của nàng, ánh mắt nhìn Lâm Bắc Thần tràn đầy phòng bị. . .Ban đầu Lâm Bắc Thần chỉ cho rằng lúc Lý Thiên Hữu gặp lại cô sở dĩ biểu hiện ra xa cách, là bởi vì trong khoảng thời gian này nàng trải qua chiến hữu chết cộng thêm bản thân bị trọng thương nên tâm tình nhất thời sa sút, mà hiện tại xem ra, hiển nhiên đều không phải. Ánh mắt Lý Thiên Hữu quá mức xa lạ, đó là không tin nhiệm, đó là đang chống cự cô. Thế nhưng cô nghĩ không rõ, con người vào lúc này không phải là đều cần người yêu bồi bên người sao? Tại sao Lý Thiên Hữu lại phản ứng như vậy?

Lâm Bắc Thần cau mày đứng lên, cô thử gọi: “Thiên Hữu. . .”

Lý Thiên Hữu hơi thở hỗn hển, trong khoảng thời gian này vết thương của nàng đúng là đang khép lại, nhưng mà thân thể càng ngày càng tệ, chỉ là đơn giản nhảy một cái động tác lấy đà như vậy liền có thể làm cho nàng hô hấp bất ổn thở gấp. Nàng thấy Lâm Bắc Thần lại đi về phía nàng, vội vàng lên tiếng nói:

“Lâm tổng, cảm tạ chị tới thăm tôi, tôi không có chuyện gì, nơi này cũng không phải nơi người như chị nên tới, vẫn là, vẫn là sớm rời khỏi đi. . .” Lời nói xa cách như vậy, trái tim Lý Thiên Hữu theo lời nói xé xé đau, nàng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn con mắt Lâm Bắc Thần, nàng chỉ muốn cho Lâm Bắc Thần mau chút rời khỏi, nàng thật sự không muốn Lâm Bắc Thần nhìn thấy bộ dạng chặt vật như vậy của nàng. . .

“Lâm tổng? ? ? A! Lý Thiên Hữu, đầu em té hồng sao?” Lâm Bắc Thần châm chọc cười nhạt, lúc này cô mới nhìn ra tâm tư Lý Thiên Hữu, nàng đây là đuổi cô đi sao?

Lâm Bắc Thần đứng đến trước người Lý Thiên Hữu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào nàng, cô tức đến nổi phôi hời:

“Lý Thiên Hữu, em có ý gì?”

Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần tức giận, nàng nhếch môi không tiếp tục nói nữa, con mắt vô thần nhìn chăm chăm Lâm Bắc Thần, hai người nhìn nhau hồi lâu Lâm Bắc Thần bại trận, cô thở dài, đưa tay mềm mại kéo qua Lý Thiên Hữu để nàng ngồi ở trên giường, nhẹ giọng nói: “Thiên Hữu, em đừng như vậy, tất cả đều sẽ tốt lên. Nói cho chị biết, chị làm thế nào có thể đến giúp em?”

“Vô dụng, chị trở về đi, tôi không cần trợ giúp của chị, tôi thực sự mệt mỏi. . .” Nói xong Lý Thiên Hữu nằm quay về trên giường nhắm hai mắt lại.

“Lý Thiên Hữu, em hôn đi!” Lâm Bắc Thần tức giận giậm chân, nếu không phải Lý Thiên Hữu có thương tích trong người, cô thật muốn đi tới bạo lực nàng một trận, đưa nhóc cổ chấp này lúc hết hy vọng quả thực có thể tức chết người, cô ngăn dậm xa xôi vội vàng tới đây, trên đường còn vì nàng lo lắng sợ hãi, đến cuối cùng thì đổi lấy nàng một câu 'Chị trở về đi!'

Mặc kệ Lâm Bắc Thần tức giận thế nào, Lý Thiên Hữu đều là diện vô biểu tình thờ ơ nằm ở trên giường, cả người như hóa thạch.

“Tôi nói cho em biết Lý Thiên Hữu, tôi biết em bị ức khuất, trong lòng không dễ chịu. Nhưng em đừng nắm tiền đồ của chính mình đến giận dữ, càng đừng vọng tưởng liên lụy tôi, lúc trước em đã đáp ứng tôi cái gì? Tôi với em yêu nhau kết quả chính là như thế này sao? Có chuyện gì chúng ta cùng giải quyết, em đuổi tôi đi như vậy rốt cuộc là có ý gì? Lẽ nào ở trong mắt em Lâm Bắc Thần tôi chính là nhu nhược vô năng như vậy, để em tại thời điểm khó khăn cũng không thể giúp em chia sẻ? Hay là em nghĩ tôi không xứng? ?” Lúc này Lâm Bắc Thần thực sự tức giận, cô giận tái mặt nghiêm túc nói với Lý Thiên Hữu giả bộ xác chết nằm ở trên giường. Lý Thiên Hữu nghe Lâm Bắc Thần tự hạ thấp bản thân như vậy, nàng vội vã ngồi dậy, nàng không phải ý

này, chỉ là, nàng cũng không biết bản thân là làm sao vậy, trong lòng nàng chống đối Lâm Bắc Thần trợ giúp, loại cảm giác này rất mãnh liệt, 20 ngày này mỗi ngày nàng đều suy nghĩ, nếu như nàng sớm biết rằng mình sẽ có một ngày như vậy ngay từ đầu nàng vô luận như thế nào cũng sẽ không đi trêu chọc Lâm Bắc Thần, càng yêu thì càng quan tâm, nàng không muốn Lâm Bắc Thần lẫn vào trong phiền phức khó khăn vướng víu này. . .

“Em đều không phải ý đó.” Lý Thiên Hữu nhỏ giọng nói.

“Vậy thì em nói một chút, em là có ý gì?”

“Chỉ đừng ép em, em không biết. Chỉ là chị đừng quản, quân đội có quy tắc quân đội, mặc kệ phán thế nào, cũng đều là em phải gánh chịu. Em cũng không hối hận giết nữ nhân kia, em phải báo thù vì Đại Chí, anh ấy là vì em mới chết. .” Lý Thiên Hữu dừng một chút, lại nói: “Là em có lỗi với chị, là em không xứng với chị, chị hoàn toàn không biết con người của em, chị đi đi. .” Lý Thiên Hữu nghiêm túc nhìn Lâm Bắc Thần, lời nói ra khinh thành tể ngữ, mà nghe vào trong tai Lâm Bắc Thần thật là dị thường chói tai.

“Ý của em là muốn chia tay với chị?” Lâm Bắc Thần trừng to mắt về mặt không thể tin nổi hỏi.

Lý Thiên Hữu ngạnh cổ, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Được, Lý Thiên Hữu em như vậy rốt cuộc là cam chịu sao? Được, tôi cũng không ở chỗ này tự chuốc nhục, tôi thấy em cho tới bây giờ chính là chưa từng đặt tôi ở trong lòng.” Lâm Bắc Thần tức giận muốn nổ phổi, các người nghe một chút Lý Thiên Hữu nàng đây là nói cái rắm chó gì?

“Tôi chỉ muốn em nói cho tôi biết, chính mồm em nói ra chia tay. Tôi lập tức liền đi, cam đoan không hề ở trước mặt em lâu thêm một giây đồng hồ.” Lâm Bắc Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói, lúc nào cô chịu đựng qua bức bối thế này, vốn tưởng rằng Lý Thiên Hữu phải phụ trách hơn rất nhiều so với nam nhân tri kỷ, không nghĩ tới gặp phải chuyện cũng là một rùa đen rút đầu, một kẻ nhất gan. . .

“Phải, em muốn chia tay với chị.” Lý Thiên Hữu chịu đựng đau lòng, nàng giả vờ lãnh tĩnh nói ra những lời này, không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt của Lâm Bắc Thần.

Lâm Bắc Thần cắn môi dưới, giơ tay “Bộp” quăng cho Lý Thiên Hữu một bạt tai, “Lý Thiên Hữu, em hỗn đản!” Nói xong liền cũng không quay đầu lại đi ra gian phòng.

Lý Thiên Hữu vô lực trượt ngồi dưới đất, nghe tiếng bước chân “quang quang” hữu lực dần dần xa, nàng ôm hai chân đem mặt chôn xuống, huhu khóc lên..

Sau khi Lý Thiên Hữu phạm tội vốn phải áp giải về bộ đội của nàng chịu thẩm tra, thế nhưng bởi vì lúc nàng giải phẫu thân thể khôi phục rất chậm, lãnh đạo bộ đội thành phố Lâm Giang sợ trên đường xảy ra cái gì sai lầm liền cầu thông với bộ đội Lý Thiên Hữu sau đó tạm thời thu xếp Lý Thiên Hữu tại bên trong căn nhà trệt nhỏ này, một ngày ba bữa có người đưa, đúng giờ uống thuốc tiêm thuốc, mỗi ngày còn có người bôi thuốc lên vết thương cho nàng, tháng ngày cũng tương đối yên ổn. Chính là không có bất kỳ tự do nào đáng nói, nhất cử nhất động của nàng đều ở bên trong người giám thị, cửa phòng còn khóa một cái khóa sắt khổng lồ, “Hừ!” Thật đúng là sợ bộ đội đặc chủng như nàng chạy thoát đi, Lý Thiên Hữu xem thường nghĩ, nếu như nàng muốn chạy trốn, ngay cả thanh khóa sắt rách kia còn có thể chặn nàng. . .

Ngày thứ hai Lâm Bắc Thần đi, bộ đội của Lý Thiên Hữu liền phái người đón Lý Thiên Hữu trở về bộ đội Đông Bắc, ở trước khi tất cả chưa có định tính, Lý Thiên Hữu tạm thời bị an bài ở trong 'phòng đơn' bộ đội, đồng dạng súng ống đầy đủ, đồng dạng lính gác luân phiên canh gác theo tốp. Thế nhưng tất cả cái này, Lý Thiên Hữu đều đã không quan tâm, từ sau khi Lâm Bắc Thần quăng cho nàng một cái tát, mỗi ngày nàng đều là ngoại thương nội thương cùng đau. Chính như nàng mong muốn, Lâm Bắc Thần bị nàng ép rời đi, nàng hẳn là cảm thấy vui vẻ mới đúng, nhưng không biết vì sao trong lòng nàng lại cay đắng như vậy. . . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm tạ quảng đạn hòa tiến đồng học, hảo hải lòng ~~~

Hoan nghênh thảo luận văn chương, xem còn có thể quá nhiều chút linh cảm, hắc hắc!

Không có đặc thù tình huống, ít ngày nữa canh chính là nói cách thiên canh một, mỗi ngày canh tân cũng đều là không sai biệt lắm lúc này.

Cho nên đừng chờ canh tân, buổi tối thức đêm thực sự thật không tốt. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Ngoài dự liệu . . .

Tháng 11 khí trời đông bắc bắt đầu lạnh lên, sau khi rơi xuống mấy trận tuyết lớn, nhiệt độ không khí bắt đầu kịch liệt giảm xuống, Lý Thiên Hữu bị đưa trở về đã 3 ngày, mấy ngày nay nàng bắt đầu có chút ho, thoáng cái từ phía nam trở lại phương bắc, thân thể nàng vốn là có thương tích có chút không thích ứng được lạnh giá như vậy. . .

Mỗi ngày Lý Thiên Hữu đều chỉ là hoặc ngồi, hoặc nằm chờ ra ở trên giường, ngoại trừ người đứng hạn đưa cơm, hầu như nàng không được tiếp xúc bất kỳ người nào bên ngoài. Cảm giác như là bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, tràn đầy cô độc bao phủ nàng. Nàng cũng không biết lúc nào mình có thể đi ra gian phòng này, thế nhưng nàng có thể đoán rằng, có lẽ ra khỏi gian phòng này gian phòng nàng tiến vào tiếp theo liền có thể là nhà tù . . .

Lý Thiên Hữu nằm ngửa ở trên tấm phản cứng ngay người nhìn trần nhà trắng như tuyết, nàng nhớ Lâm Bắc Thần, mỗi ngày đều nhớ, ánh mắt thất vọng lúc Lâm Bắc Thần nổi giận vung nàng cái tát luôn luôn chiếu lại ở trong đầu nàng. Nàng đưa ra chia tay, nàng biết nàng thật sự tôn trọng lòng Lâm Bắc Thần, loại ý nghĩ này rất đả vật người, khiến cho thần thủ bắn tia giới chịu đựng cô quanh nhất như nàng cảm thấy được dày vò, vậy hãm ở trong căn phòng hơn mười mấy mét vuông, nàng khô khan buồn bức cực điểm. . .

Sau khi trở về, trạng thái tinh thần của Lý Thiên Hữu phi thường không tốt, hơn nữa trên người có thương tích, mấy hôm nay lại có chút cảm mạo, cả người nàng thoát nhìn rõ rồi, còn cả ngày miên man suy nghĩ, nàng không biết cứ tiếp tục như vậy nàng có thể bị mắc bệnh trầm cảm không, càng không biết sau khi lên tòa án quân sự vào ngục giam, những tháng ngày đó phải trôi qua thế nào. . .

Hành lang thường ngày an tĩnh đột nhiên vang lên thanh âm giẫm quần giày, con mắt mở to của Lý Thiên Hữu phản xạ có điều kiện hơi hép lại, mặc kệ nàng là quân nhân hay là phạm nhân, tính cảnh giác quanh năm huấn luyện ra vẫn luôn cao.

Không lâu sau cửa bị mở, Vương Kính Tùng một thân quân trang phẳng phiu xuất hiện tại trong phòng.

Lý Thiên Hữu thấy người đến là chỉ huy của nàng, vọt một cái từ trên giường xoay người xuống giường, đứng thẳng tắp ở bên giường. Nàng kéo kéo quần áo có chút mất trật tự, cánh tay vuông góc giờ lên vài lần cuối cùng bỏ đi động tác kính quân lễ, sau đó im lặng nhìn chằm chằm chỉ huy.

Vương Kính Tùng đem một túi đầy ắp hoa quả xách trong tay đặt ở trên giường, ngược mắt nhìn Lý Thiên Hữu.

“Thế nào, hiện tại ngay cả tiếng chỉ huy cũng không nguyện gọi?”

“Tôi. . .” Lý thiên hữu cắn môi dưới một bộ vẻ mặt chịu đại oan ức nói.

“Đây là mấy người Hồng Hiền nhờ tôi mang tới, tất cả mọi người rất lo lắng cô.” Nói xong Vương Kính Tùng kéo ra ghế tròn dưới giường, ngồi ở bên trên.

“Thân thể thế nào? Vết thương còn đau không?” Vương Kính Tùng vỗ vỗ mép giường ý bảo Lý Thiên Hữu tới ngồi.

Lý Thiên Hữu ngốc lăng đứng ở trước mặt chỉ huy, nàng thoáng nhìn một túi đầy ắp hoa quả trên giường, lại thoáng nhìn chỉ huy toàn thân quân trang, vành mắt bắt đầu phấp phồng, nàng cho rằng đám chiến hữu đều quên nàng rồi, nàng cho rằng sẽ không còn được gặp lại chỉ huy bọn họ . . . Lý Thiên Hữu ghen ngào nói: “Chỉ huy. . . tôi còn là binh của ông sao?”

Vương Kính Tùng chăm chú nhìn Lý Thiên Hữu trịnh trọng gật đầu, mở miệng nói rằng: “Thiên Hữu, cô nhớ kỹ cô vĩnh viễn là mảnh hổ binh của tôi.”

Nghe chỉ huy nói, Lý Thiên Hữu nước mắt không bị khống chế chảy xuống, nàng vừa lau nước mắt vừa không ngừng gật đầu.

Đội tâm tình Lý Thiên Hữu ổn định, Vương Kính Tùng đưa cho nàng một cái khăn tay kéo nàng ngồi ở bên giường, hần nhìn cái chăn quân đội được Lý Thiên Hữu gấp ngay ngắn chỉnh tề, nhìn không được thờ dài, binh lính thật tốt a, thực sự là đáng tiếc. . .

“Thiên Hữu, mấy ngày nay đại đội đang cùng phía trên giao thiệp, tận lực tranh thủ không để cô lên tòa án quân sự.” Vừa nói chuyện Vương Kính Tùng thờ dài lại nói: “Có điều cô cũng phải làm tốt tư tưởng chuẩn bị đầy đủ, từ ngày đầu tiên cô nhập ngũ cô nên biết, thân là một quân nhân mặc kệ bởi vì loại lý do nào, chỉ cần phạm tới quân kỷ đó là chuyện không dung tha châm chước. Lần này cô thực sự quá xúc động, tôi trăm triệu không nghĩ tới cô sẽ làm ra chuyện bất chấp hậu quả như vậy, ở đại đội cô tuổi tác nhỏ nhất nhưng tính cách trầm ổn hơn nhiều so với người thường, chẳng qua nhược điểm của cô chính là quá nặng cảm tình cá nhân. Chuyện của Đại Chỉ ai cũng rất thương tâm, thế nhưng hành vi của cô quá cực đoan. . .”

“Chỉ huy, tôi biết sai rồi.” Lý Thiên Hữu ngẩng đầu đối diện con mắt Vương Kính Tùng, ngữ khí thoáng dừng lại, nói tiếp: “Thế nhưng, chỉ huy, tôi không hối hận. Đại Chỉ vì tôi mà chết, tôi phải tự tay vì anh ấy báo thù.” Nói xong nàng chăm chọc kéo khóe miệng, còn nói: “Bây giờ là xã hội tiền tài, nhìn đáng về nữ nhân ngày đó không sợ trời không sợ đất, sẽ không khó nghĩ đến hậu đãi của cô ta nhất định rất vững vàng. Chỉ huy, ông dám cam đoan giao cô ta cho cảnh sát, cô ta sẽ không được cao nhân nào đó moi đi ra sao?”

Vương Kính Tùng nhìn Lý Thiên Hữu còn nhỏ tuổi nhưng khi nói chuyện lão khí hoành thu, trong lòng thờ dài, hần không dám cam đoan, hiện nay xã hội có tiền có thể sử dụng ma, tập thể phạm tội đó ở địa phương đã bao nhiêu năm rồi, thế lực của bọn chúng đã thâm căn cố đế, tin tưởng chỉ cần bọn chúng muốn, từ trong tay cảnh sát moi ra người tuyệt đối không phải việc khó. Liên giống với Lý Thiên Hữu bây giờ, nếu như phía trên nàng có người hoặc là trong nhà có tiền, thì nàng cũng không cần ở đây nhận phần tội trạng to lớn này. . .

“Chúng ta không nói cái này, sự tình đã xảy ra, thảo luận cũng vô dụng, giờ cô tính thế nào?” Vương Kính Tùng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, mục đích hần tới chính là muốn hỏi một chút dự định của Lý Thiên Hữu, Trần Thần không chỉ một lần nói với hần bằng hữu thương nhân của nàng, còn có cháu gái chỉ huy Tiết quân trưởng, xem chừng đều tốt với Lý Thiên Hữu. Chỉ cần các nàng chịu đứng ra, như vậy vấn đề của Lý Thiên Hữu liền không khó giải quyết, dù cho bất lực nhất, cùng lắm thì ghi lại một bút trong hồ sơ khai trừ quân tịch, vậy cũng tốt hơn ngồi trong ngục giam.

“Tôi không có dự định gì, chỉ chờ tiếp nhận xử phạt thôi.” Lý Thiên Hữu nói thật nhỏ.

Vương Kính Tùng không có nhiều lời, có một số lời vẫn không thích hợp hần nói, dù sao hần thân phận chỉ huy tại đây trò chuyện. Cũng không thể bảo hần nói với lính của mình, “Cô đi tìm bằng hữu có tiền có thể đỡ của cô giúp cô đứng ra, sự tình liền dễ dàng bãi bình rồi.” Lời nói như vậy hần không nói

ra được, tuy rằng đây là hiện thực. Lúc Vương Kính Tùng gần đi hỏi Lý Thiên Hữu cần những gì, hẳn sẽ sai người đưa vào cho nàng. Lý Thiên Hữu suy nghĩ nửa ngày, nói muốn muốn một cuốn sổ tay và một cái bút bi, còn có chính là nàng muốn cắt tóc, xem có thể nhờ chỉ huy giúp đỡ nghĩ biện pháp hay không. Hiện tại tóc nàng không dài không ngắn, vết thương trên đầu đã khá tốt, mà cái nơi bị cắt trực lộ ra da đầu tóc cũng đã dài ra, nàng không cần soi gương cũng có thể biết lúc này nàng có bao nhiêu chột vật. Vương Kính Tùng đáp ứng Lý Thiên Hữu sau đó lại dặn nàng vài câu liền xoay người rời đi.

Lý thiên hữu ngẩn ngơ ngồi ở trên giường, con mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng, nàng khát vọng có người đến thăm nàng, như vậy nàng sẽ không cảm thấy quá cô đơn. Nghĩ tới người đến thăm nàng, Lý Thiên Hữu lại nhớ tới ngày đó ánh mắt dứt khoát thất vọng, và kiên định xoay người của Lâm Bắc Thần, lòng của nàng liền quặn đau, Lý Thiên Hữu cuộn tròn thân thể ngã vào trên giường, nước mắt đi theo trượt xuống. . .

Không biết qua bao lâu Lý Thiên Hữu dường như khóc mệt mỏi, mơ mơ màng màng nàng ở trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, lúc này trong hành lang lại vang lên tiếng bước chân. Lý thiên hữu đột nhiên mở mắt ngồi dậy, cái lỗ tai của nàng linh động trên dưới vài cái, nghe tiếng bước chân tiến gần rất nhanh phân tích, rất rõ ràng tiếng vang có tiết tấu này là âm thanh giày cao gót nữ gỗ đập sàn nhà, Lý Thiên Hữu khẩn trương ngồi thẳng thân thể neho lại con mắt, hai ba giây qua đi, nàng lòng ra thần kinh, nàng nghe được đó cũng không phải tiếng bước chân của Lâm Bắc Thần. . .

Cửa phòng lần thứ hai bị mở, rất ngoài ý muốn, đi vào cửa chính là Tiết Dao Dao, Lý Thiên Hữu vô cùng kinh ngạc nhìn Tiết Dao Dao vẻ mặt nghiêm túc hùng hùng hổ hổ, tại sao chị ấy sẽ đến? Trong đầu Lý thiên hữu tràn đầy dấu chấm hỏi. . .

Tiết Dao Dao vào cửa khoát tay một cái với thủ vệ phía sau, quân nhân đó liền đóng cửa phòng lui ra ngoài.

“Bác Thần đâu?” Tiết Dao Dao không để ý tới biểu tình giật mình của Lý Thiên Hữu, nàng đi tới bên giường đứng, há mồm liền hỏi.

“Bác Thần? . . .” Lý Thiên Hữu càng hồ đồ rồi, một phạm nhân bị giam giữ như nàng làm sao sẽ biết Bác Thần ở đâu? Lập tức trong đầu nàng hiện lên một tia cảnh giác, ý tưởng này chợt lóe lên, nhưng kinh sợ nàng ra mồ hôi lạnh, tiếp theo liền từ trên giường nhảy dựng lên.

“Chuyện gì xảy ra? Không thấy Bác Thần?” Lý thiên hữu tiến lên khẩn trương nắm cánh tay Tiết Dao Dao vội hỏi.

“Ừ, lúc cô ấy đi Lâm Giang thăm em thì vẫn không trở về, hai ngày trước còn có điện thoại liên hệ, nói là tâm tình không tốt muốn ở lại đây thêm mấy ngày, thế nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua điện thoại vẫn không thông, chị lo lắng cô ấy có thể xảy ra chuyện gì hay không. Lâm lão gia từ đã phái người đi tìm, chị nghĩ đến chỗ em nhìn một chút, hỏi em một chút, giữa em và Lâm Bắc Thần rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lý Thiên Hữu nghe xong Tiết Dao Dao nói trong lòng lộp bộp một hồi, phiền lòng Lâm Bắc Thần mãi đến tận ngày đó nàng trở về đơn vị cũng chưa từng đứt đoạn, vào lúc này mất tích? Nàng thật không dám tưởng tượng vạn nhất lúc Lâm Bắc Thần ở Lâm Giang một mình bị kẻ địch nắm cơ hội bắt làm tù binh, như vậy tất cả liền xong rồi. Lý Thiên Hữu siết chặt nắm đấm, trong lòng bàn tay liền toát ra mồ hôi, nàng thật muốn và vào mồm mình một cái, nếu như lần này Lâm Bắc Thần thật sự xảy ra chuyện gì, nàng vô luận thế nào cũng không tha thứ chính mình. Thật sự có một ngày như vậy nàng cũng sẽ không muốn sống ...

“Không trở về? ? ? La Quân đâu? Bác Thần sẽ không tự một mình đi Lâm Giang, chị ấy nhất định là dẫn theo người, đều liên lạc không được sao?”

“Hai ngày nay không ngừng thử, đều liên hệ không được. Làm sao bây giờ? Lý Thiên Hữu, nếu Bác Thần có chuyện. . .” Tiết Dao Dao thấy Lý Thiên Hữu phản ứng như vậy liền nghĩ, “Xong rồi, nhất định là đã xảy ra chuyện.” Hai ngày nay mọi người đều đang tìm Bác Thần, thế nhưng một chút tin tức cũng không có. Dùng thể lực Lâm gia, trải mạng lưới tìm hai ngày, đều vẫn là toàn bộ không có tin tức cái này quá không còn gì để nói rồi. Mà Lý Thiên Hữu giờ đã là hi vọng cuối cùng, thế nhưng hiển nhiên hi vọng này cũng dập tắt rồi. . .

Lý Thiên Hữu nhìn đáng vẻ Tiết Dao Dao nhụt chí, tâm đột nhiên lạnh xuống, làm sao bây giờ? Hiện tại nàng bị giam ở chỗ này muốn đi ra đều khó, thì càng đừng nói đi tìm Lâm Bắc Thần. Nàng đứng dậy đi qua đi lại ở trong phòng, đầu nhanh chóng nghĩ biện pháp.

“Quên đi, hiện tại em cũng không giúp được cái gì, chị đi trước, em cũng đừng quá lo lắng, chuyện của em Bác Thần đều nói với chị, em yên tâm chị đi tìm nhị thúc của chị, tranh thủ sớm một chút thả em ra. Bác Thần bên kia bọn chị lại đi tìm.” Nói xong, Tiết Dao Dao xoay người liền muốn ra ngoài.

“Dao Dao tỷ.” Lý Thiên Hữu thấy Tiết Dao Dao muốn đi vội và lên tiếng gọi lại nàng.

Tiết Dao Dao quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Lý Thiên Hữu.

“Chị mang tiền không? Có thể cho em mượn một ít?”

“Tiền? Em ở chỗ này cần tiền làm gì?” Tiết Dao Dao nghi hoặc hỏi, nàng vừa hỏi vừa lật túi lên.

“Trên người em một xu cũng không có, trước tiên chị cho em mượn chút, em hữu dụng.” Lý Thiên Hữu nhẹ giọng nói.

Tiết Dao Dao mở ra túi tiền lấy ra tất cả hồng phiếu, sau đó lại lấy ra một xấp nhân dân tệ dày đặc từ trong túi da giao cho Lý Thiên Hữu, hỏi: “Có đủ hay không? Không đủ thì lát nữa chị lại bảo người đưa cho em.”

“Được rồi, cảm ơn.” Lý Thiên Hữu thoáng ước lượng tiền trong tay, nàng nghĩ thăm một xấp tiền dày này có chừng 2 vạn khối đi..

Sau khi Tiết Dao Dao đi, Lý Thiên Hữu đi vài vòng quanh gian phòng, lòng của nàng như bị nướng ở trên than lửa, nóng lòng muốn chết. Mấy ngày nay nàng một mực hối hận ngày đó ở Lâm Giang thái độ của mình với Lâm Bắc Thần, người cao ngạo như vậy, có thể ngàn dặm xa xôi thăm nàng, nhưng cứ thế bị nàng ép đi. . .

Lý Thiên Hữu càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, khó chịu nằng chi muốn rơi nước mắt. Trong đầu nằng lại hiện ra bộ dáng Lâm Bắc Thần gấp nằng, nằng càng nghĩ càng sợ, nằng nghĩ chính mình không thể ở đây chờ không động, nếu như Lâm Bắc Thần quả thật gấp bắt trặc, như vậy thời gian chính là vấn đề lớn, cái gọi là một bước sai từng bước sai, Lý Thiên Hữu nghĩ thâm, dứt khoát hoặc là không làm, dứt khoát thì coi như một sai đến cùng...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: các vị lưu bình tát hoa đi, tấn giang rớt cục khôi phục bình thường, không hề giật, thật không dễ dàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Trốn . . .

Trung tâm sắp xếp bộ đội đặc chủng tiểu hình tác chiến, Trần Hồng Hiền, Trần Thần, Tiểu Miêu một đám mười người ngồi ngay ngắn tại trên ghế. Bọn họ đang tập trung tinh thần nhìn tư liệu hình ảnh phát trên màn hình, trên màn ảnh rộng lớn chiếu phim ra một cô gái mặc mê thai phục, buộc tóc đuôi ngựa. Một tay cô gái giơ một khẩu AK, trên mặt hiện ra một nụ cười bất cần đời. Khi ảnh chụp của cô gái này vừa xuất hiện, khí áp toàn bộ trung tâm sắp xếp thoáng cái liền thấp xuống, cô gái này không thể nào quen thuộc hơn đối với đội viên đặc chiến đang ngồi đây, Giang Đại Chí chết, Lý Thiên Hữu bị giam giữ đều là cô gái này ban tặng...

“Cô gái này tất cả mọi người rất quen thuộc, chính là cô gái bị Lý Thiên Hữu một đao mất mạng. Ba nam nhân trước đó mọi người nhìn là ba anh trai của cô gái này. Đây là tập thể phạm tội dùng buôn lậu vũ khí làm chủ, do bốn người huynh muội này tổ chức lãnh đạo, hiện tại cô gái này chết ở trong tay chúng ta, bọn nam nhân này cùng hung cực ác, kiêu ngạo quen rồi sợ là có đại động tác. Trước đó vũ trang địa phương nhận được tin tức gián điệp đưa ra, ba anh trai của cô gái này đã biết được tin em gái chết, cũng đã bắt đầu triển khai kế hoạch trả thù. . .” Chỉ huy Vương Kính Tùng nhấn xuống điều khiển từ xa trong tay, hình ảnh liền ngừng, hẩn nghiêm túc giới thiệu tình huống cho mọi người, lúc Vương Kính Tùng khoát tay áo với binh lính phía sau, binh lính liền rất nhanh cho vào một tổ video mới, theo đó tiếng vang 'ken két ken két' qua đi, trên màn hình xuất hiện một người đàn ông đầu trọc, người này như là đang loay hoay góc độ, không lâu sau trên màn hình hơi mờ mờ xuất hiện một nữ nhân, nữ nhân bị trói chặt ở trên ghế, ngoài miệng bị nhét đồ vật, tóc thật dài rơi là tả một chút, che lại một phần khuôn mặt của cô, hơi cúi đầu. Hình ảnh này vừa xuất hiện, bộ đội đặc chủng đang ngồi đều hít vào một ngụm khí lạnh, từ khuôn mặt không bị che kín đó, còn có phong cách quần áo đó, không khó phân biệt, nữ nhân này chính là tổng tài tập đoàn Lâm thị thành phố A, 'băng hữu tốt' của Lý Thiên Hữu—Lâm Bắc Thần...

Mấy người Trần Thần mở to hai mắt nhìn, nét mặt tràn đầy không thể tin nổi, chuyện gì xảy ra? Đầu cơ vũ khí bắt Lâm Bắc Thần làm gì? Không đợi mấy người phản ứng lại, đầu trọc kia lại xuất hiện trong hình. Trong hình thay đổi góc độ, đầu trọc ngồi ở trên sofa rộng lớn, trong miệng ngậm điều xì gà, sau khi hút hai ngụm, hẩn chậm rãi ngẩng đầu lên, con mắt bịt kín về mặt khinh thường bắt đầu chậm rãi nói, thanh âm không lớn nghe vào trong tai lại có vẻ phá lệ cảm phấn, mà khóe miệng của hẩn cũng thỉnh thoảng cười khẩy...

“Đó là nhân vật nòng cốt của tập thể phạm tội, cũng là đầu rỗng lão đại. Là anh cả ruột của cô gái Lý Thiên Hữu giết chết, các người cũng đều nhìn thấy nghe thấy được, hẩn bắt được lão tổng Lâm thị, lớn tiếng kêu muốn chúng ta đem Lý Thiên Hữu đi đổi, chuyện này đã kinh động cấp cao nhất, bởi vì con tin lần này không bình thường, cho nên cấp trên mong muốn chúng ta mau chóng đưa ra phương án tác chiến, cần phải giải cứu ra con tin an toàn. Cuốn băng này là trực tiếp gửi đến đại đội của chúng ta.” Vương Kính Tùng cười nhạt một chút, “Cơ hội chúng ta báo thù rửa hận tới rồi.” Nói lời này trong ánh mắt Vương Kính Tùng hiển hiện ra rất đoạn tuyệt. . . 10 bộ đội đặc chủng sau khi xem đoạn video này hiển nhiên đều ngồi không yên, từng người xấn lên tay áo, hiện tại Lý Thiên Hữu bị giam, Giang Đại Chí chết, bọn họ còn chưa có đi tìm đám hỗn đản này tính sổ, đám người này đã tiên hạ thủ vi cường rồi. . .

Trần Hồng Vũ người thứ nhất ngồi không yên, lời Vương Kính Tùng vừa ra khỏi miệng hẩn đã thoáng cái sượng đứng lên.”Chỉ huy, lúc nào chúng ta xuất phát?”

“Cấp trên mệnh lệnh, chúng ta phối hợp vũ trang địa phương ắt phải triệt để thanh trừ tổ chức thế lực đen tối này, các đội trưởng trở lại lựa chọn 5 tên chiến sĩ, nửa tiếng đồng hồ sau đó toàn bộ tập hợp thao trường.” Vương Kính Tùng nắm chặt nắm đấm, ngẩng đầu nhìn quét mọi người. “Các binh sĩ, cơ hội báo thù rửa hận đến rồi, mọi người có lòng tin hay không?”

“Có!” Thoáng một hồi toàn bộ 10 người đứng thẳng dậy, đồng loạt cao giọng hô to ...

Sau khi đội ngũ giải tán, Vương Kính Tùng tiến vào một cái cửa nghiêng của phòng họp, đối diện cửa nghiêng có một nam nhân hơn 50 tuổi ngồi trên ghế sofa, nam nhân đó mặc một thân quân trang hơi cũ, không có đeo quân hàm

Vương Kính Tùng đi tới trước mặt nam nhân, nghiêm cúi chào, nói rằng: “Thủ trưởng, bộ đội đều chuẩn bị tốt, ngài xem Lý Thiên Hữu. . .”

Nam nhân đó nhú lại mày rậm, trên khuôn mặt kiên nghị là một đôi mắt ác liệt, hẩn hơi suy tư một chút, nói: “Quốc gia bồi dưỡng một đội viên đặc chiến không phải dễ dàng, đứa nhóc đó tôi cũng gặp qua, nếu thực sự tiếp tục như vậy, những tư tưởng cứng nhắc cổ chấp đó sợ là sắp phá hủy đứa bé kia rồi. . .”

Vương Kính Tùng thấy nam nhân nói ra lời như vậy, hẩn vội lên tiếng hỏi: “Thủ trưởng, ý ngài là? ? ?”

“Thương của nằng thế nào ?” Nam nhân không có trả lời vấn đề mà ngược lại quan tâm tới thân thể Lý Thiên Hữu.

“Đã không còn trầm trọng.” Vương Kính Tùng không chút suy nghĩ trả lời, trong lòng hấn rất sốt ruột, tuy rằng thân thể Lý Thiên Hữu chưa khôi phục tốt, nhưng cái này đã không ở phạm vi hấn lo lắng, chỉ cần Lý Thiên Hữu tham gia nhiệm vụ lần này, như vậy ắt sẽ xoay chuyển cục diện bất lợi mà Lý Thiên Hữu đối mặt phía trước.

Nam nhân đó nghiêm túc nhìn Vương Kính Tùng, chậm rãi phun ra một hơi, như là hạ rất lớn quyết tâm nói rằng: “Mang nàng tới đi, nàng không xuất hiện con tin sợ là có nguy hiểm, nếu như con tin thực sự xảy ra chuyện, chúng ta sẽ gặp phải phiền toái lớn.” Lời nói của nam nhân hơi dừng, hấn nhìn Vương Kính Tùng lộ vẻ mặt vui mừng, lại nói: “Lấy công chuộc tội, chỉ cần nàng có thể sống trở về, chuyện giết chết con tin liền không trách lỗi xưa, anh tượng trưng xử lý kỷ luật gì đó cho đại đội là tốt rồi, dù sao nàng còn trẻ, bộ đội đang cần binh mồi nhọn độ tuổi như nàng. Còn những chuyện khác các anh không cần lo lắng, tất cả để tôi đi xử lý.”

Nghe xong thủ trưởng nói, Vương Kính Tùng nghiêm một cái, hấn thẳng băng cánh tay đoan đoan chính chính kính quân lễ, hữu lực hô: “Rõ!”

Lý Thiên Hữu ngồi xếp bằng ở trên giường, một bộ dáng vẻ đăm chiêu. Lúc này đã là hơn 6 giờ tối, mùa đông phương bắc trời tối rất sớm, thời gian này ngoài cửa sổ đã là một mảnh đen kịt. Lý Thiên Hữu ngồi đối diện cửa phòng, ngón tay nàng gõ gõ có tiết tấu trên giường, mặc dù trong lòng khó chịu như thiêu như đốt, nét mặt Lý Thiên Hữu cũng không biểu hiện ra ngoài. Nàng đang đợi quân y đúng 6 giờ rưỡi xuất hiện mỗi tối, mỗi ngày vào lúc này đều sẽ tới đưa thuốc cho nàng, đo nhiệt độ cơ thể, và kiểm tra vết thương. Quả nhiên không hề Lý Thiên Hữu chờ lâu lắm, bên ngoài liền vang lên tiếng nói theo sát đó là một nữ nhân mặc áo dài trắng đi đến. Sau khi tới cửa phòng, nữ quân y kia cũng không nói nhiều, nàng ấy đặt khay xuống, lấy ra nhiệt kế lưu loét vậy vài lần rồi đưa cho Lý Thiên Hữu, ra hiệu nàng kẹp tốt. Tiếp đó liền từ trong các loại bình trắng nhỏ đổ ra thuốc viên đủ mọi màu sắc, đặt ở trên một tờ giấy trắng hình vuông, 5 phút qua đi, Lý Thiên Hữu ngoan ngoãn lấy ra nhiệt kế, quân y nhìn một chút, nói “Không nóng.” Liền bắt đầu kiểm tra vết thương của Lý Thiên Hữu. . .

Lý Thiên Hữu dần dần nheo lại con mắt, nàng nhìn quân y trước mắt đang cúi người kiểm tra vết thương, yên lặng ở trong lòng nói câu xin lỗi, liền nhanh chóng một tay che miệng mũi của quân y, tiếp theo một thủ đao chặt xuống. Quân y đó còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bỗng chốc người liền té xiu ở trong lòng Lý Thiên Hữu. . .

Lý Thiên Hữu động tác thật cấp tốc cởi xuống áo dài trắng của hộ sĩ, nàng loạn chuyển mắt khảm trương liếc nhìn cửa phòng, tìm đập tựa hồ cũng thay đổi nhanh hơn. Thân là bộ đội đặc chủng nàng gặp phải qua vô số tình hình nguy hiểm, cũng giải quyết qua vô số sự tình đột phát. Thế nhưng lúc này đây, nàng phải đưa ra hạ sách này, nàng đã không có thời gian cái khác. Trong mấy giờ Tiết Dao Dao rời đi, Lý Thiên Hữu cảm giác dài như là trôi qua một thế kỷ, nàng nhẫn nhịn không nổi dằn vò như vậy, mà càng làm cho nàng chịu không nổi chính là nàng không biết Lâm Bắc Thần có an toàn không? Thậm chí cũng không biết Lâm Bắc Thần có phải còn sống không. . . Nghĩ tới những thứ này Lý Thiên Hữu liền thêm sốt ruột, nàng cảm giác trong đầu bắt đầu tràn vào nhiều máu, xông thẳng vào choáng váng đầu óc nàng, sợ sệt, lo lắng, tự trách, một mạch toàn bộ lấp kín trong lòng, làm cho Lý Thiên Hữu mất đi tất cả bình tĩnh, giờ này khắc này trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ, đó là phải đi ra ngoài, mặc dù là trốn chạy, nàng cũng phải chạy ra. . .

Sợ dĩ Lý Thiên Hữu lựa chọn quân y mỗi ngày vì nàng kiểm tra thân thể, nguyên nhân quan trọng nhất là mỗi lần người quân y này đi tới gian phòng của Lý Thiên Hữu luôn mang theo một cái khẩu trang, mặc dù thỉnh thoảng không che miệng mũi nhưng nàng ấy đều quen treo ở trên lỗ tai.

Lý Thiên Hữu rất nhanh thay thường phục quân trang trên người hộ sĩ, còn mặc áo dài trắng ở bên ngoài, nàng mặc vào cho hộ sĩ mũ thái phục mình đã đổi, để mặt nàng ấy hướng vào trong nằm trên giường sắt đơn của nàng. Tất cả thu dọn thỏa đáng, cuối cùng Lý Thiên Hữu kiểm tra nữ quân y đó một hồi, xác định người chỉ là hôn mê, mới yên tâm thu dọn gọn gàng dụng cụ, lật ngược khẩu trang đeo vào trên mặt, bung lên khay ung dung không vội đi ra ngoài.

Bộ đội Lý Thiên Hữu bị giam giữ cũng không phải đặc chủng liên đội nàng vẫn ở, mà là nơi huấn luyện lúc nàng tân binh, tân binh ba tháng cho dù đã qua đi 5 năm, nhưng địa phương này đối với Lý Thiên Hữu mà nói không chút nào xa lạ. Nàng thuận lợi ra nhà lớn, hai tay bụng khay bước nhanh.

Đông bắc tháng 11, buổi tối nhiệt độ không khí đã là dưới 0 mấy độ, Lý Thiên Hữu chỉ mặc một thân thường phục, bên trong thường phục chỉ là áo somi cùng áo ba lỗ sát người, nàng rung mình một cái, thân thể bắt đầu lạnh lên, nàng nhanh hơn cước bộ quẹo vào sân tập luyện, kẻ sát vào chướng ngại ngăn mất đi về phía trước, lúc đi ngang qua thùng rác nàng thuận lợi ném khay đồng thời cởi ra khẩu trang và áo dài trắng, về tròn cùng một chỗ ném vào thùng rác, tiếp đó nàng liền chạy, rất nhanh đã đi tới một chỗ hơi chút heo lạnh, nhìn trước mắt tường viện cao hơn 2 mét, chân chờ một chút liền chạy cực nhanh đi lên, lưu loét lộn ra ngoài..

Lý Thiên Hữu thuận lợi rời khỏi quần khu bộ đội, nàng chịu đựng vết thương đau đớn, đề xuống kích thích muốn ho theo sơn đạo một đường chạy như điên, chính xác là một giây không ngừng chạy như điên, bởi vì cách chỗ có thể gọi được xe còn rất xa, nàng nhất định phải xuất ra tốc độ huấn luyện hành quân gấp hàng ngày, mới có thể trong vòng một giờ chạy tới nơi có thể gọi xe. . .

Lý Thiên Hữu chạy, trong cổ họng bắt đầu có mùi máu tươi, hơn nữa đầu còn nặng nề, mí mắt cũng có chút muốn nhắm. Mặc dù là như vậy, bước chạy của nàng vẫn rất lớn như trước, không có nửa điểm ý tứ muốn dừng lại.

Nghị lực của con người đứng là bị kích thích ra, lúc này Lý Thiên Hữu đẩy lồng ngực đẩy đầu đều là Lâm Bắc Thần, đối với thân thể kháng nghị nghiêm trọng nàng căn bản là bất chấp lo lắng. . .

Rốt cuộc ngồi ở trong xe taxi, ngực Lý Thiên Hữu kịch liệt đập phồng, nàng đưa tay kéo xuống phù hiệu quân hàm bỏ vào trong túi áo, báo cho tài xế địa chỉ, liền tựa lưng vào ghế ngồi bất động. . .

Ban đầu muốn thẳng đến sân bay chạy đi Lâm Giang, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm thấy không thích hợp, trước khi đi nàng nhất định phải chuẩn bị một chút, dù sao nàng cũng chưa quen thuộc hoàn cảnh của thành phố nhỏ biên cảnh đó, hơn nữa trên người chỉ có hai vạn khối tiền, nếu như Lâm Bắc Thần thực sự xảy ra chuyện gì, nàng đi cứu người nhất định phải chuẩn bị rất nhiều đồ đạc, tỷ như súng, còn có dao găm nàng bị thu lên. . .

Lý Thiên Hữu suy nghĩ một chút quyết định trước tiên đi tìm Hạ Phi, ban đầu nàng là muốn đi tìm chiến hữu Điền Chí Vinh, thế nhưng nóng lòng không

có điện thoại của hắn, chỉ đành liên hệ Hạ Phi trước, nàng nghĩ Điền Chí Vinh vì chuyện “bắn nhau” lần trước nhất định sẽ dựa theo bản thân dặn gọi điện thoại cho Hạ Phi. . .

Hạ Phi nhận được điện thoại của Lý Thiên Hữu rất bất ngờ, hắn thoáng nhìn trời đã tối đen, buông công tác trong tay, bàn giao thủ hạ vài câu, liền lái xe ra ngoài. . .

Hạ Phi dừng xe ở lộ khẩu cao tốc, mở ra đèn lớn đi xuống xe một bên hút thuốc một bên nhìn chăm chú vào phương hướng xe tới, nửa giờ sau đó một chiếc Santana từ đằng xa lái đến, Hạ Phi chờ xe kia qua lối ra cao tốc thì đưa tay ngăn lại. Lý Thiên Hữu đi xuống từ trên xe taxi, cảm kích cười với Hạ Phi, hai người cũng không nói nhiều, lên xe rất nhanh lái vào nội thành. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tay bị thương, đánh chữ rất không có tiện.

Nếu là muộn canh mọi người thứ lỗi đi. .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Hơi thở thuộc về chị. . .

Không biết lúc nào, ngoài cửa sổ xe bắt đầu bay lên hoa tuyết, vốn là đường phố tối tăm, bị hoa tuyết đầy trời phản chiếu bắt đầu mờ hồ. Hạ Phi mở ra cần gạt nước trước xe, dần dần dọn dẹp tuyết đọng trên kính chắn gió. Hắn thả chậm tốc độ xe, quay đầu nhìn Lý Thiên Hữu ngồi ở vị trí phó lái, từ sau khi lên xe hai người một câu cũng không nói, Lý Thiên Hữu một mực nhìn ngoài cửa sổ xe xuất thần, lông mày nàng nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm túc. Hạ Phi không biết Lý Thiên Hữu làm sao, càng không biết vì sao nàng đột nhiên trở về thành phố A, nhưng hắn rõ ràng cảm giác được Lý Thiên Hữu không giống với bình thường, tựa hồ có rất nhiều tâm sự. Hắn cường chế nghi vấn trong lòng bắt đầu hết sức chăm chú lái xe. . .

Đón phong tuyết buổi tối, đường phố dần dần rộng rãi lên, các loại đèn neon cũng bắt đầu không ngừng tăng lên, Lý Thiên Hữu lảng lảng nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ xe chợt lóe mà qua, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Không nghĩ tới, vèn vèn chỉ trôi qua một tháng, nàng lại lần nữa về tới cái thành thị này, nhìn hai bên ngẫu nhiên hiện lên cảnh phố nàng quen thuộc, không tự giác bi thương, liên lan tràn ra. Bắc Thần, chị ở nơi nào? ?

Xe đã lái vào nội thành, đang chạy theo đường chính hướng về trung tâm thành phố. Hạ Phi nhìn Lý Thiên Hữu vẫn không dự định nói chuyện, nhin không được lên tiếng hỏi: “Thiên Hữu, đi đâu?”

Lý Thiên Hữu chậm rãi quay đầu, nhìn vẻ mặt lo lắng của Hạ Phi, nàng thu hồi thần sắc cô đơn cùng Hạ Phi cười nhạt. “Chiến hữu của em có phải đã gọi điện thoại cho anh, hắn họ Điền, chính là chuyện ngày đó em quay về bộ đội phát sinh bắn nhau. Anh lưu lại số điện thoại của hắn không?”

Hạ Phi ngưng thần suy nghĩ một chút, nói rằng: “Đúng là có chuyện như vậy, lúc đó hắn nói là chiến hữu của em, bảo anh có chuyện gì có thể tìm hắn, trong điện thoại di động của anh có lưu dãy số của hắn.” Vừa nói chuyện, Hạ Phi móc ra điện thoại di động trước ngực, lục ra số điện thoại của Điền Chí Vinh đưa cho Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu tiếp nhận điện thoại di động, cảm kích cười với Hạ Phi, liền bấm gọi. . .

Vài phút qua đi, Lý Thiên Hữu trả lại điện thoại cho Hạ Phi, nàng nhẹ giọng nói: “Khuya như thế còn phiền phức anh, thực sự xấu hổ, anh sang bên dừng đi, em xuống đây là được, chờ chuyện tình của em giải quyết xong em mời đi ăn.” Lý Thiên Hữu vẻ mặt áy náy, sau đó nàng lại ở trong lòng bổ sung một câu, nếu em có thể quay trở về là được.

Hạ Phi nghe xong Lý Thiên Hữu nói đầu tiên là sững sờ, từ sau khi ở trên sân thượng của tiểu thị trường Lý Thiên Hữu cùng hắn thừa nhận quan hệ của nàng và Lâm Bắc Thần, hắn rõ ràng cảm giác được hai người xa lánh rất nhiều, hắn thờ dãi nói rằng: “Anh đưa em đi chiến hữu kia của em, dù sao hiện tại anh cũng không có việc gì.”

Hạ Phi lái xe thẳng tắp đưa Lý Thiên Hữu đến trước cửa quán trà hẹn với Điền Chí Vinh, hắn có thể nhìn ra được Lý Thiên Hữu có tâm sự, cũng có thể nhìn ra được Lý Thiên Hữu vốn không muốn cùng hắn nói nhiều. Nhìn nét mặt Lý Thiên Hữu có chút lo lắng, Hạ Phi há mồm vài lần cũng không có hỏi ra, nếu như có thể, hắn thật hy vọng Lý Thiên Hữu có thể ở lúc gặp phải khó khăn người thứ nhất nghĩ đến là hắn, mà không phải vội vã đi tìm chiến hữu của nàng. . . Nhìn bộ dáng Hạ Phi muốn nói lại thôi, Lý Thiên Hữu cũng lộ ra không thể làm gì, xưa đâu bằng nay, chuyện nàng muốn làm lần này quá mức điên cuồng, mặc dù Hạ Phi có năng lực giúp nàng, thế nhưng nàng không thể làm như vậy, hiện tại nàng đã không phải là cái người thân phận quân nhân ngày xưa kia, mà Hạ Phi thân phận đội trưởng hình cảnh lại không có thay đổi, nàng không muốn đầy bằng hữu xuống nước.

Sau khi nhìn thấy Điền Chí Vinh, Lý Thiên Hữu một giây không hề chần chờ lựa chọn trọng điểm thoáng nói qua chuyện đã xảy ra một tháng này, Điền Chí Vinh vốn đang cười hi hi sau khi nghe Lý Thiên Hữu bình thân tự thuật, phi thường giật mình há to miệng ! ! !

“Thiên Hữu, cô nói cái gì? Cô nói, cô là từ trong bộ đội lên chạy đến?” Điền Chí Vinh thò người ra, trong giọng nói tràn đầy cẩn thận từng li từng tí.

Lý Thiên Hữu thoáng đẩy cái đầu Điền Chí Vinh xuống, nhàn nhạt ừ một tiếng.

“Cô điên à?” Điền Chí Vinh đột nhiên ngửa ra sau, hân hướng về phía Lý Thiên Hữu lớn tiếng kêu gào, dẫn tới những người khách khác trong quán trà liên tục nhìn về phía hai người.

Lý Thiên Hữu xoa xoa cái trán, nằng nừng tay che đi nửa khuôn mặt thấp giọng nói: “Đại ca, anh có thể không thành linh cả kinh được không??” Nói xong nằng liếc ngang, trừng Điền Chí Vinh.

“Tôi quán không được nhiều như vậy, hiện tại Bắc Thần còn không biết thế nào, tôi phải tìm được chị ấy. Trả giá đánh đổi to lớn hơn nữa tôi cũng chịu.” Không bình tĩnh kêu la xong Lý Thiên Hữu liền cúi đầu, chợt nghe nằng lại nhỏ giọng nói: “Đều do tôi, nếu như không phải tôi nói vậy cùng Bắc Thần, chị ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện, là tôi ép chị đi.” Trong giọng nói của Lý Thiên Hữu tràn đầy hối hận, nằng ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Điền Chí Vinh: “Chí Vinh, anh phải giúp tôi!”

Điền Chí Vinh nhìn tiểu dạng bị ủy khuất đó của Lý Thiên Hữu, tâm lập tức mềm nhũn.

“Cô nói đi, để tôi giúp thế nào? Chỉ cần tôi có thể làm được. . .”

“Tôi không cần cái khác, anh kiếm cho tôi khẩu súng và dao găm tốt, còn có, còn có. . .”

Điền Chí Vinh thấy Lý Thiên Hữu lại cúi đầu, nói chuyện còn có chút chần chừ, hân đoán rằng thứ Lý Thiên Hữu muốn hân chuẩn bị tuyệt không chỉ là những thứ này. Thế nhưng hân cũng không lo lắng, dựa vào hân là thiếu chủ hắc đạo thế gia mà nói, kiếm mấy khẩu súng và dao găm quả thực chính là trò trẻ con.

“Còn có cái gì?”

Lý Thiên Hữu trầm mặc vài giây, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Còn có, kiếm cho tôi một quả bom.”

“Bom? Lý Thiên Hữu, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Lý Thiên Hữu không để ý đến giọng điệu giật mình của Điền Chí Vinh, nằng như trước bình tĩnh nói rằng. “Cái loại phải đúng giờ, uy lực phải lớn chút.”

“Cô là đi cứu người hay là đi hủy diệt hả? ? ? Thiên Hữu, cô bình tĩnh một chút!”

Lý Thiên Hữu không nhịn được khoát khoát tay nói rằng: “Tôi bình tĩnh không được, tôi phải chuẩn bị đầy đủ, đến bây giờ tôi còn không biết rốt cuộc Lâm Bắc Thần đi nơi nào, chị ấy có phải đã rơi vào trong tay kẻ xấu hay không. Tôi càng không biết tình huống của đối thủ.” Lý Thiên Hữu kiên định nói, mà thần tình của nằng lại có vẻ uể oải cực kỳ, nằng thoáng nhìn Điền Chí Vinh, nằng lên trả sữa đặt ở trong tay, một hơi uống cạn, liền đứng dậy: “Tôi có việc đi trước, sáng mai 6 giờ, anh mang đồ đến đây, trực tiếp giao cho tôi thì tốt rồi.” Nói xong nằng cũng không chờ Điền Chí Vinh phản ứng trực tiếp đi ra ngoài.

“Thiên Hữu. . .” Điền Chí Vinh thấy Lý Thiên Hữu đi, vội vã đứng dậy đuổi theo.

“Đêm nay cô trọ ở chỗ nào? Nếu không theo tôi trở về đi.”

Lý Thiên Hữu vẫy tay gọi xe taxi, xe đỗ ở ven đường, Lý Thiên Hữu đưa tay kéo mở cửa xe quay đầu nói với Điền Chí Vinh: “Không cần, tôi có chỗ ở, đừng quên sáng mai 6 giờ. . .”

“Cô cầm cái này, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi.” Điền Chí Vinh đưa tay để lại cửa xe taxi, hân rất nhanh cầm điện thoại di động từ trong tay Hắc Đại Cá vắn đi theo bên người hân kín đáo đưa cho Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu nhìn một chút điện thoại di động, nằng thoáng chần chừ, vẫn là thu điện thoại vào trong túi, sau đó khẽ mỉm cười với Điền Chí Vinh, tiện tay đóng cửa xe, phân phó tài xế lái xe.

“Lại phải làm lỡ thời gian một buổi tối. . .”, Lý Thiên Hữu nhu nhu mi tâm, bắt đắ dĩ giữa tựa lưng vào ghế ngồi, trong lòng nằng sốt ruột cực kỳ, nằng hân không thể lập tức chạy đi Lâm Giang, mặc kệ là người trên đường nào bắt Lâm Bắc Thần, nằng cũng phải khiến cho bọn chúng trả giá đại giới. . .

Thế nhưng lập tức bay đi Lâm Giang hiển nhiên là không hiện thực, lúc này nằng mới càng cần phải bình tĩnh. . .

‘Bắc Thần, chị nhất định phải chống đỡ được. . .’ Lý Thiên Hữu nhắm hai mắt lại, nước mắt liền theo gương mặt chảy xuống, nghĩ đến Lâm Bắc Thần có thể bị người xấu mang đi, lòng của nằng, thật là đau muốn chết. . .

Lý Thiên Hữu phân phó tài xế chạy xe đến dưới lầu tập đoàn Lâm thị, nằng thanh toán tiền xe liền xuống xe. Cách sau một tháng nằng lại lần nữa trở lại trước cao ốc này, nằng đứng ở trong phong tuyết, ngược đầu nhìn lên tầng 25, có phòng làm việc còn sáng đèn, nhất định là có một số người còn chưa kết thúc công tác.

Lý Thiên Hữu hoảng hốt cho rằng Lâm Bắc Thần vẫn còn đang tăng ca, cô chăm chỉ làm việc luôn luôn mang theo một bộ kính mắt viền vàng không gọng để phòng phóng xạ, còn có tóc dài búi lên, lông mày cau lại. . .

Lý Thiên Hữu đứng ở dưới lầu sừng sốt thật lâu, thẳng đến khi nằng cảm giác được cái cổ đã mỏi nhừ, lúc này mới cúi đầu, thờ dài, xoay người đi vào

trong tiểu khu đối diện. . .

Lý Thiên Hữu đi tới dừng lại trước cửa tiểu khu Lâm Bắc Thần ở, nàng muốn đi tiểu biệt thự của Lâm Bắc Thần nhìn một cái, tuy rằng biết nhìn không thấy người, thế nhưng chỉ là để nàng cảm thụ một chút hơi thở của Lâm Bắc Thần là tốt rồi. . .

Lúc Lý Thiên Hữu đang buồn rầu nghĩ có nên như kẻ trộm lách hàng rào vào tiểu khu hay không, cái cửa nhỏ chỉ có thể quẹt thẻ thông hành bị một phụ nữ trung niên mở ra từ bên trong, Lý Thiên Hữu bước nhanh chạy sang, dùng một tay chống đỡ cửa lại muốn đóng, nghiêng đầu hướng về phía phụ nữ kia cảm kích cười, liền thuận thuận lợi lợi tiến vào cái tiểu khu sa hoa “bảo vệ nghiêm ngặt” này.

Đi tới trước cửa tiểu biệt thự của Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu nhìn trái phải một chút, lúc này đã gần 11 giờ đêm, trong tiểu khu ngoại trừ mấy chỗ đèn đường mờ nhạt kéo dài thân ảnh của nàng. Tại trong tiểu khu lại không thấy được những người khác, Lý Thiên Hữu cúi đầu tìm kiếm công cụ có thể mở được cửa phòng, cuối cùng ở trên tay cửa ga ra nhà Lâm Bắc Thần tìm được một sợi dây thép nhỏ, nàng không chút do dự gỡ ra. Lý Thiên Hữu cố sức cong dây thép mấy lần, kê sát đầu ở trên cửa nhà, chỉ trong chốc lát cửa liền giống như thần kỳ mở ra.

Lý Thiên Hữu vào nhà, nàng không có bật đèn, còi giấy ở trước cửa liền chân trần đi vào, thân là bộ đội đặc chủng bởi vì bình thường yêu cầu nàng tác chiến buổi tối, khiến nàng rất có thể thích ứng loại hắc ám này, đôi mắt nhỏ híp lại bao giờ cũng có thể rất nhanh thích ứng hắc ám, mặc dù là không gian đưa tay không thấy năm ngón, nàng vẫn tới lui tự nhiên như thường sẽ không bị một chút ảnh hưởng.

Lý Thiên Hữu đi tới cửa phòng ngủ của Lâm Bắc Thần, nàng hít sâu một hơi, liền nhẹ nhàng đẩy ra cửa, đèn đầu giường trong phòng còn sáng, cũng không biết có phải lúc Lâm Bắc Thần đi quên tắt hay không. Lý Thiên Hữu đứng ở trước cửa nhìn bốn phía xung quanh, đây là lần thứ hai nàng tới tiểu biệt thự này của Lâm Bắc Thần, cùng với phòng ngủ của cô.

Lý Thiên Hữu rõ ràng cảm giác được, lần này tiểu biệt thự của Lâm Bắc Thần thay đổi hình dạng, trong phòng không hề có vẻ trống trải lạnh lạnh, trái lại làm cho người ta cảm thấy ấm áp lên, xem ra nàng đi hơn một tháng này Lâm Bắc Thần nhất định là thường quay về nơi này ở. . .

Suy nghĩ hoàn tất, Lý Thiên Hữu chuyển đầu hướng bên khác, nàng đột nhiên ngẩng ngẩn cả người, nàng không nháy mắt nhìn chằm chằm bên tủ quần áo, đó là một cái giá áo lập thể, trùm trên giá áo chính là bộ quân trang nàng đã mặc vào hai năm mà ngày đó nàng về đơn vị Lâm Bắc Thần muốn lấy đi, quân trang lỏng vào bên trong bọc quần áo trong suốt, chính tề trùm ở đó, mà vị trí giá áo vừa lúc hướng về phía giường của Lâm Bắc Thần. Lý Thiên Hữu mím chặt môi, ánh mắt chậm rãi nổi lên sương mù, hóa ra Lâm Bắc Thần phải quan tâm nàng nhiều hơn so với nàng tưởng tượng, thực sự là làm khó chị ấy, từ sau khi hai người xác lập quan hệ bản thân vừa đi chính là một tháng, hơn nữa trong lúc đó một cú điện thoại cũng chưa từng gọi, Lý Thiên Hữu không nghĩ tới Lâm Bắc Thần sẽ quý trọng bộ quân trang này như vậy. . .

Lý Thiên Hữu hoảng hốt đi tới trước giường Lâm Bắc Thần, nàng cúi người vuốt đệm chăn Lâm Bắc Thần từng ngủ qua, lúc này nàng hi vọng biết bao Lâm Bắc Thần có thể xuất hiện tại trước mặt nàng, dù cho chỉ là băng lãnh như trước, chỉ cần chị ấy an toàn thì cái gì cũng không hy vọng xa vời. Lý Thiên Hữu chịu đựng nước mắt ngẩng đầu lên, bỗng chốc liền thấy ảnh chụp của nàng được Lâm Bắc Thần đặt ở trên tủ đầu giường, theo đó nước mắt của nàng liền chảy xuống như vỡ òa.

Lý Thiên Hữu rơi lệ, trong lòng thầm nghĩ: Lâm Bắc Thần là yêu nàng, tuy rằng cho tới bây giờ chị ấy cũng chưa từng nói rõ. Hiện tại Lý Thiên Hữu mới phát hiện, lúc đó cũng không phải Lâm Bắc Thần không đồng ý thỉnh cầu yêu của mình, chẳng qua, Lâm Bắc Thần là đang dùng hành động của chị ấy đến đáp lời. . .

Đối với tình yêu say đắm giữa hai người tuổi tác, thân phận đều tương đối cách xa, trái tim của Lý Thiên Hữu luôn luôn lo lắng, lúc này rốt cuộc thả xuống. Lý Thiên Hữu vươn tay cần cần dục dục cầm lấy một bức ảnh Lâm Bắc Thần một người ở trên tủ đầu giường, nàng tỉ mỉ quan sát một hồi, nước mắt liền từng giọt từng giọt nhỏ xuống ở trên khung ảnh thủy tinh. . . .

Lý Thiên Hữu ôm ảnh chụp của Lâm Bắc Thần ở trước ngực, nàng cúi xuống nằm nhoài ở trên giường, trầm tiếng khóc lên..

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thích này văn thỉnh nhiều hơn nhấn lại, cất dấu đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Về đơn vị . . .

Hào hảo bất hảo (thiếu một chút), lúc Lý Thiên Hữu chân trước mới vừa chuẩn ra nhà lớn giam giữ nàng, chân sau xe quân đội của Vương Kính Tùng liền lái vào cửa chính bộ đội. Hai người trước sau chỉ kém 10 phút, mà vùn vụt chỉ 10 phút này, Lý Thiên Hữu lòng như lửa đốt cũng đã leo tường rồi khỏi liên đội.

Xe Jeep quân dụng thẳng gấp một cái trực tiếp dừng ở trước cửa nhà lớn, Vương Kính Tùng nhanh chóng xuống xe, theo ở phía sau chính là Trần Hồng Hiến và Trần Thần vũ trang hạng nặng, trong tay Trần Hồng Hiến còn nhắc một cái túi hành quân to lớn. 'quang quang' hai tiếng, ba người đóng sầm cửa xe bước nhanh đi vào trong nhà.

Ba người đi tới dừng bước ở trước cửa một gian phòng. Vương Kính Tùng đáp lại binh sĩ bảo vệ một cái quân lễ, từ trong túi lấy ra một phong văn kiện giao cho binh sĩ, cùng hấn giải thích ý đồ đến. Binh sĩ thoáng nhìn văn kiện rất là cung kính mở cửa, ba người đi vào. Vừa tiến vào gian phòng lòng này rộng thò của Vương Kính Tùng liền nhìn ở một chỗ, nhìn Lý Thiên Hữu nằm ở trên giường đưa lưng về phía hấn, trong lòng “lộp bộp” một hồi, hấn theo bản năng quay đầu lại liếc nhìn ngoài cửa, bước nhanh đi đến trước giường.

Khi Vương Kính Tùng thấy người nằm trên giường cũng không phải là Lý Thiên Hữu, trong lòng không khỏi nguội lạnh, tất cả đều rõ ràng, bất quá, đây là Lý Thiên Hữu chạy trốn. Nàng cứ không đại náo chạy trốn ra ngoài như vậy, Vương Kính Tùng siết chặt nắm đấm, phần hận nhìn nữ nhân vẫn còn ngất trên giường, nếu như lúc này người trên giường biến thành Lý Thiên Hữu hấn sẽ không chút do dự đá người ngã lăn trên mặt đất, xem nàng còn muốn dẫn vật không. . .

“Chỉ huy, Thiên Hữu nàng. . .” Trần Thần kinh ngạc nhìn nữ nhân xa lạ trên giường, trên người nữ nhân này mặc mê thai phục còn có băng tay liên đội các nàng, rõ ràng là quần áo của Lý Thiên Hữu. Lẽ nào Lý Thiên Hữu nàng. . . Chạy trốn rồi? . . .

“Hong Hien, anh đi, nghỉ biện pháp đẩy ra binh lính giữ cửa, 15 phút sau, gặp ở rừng cây nhỏ.” Vương Kính Tùng thu hồi ánh mắt xoay người thấp giọng phân phó với Trần Hồng Hien.

“Rõ.” Trần Hồng Hien hiểu rõ gật đầu, diện vô biểu tình xoay người đi ra ngoài.

Trần Thần vẫn lẳng lẳng nhìn nữ nhân trên giường, nàng nghĩ thầm, Lý Thiên Hữu này cũng thật là ngang bướng, cứ chạy trốn như thế, còn làm ngất đi một. . . Nàng quay đầu nhìn chỉ huy ngưng thần, nói rằng: “Chỉ huy, cô ấy làm sao bây giờ?”

Vương Kính Tùng hít sâu một hơi, hấn khẽ khàng đi đến trước cửa, nghe thấy nghe động tĩnh bên ngoài, xoay người nói với Trần Thần: “Cô xem xem, có thể làm cô ấy tỉnh lại không?”

Trần Thần hiểu ý gật đầu, cúi người kiểm tra người trên giường, thế nhưng, rất nhanh Trần Thần liền ngẩng đầu nhìn chỉ huy, nàng lắc đầu, cũng không biết Lý Thiên Hữu làm gì nữ nhân này, người hoàn toàn hôn mê rồi.

“Cô cống cô ấy, chúng ta đi, mang về đại đội trước rồi tính toán sau.” Vương Kính Tùng hiển nhiên là bao che khuyết điểm, hấn làm ra quyết định như vậy tất nhiên là đã phạm sai lầm, âm thầm mang nữ nhân này rời khỏi, hấn là tông phạm của Lý Thiên Hữu. Thân là một quân nhân làm ra quyết định như vậy là sẽ có phiền toái lớn, nhiều năm làm chỉ huy bộ đội đặc chủng như vậy, hấn cũng không phải không biết nặng nhẹ, chỉ là, hấn nghĩ thật vất vả vì Lý Thiên Hữu tranh thủ được cơ hội không thể cứ buông tha như vậy, Vương Kính Tùng ở trong lòng cầu khẩn, chỉ mong, tất cả còn có thể挽回. . . Trần Thần không nói hai lời, công nữ nhân trên giường đi theo phía sau chỉ huy bước nhanh ra ngoài nhà lớn, nàng vừa đi vừa nghĩ, Lý Thiên Hữu này thực sự là tìm đường chết, chỉ huy quyết định như vậy hiển nhiên là liều lĩnh mạo hiểm rất lớn, một khi sự tình bại lộ vậy gặp họa sẽ không chỉ có một mình Lý Thiên Hữu. . .

Biệt thự Lâm Bắc Thần. . .

Lý Thiên Hữu không biết khóc bao lâu, từ lúc mới bắt đầu trầm tiếng khóc đến sau đó lại gào khóc, nàng không hề kiêng dè chút nào phát tiết tích tụ trong lòng, tựa hồ muốn một lần đều phát tiết đi ra. Nghĩ đến Lâm Bắc Thần tung tích không rõ trong lòng nàng thấp phần sợ hãi, lại cảm thấy ủy khuất vì tình cảnh hiện tại của bản thân. Gần đây thật là xảy ra quá nhiều chuyện, Giang Đại Chí chết, Lâm Bắc Thần mất tích, bản thân nàng suy tàn, nàng nghĩ không ra cuộc sống tốt đẹp làm sao đã biến thành cái dạng này...

Khóc mệt mỏi, Lý Thiên Hữu nằm nghiêng trên giường của Lâm Bắc Thần, nàng cong cánh tay giơ ảnh chụp của Lâm Bắc Thần, không nháy mắt nhìn. Thỉnh thoảng tuôn ra nước mắt mờ hồ khuôn mặt tươi cười của Lâm Bắc Thần trên ảnh chụp, lướt qua gò má nhỏ xuống ở trên đệm, nàng cũng không thêm quan tâm, tùy ý đệm chăn dưới mặt trở nên ẩm ướt dính mặt nàng. . .

Gian phòng vắng vẻ đột nhiên vang lên chuông điện thoại di động, Lý Thiên Hữu hoàn thần, nàng ngồi dậy, móc ra bộ điện thoại di động Điện Chí Vinh kín đáo đưa cho nàng, liếc nhìn điện báo. Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến, trên màn hình điện thoại di động biểu hiện dĩ nhiên là số điện thoại đại đội.

Khi điện thoại di động có chấp vang lên lần thứ ba, Lý Thiên Hữu ấn tiếp nghe, cẩn thận đặt ở bên tai.

“Thiên Hữu, là em sao?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm lo lắng của đội trưởng Trần Thần.

Lý Thiên Hữu thờ phào nhẹ nhõm, nàng còn tưởng rằng là chỉ huy biết nàng trốn, gọi điện thoại tới răn dạy nàng. Nghe câu hỏi của đội trưởng Lý Thiên Hữu bất giác gật đầu, tiếp đó lại nghĩ tới đội trưởng nhìn không thấy, nàng cúi đầu “Ừ” một tiếng.

“Lý Thiên Hữu, em muốn chết có đúng hay không? Hà? Em thật đúng là bản lĩnh lớn, có phải em nghĩ ai cũng ngăn không được em, còn dám chạy trốn, em nói, em còn có phải mảnh hồ binh không?” Nghe thanh âm hữu khí vô lực của Lý Thiên Hữu, Trần Thần liền giận không chỗ phát tiết, nàng kích động quở trách Lý Thiên Hữu, khẩu khí đó hận không thể lột sống Lý Thiên Hữu bên kia điện thoại.

Lý Thiên Hữu hơi đem điện thoại rời xa bên tai, một tiếng không biết nghe đội trưởng rít gào.

“Em câm rồi hả? Thế nào không nói lời nào, hiện tại ở đâu?”

“Đội trưởng, Bắc Thần, Bắc Thần tìm không thấy nữa. . .”

“Em chỉ vì cái này, chỉ vì cái này mà chạy trốn bất chấp hậu quả? Lý Thiên Hữu đầu em có phải nước vào hay không? Em biết chính mình đang làm cái gì

không? Em biết em làm như vậy hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng không?”

“Đội trưởng, tôi tìm không được Bắc Thần . . .”

Nghe giọng nói luống cuống của Lý Thiên Hữu, Trần Thần hầu như tức giận thổ huyết, người này là tẩu hỏa nhập ma rồi, cũng không biết Lâm Bắc Thần luôn luôn lạnh như băng cho Lý Thiên Hữu cái sâu độc gì, khiến Lý Thiên Hữu luôn luôn cẩn thận chặt chẽ biến thành bộ dạng này. Trần Thần thở dài, ngữ khí chậm chậm nói rằng: “Chúng ta còn có 10 phút thì xuất phát, đi Lâm Giang. Chỉ huy bảo tôi thông báo em, lập tức chạy tới Lâm Giang cùng bộ đội hội hợp, nhiệm vụ lần này em cũng có phần.” Nói đến đây ngữ khí Trần Thần dừng một chút, có chút bất đắc dĩ nói tiếp: “Thiên Hữu, đừng xử trí theo cảm tính nữa, lần này em chạy trốn quân chế, vì dè xuống tin tức em chạy trốn, chỉ huy và chỉ đạo viên gánh chịu rất nhiều nguy hiểm. Nếu như em tiếp tục khư khư cố chấp, không chỉ chính em sẽ bị hủy, còn sẽ liên lụy những người khác.”

Trần Thần dừng ở đây, nàng thấy Lý Thiên Hữu như trước không lên tiếng, khẽ thở dài một hơi nhẹ giọng nói: “Lâm Bắc Thần đang ở Lâm Giang, nhiệm vụ lần này của chúng ta là đi cứu cô ấy, em mau chóng chạy tới cùng chúng tôi hội hợp, cái khác chờ gặp mặt lại nói.”

Lý Thiên Hữu vừa nghe có tin tức của Lâm Bắc Thần tinh thần lập tức tỉnh táo, nàng vừa định há mồm hỏi, liền nghe trong điện thoại vang lên tiếng còi khẩn cấp tập hợp, Lý Thiên Hữu nắm chặt điện thoại di động phản xạ có điều kiện đứng lên, mà đội trưởng cũng đã cắt đứt điện thoại ...

Lý Thiên Hữu lẳng lẳng nhìn điện thoại di động trong tay, đột nhiên tròn tròn đôi mắt nhỏ, 'Lâm Bắc Thần ở Lâm Giang! !' nàng không vội suy nghĩ nhiều cái khác, đẩy ra cửa phòng chạy vội đi ra ngoài.

Lý Thiên Hữu đi tới sân bay, chuyến bay chờ khách gần nhất là rạng sáng 5 giờ, nàng thấy thời gian trước mắt hơn 2 giờ một chút. Nghĩ đi nghĩ lại cả đêm chưa từng ăn cơm, nàng đi vào KFC lâu một sân bay, một hơi muốn 3 cái hamburger cộng thêm một cốc cocacola, cũng không chú ý ánh mắt giật mình của người bên ngoài, bắt đầu lang thôn hồ yết . .

Mùa đông phương bắc thực sự rất lạnh, ăn vài thứ Lý Thiên Hữu mới cảm thấy ấm áp chút, trên người nàng vẫn mặc nữ quân y thường phục, mặc thường phục xuân thu hơn nửa nàng có thương tích trong người, còn thỉnh thoảng có chút ho khan, làm cho nàng có loại cảm giác sắp hư thoát. . .

Lúc máy bay đáp xuống sân bay Lâm Giang, lòng Lý Thiên Hữu đã lo lắng không có cách nào hình dung, nàng là người thứ nhất chạy xuống máy bay, một đường chạy vội về phía nhà khách bộ đội vũ cảnh. . .

Lý Thiên Hữu bước vào nhà khách vũ cảnh một bước cũng không chần chờ đi về phía phòng họp đèn đuốc sáng trưng, đẩy ra cửa phòng, chỉ thấy mấy người đội trưởng, Trần Hồng Hiến đang ngồi vây quanh cùng một chỗ nghiên cứu cái gì, nghe cửa phòng mở đoàn người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng. Lý Thiên Hữu hơi xấu hổ đi vào, lúc này có thể một lần nữa trở lại liên đội này, nhưng Lý Thiên Hữu làm sao cũng không vui vẻ nổi, luôn cảm giác bản thân nàng như một đào binh, làm cho nàng có chút không ngẩng đầu lên được.

Lý Thiên Hữu đi tới trước bàn hội nghị liền ngoan ngoãn đứng ở trước mặt mọi người chờ mọi người chỉ trích và răn dạy. . .

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, không đi thay quần áo đi.” Tiếng nói trung tính của đội trưởng Trần Thần xuyên qua toàn bộ phòng họp, mặt nàng âm trầm nhìn Lý Thiên Hữu, nếu không có nhiệm vụ nàng thật muốn hào hào dạy bảo Lý Thiên Hữu này. . .

Mấy người chiến hữu liếc nhìn Trần Thần tức giận, nháy mắt với Lý Thiên Hữu, sau đó Tiểu Miêu đứng dậy, đi tới trước mặt Lý Thiên Hữu, ánh mắt nhìn Lý Thiên Hữu tràn đầy yêu thương, cô vươn tay kéo Lý Thiên Hữu sưng sờ đi ra phòng họp.

Tiểu Miêu mang theo Lý Thiên Hữu đi vào một gian khách phòng, cô thoáng nhìn bộ dạng có chút chật vật của Lý Thiên Hữu, mở miệng nói rằng: “Thiên Hữu, chúc lát chúng ta xuất phát, chỉ huy đang cùng cảnh sát địa phương nghiên cứu phương án, trước tiên em rửa mặt một cái, thay đổi quần áo.” Nói xong cô đi tới bên giường nhắc lên túi hành quân của Lý Thiên Hữu đặt ở trên giường, lấy ra quần áo Lý Thiên Hữu phải mặc.

Lý Thiên Hữu trầm mặc nhìn Tiểu Miêu, nàng biết cô ấy đau lòng nàng, cũng biết đội trưởng rộng nàng cũng không phải thật tức giận nàng, còn có chỉ huy, bởi vì nàng chạy trốn cũng phạm vào sai lầm. Nghĩ tới những thứ này, Lý Thiên Hữu cảm thấy không ngẩng đầu lên được, trong lòng loạn loạn rất khó chịu. . .

Sau khi Lý Thiên Hữu rửa mặt chải đầu hoàn tất, Tiểu Miêu kiểm tra cho nàng, khi cô trông thấy trên băng gạc quần bên ngoài vết thương vẫn thấm vết máu, Tiểu Miêu đỏ con mắt, cô không nói tiếng nào bôi thuốc cho Lý Thiên Hữu, một lần nữa băng bó. Nhìn bộ dạng rất đau lòng của Tiểu Miêu, Lý Thiên Hữu thoải mái cười cười với cô, kéo dài khoảng cách hai người, bắt đầu vũ trang bản thân. . .

Lâm Bắc Thần xác thực là bị tập thể tội phạm buôn lậu súng ống bắt, lúc cô đánh Lý Thiên Hữu một cái tát rồi rời đi, cô cũng không có lập tức bị tức giận rời khỏi Lâm Giang. Tuy rằng thái độ Lý Thiên Hữu đối với cô, cùng câu “Chúng ta chia tay đi!” khiến Lâm Bắc Thần rất tức giận, nhưng cô vẫn là kim lại không quyết tâm rời khỏi, cô ở lại Lâm Giang ngày thứ ba, đang ở nhà hàng tây ăn bữa cơm, cô bị một nam nhân cầm súng trực tiếp trời đi, mà mấy người La Quân cũng rất nhanh bị chế phục mang tới trên một chiếc xe Minibus khác. . .

Lâm Bắc Thần không biết bản thân bị nhóm người này đưa đi địa phương nào, vốn là lần đầu tiên cô tới Lâm Giang, đối với cái địa phương này căn bản là không quen thuộc. Cô cảm giác được sợ hãi cực kỳ, mà Lý Thiên Hữu lại bị giam, mấy người La Quân cũng bị bắt, ở một thành thị xa lạ này, ai còn có thể tới cứu cô? Lâm Bắc Thần hầu như tuyệt vọng. . .

Nhóm người đó mang Lâm Bắc Thần vào một căn nhà, sau đó liền nhốt cô ở trong một gian phòng tối, ngoại trừ người đưa cơm mỗi ngày, Lâm Bắc Thần chưa thấy có những người khác ở, cũng không có người đến tìm cô hỏi, hoặc là làm khó cô. Loại tình huống này quá khác thường, không khỏi làm Lâm Bắc Thần càng thêm sợ hãi. . .

Lúc đầu Lâm Bắc Thần cho rằng lần này bị bắt cóc là nhệ thức nhẫn tâm ở sau lưng chỉ điểm, thế nhưng sau đó cô biết mình đã đoán sai rồi. Ngay ở giữa trưa ngày thứ hai cô bị giam, hai nam nhân đi đến, thô lỗ kéo cô đến một đại sảnh rất rộng rãi. Đại sảnh đứng rất nhiều người, mỗi người âu phục giày da biểu hiện nghiêm túc chấp tay mà đứng, ở giữa phòng đặt một ghế sofa bằng da thật, một nam nhân cạo đầu trọc ngồi ở trên.

Lâm Bắc Thần bị người trói chặt ở trên ghế gỗ và niêm phong miệng, cô bị ép ngồi ở đối diện nam nhân đầu trọc, không bao lâu lại đi tới một nam nhân gầy gò, cầm trong tay DV bắt đầu thu hình cô. Thu hình kéo dài không tới hai phút liền kết thúc, nam nhân gầy gò cung kính giao DV vào trong tay nam nhân đầu trọc, nam nhân đầu trọc đó từ đầu đến cuối chưa từng liếc mắt nhìn Lâm Bắc Thần, hần tiếp nhận DV quay về ông kính nói rất nhiều, mãi sau khi nghe thấy lời nói của nam nhân đầu trọc Lâm Bắc Thần mới hiểu được, hóa ra những người này đều là nhằm về phía Lý Thiên Hữu, sở dĩ bắt cóc cô, cũng là vì bắt cô áp chế Lý Thiên Hữu mà thôi. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lưu bình thật ít, phách vương thật nhiều, ta có thể hay không yêu cầu các người không cần phách vương ta? ? ?

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Tỉnh ngộ . . .

Đại ca của tập thể tội phạm, cũng chính là anh cả của nữ nhân bị Lý Thiên Hữu một đao đâm chết, người trên đạo tôn xưng hần là 'Vinh ca'. Tại thành phố biên cảnh nhỏ Lâm Giang này, Vinh gia hần đời đời làm buôn bán vũ khí, tới thế hệ hần chuyện làm ăn càng ngày càng phát đạt, ngoài buôn lậu vũ khí, hần còn buôn lậu thuốc phiện, ở ngoài đầu cơ nhân khẩu buôn bán tất cả món lãi kếch sù, bởi vậy, ở trong mắt cảnh sát địa phương gia tộc họ Vinh này thật sự tính là một khối u ác tính lớn. . .

Lần trước vũ cảnh đánh bắt ngờ, em gái duy nhất của Vinh ca chết ở trong tay quân đội, chuyện này thực làm cho đại ca suốt đời đều nắm trong tay sinh tử của người khác nổi điên, hần phát thệ sẽ không tiếc bất cứ giá nào giết chết quân nhân làm cho hần mất đi em gái.

Phàm là tập thể buôn bán vũ khí giống như Vinh gia cũng chính quyền địa phương, cảnh sát đều là thông hiểu, bọn chúng có quá nhiều tiền, liền có bản lĩnh thông thiên.

Cảnh sát có thể lặng yên không một tiếng động phái người thâm nhập vào tổ chức của hần, một người không thành công liền hai người. Đồng dạng, bọn chúng tại nội bộ cảnh sát cũng có người của chính mình, hơn nữa không chỉ một tên, chức vụ cũng không thấp. Em gái Vinh lão đại chết rồi, hần vận dụng tất cả quan hệ triển khai điều tra, đợi sau khi khóa chặt Lý Thiên Hữu, liền phái người mật thiết giám thị hướng đi của Lý Thiên Hữu, sau khi nàng bị thương đưa tới bệnh viện nào, sau khi xuất viện giam giữ ở địa phương nào, cụ thể đến nhà nào phòng nào, những chuyện này tỉ mỉ đều vào mắt Vinh ca, cái tên hung ác này đang tìm một cơ hội, một cái cơ hội có thể một kích thành công, vì thay em gái hần báo thù càng là vì Vinh gia hần rửa nhục. . .

Nếu như Lý Thiên Hữu không bị đại đội đón trở về nhanh như vậy, nếu như bệnh tình của Lý Thiên Hữu kéo dài không chuyển biến tốt, ở bệnh viện kéo dài trên một ngày hai ngày. Như vậy người của Vinh lão đại có thể đã lặng yên không một tiếng động giải quyết Lý Thiên Hữu. . .

Đáng tiếc có lẽ là Lý Thiên Hữu mệnh tốt, thương của nàng mau khỏe, hơn nữa đại đội tích cực đi lại rất nhanh đón nàng trở về đồng bắc. Sau khi Vinh lão đại biết được tin tức này, rất tức giận, lúc hần đang vô kế khả thi, thủ hạ thông báo phát hiện hành tung của Lâm Bắc Thần, nữ nhân duy nhất nhìn qua Lý Thiên Hữu trong lúc Lý Thiên Hữu bị giam giữ, Vinh lão đại không suy nghĩ trực tiếp bắt người, trong lòng hần rõ ràng, cho dù hần bản lĩnh to lớn hơn nữa, tay hần cũng tuyệt đối đuổi không tới quân khu đồng bắc, hần chỉ có đánh cược, đánh cược phân lượng của nữ nhân này. Hiên nhiên hần thế chấp đúng bảo vật rồi, cứ như vậy Lâm Bắc Thần trở thành kiếp nữ* báo thù của Vinh lão đại. . .

(*kiếp nữ: 1 thứ quả cân dùng để cân nặng nhẹ)

Lý Thiên Hữu cùng chiến hữu ngồi xe quân đội nửa ngày, liền cùng nhau xuống xe đổi bộ hành, lúc này bộ đội đã tiến nhập vùng núi, vùng núi Lâm Giang cũng không rất cao, cũng không dễ đi. Bộ hành ước chừng 3, 4 tiếng, mãi đến khi mặt trời dần dần hạ sơn, cuối cùng bộ đội cũng đến địa điểm dự định. Lý Thiên Hữu ôm súng ngồi trên một cục đất nhìn đường cái uốn lượn cách đó không xa, làm lính chính là khổ, đường lớn tốt đẹp không thể đi, chỉ có thể mờ núi hoang đi đường nhỏ.

“Thiên Hữu, chốc lát hành động em nghìn vạn lần đừng xung động nữa, nhiệm vụ lần này là chúng ta phối hợp hành động với địa phương, chúng ta không phải chủ công. Em cũng đừng tính tình nóng nảy bắt đầu không quan tâm, hiện tại em thật sự không thể tái phạm một chút sai lầm” Tiểu Miêu vẫn ngồi ở bên người Lý Thiên Hữu nghiêng đầu nhẹ giọng nói với nàng.

Lý Thiên Hữu thu hồi ánh mắt trông về phía xa quay đầu nhìn về phía Tiểu Miêu, diện vô biểu tình gặt đầu.

“Em ấy dám hã hê nữa, về sau chúng ta liền ai cũng không quan tâm em ấy. Chịu xử phạt, ngồi đại lao em ấy căn bản không quan tâm. . .” Trần Thần dựa vào đứng ở cây khác dùng mũi thở ra hai hơi, con mắt liếc Lý Thiên Hữu hướng về phía Tiểu Miêu châm chọc nói.

Tiểu Miêu thấy Lý Thiên Hữu nghe xong đội trưởng nói thì cúi đầu, cô bữu môi với đội trưởng, cô cảm giác được lần này Lý Thiên Hữu trở về thay đổi rất nhiều, đoạn đường này ngoại trừ cùng chỉ huy nói nói mấy câu Lý Thiên Hữu cũng không nói thêm câu nào. Còn nhớ rõ thời gian ở thành phố A, ở

Lâm Trạch, sau khi Lý Thiên Hữu biết được Lâm Bắc Thần xảy ra nguy hiểm, khi đó Lý Thiên Hữu quả thực gấp muốn điên rồi, luống cuống không ngừng xoay quanh tại chỗ. Thế nhưng lần này. . . Tiểu Miêu ý tứ sâu xa liếc nhìn Lý Thiên Hữu. . . Cô biết một tháng này Lý Thiên Hữu trải qua nhiều chuyện, trong lòng em ấy nhất định không dễ chịu. . .

Trần Thần thấy Tiểu Miêu lại che chở Lý Thiên Hữu, nhìn không được quát lớn: “Tiểu Miêu, cậu đừng phản ứng em ấy, để chính em ấy tỉnh lại thật tốt.” Trần Thần thật là người đồng bắc thẳng tính, nàng nhìn không được bộ dáng Lý Thiên Hữu buồn rầu không lên tiếng một bộ tâm sự nặng nề như vậy. . .

Chiến hữu gọi Tiểu Miêu sang, hai tay Lý Thiên Hữu nắm lấy nhau đặt ở trên gối cúi đầu không nói gì, Trần Thần đứng ở phía trước nàng ngửa đầu nhìn bầu trời, nàng ấy thờ dài hai lần, dè xuống lửa giận trong lòng. Tiễn tay nhặt lên một cây gậy gỗ đi tới trước mặt Lý Thiên Hữu, dùng gậy gỗ to bằng hai ngón tay ra sức gõ mũi sắt của Lý Thiên Hữu một cái, Lý Thiên Hữu chậm nửa nhịp ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn đối tượng, ánh mắt đó không có một chút hào quang ngày xưa.

Trần Thần thờ dài một tiếng ném gậy gỗ liền đặt móng ngồi ở bên người Lý Thiên Hữu, nàng cau mày nhìn Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu bị nàng nhìn không được tự nhiên, há mồm nói lắp: “Đội...đội trưởng, tôi, tôi chỉ là quá lo lắng chị ấy. . .” Giọng nói của nàng cực nhẹ, vừa nói chuyện vành mắt liền bắt đầu biến hồng, Lý Thiên Hữu dùng sức đóng mắt, hướng về phía đội trưởng cười khổ một cái.

Nhìn Lý Thiên Hữu một bộ ần ỉn, bất đắc dĩ lại mang theo một chút biểu hiện ủy khuất, Trần Thần cũng hết giận hơn nữa, Lý Thiên Hữu như vậy làm cho nàng cảm thấy đau lòng, nàng nhìn không được thả mềm ngữ khí nói: “Thiên Hữu, em giết nữ nhân đó mọi người ai cũng không trách em, toàn bộ từ trên xuống dưới đều sót ruột vì chuyện của em. Chỉ huy, chỉ đạo viên hầu như ngày ngày chạy tới phòng tổ chức nói chuyện giúp em, mà em ngàn vạn lần không nên chạy ra ngoài, em biết em đó là hành vi gì sao?” Trần Thần dùng một chút đem nửa câu sau muốn nói nuốt trở vào, nàng biết Lý Thiên Hữu từ một quân nhân bỗng chốc biến thành 'phạm nhân' trong lòng nhất định không dễ chịu. Câu 'vậy cùng đạo phạm vượt ngục có cái gì khác nhau?' sẽ không nhẫn tâm nói ra miệng, nàng thấy Lý Thiên Hữu lại cúi đầu không lên tiếng, có chút bất đắc dĩ lại nói: “Chúng ta là quân nhân, em quên lời thề và phẩm đức quân nhân của chúng ta rồi sao? Em có biết em đánh gãy quân y chạy trốn nếu như bị tóm lại sẽ có cái hậu quả gì không? Nếu như không phải chúng ta là người đầu tiên phát hiện không thấy em, cả đời này em liền thực sự hối hận rồi. Em cảm thấy vì một nữ nhân, đáng giá sao?” Trần Thần nói rất nhẹ, ngữ khí cũng rất bình thản. Có lẽ bởi vì như vậy, nghe vào trong tai Lý Thiên Hữu xác thực chữ chữ hữu lực. Nhất là câu “vì một nữ nhân, đáng giá sao?”

Lý Thiên Hữu đột nhiên ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn chằm chằm con mắt đội trưởng, nàng quát cường há miệng, cuối cùng không nói ra lời. Lý Thiên Hữu biết, có một số lời không phải dùng để nói cho người khác nghe, có đáng giá hay không, trong lòng nàng rõ ràng là được. Nàng cũng biết lần này nàng thật sự là xung động, mà nữ nhân trong miệng đội trưởng là người nàng yêu nhất, nếu không phải nàng chọc Lâm Bắc Thần tức giận, Lâm Bắc Thần cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Nghĩ vậy, Lý Thiên Hữu thống khổ đóng mắt, nàng né tránh tầm nhìn của đội trưởng quay đầu nhìn núi phía bên kia. . .

Trần Thần thấy Lý Thiên Hữu muốn nói lại thôi, nét mặt đó rõ ràng là đang nói cho nàng 'chị không hiểu tôi, tôi nói với chị cũng không hiểu.' Nàng nhẫn tính tình, nói tiếp:

“Sự tình đã như thế này, tôi cũng không muốn lại nói đạo lý lớn gì với em, tuổi tác em nhỏ, có một số việc chậm rãi trải qua mới có thể chân chính lĩnh hội được. Tôi chỉ là muốn em rõ ràng, chúng ta là một tập thể cũng không phải cá thể, lần này bởi vì chuyện của em mà chỉ huy gánh chịu nhiều nguy hiểm, em biết không? Em có suy nghĩ vì mọi người sao? Còn có chỉ đạo viên, ông ấy vì em, cùng nữ quân y đó nói hết lời van xin, chỉ sợ cô ấy vạch trần sự tình ra ngoài. Lý Thiên Hữu, em vỗ ngực một cái tự hỏi chính mình, em có coi chúng tôi là người một nhà hay không? Một mình em cứ như vậy chạy thoát đi ra ngoài, một cú điện thoại cũng không gọi trở về, nếu không phải tôi sai người muốn điện thoại của Hạ Phi, đến bây giờ em còn như một con ruồi không đầu va loạn, trái lại em nói một chút em dựa vào cái gì đi tìm Lâm Bắc Thần? Lại thế nào đi tìm?” Trần Thần càng nói càng nhanh, bạo tính tình của nàng lập tức xông lên phía trên. . .

Lý Thiên Hữu cúi đầu không lên tiếng, sau khi nàng xuất viện bị nhốt gần một tháng, hoàn toàn cách ly với ngoại giới, cả ngày nàng một mình miên man suy nghĩ. Sau khi đột nhiên nghe nói Lâm Bắc Thần lại gặp nguy hiểm, lý trí gì đó đều quăng đi sau đầu. Cho nên mới làm chuyện tình khác người như vậy.

Lúc này nghe xong đội trưởng nói nàng mới tỉnh ngộ lại, nếu như đội trưởng không nghĩ tới nàng sẽ đi tìm Hạ Phi, nếu như Điền Chí Vinh không có kín đáo đưa cho nàng điện thoại di động, nếu như chỉ huy không có giúp nàng dè xuống sự thật trốn chạy. Như vậy, nàng nhất định sẽ bỏ qua nhiệm vụ lần này, trước không nói sau đó có nhiều hậu quả chờ nàng, chỉ riêng nói chuyện tìm Lâm Bắc Thần, bằng năng lực cá nhân của Lý Thiên Hữu nàng sợ là nàng thực sự tìm được rồi, tất cả cũng đã chậm. . .

Nghĩ tới những thứ này, Lý Thiên Hữu nghĩ mà sợ hãi, mà đối mặt đội trưởng nàng tự nhiên sinh ra cảm giác hổ thẹn. Lý Thiên Hữu khẽ cắn môi dưới nhú mày nhìn đội trưởng, nghiêm túc nói: “Đội trưởng, tôi biết sai rồi. . .”

“Được rồi, em hiểu rõ là tốt rồi.”

Trần Thần nghe vang động quay đầu lại liếc nhìn các chiến hữu tụ tập cách đó không xa, lại quay đầu hướng về phía Lý Thiên Hữu nói tiếp:

“Thương thế của em thế nào ? Nghe em luôn luôn ho khan, sẽ không phải vết thương nhiễm trùng chứ?”

“Không có việc gì, mấy ngày nay có chút cảm mạo, em có thể ứng phó.”

“Vậy là tốt rồi, em cũng đừng quá lo lắng, đám người đó chỉ đích danh muốn tìm em báo thù, chưa thấy em là sẽ chưa thương tổn cô ấy, lên tinh thần đi, em cái dạng này còn đi cứu người thế nào?”

“Ừm, cảm ơn đội trưởng.”

Lý Thiên Hữu cường chế cảm xúc trong lòng, nằng đứng dậy, lúc này chỉ huy triệu tập đoàn người tập hợp, nằng theo phía sau đội trưởng chạy chậm qua. . .

Nhiệm vụ lần này, cảnh sát địa phương cùng liên đội đặc chủng của Lý Thiên Hữu đều làm đủ chuẩn bị, gián điệp ẩn núp ở nội bộ kẻ địch truyền về một tấm bản đồ tỉ mỉ, trong một cái khe núi cách biên cảnh không xa, có một căn cứ bí mật của tập thể phạm tội này. Mà chỗ hiện tại của nhóm Lý Thiên Hữu, đã cách không xa căn cứ bí mật của kẻ địch.

Các binh sĩ lại vượt lên một cái triền núi phía trước, quan sát xuống phía dưới đập vào mắt đó là cả một tòa nhà liền thể kẹp ở giữa hai núi nhỏ, nhà cao hơn rất nhiều so với nhà trệt của dân chúng tầm thường, tường xám ngói đỏ nhìn bên ngoài như là xây nhiều năm rồi.

Bốn phía khắp nhà là tảng đá bằng phẳng lát thành con đường, vết tích nhân công rất rõ ràng, trên núi ngay đối diện có một thềm đá rộng có thể chứa được hai chiếc xe con, thềm đá vẫn kéo dài đến cao nhất trên núi, Lý Thiên Hữu tỉ mỉ quan sát bốn phía, phát hiện chỉ có thềm đá cao dần từng đoạn này là lối ra duy nhất, nghĩ thầm đó là đường cái đi thông bên ngoài. Nằng ngẩng đầu nhìn núi đối diện, phòng chừng phía sau hẳn là có đường cái. . .

Chỉ huy dùng tay ra hiệu một cái, tất cả chiến sĩ yểm thân lui xuống triền núi, tiến đến trước mặt chỉ huy, cùng đội mệnh lệnh hạ xuống.

Về mặt Vương Kính Tùng lạnh lùng nghiêm nghị thoáng nhìn các binh sĩ xung quanh, hần hạ giọng nói: “Tất cả mọi người quan sát được rồi? Nhiệm vụ đã nói rõ với các người rồi, lần này, chúng ta chỉ đề ý cứu con tin, cái khác toàn bộ giao do vũ cảnh địa phương. Hiện tại các tiểu tổ trưởng dẫn dắt người của chính mình cấp tốc đến vị trí chỉ định, nhớ kỹ, hành động nhất định phải nhẹ nhàng, đám gia hỏa này đều là một vài kẻ liều mạng, đừng kinh động bọn chúng.”

Tiếng nói của chỉ huy vừa dứt, các đội trưởng điểm nhân số, liền phân tổ đứng ở trước mặt chỉ huy, chuẩn bị xuống triền núi áp sát đi về phía căn nhà mục tiêu.

Vương Kính Tùng nhìn lướt qua, gật gật đầu, ánh mắt lập tức rơi vào trên người Lý Thiên Hữu, như là muốn nói gì, rồi lại không nói lời nào. Lý Thiên Hữu nắm súng đứng thẳng tắp, lúc này nằng tiêu diệt uế oải lúc trước, khí thế cả người bỗng chốc cường đại lên, ánh mắt nằng nhìn chỉ huy tràn ngập tự tin và kiên định vô cùng.

Lý Thiên Hữu như vậy mới thật là binh mà Vương Kính Tùng hần dẫn dắt ra, mới xứng là mãnh hổ chiến sĩ của hần. Vương Kính Tùng hài lòng hướng về phía Lý Thiên Hữu gật đầu, lúc hần liếc mắt quét các đội trưởng, vung tay hô một cái, các tiểu tổ liền phân tán ra, cong thắt lưng lui lên triền núi. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mấy ngày nay ta bị cảm, vẫn là kiên trì hai ngày canh một đi, ho có chút nghiêm trọng. . .

Các vị thích phách vương thật to vẫn là rất nể tình, tuy rằng số ít hưởng ứng, lưu bình liền cũng là quá nhiều lên, Phong Dã nhất nhất cảm tạ. . .

Còn có cảm tạ đồng học quảng lỗi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Thà chết không bỏ . . .

Lúc bộ đội Lý Thiên Hữu tạt qua sơn đạo chạy đi căn cứ kẻ địch, một đội khác do cảnh sát Lâm Giang, đặc cảnh phòng chống bạo lực, quân đội vũ cảnh tạo thành đại bộ đội đã sớm đến địa điểm dự định. Nhiệm vụ vây quét lần này trực tiếp do Đường Quốc Cường - bí thư thị ủy của Lâm Giang trấn giữ chỉ huy, Trương Hạ Sơn - cục trưởng công an thành phố tự mình đứng đầu, dẫn dắt chúng quân binh đem khe núi nhỏ vây chặt đến mức không lọt một giọt nước, chỉ chờ đợi bầu trời tối đen, dễ dàng triển khai hành động.

Thời gian chỉ thẳng hướng 8 giờ tối, lúc này Lý Thiên Hữu đã nằm trong cây cỏ tận 3 giờ rồi. Cách thời gian tổng tiến công còn kém nửa giờ, Lý Thiên Hữu không nhìn được ngửa đầu thoáng nhìn bầu trời, bầu trời buổi tối một mảnh mờ mịt, đừng nói những vì sao liền ngay cả mặt trăng đều trốn đi, Lý Thiên Hữu đột nhiên nhớ tới trước tập hợp, chỉ huy nói đêm nay có mưa rào, cũng không biết có thể bắt đầu rơi không. . .

Lý Thiên Hữu bị an bài ở giữa sườn núi cách cửa sổ sau dãy nhà không tới 50 mét, xung quanh một mảnh đen kịt, chỉ có dãy nhà lớn trong khe núi là đèn đuốc sáng trưng, hiển nhiên kẻ địch vẫn chưa ngờ tới lúc này bọn chúng đã bị bao vây. Lý Thiên Hữu bình tĩnh lại không khỏi lo lắng, vạn nhất thân phận gián điệp bại lộ, hoặc đây cũng là thông lộng kẻ địch làm, vậy thì xong rồi, tuy nói mấy loại bộ đội cứng cỏi liền thủ mặc dù gặp phải mai phục cũng sẽ không có tổn thất quá lớn, thế nhưng, bởi vậy, an toàn của Lâm Bắc Thần sẽ rất khó nói. . .

Trong tai nghe thỉnh thoảng truyền đến bộ đội địa phương bố trí tình huống, vừa qua 8 giờ, dùng triền núi làm ranh giới, trạm gác công khai và trạm gác ngầm ẩn núp bên ngoài triền núi của kẻ địch đều đã bị đặc cảnh bí mật giải quyết sạch rồi. Lý Thiên Hữu ngưng lại hô hấp, tay nắm súng hơi thấm ra mồ hôi, nằng ở trong lòng không ngừng mệnh lệnh bản thân, mặc kệ thế nào, nửa giờ nữa, cho dù là liều mạng cũng phải hoàn hảo không chút tổn hao cứu ra

Lâm Bắc Thần. .

Trần Hồng Vũ được chỉ huy phân làm trợ thủ tạm thời của Lý Thiên Hữu, hẳn rõ ràng cảm giác được Lý Thiên Hữu khấn trương, hẳn khoát tay lên tay trái nắm súng trường ngắm bắn của Lý Thiên Hữu, thoải mái cười cười với nàng. Lý Thiên Hữu quay đầu tới, nhìn khuôn mặt có chút sọc màu của Trần Hồng Vũ, không biết sao trong đầu lại hiện lên nụ cười hàm hậu của Giang Đại Chí, trong lòng nàng mãnh liệt tê rần, nước mắt suýt nữa rớt xuống. Lúc này mới nhớ tới, dường như tất cả đều thay đổi, bạn gần bó nhiều năm với nàng đã chết. Lý Thiên Hữu cưỡng chế tâm tình bi thương không ngừng dâng lên, thoáng nắm lại tay Trần Hồng Vũ, liền không hề phân tâm quan sát đến động tĩnh bên ngoài dãy nhà.

Thời gian từng giây từng phút chảy qua, trong tai nghe bộ đội địa phương bắt báo cáo phương vị cuối cùng về đài chỉ huy. Sau khi hơn mười người lên tiếng, lặng im vài phút, tiếp đó trong tai nghe truyền đến một giọng nam mạnh mẽ, hai chữ “hành động” vừa ra, trong tai nghe liền triệt để an tĩnh xuống. Lý Thiên Hữu biết bộ đội địa phương bắt đầu tiến công rồi, nàng tắt đi bộ đàm kẹp ở bên hông, treo lên ống nghe đơn, hiện tại nàng chỉ cần liên lạc cùng chiến hữu của mình là tốt rồi. Xuyên thấu qua kính nhìn ban đêm có thể thấy mờ mờ hai bên bậc thang núi đối diện có một chút động tĩnh, rất nhiều vũ cảnh, đặc cảnh bắt đầu khê khằng tới gần dãy nhà, mỗi người bọn họ trang bị nhẹ nhàng xuất trận, bên ngoài quần phục trùm vào quần áo tránh đạn, động tác nhẹ mà nhanh chóng. Không lâu sau, địa phương ánh mắt Lý Thiên Hữu chiếu tới liền tràn đầy chiến sĩ sừng ống đầy đủ, ngoại trừ liên đội của Lý Thiên Hữu trông coi phòng ngự phía sau của kẻ địch, các nơi khác toàn bộ là bóng người bộ đội địa phương.

Lý Thiên Hữu đỡ súng ngắm lo lắng nằm trên mặt đất, mắt thấy bộ đội địa phương và kẻ địch đã giao chiến, trong tai nghe lại an tĩnh muốn chết, nàng thật muốn nhún người nhảy xuống, bộ đội địa phương đến đây là để bắt Vinh lão đại và phá hủy toàn bộ căn cứ, bọn họ thật sự là người cần thì giết người, phạt cần thì giết phạt, nơi nào sẽ phỏng chừng con tin có an toàn hay không? Nàng thật sợ Lâm Bắc Thần bởi vì đột nhiên tiến công mà có gì bất trắc. . .

Lý Thiên Hữu không biết bản thân nằm úp sấp bao lâu, bầu trời đêm tối tăm lúc này càng hiện ra mù mịt, ban đêm trên núi, cho dù là ở vùng Lâm Giang sát phía nam cũng lạnh cực kỳ, mà trán Lý Thiên Hữu xác thực không ngừng thấm mồ hôi, một cái chớp mắt nàng cũng không dám chớp nhìn chăm chăm hướng đi phía trước, mồ hôi dọc theo mũi sất rơi xuống, nàng cũng không dám đi lau, dường như sợ nhìn thiếu tình trạng gì. . .

“Hành động.” Trong tai nghe đơn rớt cuộc truyền ra mệnh lệnh của chỉ huy, Lý Thiên Hữu giật mình một cái, liền như ngựa hoang thoát cương tháo chạy xuống núi, Trần Hồng Vũ bên cạnh theo sát sau đó, hai người tới trước một tấm cửa sổ hậu, Lý Thiên Hữu xuôi súng ra phía sau, nắm lấy cạnh cửa vượt lên trên, toàn bộ thân thể liền treo ở không trung, ngay sau đó khếp lại hai chân, giầy quân đội kiên cường hung hăng đá vào trên kính cửa sổ. Cùng với tiếng kính nghiền nát, thân thể của nàng cũng thuận theo bức đồng xông vào trong nhà, trong nháy mắt thân thể rơi xuống đất nàng lật lên trước dõng đi xung lượng, hai tay mang súng ngồi xôm dưới đất. Lý Thiên Hữu nhìn bốn phía xung quanh, trong phòng ngoại trừ mấy bộ thi thể của kẻ địch cũng không có cái khác, nàng nhìn Trần Hồng Vũ bên người, đứng dậy đi đến ngoài phòng.

Lý Thiên Hữu bước ra gian phòng, đập vào mắt đó là một cái đại sảnh rất trống trải, và từng gian phòng đều bằng nhau với gian phòng nàng vừa đi ra, mà lúc này hết thấy cửa phòng mở ra toàn bộ, không ngừng có vũ cảnh, đặc cảnh từ trong phòng ra ra vào vào, còn có số ít kẻ địch chưa bị đánh gục bị chiến sĩ đè ép đi ra cửa chính, những kẻ địch đó mỗi tên đều hiện ra thần thái sợ hãi, bước đi dưới chân cũng rất gấp.

Lý Thiên Hữu hí mắt quan sát vài giây, trong đầu hiện lên cảm giác xấu, nét mặt của kẻ địch nói cho nàng biết trong này nhất định còn có tồn tại nguy hiểm bọn họ còn chưa phát hiện. Nhìn ngay tình huống trước mặt, trong nhà đã được bộ đội địa phương khống chế lại, thế nhưng, Lâm Bắc Thần đâu? Lý Thiên Hữu cẩn thận tìm kiếm một vòng, nhưng không có bóng người, trong lòng nàng chính là cả kinh, Lâm Bắc Thần không ở đây? Như vậy gián điệp truyền ra chẳng lẽ là tình báo giả? Mặc kệ nói như thế nào, căn cứ bí ẩn ở trong núi này cũng quá dễ phá chút? Khi Lý Thiên Hữu đang nhanh chóng phân tích trong đầu, trong ống nghe truyền đến tiếng các chiến hữu hội báo, không một nhóm nào tìm được con tin. Lý Thiên Hữu dừng lại cước bộ, quay đầu nghi hoặc liếc nhìn Trần Hồng Vũ, đối phương cũng là vẻ mặt khó hiểu. Đột nhiên, ngoài phòng nổ vang một tiếng mìn, làm cho Lý Thiên Hữu không nhịn được run lên thân thể, bộ đội quân binh vốn đang có thứ tự thu dọn chiến trường bắt đầu hiện ra hoảng loạn. Xen lẫn tiếng mìn, hoảng hốt nghe có người đang hô “Có bom” “Mau rút lui.” Theo đó trong tai nghe liền vang lên tiếng chỉ huy lo lắng mệnh lệnh, “Mau, tất cả đội viên rút lui, trong nhà phát hiện trang bị tự hủy, mọi người cấp tốc rút lui.”

Trần Hồng Vũ nghe mệnh lệnh nhanh chóng chạy tới cửa lớn gần đó, còn chưa tới trước cửa, hẳn đột nhiên dừng cước bộ quay đầu lại, thấy Lý Thiên Hữu đứng ở tại chỗ không có đi theo, hẳn vội vàng chạy trở lại.

“Đi mau, có bom.” Trần Hồng Vũ xoay người chạy về trước mặt Lý Thiên Hữu, nói xong liền muốn túm Lý Thiên Hữu.

“Không, Bắc Thần còn chưa tìm được.” Lý Thiên Hữu không hề liếc nhìn Trần Hồng Vũ một cái, tiếp tục quan sát bố cục trong nhà, nàng đang cố gắng nỗ lực tìm địa phương có thể giấu kín người.

“Đừng tìm, tất cả mọi người lục soát khắp nơi, khả năng cô ấy bị đưa đi nơi khác rồi, trước tiên rút lui đi ra ngoài hẵng nói.” Trần Hồng Vũ lo lắng hướng về phía Lý Thiên Hữu hô, hẳn nhìn xung quanh, bộ đội địa phương đã rất nhanh rút lui ra ngoài. Dưới tình thế cấp bách hẳn ra sức lực kéo Lý Thiên Hữu đi tới cửa.

“Đừng đừng tôi! Muốn đi anh đi, tôi không thể mặc kệ chị ấy.” Lý Thiên Hữu giận dữ hét giẫy khỏi tay Trần Hồng Vũ, nàng cảm tức nhìn Trần Hồng Vũ, trong ánh mắt hầu như muốn phun ra lửa.

Lúc Trần Hồng Vũ còn muốn nói gì, trong tai nghe vang lên tiếng chỉ huy Vương Kính Tùng lạnh lùng mệnh lệnh: “Lý Thiên Hữu, tôi lệnh cho cô, lập tức rút lui!”

Lý Thiên Hữu bởi vì tâm tình kích động, ngực của nàng liên tục phập phồng, nàng vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, mắt diếc tai ngơ đối với lời chỉ huy nói trong tai nghe, đôi mắt nhỏ lạnh lùng nhìn Trần Hồng Vũ chặn ở trước mặt nàng.

Lúc này Trần Thần cùng Trần Hồng Hiến chạy tới phía hai người, “Xảy ra chuyện gì? Mau rút lui!” Trần Hồng Hiến cau mày nhìn hai người nói.

“Anh, em ấy không đi.” Trần Hồng Vũ thấy anh trai đến, hần thở dài một hơi, Lý Thiên Hữu bình thường ôn hòa nếu bắt đầu nóng nảy thực sự là mười con bò đều kéo không nhúc nhích.

Trần Thần phần hận nhìn Lý Thiên Hữu, “Lúc này cũng không phải lúc em nghĩa khí nắm quyền, mau, theo chúng tôi rút lui.” Vừa nói chuyện, Trần Thần bắt đầu kéo Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu hất đi tay của đội trưởng, vẫn không nhúc nhích như cũ, nằng gior tay quăng đi ông nghe, cũng không để ý ba người trước mặt một lần nữa bắt đầu quan sát xung quanh. Tiếp theo liền chạy đến phương hướng ngược lại lối ra.

Trần Thần biết Lý Thiên Hữu lại bắt đầu bước bình, nằng nhìn bóng lưng Lý Thiên Hữu nghiêng rặng nghiêng lợi hô: “Lý Thiên Hữu, em điên rồi! Chính em nhìn, chân tường chịu trọng lực của gian nhà đều chứa cái gì? Chính em không muốn sống, em còn không vì Thiên Kiều nằm lại sao?”

Nghe tên em gái, cước bộ đi về phía trước của Lý Thiên Hữu dừng một chút, nằng dùng sức cắn môi, nhắc chân nhanh chóng đi đến địa điểm nằng cảm thấy khả nghi, nằng biết quyết định bây giờ của nằng có thể sẽ vĩnh viễn không gặp được em gái, thế nhưng, thân là bộ đội đặc chủng thời điểm nằng đối mặt sinh tử cũng sớm đã không có quyền lợi lựa chọn, hướng chỉ, hiện tại nằng còn không xác định Lâm Bắc Thần có phải thực sự rời khỏi căn nhà này hay không, trong đầu nằng vẫn có một cái ý nghĩ, đó chính là, chính là chết vẫn quyết không thể bỏ lại một mình Lâm Bắc Thần.

Tới gần gian phòng thứ nhất bên phải đại sảnh, trên tường bên treo một bức bản đồ biên cảnh hoàn chỉnh, bề rộng của bản đồ chừng một mét rưỡi, cao tới hai mét, bản đồ lớn như vậy khảm ở trên tường làm cho người nhìn cảm thấy rất đường đột. Lý Thiên Hữu rất nhanh đi tới trước bản đồ, tinh tế quan sát một hồi, tiếp theo nằng dùng tay gõ gõ trên dưới phải trái, liền có thanh âm chạm rỗng truyền ra, quả nhiên nơi này có vấn đề. Lý Thiên Hữu cũng không có quá nhiều thời gian nghiên cứu, nằng nhắc chân liền đạp, cước thứ nhất ngoại trừ trên bản đồ thêm một cái vết chân ra, mặt ngoài một chút dấu hiệu tổn hại cũng không có, Lý Thiên Hữu ôn ôn hô hấp, nằng dốc hết khí lực liền tiếp đạp vài cước, nhưng tường vẫn là một chút phản ứng cũng không có, Lý Thiên Hữu cau mày bắt đầu một lần nữa kiểm tra trên dưới.

“Đề tôi làm” Thanh âm Trần Hồng Hiền đột nhiên vang lên.

Lý Thiên Hữu quay đầu, chỉ thấy Trần Hồng Hiền cùng đội trưởng đứng ở sau lưng nằng. Nằng còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe thấy cánh cửa lớn truyền đến thanh âm mang theo khóc nức nờ của Tiểu Miêu: “Thiên Hữu, mọi người mau rút lui đi ra, còn có 15 phút, cũng chỉ có 15 phút, bom liền nổ tung rồi . . .”

Lý Thiên Hữu giương mắt nhìn sang, chỉ thấy trước cửa lớn, Trần Hồng Vũ dùng hai tay gắt gao ôm Tiểu Miêu muốn xông vào trong, mà trên khuôn mặt vẽ sọ màu của Tiểu Miêu mang theo lệ không ngừng gào khóc.

“15 phút, cũng đủ mở cánh cửa này, chúng tôi giúp em” Trần Thần gior tay vỗ vai Lý Thiên Hữu một cái, liền ngồi xổm hỗ trợ Trần Hồng Hiền thu xếp thuốc nổ.

Không tới một phút đồng hồ, tường bên liền bị ba người nổ ra một cái động nhỏ, trong động một mảnh tối đen lạnh lẽo, ánh đèn trong phòng rọi vào cũng chỉ có thể nhìn thấy mặt đất bằng đá cẩm thạch đen nhánh. Lý Thiên Hữu dùng tay phẩy phẩy mùi thuốc súng sắc người, đưa tay gỡ xuống đèn pin cường quang trên vai phải, không chút suy nghĩ cúi người chui vào, Trần Hồng Hiền vừa định gọi lại nằng, nhưng vẫn là chậm một bước, cả người Lý Thiên Hữu đã tiến vào trong động. Hần quan sát một hồi, thấy ánh đèn bên trong càng ngày càng tối sầm, hần quay đầu liếc nhìn Trần Thần, về mặt nghiêm túc nói rằng: “Cô cũng đi ra ngoài đi, tôi giúp em ấy. Nếu có cái gì bất trắc nhớ kỹ giúp Thiên Hữu chiếu cổ em gái em ấy, và còn nói cho Hồng Vũ chiếu cổ tốt ba mẹ tôi.” Nói xong Trần Hồng Hiền một giây không ngừng cũng tiến vào bên trong động.

Trần Thần xem thường bĩu môi, tất cả mọi người là quân nhân, thời điểm gặp sinh tử làm sao nằng có thể bỏ xuống hai người chiến hữu bán thân đi trước. Nằng quay đầu lại liếc nhìn cửa, lúc này trong dãy nhà ngoại trừ thi thể kẻ địch thì không còn một người dư thừa nào nữa. Nghĩ đến Trần Hồng Vũ nhất định là mang Tiểu Miêu đi ra, Trần Thần an tâm, đưa tay cởi bỏ túi hành quân phía sau lưng, đơn giản lấy chút đồ dùng cần thiết liền chui vào đi theo phía sau Trần Hồng Hiền. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mệt mỏi quá. . .

Cầu cất dấu, cầu lưu bình, các loại cầu. . .

Tiếp theo chương Lâm Bắc Thần sẽ an toàn, tiếp tục bắt đầu viết hai người cảm tình. . .

Đại gia các loại chờ mong đi, haha. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Giành giật từng giây . . .

Lý Thiên Hữu tiến vào động nhỏ bị Trần Hồng Hiền nổ tung, nằng rất nhanh thu hồi đèn pin, kéo mở chốt súng, ấn mở đèn súng. Đứng thẳng dậy đồng

thời bùng lên sừng nhìn quét xung quanh, toàn bộ động tác làm một mạch. Lúc Lý Thiên Hữu nhìn quét một vòng, nhìn không được nhú mảy, đập vào mắt chính là một gian phòng ngăn nắp, diện tích không lớn, rộng tuếch, lòng Lý Thiên Hữu thoáng lạnh xuống, Lâm Bắc Thần không ở đây?

Nghe động tĩnh phía sau, Lý Thiên Hữu nghiêng người về phía bên phải, Trần Hồng Hiến cong thắt lưng vượt vào, trong tay hắn cầm đèn pin cường quang, trong phòng nhất thời lại sáng sủa chút. Bốn phía vách tường gian phòng đều lát khảm từ đá cẩm thạch, Lý Thiên Hữu cùng Trần Hồng Hiến liếc nhìn nhau, chưa kịp nói chuyện, Trần Thần cũng chui theo vào.

Thấy Trần Thần tiến vào, ngũ quan góc cạnh của Trần Hồng Hiến quán quýt cùng một chỗ, đuôi lông mày của Trần Thần giương lên cũng không để ý tới Trần Hồng Hiến mặt tối sầm lại, nàng quay mặt sang đồng thời nhú lại lông mày nói với Lý Thiên Hữu: “Tôi thấy em là càng ngày càng kỳ cục, tình huống bên trong còn không có thăm dò rõ ràng, em đã dám xông vào trong. Nếu như trong này thật là có nòng sừng của kẻ địch quay về em, có phải còn muốn để chúng tôi nhất xác thay em không?” Ngữ khí của Trần Thần âm lãnh, tiếng nói trung tính của nàng vang vọng gian phòng trông trái nhất thời hiện ra nghiêm khắc.

Lý Thiên Hữu thoáng nhìn đội trưởng, quát cường quay mặt qua chỗ khác, nhếch môi, không lên tiếng.

“Được rồi, không có thời gian, trước kiểm tra trong phòng này có kết quả gì hăng nói.” Vừa nói chuyện, Trần Hồng Hiến vượt vách tường kiểm tra. Ngoại trừ một vách tường bị bọn họ nổ tan còn lại ba vách tường, mỗi người phụ trách một vách, Lý Thiên Hữu đi tới trước vách tường đối diện, khẩu súng của nàng xuôi đến phía sau, bởi vì biên độ động tác có chút lớn xé vết thương trước ngực nàng mảnh liệt đau xót, nàng rất nhanh đưa tay đè lại tường, vách tường bị tay chạm vào lại đột nhiên chìm xuống. Lý Thiên Hữu cả kinh, cũng bất chấp vết thương còn đang đau đớn, vội vàng thu hồi tay. Chợt nghe thấy, 'Tạt tạt' hai tiếng vang trầm, tường đá cẩm thạch trước mắt liền phân cách ra từ giữa. . .

Nghe âm hưởng, hai người Trần Hồng Hiến, Trần Thần đi tới trước người Lý Thiên Hữu, ba người đều là vẻ mặt kinh ngạc, sững sờ nhìn tình cảnh trước mắt. Chỉ thấy phía sau mặt tường nứt mở ra xuất hiện một cái đường hầm có thể cung cấp hai người song song cất bước, bên trong hiện ra ánh vàng hơi yếu ớt, sàn xi măng bằng phẳng mười mấy mét, qua đó là bậc thang kéo dài xuống phía dưới. Ba người liếc mắt nhìn nhau, Lý Thiên Hữu trong lòng trầm nghĩ, “Thật đúng là để nàng mèo mù gặp chuột chết, Lâm Bắc Thần nhất định là ở bên trong.” Nàng nắm thật chặt quai đeo túi hành quân phía sau, một lần nữa bùng lên sừng kéo ra chốt sừng, liền không ở lại lâu, nhấc chân đi vào trong. . .

Trần Thần tay mất lạnh lẹ túm Lý Thiên Hữu quay về, mặt nàng lộ vẻ giận dữ, nhưng ngữ khí mang theo chút thương thảo nói rằng: “Không có thời gian. Thiên Hữu, chúng ta sẽ chết ở bên trong. . .”

Lý Thiên Hữu dừng động tác, chăm chú nhìn đội trưởng, thành khẩn nói rằng: “Đội trưởng, hai người đi ra ngoài đi, nếu như tôi không về được, xin nói tiếng xin lỗi cùng chỉ huy và chỉ đạo viên. Còn có, còn có Thiên Kiều. . .” Lý Thiên Hữu vừa lắc đầu vừa nói tiếp: “Tôi sẽ không bỏ qua, nếu như cứ đi ra như vậy, lòng tôi. . .” Nàng giờ tay chỉ chỉ vị trí trái tim nói tiếp, “Thực sự sẽ áy náy cả đời, tôi tình nguyện cùng chết với chị ấy ở bên trong. . .”

Bạn cũng sẽ thích

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Linh Thủ (Bộ 1) by vientucmo

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Linh Thủ...

By vientucmo

52.1K 2.3K

Tác phẩm: Yêu Thương (Bộ 1)

Tác giả: Vô Nhân Linh Thủ

Thể loại: GL, hiện đại, cảnh sát nằm vùng, ngược, HE.

Trạng thái: Editing

Nhân vật: Vương Lị Ni (Viên Quỳnh) x Ngô Phong, cùng với sự hợp tác của dàn diễn viên phụ.

Nguồn QT: BachHopTT

*Q

[BH] [EDIT] [HD] Yêu nữ thủ trưởng by EvNguyen

[BH] [EDIT] [HD] Yêu nữ thủ trưởng

By EvNguyen

59.5K 3.4K

Nghiêm chỉnh viên chức cùng nữ thần thủ trưởng

Một nữ tử yêu nghiệt làm cách nào hòa tan đại băng sơn

2cp 2 phong cách.

Thể loại: bách hợp, hiện đại, 1x1, ông trời tác hợp cho nó ngọt văn

[EDIT][BHTT] Ái Tình (Quy Đồ) by ziney7612

[EDIT][BHTT] Ái Tình (Quy Đồ)

By ziney7612

36K 3.2K

Tên tác phẩm: Ái Tình (Quy Đồ)

Tác giả: Nhược Hoa Từ Thụ

Thể loại: Đô thị tình duyên, sủng, ngọt, giới giải trí, kiếp trước kiếp này, 1x1, HE

Dịch giả: QT

Editor: Lạc Thủy Vô Tâm

P/s: MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI EDIT...MÌNH CHỈ LÀ NGƯỜI POST THUI NHÉ...CHÚ Ý GIÙM MÌNH...CẢM ƠN

[BHTT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên - Hiểu Bạo by daodinhluen

[BHTT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên...

By daodinhluen

7.3K 467

Tên truyện: Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên

Tác giả: Hiểu Bạo

Thể loại: Bách hợp, huyết tộc, tương ái tương sát, HE

Tình trạng: Hoàn

Edit: MineIsMyLife,

Tốc độ: lết, đang làm bt lớn + cbi thi giữa kỳ ^^ các bạn thông cảm ha :“

Truyện post song song cùng với BGT

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit] by esleytran

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit]

By esleytran

10.4K 1K

Đây là một đoạn chuyện xưa bắt đầu từ khi một tiểu hồ ly vô cùng yêu nghiệt gặp được một nữ tử nữ nhân nam trang trong ngôi miếu đồ nát

[BHTT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ là Thường Hoan Hi - Tà Tà Khán by TT31KK

[BHTT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ...

By TT31KK

16.6K 769

Duyên phận a, nếu không có từ này, chắc có lẽ cậu vẫn là Thư Triển Nhan, và tôi vẫn sẽ là Thường Hoan Hi.

Ồ cạnh nhau a, chẳng phải đó là việc hai ta vẫn luôn làm từ khi cả hai vẫn còn là hai cô nhóc sao?

Hiểu nhau a, chẳng phải chúng ta là những người hiểu đối phương nhiều hơn bất cứ người nào sao?

Tình yêu a, chẳng phải tình yêu sẽ xuất phát từ những lúc ta không ngờ tới sao?

Vậy thì còn gì giữa chúng ta không chứng minh chúng ta là người yêu của nhau hả, dĩ của tôi?

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc by ShiroInu6

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh...

By ShiroInu6

43.9K 3.6K

Tác phẩm: Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc

Tên gốc: 六年等待----我们迎来了幸福

Tác giả: Cầm gian đích luật động (琴间的律动)

Editor: shiroinu980, M.C

Giới thiệu: Bộ này là thực văn, tác giả kể về câu chuyện của chính cô ấy, gặp được Yen và những người bạn vô cùng tuyệt vời. Tình yêu giữa họ thật sự rất rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến mình cảm thấy dường như không hề có một chút tỳ vết nào, họ yêu nhau bằng tất cả sự chân thành và tin tưởng, trao nhau cả trái tim mình. Tinh tiết truyện nhẹ nhàng như một bản hòa tấu giữa tiếng đàn du dương trầm bổng của dương cầm và vĩ cầm. Vì là truyện có thực nên tất nhiên họ sẽ phải trải qua nhiều sóng gió để có thể cập được bến bờ hạnh phúc cùng nhau, nhưng sẽ không có xô máu chó nào hắt vào mặt bạn nên cứ an tâm nhé hớ nhé!

Chú ý: Truyện này là cái hồ không đáy, tác giả vẫn còn viết tiếp về cuộc sống của 2 người, đã viết từ 2012-nay rồi, nghĩa là mình không thể edit hoàn được bộ này. Vậy nên đừng ai đợi hoàn nha, nhảy hồ thì nhảy luôn nha :v

Trần Hồng Hiền nhìn một chút Lý Thiên Hữu, hơi thờ dài, hần đeo lên tai nghe đơn bắt đầu liên hệ cùng chỉ huy, thỉnh cầu mệnh lệnh. Hần liên tiếp gọi rất nhiều lần, trong tai nghe một chút phản ứng cũng không có.

Lý Thiên Hữu đối diện Trần Hồng Hiền cười khổ một chút nói rằng: “Hồng Hiền, đừng gọi, vô dụng. Ở đây nhất định bị quấy nhiễu, chúng ta không liên lạc được với bên ngoài rồi...”

Nghe xong Lý Thiên Hữu nói, nét mặt Trần Hồng Hiền hiện lên một ít hoảng loạn, sau đó lại lập tức bình tĩnh xuống. Hần nhìn đường hầm trước mặt nói với hai người: “Đây nhất định là đường hầm chạy trốn, cũng chưa chắc sẽ không có đường sống. Vinh lão đại còn không có hiện thân, nhất định chính là chạy đi từ nơi này. Động tác của chúng ta cấp tốc một chút, nói không chừng có thể né tránh sóng xung kích của bom.” Nói xong hần kéo ra chốt súng trường tự động, nói tiếp: “Lần này tới Lâm Giang vốn là tôi giải cứu con tin, Lý Thiên Hữu nói rất đúng, chúng ta không bỏ qua.” Nói xong hần nghiêm túc gạt đầu một cái với hai người, liền dẫn đầu cất bước đi vào.

Ba người đóng đèn pin cường quang tiến vào cửa ngầm, nhờ vào ánh đèn lò mờ đi vào trong. Đi qua mặt đường xi măng bằng phẳng không tới mấy chục mét, liền bước trên thêm đá đi xuống phía dưới. Bậc thang đá cũng không dài lắm, dưới thêm đá lại là một đoạn mặt đường xi măng ngắn, phần cuối mặt đường là một cái chỗ ngoặt hiện góc 90 độ, ba người rẽ qua, trước mặt chính là hành lang bằng phẳng thật dài, cùng lúc trước bắt đầu, bốn phía hành lang này toàn bộ là do đá cẩm thạch lát thành, mỗi khoảng cách không tới 10 mét, ở trên tường chia hai bên khám đèn măng-sông, mặc dù không quá sáng sủa, nhưng cũng đủ.

Hiện tại đường lui của ba người hoàn toàn không có nguy hiểm, những kẻ địch chưa chết đã bị bộ đội địa phương áp giải ra ngoài rồi. Mà lúc này bốn phía đều là đóng kín. Cho nên ba người không lo lắng nhiều lắm, tốc độ cực nhanh di chuyển vào phía trong. Lý Thiên Hữu cùng Trần Hồng Hiền song song chạy ở phía trước, lúc này cũng không biết là vết thương thực sự không đau, hay là bởi vì khẩn trương hoàn toàn không có cảm giác, nói chung trong đầu Lý Thiên Hữu ngoại trừ cảnh giác nguy hiểm và lo lắng Lâm Bắc Thần, liền cũng không lo được cái khác nữa...

Khoảng chừng qua 5 phút, độ rộng hành lang bắt đầu dần dần rộng mở lên, mật độ đèn măng-sông cũng từ từ thu nhỏ lại. Đợi đến lúc ba người có thể đi thành hàng, hai bên hành lang xuất hiện mấy cái cửa gỗ, ba người Lý Thiên Hữu dừng lại cước bộ, nâng nhìn một chút trên đồng hồ đeo tay, lúc này đã

qua hơn một nửa thời gian 15 phút Tiểu Miêu nhắc nhở.

Ba người hơi trao đổi ánh mắt, liền rất ăn ý bày xong đội hình công kích. Lý Thiên Hữu, Trần Thần bùng súng đứng nghiêng hai bên cửa, Trần Hồng Hiến hướng hai người đuổi ra ba ngón tay, “3,2,1.” Sau khi đếm ngược không tiếng động, hần quay về cửa gỗ hết sức đập một cú, “Quang” một thanh âm vang lên sau, cửa gỗ liền bị đá vỡ. Trần Hồng Hiến cấp tốc vọt đến một bên, ba người lặng im vài giây, sau khi xác định trong phòng không có gì nguy hiểm, mới cẩn thận từng li từng tí đi vào. . .

Gian phòng này đồng dạng đều không phải rất lớn, gần như 30 mét vuông, trong phòng không ai, trên mặt đất xếp chồng chất hòm gỗ dài ngắn không đồng nhất. Lý Thiên Hữu rút ra mã tấu, nhảy đến mặt trên một cái hòm, cạy ra nắp hòm, liền thấy bên trong chỉnh chỉnh tề tề xếp chồng chất súng trường tự động còn dính văng dầu. Lý Thiên Hữu dùng đèn pin quét gian phòng một lần, mẹ nó, trong những hòm gỗ này dường như đều là vũ khí, vậy thật đúng là đầy đủ trang bị toàn bộ liên đội của bọn họ rồi. . .

Ba người động tác nhanh chóng liên tiếp mở bốn cái gian phòng, tất cả mọi gian phòng đều là vũ khí trang bị. Súng lục, súng tự động, thậm chí còn có súng ngắm. Ba người đưa mắt nhìn nhau, chẳng lẽ là bị bọn họ đánh bậy đánh bạ phát hiện địa điểm kẻ địch giấu kín vũ khí. . . .

Liên tiếp mở bốn cái cửa, lại dùng mất đi mấy phút thời gian, mắt thấy cả dãy nhà sắp nổ tung, mà Lâm Bắc Thần một cái bóng cũng không thấy. Trong lòng Lý Thiên Hữu gấp muốn chết, nằng đi tới trước một cái cửa cuối cùng, cũng không chờ hai người, ghì súng, ấn mở đèn súng, nằng hít sâu một hơi đá vỡ cửa phòng bùng súng liền vọt đi vào. Theo đèn súng di động, tầm nhìn của Lý Thiên Hữu cũng chuyển theo, gian nhà trước mặt mấy người này bất đồng, trong phòng cũng không có bất luận vật gì, khi súng đảo qua góc, Lý Thiên Hữu ngay ngăn cả người — trong góc phòng có người. . .

Lý Thiên Hữu vác súng tốt dựa vào đèn súng của hai người Trần Hồng Hiến, Trần Thần phía sau đi tới tận cùng trong gian phòng, chỉ thấy chân tường dựa 4 người, ở cách bọn họ không xa còn nằm một người. Lý Thiên Hữu đem ánh mắt đặt ở trên người bốn người, góc phòng trong cùng, Lâm Bắc Thần đang đây mắt sợ hãi nhìn Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu đưa tay che miệng lại, nhin xuống xúc động muốn khóc. Nằng dùng sức nhắm mắt, một lần nữa mở ra, Lâm Bắc Thần thực sự ngồi ở chỗ kia. Nằng nhẹ nhàng ngồi xuống, nằng đối diện ánh mắt sợ hãi của Lâm Bắc Thần, nước mắt không cầm được chảy xuống. . .

“Thiên Hữu, không có thời gian, mau rút lui.” Trần Hồng Hiến thấy Lý Thiên Hữu sững sờ nhìn Lâm Bắc Thần rơi lệ, cũng không động tác. Hần vừa cời trói cho mấy người La Quân, vừa lên tiếng nhắc nhở Lý Thiên Hữu.

Trần Thần đứng ở một bên thấy bộ dạng của Lý Thiên Hữu, nằng tung chân đá Lý Thiên Hữu một cước, tiếp theo đi tới bên người Lâm Bắc Thần liền muốn đi đỡ người. Lý Thiên Hữu phục hồi tinh thần lại, nằng giơ lên cánh tay lung tung lau lau nước mắt rơi, nằng trông thấy Lâm Bắc Thần có rõ ràng chống cự đối với đội trưởng, lòng của nằng lại tê rần, vội vã ngăn cản động tác của đội trưởng, cũng không đứng dậy, hai chân quỳ trên mặt đất lết tới chỗ Lâm Bắc Thần. . .

Từ sau khi ba người Lý Thiên Hữu tiến vào, Lâm Bắc Thần thùy chung một câu cũng không nói, trong ánh mắt của cô tràn ngập sợ hãi, thân thể không ngừng run. Lý Thiên Hữu đau lòng nhìn, nằng muốn ôm cô một cái, rồi lại sợ cô chống cự bản thân. Mấy ngày nay lo lắng, sợ hãi, áy náy, hối hận cùng nhau dâng lên. Nằng có thật nhiều lời muốn nói với Lâm Bắc Thần, mà ngạnh tại trong cổ họng cái gì cũng không nói nên lời, nằng chỉ có thể ngồi quỳ chân tại trước mặt Lâm Bắc Thần hung hăng rơi lệ. . .

Được Trần Hồng Hiến nâng dậy La Quân phản ứng đầu tiên, hần cảm kích nhìn Trần Hồng Hiến, quay đầu tới chăm chú nhìn Lý Thiên Hữu, thanh âm cực kỳ khàn khàn kêu lên: “Lão đại? Là cô sao?” Hần từ luôn luôn cười tùm tùm lúc này giọng nói thật là nghẹn ngào, hần cho rằng đều không sống nổi, cho rằng cũng không ra được nữa rồi. . .

Lý Thiên Hữu quay lại thật lòng gật đầu với La Quân.

Thấy Lý Thiên Hữu gật đầu, La Quân thoáng cái co quắp ngồi dưới đất, hần cường chế xúc động muốn khóc quay sang nói với Lý Thiên Hữu: “Lão bản cô ấy không sao, chính là đã bị chút kinh hách. Lão đại, cô thực sự tới cứu chúng tôi?” Về mặt của hần như là không xác định, không thể tin được, nhin không được hỏi vài lần.

“Thiên Hữu, nhanh lên một chút, còn có hai phút.” Trần Hồng Hiến liếc nhìn đồng hồ đeo tay, hần kéo La Quân trên mặt đất, vừa đi ra ngoài vừa thúc giục.

Lý Thiên Hữu chân động mạnh, thần kinh mới vừa nói lỏng lại căng lên, lúc này nằng chỉ lo không biết yêu thương Lâm Bắc Thần thế nào tốt, đem chuyện bom đều quăng sau đầu. Tuy rằng người tìm được rồi, thế nhưng bên ngoài còn có không biết bao nhiêu quả bom chờ bắt chuyện với bọn họ đây. Lý Thiên Hữu lên tinh thần, hiện tại nếu muốn sống cũng chỉ có một con đường, đó chính là chạy trốn theo đường hầm, ở trong thời gian hữu hạn này, chạy được xa đến đâu thì cố mà chạy. . .

Lý Thiên Hữu không chần chờ nữa, nằng mặc khẩu súng ở trên ba lô sau gáy, đứng dậy ôm lấy Lâm Bắc Thần co quắp ngồi dưới đất, cũng không để ý cô giãy dụa, đánh, rất nhanh ra khỏi phòng, đi theo phía sau đội trưởng sử dụng sức lực toàn thân chạy như điên về phía trước. . .

Hai phút có thể chạy được bao xa? Lý Thiên Hữu không có tính qua, bất quá nằng biết lần này hần là phá kỷ lục, ngoại trừ trên người mang theo trọng lượng các loại vũ khí còn thêm vào Lâm Bắc Thần trong lòng, Lý Thiên Hữu bị thương vẫn chưa khỏi hần cũng không cảm thấy mỗi một chút nào, nhìn người trong lòng dần dần không giãy dụa, tay đánh thân thể nằng cũng đổi thành cầm lấy vật áo rồi. Lý Thiên Hữu thở phào nhẹ nhõm, nằng lực khôi phục của Lâm Bắc Thần luôn luôn rất mạnh mẽ, nằng nghĩ thầm “Chỉ mong có thể tránh thoát một kiếp này, nằng còn muốn bảo vệ bên cạnh Lâm Bắc Thần cả đời. . .”

Đồng hồ đeo tay của Trần Hồng Hiến bắt đầu “Tích tích” vang lên, âm hưởng bén nhọn này nghe vào trong tai làm cho Lý Thiên Hữu tâm phiền ý loạn, nằng biết đây là đồng hồ bấm giây bắt đầu tiến vào đếm ngược, phía trước đã có thể thấy tia sáng cửa ra, thế nhưng Lý Thiên Hữu biết ở vài giây này

bọn họ vô luận như thế nào cũng chạy không ra được. Hơn nữa lúc này lồng ngực của nàng đang không ngừng hướng về cổ họng tuôn ra máu tươi, làm cho nàng cảm giác đều sắp ép không nổi nữa. Lý Thiên Hữu thả chậm cước bộ, ngừng lại. Nàng ôm Lâm Bắc Thần ngồi dựa ở trên tường, cúi đầu nhìn người trong lòng ôn nhu nói rằng: “Bắc Thần, em muốn thu hồi lời nói lần trước, được không?”

Không đợi được Lâm Bắc Thần đáp lời, theo một trường âm “Tích tắc ——” vang lên, tiếp đó là liên tiếp tiếng nổ mạnh đình tại nhức óc, toàn bộ đường hầm đang đưa kịch liệt, Lý Thiên Hữu không chút nghĩ ngợi rất nhanh lật người một cái, mở ra hai tay gắt gao bảo hộ Lâm Bắc Thần ở dưới thân. . . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này một chương viết mà thật không dễ dàng. . .

Cái kia. . Vẫn là lão nguyên vọng, cát dấu nhiều hơn, hoa tươi nhiều hơn. .

(kỳ thực ta đều viết hưng phấn, hẳn là ngày mai sáng sớm đi làm, thật muốn viết nhiều chút. . . Bị kịch!)

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tâm loạn . . .

Cảm giác chấn động mãnh liệt qua một hồi lâu mới bình ổn lại, Lý Thiên Hữu bị khối đá cảm thạch phía trên rơi xuống đập trúng nhiều lần, đau nàng không ngừng hít ngậm khí lạnh.

Đợi sau khi tất cả lắng lại, Lý Thiên Hữu thử hoạt động thân thể, vẫn được, tay chân đều có thể động. Sau đó nàng liền cúi đầu xem người dưới thân, Lâm Bắc Thần bị nàng đè ở dưới thân lúc này đang nhú chặt mảy, gương mặt có chút ửng đỏ, nét mặt dường như tức giận trách mắng nhìn Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu sùng sốt, Lâm Bắc Thần như vậy nàng chưa bao giờ thấy qua, Lý Thiên Hữu nhìn không được có chút nhìn ngây người, trên người Lâm Bắc Thần che giấu không được khí tràng cao ngạo, hơn nữa lúc này nét mặt giống như tức giận trách mắng kia, nhìn ở trong mắt Lý Thiên Hữu, thật là có một phong vị khác. . .

“Thiên Hữu, hai người không có chuyện gì chứ?” Thanh âm đột nhiên xuất hiện đánh thức Lý Thiên Hữu nhập thần, nàng nghe tiếng quay đầu đi thì thấy phía trước cách đó không xa, Trần Hồng Hiến đầy người bụi đất ngồi dưới đất hướng phía nàng hỏi thăm.

Lý Thiên Hữu vội vàng đáp một tiếng, nàng ổn định nhịp tim không ngừng tăng nhanh, nếu không phải Trần Hồng Hiến đột nhiên lên tiếng, nàng suýt nữa đã hôn tới rồi. Nàng xấu hổ cười với Lâm Bắc Thần, Lâm Bắc Thần trả lại nàng một ánh mắt khinh bỉ, lạnh lùng nói rằng: “Em còn không đi xuống?”

“Ách. . .” Lý Thiên Hữu lúc này mới biết vì sao Lâm Bắc Thần đột nhiên đỏ mặt, lúc này thân thể hai người sát chặt, mặt cùng mặt cự ly thẳng tắp không vượt qua 1 cm. Lý Thiên Hữu ha ha bật cười, nàng chống đỡ hai tay bò xuống từ trên người Lâm Bắc Thần.

Lúc này mấy người Trần Hồng Hiến cũng đứng dậy, trong quá trình chạy trốn bọn họ bị cảm giác chấn động mãnh liệt nằm bò ở trên mặt đất, may mà cũng không có bị thương, trong đường hầm ngoại trừ rơi xuống chút cát đất hòn đá cũng không có sụp xuống. Trần Hồng Hiến thở dài một hơi, mấy người cuối cùng là có đường sống. . .

Hắn đi tới bên người Lý Thiên Hữu, kéo Lý Thiên Hữu lên từ trên mặt đất, lúc này Lý Thiên Hữu tươi cười rạng rỡ, tâm tình tốt đẹp không che giấu được, Trần Hồng Hiến chăm chú quan sát trên dưới một hồi, hắn phát hiện mặt Lý Thiên Hữu quá mức trắng bệch, mà môi cũng không chút xíu huyết sắc, hắn lo lắng nhìn lại mi, nghiêm túc hỏi: “Thiên Hữu, em không sao chứ? Cảm thấy chỗ nào khó chịu không?”

Lý Thiên Hữu vừa muốn đi nâng dậy Lâm Bắc Thần, nghe Trần Hồng Hiến nói tay nàng ngừng một lát, quay đầu tới mỉm cười nói: “Không có việc gì, vừa nãy chỉ bị cục đá nện vài cái, không lo lắng.” Vừa nói chuyện, nàng kéo Lâm Bắc Thần, cũng không để ý biểu tình lạnh lạnh của Lâm Bắc Thần, chủ động giúp đỡ cô sửa sang quần áo.

Lâm Bắc Thần tùy ý Lý Thiên Hữu bận bịu xung quanh mình, cô vốn không muốn để ý tới Lý Thiên Hữu, mà nghe xong Trần Hồng Hiến hỏi, cô nhìn không được cũng bắt đầu chăm chú nhìn Lý Thiên Hữu. Khuôn mặt vẽ sọc màu của Lý Thiên Hữu lộ ra rất tái nhợt, còn có đôi môi không có huyết sắc cực kỳ gai mắt, Lâm Bắc Thần nhìn không được nhú mảy, lạnh lùng nhìn Lý Thiên Hữu.

Bạn cũng sẽ thích

[BH TT][HĐ][Edit]Hi, Kiểm Sát Trưởng Đại Nhân - Bằng Y Úy Ngã bởi tieuhoatieu

[BH TT][HĐ][Edit]Hi, Kiểm Sát Trưởng Đại Nhân...

Bởi tieuhoatieu

33.2K 3.2K

Tác giả: Bằng Y Úy Ngã

Thể loại: Hiện đại, hắc đạo, công súng thụ, ăm áp, H scene, HE

Couple: Triệu Mạt Thương x Thương Mặc, Lệnh Hồ Huyền x Thương Linh Lung

Tình trạng: Hoàn 168 chương + phiên ngoại

Edit : Phong Linh

Tiến độ: lết từ từ rồi sẽ hết....

Từ chương 1 đến chương 50 mình mượn của bạn RùaNancySone khi nào bạn qua thì cho mình xin phép nhé tại không tìm thấy tung tích bạn đâu.

Link :<https://www.wattpad.com/story/49208894-bhtt-edit-hi-kiem-sat-truong-dai-nhan-bang-y-uy>

Những chương còn lại từ Chương 51 trở đi mình sẽ edit nhé

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thoải mái . . .

Nhóm năm người Lý Thiên Hữu lặng yên không một tiếng động dán tường từng chút từng chút tới gần chỗ tia sáng, sau khi đi một đoạn khoảng cách, mấy người phát hiện càng đi về phía trước đường hầm liền càng rộng lên. Mấy người không dám quá áp sát vào kẻ địch, đi tới một cái góc liền ngừng lại. Vách tường phía trước cách đó không xa xuất hiện một chỗ lõm, cửa có hai người ngồi dựa vào tường.

Chỗ lõm này là dọc theo một bên hành lang của đường hầm khuếch trương đi vào phía trong, Lý Thiên Hữu híp mắt quan sát một hồi, nàng phát hiện chỗ lõm kia như là một cái nhĩ thất*, từ góc độ của nàng nhìn sang, vừa vặn nhìn đại khái bên trong, hai bên nhĩ thất không có cửa mỗi bên ngồi một gã nam nhân mặc mê thai phục tay cầm súng tự động, hai gã đều híp mắt dựa vào tường. Trong nhĩ thất có thể thấy một cái bàn đá hình chữ nhật bố trí dựa vào tường phía nam, trên bàn đá đồng dạng ngồi hai người, trong lòng hai người đều ôm súng tự động ngửa tựa ở trên tường, lại tiến đến xem thì đường nhìn liền bị tường ngăn chặn. Lý Thiên Hữu một lần nữa đưa ánh mắt đặt trên người hai nam nhân đang ngồi trên bàn đá, nàng muốn nhìn rõ tướng mạo hai người, thế nhưng, trên mặt hai người đều đội sẵn mũ lưỡi trai màu đen. . .

(*Nhĩ thất: là một loại phòng nhỏ nằm ở hai bên chính phòng, giống như là hai tai ở trên mặt người.)

Lý Thiên Hữu lại quan sát một hồi, liền lui thân thể về, nàng ngồi xổm bên người Trần Hồng Hiền hơi lắc đầu nhỏ giọng nói rằng: “Không giống như là đang ngủ, trái lại như là đang dưỡng thần.” Nàng vừa nói chuyện mắt liếc phía trước, lại nói: “Chỉ sợ, chúng ta dễ làm ra tiếng động nhỏ tí tẹo, đều sẽ bị bọn chúng phát hiện. . .” Vừa nói chuyện, Lý Thiên Hữu nhíu mày, tiếng nổ mạnh vang lớn như thể bọn chúng không có khả năng an ổn ngủ. Nói vậy, bọn chúng nhất định đã sớm biết sẽ phát sinh nổ tung, mới sẽ như thế. Lý Thiên Hữu nhìn không được lại nhờ người ra nhìn một chút, trong lòng thầm nghĩ, phải làm thế nào, mới có thể không quấy nhiễu đến kẻ địch đồng thời rất nhanh chế phục những người này đây?

“Chúng ta chỉ có nhanh chóng chế phục hai người trông coi kia, chặn người của Vinh lão đại ở bên trong chỗ lõm, liền coi như thành công rồi.” Trần Hồng Hiền nhỏ giọng nói với Lý Thiên Hữu.

Một bên vách tường khác, Trần Thần trầm tư một hồi, gật đầu, nàng đưa tay chỉ chỉ Trần Hồng Hiền làm một thủ thế ‘Giết’, liền giành trước nhảy ra ngoài, Trần Hồng Hiền theo sát sau đó. Hai người khẽ động, Lý Thiên Hữu gật đầu một cái với La Quân và thủ hạ của hắn, kéo mở chốt súng cũng xông về phía trước. Sau khi đội trưởng và Trần Hồng Hiền giết chết hai người thủ vệ, 5 người 5 khẩu súng liền đồng loạt chỉ hướng mấy nam nhân hoặc ngồi hoặc đứng trong nhĩ thất. . .

“Buông vũ khí, hai tay ôm đầu.” Trần Hồng Hiền đứng ở chính giữa hướng về phía người ở bên trong quát lớn.

Lý Thiên Hữu nhìn một chút, trong nhĩ thất tổng cộng có sáu nam nhân, bởi vì mấy người xuất hiện động tác nhanh chóng, lúc này mấy nam nhân bên trong hiển nhiên còn chưa có phản ứng lại. Vinh lão đại giương mắt thoáng nhìn mấy binh lính bùng súng chỉ vào hắn, hắn đầu tiên là sửng sốt, đám lính ngu ngốc này vào bằng cách nào? Ngay sau đó trên mặt hắn hiện lên một tia kinh hoàng, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại. Hắn nhìn quét mọi người, ánh mắt rơi vào trên người Lý Thiên Hữu liền ngừng lại. Hắn nhìn chằm chằm Lý Thiên Hữu một hồi, khóe miệng ngậm lấy một nụ cười lạnh lùng, đứng dậy ném xuống súng trong tay, chân mày cau lại nói rằng: “Bọn mày tìm tới nơi này thế nào?” Ngữ khí của hắn bình tĩnh và bình thường, không có biểu hiện ra tí xíu nào thái độ tù nhân.

Trần Hồng Hiền thấy mấy người liên tiếp cùng đứng dậy, ngoại trừ Vinh lão đại ném súng ra, mấy người còn lại vẫn là ghim súng chỉ vào bọn họ, hần lạnh giọng quát lên: “Ít nói nhảm, đều vứt súng đi.”

Lý Thiên Hữu hít mắt đứng ở cuối cùng bên phải, nàng thấy nam nhân ở trong góc phòng đặt ra câu hỏi vẫn mắt lạnh nhìn chằm chằm nàng, nàng ngẩng đầu lên không chút nào yếu thế nhìn trở lại, mặc dù Lý Thiên Hữu không thấy qua tư liệu của Vinh lão đại, nhưng thoáng nghĩ liền cũng biết, người có thể đi vào đường hầm này nhất định cũng chỉ có mấy người huynh đệ Vinh gia hần.

Lý Thiên Hữu đang giằng co ánh mắt với Vinh lão đại, dư quang của nàng liếc thấy nam nhân cách nàng gần nhất ngồi ở trên bàn thoáng giật giật cánh tay, nàng không chút suy nghĩ giờ súng liền bắn, một giây sau nòng súng lại lần nữa chỉ về phía trước, động tác của nàng nhanh chóng khiến người ta tưởng ảo giác, mà nam nhân lúc này ngồi ở cuối cùng rìa ngoài cũng đã bị một súng bẻ đầu.

Tiếp theo thêm hai tiếng súng “pằng pằng” vang lên, nhưng là hai người Trần Hồng Hiền và Trần Thần giải quyết đi hai nam nhân đang muốn đánh trả. Vinh lão đại thấy mấy người Lý Thiên Hữu thật sự nghiêm túc, hần vội vàng giờ tay ngăn lại động tác của thủ hạ. Hần phần hần nhìn chằm chằm Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu khiêu mi trừng trở lại, lạnh lùng nói: “Lại động một chút thử xem? Đạn của tao cũng không biết mày là cái lão đại chó má gì!” Nàng khinh thường thăm nghĩ, ba đặc chủng binh chúng tao còn không đối phó được bọn mày thì quá vứt đi rồi. . .

Ban đầu nhân thủ hai phe xem như là ngang hàng, bởi vì Lý Thiên Hữu nổ súng, bên trong đã liên tiếp ngã xuống ba người. Sĩ khí của Vinh lão đại đột nhiên tắt đi, hần đưa cho cái ánh mắt, tiếp đó mấy người còn lại đều ném khẩu súng đi, từng tên hai tay ôm đầu xếp thành một hàng đi ra. . .

Lúc này bên ngoài đang rơi xuống mưa to như trút nước, bầu trời đêm đen tối thỉnh thoảng có sấm chớp xuất hiện giữa trời, trong nháy mắt rọi sáng toàn bộ khe núi. Đây nhà triển núi phía đông, Vương Kính Tùng bắt chấp mưa rào tâm tã chấp tay mà đứng, nước mưa theo rìa mũ giáp của hần rơi xuống, lướt qua con mắt bởi vì thức đêm mà ứng đỏ của hần, hần đưa tay vuốt mặt một cái, con mắt nhìn chòng chọc dãy nhà đã bị tiêu hủy thành phế tích dưới triển núi. Phía sau hần đứng một hàng chiến sĩ chỉnh tề, người đầu tiên bên phải là Trần Hồng Vũ, đứng bên người hần là Tiểu Miêu cả người ướt đầm đang không ngừng run rẩy, hai người đứng ở trong mưa đều là sống lưng kiên trì thẳng tắp, ngực không ngừng đập phồng, hai mắt đỏ bừng giống nhau hiển nhiên là đều đã khóc. . . Tiếng nổ mạnh vang trời vừa trôi qua, chỉ huy Vương Kính Tùng liền trầm mặt đứng ở trên triển núi, ba binh sĩ hàng đầu hần tỉ mỉ bồi dưỡng ra tại đây một tiếng nổ vang qua đi toàn bộ kết thúc rồi. Vương Kính Tùng siết chặt nắm đấm buông xuống bên người, con mắt chòng chọc nhìn vũ cảnh quân binh hần mang theo đang bốc lên dãy nhà phế tích tìm kiếm tằm tích ba người. Hần không biết hần muốn cái kết quả gì, nếu như lúc này có binh sĩ thông báo tìm được người, như vậy không phải cũng đã nói rõ người đã không còn? Thế nhưng, đợi chờ không có tin tức như vậy, khiến hần cảm thấy thật sự quá dày vò. . .

Lúc này một binh lính truyền tin giẫm trên bãi cỏ ẩm ướt, dùng cả tay chân bò lên trên triển núi, đi tới trước mặt Vương Kính Tùng. Hần cúi chào một cái cao giọng nói rằng: “Bảo cáo chỉ huy, thủ trưởng tới.” Vừa nói chuyện, hần giờ tay chỉ chỉ phương hướng bậc thang núi đối diện.

Vương Kính Tùng nhìn qua đối diện, chỉ thấy chỗ bậc thang lở mờ đứng một đám người, hần lại nhú mày, nhắc chân đi xuống dưới chân núi.

Vương Kính Tùng đi tới chỗ bậc thang, hần ngửa đầu nhìn qua, dưới một vùng lớn ô đen tụ tập hơn mười người. Mà đứng ở phía trước nhất nhú chặt lông mày rậm đứng là Tiết Chấn – thủ trưởng quân khu, bên người thủ trưởng đang vây quanh sĩ quan lãnh đạo bộ đội địa phương, bọn họ đang thỉnh thoảng trao đổi cái gì.

Vương Kính Tùng bước lên bậc thang đi tới trước mặt thủ trưởng nghiêm cúi chào, sau đó liền không nói một lời đứng ở một bên. Tiết Chấn nhú mày nghiêng đầu nhìn Vương Kính Tùng, thờ dài, dọc theo bậc thang xoay người đi đến ngoài núi, lính cần vụ bên người ông vội vàng che ô đi theo. Vương Kính Tùng chân chờ, cũng bước nhanh đi theo. . .

Dọc theo bậc thang đỉnh núi xuống phía dưới cách đó không xa chính là đường cái uốn lượn, Vương Kính Tùng nhìn xuống, chỉ thấy trên đường cái ngừng vài chiếc xe. Ngoại trừ xe quân đội còn có hai chiếc xe tư gia Limousine. Hần nghi hoặc nhìn thủ trưởng phía trước bước tiến vững vàng không nói một lời, trong lòng thăm nghĩ, sao trận thế lớn như vậy?

Đoàn người còn chưa bước lên đường cái, đối diện liền nghênh đón đến vài người, bước nhanh đi ở chính giữa chính là một lão nhân tuổi sáu mươi, tóc hoa râm được để ý cẩn thận tỉ mỉ, đồng dạng bước tiến vững vàng, nét mặt cương nghị, vừa nhìn cũng không phải nhân vật đơn giản. Phía sau ông theo đuôi một đám nam nhân âu phục giày da, mỗi người vẻ mặt nghiêm túc, phòng bị trong mắt cũng không che giấu được. Vương Kính Tùng liếc nhìn bên hông bọn họ, liền nhanh hơn cước bộ đi ở bên cạnh thủ trưởng.

“Lão Tiết, thế nào rồi?” Lão nhân còn chưa tới trước mặt, thanh âm đã truyền tới, cước bộ dưới chân ông đi cực nhanh, đến mức nam nhân bụng dù cho ông hầu như là chạy chậm theo ở phía sau.

Tiết Chấn đi mau vài bước, lắc đầu với lão nhân, đưa tay kéo qua Vương Kính Tùng nói rằng: “Đây là Vương Kính Tùng- chỉ huy mãnh hổ binh của quân tôi, lúc nổ ba đội viên đặc chiến của anh ta cũng ở bên trong, bây giờ cũng là sinh tử chưa biết.” Giọng nói trầm thấp của Tiết Chấn ép người không kịp thở, ông quay đầu nhìn về phía Vương Kính Tùng nói tiếp: “Lâm lão, gia gia của con tin Lâm Bắc Thần, anh nói cho một chút tình huống đi. . .” Vương Kính Tùng hiểu được, chẳng trách trận thế lớn như vậy, chắc hần những chiếc xe tư gia này đều lái ra từ Lâm thị của ông ấy rồi. Hần gạt đầu với Lâm Chí Viễn, vừa định há mồm nói chuyện, liền thấy một cô gái trẻ tuổi quần áo toàn bộ ướt đầm chạy như gió tới phía hần, mái tóc thật dài của cô gái dán tại trên gương mặt, bộ dáng có chút chật vật. Nàng tới trước mặt hần, hướng hần đồ ập xuống một trận gấm rù.

“Các người đều không phải bộ đội đặc chủng sao? Tại sao chỉ một người đều cứu không ra? Quốc gia dưỡng các người đều là làm ăn cái gì không biết? Lý Thiên Hữu đâu? Bảo em ấy lăn ra đây cho tôi. . .” Vừa nói chuyện, cô gái hoàn toàn không để ý hình tượng đi kéo Vương Kính Tùng, mà Vương Kính Tùng bị điệu bộ hung dữ này sững sốt.

“Dao Dao! Nói như thế nào đó? Không lễ phép!” Thấy cháu gái mình nói năng lỗ mãng như vậy, Tiết Chấn cau mày nhẹ trách mắng.

Lúc này Tiết Dao Dao mắt đỏ cảm tức nhìn Vương Kính Tùng, nàng cố nén lệ trong mắt, bàn tay kéo ống tay áo của Vương Kính Tùng run nhè nhẹ. Tại sao có thể như vậy? Lâm Bắc Thần chỉ đến Lâm Giang mấy ngày, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng làm sao cũng không thể tin được Bắc Thần thực sự không còn. . .

Vương Kính Tùng tỉnh táo lại cố sức phát ra cánh tay của Tiết Dao Dao, hấn vốn là một luồng tà hỏa không tiết đi ra, lúc này nghe xong Tiết Dao Dao nói khó nghe như vậy hỏa của hấn thoát cái vọt lên rất cao, mắt hấn lộ hung quang nhìn Tiết Dao Dao cắn răng nói rằng: “Trong đây nhà an trí trang bị tự hủy, chính là bởi vì cứu người, Lý Thiên Hữu cùng hai người chiến hữu của nàng đến bây giờ sống hay chết cũng không biết. . .” Vương Kính Tùng nói chuyện hung hăng thờ gấp, hấn ép buộc bản thân đè xuống lửa giận trong lòng, quay đầu đi không nói nữa. Lại đau lòng thì có thể thế nào? Hấn không đáng chấp nhặt cùng một tiểu cô nương, huống hồ còn là ngay ở trước mặt thủ trưởng.

Nghe xong mấy người đối thoại, Lâm Chí Viễn vẫn đứng ở một bên thân thể hơi run rẩy, Lâm Khả Phàm bên người vội vàng tiến đến đỡ lấy ông, Lâm Chí Viễn khoát tay chặn lại, gạt đầu với Tiết Chấn một cái, liền vòng qua mấy người đi lên núi.

Mấy người nhìn bóng người lão nhân có chút tang thương đều không nói nữa, khí áp xung quanh thấp tới cực điểm, trong lòng mỗi người cũng bị đè nén tới cực điểm. . .

Đúng lúc này, chỗ bậc thang trên triền núi xuất hiện một bóng người bước nhanh chạy xuống phía dưới, người nọ vừa chạy, trong miệng vừa hô “Chỉ huy, chỉ huy. . .” Không lâu sau, người nọ liền sắp tới gần mấy người, Vương Kính Tùng tập trung nhìn vào, người tới chính là Trần Hồng Vũ. . .

Trần Hồng Vũ chạy đến trước mặt chỉ huy, cũng bất chấp cúi chào, hấn đưa tay thoáng lau nước mưa trên mặt, cấp thiết nói rằng: “Chỉ huy, tôi, anh tôi có tin tức. Bọn họ không sao, hơn nữa Vinh lão đại cũng bị bọn họ bắt được.” Vừa nói chuyện, Trần Hồng Vũ giơ tay chỉ chỉ một bên khác đỉnh núi.

Vương Kính Tùng nghe xong Trần Hồng Vũ nói sừng sốt một chút, lập tức quay đầu nhìn phía Tiết Chấn: “Thủ trưởng. . .”

“Còn sừng sờ cái gì? Không mau đi tiếp ứng đi.” Tiết Chấn gần ra lông mày, hướng về Vương Kính Tùng quát lên.

“Rõ!”

“Hồng Vũ, tập hợp bộ đội. Bảo lính truyền tin khóa chặt địa điểm mục tiêu, tốc độ cao nhất chạy đi tiếp ứng, mau! !” Nói xong Vương Kính Tùng cúi chào với thủ trưởng một cái liền một giây không ngừng chạy lên núi.

Lâm Chí Viễn vẫn chưa đi xa nghe Trần Hồng Vũ nói, trong lòng căng thẳng, nhìn Vương Kính Tùng như con gió xẹt qua người ông, vốn định gọi lại hấn hỏi một chút tình huống, nhưng còn chưa kịp hỏi ra miệng, người cũng đã 2-3 bước xông lên triền núi. Lâm Chí Viễn mau chóng xoay người đi xuống dưới, bởi vì sốt ruột suýt nữa trượt ngã xuống đất, ông dựa vào cánh tay Lâm Khả Phàm đi xuống bậc thang, trao đổi ánh mắt với Tiết Chấn một cái. Mấy người cấp tốc lên xe, liền một giây không ngừng phi nhanh tới bên kia núi..

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mấy ngày nay không ở trạng thái, các vị đại đại chúng thiên nữ tán hoa đi, ta cần động lực. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Không thể nhẫn tâm . . .

Lâm Bắc Thần ngồi ở trên phiến đá cảm thạch lớn ngốc lẳng nhìn phương hướng Lý Thiên Hữu đi, cô luôn luôn bình tĩnh tự nhiên không biết sao lúc này lại lo lắng lòng bàn tay ứa ra mồ hôi. . .

Tại chỗ cách Lâm Bắc Thần không xa, Lý Tiểu Cương cẩn cẩn dục dục đứng ở một bên. Hấn lén nhìn lão bản của mình, Lâm Bắc Thần vốn luôn không cười, lúc này càng hiện ra nghiêm túc, băng lãnh lên.

Đột nhiên, một tiếng súng vang từ phía trước truyền tới, thân thể Lâm Bắc Thần run lên, cô quay đầu nghi hoặc thoáng nhìn Lý Tiểu Cương, sau đó liền đứng dậy, đi đến phía trước. . .

Lý Tiểu Cương thấy lão bản hoang mang rối loạn chạy đi phía trước, vội vàng chạy vài bước ngăn ở trước người lão bản, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lão bản, cô không thể qua đó, phía trước nguy hiểm.”

Lâm Bắc Thần bị ép dừng bước lại, nhú mày nhìn Lý Tiểu Cương, tiếng súng vang đó làm cho cô hoảng hồn, thân thể của Lý Thiên Hữu còn chưa thật nhanh nhẹn, nếu lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn phải làm sao bây giờ?

Lý Tiểu Cương nghênh đón ánh mắt của Lâm Bắc Thần lập tức liền không có sức lực, khí tràng của lão bản hấn quá cường đại, dù cho trải qua mấy ngày nay bị nhốt, tóc mắt trật tự quần áo cũng nhăn nhoe, nhưng trải qua như thế cũng không chút nào che giấu được khí tràng cao cao tại thượng của Lâm Bắc Thần. . . Giữa lúc hai người giằng co, phía trước lại truyền đến “pằng pằng” hai tiếng tiếng súng. Hai người đều bị sợ hết hồn, Lâm Bắc Thần càng nóng ruột, cũng không để ý tới Lý Tiểu Cương trước người, vòng qua hấn bước nhanh đi đến phía trước. . .

Mấy người Lý Thiên Hữu làm cho ba người Vinh lão đại hai tay ôm đầu gối xỏm trên mặt đất, bọn họ bung súng canh chừng không dám buông lui chút nào. Bên trong mấy phút ngắn ngủi vừa này, 8 kẻ địch trong nháy mắt đã chết 5 tên, hiện tại cũng chỉ còn lại có Vinh lão đại và hai người thủ hạ. Mà bên Lý Thiên Hữu không ai bị thương. . .

Mấy người gắt gao nhìn kẻ địch gối xỏm trên mặt đất, La Quân đã chạy ra ngoài liên lạc bộ đội lúc Vinh lão đại ném xuống súng, hiện tại bọn họ trực tiếp chờ viện binh tới là được. Lý Thiên Hữu hơi thở phào nhẹ nhõm, lần này liều chết vào đường hầm, cũng coi như không uổng công, cứu Lâm Bắc Thần không nói, còn phát hiện một nhóm vũ khí lớn như vậy, lúc này Vinh lão đại cũng đã bị chế ngự. Lý Thiên Hữu thầm nghĩ trong lòng, có lẽ, thông qua những điều này, nói không chừng ngay cả tòa án quân sự nàng cũng không cần lên. . .

Giữa lúc Lý Thiên Hữu suy nghĩ, phần cuối đường hầm vang lên âm hưởng âm ỉ, nàng ngẩng đầu lên, liền thấy Tiểu Miêu tốc độ cực nhanh chạy vội vào trong, phía sau theo Trần Hồng Vũ cùng một nhóm chiến hữu. Không đợi Lý Thiên Hữu phục hồi tinh thần lại, Tiểu Miêu đã tới phụ cận, liền thấy cô đưa tay gây ra súng Lý Thiên Hữu đang bung, trực tiếp nhào vào trong lòng nàng, hai tay ôm eo Lý Thiên Hữu còn không ngừng run rẩy, trong miệng mơ hồ không rõ nói cái gì, sau đó liền huhu khóc lên. . .

Lý Thiên Hữu đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền bắt đầu dĩ nễ nụ cười. Từ trước đến nay Tiểu Miêu quan tâm nàng nhất, vụ nổ lớn lúc này, đám chiến hữu nhất định là cho rằng mấy người không sống nổi. Lý Thiên Hữu nửa ôm thân thể nhỏ yếu của Tiểu Miêu, ngẩng đầu nhìn xem bốn phía, chỉ huy dẫn theo đám chiến hữu tiến vào đường hầm cũng đã không chế lại ba người Vinh lão đại. Lý Thiên Hữu yên lòng, nàng cúi đầu nhìn Tiểu Miêu ở trong lòng mình khóc run không ngừng, một bên dùng tay vỗ về vai cô cho cô thuận khí, một bên lên tiếng nhẹ hồng cô. . . Lâm Bắc Thần nghe được tiếng súng chạy tới phụ cận thì thấy một màn như vậy— Lý Thiên Hữu đứng ở giữa đường hầm nửa ôm một nữ binh buộc tóc đuôi ngựa, nữ binh đó khóc nước mắt như mưa, Lý Thiên Hữu thì lại đầy mặt thương tiếc xoa dịu.

Lâm Bắc Thần vốn vẫn không nguôi giận thấy thế con tức vọt một cái liền xông rất cao, cô bên này lo lắng muốn chết, người này ngược lại tốt, còn có tâm tình ở đây dỗ gái.

Lâm Bắc Thần dừng lại bước chân đi về phía trước, cau mày đứng ở rìa ngoài đoàn người lạnh lùng nhìn Lý Thiên Hữu. Lâm Bắc Thần luôn luôn kiểm chế lúc này thấy bạn gái mình đang ôm dỗ dành cô gái khác, cũng lộ ra mặt bình tĩnh. Cô có loại xung động— thật muốn xông tới cho Lý Thiên Hữu một cái tát mạnh, lại hỏi một chút trong lòng nàng đến cùng nghĩ như thế nào?

Lâm Bắc Thần hít sâu mấy lần, cô bị thăm phát hiện lời nói và việc làm của Lý Thiên Hữu luôn luôn có thể dễ dàng chọc giận cô, cái này rất không phù hợp tính cách của cô, có phải bởi vì quá quan tâm không?

Lâm Bắc Thần cứ như vậy nhìn chòng chọc hai người ôm nhau cách đó không xa, qua khoảng chừng vài phút, Lý Thiên Hữu rút cục ngẩng đầu lên, Lâm Bắc Thần đối diện ánh mắt Lý Thiên Hữu lơ đãng đưa tới, khi nhìn thấy trên mặt Lý Thiên Hữu chậm rãi hiện lên kinh ngạc, khóe miệng cô hiện ra một nụ cười lạnh lùng, tiếp đó liền đi tới phía Lý Thiên Hữu. . .

Lâm Bắc Thần đi tới bên người Lý Thiên Hữu, lúc này Lý Thiên Hữu vẻ mặt mất tự nhiên nhìn cô, hai tay ôm Tiểu Miêu bất giác nhấc lên. Lúc này tư thế của nàng và Tiểu Miêu quá ảm muội, Lý Thiên Hữu muốn đẩy ra Tiểu Miêu trong lòng, lại sợ Tiểu Miêu đa tâm, không đẩy ra đi, vị trước mắt này sợ là muốn hiểu lầm, Lý Thiên Hữu cứng ở tại chỗ, có chút sợ hãi nhìn Lâm Bắc Thần. . .

Tiểu Miêu cảm giác được Lý Thiên Hữu không thích hợp, cô ngẩng đầu lên từ trong lòng Lý Thiên Hữu, liền thấy Lâm Bắc Thần đang vẻ mặt nhu hòa cười nhìn mình, Tiểu Miêu xấu hổ rời khỏi Lý Thiên Hữu ôm ấp, cô cúi đầu lùi hai bước, tuy rằng trong lòng cô không tình nguyện, nhưng cũng không muốn Lý Thiên Hữu khó dễ. Trực giác nữ nhân nhạy cảm nói cho cô, Lâm Bắc Thần trước mắt tức giận, dù cô ấy đang cười, nhưng trong mắt của cô ấy một chút tiểu ý cũng không có, trái lại lộ ra tức giận. . .

Lâm Bắc Thần thấy hai người rút cục xa nhau, trong lòng hơi thư thái chút. Cô kéo qua Lý Thiên Hữu vẫn sững sờ nhìn mình, cũng không tị hiềm, ngay ở trước mặt tất cả chiến hữu của Lý Thiên Hữu, động tác ôn nhu sửa sửa lại mê thái phục của Lý Thiên Hữu, nói rằng: “Không bị thương chứ?” Thanh âm của cô ôn nhu, trong mắt tất cả đều là lo lắng.

Lý Thiên Hữu chưa từng được Lâm Bắc Thần đối xử dịu dàng như vậy, nàng chỉ ngây ngốc lắc đầu, tùy ý Lâm Bắc Thần giúp mình sửa sang quần áo. Trong lòng có chút buồn bực, tại sao Lâm Bắc Thần bỗng chốc biến thành ôn nhu như thế? Bất quá, Lâm Bắc Thần như vậy thật sự là để nàng hưởng thụ cực kỳ, nàng chăm chú nhìn Lâm Bắc Thần trước mắt, trên mặt lộ vẻ đậm cười, khí chất lãnh ngạo ngày thường hoàn toàn không thấy. Khi ngón tay tinh tế mềm mại của Lâm Bắc Thần lơ đãng đụng chạm đến cổ Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu không khỏi run run một chút, sắc mặt cũng bắt đầu nhiễm lên đỏ ửng. . . Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Hữu tựa hồ xấu hổ, cô hơi vung lên khóe miệng. Cô buông tay, quay đầu liếc nhìn Tiểu Miêu vẫn đang thỉnh thoảng khóc thút thít đứng ở phía sau cách đó không xa. Tiếp theo trầm mặt, ý vị thâm trường liếc nhìn Lý Thiên Hữu, liền không hề để ý nàng, nhắc chân đi đến phương hướng lối ra, lúc này cô đã nghe thấy thanh âm của Lâm Khả Phàm, nghĩ gia gia có phải cũng tới hay không. . .

Lý Thiên Hữu đứng xa xa nhìn bóng lưng Lâm Bắc Thần, có chút đoán không ra manh mối. Minh một câu vẫn chưa nói, thế nào cứ đi như vậy? Hơn nữa, vừa này hình như Lâm Bắc Thần đột nhiên lại thay đổi về mặt, sẽ không thực sự tức giận rồi?

Lý Thiên Hữu muốn đuổi theo, thế nhưng, lúc này chỉ huy mang theo các binh sĩ đã tiến vào trong đường hầm, triệu tập mọi người tập hợp rồi. Lý Thiên Hữu vội vã lên tinh thần xếp vào trong đội, buông tha ý niệm đuổi theo Lâm Bắc Thần.

Hóa ra, chỗ nhĩ thất của Vinh lão đại cách lối ra chỉ có 500 mét thẳng tắp. Rất nhanh, quân binh bộ đội địa phương cũng trào vào đường hầm, bọn họ tiếp nhận ba người Vinh lão đại, liền đem toàn bộ đường hầm cảnh giới.

Lâm Bắc Thần bình yên vô sự được cứu ra, nhiệm vụ của liên đội Lý Thiên Hữu cũng coi như hoàn thành. Chỉ huy chính lý đội ngũ chuẩn bị rút về, tất cả chuyện tình còn lại, toàn bộ giao do bộ đội địa phương giải quyết tốt hậu quả.

Ra ám động là một cái chênh chếch sườn núi, lúc này trời còn chưa sáng, đang roi xuống mưa to như trút nước, thỉnh thoảng còn thêm tiếng sấm sét. Nhóm Lý Thiên Hữu cũng không có công cụ phòng mưa, mưa lớn chừng hạt đậu đổ ập xuống không chút lưu tình bất chuyện ở trên người các binh sĩ. Lý Thiên Hữu không khỏi rùng mình một cái, động tác dưới chân có vẻ gian nan. . .

Leo lên sườn núi trước mắt chính là một con đường cái thoáng rộng rãi, ven đường đỗ mấy chiếc xe. Bên cạnh xe đứng một số người che ô, Lý Thiên Hữu đứng ở trên sườn núi, vuốt nước mưa trên mặt một cái, cẩn thận phân biệt một hồi. Bị mấy người vây quanh đứng ở bên cạnh một chiếc xe tư gia Limousine màu đen đúng là Lâm Bắc Thần và gia gia Lâm Chí Viễn của cô. Cửa xe mở rộng, nhìn đáng đáp, bọn họ chuẩn bị tùy thời lên xe rồi đi. . .

Lý Thiên Hữu vừa theo đồng đội đi xuống đường cái, vừa khần trương nhìn chăm chăm phương hướng của Lâm Bắc Thần, trong lòng nàng rất là sốt ruột, Lâm Bắc Thần sẽ không cứ đi như vậy chứ? Trong lòng nàng thầm nghĩ, nàng còn có thật nhiều lời cũng chưa kịp nói cùng Lâm Bắc Thần, nàng còn muốn nhận lỗi với cô vì chuyện lần trước bản thân đưa ra chia tay. Nếu như, Lâm Bắc Thần cứ đi như vậy, mà nàng cũng phải đi về bộ đội, thật không biết hai người còn lúc nào mới có thể gặp mặt lại. Lý Thiên Hữu suy nghĩ trong lòng lại càng sốt ruột, cước bộ dưới chân cũng nhanh hơn vài phần.

Cũng không biết hôm nay trời có phải bị thùng hay không, mưa rào xối xả không có một chút ý tứ dừng lại. Lý Thiên Hữu theo nhóm chiến hữu đứng ở dưới mưa to, nàng bắt đầu nhìn về phía Lâm Bắc Thần. Lúc này hai người gần trong gang tấc, nhưng mà cơ hội đơn độc nói mấy câu đã không còn. Tuy rằng hiện tại nàng có sai lầm trong người, nhưng dù sao nàng vẫn là một quân nhân. Quân nhân phải vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh, mặc dù bây giờ nàng rất muốn rời khỏi đội ngũ chạy đến bên người Lâm Bắc Thần. . .

Trước khi lên xe, Lâm Bắc Thần cuối cùng liếc nhìn Lý Thiên Hữu đứng ở trong đội ngũ cách đó không xa, cô hơi thở dài, liền cũng không quay đầu lại theo gia gia chui vào trong xe. . .

“Cậu không đi lên tiếng chào hỏi với em ấy?” Tiết Dao Dao ngồi ở bên người Lâm Bắc Thần, nàng nhìn Lâm Chí Viễn có chút uể oải ngồi đối diện, hạ giọng quay sang nói với Lâm Bắc Thần.

Lâm Bắc Thần tựa đầu dựa trên cửa sổ xe, con mắt nhìn bên ngoài đám quân nhân bắt chập mưa rơi mà đứng. Cô nhè nhẹ thở dài một hơi nói rằng: “Đi thôi, tớ mệt mỏi. . .”

Lý Thiên Hữu đứng ở trong mưa nhìn xe Lâm Bắc Thần khởi động, nàng liều chết cắn môi dưới, nước mắt bắt đầu mờ hồ đường nhìn. Nàng cũng không biết vì sao lúc nhìn thấy xe Lâm Bắc Thần ngồi khởi động lên, nàng thật muốn khóc, hơn nữa ngực bị đè nén muốn chết, theo xe chậm rãi lái đi ra ngoài, Lý Thiên Hữu càng thêm cảm giác được hô hấp của mình càng ngày càng trầm trọng, mấy ngày nay thần kinh của nàng một mực căng thẳng giống như là dây cung căng đứt cách cách một tiếng gãy vỡ, Lý Thiên Hữu nhìn không được cúi xuống thân thể, nàng nỗ lực dùng hai tay chống đầu gối, tới ổn định thân thể, thế nhưng khi tay nàng mới vừa đụng tới đầu gối của mình lại đột nhiên trượt đi, tiếp đó đầu liền ngã xuống trên mặt đất. . .

Lý Thiên Hữu té xiu, nguyên bản đội ngũ chỉnh tề lập tức loạn cả lên. Đám chiến hữu ai cũng không dám tùy tiện nhắc động Lý Thiên Hữu, Tiểu Miêu là vệ sinh viên, cô thấy Lý Thiên Hữu ngã xuống lập tức tiến lên kiểm tra cho nàng. Thân thể của Lý Thiên Hữu quá hư nhược rồi, hơn nữa trên người còn có vết thương do súng gây ra vẫn chưa khô. Chắc hẳn, mấy ngày nay nàng vẫn đều là gắng gượng, lúc này nhiệm vụ cũng hoàn thành, Lâm Bắc Thần cũng an toàn, Lý Thiên Hữu rốt cục chịu không được ngã xuống rồi. . .

Xe của Lâm Bắc Thần cũng không có lái rất xa, lúc đi, tuy rằng cô không có chủ động tiến lên nói với Lý Thiên Hữu, thế nhưng lòng cô vẫn là suy nghĩ Lý Thiên Hữu, cho nên sau khi xe khởi động, Lâm Bắc Thần vẫn nhìn chỗ Lý Thiên Hữu đứng thẳng. Đến lúc xe lập tức sẽ rẽ vào đường cong, Lâm Bắc Thần đột nhiên thấy Lý Thiên Hữu hình như là ngã xuống trên mặt đất, tiếp đó bên cạnh nàng liền nhanh chóng tụ tập rất nhiều người. . .

Trong lòng Lâm Bắc Thần lộp bộp một hồi, cô không chút suy nghĩ ấn mở thiết bị nói chuyện phân phó tài xế đỗ xe. Không đợi xe dừng hẳn, cô liền đẩy cửa xe ra, ô cũng không cầm chạy tới phía Lý Thiên Hữu. . .

Lâm Bắc Thần ngồi xuống, cô kéo ra tay Tiểu Miêu tràn đầy yêu thương cúi người ôm lấy thân thể Lý Thiên Hữu, lúc này Lý Thiên Hữu đóng chặt hai mắt, trên mặt một chút huyết sắc cũng không có. Lâm Bắc Thần một lần lại một lần vuốt nước mưa trên mặt Lý Thiên Hữu, trong lòng đau muốn chết. Mãi đến khi Tiết Dao Dao che dù ngồi xôm bên cạnh cô, Lâm Bắc Thần mới tỉnh táo lại, cô tái nhợt nghiêm mặt ánh mắt không rời Lý Thiên Hữu nói với Tiết Dao Dao: “Cậu đi nói với Tiết thúc thúc, tớ muốn dẫn em ấy quay về thành phố A, hết thấy chuyện tình chờ thân thể em ấy dưỡng tốt rồi sau đó hãy nói.” Nói xong, Lâm Bắc Thần cũng không quản mọi người phản ứng, vẫy tay với nhân viên bảo toàn của nhà mình đứng ở bên cạnh xe, liền giúp đỡ thủ hạ nhắc lên Lý Thiên Hữu vào trong xe cô vừa ngồi. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lâm nữ vương là làm cho Tiểu Miêu xem đây, rõ ràng tuyên bố, Lý Thiên Hữu là người của cô. . .

Mấy ngày nay canh văn thật sự là chậm, xin lỗi đại gia, khổ rồi bản đại đại lại bị cảm mạo. . .

Cầu lưu bình, tát hoa, đại gia cho điểm lực ha, lưu bình tát hoa nhiều hơn, hảo trùng băng a. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Bất ngờ công khai . . .

Lâm Bắc Thần bảo thủ hạ hạ phẳng ghế trong xe xuống, để Lý Thiên Hữu nằm thẳng ở phía trên. Hoàn hảo, gia gia lấy hai chiếc xe tới đây, có thể để Lý Thiên Hữu hôn mê nằm thoải mái chút. Lúc này Lâm Chí Viễn vẫn ngồi ở trong xe, ông nhìn Lâm Bắc Thần bận trước bận sau chăm sóc tiểu nha đầu đã hôn mê, lão gia tử không khỏi nhủ mày, lúc nào thì cháu gái tính cách luôn luôn thanh lãnh của ông để tâm một người ngoài như vậy. . .

Lâm Bắc Thần dần xếp tốt Lý Thiên Hữu, cô chỉnh lý một chút mái tóc đã bị xối ướt của mình, chần chờ liếc nhìn gia gia ngồi chắc như núi Thái Sơn, cô muốn cho gia gia ngồi xe sau, nhưng nhìn thấy gia gia một chút ý tứ muốn thay đổi xe cũng không có, cô cũng sẽ không không biết xấu hổ mở mồm. Lâm Bắc Thần thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía đám chiến hữu của Lý Thiên Hữu đứng thẳng vây quanh xe, cô muốn nói chút gì đó, cuối cùng vẫn là không nói gì, hơi gật đầu với mọi người, liền khom lưng chui vào trong xe. . .

Lý Thiên Hữu cứ như vậy bị Lâm Bắc Thần mang đi, ở bên dưới vẻ mặt kinh ngạc của chỉ huy và chiến hữu của Lý Thiên Hữu, cô lý sở ứng đương* làm việc, nét mặt không có mấy may do dự. Bởi vì có Tiết Dao Dao ở đây, thúc thúc quân trưởng của nàng cũng ở đây, cho nên, ngay cả xin chỉ thị cũng bỏ bớt. . .

(*Lý sở ứng đương: Chuyện lẽ nhiên.)

Hai chiếc xe một trước một sau phi nhanh ở trên đường cái trong núi, trong xe, Lâm gia gia mang đến bác sĩ của Lâm gia — Lâm thúc, làm kiểm tra toàn diện cho Lý Thiên Hữu, rất nhanh liền đưa ra kết luận, Lý Thiên Hữu chỉ bởi vì quá độ mệt nhọc hơn nữa vết thương ngâm mưa to có chút bị nhiễm, mới bất chợt ngất đi, vấn đề không lớn, Lâm thúc nói cho Lâm Bắc Thần, không bao lâu nữa Lý Thiên Hữu sẽ tự mình tỉnh lại. . .

Nghe được Lâm thúc kết luận, Lâm Bắc Thần mới thở ra một hơi, vừa nãy thấy Lý Thiên Hữu ngất xỉu đi, quả thực dọa sợ cô, ở trong hoang sơn dã địa này, nếu như Lý Thiên Hữu có nguy hiểm cần cấp cứu, sợ là cái gì cũng không còn kịp rồi. . .

Lâm Bắc Thần cảm ơn Lâm thúc, lấy khăn ướt tỉ mỉ lau sạch vết máu và mồ hôi nho nhỏ trên mặt Lý Thiên Hữu. Lúc này Lâm thúc một lần nữa trở lại ngồi phó lái xe, mà Tiết Dao Dao bị Lâm Bắc Thần cử đi câu thông chuyện tình của Lý Thiên Hữu với thúc thúc của nàng, lúc này trong xe ngoại trừ Lý Thiên Hữu đang nằm và Lâm Bắc Thần thì chỉ còn lại hai người là Lâm Chí Viễn ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Lâm Bắc Thần và Lâm Khả Phàm về mặt lạnh lùng. . .

Ngoài cửa xe vẫn rơi xuống mưa to, bầu trời buổi tối một tia sáng cũng không thấy được, mà bầu không khí trong xe cũng càng lộ vẻ trầm mặc, Lâm Chí Viễn khoanh hai tay trước ngực dựa vào trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, Lâm Khả Phàm ngồi ở bên người ông đang nhìn ngoài cửa sổ xuất thần, Lâm Bắc Thần đem chăn trên người Lý Thiên Hữu kéo lên cao cao, liền cũng nhắm hai mắt lại. . .

Đường xe có rung xóc, tốc độ xe cũng chậm lại, Lâm Bắc Thần cảm giác được Lý Thiên Hữu nằm ở bên người cô giật giật cơ thể, cô mở mắt quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Lý Thiên Hữu như gặp ác mộng nhíu chặt mày, con mắt đóng gắt gao, một bộ dáng vẻ rất khó chịu. Lâm Bắc Thần yêu thương nâng lên đầu Lý Thiên Hữu để nàng gối lên chân mình, nhỏ giọng gọi tên Lý Thiên Hữu, nỗ lực đánh thức nàng, kéo qua khăn ướt lau đi mồ hôi chảy ra trên trán nàng. . .

Bạn cũng sẽ thích

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ (Bộ 1) by vientucmo

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ...

By vientucmo

52.1K 2.3K

Tác phẩm: Yêu Thương (Bộ 1)

Tác giả: Vô Nhân Lĩnh Thủ

Thể loại: GL, hiện đại, cảnh sát nằm vùng, ngược, HE.

Trạng thái: Editing

Nhân vật: Vương Lệ Ni (Viên Quỳnh) x Ngô Phong, cùng với sự hợp tác của dàn diễn viên phụ.

Nguồn QT: BachHopTT

*Q

[BH] [EDIT] [HD] Yêu nữ thủ trưởng by EvNguyen

[BH] [EDIT] [HD] Yêu nữ thủ trưởng

By EvNguyen

59.5K 3.4K

Nghiêm chỉnh viên chức cùng nữ thần thủ trưởng

Một nữ tử yêu nghiệt làm cách nào hòa tan đại băng sơn

2cp 2 phong cách.

Thể loại: bách hợp, hiện đại, 1x1, ông trời tác hợp cho nó ngọt văn

[EDIT][BH TT] Ái Tình (Quy Đồ) by ziney7612

[EDIT][BH TT] Ái Tình (Quy Đồ)

By ziney7612

36K 3.2K

Tên tác phẩm: Ái Tình (Quy Đồ)

Tác giả: Nhược Hoa Từ Thụ

Thể loại: Đô thị tình duyên, sủng, ngọt, giải trí, kiếp trước kiếp này, 1x1, HE

Dịch giả: QT

Editor: Lạc Thủy Vô Tâm

P/s: MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI EDIT...MÌNH CHỈ LÀ NGƯỜI POST THUI NHÉ...CHÚ Ý GIÙM MÌNH...CẢM ƠN

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên - Hiểu Bạo by daodinhluen

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên...

By daodinhluen

7.3K 467

Tên truyện: Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên

Tác giả: Hiểu Bạo

Thể loại: Bách hợp, huyết tộc, tương ái tương sát, HE

Tình trạng: Hoàn

Edit: MineIsMyLife,

Tốc độ: lết, đang làm bt lớn + cbi thi giữa kỳ ^^ các bạn thông cảm ha :“

Truyện post song song cùng với BGT

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit] by esleytran

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit]

By esleytran

10.4K 1K

Đây là một đoạn chuyện xưa bắt đầu từ khi một tiểu hồ ly vô cùng yêu nghiệt gặp được một nữ tử nữ phần nam trang trong ngôi miếu đồ nát

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ là Thường Hoan Hi - Tà Tà Khán by TT31KK

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ...

By TT31KK

Duyên phận a, nếu không có từ này, chắc có lẽ cậu vẫn là Thư Triển Nhan, và tôi vẫn sẽ là Thường Hoan Hi.

Ở cạnh nhau a, chẳng phải đó là việc hai ta vẫn luôn làm từ khi cả hai vẫn còn là hai cô nhóc sao?

Hiểu nhau a, chẳng phải chúng ta là những người hiểu đối phương nhiều hơn bất cứ người nào sao?

Tình yêu a, chẳng phải tình yêu sẽ xuất phát từ những lúc ta không ngờ tới sao?

Vậy thì còn gì giữa chúng ta không chứng minh chúng ta là người yêu của nhau hả, dĩ của tôi?

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc by ShiroInu6

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh...

By ShiroInu6

43.9K 3.6K

Tác phẩm: Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc

Tên gốc: 六年等待----我们迎来了幸福

Tác giả: Cảm gian đích luật động (琴间的律动)

Editor: shiroinu980, M.C

Giới thiệu: Bộ này là thực văn, tác giả kể về câu chuyện của chính cô ấy, gặp được Yen và những người bạn vô cùng tuyệt vời. Tình yêu giữa họ thật sự rất rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến mình cảm thấy dường như không hề có một chút tỳ vết nào, họ yêu nhau bằng tất cả sự chân thành và tin tưởng, trao nhau cả trái tim mình. Tình tiết truyện nhẹ nhàng như một bản hòa tấu giữa tiếng đàn du dương trầm bổng của dương cầm và vĩ cầm. Vì là truyện có thực nên tất nhiên họ sẽ phải trải qua nhiều sóng gió để có thể cập được bến bờ hạnh phúc cùng nhau, nhưng sẽ không có xô máu chó nào hắt vào mặt bạn nên cứ an tâm nhảy hố nhé!

Chú ý: Truyện này là cái hố không đáy, tác giả vẫn còn viết tiếp về cuộc sống của 2 người, đã viết từ 2012-nay rồi, nghĩa là mình không thể edit hoàn được bộ này. Vậy nên đừng ai đợi hoàn nha, nhảy hố thì nhảy luôn nha :v

Lý Thiên Hữu cảm giác được trên trán truyền đến đụng chạm nhẹ nhàng ôn nhu ấm áp, nàng tự giác chôn đầu cọ cọ ở trên bụng của Lâm Bắc Thần. Tiếp theo có tiếng nỉ non rất nhỏ truyền ra, Lâm Bắc Thần thoáng nhìn gia gia bị mình đột nhiên lên tiếng quấy nhiễu, đối phương đang về mặt nghiêm túc nhìn mình. Vào giờ phút này, đối với lão nhân dân đất cô từ nhỏ đến lớn này, cô lại không biết dành cho về mặt thể nào, chỉ cảm thấy nơi ngực bị đè nén khó chịu. Lâm Bắc Thần miễn cưỡng cười cười với gia gia, lại cúi đầu kiểm tra Lý Thiên Hữu về mặt thống khổ, tay cô không tự giác từng chút từng chút xoa đầu trấn an Lý Thiên Hữu. . .

Lâm thúc nghe thấy động tĩnh, rất chuyên nghiệp di chuyển vào không gian độc lập phía sau xe, chăm chú nhìn một chút Lý Thiên Hữu nằm ở trên đùi Lâm Bắc Thần, hần lấy ra nhiệt kế cung kính giao trên tay Lâm Bắc Thần. Lâm sao Bắc cực với tay vào trong lòng Lý Thiên Hữu đặt tốt nhiệt kế, sau vài phút Lâm thúc nhìn một chút độ cao thủy ngân của nhiệt kế, quay sang nói với Lâm Bắc Thần về mặt lo lắng: “Vị tiểu thư này chỉ là có chút sốt, không có vấn đề gì lớn.” Nói xong hần gạt đầu một cái với Lâm Chí Viễn, liền lại cung kính lui ra ngoài. . .

Lý Thiên Hữu bị Lâm Bắc Thần loay hoay vài cái, lúc Lâm thúc đi rồi càng lộ ra xao động, đầu tiên nàng nhẹ nhàng gọi vài tiếng “Bắc Thần. . .” Hai tay bắt đầu múa may, ở trong không khí cao loạn. . .

“Bắc Thần, đừng rời bỏ em. Xin lỗi. . .”

Thanh âm của Lý Thiên Hữu bất chợt lớn lên, nàng gầy dựa lắc đầu trên đùi Lâm Bắc Thần, trong miệng thỉnh thoảng hô lên câu đứt đoạn.

“Xin lỗi, em không muốn chia tay với chị, thế nhưng em. . . em thật vô dụng. . .” Vừa nói vài câu, có nước mắt trượt xuống theo khóe mắt Lý Thiên Hữu. . .

Lâm Bắc Thần nghe thấy tiếng la của Lý Thiên Hữu, trong lòng đầu tiên là cả kinh. Cô mất tự nhiên thoáng nhìn gia gia ngồi ở bàn trà đối diện, Lâm lão gia từ cũng đang nhũn nhũn nhìn cô, biểu tình kia tràn đầy khó hiểu, nghi hoặc, còn mang theo chút tìm tòi nghiên cứu?

Tâm Lâm Bắc Thần nguội lạnh, nếu Lý Thiên Hữu nói thêm gì nữa, sợ là gia gia sẽ biết quan hệ của hai người. Tuy rằng đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải nói rõ với gia gia, thế nhưng, hiện tại hiển nhiên cũng không phải lúc. . .

Lâm Bắc Thần đè ép tâm tình trong lòng mình, tận lực làm cho bản thân nhìn qua rất bình thường. Cô cúi đầu nhìn Lý Thiên Hữu thỉnh thoảng lộn xộn, mà lúc này Lý Thiên Hữu trạng thái bán hôn mê bởi vì khó chịu mà trên khắp khuôn mặt vận vệt là nước mắt. Lâm Bắc Thần khiêu mi phong, từ trước tới nay trên gương mặt của Lý Thiên Hữu luôn luôn lộ vẻ đậm cười, tuy không nhiều lời lắm, nhưng bao giờ cũng hiện ra tinh thần phấn chấn ánh dương quang. Thế nhưng lúc này, nước mắt đầy mặt, như là người bị cực đại oan ức, làm cho Lâm Bắc Thần rất rất đau lòng, lòng của cô quặn quại khó chịu theo tâm tình bất an của Lý Thiên Hữu. Cô không khỏi trầm nghĩ, hiện tại trấn an Lý Thiên Hữu quan trọng, gia gia biết thì biết đi, dù sao sớm muộn đều phải đối mặt. Lâm Bắc Thần nghĩ vậy, đối mặt gia gia cũng thần nhiên, cô không hề phiền phức lên tiếng trả lời tiếng Lý Thiên Hữu khẽ gọi, giọng nói tràn đầy dịu dàng vỗ về cảm xúc nóng bỏng rõ ràng của Lý Thiên Hữu. . .

“Bác Thần. . .” Nghe thanh âm dịu dàng của Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu chậm rãi mở mắt, giữa lúc hoảng hốt nàng nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của Lâm Bắc Thần, nhin không được lại nhẹ nhàng gọi tên Lâm Bắc Thần.

Lâm Bắc Thần sờ lên hai gò má của Lý Thiên Hữu, nhẹ giọng đáp: “Chị đây. . .”

Chỉ là hai chữ ngắn ngủi này, Lý Thiên Hữu liền càng thêm nghẹn ngào, lại rơi lệ. Nàng duỗi tay tới, muốn sờ sờ mặt Lâm Bắc Thần, thế nhưng mở mắt trên người mình liền không có một chút khí lực. Lâm Bắc Thần hiểu ý Lý Thiên Hữu, cô chủ động cầm tay Lý Thiên Hữu, ôn ôn nhu nhu cười với nàng.

Lý Thiên Hữu như trút được gánh nặng nhắm mắt lại, nàng khẽ mở môi mòng thanh âm lộ ra suy yếu nói: “Bác Thần, còn đang giận em sao?”

Lúc này, nàng không đợi Lâm Bắc Thần phản ứng, nói tiếp: “Không phải em thật tâm muốn chia tay với chị, sau ngày đó, mỗi ngày em đều tự trách. . . em, em hồi hận nói vậy, khiến chị thương tâm. . . Thế nhưng, bởi vì em giết tù binh, sợ là vĩnh viễn không làm được quân nhân, còn có thể trở thành phạm nhân, em không thể. . .” Vừa nói chuyện, Lý Thiên Hữu ở trên đùi Lâm Bắc Thần dùng sức lắc đầu. “Em không thể, để chị. . . để chị theo em trôi qua tháng ngày như vậy. . .” Nói xong đoạn này, Lý Thiên Hữu có chút thở gấp chôn mặt ở trên người Lâm Bắc Thần, huhu khóc lên. . .

Chuyện tình trong dự liệu rốt cuộc phát sinh, Lâm Bắc Thần xấu hổ ngẩng đầu nhìn gia gia, lúc này sắc mặt của lão gia tử rất khó coi, cặp mắt vốn còn tìm tòi nghiên cứu, đang từ từ gắn kết tức giận. Lâm Bắc Thần nhìn ra, gia gia là đang cưỡng chế cơn tức trong lòng. Cô không khỏi có chút chột dạ nhìn gia gia một hồi, tiếp tục vỗ về Lý Thiên Hữu. Cô biết gia gia mặt mũi tốt, vô luận thế nào cũng sẽ không ở trước mặt nhiều người như vậy chất vấn cô - tổng tài Lâm thị đương nhiệm. . .

Lâm Bắc Thần một lần nữa cúi đầu, cô yêu thương nhìn dáng vẻ Lý Thiên Hữu, mấy câu ban nãy Lý Thiên Hữu nói ra, làm cho trong lòng Lâm Bắc Thần cảm giác vừa vui vẻ vừa đau lòng, cô không dám xác định trong lòng đứa bé đơn thuần lại có chút cố chấp này rốt cuộc có bao nhiêu quan tâm cô? Nghĩ nàng liệu chết vẫn muốn cứu mình, mắt Lâm Bắc Thần cũng bắt đầu hơi đỏ lên. . .

Lâm Bắc Thần cố nén nước mắt không cho nó rơi xuống, cô liên tục vỗ nhẹ Lý Thiên Hữu đang một mực khóc, để nàng an ổn xuống. Cô cũng rất muốn nói cho Lý Thiên Hữu, “Cũng không phải chị thật sự sinh giận với em, chỉ là chị rất ghét hai chữ “chia tay” này. . .” Từ lúc hai người quen biết đến giờ, nảy sinh nhiều chuyện như vậy. Mỗi lần Lý Thiên Hữu đều là xuất sinh nhập tử vì cô xông pha phía trước, cô thế nào có thể không biết tâm tư của nàng?

Lâm Bắc Thần không nhin được lại ngẩng đầu liếc nhìn gia gia ngồi ở đối diện, nuốt xuống những lời trong lòng cô muốn nói cho Lý Thiên Hữu. Cô không thể nói ngay ở trước mặt gia gia cùng Lâm Khả Phàm, lời nói vừa nãy của Lý Thiên Hữu đã khiến trong mắt lão gia tử lộ ra tức giận, tuy rằng từ đầu đến cuối lão gia tử vẫn không nói gì, thế nhưng, Lâm Bắc Thần biết, bảo tố mãnh liệt đang chờ cô. . .

Lâm Bắc Thần cúi đầu nhìn Lý Thiên Hữu an tĩnh lại, trong lòng cô trầm nghĩ: ‘Cũng không biết, lúc Lý Thiên Hữu đang nói những lời này, người là thanh tĩnh, hay là bởi vì sốt lên mà nói mê sảng? Thế nhưng, mặc kệ thế nào, lời của em ấy bị gia gia nghe thấy được, vậy thì liền nói rõ Lâm Bắc Thần bởi vì những lời nói này của Lý Thiên Hữu mà chính thức công khai ở trước mặt gia gia rồi. . .

Lâm Bắc Thần ở trong lòng thở dài một tiếng, thực sự là một lần sóng yên ổn, một lần sóng khác lại dâng mà. . .

Lúc này Lý Thiên Hữu đã an tĩnh lại, gối đầu trên đùi Lâm Bắc Thần rất nhanh lại ngủ thiếp đi, Lâm Bắc Thần làm bộ xem không hiểu nghi vấn trong mắt gia gia, biểu tình vẫn lạnh lạnh như trước, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe ban đêm tối như mực.

Bên tai vang lên tiếng động nước mưa bị ngăn cách ở ngoài xe gỗ gõ thân xe, Lâm Bắc Thần cau mày suy nghĩ chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, cô không khỏi cảm thán trong lòng, quả nhiên là thế sự khó lường, vốn là lần này Lâm Bắc Thần tới Lâm Giang là vì đón Lý Thiên Hữu trở lại, nhưng vô luận như thế nào cô cũng thật không ngờ tới, ban ngày ban mặt lại dám ở nhà hàng bắt người đi. . .

Cũng còn tốt, sự tình đã tới một bước này, vẫn không tính là quá tệ. Mặc kệ thế nào, bất kể bản thân cô dùng phương thức gì, cuối cùng Lâm Bắc Thần cũng làm trọn vẹn kế hoạch hành trình lúc trước tới Lâm Giang, cuối cùng Lý Thiên Hữu muốn theo cô cùng nhau về nhà. . .

Trong xe, mọi người nghỉ tâm sự riêng, Lâm Bắc Thần như đi vào cõi thần tiên nhìn ngoài cửa sổ xe dần dần xuất hiện không ít đèn nê ông đỏ lấp lóe, cô biết lúc này cũng sắp tới gần thành phố Lâm Giang rồi. . .

Theo tiếng hít thở dần dần bình ổn tiếng lại của Lý Thiên Hữu, hai chiếc xe một trước một sau bình ổn lái vào trong sân bay loại nhỏ dân dụng ở ngoại ô thành phố Lâm Giang. . .

Rất xa, Lâm Bắc Thần đã có thể nhìn thấy đường băng của sân bay được đèn lớn chiếu sáng rực, máy bay cỡ lớn thân trắng phôi viền màu lam của nhà mình đỗ ở trên đường băng, hai cánh máy bay sáng hai hàng đèn, bàn đạp khoang sau liền tiếp chạm mặt đất rộng mở. Lâm Bắc Thần nhò vào ánh đèn

xa xa liền có thể nhìn thấy mấy cái đại tự trên thân máy bay — tập đoàn Lâm thị!

Lâm Bắc Thần quay đầu đầy mắt cảm kích nhìn gia gia, từ khi ba ba cô đi lại bất tiện, gia gia mua cái máy bay này, bởi vì sau khi ngồi trên xe đẩy ba ba càng thêm không thích ra cửa, tỉ suất sử dụng thực tế của cái máy bay này cũng không quá cao, không nghĩ tới lần này gia gia sẽ ngồi nó tới Lâm Giang, Lâm Bắc Thần thoáng nhìn hai cái bộ xe trước sau, trong lòng đã minh bạch, nói vậy gia gia của cô trước khi tới Lâm Giang cứu cô cũng đã làm đủ chuẩn bị ...

Trước khi lên máy bay, Lâm thúc lại kiểm tra tình huống thân thể của Lý Thiên Hữu, sau khi xác định không thành vấn đề, mấy người cũng không xuống xe, ấn xuống điều khiển nhân viên công tác sân bay, hai chiếc xe trước sau lái vào sau cabin, Lâm Khả Phàm tự mình liên hệ tuyến hàng không có quan hệ với chi nhánh địa phương để trình báo vấn đề, hai giờ sau, máy bay lượn đường băng trượt một vòng sau đó vững vững vàng vàng bay khỏi khu vực Lâm Giang . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không biết nói gì, buồn ngủ quá rồi. Cảm tạ đại đại mấy chương không phách vương ta, ta sẽ nỗ lực, nỗ lực lên . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Thiên Hữu, hôn chị...

Lúc Lý Thiên Hữu tỉnh lại đã là hai ngày sau trở lại thành phố A, nàng cảm giác bản thân ngủ rất dài, dường như cũng làm một cái mộng rất dài. . .

Cảnh trong mơ rõ ràng không gì sánh được, trong mơ có ba ba, ma ma, còn có em gái nhu thuận khả ái, Lý Thiên Hữu cảm thấy mình như là về tới tuổi ấu thơ, về tới trong gia đình bản cùng nhưng làm cho nàng cảm giác cực kỳ ấm áp. Thời gian đó không có nhiệm vụ nguy hiểm, cũng không có huấn luyện thiên thiên nhất luật* ngày qua ngày năm qua năm. Có chỉ là hạnh phúc giản đơn, khi đó nàng cùng em gái ngồi viết bài tập ở trên cái bàn duy nhất trong nhà, ba ba còn chưa tan tâm, ma ma ở nhà bếp nhỏ hẹp làm cơm tối. Ba ba trở về, giọng nói của ma ma cung chiều bảo hai chị em thu lại sách giáo khoa, rất nhanh trên bàn liền bị đổi thành một bàn thức ăn nóng hôi hổi, tuy chỉ là chút cơm rau dưa, nhưng người một nhà ăn rất vui vẻ, ngồi vây quanh tại trước bàn cơm, trên mặt tràn đầy đều là nụ cười hạnh phúc. . .

(*Thiên thiên nhất luật: Rập theo một khuôn khổ.)

Lý Thiên Hữu hoảng hốt mở mắt ra, tiểu ý hạnh phúc trên mặt còn chưa nhạt đi, tiếp theo đập vào mắt là một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, nàng sững sờ một hai giây lập tức đột nhiên ngồi dậy, đây là đâu? Lý Thiên Hữu trầm nghĩ trong lòng, không phải nàng phải quay về bộ đội sao? Suy nghĩ, nàng bắt đầu quan sát phòng này.

Bức tường xám trắng hòa hợp tô điểm mấy đường nét phụ đơn giản trang trí bức tranh, phía bên phải là một tủ âm tường mở ra một cánh cửa, Lý Thiên Hữu nhanh chóng ở trong đầu suy tư ký ức, nàng quay đầu, tảng lớn ánh dương quang xuyên qua rèm cửa sổ xám trắng nửa ngăn trở chiếu vào trên mặt giường rộng lớn mềm mại dưới thân Lý Thiên Hữu. Vài giây trôi qua ..., Lý Thiên Hữu không suy nghĩ nhiều nữa, nàng xoa xoa đầu trướng đau, rất xác định nàng chưa từng tới gian phòng này. . .

Lý Thiên Hữu chống lên thân thể mềm nhũn, đứng đưa ra khỏi phòng, vừa nâng mắt liền thấy một bên cầu thang bày một đồng hồ để bàn cao chừng một người, Lý Thiên Hữu nhận ra cái đồng hồ để bàn này, nàng tức khắc hiểu được, đây là nàng ở Lâm trạch — trong nhà gia gia của Lâm Bắc Thần. . .

Không đợi Lý Thiên Hữu ngẫm nghĩ cái khác, trên cầu thang liền truyền đến tiếng bước chân có chút lo lắng, tiếp đó một người phụ nữ trung niên xuất hiện tại trước mặt nàng.

“Lý tiểu thư, cuối cùng cô đã tỉnh, giờ tôi đi. . . đi gọi điện thoại cho tiểu tiểu thư.” Nói xong, người phụ nữ đó cũng không chờ Lý Thiên Hữu phản ứng liền xoay người một mạch chạy chậm xuống lầu. . .

Lý Thiên Hữu chậm rãi đi xuống lầu, lúc này nàng hai chân trần giẫm trên tấm thảm mềm mại cảm giác nhẹ bồng bênh trái đầy đất, cũng không biết là thân thể chưa khôi phục, hay là bởi vì chất liệu thảm dưới chân quá tốt. Lúc này trong phòng khách thật to dưới lầu, ngoại trừ mấy người hầu cũng không có những người khác, toàn bộ gian nhà yên tĩnh, cũng không biết người phụ nữ vừa nãy chạy đến chỗ nào gọi điện thoại cho Lâm Bắc Thần.

Lý Thiên Hữu dịu dàng cảm ơn người hầu của Lâm gia cực kỳ săn sóc phục vụ, sau khi nàng ở đại sảnh dạo qua một vòng, cảm giác được thân thể lại bắt đầu thấy mệt. Có lẽ là quãng thời gian trước, đã trải qua quá nhiều chuyện, làm cho nàng hao hết tâm huyết, cho dù ngủ tròn hai ngày thân thể vẫn hoàn toàn không có khôi phục như cũ. Thân là bộ đội đặc chủng, lúc này nàng chỉ là chậm rãi vòng vo một vòng ở trong phòng đã bắt đầu có chút thở gấp, Lý Thiên Hữu thở dài, thân thể như vậy chớ nói làm bộ đội đặc chủng, cho dù là hiện tại bảo nàng làm môn học huấn luyện đơn giản sợ là cũng không làm được. . . Lý Thiên Hữu một lần nữa đi lên lầu trở lại trong phòng vừa nãy, đưa tay kéo ra màn cửa sổ, vào ban công liền nằm ở trên ghế nằm bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, nàng biết Lâm Bắc Thần rất nhanh sẽ trở về . . .

Lý Thiên Hữu nhắm mắt đón ánh nắng, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh đột nhiên nghe dưới lầu vang lên một tiếng thắng xe chói tai, theo đó là “Quang” một tiếng đóng cửa xe. Yên lặng vài giây sau đó, ngoài cửa truyền đến tiếng trò chuyện rõ ràng, Lý Thiên Hữu mở mắt ra, nàng đã nghe thấy thanh âm lạnh

lạnh của Lâm Bắc Thần . . .

Khi cửa phòng bị đẩy ra, Lý Thiên Hữu quay mặt đi, liền thấy trước cửa đứng một nữ nhân có chút lo lắng, dáng người cao gầy mảnh khảnh, bên ngoài chính trang màu đen bọc chặt một bộ áo khoác bông hơi dài, tóc thật dài được cô búi ở sau đầu, dọc thẳng trên tay đeo một cái túi. Lâm Bắc Thần đứng chân đứng ở cửa, thẳng tắp nhìn Lý Thiên Hữu nghiêng ngồi ở trong dương quang, cô thờ ra ở trong lòng, quả nhiên là thật sự tỉnh rồi. . .

Lý Thiên Hữu đối diện đôi mắt bình tĩnh không có gợn sóng của Lâm Bắc Thần, nàng đứng dậy, mỉm cười đi tới trước cửa.

“Tại sao em cảm giác hình như là thật dài, thời gian thật dài cũng không có nhìn thấy chị . . .” Lý Thiên Hữu đứng lại ở trước mặt Lâm Bắc Thần, chủ động dang hai tay ôm cô, lúc Lâm Bắc Thần ôm lại nàng, nàng nhẹ nhàng ở bên tai Lâm Bắc Thần nói như thế. . .

“Thế nào? Rốt cục chịu tỉnh lại rồi hả?” Thanh âm lạnh lạnh của Lâm Bắc Thần mang theo chút trêu tức hỏi.

Lý Thiên Hữu tại vai cô gật đầu, hai tay siết sao ôm thân thể lộ ra khí lạnh của Lâm Bắc Thần, cảm giác như vậy thật tốt, tại thời điểm yên tĩnh như vậy, hai người tâm dần tâm ôm nhau, làm cho lòng Lý Thiên Hữu thoáng cái liền an tĩnh lại, lập tức cảm giác hạnh phúc vô biên lượn quanh khắp người. . .

“Bác Thần, em rất nhớ chị. . .” Lý Thiên Hữu thấp giọng ní non, nàng thật sự cảm thấy đã lâu không gặp Lâm Bắc Thần, thực sự rất nhớ chị ấy.

Lâm Bắc Thần chỉ là ôm chặt eo Lý Thiên Hữu, không nói tiếng nào, cô thích an tĩnh như vậy, không tiếng động lan truyền cảm giác yêu thương, yêu thích đến mức cũng không đành lòng lên tiếng đánh vỡ nó. . .

“Nằm lại đi, đừng để bị cảm lạnh.” Hai người ôm một hồi lâu, Lâm Bắc Thần buông ra Lý Thiên Hữu, hai tay cô khoát lên vai Lý Thiên Hữu, nhẹ nhàng nói.

Trung Quốc phương bắc tháng 12 chính là thời gian lạnh, tuy rằng, Lâm Bắc Thần là lái xe trở về, nhưng tránh không được dính một thân khí lạnh, bây giờ thân thể Lý Thiên Hữu còn rất yếu, cô thực sợ nàng lại bị cảm lạnh. . .

Lý Thiên Hữu nhu thuận gật đầu, tùy ý Lâm Bắc Thần dắt nàng trở lại trên giường, nhưng con mắt không chớp nhìn chăm chăm Lâm Bắc Thần, hình như là chỉ cần nàng chớp mắt một cái, người trước mắt liền muốn biến mất. . .

“Chị bảo Lâm thúc chuẩn bị chút đồ ăn cho em, ngủ hai ngày, chắc cũng đói bụng rồi?” Lâm Bắc Thần nói chuyện, bắt đầu cởi áo khoác của mình.

“Bác Thần, sao em lại ở chỗ này?” Từ khi Lý Thiên Hữu tỉnh lại thì vẫn nghi hoặc, không phải nàng phải theo bộ đội quay về đại đội sao? Thế nào sẽ chạy đến bên người Lâm Bắc Thần, hơn nữa còn tiến vào Lâm trạch? Lâm Bắc Thần nghe xong câu hỏi của Lý Thiên Hữu, rõ ràng cứng đờ, thoáng cái liền hòa hoãn khuôn mặt cười cười với nàng. Trong lòng cô thầm nghĩ, quả nhiên, người này ở trên xe nói cái gì đều đã không nhớ rõ. Lâm Bắc Thần ở trong lòng thờ dài, Lý Thiên Hữu hôn mê hai ngày, mỗi ngày cô ngoại trừ đi công ty, chăm sóc nàng ra, còn phải ân nhân ứng phó gia gia đề ra nghi vấn với quan hệ của hai người. Ngay từ đầu cô liền muốn mang Lý Thiên Hữu quay về tiểu biệt thự ở nội thành, thế nhưng gia gia luôn luôn nói Thiên Hữu đang hôn mê cần phải có người chiếu cố, mà mỗi khi đến thời khắc đó, mặt của lão gia tử nhất định là bình tĩnh, một bộ vẻ mặt muốn chạy, không có cửa đâu. . .

...

Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Hữu vẻ mặt khó hiểu, cô đi tới trước giường, ngồi vào bên người Lý Thiên Hữu, hai người dựa vào nhau. Cô đơn giản nói một lần chuyện nàng hôn mê cho Lý Thiên Hữu, chỉ là, Lâm Bắc Thần giấu đi những lời Lý Thiên Hữu đã nói ở trong xe làm cho gia gia biết quan hệ của hai người, trong lòng cô nghĩ, chuyện này cần thời gian từ từ đàm luận với gia gia, hiện tại để Lý Thiên Hữu biết cũng chỉ là tăng thêm buồn phiền mà thôi. . .

Sau khi Lý Thiên Hữu nghe xong, trên mặt chậm rãi hiện lên dáng tươi cười, nàng nhớ mang máng đêm mưa to đó, nàng nhìn thấy Lâm Bắc Thần lái xe đi mà không để câu nào, cảm giác được uest oại cực điểm. Nàng biết, nếu ở dưới tình huống hai người chia lìa, vậy thực sự chính là xa xa khó vơi, nghĩ những thứ này khi đó Lý Thiên Hữu liền cảm thấy ngực thắt lại khó chịu, bất tri bất giác lại ngắt đi, cũng còn tốt, Lâm Bắc Thần cũng không có chân chính rời nàng đi, hơn nữa, còn mang nàng về thành phố A . . .

Ở chỗ Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu là một người dễ thỏa mãn, nàng đối với người yêu lạnh lùng thanh lãnh như Lâm Bắc Thần, không có yêu cầu nhiều lắm. Đối phương dù chỉ dành cho một mỉm cười ấm áp, nàng liền giống như nhận được phần thưởng rất lớn, bất giác trong lòng sẽ tràn ngập vui mừng.

Mà lúc này cùng Lâm Bắc Thần vai sóng vai dựa vào nhau, nàng cũng là như thế, nàng chỉ cần biết rằng trong lòng Lâm Bắc Thần có nàng, quan tâm nàng, thì đã thỏa mãn rồi. . .

Lâm Bắc Thần ở trong phòng ăn cơm cùng Lý Thiên Hữu, liền lại hùng hục chạy đi công ty bận rộn. Mấy ngày nay cô rời khỏi công ty đã tích góp rất nhiều chuyện cần cô xử lý, dù sao thời gian cô nhậm chức không phải rất dài, lúc này không được phép cô có nửa điểm thư giãn. . .

...

Tất cả phảng phất lại trở về lúc ban đầu Lý Thiên Hữu đảm nhiệm bảo tiêu của Lâm Bắc Thần, chỉ là hiện tại Lý Thiên Hữu không hề theo cô đi công ty mà thôi.

Lại qua hai ngày nhàn hạ như vậy, mỗi ban ngày Lâm Bắc Thần đi làm, buổi tối mặc dù là có công tác bận bịu không xong, nhưng cũng muốn sớm trở lại Lâm trạch, cùng nhau ăn cơm tối với Lý Thiên Hữu, hai người sẽ đi ra Lâm trạch giống như tình lữ toàn bộ thế giới bên trong tình yêu cuồng nhiệt, tay

nắm tay bước chậm trên đường cái, thân ảnh hai người bị đèn đường mờ tối xung quanh kéo thon dài, nghênh đón mệnh mông hoa tuyết lững lờ rơi xuống, cảm giác ngọt ngào hạnh phúc trong nháy mắt lấp kín trái tim hai cô gái trẻ. . . Cuộc sống yên ổn như vậy tuy nói rất hạnh phúc, nhưng Lý Thiên Hữu vẫn là mơ hồ cảm thấy bầu không khí Lâm trạch có chút sai, Lâm ba ba luôn luôn hòa ái và Lâm ma ma luôn luôn lạnh băng thì Lý Thiên Hữu cũng chưa phát giác ra có cái gì, mà nãy nãy của Lâm Bắc Thần bởi vì thân thể vẫn không tốt, Lý Thiên Hữu cũng rất ít có thể thấy. Chỉ có Lâm gia gia, chân chính làm cho Lý Thiên Hữu cảm thấy không giống.

Lý Thiên Hữu không biết vì sao? Luôn cảm thấy lúc Lâm gia gia đang nhìn nàng thì trong mắt tràn ngập sắc bén, thậm chí ở lúc Lâm Bắc Thần không có, hai người thỉnh thoảng chạm mặt, nhưng Lâm gia gia đều là nghiêm mặt thái độ khác thường, một bộ dáng đáp rất không ưa nhìn thấy mình.

Lý Thiên Hữu tiền tiền hậu hậu suy nghĩ thật lâu, cũng không có nghĩ ra bản thân rốt cuộc là ở đâu làm cho lão gia tử chán ghét. Cuối cùng nàng tựa hồ suy nghĩ cẩn thận, có phải là mấy ngày nay nàng ở Lâm trạch quấy rầy, làm cho chủ nhân mất hứng ? ? ?

Buổi tối hôm sau, Lâm Bắc Thần tan tầm trở về, hai người ăn cơm, Lý Thiên Hữu thấy vẻ mặt ủ rũ của Lâm Bắc Thần, cũng sẽ không lại đề nghị đi ra ngoài tản bộ, nàng theo Lâm Bắc Thần trở lại phòng ngủ của cô. Dù cho mấy ngày nay hai người đều ở tại Lâm trạch, nhưng hai người vẫn đều là chia phòng ngủ, đây cũng là một chỗ Lý Thiên Hữu cảm thấy kỳ quái, nàng không biết vì sao Lâm Bắc Thần không cho nàng ngủ phòng cô, mà mỗi ngày Lâm Bắc Thần tan bộ trở về luôn luôn phải bận bịu công tác một hồi, Lý Thiên Hữu vẫn chưa kịp hỏi rõ ràng. Nàng vẫn luôn ngủ ở trong khách phòng Lâm trạch, đến nỗi vào khoảnh khắc nàng tỉnh lại có bản năng cảnh giác với gian phòng xa lạ đó. . .

“Bắc Thần, thân thể em đã gần khôi phục rồi, chị xem lúc nào chúng mình, có phải là chuyển đi tiểu biệt thự ở hay không.” Lý Thiên Hữu phí thời gian nửa ngày vẫn là nói ra, nàng thấy Lâm Bắc Thần quang tới ánh mắt khó hiểu hỏi dò, vội vàng nói tiếp: “Một người ngoài như em mãi ở nơi này, cũng không tiện.” Kỳ thực lúc nói lời này, trong lòng Lý Thiên Hữu cảm thấy rất khó chịu, bây giờ nàng cái dạng này, trăm triệu không thể để cô cô nàng biết đến. Cho nên, Lý Thiên Hữu ở thành phố A thật sự là một nơi đặt chân cũng không có. Nếu như rời khỏi, nàng cũng chỉ có thể trở lại bộ đội, thế nhưng nàng lại luyến tiếc Lâm Bắc Thần, hai người thật vất vả có thể yên ổn trôi qua vài ngày hạnh phúc, nàng không đành lòng bất chấp rời đi như lần trước. . .

Huống chi, từ sau khi nghe Bắc Thần nói em gái được đội trưởng đón sang Lâm Giang, Lý Thiên Hữu càng thêm bức thiết hy vọng có thể chuyển đi ra ngoài cùng Lâm Bắc Thần, hiện tại thân thể nàng còn rất suy yếu, không thể một nhọc bốn ba, thế nhưng nếu là chuyển đi tiểu biệt thự, nàng có thể đón Thiên Kiều tới, hai người có thể gặp mặt một lần rồi. . .

Lâm Bắc Thần dò đầu từ trong máy tính về phía Lý Thiên Hữu, thấy lúc nàng nói về mặt cần cần dự dục, Lâm Bắc Thần nhìn không được gượng tay xoa xoa gương mặt Lý Thiên Hữu, cong khóe miệng nói: “Thế nào? Rảnh rồi ở đây không tiện hả?” Lâm Bắc Thần vừa nói chuyện, ngữ khí còn cố ý dừng một chút cười xấu xa nói tiếp: “Hay là, Thiên Hữu muốn ngủ chung với chị?” Cô nhấn mạnh nói hai chữ ngủ chung, xong xuôi còn nghiêng thân cúi người tiến tới trước mặt Lý Thiên Hữu, chờ xem dáng vẻ ưa thích xấu hổ của Lý Thiên Hữu. . .

“Ách. . .” Lý Thiên Hữu nghe xong Lâm Bắc Thần nói, rất không không chịu thua kém đỏ mặt lên, nàng đỏ mặt cắn môi dưới, hai tay đặt ở trên gối phản xạ có điều kiện buộc chặt thân thể, tiếp đó nhấn lại đôi mi thanh tú nỗ lực che giấu xấu hổ của nàng, nghiêm mặt nói: “Em, em không phải cái ý đó. . . em. . .” Lý Thiên Hữu em nửa ngày, liền nói không được nữa, nàng ngẫm nghĩ một chút, hình như thực sự có cái ý Lâm Bắc Thần nói ở bên trong, nghĩ vậy trên mặt liền càng đỏ lên. . .

Nhìn Lý Thiên Hữu đỏ mặt một bộ dáng đáp nghiêm túc, Lâm Bắc Thần tâm tình tốt “khanh khách” nở nụ cười, cô tiện thể dựa sát vào trong lòng Lý Thiên Hữu, hai tay vây quanh vòng eo mảnh khảnh của Lý Thiên Hữu, ngửa đầu ánh mắt mông lung nhìn Lý Thiên Hữu, môi mông hé mở nói: “Thiên Hữu, hôn chị. . .”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đại đại phách vương đi ra quay người rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Phản công . . .

Lý Thiên Hữu nghe Lâm Bắc Thần chủ động bảo nàng hôn cô, nàng có chút không kịp phản ứng cúi đầu nhìn Lâm Bắc Thần trong lòng, trong đầu cũng bắt đầu xuất hiện mê muội, sao cảm giác không khí xung quanh nhất thời loãng lên. . .

Lâm Bắc Thần luôn luôn lạnh lạnh lúc này đang ngã vào lồng ngực Lý Thiên Hữu, trên mặt bày ra dáng đáp tiểu nữ nhân yếu đuối, Lý Thiên Hữu bất giác nuốt xuống nước bọt, thân thể bắt đầu cảm thấy khô nóng khó chịu. Lúc này nữ nhân trong lòng rõ ràng biểu hiện ra một bộ dáng đáp 'Mặc người ăn', thế nhưng vì sao Lý Thiên Hữu lại cảm thấy thân thể mình bắt đầu mềm yếu vô lực, nàng hít lại đôi mắt nhỏ chăm chú nhìn môi mông của Lâm Bắc Thần, hai cánh môi mông manh là mê người như thế. Lý Thiên Hữu nhìn không được lại nuốt xuống nước bọt. Ban đầu, nàng là muốn nói chuyện với Lâm Bắc Thần, làm sao, đã phát triển trở thành cái dạng này ? ? ?

Lâm Bắc Thần thật vất vả có cảm giác, nhưng cô đợi nửa ngày Lý Thiên Hữu trước mặt vẫn là dáng đáp ngu ngốc nhìn mình, mặt thì càng phát đỏ lên. Lâm Bắc Thần thầm oán trách một tiếng, cũng không chờ Lý Thiên Hữu lấy lại tinh thần, cô rút tay rời khỏi vòng eo của Lý Thiên Hữu thuận thế ôm lấy cái cổ của nàng, kẻ sát Lý Thiên Hữu hơi hơi thở ra khí, cái miệng nhỏ nhắn cột nhà bèn bấu lên, người này sao lại không hiểu phong tình như thế?

Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần sắp tức giận, lập tức phản ứng lại, nằng nghiêm túc mà thành kính dùng hai tay nâng lên mặt Lâm Bắc Thần, nhắm mắt lại từ từ đến gần. Hai cánh môi ôn nhuận liền chạm tới cùng nhau, thân thể Lý Thiên Hữu run rẩy, cảm giác điều này quá mức mỹ hảo, hai cánh môi mỏng lạnh lạnh của Lâm Bắc Thần cùng của nàng dán chặt, mùi vị ngọt ngào kích thích cảm quan của nàng, làm thế nào cũng không nỡ tách rời thường thức này. . .

Ánh sáng mờ mờ của đèn giường trong phòng ngủ, máy tính đang vận hành trên bàn làm việc của Lâm Bắc Thần, một tờ kế hoạch công việc viết một nửa cứ như vậy bị gác lại. Mà trên ghế trước bàn làm việc, nửa thân thể của Lâm Bắc Thần đều ở trong lòng Lý Thiên Hữu, lúc này hai nữ nhân đang cùng nhau ôm hôn quên mình. . .

Cái lưỡi đỏ nhỏ tròn ướt của Lâm Bắc Thần dễ dàng mở ra hàm răng không hề phòng của Lý Thiên Hữu, cô giật giật thân thể liền đem toàn bộ Lý Thiên Hữu áp ở trên lưng ghế dựa, mà tay cô cũng bắt đầu không an phận đi tới bên hông Lý Thiên Hữu, cách áo ngủ bóng vuốt ve mềm nhẹ.

Lý Thiên Hữu ngây ngô đáp lại, nằng được Lâm Bắc Thần một đường dẫn dắt, chỉ cảm thấy nụ hôn này quá mức tốt đẹp, mà trong lòng nàng thỉnh thoảng truyền đến cảm giác tê dại, tay nàng xuyên vào trong sợi tóc thật dài của Lâm Bắc Thần, cái miệng nhỏ khê nhếch nghênh hợp với Lâm Bắc Thần đang dần hiện ra thô bạo cướp đoạt. . .

Kỳ thực hai người quen biết lâu như vậy tới nay tổng cộng chỉ từng lên giường hai lần, mà có một lần còn là hoàn thành ở dưới tình huống Lâm Bắc Thần ăn xuân dược. Cho nên, đối với Lý Thiên Hữu mới vừa trải qua chuyện “hạnh phúc” mà nói thì loại kinh nghiệm này thật sự là rất ít, nằng chỉ có thể theo tiết tấu của Lâm Bắc Thần, theo từng bước tiến xâm nhập của cô mà thân thể không ngừng nhũn xuống, cảm giác giống như dòng điện từng làn từng làn kéo tới, cả người Lý Thiên Hữu hầu như xụi lơ ở trên ghế. Nàng cảm giác động tác của Lâm Bắc Thần càng ngày càng bá đạo, nghĩ thầm, đây là nữ vương của nằng muốn ăn nằng à. . .”Thiên Hữu, muốn sao?” Lâm Bắc Thần buông ra môi Lý Thiên Hữu, ôm chặt cẳng cổ của nàng, nâng cao thân thể của mình, cô mềm nhẹ dán vào gò má đi tới bên tai nàng, môi khê cắn lên tai nàng, nhẹ giọng hỏi, thanh âm của cô đầu còn tồn tại chút xiu hơi lạnh nào, thanh tuyến nhẹ nhàng ôn nhu trôi vào trong lỗ tai Lý Thiên Hữu, thêm vào bởi vì đôi môi cô khê cắn tai mà truyền đến dòng điện, khiến Lý Thiên Hữu khẩn trương ưỡn thẳng lưng, nhẹn không được cấn môi mình. . .

Lâm Bắc Thần ngẩng đầu liếc nhìn Lý Thiên Hữu, nụ cười xấu xa bèn nổi lên trên gương mặt, cô vung roi đôi díp bông nhung trên chân, đứng dậy, cả người liền vượt ngồi ở trên người Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu bị cô bao vây toàn bộ ở trên ghế, lúc này nằng đỏ mặt khê thờ hồn hển, ánh mắt thấp thòm nhìn Lâm Bắc Thần. Mỗi đến lúc này, trong lòng nằng sẽ vừa chờ mong vừa sợ hãi, Lâm Bắc Thần thô bạo yêu làm cho nằng có cảm giác chùn bước, Lý Thiên Hữu híp lại đôi mắt nhỏ, lòng tràn đầy ý loạn tình mê. Nàng vươn tay chủ động đặt lên hai vai của Lâm Bắc Thần, nỗ lực làm cho giữa hai người không có tí xiu khoảng cách. . .

Lâm Bắc Thần một bên hôn hai gò má hồng thắm của người dưới thân, một bên hai tay không nhàn rỗi kéo ra quần áo của Lý Thiên Hữu, mặc dù là mùa đông phương bắc giá rét như vậy, đồ ở nhà cũng là dễ dàng cởi ra, Lâm Bắc Thần hai ba lần đã cởi ra cúc áo của Lý Thiên Hữu, hai tay đi tới vai nàng thoáng dùng sức, da thịt trơn mềm săn chắc của Lý Thiên Hữu liền bại lộ ở trong không khí. . .

Lý Thiên Hữu cảm giác được quần áo trên người trượt rơi xuống, thân thể lại run lên, cảm giác lạnh lạnh ngược lại làm cho nằng càng thêm mê loạn. Nàng tùy ý Lâm Bắc Thần hôn lấy xương quai xanh trơn bóng của mình, hơi ngưỡng cái cổ phối hợp với ‘xâm lược’ của cô.

Mỗi đến lúc này, Lâm Bắc Thần luôn luôn biểu hiện bá đạo như vậy, ý chí của Lý Thiên Hữu từng chút từng chút bị khoá cảm không ngừng tuôn ra cắn nuốt mất. Lâm Bắc Thần ti mi hôn một đường trượt xuống, đi tới trên núi nhỏ của Lý Thiên Hữu, cảm giác ấm áp liền bao vây nơi hiểm nhỏ, Lý Thiên Hữu cũng nhẹn không được nữa, một tiếng “Àn. . .” rên rỉ kéo dài tràn ra miệng. . .

Vốn là Lý Thiên Hữu suy yếu vô lực lúc này bị Lâm Bắc Thần vây ở dưới thân càng mềm yếu vô lực, nằng chỉ cảm thấy hai hòn núi nhỏ trên người dưới nụ hôn biến hóa của Lâm Bắc Thần càng kiên cố ưỡn lên, theo đó giữa chân cũng có khát vọng, căng thẳng buồng lòng liền có nước suối cuộn cuộn không ngừng dâng lên. Lý Thiên Hữu hai tay vô lực ôm phía sau lưng mềm nhũn của Lâm Bắc Thần, hai chân chặt chẽ kẹp lên, lòng nằng ngứa ngáy khó nhẹn, nhớ tới đêm hôm đó, Lâm Bắc Thần điên cuồng chiếm hữu nằng, lại là một luồng nước suối tiết ra dưới thân, cảm giác khô nóng lại càng phát ra cường liệt. . .

Mãi đến khi một tay mảnh khảnh của Lâm Bắc Thần trượt theo bộ ngực của Lý Thiên Hữu đến dưới thân nằng, Lý Thiên Hữu phản ứng kịch liệt kẹp chặt hai chân, rất nhanh mở mắt.

Nàng chống lại vẻ mặt cười tà ác của Lâm Bắc Thần, bình phục lại tâm tình của bản thân. Suýt nữa lại để cho Lâm Bắc Thần ăn vào, Lý Thiên Hữu nghĩ đến, nằng cường chế dục hỏa ngứa ngáy khó nhẹn trong lòng, đỡ thẳng Lâm Bắc Thần trên người, tận lực không nhìn tới hai mắt tràn ngập tình dục mang theo khiêu khích của Lâm Bắc Thần. . .Lâm Bắc Thần khó hiểu nhìn Lý Thiên Hữu đột nhiên nghiêm nghị, nghĩ thầm chẳng lẽ là động tác của mình làm em ấy khó chịu, sao lại ở thời điểm mấu chốt như vậy ngăn trở động tác của mình. . .

Đang lúc Lâm Bắc Thần cảm thấy lẩn lộn nhìn Lý Thiên Hữu, động tác kế tiếp của Lý Thiên Hữu làm cho cô nhẹn không được kêu ra “A!” một tiếng, tiếp đó hai tay của Lý Thiên Hữu thoáng dùng sức, nhưng lại bị nằng bẻ lên ngồi ở trên bàn phía sau, mà càng làm cho Lâm Bắc Thần giật mình chính là, vài giây ngắn ngủi cấp bách, áo trên người mình không chỉ trượt xuống ở tại bên hông, ngay cả quần cũng bị quăng ra ngoài. Lâm Bắc Thần cực kỳ giật mình nhìn Lý Thiên Hữu đứng thẳng trước mắt, hai mắt tràn đầy nụ cười đặt được ý xấu, trong lòng kêu rên một tiếng, đây là muốn phản công sao? Tại sao cô đã quên, người vẫn cam nguyện làm tiểu thụ của cô là một bộ đội đặc chủng chứ? Bộ đội đặc chủng cường hãn à? Trong lòng Lâm Bắc Thần còn chưa kêu rên xong, tiếp đó Lý Thiên Hữu ngồi xuống, trong miệng liền không thể ức chế bay ra các loại tiếng rên rỉ, khi lý trí của cô còn ngất quăng tồn tại, đầu cô thổi qua một câu nói, bộ đội đặc chủng muốn phản công, cô đều là chống đỡ không được à. . .

Lý Thiên Hữu cũng không biết một khắc đó trong đầu đột nhiên nghĩ tới cái gì, nằng bản năng không muốn tiếp tục thụ động ở dưới thân Lâm Bắc Thần, có giáo huấn lúc trước, lần này Lý Thiên Hữu không có giống lần trước trực tiếp tiến vào trong cơ thể của Lâm Bắc Thần, bắt đầu học dáng vẻ lúc Lâm Bắc Thần yêu nằng, mềm nhẹ khiêu khích thân thể trơn mềm của Lâm Bắc Thần. . .

Một đêm này, từ bàn học đến thăm, từ thăm lại đến trên giường, lặp lại N lần, Lý Thiên Hữu cái gọi là thân thể còn suy yếu hầu hạ Lâm Bắc Thần dục tiên dục tử*. Đến cuối cùng Lâm Bắc Thần kêu dừng mấy lần cũng không hiệu quả, mãi sau khi cô mệt mỏi phát không ra một chút thanh âm nào nữa, đã không biết lần thứ mấy bò lên trên đỉnh núi, ngã vào trên giường ngủ thiếp đi. . .

(*dục tiên dục tử: Cao hứng đến cực điểm)

Lý Thiên Hữu giờ tay xoa xoa mồ hôi chảy ra trên trán, nhìn Lâm Bắc Thần mê man ngủ thiếp đi, nàng có vẻ dị thường hưng phấn. Thực sự là quá sung sướng, cảm giác này mạnh hơn nhiều so với ở phía dưới, nàng nhẹ nhàng rút ra ngón tay còn dừng lại ở trong cơ thể Lâm Bắc Thần, nhẹ nhàng hoạt động một chút, yêu thương nhìn Lâm Bắc Thần không có một sợi vải nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, tóc thật dài bị mồ hôi ẩm ướt rơi lả tả ở bên gối, mặt ửng đỏ, ngực còn có chút phập phồng. Lý Thiên Hữu vội vã đưa mắt đi chỗ khác, nàng sợ nàng không nhìn xuống lại muốn cô, nàng cảm giác ngày hôm nay bản thân như bị rót vào máu gà, vận động một đêm vẫn không sử dụng hết khí lực, hơn nữa cảm giác suy yếu mấy ngày liên tiếp lại hoàn toàn biến mất không thấy.

Lý Thiên Hữu đứng dậy đi vào phòng tắm, ngày mùa đông mà xông tới tắm nước lạnh, mới đề ép xuống dục hòa vẫn dồi dào. Nàng đem bồn tắm lớn chứa đầy nước điều hòa nước ấm áp, trở lại phòng ngủ nhẹ nhàng bế lên Lâm Bắc Thần. Nàng cường chế tạp niệm trong lòng cho Lâm Bắc Thần thư thư phục phục tắm nước nóng, nhìn Lâm Bắc Thần vẫn nhắm mắt ngủ say, trong lòng Lý Thiên Hữu không khỏi giống trống lên, xem ra thật là khiến cho chị ấy cực kỳ mệt mỏi, ngày mai nữ vương tỉnh lại sẽ không tức giận với nàng chứ? ? ?

Lý Thiên Hữu thoáng nhìn bầu trời bên ngoài đã phiếm trắng, bầu trời ánh tại trong tuyết trắng thuần khiết càng trở nên sáng ngời, nàng bò lên trên giường của Lâm Bắc Thần, nằm ở bên người cô, lúc này cũng không cần kiêng dè làm thức tỉnh Lâm Bắc Thần đang ngủ say như chết, trực tiếp ôm người vào trong lòng, cảm chống ở trên tóc của cô, mỹ mỹ ngủ thiếp đi. . .

Lâm Bắc Thần cảm giác giấc ngủ này vừa rất trầm lại vừa rất lâu, khi cô tỉnh lại mặt trời mùa đông đã bò lên trên chính giữa khoảng không, Lâm Bắc Thần còn chưa mở mắt, cảm giác đau nhức đã truyền khắp toàn thân. Cô chậm rãi mở mắt ra, lúc này phòng ngủ vẫn rất tối tắm buồng xuống rèm cửa sổ, nhất thời hoảng hốt, cô cũng không biết hiện tại là lúc nào. . .

Lâm Bắc Thần nghiêng đầu liền nhìn thấy Lý Thiên Hữu đang hoang nằm thẳng tại bên người mình, lúc này đang ngủ say, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh ngủ như đứa bé của nàng, cảm thụ được bản thân đau mỏi cả người, lúc này Lâm Bắc Thần cũng vừa hạnh phúc vừa tức giận, cô không nghĩ tới Lý Thiên Hữu hiền lành nhút nhát, làm chuyện này mà lại một chút tiết chế cũng không có, cô vẫn còn nhớ đến cuối cùng chính mình thậm chí buông mặt mũi cầu xin em ấy dừng lại, nhưng đứa bé cố chấp này lại như là ăn thuốc kích thích không ngừng mà động tác, điên cuồng chiếm hữu mình. Làm hại cô vừa tỉnh lại sau giấc ngủ, nhưng trên người ngay cả khí lực đứng dậy cũng không có. . .

Nghĩ vậy, Lâm Bắc Thần luôn luôn cao ngạo nhìn không được sử dụng sức lực toàn thân chen chân đạp vào Lý Thiên Hữu, chủ ý của cô là muốn đá nàng xuống giường, bất đắc dĩ lúc này khí lực thực sự hữu hạn, một cước này của cô đi qua, Lý Thiên Hữu bên người chỉ là nghiêng nghiêng thân thể mà thôi.

Lý Thiên Hữu trong lúc ngủ mơ bị Lâm Bắc Thần đạp một cái, nàng bản năng phản ứng nhảy bèn, đầu còn chưa thanh tỉnh, nhưng người đã một cái lý ngư đã đỉnh đứng ở trên giường. Đôi mắt nhỏ buồn ngủ mông lung hít lại quan sát “tình hình quân địch” bốn phía, đến khi nhìn thấy Lâm Bắc Thần nằm ở dưới chân, đang về mặt phần hạn nhìn nàng, mới coi như giải trừ cảnh báo trong đầu, trong lòng buồn bực, mới sáng sớm, Lâm Bắc Thần đá nàng làm gì?

“Bắc Thần, làm sao vậy?” Lý Thiên Hữu một lần nữa nằm xuống giường, lê đến trước mặt Lâm Bắc Thần, về mặt thân thiết hỏi.

... Lâm Bắc Thần thấy khuôn mặt ngây thơ vô tội của Lý Thiên Hữu, dùng sức cắn môi mình, con ngỗng đàn độn này, còn không biết xấu hổ hỏi cô làm sao hả? Cô liếc mắt nhìn đồng hồ, đã tới gần buổi trưa, tiếng nói của cô khàn khàn tức giận nói với Lý Thiên Hữu: “Cầm đến điện thoại của chị, còn có mấy vi tính.”

Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu vẫn là vẻ mặt khó hiểu, ngoan ngoan khoát lên quần áo, bò xuống giường đi lấy đồ vật, cô bất đắc dĩ nhắm mắt. Cô có thể trách nàng sao? Tuy rằng bây giờ cảm giác cả người vô lực, thế nhưng tới hôm qua quả thật là một lần thỏa mãn nhất từ lúc chào đời tới nay, cảm giác đó làm cho cô hạnh phúc rơi lệ. Lâm Bắc Thần ở trong lòng ai thán một tiếng, cô cố sức đưa tay đỡ trán, lập tức chìm nghĩ, trời ạ. . . Giờ đã giữa trưa, sáng hôm nay cô còn phải mở một hội nghị rất quan trọng đây, nhưng bởi vì “vận động” quá độ không xuống giường được, điều này khiến cô làm sao chịu nổi chứ? ? ?

Tác giả có lời muốn nói: Tuyệt đối đừng khóa a, ta không thời gian sửa lại, a đi đã phạt...

Các loại thêm tiêu điểm a, hôn mēmee~~ lại khóa ta liền triệt để điên rồi...

Này một khóa đại đại phách vương các loại nổi bong bong a, bình thường các người cũng cho ta điểm tới tấp a! ! ! Lăn lộn...

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nhu tình như nước . . .

Lý Thiên Hữu ngoan ngoãn cầm lấy điện thoại di động và laptop từ trên bàn làm việc, một mặt cẩn thận đưa cho Lâm Bắc Thần nửa dựa ở trên giường, lúc này Lâm Bắc Thần thoát nhìn có vẻ uể oải cực kỳ. Lý Thiên Hữu giờ mới hậu tri hậu giác, vì sao khi nàng còn chưa tỉnh ngủ đã bị đập một cước như vậy, xem bộ dáng của Lâm Bắc Thần, rất hiển nhiên, thực sự là giống như tối hôm qua nàng suy nghĩ, đây là Lâm nữ vương tức giận, Lý Thiên Hữu nhớ tới bản thân điên cuồng, càng lộ ra run rẩy, đôi mắt nhỏ gian xảo loạn chuyển, chính là không dám nhìn thẳng Lâm Bắc Thần. . .

Lý Thiên Hữu đứng trên mặt đất một hồi, nàng thấy Lâm Bắc Thần chỉ là trừng mình một cái, sau đó liền bắt đầu bận rộn gọi điện thoại, trái tim nàng mới coi như dễ xuống.

Lúc nghe nội dung Lâm Bắc Thần nói điện thoại, không giống như là gọi cho cấp dưới của cô, tuy rằng vẫn là thanh âm lạnh lạnh, nhưng từ trong lời nói rõ ràng có thể nghe ra, cô là đang nhận lỗi với người ta. Trong lòng Lý Thiên Hữu lại bắt đầu giống trống, giờ đã buổi trưa, hai người còn chưa từng ra khỏi gian phòng, mà Lâm Bắc Thần vừa tỉnh lại liền vội vã gọi điện thoại, e rằng thực sự là bởi vì mình làm lỡ chị ấy làm việc sao? Lý Thiên Hữu có chút khản trương, nàng làm quân nhân nhiều năm như vậy, ở trong đầu nàng, nơi làm việc tựa như nhiệm vụ trong bộ đội, đó là quan trọng hơn so với cái gì.

Lý Thiên Hữu nhìn không được qua lại vòng vo ở trong phòng vài vòng, nàng cũng không dám quấy rối Lâm Bắc Thần, lại không thể đi ra ngoài, nàng suy nghĩ một chút liền nhẹ tay nhẹ chân một lần nữa bò lại trên giường, ngoan ngoãn nằm ở bên người Lâm Bắc Thần. . .

Điện thoại di động của Lâm Bắc Thần không biết bị tắt âm lúc nào, nhiều cuộc gọi nhờ như vậy, làm cho đầu cô vốn là không tỉnh táo càng có vẻ lớn hơn nữa. Cô không cần nghĩ cũng biết, bây giờ giữa trưa, người trong công ty không tìm được cô sẽ gấp thành bộ dáng gì nữa, cô vừa nói điện thoại, vừa giận dữ nhìn lướt qua đầu số gây nên đang bò lại trên giường, mà đối phương đón nhận ánh mắt sắc bén của cô, khoa trương rụt lại cái cổ, sau đó liền rất nhanh vùi ở trong chăn không ra. Lâm Bắc Thần cũng vô tâm tính sổ với Lý Thiên Hữu, chuyên tâm nói điện thoại. . .

Chờ Lâm Bắc Thần xử lý xong chuyện công ty, còn viết xong kế hoạch công tác tối hôm qua chưa hoàn thành, thì thời gian lại qua hơn một giờ, cô đặt máy vi tính trên tủ đầu giường, thả lỏng đuôi cái lưng mệt mỏi, sau đó tay bắt giắc sờ lên cái bụng, lúc này đã qua buổi trưa, đến bây giờ một bữa cơm cũng chưa ăn, hiện tại mới cảm giác được đói bụng.

Lâm Bắc Thần có chút nghi hoặc, sau khi Lý Thiên Hữu nằm xuống, liền một chút động tĩnh cũng không có, cô nghiêng đầu nhìn sang một bên, đứa bé này vô thanh vô tức lại ngủ thiếp đi.

Lâm Bắc Thần nhìn Lý Thiên Hữu đang ngủ say, đột nhiên nổi lên tâm tư chọc ghẹo nàng. Lúc này cả người cô một chút khí lực cũng không có nhưng còn phải ứng phó công tác, người này thì tốt, nói ngủ liền ngủ. .

Lâm Bắc Thần thả nhẹ động tác, cẩn thận vươn một tay, cô muốn nắm mũi Lý Thiên Hữu, làm cho nàng không thở nổi. Mà tay cô còn chưa tới trước mặt Lý Thiên Hữu, đã thấy Lý Thiên Hữu 'vọt' một cái mở mắt, dọa cô giật nảy. Theo đó, cổ tay cô liền truyền đến cảm giác đau. Lý Thiên Hữu động tác quá mức nhanh chóng, cho nên Lâm Bắc Thần nhất thời không phản ứng lại, còn sững sờ tại chỗ. . . Lý Thiên Hữu rất nhanh thì phản ứng đến, nàng thấy bản thân đang gắt gao chụp cổ tay của Lâm Bắc Thần, vội vã buông lỏng lực tay, trở tay nắm tay Lâm Bắc Thần, cảnh giác trên mặt lập tức đổi thành biểu tình luống cuống, nàng tràn đầy đau lòng liếc nhìn Lâm Bắc Thần, mắt thấy cổ tay nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn của Lâm Bắc Thần đều bị bản thân nắm ra dấu đỏ, Lý Thiên Hữu khản trương ngồi dậy, vừa nhẹ nhàng xoa cổ tay Lâm Bắc Thần vừa lo lắng nói: “Sau này lúc em ngủ, nghìn vạn lần đừng làm như vậy, thương tổn đến chị thì làm sao bây giờ? ”

Lâm Bắc Thần tỉnh táo lại, nhưng không biết làm về mặt gì, cô không nghĩ tới một trò vui đùa nho nhỏ, lại cũng có thể làm cho Lý Thiên Hữu phản ứng giống vậy. Cô có chút tức giận kéo ra tay mình, ngăn đầu dùng ánh mắt xa lạ nhìn Lý Thiên Hữu. . .

Tay Lý Thiên Hữu đột nhiên trống rỗng, nàng lập tức ý thức được ngữ khí của mình không đúng, vội vàng ôn nhu nói rằng: “Xin lỗi, Bắc Thần, em cũng không phải cái ý đó. Tại bộ đội nhiều năm như vậy, mỗi ngày chúng em đều huấn luyện các loại năng lực phản ứng, độ nhạy cảm của thân thể cùng các nơi thần kinh, cho nên em đã quen. Hơn nữa, em ra tay nặng, thật sự sợ tổn thương đến chị.”

Nghe xong Lý Thiên Hữu nói, cảm giác khác thường trong lòng Lâm Bắc Thần chậm rãi bành trướng lên, cô lại quên thân phận của Lý Thiên Hữu, Lý Thiên Hữu thân là bộ đội đặc chủng làm sao sẽ giống như người thường. . .

Lâm Bắc Thần hơi hơi trầm tư, gương mặt âm điệu nói rằng: “Vậy sau này, ở chỗ chị, em liền sửa lại thói quen này cho chị.” Lúc Lâm Bắc Thần nói lời này thì lạnh mặt, ngữ khí lạnh lạnh có vẻ dị thường nghiêm túc. Cô là đang nghĩ, những động tác nhỏ bình thường giữa người yêu ở chỗ Lý Thiên Hữu lại biến thành thương tổn, làm sao có thể? Cô nhất định phải sửa lại thói quen của nàng, hơn nữa sau này Lý Thiên Hữu xuất ngũ, khẳng định là phải trải qua một vài sinh hoạt của người bình thường, tất nhiên thói quen nhất thời khó đổi, vậy liền để cho nàng bắt đầu sửa từ từng giọt nhỏ là được rồi. . .

Hai người lại ở trong phòng kì kèo một hồi mới cùng nhau đi xuống lầu, đi xuống lầu đã thấy Lâm gia gia một mình ngồi ngay ngắn tại trên sofa, Lâm quân gia cung kính đứng phía sau ông.

Lâm Chí Viễn thấy hai người cùng nhau xuất hiện, lập tức trầm mặt xuống, ánh mắt hơi giận chột lóe lên. Chi tiết thật nhỏ này tự nhiên trốn không thoát con mắt mẫn cảm như Lý Thiên Hữu, nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu đối với thái độ của Lâm gia gia mấy ngày nay, khi nàng bắt được tức giận chột hiện lúc Lâm gia gia nhìn mình, trong lòng nàng “lộp bộp” một hồi, tiếp theo nàng quay đầu nhìn Lâm Bắc Thần.

Lúc này Lâm Bắc Thần biểu hiện lãnh đạm như trước, khí chất băng lãnh quen thuộc bao phủ toàn thân, dưới chân không nhanh không chậm cất bước, cô căn bản không để ý lắm về mặt trầm xuống của Lâm gia gia.

Nhưng Lý Thiên Hữu không sánh bằng cô, trong lòng nàng không ngừng gõ cảnh báo, nàng nhìn không được thăm nghĩ, sẽ không phải tối hôm qua lúc

hai người “vận động” động tĩnh quá lớn, bị nghe thấy được chứ? . . .

“Thần Thần, tại sao ngày hôm nay không đi làm? Điện thoại công ty đều gọi tới trong nhà.” Lâm Chí Viễn không nóng không lạnh quay sang nói với Lâm Bắc Thần đã đi tới trước mặt. Lâm Bắc Thần dừng lại cước bộ ở trước sô pha, cô cô ý đứng ở phía trước Lý Thiên Hữu đối diện gia gia, nhẹ nhàng cau mày trả lời: “Ngày hôm nay thân thể cháu khó chịu, đã dậy trễ, vừa nãy đã câu thông cho công ty rồi.”

“Thân thể không tốt để Lâm thúc thúc của cháu đến xem một chút, gia gia biết cháu bận công tác, thế nhưng bạn nữa cũng phải chú ý thân thể. Ăn cơm trước đi, cơm nước xong đến thư phòng một chuyến, gia gia có chuyện nói.” Lâm Chí Viễn nói xong cũng không chờ Lâm Bắc Thần phản ứng, ông có chút cật lực chống gậy đứng lên, được quản gia dìu đỡ đi lên lầu.

Lâm Bắc Thần dẫn theo Lý Thiên Hữu đi tới phòng ăn, hai người đều im lặng ăn bữa cơm đầu tiên ngày hôm nay, Lý Thiên Hữu cũng vô tâm tình lưu ý vấn đề cơm nước ở Lâm gia luôn luôn làm cho nàng ăn không đủ no. Chủ đề tối hôm qua nói chuyện được một nửa lúc này lại xuất hiện ở trong đầu, nàng nhìn Lâm Bắc Thần ngồi ở bên kia bàn, trong lòng càng kiên định một ý niệm— nhất định phải nhanh chóng rời khỏi Lâm trạch với Lâm Bắc Thần. .

Hai người ăn cơm một nửa, quản gia bước nhanh xuống lầu, đi tới trước mặt Lâm Bắc Thần, hẩn hơi khom người, hai tay đang cầm một cái điện thoại đang vang chuông, nói với Lâm Bắc Thần: “Tiểu tiểu thư, điện thoại của cô đã vang hai lần. . .”

Lâm Bắc Thần quét mắt điện thoại di động trong tay quản gia, cô cũng không tiếp lời, buông bát đĩa cầm lấy điện thoại nhìn cũng không nhìn trực tiếp đưa tới trước mặt Lý Thiên Hữu.

Hóa ra cái này lại là bộ điện thoại di động lúc trước Lý Thiên Hữu từng dùng qua, ngày hôm qua Lâm Bắc Thần bớt thời giờ trở về tiểu biệt thự, lấy trở về cho nàng, vẫn đặt ở trên bàn làm việc trong phòng ngủ còn chưa kịp đưa cho Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu vô cùng kinh ngạc tiếp nhận điện thoại di động, liếc nhìn điện báo — dãy số của bộ đội. Nàng rất nhanh nuốt xuống cơm nước trong miệng, đứng dậy nhẩn nghe.

“Thiên Hữu, em có khỏe không?” Thanh âm của đội trưởng Trần Thần truyền ra từ bên kia điện thoại di động.

Lý Thiên Hữu phản xạ có điều kiện cương thân thể, thanh âm có chút run kêu một tiếng: “Đội trưởng!”

“Đội trưởng, tôi không sao, đại đội có khỏe không?”

“Đều rất khỏe, chính là các chiến hữu đều rất lo lắng em.” Bên kia điện thoại di động, Trần Thần dừng một chút, tiếp đó chợt nghe nàng thả nhẹ thanh âm nói rằng: “Thiên Hữu, ngày kia đại đội tổ chức lễ truy điệu cho Đại Chí, sáng nay cha mẹ hắn đã tới rồi, em có thể trở về không, chúng ta cùng nhau tiễn hắn đoạn đường cuối cùng. . .”

Lý Thiên Hữu đứng ở trước bàn cơm dài rộng của Lâm gia, đối diện với chỗ ngồi của Lâm Bắc Thần. Nàng đột nhiên nghe thấy tên Giang Đại Chí, tâm đột nhiên hung hăng đau một hồi, tiếp đó nước mắt liền không khống chế chảy xuống.

Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần ngẩng đầu nhìn về phía mình, nàng hoảng loạn đưa tay lau nước mắt, vội vã cúi đầu, cũng không nhìn Lâm Bắc Thần, đưa tay chỉ chỉ bên ngoài, liền xoay người bước nhanh đi ra ngoài. . Điện thoại di động Lý Thiên Hữu dán tại bên tai vẫn còn đang trò chuyện, nhưng nàng lại không nghe lọt người ở bên trong đang nói cái gì. Nàng đây đầu đều là âm dung tiểu mạo của một người, tiểu hòa phượng nam đó có chút gầy yếu, cái người trên mặt luôn luôn mang theo nụ cười hàm hậu. . .

Từ khi nàng vào bộ đội đặc chủng, sau khi chỉ huy chia hai người đến một tổ, nhiều năm như vậy bất kể ở nơi nào đưa ra nhiệm vụ ra sao, gặp phải nguy hiểm thế nào, nam nhân ăn nói vụng về đó luôn luôn tự mình một bước xông lên phía trước đầu tiên, hẩn lặng im che chở nàng. Thế nhưng, hiện tại, cuối cùng, hẩn thật sự vì bảo hộ nàng, khiến hẩn không tới 30 tuổi, mất đi sinh mệnh quý giá. . .

Lý Thiên Hữu dựa vào tường sau biệt thự, thân thể vô lực trượt xuống dưới, khi tất cả sự tình có xu thế lắng lại, điểm đau nhức khác cốt mình tâm đó, lúc bị đào bới đi ra, tuyệt vọng, thương tâm, thống cảm liền ùn ùn kéo tới tràn ngập toàn thân Lý Thiên Hữu, trong tay nàng nắm chặt điện thoại đã bị đối phương cắt đứt, hàm răng cắn chặt đã chảy ra máu tới môi, lồng ngực rầu rĩ khó chịu, cái loại cảm giác này như là bị người đào đi một nửa trái tim. . .

Lâm Bắc Thần nhận thấy tâm tình biến hóa của Lý Thiên Hữu, cô vẫn theo Lý Thiên Hữu đi tới góc tường sau biệt thự, đứng cách không xa chỗ Lý Thiên Hữu, nhìn người kia quật cường ngay cả khóc cũng phải ỉn nhẫn, cùng với thân thể người nọ hơi run, trái tim cô cũng co rút đau đớn theo. . .

Thẳng đến khi thấy Lý Thiên Hữu hầu như là ngã ngồi ở tại trên mặt đất, Lâm Bắc Thần ổn ổn tâm tình, đi tới phía Lý Thiên Hữu. . .

“Thiên Hữu, làm sao vậy?” Cô ngồi xổm xuống, tay đỡ lên đầu Lý Thiên Hữu, ôn nhu hỏi.

Nghe thanh âm của Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu ngẩng đầu lên, nàng khịt khịt mũi, khẽ lắc đầu.

“Ngày mai em phải về bộ đội, ngày kia, ngày kia phải tham gia lễ truy điệu của Đại Chí.” Lý Thiên Hữu đưa tay nắm bàn tay có chút băng lãnh của Lâm Bắc Thần, kéo cô đứng lên, nàng nín môi giả vờ kiên cường nhìn Lâm Bắc Thần.

Lâm Bắc Thần dịu dàng nắm lại tay của Lý Thiên Hữu, tay kia đi tới khoe miệng Lý Thiên Hữu xoa xoa vết máu phía trên, cô nhìn con mắt ửng đỏ của Lý Thiên Hữu, cực kỳ đau lòng nói: “Muốn khóc thì khóc đi, xem, đều đem môi cắn nát, sao ngốc như vậy?”

Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần dịu dàng trước mắt, ánh mắt kia tràn đầy thần thiết cung chiều, khiến tâm tình khổ sở nàng mới vừa cường chế thoáng cái lại dâng lên, nàng đưa tay ôm lấy Lâm Bắc Thần, chôn đầu ở trên người Lâm Bắc Thần, uất ức gật đầu.

“Trò về đi, thân thể vừa tốt hơn một chút, giờ trời lạnh đừng để bị nhiễm lạnh.” Lâm Bắc Thần vỗ nhẹ vai Lý Thiên Hữu vài lần, nói xong, cô nắm tay Lý Thiên Hữu đi đến trong nhà.

Bởi vì một cú điện thoại của đội trưởng, cuối cùng hai người ăn cơm cũng không ngon, Lâm Bắc Thần nắm tay Lý Thiên Hữu trở lại phòng ngủ của cô, dỗ dành nàng một lúc, mới đứng dậy ra phòng ngủ đi tới thư phòng của gia gia ở lầu ba. . .

Lâm Bắc Thần có thể tưởng tượng đến một số chuyện mà gia gia muốn tìm cô đàm luận, lúc trước, sau khi gia gia biết quan hệ của hai người, lúc vẫn đáp ứng Lý Thiên Hữu ở lại bên người cô thì nói ra hai cái điều kiện: Thứ nhất, hai người đều phải theo ông quay về ở Lâm trạch, mà điều thứ hai chính là hai người không được ngủ trong một gian phòng. Đó cũng là nguyên nhân vì sao mấy ngày nay Lý Thiên Hữu luôn một mình ở tại khách phòng. Lâm Bắc Thần thở dài một tiếng ở trong lòng, muốn cho gia gia lớn tuổi như vậy tiếp thu cô cùng Lý Thiên Hữu, thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng. . .

Lâm Bắc Thần đi rồi, Lý Thiên Hữu ngồi yên tại trên giường, vừa nãy Lâm Bắc Thần ôn nhu ôm nàng dỗ dành một hồi lâu, hiện tại tâm tình của nàng cũng bình tĩnh xuống. Nàng nhớ tới ban nãy ánh mắt rõ ràng tức giận của Lâm gia gia, trong lòng nghĩ mãi không ra.

Lý Thiên Hữu đứng lên đi tới ban công, nàng đứng một hồi, trong lòng nôn nóng vô cùng. Lúc này nàng phi thường muốn biết Lâm Bắc Thần đi thư phòng, Lâm gia gia sẽ nói cái gì với chị ấy? Trực giác của nàng nói cho nàng, Lâm gia gia muốn nói nhất định là liên quan với nàng.

Lý Thiên Hữu suy nghĩ một hồi vẫn là quyết định đi làm rõ, nàng thoáng nhìn trái phải tình huống ngoài cửa sổ, dứt khoát xoay người đi đến dưới lầu, trong lòng nàng biết nghe trộm người khác nói chuyện là chuyện rất không đạo đức, thế nhưng nếu muốn làm rõ tình huống cũng chỉ có như vậy, là một quân nhân có năng lực đặc biệt mà nói, nàng chắc chắn không bị bất luận kẻ nào phát hiện, đơn giản cũng sẽ không đi suy nghĩ nhiều cái khác. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trời ạ, chương trước lưu bình dĩ nhiên có nhiều như vậy, lẽ nào dám đại đại thực sự thích H chương và tiết vậy sao?

Ta đã cho ta hoa mắt rồi. . .

Yêu chết các người, làm cho hoa hoa tới tái mãnh liệt chút đi. . .

Còn có, ta có thể hay không thừa dạ nói một câu, các người ai, có thể hay không ban thưởng ta thiên trường bình, chỉ nhìn người khác trông mà thêm a. .
. Lăn. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Hai người cùng nhau đối mặt . . .

Nghe trộm ở Lâm trạch, Lý Thiên Hữu cũng không phải lần đầu tiên. Lần đó Lâm Bắc Thần bị Lâm Thiên Hoa bắt cóc, Lý Thiên Hữu đã từng leo lên lầu ba nghe trộm một lần nội dung Lâm Chí Viễn nói chuyện cùng Lâm Thiên Hoa. Cho nên lúc này nàng càng có vẻ quen việc dễ làm, nhưng khác với lần trước chính là — hiện tại là ban ngày, mà nàng phải né tránh các loại thiết bị quân chế cường đại của Lâm trạch, khiến nàng có chút khó khăn tìm chỗ che người. . .

Lý Thiên Hữu chậm rãi bước đi thong thả đến bên sân tường phía nam, nàng tùy ý nhìn mọi nơi một chút, lập tức cúi người xuống cầm lấy một nắm tuyết trong tay, hai tay nắm vào nhau, một quả cầu tuyết chặt chẽ vững vàng liền hiện ra ở trong tay. Sau đó nàng hững hờ đi đến khúc quanh, đột nhiên phát lực, quả cầu tuyết liền nghiêm nghiêm thực thực dán ở trên máy camera theo dõi vị trí cao đối diện. Lý Thiên Hữu ma sát bàn tay ướt lạnh hai lần ở góc áo liền nhanh nhẹn bám khe tường leo lên lầu ba, nàng theo mép tường rộng không tới 1/3 mét dịch chuyển về phía trước vài bước, lết đến góc chết mà camera theo dõi không quét tới thì dừng lại, lúc này trong thư phòng gần đó vừa lúc truyền tới thanh âm trầm thấp của một người. .

“Thần Thần, cháu không dự định giải thích một chút với gia gia sao?”

Trong thư phòng truyền đến chính là thanh âm trầm thấp hữu lực của Lâm Chí Viễn, sau khi dứt tiếng, trong phòng liền không có thanh âm. Lý Thiên Hữu ổn định hô hấp, lẳng lặng chờ Lâm Bắc Thần nói chuyện, dường như trôi qua một quãng thời gian thật dài, thanh âm lãnh lạnh quen thuộc của Lâm Bắc Thần mới truyền ra.

“Cháu không có gì muốn giải thích, tất cả đều giống như gia gia suy nghĩ.”

“Cháu, cháu, cháu muốn tức chết gia gia sao?” Tiếng gầm tức giận run rẩy của Lâm Chí Viễn truyền ra, tiếng gầm qua đi, trong thư phòng ngoại trừ tiếng thờ dốc có chút thô của Lâm Chí Viễn, cũng không có bất luận thanh âm nào khác, lại lần nữa lâm vào trong trầm mặc. . .

Lý Thiên Hữu lỏng ra một tay, nàng dùng một tay bám tại trên tường, hoạt động ngón tay có chút đông lạnh cứng ngắc. Nghe xong đối thoại ngắn gọn của hai người trong thư phòng, nàng nhiều ít cũng có thể đoán được chút, như nàng nghĩ, Lâm Chí Viễn biết chuyện tình của hai người. Thế nhưng, nàng nghĩ không rõ Lâm Chí Viễn đến tột cùng làm thế nào biết quan hệ giữa nàng và Lâm Bắc Thần? ? ?

Giữa lúc Lý Thiên Hữu suy đoán, trong thư phòng thanh âm của Lâm Chí Viễn lại truyền ra, không hổ là đại gia trưởng Lâm gia, thời gian không lâu đã điều chỉnh tốt tâm tình rồi. . .

“Thần Thần, gia gia biết cháu bởi vì chuyện của Tử Long, khiến cháu thương tâm. Gia gia cũng thấy tiểu nha đầu đó rất tốt, còn nhiều lần đã cứu mạng cháu. Thế nhưng, hai người các cháu chung quy đều là nữ nhân, hai nữ nhân làm sao có thể cùng nhau đi tới? Cháu có biết loại hành vi này của các cháu là nghịch luân thường trái đạo lý không? ? Cháu sẽ không sợ người ngoài nhìn chế nhạo? ? ?”

Lâm Chí Viễn nói mấy câu này không có phập phồng, mà lời nói ra từ trong miệng ông, đều chữ chữ đập vào trong lòng Lý Thiên Hữu, lúc này tất cả đều cực kỳ minh bạch, đây là Lâm Bắc Thần đang một mình đối mặt người nhà cường liệt phản đối, mà nàng Lý Thiên Hữu không chỉ không cùng cô đứng chung một chỗ, ngược lại châm chọc lên lút trốn ở ngoài cửa sổ nghe trộm. . .

Bạn cũng sẽ thích

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ (Bộ 1) by vientucmo

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Lĩnh Thủ...

By vientucmo

52.1K 2.3K

Tác phẩm: Yêu Thương (Bộ 1)

Tác giả: Vô Nhân Lĩnh Thủ

Thể loại: GL, hiện đại, cảnh sát nằm vùng, ngược, HE.

Trạng thái: Editing

Nhân vật: Vương Lệ Ni (Viên Quỳnh) x Ngô Phong, cùng với sự hợp tác của dàn diễn viên phụ.

Nguồn QT: BachHopTT

*Q

[BH] [EDIT] Yêu nữ thủ trưởng by EvNguyen

[BH] [EDIT] Yêu nữ thủ trưởng

By EvNguyen

59.5K 3.4K

Nghiêm chỉnh viên chức cùng nữ thần thủ trưởng

Một nữ tử yêu nghiệt làm cách nào hòa tan đại băng sơn

2cp 2 phong cách.

Thể loại: bách hợp, hiện đại, 1x1, ông trời tác hợp cho nó ngọt văn

[EDIT][BH] Ái Tình (Quy Đồ) by ziney7612

[EDIT][BH] Ái Tình (Quy Đồ)

By ziney7612

36K 3.2K

Tên tác phẩm: Ái Tình (Quy Đồ)

Tác giả: Nhược Hoa Từ Thụ

Thể loại: Đô thị tình duyên, sủng, ngọt, giới giải trí, kiếp trước kiếp này, 1×1, HE

Dịch giả: QT

Editor: Lạc Thủy Vô Tâm

P/s: MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI EDIT...MÌNH CHỈ LÀ NGƯỜI POST THUI NHÉ...CHÚ Ý GIÙM MÌNH...CẢM ƠN

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên - Hiểu Bạo by daodinhluen

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên...

By daodinhluen

7.3K 467

Tên truyện: Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên

Tác giả: Hiểu Bạo

Thể loại: Bách hợp, huyết tộc, tương ái tương sát, HE

Tình trạng: Hoàn

Edit: MineIsMyLife,

Tốc độ: lết, đang làm bt lớn + cbi thi giữa kỳ ^^ các bạn thông cảm ha :“

Truyện post song song cùng với BGT

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit] by esleytran

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit]

By esleytran

10.4K 1K

Đây là một đoạn chuyện xưa bắt đầu từ khi một tiểu hồ ly vô cùng yêu nghiệt gặp được một nữ tử nữ nhân nam trang trong ngôi miếu đồ nát

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thử Triển Nhan, tớ là Thường Hoan Hi - Tà Tà Khán by TT31KK

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thử Triển Nhan, tớ...

By TT31KK

16.6K 769

Duyên phận a, nếu không có từ này, chắc có lẽ cậu vẫn là Thử Triển Nhan, và tôi vẫn sẽ

là Thường Hoan Hi.

Ở cạnh nhau a, chẳng phải đó là việc hai ta vẫn luôn làm từ khi cả hai vẫn còn là hai cô

nhóc sao?

Hiểu nhau a, chẳng phải chúng ta là những người hiểu đối phương nhiều hơn bất cứ

người nào sao?

Tình yêu a, chẳng phải tình yêu sẽ xuất phát từ những lúc ta không ngờ tới sao?

Vậy thì còn gì giữa chúng ta không chứng minh chúng ta là người yêu của nhau hả, di

của tôi?

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc by ShiroInu6

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh...

By Shirolnu6

43.9K 3.6K

Tác phẩm: Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc

Tên gốc: 六年等待----我们迎来了幸福

Tác giả: Cảm gian đích luật động (琴间的律动)

Editor: shirolnu980, M.C

Giới thiệu: Bộ này là thực văn, tác giả kể về câu chuyện của chính cô ấy, gặp được Yen và những người bạn vô cùng tuyệt vời. Tình yêu giữa họ thật sự rất rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến mình cảm thấy dường như không hề có một chút tỳ vết nào, họ yêu nhau bằng tất cả sự chân thành và tin tưởng, trao nhau cả trái tim mình. Tình tiết truyện nhẹ nhàng như một bản hòa tấu giữa tiếng đàn du dương trầm bổng của dương cầm và vĩ cầm. Vì là truyện có thực nên tất nhiên họ sẽ phải trải qua nhiều sóng gió để có thể gặp được bên bờ hạnh phúc cùng nhau, nhưng sẽ không có xô máu chó nào hắt vào mặt bạn nên cứ an tâm nhé hớ nhé!

Chú ý: Truyện này là cái hồ không đáy, tác giả vẫn còn viết tiếp về cuộc sống của 2 người, đã viết từ 2012-nay rồi, nghĩa là mình không thể edit hoàn được bộ này. Vậy nên đừng ai đợi hoàn nha, nhảy hồ thì nhảy luôn nha :v

“Thần Thần, nghe gia gia nói, để nàng đi thôi. Không nói cái khác, chỉ cần một cái xuất thân này, các cháu căn bản cũng không phải người cùng một con đường. Cháu đường đường là người nổi nghiệp Lâm thị của ông, là một người có thân phận có địa vị. Mà nàng thì sao? Chẳng qua chỉ là một người nghèo kiệt hủ lậu, một kẻ tham gia quân ngũ có thể có tiền đồ chỗ nào? Sau này lấy cái gì trải qua sinh hoạt với cháu?”

“Cháu không để ý, cháu thích chính là con người nàng, không có quan hệ với công việc nàng làm. Gia gia, ông cũng biết nàng đã cứu cháu rất nhiều lần, không có nàng, cháu gái ông sớm cũng đã chết. . . đoạn thời gian này cùng nàng ở một chỗ, cháu cảm thấy rất hạnh phúc, xin gia gia tác thành! ! !” Trong thư phòng truyền ra thanh âm không có chút gọn sóng của Lâm Bắc Thần. Ngoài cửa sổ, Lý Thiên Hữu hầu như đỏ viền mắt, lòng nàng đột nhiên rất đau, nàng tăng thêm chút lực tay, ngón tay phỉm trắng gắt gao bám khe tường, mới ổn thân thể không cho ngã xuống. . .

Trong thư phòng đột nhiên truyền đến vài tiếng “quang quang”, tiếp đó liền truyền ra thanh âm Lâm Chí Viễn tức giận đến hầu như thay đổi giọng.

“Cháu - đứa bé này tại sao cứ không nghe lời như thế? Mặc kệ cháu đồng ý hay không đồng ý, chỉ cần ta sống một ngày, thì tuyệt đối sẽ không cho hai nữ nhân các cháu cùng một chỗ. Gia gia nói cho cháu, gánh nặng nối dõi tông đường của Lâm gia hiện tại thì rơi vào trên một mình cháu, ta nghĩ cháu hẳn phải biết bản thân nên làm thế nào. . .”

Trong thư phòng ——

Lâm Chí Viễn nhìn Lâm Bắc Thần vẫn đứng vững trước mặt, trên mặt không một chút biểu tình, không khỏi đau đầu lên. Ông hiểu rất rõ cháu gái được ông nuôi lớn từ nhỏ này, ông vô lực ném gậy chống trong tay. Bởi vì tâm tình quá mức kích động, ông nỗ lực miệng lớn thở hỗn hển, đoạn thời gian này Lâm gia vẫn không ngừng xảy ra chuyện, mà mấy ngày trước Lâm Bắc Thần lại ly kỳ mất tích hơn nửa nước ngoài truyền đến tin Lâm Bắc Hạo qua đời, một luồng hỏa lên đầu khiến thân thể ông vốn là tuổi tác đã cao bắt đầu xuất hiện các loại cảm giác không khỏe. . .

Hóa ra, trước khi Lâm Bắc Thần còn chưa đi Lâm Giang, Lâm Trạch nhận được tin dữ nước ngoài truyền đến, trong một hồi xung đột giữa thế lực đen, năm ấy 25 tuổi Lâm Bắc Hạo bị đám mây đao không được chữa trị mà bỏ mình, đó là đàn ông duy nhất Lâm gia, người mà Lâm Chí Viễn không tiếc bất cứ giá nào mới bảo vệ được, cứ như vậy bởi vì tính cách phóng đảng ngang ngạnh của chính mình mà chết tha hương nước ngoài. Tiếp sau đó là Lâm Bắc Thần đột nhiên mất tích, hai chuyện tính gộp lại, làm cho Lâm Chí Viễn suy nghĩ nửa ngã xuống cùng đi theo cháu trai. . .

“Hạo Hạo không còn, mấy ngày hôm trước ở California, nó tham dự một hội hắc đạo xung đột bị người đâm chết. Nhị thúc cháu không chịu nổi nỗi đau mất con nên ra mặt giải quyết vấn đề cũng bị hình cảnh quốc tế bắt được, nó rất nhanh sẽ bị trục xuất về nước. Thần Thần, gia gia già rồi, không trải qua nỗi đau vật nữa. . . Đây là mệnh của hai cha con nó, ông cũng không dự định lại phí sức lực gì nữa, chính nó tạo nghiệt cũng phải chính nó đi trả. . . Thần Thần, gia gia không muốn bức cháu, gia gia cũng muốn cháu có thể hạnh phúc, thế nhưng cháu không thể vì hạnh phúc của bản thân, làm cho Lâm gia ta đoạn tử tuyệt tôn. . .” Lâm Chí Viễn uể oải tựa ở trên ghế, ông không hề tức giận nói xong một đoạn này, quay đầu đi chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ, trong đôi mắt sắc bén sâu sắc từng quần hiện ra lệ quang. . .

Lâm Bắc Thần cả kinh, “Không còn?” Người đệ đệ luôn luôn toàn thân đáng về lưu manh đã chết? Đầu Lâm Bắc Thần đột nhiên trống rỗng, tuy rằng Lâm Thiên Hoa hại ba ba cô sau đó lại tới hại cô, đối với một người mất hết nhân tính như vậy có thể có kết quả như thế lẽ ra cô nên cao hứng, thế nhưng, nhưng khi cô trông thấy khỏe mặt gia gia rơi lệ, trong lòng vẫn là khó chịu. Đột nhiên cô cảm thấy gia gia rất đáng thương, một lão nhân, cháu trai duy nhất đã chết. Mà hai người con của ông một người cũng sắp chết, người còn lại vĩnh viễn ngồi ở trên xe đẩy. Còn có cô, cháu gái duy nhất của gia gia, nếu như cô lại đi lên một con đường như vậy, như vậy Lâm gia của cô, thực sự sẽ không người nối nghiệp. . .

Trong thư phòng lần thứ hai lâm vào trầm mặc, Lý Thiên Hữu ngoài cửa sổ cũng sững sờ ở nơi đó. Nàng như là đột nhiên bị người gõ vào đầu một gậy, cả người hoàn toàn ngốc đi, trong lúc hoảng hốt nàng thiếu chút nữa không tóm chặt ngã xuống từ lầu ba. . .

Lúc này bầu trời lại bắt đầu mờ mịt bay lên hoa tuyết, Lý Thiên Hữu bị gió lạnh thổi vào áo, giật mình một cái trở lại hiện thực. Nàng ở trong lòng cười khổ một tiếng, lời nói của Lâm gia gia chính là rất rõ ràng, đây là ông dùng đời kế tiếp tới bức Lâm Bắc Thần rời khỏi mình. Mà một mục chỉ là một đứa nhỏ, Lý Thiên Hữu cho dù có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không làm nên chuyện gì. . . Tiếp tục nghe nữa còn có cái ý nghĩa gì? Nghĩ vậy Lý Thiên Hữu liền lặng lẽ lui trở lại, nàng bám theo vách tường lạnh lẽo trở về mặt đất. Đón gió tuyết, chân giẫm nát tuyết trên mặt đất phát sinh âm hưởng “lộp

bộp, lộp bộp”, mà lời nói của Lâm Chí Viễn một mực chiếu lại trong đầu Lý Thiên Hữu, làm cho nàng ngay cả chỗ trống tự hỏi cũng không có, “Tiền đồ?” “Nói đôi tông đường?” Khi tình yêu giữa hai người xuất hiện trở ngại của hiện thực, trận tuyến của Lý Thiên Hữu lại lần nữa rối loạn toàn bộ. Nàng thậm chí muốn nhảy ra ngoài từ sân tường cao cao của Lâm gia, chạy đi ra ngoài, cũng không muốn lại quay về nữa, như Lâm gia gia nói, một người đến cả làm binh cũng không nổi như nàng, lấy cái gì xứng với Lâm Bắc Thần? . . .

Lý Thiên Hữu như con gà trống thất bại run rẩy trở về khách phòng mấy ngày nay vẫn ở, trên tủ đầu giường đặt vật phẩm duy nhất thuộc về nàng — một bộ mê thai tác chiến phục. Lý Thiên Hữu giữ ra tác chiến phục, bằng phẳng mặc ở trên người mình, sau đó nàng liền nằm ngửa ở trên giường lớn, chờ Lâm Bắc Thần nói chuyện xong, chờ cô trở lại. Bản thân nàng quyết định, lần này mặc kệ Lâm Bắc Thần có đi cùng mình không, nàng cũng phải rời khỏi Lâm trạch, nàng cần thời gian và không gian tự mình hào hào suy nghĩ một chút. . .

Lâm Bắc Thần sợ thân thể gia gia chịu không nổi, không dám tiếp tục cứng đối cứng cùng lão gia từ cổ chấp. Cô thấy cảm xúc của gia gia quá kích động, mềm mại nói vài câu trấn an lão nhân một hồi mới rời khỏi thư phòng. . .

Xuống lầu hai, Lâm Bắc Thần vô cùng muốn thấy Lý Thiên Hữu, vừa nãy lời nói của gia gia tại bên tai, gia gia không có sai, mà bản thân cô cũng không có sai. Thế nhưng thực sự phải để Lâm gia không người nối nghiệp, e rằng cô sẽ hổ thẹn trong lòng cả đời. . . 1

Trở lại phòng mình, Lâm Bắc Thần không thấy Lý Thiên Hữu, trong lòng cô có chút khó chịu, mau chóng đi tới khách phòng Lý Thiên Hữu ở, đẩy ra cửa phòng, đã thấy Lý Thiên Hữu toàn thân quần áo chỉnh tề nằm ở trên giường chờ ra nhìn trần nhà. . .

Cô thả nhẹ bước chân đi tới trước giường, rất tự nhiên nằm ở bên người Lý Thiên Hữu, một tay ôm thân hình gầy gò rõ rệt của Lý Thiên Hữu, gối đầu lên cánh tay của nàng, cũng không nói chuyện. . .

“Lát nữa em đi thăm Thiên Kiều, ngày mai phải về bộ đội, buổi tối sẽ không trở lại đây. . .” Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần tiến đến, nàng nghiêng người ôm thân thể Lâm Bắc Thần, ngữ khí bình tĩnh nói.

“Ừ, chị đi cùng em.”

Lý Thiên Hữu cảm thấy có chút yêu thương đối với Lâm Bắc Thần thân cận như vậy, Lâm Bắc Thần căn bản không phải cái loại phụ nữ chim nhỏ nép vào người, luôn luôn lấy cao ngạo tự xưng như cô hiếm thấy biểu hiện ra yếu thế. Lúc này cô lại chủ động vùi tì trong lòng mình, bộ dạng rầu rĩ không vui đó, thực sự làm cho Lý Thiên Hữu cảm thấy đau lòng. Tay nàng mềm nhẹ vuốt tóc dài nhu thuận của Lâm Bắc Thần, muốn dùng động tác dịu dàng truyền ra quan tâm của nàng. . .

Hai người dựa vào nhau lẳng lặng nằm một hồi, Lý Thiên Hữu thu hồi cánh tay ngồi dậy từ trên giường, nàng quay đầu nhìn Lâm Bắc Thần vẫn như trước nằm ở trên giường, như là làm một cái quyết định rất lớn, ngữ khí nghiêm túc nói rằng: “Bắc Thần, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều để hai người chúng ta cùng nhau đối mặt đi...”

Lâm Bắc Thần nhìn bộ dạng nghiêm túc của Lý Thiên Hữu, khẽ gật đầu, cô biết trong lòng đứa bé nhỏ hơn cô vài tuổi này vẫn rất yêu cô. Người mà Lâm Bắc Thần cô coi trọng cũng nhất định là một người đáng giá để cô yêu, dưới tình huống cô không có bất luận biểu tình gì, Lý Thiên Hữu sẽ nhìn ra cô không vui, mà nguyên nhân cô không nói nàng cũng chưa bao giờ hỏi nhiều, cứ như vậy dùng một câu “Hai người cùng nhau đối mặt.” Tối thuyết minh lòng của nàng, nói hứa hẹn của nàng..

Lâm Bắc Thần trở về phòng thay quần áo bỏ trang, Lý Thiên Hữu ngồi ở trên sofa dưới lầu chờ cô. Trong lúc này Lâm Chí Viễn vẫn không có lại xuất hiện, ban đầu Lý Thiên Hữu muốn đi tìm Lâm gia gia nói chuyện, nàng suy nghĩ rất lâu vẫn là cảm thấy thời cơ chưa tới, hiện tại điều kiện của nàng quá xấu, nàng ngoại trừ chỉ có trái tim yêu Lâm Bắc Thần đến chết không đổi, cũng lại tìm không ra nửa điểm có thể thuyết phục Lâm gia gia đồng ý hai người cùng một chỗ. . .

Lý Thiên Hữu lái xe của Lâm Bắc Thần, dần dần lái ra khỏi phạm vi Lâm trạch. Trái tim nàng mới rốt cục thực sự hạ xuống, mấy ngày nay tại Lâm trạch, bầu không khí kỳ quái đó gần như ép nàng không thở nổi. . .

Lý Thiên Hữu chăm chú lái xe lúc này mặc một thân mê thai tác chiến phục, trên đầu đội một cái mũ lưỡi trai bằng bông mùa đông, bên ngoài tác chiến phục bao phủ một bộ quần áo lông hơi dài cùng màu với Lâm Bắc Thần. Mấy ngày nay ở Lâm trạch tu dưỡng, Lâm Bắc Thần gọi tới nhà tạo mẫu tóc của cô, một lần nữa tu bổ lại cái đầu “kiểu chó gặm” của Lý Thiên Hữu, bởi vì vốn là tóc không dài, còn thiếu rất nhiều thịt, nhà tạo mẫu tóc chỉ có cắt cho nàng một đầu hình cầu rất ngắn, điều này làm cho Lý Thiên Hữu vốn là thanh tú càng tăng thêm một chút cảm giác soái khí. . .

Xe vẫn lái về phía trường học của Lý Thiên Kiều, giữa đường bởi vì Lâm Bắc Thần nhận được một cú điện thoại mà phải thay đổi tuyến đường. Không có biện pháp, Lý Thiên Hữu chỉ có trước tiên đưa Lâm Bắc Thần về công ty đi làm, mà một mình nàng lái xe của Lâm Bắc Thần đi gặp em gái. Mùa đông đường phố rất tiêu điều, Lý Thiên Hữu tắt gió ấm trong xe, hạ xuống chút cửa sổ xe để gió lạnh từng chút từng chút tràn vào bên trong xe, hiện tại nàng cần tỉnh táo lại, trước mắt có quá nhiều sự tình chờ nàng đi giải quyết, mà tương lai thì còn có quá nhiều trắc trở cần nàng đi đối mặt..

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tối hôm qua không canh, hiện tại bỏ thượng. . .

Chết tiệt viết lại đến muộn, đám đại đại, ta hoa hoa đây. . .

Đại gia tiết đoạn ngộ vui sướng. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Chị chờ em . . .

Phòng ngủ Lý thiên Kiều——

Lý Thiên Hữu ngồi ở trên ghế trước bàn máy vi tính, ngẩng đầu nhìn em gái còn đang nức nở trước mặt, lộ ra hơi bó tay hết cách. Bắt đầu từ giờ khắc đó, đứa nhỏ này nhìn thấy Lý Thiên Hữu thì một mực khóc, mặc cho Lý Thiên Hữu hết sức nói lời xin lỗi thế nào, dỗ dành thế nào, vẫn không lên tiếng, chỉ là một mực yên lặng chảy nước mắt. . .

“Em khóc nữa, chị có thể đi. Ngày mai chị trở về bộ đội, em luôn luôn khóc như vậy, chị muốn nói với em chút lời cũng không được.” Lý Thiên Hữu bị em gái làm cho thực sự hết cách, nàng cố ý xụ mặt nói với Lý Thiên Kiều.

Lý Thiên Kiều nghe chị gái nói ngày mai trở về bộ đội, cái đầu vẫn luôn cúi thấp mới chịu ngẩng lên, vẻ mặt ủy khuất nhìn chị gái, vón nước mắt đã bị ngừng, lại như tuyến hạt châu đứt đoạn lộp bộp rơi xuống.

Thấy Lý Thiên Kiều khóc lê hoa đái vũ, Lý Thiên Hữu thực luống cuống, ngoại trừ năm năm nàng nhập ngũ, nàng hầu như là nhìn em gái lớn lên. Em gái vừa khóc như vậy làm cho nàng lại nghĩ tới năm đó cha mẹ mất, Lý Thiên Kiều cũng là âm thầm khóc liên tục như thế này, sau đó còn sinh một con bệnh nặng, Lý Thiên Hữu không ngày không đêm chăm sóc nầy ngày mới coi như tốt lên. . .

Lý Thiên Hữu ôn nhu kéo qua em gái ôm em ngồi ở trong lòng mình, giờ tay lau đi nước mắt trên mặt em, ôn nhu nói rằng: “Được rồi, được rồi, ngoan, đừng khóc, không phải chị đều đã khỏe mạnh trở về sao? Chờ qua đoạn thời gian ngắn nữa, chị liền xuất ngũ, sau khi trở về mỗi ngày chị ở cùng em, không để cho em lo lắng nữa. Có được hay không?”

Lý Thiên Kiều vừa nghe hai chữ xuất ngũ, em lung tung lau nước mắt trên mặt, hất lên khuôn mặt xinh đẹp trùng đôi mắt thật to mang theo khóc nức nở hỏi: “Có thật không? Chị, chị thực sự muốn xuất ngũ sao?”

“Đương nhiên là thật, chị lúc nào đã lừa gạt em. Không tốn thời gian dài liền ra khỏi, đến lúc đó chị ở thành phố A mua một căn nhà, em liền theo chị về nhà ở.” Nói đến đây, Lý Thiên Hữu liếc nhìn bốn phía xung quanh, lập tức trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc. Nàng giật mình phát hiện, trong ký túc xá chừng hơn 20 mét vuông này chỉ bày hai cái giường học sinh, mà dưới giường là một bàn máy vi tính, máy vi tính trên bàn rõ ràng là hai cái máy vi tính để bàn mới tinh. Lý Thiên Hữu nghi hoặc nhìn về phía Lý Thiên Kiều trong phòng, vừa nãy chỉ lo dỗ dành em gái, nàng thật đúng là không lưu ý hoàn cảnh trong phòng. Nàng nhớ tới lần trước em gái rõ ràng là trọ một gian ký túc xá phổ thông tám người, nhưng gian ký túc xá này ngay cả ban công buồng vệ sinh đều phân phối đầy đủ hết, Lý Thiên Hữu không khỏi nghi hoặc, bây giờ học sinh cao trung điều kiện đã tốt như vậy sao?

Lý Thiên Kiều nhìn ánh mắt chị gái liền biết chị đang suy nghĩ cái gì, không đợi Lý Thiên Hữu hỏi, em đã ngoan ngoãn rõ ràng mười mười đem chuyện Lâm Bắc Thần đã tới trường học nói cho cho Lý Thiên Hữu. . .

“Nói như vậy, những thứ này đều là Bắc Thần tỷ tỷ của em giúp em lo liệu?” Lý Thiên Hữu có chút giật mình hỏi, nàng cho tới bây giờ không có nghe Lâm Bắc Thần nhắc tới qua.

Bạn cũng sẽ thích

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Linh Thủ (Bộ 1) by vientucmo

[BH] [Editing] Yêu Thương - Vô Nhân Linh Thủ...

By vientucmo

52.1K 2.3K

Tác phẩm: Yêu Thương (Bộ 1)

Tác giả: Vô Nhân Linh Thủ

Thể loại: GL, hiện đại, cảnh sát nằm vùng, ngược, HE.

Trạng thái: Editing

Nhân vật: Vương Lị Ni (Viên Quỳnh) x Ngô Phong, cùng với sự hợp tác của dàn diễn viên phụ.

Nguồn QT: BachHopTT

*O

[BH TT- EDIT] [HĐ] Yêu nữ thủ trưởng by EvNguyen

[BH TT- EDIT] [HD] Yêu nữ thủ trường

By EvNguyen

59.5K 3.4K

Nghiêm chỉnh viên chức cùng nữ thần thủ trường

Một nữ tử yêu nghiệt làm cách nào hòa tan đại băng sơn

2cp 2 phong cách.

Thể loại: bách hợp, hiện đại, 1x1, ông trời tác hợp cho nó ngọt văn

[EDIT][BH TT] Ái Tình (Quy Đồ) by ziney7612

[EDIT][BH TT] Ái Tình (Quy Đồ)

By ziney7612

36K 3.2K

Tên tác phẩm: Ái Tình (Quy Đồ)

Tác giả: Nhược Hoa Từ Thụ

Thể loại: Đô thị tình duyên, sủng, ngọt, giới giải trí, kiếp trước kiếp này, 1x1, HE

Dịch giả: QT

Editor: Lạc Thủy Vô Tâm

P/s: MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI EDIT...MÌNH CHỈ LÀ NGƯỜI POST THUI NHÉ....CHÚ Ý GIÙM MÌNH...CẢM ƠN

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên - Hiểu Bạo by daodinhluen

[BH TT][EDIT] Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên...

By daodinhluen

7.3K 467

Tên truyện: Cầu Sinh Chi Lộ Dị Huyết Duyên

Tác giả: Hiểu Bạo

Thể loại: Bách hợp, huyết tộc, tương ái tương sát, HE

Tình trạng: Hoàn

Edit: MineIsMyLife,

Tốc độ: lết, đang làm bt lớn + cbi thi giữa kỳ ^^ các bạn thông cảm ha :“

Truyện post song song cùng với BGT

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit] by esleytran

[Bách Hợp] My Khuynh Thiên Hạ[Edit]

By esleytran

10.4K 1K

Đây là một đoạn chuyện xưa bắt đầu từ khi một tiểu hồ ly vô cùng yêu nghiệt gặp được một nữ tử nữ phần nam trang trong ngôi miếu đồ nát

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ là Thường Hoan Hi - Tà Tà Khán by TT31KK

[BH TT-Edit] [Hoàn] Cậu là Thư Triển Nhan, tớ...

By TT31KK

16.6K 769

Duyên phận a, nếu không có từ này, chắc có lẽ cậu vẫn là Thư Triển Nhan, và tôi vẫn sẽ là Thường Hoan Hi.

Ở cạnh nhau a, chẳng phải đó là việc hai ta vẫn luôn làm từ khi cả hai vẫn còn là hai cô nhóc sao?

Hiểu nhau a, chẳng phải chúng ta là những người hiểu đối phương nhiều hơn bất cứ người nào sao?

Tình yêu a, chẳng phải tình yêu sẽ xuất phát từ những lúc ta không ngờ tới sao?

Vậy thì còn gì giữa chúng ta không chứng minh chúng ta là người yêu của nhau hả, di của tôi?

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc by ShiroInu6

[BH - edit] Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh...

By ShiroInu6

43.9K 3.6K

Tác phẩm: Sáu năm chờ đợi, chúng ta nghênh đón hạnh phúc

Tên gốc: 六年的等待----我们迎来了幸福

Tác giả: Cầm gian đích luật động (琴间的律动)

Editor: shiroinu980, M.C

Giới thiệu: Bộ này là thực văn, tác giả kể về câu chuyện của chính cô ấy, gặp được Yen và những người bạn vô cùng tuyệt vời. Tình yêu giữa họ thật sự rất rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến mình cảm thấy dường như không hề có một chút tỳ vết nào, họ yêu nhau bằng tất cả sự chân thành và tin tưởng, trao nhau cả trái tim mình. Tình tiết truyện nhẹ nhàng như một bản hòa tấu giữa tiếng đàn du dương trầm bổng của dương cầm và vĩ cầm. Vì là truyện có thực nên tất nhiên họ sẽ phải trải qua nhiều sóng gió để có thể cập được bến bờ hạnh phúc cùng nhau, nhưng sẽ không có xô máu chó nào hắt vào mặt bạn nên cứ an tâm nhảy hố nhé!

Chú ý: Truyện này là cái hố không đáy, tác giả vẫn còn viết tiếp về cuộc sống của 2 người, đã viết từ 2012-nay rồi, nghĩa là mình không thể edit hoàn được bộ này. Vậy nên đừng ai đợi hoàn nha, nhảy hố thì nhảy luôn nha :v

“Đạ, còn có cái này.” Lý Thiên Kiều vừa nói chuyện, từ trong hộp nhỏ góc bàn máy vi tính lấy ra một bộ điện thoại di động màu phấn hồng đưa tới trước mặt Lý Thiên Hữu. “Còn có, hình như học phí cũng đã bị Bắc Thần tỳ tỳ nộp, thế nhưng em cũng không xác định. Từ sau khi Bắc Thần tỳ tỳ tới trường học chúng em, em vẫn chưa từng nộp tiền lần nào, thời điểm những đồng học khác nộp chi phí, giáo viên chủ nhiệm lớp chỉ là nói cho em biết, về sau em cũng không cần nộp bất kể cái chi phí nào.” Nói xong, Lý Thiên Kiều không khỏi nhũn mảy, em bịu môi với Lý Thiên Hữu, khó hiểu hỏi: “Chị, chị nói Bắc Thần tỳ tỳ vì sao sẽ tốt với chúng ta như vậy?”

“Cái này. . .” Lý Thiên Hữu nghe xong em gái nói trong lòng tràn đầy tất cả đều là cảm động, nàng không nghĩ tới Lâm Bắc Thần luôn luôn công tác bề bộn sẽ làm việc cẩn thận tỉ mỉ như vậy, sau khi nàng rời khỏi dĩ nhiên chiếu cố em gái tốt như vậy. Mà ngoại trừ cảm động ra Lý Thiên Hữu lại nhớ tới lời nói lúc buổi trưa của Lâm gia gia, trong lòng nàng lại tràn đầy tự ti, thân phận của hai người thật là quá cách xa, những chuyện này nếu như để Lâm gia gia biết, không biết lại muốn nghĩ như thế nào. Tâm tình của Lý Thiên Hữu thoáng cái trở nên suy sụp, cảm tình là cân bình đẳng, thế nhưng Lâm Bắc Thần điều kiện ưu việt đến mức nàng cũng không thể tương xứng, điều này làm cho lòng tự tin tăng thêm một bậc của nàng bỗng chốc liền mất đi hơn nửa. . .

“Em ngoan ngoãn học bài, Bắc Thần tỳ tỳ của em có quan hệ tốt với chị, việc này chị sẽ đi giải quyết, em không cần quan tâm. Chờ sau này em có tiền đồ phải nhớ đến báo đáp Bắc Thần tỳ tỳ của em thật tốt, biết không?”

“Dạ, em biết rồi, sau này hai người chúng ta đều phải đối tốt với Bắc Thần tỷ tỷ.”

“Vậy thì ngoan, em học tập thật tốt, mau mau trưởng thành, chờ em tốt nghiệp cao trung, đủ 18 tuổi, có vài lời chị liền có thể nói với em.” Lý Thiên Hữu ở trong lòng thở dài, nằng giả vờ vui vẻ điểm mũi em một cái, nói tiếp: “Nhanh đi tẩy rửa mặt, thay đổi quần áo, chúng ta đi ra ngoài ăn.”

Lý Thiên Kiều cũng chỉ là một cô bé hơn mười mấy tuổi, vừa nghe chị gái nói muốn dẫn em đi ra ngoài, mặt còn tràn đầy rầu rĩ lập tức biến thành tươi cười rạng rỡ. Đọc theo đường đi ngồi Mercedes của Lâm Bắc Thần, tiểu nha đầu mím môi cười liên tục. Nhìn em gái vui vẻ như vậy, tâm tình của Lý Thiên Hữu cũng tốt lên, trong lòng nàng không khỏi ước mơ cuộc sống sau khi xuất ngũ, cái gọi là lợi và hại cùng tồn tại, mặc dù phải rời khỏi quân doanh nàng yêu quý, thế nhưng nàng có hai người nữ nhân yêu quý như vậy làm bạn bên người, tháng ngày trôi qua cũng sẽ không quá khó khăn. . .

Lý Thiên Hữu mang theo em gái đi tới Lâm thị, gặp qua Lý Thiên Hữu vẫn khoảng một tháng không rời làm bảo tiêu cho tổng tài Lâm thị, tập đoàn Lâm thị từ trên xuống dưới hầu như tất cả mọi người biết nàng. Lý Thiên Hữu một đường gật đầu mím cười đi tới văn phòng tổng tài, liền được Vương Kỳ dẫn vào trong văn phòng của Lâm Bắc Thần, ngồi ở trên sofa đối diện Lâm Bắc Thần lúc này đang ở phòng họp. . .

“Cái kia, lúc nào Lâm tổng có thể mở xong hội?” Lý Thiên Hữu thấy Vương Kỳ muốn rót nước giúp mình, nàng nhanh chóng đứng dậy cầm lấy chén nước trước cô một bước. Nàng suy nghĩ nửa ngày cũng không biết nên xưng hô Vương Kỳ thế nào, thân phận của cô ấy quá phức tạp — thư ký Lâm Bắc Thần kiêm bạn gái của đội trưởng. Trong đầu Lý Thiên Hữu không đồng ý mấy cái xưng hô vô căn cứ, chỉ có thể nhắm mắt úp úp mở mở hỏi.

Vương Kỳ nhìn bộ dáng có chút xấu hổ của Lý Thiên Hữu, cô mím cười cầm lấy chén nước trong tay Lý Thiên Hữu đi tới trước máy nước uống thành thực nhận chén nước ấm, trở lại trước mặt Lý Thiên Hữu nói rằng: “Hắn là còn có một hội, buổi sáng hôm nay có một hội nghị rất quan trọng Lâm tổng không có dự họp, hội nghị này đang bỏ sung, hắn là không nhanh như vậy.” Vương Kỳ đưa chén nước trả lại cho Lý Thiên Hữu, từ đầu đến cuối trên mặt mang theo nụ cười nhân nhật, khiêm tốn có lẽ một bộ dáng đáp máy móc hoá.

Lý Thiên Hữu cảm tạ cười với cô, nàng nhìn thời gian một chút, ngẩng đầu nói rằng: “Nếu không, chúng tôi về trước đi, Lâm tổng của các cô mở xong hội nghị phiền phức cô nói cùng chị ấy một chút.” Vừa nói chuyện, Lý Thiên Hữu đi đến trước bàn làm việc của Lâm Bắc Thần, nàng ở dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Vương Kỳ cầm lấy túi tùy thân của Lâm Bắc Thần, thành thực lấy ra một chuỗi chìa khóa, thả lại túi, đi trở về trước sofa kéo em gái, tiếp đó liền đứng tại trước mặt Vương Kỳ.

“Phiền phức cô nói với Lâm tổng một chút, tôi cùng Thiên Kiều về trước đây.” Nói xong nàng giờ lên cái chìa khóa trong tay quơ quơ, “Cái này tôi cầm đi, bảo chị ấy mở xong hội nghị thì gọi một cú điện thoại cho tôi.”

“Ồ, được.” Vương Kỳ máy móc gật đầu, cô thấy Lý Thiên Hữu đi đến cửa phòng, mau chóng dẫn ở phía trước mở cửa, một đường đưa đến thang máy. Thẳng đến khi hai người lên thang máy, Vương Kỳ mới hồi phục tinh thần lại, xem ra Trần Thần thực sự không có nói mò, cô linh tâm thương này đúng là ở một chỗ với tổng tài băng sơn của các cô. . . .

Lý Thiên Hữu dẫn theo em gái đi tới thị trường nông mậu ngoài mấy con phố, hai chị em chọn lựa tìm mua chút nguyên liệu nấu ăn cần cho bữa cơm, thuận tiện mua chút hoa quả theo mùa, dọc đường hai chị em nói nói cười cười trở lại tiểu biệt thự của Lâm Bắc Thần. Vào nhà, Lý Thiên Hữu nhìn quanh bốn phía, cảm giác hạnh phúc trong lòng tự nhiên mà sinh, mỗi lần đi tới căn nhà này, Lý Thiên Hữu đều có cảm giác như vậy, nàng thích ở đây, bởi vì nơi này có mùi vị nhà, hơn nữa là nhà thuộc về nàng và Lâm Bắc Thần. . .

Lý Thiên Hữu nhận được Lâm Bắc Thần điện thoại đã là buổi tối 6 giờ, nàng cúp điện thoại liền bắt đầu xào rau, trước khi Lâm Bắc Thần vào cửa, cả một bàn đầy đủ món ăn đã bày tại trên bàn. . . .

Sau bữa cơm, Lâm Bắc Thần theo thói quen ôm laptop ngồi ở trên sofa phòng khách làm công việc ban ngày chưa xong, hai chị em Lý Thiên Hữu tựa ở sofa xem TV. Sắp đến chín giờ, Lâm Bắc Thần về mặt chuyên chú như trước không có ý muốn dừng lại, Lý Thiên Kiều nhìn Lâm Bắc Thần chăm chú làm việc, thanh âm của em nhỏ nhỏ nói với Lý Thiên Hữu ngồi bên người: “Chị, đêm nay chúng ta trọ ở đâu? Em buồn ngủ rồi. . .” Đứa bé này kỳ thực qua 8 giờ thì buồn ngủ, thế nhưng em tựa hồ là bởi vì thay đổi hoàn cảnh có chút câu nệ, cũng có chút sợ Lâm Bắc Thần, cho nên vẫn cố chấp lên tinh thần không nói gì. . .

Lý Thiên Hữu nghiêng đầu nhìn em gái, mới nhớ tới bây giờ đã chín giờ, mà ngày mai Thiên Kiều còn phải đến trường.

“Thiên Kiều, buồn ngủ?” Không đợi Lý Thiên Hữu nói, Lâm Bắc Thần ngẩng đầu từ trong máy vi tính, thanh âm lạnh lạnh cũng vang lên. Cô thấy Lý Thiên Kiều nhu thuận gật đầu, khép lại máy vi tính đi tới trước mặt Lý Thiên Kiều, vươn tay nói rằng: “Đi thôi, Bắc Thần tỷ tỷ dẫn em quay về phòng của em.”

Lý Thiên Kiều ngại ngần theo Lâm Bắc Thần lên lầu, theo cô vào phòng ngủ, chỉ thấy Lâm Bắc Thần đi tới trước tủ quần áo, kéo cửa lấy ra một bộ áo ngủ đưa tới trước mặt em, ôn nhu nói rằng: “Đi tắm rửa, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lý Thiên Kiều thoáng nhìn Lý Thiên Hữu đứng ở cửa phòng không có vào, em há mồm gọi một tiếng: “Chị. . .”

“Thế nào, ngủ một mình sợ?” Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Hữu mím cười đi đến, giọng điệu cô hơi đùa bỡn hỏi Lý Thiên Kiều.

Lý Thiên Kiều lắc đầu, chăm chú nhìn Lâm Bắc Thần. “Chị của em cùng ngủ với em, em không sợ.” Tiểu hài tử rõ ràng bị khí tràng của Lâm Bắc Thần áp có chút sợ, em vừa nói chuyện liền đi kéo tay Lý Thiên Hữu.

Lâm Bắc Thần nhìn tình cảnh trước mắt, cô cố ý khiêu mi về phía Lý Thiên Hữu, đưa tay xoa xoa tóc Lý Thiên Kiều, nói tiếng ngủ ngon liền đi ra phòng xuống lầu. . .

Lý Thiên Hữu nhìn bóng lưng cao ngạo lạnh lạnh kia, trong lòng một trận bất đắc dĩ, nàng cười khổ, liền kéo em gái để em đi tắm . . .

Đêm nay Lý Thiên Hữu tự nhiên là ngủ chung với Lâm Bắc Thần, hai người đều bởi vì tối hôm qua vận động quá mức, ôm nhau tại trên giường không lâu sau liền đã ngủ. Bầu trời trắng tròn rất là sáng sủa, ánh trăng xuyên thấu qua khe nhỏ rèm cửa sổ len lén rơi vào trong phòng, ánh sáng nhàn nhạt bao phủ ở trên thân người ngủ yên trên giường, cực kỳ giống ánh mắt lão thiên gia chúc phúc, đó là đang không tiếng động an ủi đôi người lắm tai nhiều họa này. .

Ngày hôm sau——

Hai người Lý Thiên Hữu sớm đã rời giường, Lâm Bắc Thần cầm quần trang treo ở trên móc áo của Lý Thiên Hữu, nhìn nàng quần áo chỉnh tề, không muốn trong mắt chột lóe mà qua, Lý Thiên Hữu đang chỉnh lý quần áo nàng cởi ra, cũng không có thấy nét mặt của Lâm Bắc Thần. Tay nàng vuốt quần áo dừng lại, đột nhiên nhớ tới thời gian giam giữ ở bộ đội mình mượn Tiết Dao Dao hai vạn khối tiền, đến bây giờ còn chưa trả lại. Nàng vội vàng đi lục trong túi tác chiến phục trước ngực, từ bên trong móc ra một xấp tiền đưa cho Lâm Bắc Thần, dặn cô thay mình trả lại cho Tiết Dao Dao, Lâm Bắc Thần rõ ràng sửng sốt, đợi sau khi Lý Thiên Hữu đơn giản nói rõ tình huống, suy nghĩ một chút liền tiếp nhận tiền, tiện tay đặt ở trên tủ đầu giường. Cô nhìn Lý Thiên Hữu ra khỏi phòng, đi gọi em gái rời giường, liền cũng theo ra gian phòng, đi xuống nhà bếp chuẩn bị bữa sáng cho mấy người.

Ăn xong bữa sáng, hai người đưa Lý Thiên Kiều về trường học, Lý Thiên Hữu liền vội vã bước trên chuyến tàu về quay về bộ đội, trước khi chia tay, một câu nói nhàn nhạt của Lâm Bắc Thần “Chị chờ em!” thật lâu nhiều tại bên tai Lý Thiên Hữu, cho tới hôm nay Lâm Bắc Thần cũng không có nói một câu bảo nàng xuất ngũ, nàng biết Lâm Bắc Thần là đang cho nàng tự mình lựa chọn quyền lợi, là không muốn chi phối tư tưởng của nàng. Có người yêu ở phía sau như vậy, mặc dù con đường phía trước tràn ngập gian nan hiểm trở, Lý Thiên Hữu cũng là lòng tin mười phần. Nàng không hề thấp thỏm bất an như những ngày đó, trong bộ đội quyết định cái gì nàng tận lực đỡ lấy. Kỳ thực ngầm nghĩ cũng không có gì đáng lo lắng, tuy rằng lúc trước nàng có ý giết chết tù binh, thế nhưng sau đó nàng cũng là mạo hiểm tính mạng thu được lượng lớn súng đạn vũ khí buôn lậu, cứu vãn tài sản quốc gia an toàn. Mặc dù là ở quân đội kỷ luật nghiêm minh nàng cũng có thể lấy công chuộc tội, chỉ cần không để nàng lên tòa án quân sự liền xem như là để nàng xuất ngũ, bây giờ nàng cũng điều tiết tâm tình được rồi, chuẩn bị tâm lý kỹ càng. .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày hôm nay nhìn chương trước, ta mới phát hiện hơn phân nửa đêm canh văn thực sự rất không thích hợp, thật nhiều lỗi chính tả không nói, ta dĩ nhiên đem tên người đều viết sai rồi. Ô ô. . . Các người cũng không nhắc nhở ta. . .

Không thời gian mã tự thần mã ghét nhất . . .

Về thượng chương dám đại đại nói hài tử vấn đề, hiện tại khoa học là rất phát đạt, thế nhưng, Lâm lão đầu bám vào vấn đề này không tha rõ ràng là đang khó dễ Bắc Thần, muốn cho cô buông tha cùng Thiên Hữu một chỗ, hần cái này cũ kỹ sĩ diện lão đầu thế nào sẽ đơn giản tiếp thu luôn luôn có khả năng tôn nữ tìm một nữ nhân làm người yêu đây. . .

Còn có Bắc Thần, phỏng chừng ta đều chưa từng có nghĩ tới phải cùng Thiên Hữu có một bản thân hài tử, một là cô vốn không thích tiểu hài tử, đệ nhị, cô cũng không cho rằng thân là bộ đội đặc chủng Lý Thiên Hữu sẽ chịu cho nàng sinh hài tử, cho nên các loại quần quýt mới gặp phải. . .

Vòng nửa ngày, cũng không biết ta giải thích mình bạch không có, quá buồn ngủ, đầu rõ ràng theo không kịp . . .

Cuối cùng, cảm tạ quảng lỗi thật to, phi thường cảm tạ! Ta đi ngủ. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Lót đường . . .

Sau khi tiễn Lý Thiên Hữu, Lâm Bắc Thần trực tiếp trở về tiểu biệt thự, không lâu sau, bên ngoài liền vang lên tiếng động cơ xé gió của Lamborghini, Lâm Bắc Thần dựa vào trên sofa nhướng mày, Tiết Dao Dao này lại thay đổi xe, tuy rằng Lâm Bắc Thần không thích chơi xe, nhưng cô vẫn là có thể nghe ra được đây rõ ràng là Lamborghini phát ra tiếng nổ vang rền kiêu căng. .

Theo xe bị tắt máy, tiếng gào cổ gắng căng cổ họng của Tiết Dao Dao liền truyền vào trong phòng, Lâm Bắc Thần thật muốn giả bộ cái gì cũng không nghe thấy, mỗi lần Tiết Dao Dao tới nơi này của cô đều làm ra động tĩnh lớn như thế, cũng còn tốt nhà hàng xóm đều ở khá xa, bằng không còn không bị người ta trách cứ quấy nhiễu người dân sao? ? Lâm Bắc Thần vừa ở trong lòng nói thầm vừa đứng dậy đi mở cửa, để nữ nhân này có thể lập tức yên tĩnh lại. .

Cửa nhà mở, Tiết Dao Dao mặc một bộ áo khoác ngoài lông chồn vizon liền chột hiện tiến đến, trang phục ngày hôm nay của nàng có vẻ có chút thành thực, vừa nhìn thì có chút cảm giác quý phu nhân. Lâm Bắc Thần mở cửa phòng liền nghiêng người đứng qua một bên, chỉ thấy Tiết Dao Dao trước mắt ném xuống túi xách, trong miệng vừa la hét lạnh, vừa xoay người lại cởi giày trên chân. Lâm Bắc Thần nhìn lại phía sau nàng, còn có một nữ nhân đứng ở kia, toàn thân trang phục mùa đông màu đen, dáng người cao gầy, mái tóc thanh tú ngắn mà phù hợp với một gương mặt góc cạnh rõ ràng. Lâm Bắc Thần biết người này, một người bạn gái duy nhất sau nhiều năm như vậy mà sống chung với Tiết Dao Dao vượt qua 3 tháng nhưng không có chia tay—người được Tiết Dao Dao gọi là Tiểu Phi. Lâm Bắc Thần liếc nhìn người đang nỗ lực kéo giày, ngẩng đầu đối diện con mắt của Tiểu Phi, hai nữ nhân n

nụ cười bất đắc dĩ giống nhau, Lâm Bắc Thần liền xoay người đi tới sở pha. . .

“Này. .” Lâm Bắc Thần liếc nhìn Tiết Dao Dao, móc ra từ trong túi hai xấp tiền, tiện tay đặt trên bàn trà.

“Làm cái gì vậy?” Tiết Dao Dao nghi hoặc liếc nhìn Tiểu Phi, quay mặt hỏi Lâm Bắc Thần, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không phải gọi nàng nói chuyện sao, cho nàng tiền làm cái gì?

“Thiên Hữu trả lại tiền cho cậu. . . Dao Dao, sao tớ không biết khi nào thì cậu “hào phóng” như thế, hai vạn khối?” Lâm Bắc Thần nhấn mạnh hai chữ hào phóng, cô kiêu mi nhìn Tiết Dao Dao, trong lòng hừ lạnh, đứa nhỏ nhà cô mở miệng một lần hai vạn khối thì đuổi người rồi, thực sự là hơi quá đáng. . .

“Ách. . . Ha ha. . . Tiểu Hữu Hữu nhà cậu còn rất thật lòng nha!” Tiết Dao Dao cười không để ý chút nào, lúc nhìn thấy vẻ mặt đóng băng của Lâm Bắc Thần, nàng mau chóng dừng lại nụ cười càn rỡ, có chút xấu hổ nói: “Đó không phải là đi thăm hỏi sao, trên người tớ không mang nhiều tiền mặt như vậy! Hơn nữa, tớ cũng không nghĩ tới em ấy sẽ vay tiền tớ chạy đi cứu cậu mà. . .” Tiết Dao Dao có chút sợ hãi bấu cái miệng nhỏ, không vết tích xê dịch cái miệng về bên cạnh Tiểu Phi phía sau, như là sợ Lâm Bắc Thần sẽ ăn nàng. . .

Lâm Bắc Thần trừng nàng, vì mặt mũi của Tiểu Phi, cô không tính toán với nàng. . .

“Cậu hỏi nhị thúc của cậu chưa? Bọn họ dự định xử phạt Thiên Hữu thế nào.” Lâm Bắc Thần thu hồi tâm tình, vẻ mặt nghiêm túc hỏi. Tiết Dao Dao thấy Lâm Bắc Thần hòa hoãn ngữ khí, nàng cũng nghiêm nghị lên. “Hắn là sẽ không xử phạt, lần trước ở Lâm Giang em ấy coi như là lấy công chuộc tội rồi. Bất quá em ấy phạm vào lỗi lớn như vậy, nếu muốn tiếp tục ở lại bộ đội có chút khó. . .”

“Nên?” Lâm Bắc Thần khiêu mi.

Lúc này Tiểu Phi vẫn không nói gì mở miệng nói: “Quân đội không như chỗ chúng ta, bọn họ làm cái gì cũng bị hạn chế, bằng hữu cô vì trút tư thù mà giết chết tù binh, tại quân đội đó chẳng khác nào tội cố ý giết người ở chỗ chúng ta, nếu như không phải âm thầm đương soa để cô ấy thu được một nhóm vũ khí lớn như vậy, vấn đề nhất định sẽ rất phiền phức, mặc dù các cô có tiền, có quan hệ, muốn bảo lãnh nàng cũng không dễ dàng.”

Lâm Bắc Thần có chút suy nghĩ nhìn hai nữ nhân bên người, sao cô lại quên, Tiết Dao Dao từng nói bạn gái nàng từng làm luật sư.

“Như vậy ý của các cô là, em ấy sẽ không lên toà án quân sự nhưng nhất định là không thể tiếp tục ở lại bộ đội?”

“Cũng không thể nói như vậy, cái này phải xem Lâm tổng cậu có muốn cho đứa nhỏ nhà cậu tiếp tục ở lại bộ đội hay không. . .” Về mặt Tiết Dao Dao không có hảo ý cười nói.

Lâm Bắc Thần nhíu lông mày, cô không thêm để ý dáng vẻ xem kịch vui của Tiết Dao Dao. Cô chăm chú suy nghĩ một chút nói rằng: “Không phải cậu nói nhị thúc cậu muốn xây căn cứ quân sự gì đó cần tài trợ sao? Trờ về cậu chuyển lời cho ông ấy, tiền đó Lâm thị chi ra cho ông, trước khi tài chính khởi động mãi cho đến kết thúc công trình, toàn bộ không cần ông ấy nhọc lòng, công trình hoàn công có thể để tớ thu hồi tiền tớ bỏ vốn là được. . .”

Tiết Dao Dao vừa nghe lời này, nàng không thể tin nổi quay đầu lại thoáng nhìn Tiểu Phi đồng dạng vẻ mặt kinh ngạc, sau đó nhìn về phía Lâm Bắc Thần nói rằng: “Cậu là nghiêm túc? Công trình lớn tốn tiền tốn giờ như vậy, không phải là cậu chơi đùa toi công sao?”

“Ừ.” Lâm Bắc Thần gật đầu, “Tớ là nghiêm túc, thế nhưng cũng là có điều kiện tiên quyết. Ông ấy nhất định phải bảo đảm Lý Thiên Hữu chu toàn, không thể lên toà án quân sự, không thể ghi tội đến hồ sơ. Nếu như Lý Thiên Hữu muốn tiếp tục tham gia quân ngũ, còn phải bảo chứng em ấy có thể ở lại liên đội của em ấy khi em ấy làm bộ đội đặc chủng.” Lâm Bắc Thần tự động giả bộ không nhìn thấy cái mồm càng mở càng lớn của Tiết Dao Dao, lại nói tiếp: “Còn có, nếu như Thiên Hữu lựa chọn xuất ngũ, như vậy quân đội phải đứng ra an bài cho em ấy công tác về vang.”

“Ách. . . Bắc Thần, cậu. . . chỉ vì những cái đó?” Tiết Dao Dao tiêu hóa xong lời của Lâm Bắc Thần, nàng thu hồi sắc mặt vui đùa, nghiêm túc hỏi.

“Ừ, chỉ làm những cái đó, Thiên Hữu vì tớ ngay cả mạng cũng không cần, thân là người yêu của em ấy, tớ cũng có thể tại thời điểm em ấy gặp phải khó khăn giúp em ấy một tay, có điều quyền lựa chọn vẫn thuộc về em ấy.” Lâm Bắc Thần dừng một chút lại nói: “Tớ biết tớ đưa ra những yêu cầu này có chút quá phận, cho nên, tớ đồng ý nhận công trình của bọn họ, như vậy không cần nhân tình, mọi người theo nhu cầu mỗi bên, đều vui mừng lớn. Nhưng mà vẫn là câu nói kia, chuyện này ông ấy phải giúp tớ làm minh bạch, cậu không được quên, chung quy tớ là một thương nhân. . .” “Khá lắm, người rất khá, tỷ phục rồi. . .” Tiết Dao Dao bấu môi, mạnh mẽ gật đầu với Lâm Bắc Thần.

“Nhưng mà cậu không cần phải khổ tâm hao phí bù bả bãi như vậy, căn cứ bên kia của nhị thúc đã bỏ vốn xây dựng, tài chính và vận vận cũng đều có tin tức. Có điều, tớ có thể đi nhà nhị thúc một chuyến, chuyện đứa nhỏ nhà cậu làm “đào binh” để cho chỉ huy bọn họ đề xuống, nhị thúc tớ cũng không biết, cho nên chỉ nói riêng chuyện tình em ấy giết tù binh liền dễ làm rất nhiều, nghe khẩu khí đó của nhị thúc cũng chỉ là để em ấy xuất ngũ thì xong việc. Cho nên, cậu cũng không cần quá lo lắng. . .” Tiết Dao Dao ít có nghiêm túc dừng lại, ngẩng đầu hỏi tiếp: “Về phần công tác. . . Bằng thân phận đường đường là chủ tịch tập đoàn Lâm thị của cậu, còn sợ đứa nhỏ nhà cậu tìm không được một phần công tác về vang?”

Lâm Bắc Thần cười khò với Tiết Dao Dao, đứa nhỏ nhà cô? Đứa nhỏ nhà cô lòng tự trọng cao như thế nào chứ? Mặc dù ở cùng nhau không bao lâu, thế nhưng Lâm Bắc Thần vẫn luôn biết, bởi vì thân phận địa vị của hai người chênh lệch, Lý Thiên Hữu đã rất khổ não. Nếu như lại do bản thân đi ra cửa giải quyết vấn đề công tác của em ấy, cô nghĩ nếu Lý Thiên Hữu chịu tiếp thu vậy thực sự là kỳ lạ. . .

“Em ấy sẽ không muốn dựa vào tớ, tớ đi dàn xếp cho thúc thúc của cậu một chút, bộ đội đặc chủng như các em ấy xuất ngũ, công kiểm pháp* đều không phải là muốn giành người? Tính cách của em ấy quá quật cường, đặc biệt đối với chuyện như vậy, cho nên phải do bộ đội an bài cho em, em có thể chấp nhận. Bằng không tớ là tất phiền phức thúc thúc cậu, chính tớ có thể đưa em ấy vào đơn vị cơ quan.”

(*Công kiểm pháp: Công an, kiểm sát, tư pháp.)

“Cậu suy nghĩ thật đúng là chu đáo, Bắc Thần, tớ vẫn là câu nói kia, gặp phải Tiểu Hữu Hữu sau, cậu thực sự thay đổi thật nhiều.” Về mặt Tiết Dao Dao có chút thất lạc nói một câu như thế, lập tức trên mặt nàng liền lại hiện lên nụ cười xinh đẹp, nàng vỗ vỗ ngực mình, nói: “Yên tâm đi, chút việc nhỏ ấy không khó được tỳ.” Nàng học dáng vẻ Lý Thiên Hữu, giơ lên tay kính một quân lễ với Lâm Bắc Thần, sang sảng nói: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!” . .

Lý Thiên Hữu trần trọc xuống thuyền, nàng cần đi bộ sơn đạo ba tiếng mới có thể chạy về liên đội, đó là còn nói dưới tình huống nàng phải đi đứng mau. Trong khoảng thời gian này bởi vì không ngừng sinh bệnh thụ thương, một tháng trước tim còn từng làm một lần giải phẫu, ba giờ “hành quân gấp” này hầu như làm cho nàng mệt thổ huyết. Trong lòng Lý Thiên Hữu ảo não thâm nghĩ, xem ra thân thể khôi phục chỉ là hiện tượng mặt ngoài, lấy trạng huống thân thể của nàng bây giờ đến xem, nàng muốn trở lại trạng thái sinh hoạt trong quân doanh lúc trước, đó quả thực chính là si tâm vọng tưởng. Làm như vậy chỉ có một hậu quả, nàng sẽ không hề hồi hộp mà hi sinh ở trên sân huấn luyện cường độ cao. . .

Một đường miên man suy nghĩ Lý Thiên Hữu rốt cục chạy tới bộ đội trước khi buổi tối buông xuống, trời rất lạnh, vậy mà Lý Thiên Hữu chạy ra một thân mồ hôi. . .

Bộ đội vẫn là bộ đội ban đầu, trong lúc hoảng hốt Lý Thiên Hữu dường như cảm thấy bản thân rời khỏi nơi đây thật lâu, nhìn hoàn cảnh xung quanh quen thuộc, lòng của nàng không thể nói rõ là loại cảm giác gì, mừng rỡ, quyến luyến hay là sầu não. . .

Lý Thiên Hữu bị mấy người đội trưởng vây bắt trở lại ký túc xá nữ binh lâu ngày không thấy của nàng, đối mặt các chiến hữu mồm năm miệng mười??? Tiếng ăn cần thăm hỏi, nàng bản năng lộ ra mỉm cười ngọt ngào, cười một hồi nước mắt liền rơi. Từ sau khi gặp chuyện không may nàng cũng không dám hy vọng xa vời còn có thể trở lại trong chiến hữu, trở lại trong gian ký túc xá ấm áp nàng gần như sinh sống 5 năm này. . .

Lý Thiên Hữu trở lại trong đội không được bao lâu, chỉ huy liền phái người tới gọi. Nàng thay thường phục mùa đông, quần áo chỉnh tề sau đó tiến vào phòng làm việc của chỉ huy. Rất làm cho nàng bất ngờ, tròn một giờ nói chuyện, chỉ huy không có mấy lời trách cứ nàng, chỉ là lúc nói giết chết tù binh, chỉ huy nghiêm mặt, bảo nàng quay về trong đội chép 10 lần quy tắc quân nhân. Mà khi Lý Thiên Hữu hỏi nàng phải nhận được dạng xử phạt gì, chỉ huy chỉ nói để nàng về trong đội trước, đợi cấp trên hạ xuống quyết định xử phạt. . .

Sau khi đơn giản ăn bữa cơm, các chiến hữu lại đi huấn luyện, bởi vì Lý Thiên Hữu mới vừa về đơn vị hơn nửa thân thể lại không khỏe bị chỉ huy đặc biệt phê cho phép không làm huấn luyện, nàng tỉ mỉ dọn dẹp phòng ốc trong đội, sau đó liền mang theo chút hoa quả mua ở trong thành đi nhà khách bộ đội thăm cha mẹ Giang Đại Chí . . .

Lý Thiên Hữu chưa từng tiếp xúc qua người lớn tuổi, nàng thấy hai vị lão nhân rõ ràng già nua trước mắt, trong lòng bách chuyển thiên hồi nhưng nói không nên lời một câu an ủi. Giang Đại Chí 28 tuổi, so với Lý Thiên Hữu lớn 7 tuổi tròn, mà cha mẹ hắn nhìn qua cũng đã có 60 hơn tuổi. Lý Thiên Hữu hai mắt ửng đỏ nhìn hai vị lão nhân thấp giọng thút thít trước mắt, quần áo giản dị, tóc hoa râm, nơi nơi nói rõ bọn họ khi còn sống có bao nhiêu khó khăn gian khổ. . . .

Lý Thiên Hữu thương cảm một hồi lâu bắt đầu thử giao lưu cùng hai người lão nhân, bởi vì lão nhân không biết nói tiếng phổ thông cũng nghe không hiểu nhiều lời Lý Thiên Hữu nói, ba người giao lưu rất là tốn sức. Khi nàng rõ ràng ý tứ trong lời nói từ phương ngôn xuôi tai mang theo khóc nức nở của cha mẹ Giang Đại Chí, Lý Thiên Hữu cũng không khống chế được cảm xúc của mình, nàng gục ở trên người lão nhân gào khóc rống lên. . .

Lão nhân nói, bọn họ nghèo khổ suốt đời chỉ nuôi một đứa con như vậy, thật vất vả nuôi lớn sau đó lại đưa đến nhập ngũ ở địa phương rồi xa quê hương mấy ngàn dặm. Từ sau khi Giang Đại Chí lớn lên làm bộ đội đặc chủng càng liên tiếp mấy năm đều không thấy được mặt, mà hai vợ chồng già ngày đêm nhớ nhung, ngóng trông con trai, nhưng cuối cùng không có trở về đi nhìn bọn họ một lần. Hai vợ chồng già vô luận như thế nào cũng không tiếp thụ được, con trai đã nhiều năm cũng chưa từng quay về nhà, gặp lại dĩ nhiên là âm dương xa cách. . .

Lúc Lý Thiên Hữu đến thăm nhị lão, đã mệnh lệnh bản thân nhất định không thể ở trước mặt lão nhân biểu hiện quá yếu đuối, càng không thể khóc, thế nhưng nàng lại không có làm được, đến cuối cùng hai vị lão nhân thấy Lý Thiên Hữu khóc gần như không thở nổi, vội vã ngừng nước mắt đi an ủi nàng. Đợi sau khi tâm tình của Lý Thiên Hữu ổn định, nàng tháo xuống quần hiệu mũ lĩnh trình trọng quý xuống cho nhị lão, khi một tiếng “Ba mẹ” đó hô lên, trong đầu nàng hiện lên hình dạng cha mẹ mình chết đi. . .

Lý Thiên Hữu dán thật chặt cái trán vào mặt đất lạnh lẽo, thân thể của nàng run lợi hại, bộ dáng Giang Đại Chí trước khi chết, dáng dấp cha mẹ nằm ở trong quan tài giá lạnh, không ngừng luân phiên xuất hiện tại trong đầu nàng, nàng âm thầm ở trong lòng phát thệ, ở sinh thời nhất định phải thay Đại Chí tận hiếu, chiếu cố tốt hai vị lão nhân đau xót khi mất con. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nhật canh và vân vân hài lòng nhất, đều bản đại đại mạo chút phao phao đi ra. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Xuất ngũ . . .

Lễ truy điệu của Giang Đại Chí là cử hành ở bãi huấn luyện của liên đội, ngày này tuyết rơi phá lệ lớn, các chiến sĩ nghiêm túc đứng ở trên thao trường, tùy ý phong tuyết thổi đánh ở trên người. Nhân công dựng lên trên đài chủ tịch, màn che thuần đen ở giữa, treo tấm hình nửa người chính diện của đồng chí Giang Đại Chí. Quân trang phẳng phiu, nụ cười hàm hậu, sáng chói đau hết thấy mắt chiến sĩ . . .

Lễ truy điệu tiến hành toàn bộ một buổi sáng, các chiến sĩ tay nâng mũ lính, ngực cài các loại hoa, chăm chú nghe lời tưởng niệm trầm thấp bi thương của chỉ đạo viên, mỗi người đều chìm đắm ở trong đau buồn không gì sánh được, trong đầu lẩn quẩn mỗi một lần tình cảnh nộ mạng lúc cùng nhau vào sinh ra tử, nhìn cha mẹ Giang Đại Chí sớm đã khóc không thành tiếng đứng ở bên người chỉ huy, các chiến sĩ bình thường sắt thép này đều đỏ vành mắt. . .

Giang Đại Chí được phong làm liệt sĩ, an táng ở nghĩa trang liệt sĩ đặc biệt của liên đội Mãnh Hồ, các chiến sĩ cảm sùng tự động trong tay, bao vây đứng ở cạnh nghĩa địa, ra lệnh một tiếng, tiếng sùng nhớ tiếc trong nháy mắt vang vọng cả ngọn núi rừng. . .

Tiền đưa cha mẹ Giang Đại Chí, không khí toàn bộ quân doanh vẫn trầm lặng như trước, bên trong nhóm chiến sĩ của Lý Thiên Hữu, Giang Đại Chí là người chiến hữu thân thiết hi sinh đầu tiên, mặc dù đang trên nhiệm vụ, mọi người thường thường đánh bóng sát mép bàn cùng tiểu quỷ Diêm Vương, nhưng đều là chuyện bị thương hữu kinh vô hiểm, mà lúc này đây, Giang Đại Chí chết, khiến trong lòng các chiến sĩ chấn động cực đại, làm cho mọi người nhất thời đều có chút chưa tỉnh táo lại.

Thời gian không có bởi vì bất kì chuyện gì mà trì trệ không tiến, trong lúc lơ đãng một tuần đã qua đi. Mỗi ngày Lý Thiên Hữu cùng các chiến hữu làm chút huấn luyện đơn giản mà không hao thể lực, khi huấn luyện thể năng, nàng chỉ có một mình ngoan ngoãn ngồi ở một bên, có đôi khi giúp hướng dẫn chiến hữu một vài động tác chiến thuật, đôi khi cứ như vậy một người ngồi ở trên khán đài, suy nghĩ người yêu cách xa ở thành phố A, ngày ngày xuất thần. . .

Quyết định xử phạt của cấp trên vẫn không có tin tức, Lý Thiên Hữu chỉ có nhẫn tính tình tiếp tục chờ đợi. . .

Buổi chiều hôm nay, nhiệt độ bên ngoài đã thấp dưới âm 20 độ, gió bắc vù vù như dao găm kẻ tại trên mặt, huấn luyện lệ thường —— mang vũ trang hạng nặng hành quân gấp 5 km, Lý Thiên Hữu cũng tham gia. Phong tuyết trong núi sâu càng thêm mãnh liệt, Lý Thiên Hữu cùng các chiến hữu cất lực vẫn duy trì tốc độ tiến lên, càng chạy xuống nàng cảm thấy ngực liền càng ngày càng khó chịu, không dám há mồm thở dốc, nàng chỉ có cắn răng kiên trì. Giày quân đội dính tuyết khiến bước tiến càng ngày càng nặng nề, Lý Thiên Hữu không thể không chậm lại cước bộ, bước tiến của nàng bắt đầu mất trật tự. Thân thể của bản thân chính mình rõ ràng nhất, trước khi xuất phát chỉ huy yêu cầu nàng, thân thể chịu không nổi không thể gắng gượng, nghĩ những thứ này, Lý Thiên Hữu chống súng chậm rãi trượt ngồi ở trên mặt đất. . . Tiểu Miêu vẫn che chở tại bên người Lý Thiên Hữu thấy Lý Thiên Hữu ngã xuống thì mau chóng chạy đến kiểm tra thân thể cho nàng. Lý Thiên Hữu suy yếu khoát tay áo, ra hiệu bản thân không có việc gì. Nàng chỉ là quá mệt mỏi, trái tim giải phẫu đến bây giờ cũng chỉ là hơn một tháng, thân thể của nàng còn không có khôi phục đến trạng thái lúc ban đầu, đối với cường độ huấn luyện cao như vậy nàng cho rằng nàng làm được, thể nhưng rất hiển nhiên bây giờ nàng còn chưa được. Không lâu sau chỉ huy cũng chạy tới, sau khi hiểu rõ tình huống, mệnh lệnh Tiểu Miêu đuổi kịp đội ngũ, lưu lại Trần Thần - đội trưởng đội ba phụ trách hộ tống Lý Thiên Hữu trở về liên đội, sau đó tiếp tục dẫn theo đội ngũ đi huấn luyện. . .

Trần Thần thấy Lý Thiên Hữu nằm ở trên mặt tuyết, ngực phập phồng không kịch liệt như vậy, nàng cúi người xuống xoa nhẹ Lý Thiên Hữu ngồi dậy, tiếp đó cõng xuống bình hành quân, vịn ra cái nắp, đưa cho Lý Thiên Hữu. Lý Thiên Hữu nhấp môi khô cứng hai lần, tiếp nhận bình không nói hai lời cầm lên liền mãnh liệt ực một ngụm, một luồng cảm giác sâu cay trong nháy mắt lấp đầy khoang miệng của nàng, theo cuống họng đốt thẳng tới trong dạ dày. Lý Thiên Hữu cau mày lau rượu dính ở khóe miệng, đem bình trả lại cho đội trưởng.

“Trời quá lạnh, uống chút có thể ấm áp thân thể.” Vừa nói chuyện, Trần Thần đưa tay kéo Lý Thiên Hữu, “Đứng lên, ngồi lâu sẽ đông lạnh hông rồi.”

Lý Thiên Hữu cự tuyệt đội trưởng diu đỡ, cùng nàng vai sòng vai theo đường cũ trở về, bởi vì trạng huống cơ thể của Lý Thiên Hữu, hai người đi có chút chậm.

“Em với vợ em thế nào?” Trần Thần thấy đi được một đoạn thời gian rồi, súng của nàng kẹp ở trên túi hành quân, đưa tay lôi Lý Thiên Hữu, hai người tại một góc cây đại thụ ngồi xuống.

“Vợ?” Lý Thiên Hữu có chút kinh ngạc nhìn đội trưởng, lập tức lại phản ứng đến. “Chị nói Bắc Thần? Chúng em rất tốt. Chính là trong nhà chị ấy không đồng ý. . .” Lý Thiên Hữu nhỏ giọng nói, vừa nghĩ tới việc này trong lòng nàng liền cảm thấy bất chợt xuống dốc, cảm giác đó đặc biệt khó chịu.

“Nhà cô ấy? Chuyện tình của các em đã để người trong nhà cô ấy biết rồi?” Trần Thần có chút vô cùng kinh ngạc, sao lại để người trong nhà biết nhanh như vậy?

“Ừm, sau khi gia gia chị ấy biết phản ứng rất mãnh liệt, nói cũng rất khó nghe.” Lý Thiên Hữu đem chuyện ngày đó nghe rõ ràng mười mươi nói cho đội trưởng, sau đó về mặt nàng bắt đầu nhìn Trần Thần, “Đội trưởng, chị nói em nên làm cái gì bây giờ?”

Nghe xong Lý Thiên Hữu nói, Trần Thần nhiều ít cũng có thể dự đoán được đó là một dạng tình huống gì, đối với người như các nàng mà nói, lo lắng gia trưởng phản đối hai người là cực kỳ bình thường rồi. Trần Thần ngẩng đầu, không xem trọng bĩu môi với Lý Thiên Hữu, không nói gì.

“Đội trưởng, chị và thư ký Vương là thế nào cùng một chỗ ? Sao em chưa từng nhận thấy được chút nào.” Lý Thiên Hữu thấy đội trưởng không nói nhiều, nàng đem vấn đề trong lòng vẫn nghĩ không ra, nói ra.

Trần Thần kẹp mũ bông lớn, mặt cười xấu xa: “Nhất kiến chung tình, ha ha!” “Hợp ý liền theo đuổi.” Nàng nói rất là vân đạm phong khinh.”Vậy người

nhà chị biết chuyện của chị sao? Người nhà của cô ấy đâu? Không phản đối à?” Lý Thiên Hữu biết thái độ làm người của đội trưởng rất thẳng thắn rất hào sảng, là cái loại người nghĩ cái gì liền đi làm cái đó, nàng tin tưởng lời nàng ấy nói, nàng cũng muốn biết nếu như đội trưởng gặp phải tình huống của mình sẽ giải quyết ra sao.

“Trong nhà tôi không ai quản, trong nhà cô ấy tôi còn chưa từng hỏi qua, nhưng mà hiện tại là đều không biết, chờ biết rồi thì sau này hãy nói đi, nếu là cô ấy muốn cùng một chỗ với tôi, cho dù là người nhà của cô ấy thì làm sao có thể cản được.” Trần Thần nhìn vẻ mặt lấy kinh nghiệm của Lý Thiên Hữu, giọng điệu thâm trầm lên. “Loại người giống như chúng ta gặp phải mấy vấn đề này là bình thường, thế hệ cha mẹ ở đâu kiến thức qua những thứ này (hai nữ nhân cùng một chỗ). Cho nên chúng ta kiên trì đồng thời cũng phải vì thế hệ trước ngẫm lại nhiều, Thiên Hữu, em nhớ kỹ, phải ít đi cam đoan, nhiều hơn hành động. Mọi người đều là người trưởng thành rồi, cũng đều tự lập, người khác lại can thiệp còn có thể ngày ngày theo em?” Trần Thần nói xong đứng dậy, “Đi thôi, đừng để một hồi bọn họ đều chạy trở về, chúng ta còn chưa đi ra ngoài bao xa đâu.”

Thế lực của Lý Thiên Hữu khôi phục cũng không tệ, nàng ổn ổn súng trên túi hành quân, chậm đội trưởng vài bước theo phía sau nàng ấy.

“Đội trưởng, bây giờ nhà chị ấy chỉ có một đứa con là chị ấy, nếu như chúng em cùng một chỗ Lâm gia sợ là phải tuyệt hậu . . .” Mấy ngày nay tới giờ, Lý Thiên Hữu luôn luôn miên man suy nghĩ một mình, thật vất vả đơn độc ở cùng đội trưởng đàm luận việc này, nàng rất muốn đội trưởng có thể cho nàng chút ý kiến hữu dụng. . .

Trần Thần đứng vững thân thể, chờ Lý Thiên Hữu đi tới trước mặt, nàng giơ tay nắm thật chặt áo Lý Thiên Hữu, “Thiên Hữu, đừng ép bản thân quá chặt, yêu như vậy liền mất đi ý nghĩa vốn có. Có một số việc cũng không phải em sốt ruột, là có thể giải quyết.”

Lý Thiên Hữu nhìn đội trưởng trước mặt, đem lời muốn nói nuốt xuống, việc này nàng và Lâm Bắc Thần hai người vẫn chưa từng mặt đối mặt nghiêm túc nói qua, làm sao có thể hy vọng xa vời người bên ngoài chỉ điểm cho nàng. Lý Thiên Hữu không tiếp tục nói nữa, Trần Thần cũng trầm mặc giống bị khơi mào tâm sự, hai người đón phong tuyết một đường đi về phía liên đội. . .

Một tháng kế tiếp, Lý Thiên Hữu không hề tham gia bất kì huấn luyện nào, chuyên tâm dưỡng thể. Nàng cùng chiến hữu đồng thời rời giường, thời gian chiến hữu huấn luyện thì nàng bỏ chạy đi phòng đọc sách của liên đội cả ngày xem sách, đôi khi cũng đi đội bếp núc làm giúp một chút. Từ sau khi tâm sự với đội trưởng, nàng cũng tiêu tan rất nhiều, ngoại trừ mỗi ngày vẫn sẽ rất tưởng niệm Lâm Bắc Thần ra, tháng ngày trôi qua cũng coi như thoải mái. . .

Bởi vì liên đội đặc chủng có chế độ bảo mật rất mạnh, liên hệ cùng ngoại giới đều không phải rất tiện, sau khi trở về bộ đội, Lý Thiên Hữu chỉ là gọi điện thoại một lần với Lâm Bắc Thần, ngăn ngắn mấy phút, Lý Thiên Hữu nghe giọng nói lạnh lạnh quan tâm của Lâm Bắc Thần, làm cho nàng càng thêm tưởng niệm. . .

Một tuần sau Lý Thiên Hữu khôi phục huấn luyện, thông cáo xử phạt nàng rút cục hạ xuống, Lý Thiên Hữu vi phạm quân lệnh, giết chết tù binh, xét thấy Lý Thiên Hữu từng liều chết giải cứu con tin còn thu được lượng lớn vũ khí, vì quốc gia cứu vãn lại tổn thất không thể đo lường. Đặc biệt cho phép nàng lấy công chuộc tội xóa bỏ xử phạt hình sự không lên toà án quân sự, đồng thời khai trừ quân tịch, chuyển thành nhậm chức đơn vị địa phương. . . Một tờ công văn đặt ở trên bàn làm việc của chỉ huy, Lý Thiên Hữu sững sờ nhìn, vài dòng quyết định xử phạt rất ít này làm cho nàng có chút không tinh táo. Cứ như vậy bị khai trừ quân tịch, nàng dùng ánh mắt tràn đầy bất lực ngẩng đầu lên, nhìn chỉ huy, he hé miệng, một chữ cũng phun không ra. . .

“Thiên Hữu, đó đã là kết quả tốt nhất của cô.” Vương Kính Tùng đứng dậy, đề Lý Thiên Hữu ngồi ở trên ghế đối diện bàn làm việc của hắn.

“Trên hồ sơ không ghi tội, toàn quân không thông báo, xử phạt như vậy cũng chỉ có thể xem như là cho cô sớm xuất ngũ, cô nên biết bản thân phạm vào sai lầm thế nào, làm không tốt là sẽ vào ngục giam.” Vương Kính Tùng nhìn Lý Thiên Hữu không lên tiếng, hần hòa hoãn ngữ khí bình thường nghiêm khắc nói rằng.

Lý Thiên Hữu lại lần nữa cầm lấy một tờ giấy mỏng này, chăm chú nhìn một lần, tờ giấy kia khẽ run, lúc nàng lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu chống lại con mắt chỉ huy, nói rằng: “Chỉ huy, tôi biết. Tôi có thể chấp nhận, là tôi phạm vào sai lầm trước, đại đội cho quyết định gì tôi chưa từng ý kiến.”

Vương Kính Tùng không khỏi nhíu mày nhìn Lý Thiên Hữu có chút quá mức bình tĩnh, thân là bộ đội đặc chủng, nếu như trong lòng nàng mang oán hận rời khỏi bộ đội như vậy hậu quả chính là không thể tưởng tượng nổi. Vương Kính Tùng thực sự bình mủi nhơn của hắn sau khi rời khỏi bộ đội quân chế, làm chút chuyện tình “Sai lầm” gì đó, nếu như binh dưới tay hắn muốn phạm tội, vậy đối với quốc gia mà nói chính là một cái tai họa ngầm thật lớn. . .

Vương Kính Tùng vội vã lấy ra hai phần tài liệu từ trong ngăn kéo đặt ở trước mặt Lý Thiên Hữu, “Thiên Hữu, cô xem xem lựa chọn một chút, trên bộ đội biết em gái cô còn đang đến trường, cần cô đi chu cấp.” Vừa nói chuyện, hắn đem một phần tài liệu trong đó đưa tới trước mặt Lý Thiên Hữu, “Đây là điều kiện triệu tập dự thi của đặc cảnh, tháng 4 thi viết, cô ở bộ đội ngày người nhiều năm như vậy trở lại xã hội khẳng định nhất thời cực kỳ chuyển biến, đây là một cái nghề nghiệp đáng giá suy tính.”

“Còn có này.” Vương Kính Tùng còn ném tới một phần tài liệu khác, “Đồng dạng thành phố A, đội điều tra viên hình cảnh. Cô chọn một cái đi. Đội hình cảnh, cô trở về sau đó có thể đi làm, đặc cảnh cần chính cô đi tranh thủ. Đại đội đã làm nỗ lực to lớn nhất, tất cả mọi người muốn cô có thể có một tiền đồ tốt.”

Lý Thiên Hữu cẩn mõi nhìn tài liệu trước mắt, lúc này trong đầu nàng trống trơn, tay nàng đặt dưới bàn gắt gao siết góc áo quân phục của nàng, từ nay về sau liền phải coi quân trang làm bạn nàng rộng rãi 5 năm, cáo biệt chiến hữu sớm chiều ở chung đồng sinh cộng tử, trong mắt Lý Thiên Hữu chứa đầy nước mắt, nàng vội cúi đầu, theo động tác của nàng có lệ rơi xuống. . .

“Chỉ huy, tôi muốn một đứa con của Giang Đại Chí. . .” Lý Thiên Hữu nhẹ nhàng lau đi nước mắt, nàng kiên định ngẩng đầu lên nhìn chỉ huy nói rằng.

Vương Kính Tùng rõ ràng sững sờ, hắn dùng ánh mắt khó mà tin nổi nhìn Lý Thiên Hữu. Muốn đứa con? Lý Thiên Hữu có phải điên rồi hay không, nàng mới 21 tuổi, vì một người đã rời đi sinh một đứa con? Lẽ nào, hai người bọn họ là quan hệ yêu đương? Nghĩ vậy vẻ mặt nghiêm túc của Vương

Kính Tùng càng hiện ra lạnh lùng vài phần.

“Cô cùng Đại Chí có quan hệ gì?”

“...” Lý Thiên Hữu không nói lời nào.

“Thiên Hữu, cô năm nay mới 21 tuổi, cô xác định cô biết chính mình đang nói cái gì?” Vương Kính Tùng không khỏi đề cao âm điệu.

“Chỉ huy, Đại Chí là vì tôi chết, trong nhà anh ấy chỉ có một đứa con trai là anh. Tôi muốn sinh một đứa con cho anh ấy, đây không tính là sai chứ?” Lý Thiên Hữu nhìn thẳng chỉ huy, có chút kích động nói.

“Tôi không đồng ý, cô cũng không cần nói nữa, cầm lại cái này đi.” Vương Kính Tùng chỉ chỉ hai phần tài liệu đặt trên bàn, lại nói tiếp: “Trở về nhanh chóng dọn dẹp một chút, cáo biệt cùng các chiến hữu, buổi chiều xe bộ đội sẽ đưa cô đi nhà ga.” Nói xong Vương Kính Tùng khoát tay với Lý Thiên Hữu, ra hiệu nàng có thể đi ra. . .

Dư quang khỏe mắt của Vương Kính Tùng nhìn thân thể thẳng tắp của Lý Thiên Hữu hướng hần kính một quân lễ, sau đó liền đi ra ngoài. Hần có chút cụt hứng ngồi trở lại trên ghế, một người lính nặng tình nặng nghĩa như vậy cứ thế mà đi, trong lòng hắn thực sự không cam lòng. Vương Kính Tùng cắn răng, vớ lấy điện thoại trên bàn quay một chùm dây số. . . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xấu hổ hai ngày mới canh, muốn kết cục, viết chậm một chút, nghĩ rất nhiều chỗ, ta nghĩ viết tận lực khá hơn chút. . .

Có độc giả nói ta văn thời gian tiến tới độ quá chậm, có chút kéo dài, cái này ta thừa nhận, ngay từ đầu nghĩ viết cũng chỉ là Thiên Hữu này một tháng ngày nghĩ cố sự, không nghĩ tới không nghĩ qua là viết hơn nhiều như vậy tự. . .

Một Phong Dã không phải chuyên ngành viết văn, hai đầu không phải tham gia quân ngũ, viết tiểu thuyết thuần túy là ham muốn cá nhân, ta cũng biết trong văn có rất nhiều bug, cũng sẽ nỗ lực đề cao trình độ bản thân, mong muốn đại gia lý giải cùng chống đỡ. . .

Editor: WTF??? Sinh con??? -.-

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đón em về nhà . . .

Lý Thiên Hữu mất mát đi ra liên bộ, khi đi qua sân huấn luyện, nàng ngừng cước bộ. Nhìn các chiến hữu đang sờ soạng lẫn mò trong tuyết trên sân huấn luyện, nước mắt của nàng không thể ức chế chảy xuống. Trong năm năm nhập ngũ, huấn luyện, nhiệm vụ, liên đội, chiến hữu lấp đầy toàn bộ cuộc sống của Lý Thiên Hữu, hôm nay, nàng sẽ rời quân trang yêu dấu, cáo biệt chiến hữu đáng yêu, rời khỏi bộ đội. Tình cảnh như vậy, làm cho trái tim Lý Thiên Hữu cảm thấy trống trơn không có chỗ dựa, cảm giác đó giống như là bị người cắt đi bộ phận quan trọng nhất từ trong cơ thể, mà người lại bất lực, chỉ có thể giương mắt nhìn, thật là khó chịu vô cùng. . .

“1, 2, 3, 4, 1234.” Tiếng khẩu hiệu đều đặn kéo trở lại tâm tư của Lý Thiên Hữu, nàng quay đầu nhìn các tân binh chạy qua từ bên người, không tự giác toát ra biểu hiện ước ao, từng có lúc nàng đã từng là một thành viên trong bọn họ, mỗi ngày tinh lực dồi dào khiêu chiến cực hạn thân thể. Lý Thiên Hữu đứng thẳng tại trong phong tuyết, đập vào mắt chính là bi thương, nàng không tiếng động chảy nước mắt, qua hơn mười mấy phút sau, mới gian nan bước ra bước chân đi đến ký túc xá. . .

Vương Kính Tùng đứng thẳng tại phía trước cửa sổ nhìn bóng lưng sa sút của Lý Thiên Hữu, tâm tình tiếc hận lại nồng đậm lên.

“Thế nào? Luyến tiếc?” Chỉ đạo viên Hình Khải không biết từ lúc nào đi tới bên người Vương Kính Tùng cùng hần vai sóng vai đứng thẳng phía trước cửa sổ, hần ta đồng dạng nhìn bóng lưng của Lý Thiên Hữu nhàn nhạt hỏi.

“Những người này đều là binh mũi nhọn mà một tay anh và tôi dẫn dắt ra, thế nào sẽ cam lòng? Nàng ở độ tuổi này chính là thời điểm tốt, thực sự là đáng tiếc. . .”

Hình Khải thu ánh mắt xoay người sang Vương Kính Tùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Lão thủ trưởng nói như thế nào?”

“Có thể nói như thế nào, như là có người nào động tới cho Lý Thiên Hữu, ngay cả đơn vị phân phối đều liên hệ tốt cho nàng rồi. Nhưng mà giấy chứng nhận của nàng phải ở lại bộ đội. . .” Nói đến đây Vương Kính Tùng hòa hoãn nét mặt nói tiếp: “Tôi còn không có nói cho nàng biết, dù sao cũng phải định kỳ hội báo tư tưởng công tác cùng đại đội, khi đó lại nói cũng không trễ. Bây giờ nàng xem như là thành viên bên ngoài của đại đội, thủ trưởng yêu cầu có nhiệm vụ lớn cần nàng còn phải tùy thời chờ đợi điều khiển. . .”

Hình Khải vỗ vỗ vai Vương Kính Tùng, “Vậy anh còn quá lo lắng cái gì, đây không phải cực kỳ tốt sao, chung quy chúng ta không thích hợp con gái. . .”

Vương Kính Tùng không nói gì, suy nghĩ nhóm Lý Thiên Hưu một đội 8 nữ lính đặc chủng, những cô gái khoảng 20 tuổi này qua nhiều năm như vậy, không sợ gian khổ cùng huấn luyện, cùng làm nhiệm vụ với nam đội viên, chưa từng có biểu hiện ra cảm giác rụt rè, khiến hần nhin không được âm thầm bội phục. Nhưng, con gái chung quy là con gái, sau khi qua 25 tuổi, tổ chất thể năng của các nàng sẽ từ từ giảm xuống, đợi đến khi tiếp cận tuổi 30, liền thực sự không thể ở lại bộ đội đặc chủng rồi. . .

“Không biết Thiên Hưu có quan hệ gì với Đại Chí, ban nãy Thiên Hưu nói muốn nhận lấy tình trùng của Đại Chí, nàng muốn bản thân sinh một đứa con. . .” Trầm mặc một hồi, Vương Kính Tùng như nghĩ tới cái gì, đột nhiên mở miệng nói với Hình Khải.”Sinh con?” Hình Khải vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chăm Vương Kính Tùng hồi.

Vương Kính Tùng gật đầu, “Anh là chỉ đạo viên, cùng đi vào sinh hoạt với bọn họ, anh không phát hiện chút manh mối, hai người bọn họ là người yêu sao?”

Hình Khải lắc đầu, “Không có, cho tới bây giờ không nghe nói qua. Theo lý thuyết, bọn họ hợp tác cùng một chỗ nhiều năm như vậy, nếu là có cái tình huống gì, hẳn là sớm phát hiện mới phải. . .” Hần cau mày suy nghĩ một hồi, vẫn là lắc đầu.

“Anh đồng ý rồi hả?”

“Không có, đó không phải hồ đồ sao? Tuy nói đối phương là Đại Chí, nhưng một cô gái 21 tuổi như nàng sinh một đứa con không cha, phải nuôi nấng thế nào. . .”

Hình Khải cùng nhủ thầm với Vương Kính Tùng, “Thiên Hưu tuổi còn nhỏ, chuyện này không thể tùy ý tính cách của nàng.” Hần thở dài một tiếng, “Cha mẹ Đại Chí lớn tuổi như vậy, lại dưỡng một đứa nhỏ thật sự là chuyện không có khả năng. Qua 2-3 năm cũng chỉ có đem tình trùng của Đại Chí quyền góp ra ngoài rồi. . .”

Hiện nay xã hội mọi nhà đều là con một, đang lo lắng đi vào bộ đội đặc chủng là thuộc về một quần thể có tính nguy hiểm cực cao, Mãnh Hồ tại năm 2003 liền noi theo quân đội Israel vì bộ đội đặc chủng mà bảo tồn tình trùng không hoàn lại, sau 04 năm liền được quân khu phê chuẩn cũng làm thử. Truyền lệnh quy định, phạm là tuổi quân đủ năm năm, sĩ quan chiến sĩ quân hàm là nhị cấp đều được hưởng một “đãi ngộ” đặc biệt này.

Vương Kính Tùng không có nói thêm câu nào nữa, hồi tưởng lại mấy ngày nay tiếp xúc cùng cha mẹ Đại Chí, tâm liền đau nhức muốn chết. Hần cũng muốn Đại Chí có con cháu, thế nhưng Thiên Hưu hiển nhiên đều không phải một lựa chọn tốt, đồng dạng là lính của mình, nhưng dù sao Giang Đại Chí đã mất, làm sao hần có thể nhẫn tâm để Lý Thiên Hưu đi chịu đựng phần “khổ” kia. . .

Lúc này các chiến hữu trong đội vẫn đang huấn luyện, trong toàn bộ ký túc xá vắng vẻ chỉ có một mình Lý Thiên Hưu. Nàng đi vào ký túc xá lau đi nước mắt, yên lặng thu dọn hành lý của bản thân. Tại bộ đội năm năm, đồ dùng sinh hoạt của Lý Thiên Hưu thật sự là rất ít, một cái túi hành lý mê thai thêm một cái túi hành quân cũng đủ để nàng mang đi tất cả vật phẩm cá nhân thuộc về nàng. . .

Một tay Lý Thiên Hưu mang theo một cái túi đặt ở cạnh cửa, ngẩng đầu lên liền thấy trên tường treo cờ đỏ vệ sinh lưu động.

“Đội trưởng, Thiên Hưu. Đội chúng ta đứng đầu vệ sinh toàn liên đội kia, mọi người mau nhìn, mau nhìn. . .” Trong tay Tiểu Miêu đang nâng cờ thường hưng phấn kêu la ở trong đội.

“Thiệt, có cái gì quá ngạc nhiên, đệ nhất danh này vốn phải là đội ta.” Trần Thần vẻ mặt khinh thường cười nhạo Tiểu Miêu, trên mặt cũng không che giấu được vui vẻ. . .

Lý Thiên Hưu đưa tay xoa cờ thường trên tường, động tác thật lâu dừng lại ở nơi đó. Trong đầu nàng liên tục chiếu lại tình cảnh mấy năm qua các chiến hữu thân như người một nhà sớm chiều ở chung. Vốn tưởng rằng xuất ngũ đối với nàng mà nói hẳn là chuyện phi thường lâu dài, không nghĩ tới vậy mà ngày này tới còn quá mau. . . Lý Thiên Hưu dạo qua một vòng quanh ký túc xá, cuối cùng nàng đi tới trước gương, nhìn chính mình trong gương một thân quân phục mùa đông, con mắt không khỏi lại hồng nhuận lên, nàng run hai tay tháo xuống quần hàm, phù hiệu, lại kéo xuống băng tay Mãnh Hồ trên cánh tay. Theo động tác trên tay, tâm cũng như bị xé rách một chút, sinh sôi đau lên. . .

Trước khi đi, Lý Thiên Hưu một mình đi tới nghĩa trang liệt sĩ trên núi, tới trước tấm bia đá của Giang Đại Chí. Nàng yên lặng châm hai điếu thuốc, một điếu đặt ở trên thềm đá, lưu lại bản thân một điếu chậm rãi hút. Nàng nhớ tới mỗi lần làm nhiệm vụ cần ngồi chồm hổm phòng thủ, Giang Đại Chí luôn luôn châm một điếu đưa cho Lý Thiên Hưu, hai người cũng không nói cứ yên lặng hút thuốc như vậy, đó tựa hồ đều đã trở thành thói quen. Mà nay, tất cả nhưng cũng đã là cảnh còn người mất, Giang Đại Chí đã chết, vì bảo hộ nàng mà đánh mất sinh mệnh bản thân, mà hiện tại nàng cũng sắp phải xuất ngũ, nghĩ tới những thứ này, trong lòng Lý Thiên Hưu hối hận, oán hận liền dâng lên, nàng hút điếu thuốc thật sâu, cường chế cảm xúc táo bạo. . .

“Đại Chí, hút một điếu cuối cùng với anh, buổi chiều tối liền phải rời khỏi liên đội của chúng ta. Không biết đến trên xã hội rồi, chỉ biết xông pha chiến đấu đánh giết giết như tôi còn có thể làm những gì. . . Nói ra suy nghĩ trong lòng, trong lòng tôi thật sự là có chút sợ. . . Đại Chí, thực sự rất xin lỗi, tôi gặp được cha mẹ của anh, nhĩ lão nhận tiền trợ cấp bộ đội phát xuống cũng đủ bọn họ yên ổn lúc tuổi già. Anh yên tâm, tôi sẽ thường xuyên đi thăm bọn họ, tôi đáp ứng anh phải thay anh tần hiếu. . . Đại Chí, tôi nói với chỉ huy muốn một đứa con của anh. . . Kỳ thực là tôi nói dối đó, anh là người cộng tác tốt nhất của tôi, chúng ta từng vô số lần đem tính mệnh của bản thân ủy thác cho đối phương, có một số việc tôi cũng không muốn giấu anh. . . Anh còn nhớ rõ Lâm Bắc Thần không? Cô ấy là người yêu của tôi, mà hai nữ nhân như chúng tôi là không có khả năng có con, nhưng tôi muốn sinh cho nàng một đứa bé. . . Đại Chí, nếu như anh còn sống có phải cũng nguyện ý giúp tôi chuyện này không? ? ? A. . . có phải tôi hơi ích kỷ, nhưng mà trong lòng tôi thực sự chính là nghĩ như vậy. . . Thế nhưng, chỉ huy không đồng ý, tôi cũng biết ý nghĩ của chính mình rất hoang đường, chỉ là trong lòng tôi thật sự là không biết làm sao tốt bây giờ...”

Lý Thiên Hữu tại trên núi ngồi tròn 3 mấy tiếng, nằng thấp giọng dứt quãng kể ra buồn khổ trong lòng, như là đang cầu nhau cùng bạn nỗi khổ, hoặc như là đang làm bầm lâu bầu. . .

Đội sau khi xử lý tốt hết thủy thủ tục xuất ngũ, Lý Thiên Hữu gọi một điện thoại cho cô cô, tại trong điện thoại nằng chỉ là nói ngắn gọn, ngày mai sẽ quay về thành phố A. Nằng không có trực tiếp nói cho cô cô chuyện tình xuất ngũ, nằng gọi cú điện thoại này cũng chỉ là muốn báo nằng trở về cho người trong nhà, có một chuẩn bị tâm lý mà thôi. . . Sau đó, nằng lại gọi cho Lâm Bắc Thần, nói cho cô ấy, nằng xuất ngũ, trở lại thành phố A nằng muốn về nhà cô cô trước, sau đó mới có thể đi tìm cô. Lý Thiên Hữu nghe Lâm Bắc Thần bên kia như là đang lái xe, nằng lại nói đơn giản vài câu quan tâm liên hơi chán nản cắt đứt điện thoại. . .

Lý Thiên Hữu ra nhà lớn ký túc xá, xe đưa tiễn nằng chỉ huy phái tới đã đỗ ở cửa, nằng theo chỉ huy lên xe quân đội, ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau.”Thực sự không chờ bọn họ trở về?” Vương Kính Tùng ngồi ở phó lái xe quay đầu tới hỏi.

“Không đợi, chỉ huy, chúng ta đi thôi!” Lý Thiên Hữu thấp giọng nói, nằng thật sự là không có dũng khí cáo biệt với các chiến hữu, cái loại tràng diện sinh lý từ biệt này nằng nghĩ cũng không dám nghĩ. . .

Xe chạy theo con đường rộng mở của liên đội tới phía cửa lớn, Lý Thiên Hữu ngồi ở hàng sau, bên người đặt hai túi hành lý của nằng, nằng nghiêng đầu nhìn tất cả trong quân doanh, ra sức đề xuống kích động muốn điên cuồng rơi lệ của nằng. Cho dù là đủ loại luyến tiếc, quân lệnh làm khó, nằng chung quy là phải rời khỏi, hết thảy tất cả đã không có cách nào thay đổi. . .

Xe quân đội lái rất nhanh, kính quân lễ cáo biệt lính canh gác, một đường chạy tới đường núi, Lý Thiên Hữu nghiêng đầu nhìn sơn cảnh chợt lóe mà qua, dùng sức chớp mắt vài lần, trong một ngày nằng đã khóc quá nhiều. . .

Dọc theo bàn sơn uốn lượn, xe chạy khoảng chừng một giờ, phía trước cách đó không xa xuất hiện một cái chòi canh, qua cái trạm gác này cũng liền chân chính ra khu quản lý quân sự. Xe quân đội chậm xuống tốc độ rất nhanh dừng ở trước chòi canh, tài xế chạy chậm đi làm ghi chép xuống núi, mà Lý Thiên Hữu thủy chung là nghiêng thân thể, ánh mắt trống rỗng xuất thần nhìn sơn cảnh chiếu vào trong tuyết. . .

“Thiên Hữu. . .” Vương Kính Tùng thoáng nhìn xe đối diện, quay đầu tới gọi Lý Thiên Hữu. . .

Lý Thiên Hữu thông thả quay đầu, nằng theo ánh mắt chỉ huy nhìn lại về phía trước, đội sau khi thấy rõ tình huống cả người nằng thoáng cái liền ngáy ngẩn. . . .

Cách không xa trạm gác phía trước đỗ hai xe việt dã cùng cỡ lớn, mà trước xe việt dã màu đỏ sẫm đỗ ở vị trí khá cao có một người đang dựa, Lý Thiên Hữu híp mắt nhỏ của nằng, nhìn kỹ lại, người này vậy mà là Lâm Bắc Thần. . .

“Thế nào ngớ ngẩn rồi, bằng hữu của cô? Còn không mau đi chào hỏi, trời rất lạnh đừng đem người ta đông lạnh hòng. . .” Vương Kính Tùng nhìn đáng vẻ kinh ngạc ngáy người của Lý Thiên Hữu, nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

Lý Thiên Hữu kinh ngạc một chút, nằng lập tức phục hồi tinh thần lại, lúc này nằng cách xe phía trước cũng chỉ 500 mét, khi tầm mắt của nằng và Lâm Bắc Thần gần cách chiếc xe chạm vào nhau, nằng rõ ràng thấy Lâm Bắc Thần cong khoe miệng, trên mặt hiện lên ý cười nhàn nhạt nhu hòa. . .

Lúc này Lý Thiên Hữu cũng không suy nghĩ nhiều, nằng chỉ cảm thấy một giây đó nhìn thấy Lâm Bắc Thần, tất cả oan ức toàn bộ bắn ra, nước mắt làm sao cũng không chế không được, nằng bức thiết kéo cửa xe xuống xe, một giây không ngừng lao nhanh về vị trí của Lâm Bắc Thần. . .

Lâm Bắc Thần mỉm cười nhìn Lý Thiên Hữu đã chạy tới, cô đứng thẳng thân thể, đợi đến khi người ấy tiến đến trước người, cô theo động tác của Lý Thiên Hữu ôm người vào lòng. . .

Lý Thiên Hữu một câu cũng không nói, ghé vào trong lòng Lâm Bắc Thần trầm tiếng khóc lên, nằng cũng không biết bản thân vì sao muốn khóc như vậy, xa cách hơn một tháng sau đó gặp mặt ngoài ý muốn như thế, làm cho nằng có chút không kịp tinh táo. Trong kinh hi mang theo chút ỳ khuất không biết tên, khiến nằng cảm giác lung tung cực kỳ, nằng chặt chẽ ôm cơ thể của Lâm Bắc Thần, chỉ có như vậy lòng của nằng mới có thể ảm áp một ít. . .

Tay Lâm Bắc Thần ôn nhu vỗ về lưng Lý Thiên Hữu, tùy ý nằng như một đứa nhỏ ở trong lòng cô để lộ tâm tình, cô ngừng đầu đối diện Vương Kính Tùng chạy tới phụ cận, cười khổ gật đầu, xem như là cùng đối phương chào hỏi. . .

Hóa ra, Lâm Bắc Thần nhận được điện thoại của Tiết Dao Dao, mới biết được tin tức hôm nay Lý Thiên Hữu xuất ngũ. Tin tức này tới đột nhiên, làm cho trong lòng cô rất lo lắng, đối với Lý Thiên Hữu càng lo lắng. Suy nghĩ thật lâu, Lâm Bắc Thần kích động làm một cái quyết định—đi liên đội tự mình đón Lý Thiên Hữu trở về. . .

Lâm Bắc Thần nhờ Tiết Dao Dao hỏi thăm thời gian trở về chuẩn xác của Lý Thiên Hữu, và địa chỉ cận kề của bộ đội nằng. Sau đó cô vội vội vàng vàng bàn giao chuyện công ty, liền mang theo La Quân cùng mấy người bảo tiêu chạy đi bộ đội Lý Thiên Hữu. . .

Trời còn chưa sáng đoàn người hai xe việt dã đã xuất phát từ thành phố A, trong lòng Lâm Bắc Thần sốt ruột, cô có thể tưởng tượng Lý Thiên Hữu làm lính 5 năm, lúc nhận được thông báo xuất ngũ nhất định là thương tâm cực kỳ. Vừa nghĩ người nặng tình như vậy, đột nhiên phải rời khỏi địa phương nằng sinh sống 5 năm lâu dài, Lâm Bắc Thần thậm chí thương tâm thay Lý Thiên Hữu. Cô liên tiếp giục La Quân nhanh hơn tốc độ xe, cô chỉ là muốn nhanh lên một chút chạy tới bên cạnh Lý Thiên Hữu, tại lúc nằng khổ sở bất lực có thể làm bạn bên cạnh nằng, cho nằng chút đỡ dành. Dọc theo con đường này, câu nói “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều để hai người chúng ta cùng nhau đối mặt.” của Lý Thiên Hữu thật lâu quanh quẩn tại bên tai của Lâm Bắc Thần, cô thực sợ đứa nhỏ cô chấp nhà cô lẩn quẩn trong lòng, nghẹn ra bệnh gì, Lâm Bắc Thần hận không thể chấp cánh bay đi bộ đội của Lý Thiên Hữu. . .

Đội Lý Thiên Hữu tâm tình ổn định xuống, nàng cầm lấy hành lý trên xe quân đội của mình, lưu luyến cáo biệt chỉ huy. Lúc nàng còn không quá mức thương tâm, liền bị Lâm Bắc Thần nắm tay túm lên chiếc xe việt dã cỡ lớn. . .

Trên xe việt dã, Lý Thiên Hữu, Lâm Bắc Thần thân mật dựa vào cùng một chỗ, nghe mùi thơm nhàn nhạt trong xe, tâm Lý Thiên Hữu cũng chậm chậm an tĩnh xuống, tuy rằng hiện tại nàng mất đi rất nhiều, rất nhiều. . . Thế nhưng, chỉ cần Lâm Bắc Thần còn đang bên người nàng, như vậy, tất cả đều không trọng yếu, nàng tin tưởng tất cả đều sẽ tiếp tục phát triển theo hướng tốt. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gặp các người đều nói ta lười, cố nén buồn ngủ nhặt canh một chương, cố sự đến này cũng mau kết vấn, mấy ngày nay ta sẽ nắm chặt thời gian viết, vấn xong xuôi sau đó hay là sẽ có mấy chương phiên ngoại, thực sự rất cảm tạ một đường cùng Phong Dã đi tới đám đại đại, nếu như có thể đứng tại các người trước mặt, ta thực sự rất muốn cấp đại gia thật sâu cú thượng một cung, cảm tạ. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Vì hạnh phúc mà chuẩn bị . . .

Xe việt dã chạy ở trên sơn đạo gồ ghề cũng không cảm thấy quá xóc nảy, bị vương trên xe có người ngoài, Lý Thiên Hữu và Lâm Bắc Thần không có nói chuyện quá nhiều với nhau, chỉ là, từ sau khi hai người lên xe, tay nắm ở một chỗ vẫn không có buông ra. . .

Mùa đông phương bắc, ban ngày rất ngắn, xe còn không có lái ra vùng núi, trời đã hoàn toàn đen xuống. Trên xe, Lý Thiên Hữu câu được câu không ứng phó lòng hiếu kỳ đối với quân đội của La Quân, mà Lâm Bắc Thần tựa ở trong lòng nàng thì lại có chút uể oải nhắm mắt lại, từ đầu đến cuối cũng không nói một câu. . .

Lúc xe lái vào thành phố A đã ban đêm hơn 12 giờ, hai chiếc xe một trước một sau trực tiếp chạy đến tiểu biệt thự của Lâm Bắc Thần. Lúc này Lâm Bắc Thần đã ngủ say tại trong lòng Lý Thiên Hữu, La Quân nói cho Lý Thiên Hữu gần đây lão bản công tác bẽ bộn nhiều việc, cô ấy đã vài ngày không có nghỉ ngơi thật tốt, mà hôm nay vì đón Lý Thiên Hữu mà ngày còn chưa sáng liền thức dậy rồi. Lý Thiên Hữu đau lòng nhìn Lâm Bắc Thần an tĩnh ngủ, thật sự là không đành lòng đánh thức cô. Nàng bảo La Quân mở cửa phòng, bàn giao hân vài câu, liền cẩn thận ôm lấy Lâm Bắc Thần trực tiếp đi vào trong nhà. . .

Dàn xếp tốt Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu một lần nữa tỉ mỉ nhìn gian nhà nàng coi như tương đối quen thuộc này, lúc này trong lòng lại cảm khái muôn vàn, quay đầu ngẫm lại thực sự là thế sự khó lường, hôm nay nàng không bao giờ là quân nhân nữa, không chỉ không phải quân nhân hiện tại công tác của nàng còn không có tin tức, ngay cả nơi ở nàng cũng không có. Nghĩ tới những thứ này, tâm tình của Lý Thiên Hữu liền sa sút, nàng thực sự cần điều chỉnh tâm thái của mình thật tốt, nỗ lực đứng lên, chỉ cần như vậy nàng mới có thể an tâm đứng ở bên người Lâm Bắc Thần, cùng chị ấy sinh sống thật tốt. Lý Thiên Hữu điều chỉnh tốt tâm tình, vào phòng tắm rửa mặt chải đầu kỹ càng một lần, liền trở lại trên giường của Lâm Bắc Thần, ánh đèn lộ ra mông lung, nàng quan sát dung nhan ngủ của Lâm Bắc Thần một hồi lâu, vì có được nữ nhân như vậy, mặc dù nàng mất đi toàn bộ thế giới thì có làm sao? Đối mặt Lâm Bắc Thần điềm tĩnh như đứa nhỏ, trong lòng Lý Thiên Hữu một mảnh mềm mại, nàng cúi người hôn nhẹ khóe môi Lâm Bắc Thần, liền hài lòng nằm ở bên người cô vòng ôm lấy thân thể mềm mại mỹ mỹ ngủ thiếp đi. . .

Ngày thứ hai, bởi vì chuông sinh vật quanh năm Lý Thiên Hữu đặt ra, nàng sớm liền rời khỏi giường, lúc làm tốt điểm tâm, nàng thấy Lâm Bắc Thần còn không có dấu hiệu tỉnh lại, liền mang chìa khóa ra cửa, chạy bộ quanh tiểu khu. Vận động xong Lý Thiên Hữu trở lại phòng ngủ, Lâm Bắc Thần vẫn đang ngủ như cũ, chắc hẳn chị ấy thật là cực kỳ mệt mỏi, Lý Thiên Hữu cũng không đánh thức cô, cầm một quyển sách Lâm Bắc Thần tiện tay đặt ở trên tủ đầu giường, tựa ở đầu giường bắt đầu xem. . .

Khi Lâm Bắc Thần tỉnh lại đã qua 10 giờ sáng, cô mở mắt thì thấy Lý Thiên Hữu an tĩnh tại bên người mình, khóe miệng không tự giác liền vênh lên, cô ít có biểu hiện ra dáng đáp làm nũng, lại nằm ỳ ở trên giường một hồi mới ở dưới tình huống Lý Thiên Hữu lờ lờ kéo kéo, rời giường đi rửa mặt. . . Lâm Bắc Thần lái xe đưa Lý Thiên Hữu đi cô cô sau đó liền chạy đi công ty đi làm, lúc này đã là buổi trưa, Lý Thiên Hữu ở dưới lầu tiểu thị trường bồi hồi một trận mới đi lên lầu, nàng không biết phải nói cho cô cô chuyện xuất ngũ như thế nào, trong lòng có chút thấp thỏm, dù sao cũng là bởi vì nàng vi phạm vào sai lầm mới rời khỏi bộ đội. . .

Ngày hôm nay trong thị trường cũng không biết làm sao, buổi trưa cũng không có bao nhiêu khách, Lý Thiên Hữu lên cầu thang chuyển tới lầu hai, xa xa đã thấy cô hai ở trong phòng bếp nhỏ thái rau, nàng hít sâu một hơi nhắc chân đi vào trong. . .

“Thiên Hữu? Đều không phải buổi chiều mới đến sao? Thế nào lúc này đã trở lại?” Cô hai vừa xoay đầu liền thấy Lý Thiên Hữu cau mày đứng ở trước cửa hàng, bà lộ ra rất giật mình, vội vã buông dao thái xoa xoa tay, liền đi ra. “Con đứa nhỏ này, mỗi lần trở về đều bắt chợt tập kích, lần này thế nào nhanh như vậy đã trở lại? Bộ đội nghỉ?” Bà vừa nói vừa dắt cánh tay Lý Thiên Hữu hướng về trước bàn ăn.

Lý Thiên Hữu bước bình theo cô hai ngồi ở trên ghế, đối mặt câu hỏi của cô hai nàng lại không biết trả lời sao. Lần này xuất ngũ trở về trong lòng nàng vốn là cảm thấy rất khó chịu, bị cô hai không biết chuyện hỏi lên như thế, trong lòng nàng càng khó chịu vô cùng. Bởi vì không biết trả lời thế nào, Lý Thiên Hữu liền một mặt cau mày nhìn cô hai không nói lời nào.

“Làm sao vậy? Có phải mệt mỏi không? Mệt mỏi thì nhanh nhanh về nhà đi ngủ một lát, ngồi xe lâu như vậy, cũng nên nghỉ ngơi chút.” Cô hai thấy sắc mặt của Lý Thiên Hữu không tốt lắm, bà nói xong liền muốn đứng dậy đi lấy chìa khóa trong cửa hàng.

Lý Thiên Hữu thấy cô hai đứng dậy, nàng vội kéo cánh tay cô cô, cúi đầu nói: “Cô hai, con không mệt. . .”

“Vậy có phải con đói bụng không? Giờ cô đi làm thức ăn cho con đi, nói, con muốn ăn gì? Sợi thịt hương cay?”

Lý Thiên Hữu nhìn bộ dáng thân thiết của cô hai, viên mắt đỏ lên đưa tay ôm lấy cổ cô hai vùi mặt vào trong lòng bà, nước mắt liền chảy xuống theo gương mặt, nàng nghẹn ngào nói: “Cô hai, con. . .”

Cô hai chưa thấy qua Lý Thiên Hữu như vậy, bỗng chốc liền luống cuống tay chân, bà vừa vỗ lưng Lý Thiên Hữu vừa lên tiếng an ủi: “Đây là làm sao vậy? A? Bị oan ức gì? Nói với cô cô, cô nương lớn như vậy, còn khóc nhè, cũng không sợ để cho người khác nhìn chê cười. . .”

Lý Thiên Hữu cũng biết đây là đang ở nơi công cộng, trên người nàng còn mặc quân phục mùa đông không có quần hăm, để cho người khác thấy một người tham gia quân ngũ nằm sấp trên người cô cô khóc thật sự là nhục nhã, nàng nỗ lực kìm chế cảm xúc kích động của mình, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, cúi đầu, thanh âm nhỏ nói: “Cô hai, con xuất ngũ. . .”

“Hà? Xuất ngũ?”

Dưới biểu tình khiếp sợ cực kỳ của cô hai, Lý Thiên Hữu tránh nặng tìm nhẹ nói chuyện xảy ra nửa tháng kia, lần nhiệm vụ đó quyết định số phận của nàng, còn có Giang Đại Chí chết. Sau khi nói xong nàng cảm giác tâm tình thoáng cái liền nhẹ nhõm không ít, mặc kệ thế nào cô cô sớm muộn gì cũng phải biết những chuyện này, mà nàng cũng không muốn lừa gạt cái gì. Cô hai nghe xong lời nói của Lý Thiên Hữu liền bình tĩnh xuống, bà đưa tay xoa xoa tóc Thiên Hữu, ngữ khí ôn hòa nói: “Cái này có gì phải khóc, xuất ngũ là chuyện tốt, một cô gái như con cũng không thể ở tại bộ đội cả đời. Ra khỏi được, tại đây tìm phân công tác, chân thật đứng ở bên người cô cô, cũng bớt mỗi ngày cô cô chờ đợi lo lắng cho con.” Cô hai vừa nói chuyện, dùng đôi tay trần đầy vết chai cứng ngắt lau đi nước mắt của Lý Thiên Hữu, “Đây là chuyện tốt, nha đầu con chỉ thích buồn phiền, có cái gì quá luan quẩn trong lòng, bây giờ cô đi gọi điện thoại cho Đại Phi, còn có dưỡng con, bảo bọn họ đều tới, thật sự hảo hảo chúc mừng một chút. . .” Vừa nói chuyện, cô hai liền đứng dậy đi vào phòng bếp nhỏ, thực sự đi gọi điện thoại. . .

Lý Thiên Hữu còn chưa có tỉnh táo lại bên trong đầu lòng, chợt nghe cô hai một hơi nói một tiếng “Đại Phi”, một tiếng “Dưỡng”. Nàng rõ ràng từng sống, Đại Phi —— Hạ Phi? Lý Thiên Hữu lập tức phản ứng đến, theo sát ở trong lòng kêu lên một tiếng, cái này có quan hệ gì với Hạ Phi chứ? Còn có, Hạ Phi lúc nào quen thuộc với cô cô như thế? Lý Thiên Hữu vội vã đứng dậy đi căn cô hai, tiến vào cửa hàng chợt nghe thấy cô cô cao hứng bồng bồng đang nói điện thoại với dưỡng, nói Lý Thiên Hữu xuất ngũ, vội vã bảo ông ấy trở về. Lý Thiên Hữu thờ phào nhẹ nhõm, cũng còn may không phải gọi cho Hạ Phi đầu tiên, nếu là để Bắc Thần biết nàng vừa trở về đã cùng một chỗ với Hạ Phi, còn không xác định tức giận ra sao đâu. . .

“Cô hai, trước tiên cô chờ vội nói điện thoại, con còn chưa nói xong với cô đâu.” Lý Thiên Hữu thấy cô hai cúp điện thoại, nàng nhanh chóng lên tiếng cắt đứt bà. Nàng kéo cô hai quay về trên bàn cơm, trực tiếp ngồi ở đối diện cô cô, nghiêm trang nói “Cô hai, có chuyện này nói rõ với cô, cô nghe xong đừng kích động cũng đừng nóng giận.”

“Còn có chuyện gì?” Cô hai nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lý Thiên Hữu cũng khẩn trương lên.

“Con tại bộ đội có một bạn trai, chính là Giang Đại Chí mới nãy nói qua với cô, anh ấy là bởi vì cứu con nên mới hi sinh. Vì thế. . . Sau đó chuyện tình của Hạ Phi, cô cô vẫn đừng nói nữa, hiện tại con thật sự là không tâm tình cái đó. . .” Lúc Lý Thiên Hữu nói những lời này lộ ra rất bi thương, nàng cau chặt mày, ngữ điệu trầm thấp.

Cô hai nghe Lý Thiên Hữu nói xong, trong lòng bà cả kinh, bạn trai? Còn hi sinh? Lý Thiên Hữu có bạn trai lúc nào tại sao bà không biết? Hơn nữa, vì sao lúc trước giới thiệu đối tượng cho nàng, nàng cũng không nói gì, mà bây giờ lại nói ra?

Lý Thiên Hữu thấy cô hai cau mày một bộ hình dạng rất không hiểu, nàng nhanh chóng nói tiếp: “Trên bộ đội có kỷ luật, chỗ bằng hữu tại con cũng là lừa trên gạt dưới không dám lộ ra, hơn nữa lần trước trở về giữa chúng con náo loạn một ít khó chịu, cho nên con mới đồng ý đi kết thân. . .” Lý Thiên Hữu tận lực ảo tưởng chuyện mình nói chính là một chuyện thực tồn tại, nàng muốn mượn việc này chặt đứt ý niệm để nàng và Hạ Phi là người yêu trong đầu cô cô. . .

Cô hai tự nhiên là không biết trong lòng Lý Thiên Hữu nghĩ như thế nào, bà liền tưởng tiếng khóc oan ức ban nãy của Lý Thiên Hữu, tâm thoáng cái liền nhéo lên, đứa nhỏ này mệnh khổ, khi còn bé thì cha mẹ đều mất. Bạn trai mới vừa chung sống cũng hi sinh, nghĩ vậy bà yêu thương ôm Lý Thiên Hữu vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi: “Được, sau này cô cô không đề cập tới, cô cô đều nghe lời con. Con cũng đừng quá thương tâm, hiện tại tuổi con còn nhỏ, chờ sau này gặp phải thích hợp lại chung sống cũng không trễ. . .” Cô cô yêu thương ôm Lý Thiên Hữu một hồi liền thả hai tay, “Được rồi, con ở đây thương tâm như thế, sự tình đã xảy ra, cũng đã đều trôi qua, con bình an trở về là tốt rồi. Chờ một lát dưỡng của con sẽ trở lại, nếu con không đói bụng, trước hết giúp cô cô dọn dẹp một chút chờ dưỡng con trở về hai người lại ăn cùng nhau.” Lý Thiên Hữu nhu thuận gật đầu, theo cô cô vào cửa hàng nhỏ bận bịu. . .

Thăng đến buổi chiều 3 giờ hơn, khách nhà cô cô tản gần hết, Lý Thiên Hữu mới đi ra tiểu thị trường. Trong lúc Lâm Bắc Thần gọi đến một lần điện thoại, bảo nàng xế chiều đi công ty đón cô. Lý Thiên Hữu thấy thời gian còn sớm nàng cũng không ngồi xe, liền bộ hành đi đến Lâm thị. . .

Lúc này tâm tình của Lý Thiên Hữu thư sướng rất nhiều, sau khi xuất ngũ ngoại trừ công tác ra, làm cho nàng đau đầu nhất đó là chuyện tình cảm giữa nàng và Lâm Bắc Thần, nếu như cô cô lại một mực tác hợp nàng cùng Hạ Phi, sẽ khiến giữa nàng cùng Lâm Bắc Thần sản sinh rất nhiều hiểu lầm không cần thiết, lúc này cô cô biết chuyện Giang Đại Chí, nói vậy mấy năm gần đây sẽ không lại bảo nàng kết thân, Lý Thiên Hữu cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất vậy cũng là sáng tỏ một chuyện phiền lòng của nàng. . .

Tâm tình của con người thực sự là hay thay đổi, mới vừa lúc đi ra tâm tình của Lý Thiên Hữu vẫn là rất tốt, khi nàng chen trong đám người đi bộ trên đường, lúc linh hội hoàn cảnh xung quanh trong lòng lại cảm thấy trống rỗng. Xuất ngũ đã kích nàng rất lớn, bỗng chốc từ một bộ đội đặc chủng làm việc và nghỉ ngơi quy luật ngày ngày xếp đầy huấn luyện biến thành một kẻ rảnh rỗi không có việc gì, tương phản như thế nàng thật sự là thích ứng không được. Hơn nữa, còn có một chuyện khác là nàng không thể tiêu tan, tuy rằng Lâm Bắc Thần vẫn không có nói cho nàng chuyện Lâm gia gia đã biết quan hệ của hai người, thế nhưng Lý Thiên Hữu vừa nghĩ đến ngày đó nàng lên nghe được lời nói ấy, trong lòng cũng rất khó chịu, một loại cảm giác không thể nói rõ được lượn quanh trong đầu, nói tự ti ư, nàng còn có chút không phục. . .

Bất tri bất giác Lý Thiên Hữu đã đi ra phố đi bộ, đi đến con đường tràn đầy lá buồn, đường phố thoáng cái liền có vẻ rộng rãi lên, so với phố đi bộ chật chội thì ở đây lộ ra vắng lặng không ít, nàng khẽ sát mép cửa hàng bán lẻ đi đến phía trước. Lúc nàng đi ngang qua cửa một cái siêu thị, trên đường cái cách đó không xa vang lên tiếng còi ô tô chói tai, Lý Thiên Hữu chán ghét nhíu lông mày, nhưng cũng không nhìn, sống lưng thẳng tắp như trước, nhìn không chớp mắt đi đến phía trước, xưa nay nàng cũng không phải người hiếu kỳ. Đi chưa được mấy bước tiếng còi không còn, theo đó chợt nghe thấy một người nam nhân hô to tên nàng, Lý Thiên Hữu dừng lại bước chân. Nàng quay đầu nhìn về phía đường xe chạy, chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu vàng cực kỳ lóa mắt chậm rãi trượt bên đường xe chạy ở cạnh nàng, mà trong cửa sổ xe hạ xuống, một người nam nhân đang hướng về phía nàng hô cái gì, Lý Thiên Hữu hí hóp đôi mắt nhỏ, tiếp đó khỏe miệng liền cong lên, thật là quá trùng hợp, ở trên đại lộ còn có thể chạm mặt chiến hữu, người kia đang lo lắng kêu to không phải Điền Chí Vinh thì là ai!

Điền Chí Vinh nhìn thấy Lý Thiên Hữu thì có vẻ rất hưng phấn, hần chẳng thể nghĩ tới có thể ở trên đại lộ tình cờ gặp Lý Thiên Hữu vốn hẳn là tại trong bộ đội. Hần mang theo Lý Thiên Hữu một đường nói liên tục, lúc nghe Lý Thiên Hữu nói nàng đã xuất ngũ, Điền Chí Vinh ngoại trừ sững sờ vài giây, thì càng hiện ra vui vẻ. Nói cái gì cũng muốn lôi kéo Lý Thiên Hữu đi ăn uống rượu nói là vì nàng chúc mừng thật tốt một chút, Lý Thiên Hữu thấy sau khi Điền Chí Vinh nghe xong tin tức nàng xuất ngũ, hầu như phản ứng vui vẻ giống như cô hai, nàng bắt đầu đi trực tiếp lắc đầu, chẳng lẽ xuất ngũ chỉ có mình nàng thương tâm. . . Đối mặt dưới sự yêu cầu mãnh liệt thành khẩn kiên trì của Điền Chí Vinh, nàng không thể làm gì khác hơn là gọi điện cho Lâm Bắc Thần, nói tình huống đúng sự thực, nói cho cô ấy biết phải muộn chút mới có thể trở lại, sau đó liền tùy ý Điền Chí Vinh làm chủ đi theo hắn. . . Buổi tối 11 giờ, Lý Thiên Hữu uống hơi nhiều, nàng ngồi ở trong một gian phòng trang nhã bên trong quán bar có danh tiếng nhất thành phố A, đối mặt Điền Chí Vinh vẫn thao thao bất tuyệt, cũng bắt đầu nói nhiều lên. Người uống nhiều liền dễ dàng yếu đuối, những lời này thể hiện rất tốt ở trên người Lý Thiên Hữu. Hai người tán gẫu đến bộ đội lúc trước, Lý Thiên Hữu cảm thấy thương cảm, cuối cùng không biết sao, Điền Chí Vinh hỏi tới Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu càng lộ ra khổ sở, trong lòng nàng tràn đầy cảm giác vô lực, hiện tại nàng chẳng là cái thá gì, nàng càng cảm thấy được bản thân không xứng với Lâm Bắc Thần. . .

“Chí Vinh, tôi, tôi xuất ngũ lĩnh chút tiền, anh xem. . . anh nói cho tôi biết, hiện tại giá nhà ở thành phố A bao nhiêu? Tôi muốn mua căn hộ. . .” Lý Thiên Hữu có chút nói ngọng. . .

Điền Chí Vinh sững sờ, lập tức nở nụ cười, người này tìm bạn gái xinh đẹp như vậy, hỏi nàng hai câu, nàng còn gấu gấu điểm điểm. Nghĩ hắn lần vào tới nhiều năm như vậy, cái gì không kiến thức qua chứ, Lý Thiên Hữu dùng như thế nói sang chuyện khác với hắn sao. . . Điền Chí Vinh một bên trong lòng đã có cách một bên miệng chứa nụ cười còn đó, nói “Cô muốn mua phòng ở? Đây dễ bàn, cô nói, muốn dạng gì? Biệt thự hay là nhà trọ? Muốn bao nhiêu, trong thành phố hay là vùng ngoại thành?” Đối mặt chiến hữu kiên trì ân nhân cứu mạng của mình, tại lúc đối phương cần hỗ trợ, hắn tự nhiên là phải đem hết toàn lực đi giúp, cho nên thoáng cái hắn liền hỏi ra nhiều vấn đề như vậy. . .

“Ách. . .” Lý Thiên Hữu quơ quơ đầu có chút mê man, trong lòng tiêu hóa vấn đề của Điền Chí Vinh, còn biệt thự? Chuyện đùa, làm sao nàng mua được? “Anh giúp tôi lưu ý chút, tôi muốn nhà cũ là được, trung tâm thành phố khẳng định đắt, chỉ cần đừng quá vùng ngoại thành là được. Tốt nhất có thể cho vay, tiền đặt cọc chừng mười vạn tôi có thể đồng ý.” Dù sao Lý Thiên Hữu cũng xuất thân là bộ đội đặc chủng, uống quá nhiều rượu, đầu của nàng vẫn vĩnh viễn duy trì thanh tỉnh.

“Nhà cũ? Còn cho vay?” Điền Chí Vinh nhin không được đề cao âm lượng, đùa gì thế, dù thế nào hiện tại hắn lẫn lộn cũng coi như là vui vẻ sung sướng, làm sao có thể đi kiếm nhà cũ gì đó. “Đại tỷ cô đừng bắt tôi, được rồi, việc này cô không quan tâm, giao cho tôi hoàn thành. Cô không có tiền, tôi ứng cho cô trước, bây giờ hai ta giao tình gì chứ. . .” Điền Chí Vinh hưng hăng trừng mắt Lý Thiên Hữu, sau khi nói xong nhấp bình rượu liền rót.

Lý Thiên Hữu vừa nghe lời này, nàng “vọt” một cái liền đứng lên, chỉ vào mũi Điền Chí Vinh quát: “Tôi nói cho anh Điền Chí Vinh, ai tôi cũng không dựa vào, bản thân tôi có tay có chân sẽ nuôi sống chính mình. Nhờ anh giúp tôi tìm nhà cũ thì tìm nhà cũ, đừng nhiều lời vô ích như thế!” Nói xong, nàng nắm thật chặt bình rượu mang trong tay, hung hăng phun ra một hơi, sao nàng lại có loại kích động muốn ném cái bình đi ra ngoài. . .

Điền Chí Vinh thấy Lý Thiên Hữu nóng nảy, hần há miệng sững sờ nửa ngày, người này sao lại tức lớn như vậy? Tiếp đó hắn liền nghe chút động tĩnh, quay đầu vừa nhìn là thủ hạ của hắn nghe động tĩnh khác thường đang lặng lẽ nhích lại gần. Điền Chí Vinh khoát tay một cái, khi thấy thủ hạ lui xuống, hần có chút vô lực hòa hoãn ngữ khí nói rằng: “Được được được, cô đừng kích động, tôi làm theo như cô nói là được.” Nói xong hần âm thầm lau mồ hôi trên trán, hần thực sợ Lý Thiên Hữu uống nhiều liền một chai bia bắt chuyện ở trên đầu hắn.

Khi Lý Thiên Hữu còn muốn nói chuyện, điện thoại di động trong túi vang lên, nàng móc ra vừa nhìn, trên màn hình biểu hiện hai chữ — Bắc Thần. Nàng nhanh chóng thu tức giận, ấn nút tiếp nghe, ôn nhu nhỏ giọng nói, nét mặt này cùng bộ dáng giờ chân vừa nãy rõ ràng một trời một vực, có tương phản rất lớn. Điền Chí Vinh bắt đầu đi lờm một cái, cái này có tính là vợ quân nghiêm trọng truyền thuyết không? Người này lật mặt cũng quá nhanh đi. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tận lực quá nhiều viết chút tự, đem muốn giao cho viết rõ ràng chút. . .

Ngày mai không cần đi làm thì tốt rồi, ta có thể đón mả tự, nghĩ tốt tình tiết không thời gian viết, có phải thật rất khó. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 81: Cam kết của nữ vương. .

“Thiên Hữu, mấy giờ rồi hả?” Thanh âm lạnh lạnh của Lâm Bắc Thần truyền ra từ trong điện thoại.

Lý Thiên Hữu phản xạ có điều kiện nhìn đồng hồ đeo tay, 11 giờ 38, cuống họng của nàng bắt gặp nhúc nhích một cái, “Em, giờ em liền xong việc, đã chuẩn bị đi trở về. . .” Nghe thanh âm của Lâm Bắc Thần, nàng lập tức tỉnh rượu không ít, Lý Thiên Hữu không ngốc, nghe xong Lâm Bắc Thần nói, nàng sẽ không ngốc đến mức cho rằng đã trễ thế này Lâm Bắc Thần chỉ là đơn thuần gọi điện thoại tới hỏi nàng mấy giờ. . .

“Ồ. . . Điều không phải gặp được chiến hữu? Em chơi của em, không cần sốt ruột.” Trong điện thoại truyền đến thanh âm của Lâm Bắc Thần, lạnh lạnh mang theo chút biếng nhác.

Lý Thiên Hữu lập tức mất bình tĩnh, nàng đứng dậy thoáng nhìn Điện Chí Vinh đang vẽ mặt khinh bỉ nhìn mình, dùng tay kia vẩy vẩy liền một giây không ngừng đi đến ngoài cửa quán bar. Nàng mới không tin lời của Lâm Bắc Thần, kia rõ ràng chính là trong lòng không đồng nhất, rõ ràng lừa bịp nàng đây, nghĩ sắp 12 giờ đêm, thời gian cũng là có chút muộn rồi. “Giờ em quay về, rất nhanh sẽ đến nhà, cái kia, chị muốn ngủ thì ngủ trước đi, không cần chờ em. . .” Khi Lý Thiên Hữu đi mau đến lớn cửa, nàng đột nhiên dừng cước bộ, như nghĩ tới cái gì, lại xoay người đi trở về. . .

“Vậy được rồi, nếu em chơi đủ rồi thì về đi, chị chờ em.” Lâm Bắc Thần nói xong câu “Trên đường cẩn thận chút!” liền dẫn đầu cúp điện thoại.

Nghe thanh âm của Lâm Bắc Thần lộ ra có chút lười biếng, Lý Thiên Hữu tức khắc miên man bất định, phỏng chừng bây giờ Bắc Thần đang nằm ở trên giường đây, nàng nhanh hơn cước bộ đi tới trong một phòng trang nhã lúc đầu, rất không hình tượng xách lên áo Điện Chí Vinh vẫn ngồi không nhúc nhích liền kéo ra bên ngoài, vừa kéo còn vừa nói: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút đưa tôi trở lại.” Trời biết Điện Chí Vinh đưa nàng mang tới đâu, nàng cũng không muốn cho Lâm Bắc Thần một mình tại trên giường chờ lâu. . .

Lý Thiên Hữu vô cùng lo lắng chạy về đến tiểu biệt thự của Lâm Bắc Thần, lúc sắp vào cửa nàng lại giờ quả đắm đuối một lần Điện Chí Vinh bảo hấn hỗ trợ lưu ý chuyện nhà cũ. Liền cũng không quay đầu lại vào nhà, lúc này trong nhà một mảnh đen kịt, Lý Thiên Hữu lắc lắc cái đầu choáng nặng nề, híp đôi mắt nhỏ của nàng cước bộ vẫn như cũ rất nhanh mò đi lên lầu, lấy nhãn lực quanh năm huấn luyện, những hắc ám này hoàn toàn không có vấn đề. . .

Lý Thiên Hữu nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng ngủ, trong lòng nàng âm thầm thở một hơi, hoàn hảo cửa phòng không có khóa. Bằng không nàng thật đúng là phải thấp thỏm cả đêm, cũng không phải khóa cửa thì vào không được phòng, chỉ là, nếu như nàng công khai cạy ra cửa Lâm Bắc Thần cố ý khóa lại, vậy hậu quả thực đều không phải loại người như Lý Thiên Hữu có thể tưởng tượng được. . .

Đèn nhỏ ban đêm sáng lên trong phòng, Lâm Bắc Thần đang tựa ở đầu giường cầm laptop không biết đang nhìn cái gì, nghe tiếng Lý Thiên Hữu mở cửa, Lâm Bắc Thần mắt cũng không nhúc nhích một cái, sau khi thu vào laptop, thân thể liền trượt vào trong chăn. Lý Thiên Hữu nhìn tình hình này, nàng phi thời gian một hồi, có ý thẳng sống lưng đi tới trước giường, khuôn mặt nhỏ xoát xuyết chờ nữ vương lên tiếng. Lâm Bắc Thần ngẩng đầu, liền thấy một bộ vẽ mặt nhận sai của Lý Thiên Hữu, cô nhìn không được “Phốc” một tiếng cười ra tiếng, nghiêm trọng đến thế sao? Chẳng qua là cô cảm thấy một người ở nhà buồn chán, muốn cho Lý Thiên Hữu mau chút trở về bồi mình. Đứa nhỏ cố chấp này thực cho rằng mình tức giận, Lâm Bắc Thần nghĩ vậy khoe miệng lại giường lên, đây là chuyện tốt, cái này nói rõ trong lòng Lý Thiên Hữu rất quan tâm cô. .

“Còn không mau đi tắm rửa, một thân mùi rượu. . .” Lâm Bắc Thần oán trách nói.

Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần nở nụ cười, liền vui tươi hơn hồ linh mệnh, nhanh chóng chạy tới nhà tắm, nàng muốn mau mau giải quyết mình thật tốt chạy về trên giường, có lẽ là bởi vì uống rượu, làm cho ước số có chút không an phận trong cơ thể đang cọt cọt trào ra phía trên. . .

Lý Thiên Hữu rất nhanh cọ rửa bản thân sạch sẽ, thay đổi quần áo ngắn lại chạy như bay ra phòng tắm, nàng lết đến bên giường lộ ra đèn đêm nhìn về phía người trên giường, chỉ cái liếc mắt này, làm cho hỏa dục vốn đang tăng vọt của nàng trong nháy mắt tắt xuống — nữ vương đang ngủ. . .

Điện Chí Vinh không hề tự xưng là sống trong nghề, ba ngày sau đó liền thông báo Lý Thiên Hữu xem phòng. Vừa nghe được tin tức Lý Thiên Hữu rõ ràng sùng sốt, hiệu suất làm việc này thật đúng là không phải khoác lác, nàng buông điện thoại, cao hứng bùng bùng ra cửa tìm Điện Chí Vinh đi xem phòng.

Mấy ngày này xuất ngũ trở về, mỗi ngày Lý Thiên Hữu đều vui tại trong tiểu biệt thự của Lâm Bắc Thần hưởng thụ thế giới hai người, ban ngày Lâm Bắc Thần đi làm thì nàng lên đi tiểu điểm của cô cô hỗ trợ, lúc không đi nhà cô cô thì vui tại tiểu biệt thự lên mạng, trải qua vài ngày, nàng đem phạm vi công tác của đội hình cảnh cùng tính chất công tác của đặc cảnh hiểu rõ thấu triệt, nàng muốn nhanh chóng tập trung vào trong cương vị mới, thật sớm một chút cùng Lâm Bắc Thần trải qua cuộc sống tương đối ổn định. . .

Điện Chí Vinh rất cẩn thận, điểm này Lý Thiên Hữu cũng không nghĩ tới, hấn tìm cái nhà cũ này cách tiểu biệt thự của Lâm Bắc Thần quả thực là gần không thể gần hơn, cái nhà cũ sắp xếp đơn giản này rõ ràng ngay sát vách chỗ ở tiểu khu của Lâm Bắc Thần, trong cái tiểu khu có tên giống với tiểu khu chỗ tiểu biệt thự làm cho Lý Thiên Hữu lần đầu tiên tìm lộn địa phương. Lý Thiên Hữu đứng ở gian phòng song diện triều dương nhìn Điện Chí Vinh cười rục rịch, không ngừng gật đầu, được, thật tốt. Con mắt của Lý Thiên Hữu hầu như muốn lóe ra kim quang, nàng rất thích căn nhà này. Nàng không nói hai lời liền giao tiền đặt cọc, chuẩn bị tìm một thời gian làm sang tên cho nhà coi như triệt để kết thúc tháng ngày “vô gia”. . .

Lý Thiên Hữu rất hài lòng, nàng nghĩ đến đầu tiên phải nói cho Lâm Bắc Thần một tiếng, xuất ngũ trở về cũng chừng mấy ngày, chuyện tình quân quýt phiến muộn trong lòng nàng còn chưa từng nói với Lâm Bắc Thần, nàng nghĩ là thời điểm nên tìm Lâm Bắc Thần nói chuyện rồi . . .

Khước từ hẹn ước của Điền Chí Vĩnh, Lý Thiên Hữu đi bộ đến dưới lầu Lâm thị, lúc này vừa vặn tới bữa trưa rồi. Lý Thiên Hữu lên thang máy tới tầng 25, bởi vì trong lòng có chuyện ngay cả cửa nàng cũng không gõ, trực tiếp đẩy ra cửa văn phòng liền đi vào. Lý Thiên Hữu ngẩng đầu lên nghĩ hoặc thoáng nhìn văn phòng vắng vẻ, lại lui đi ra ngoài, “Lâm tổng đâu?” Thư ký Tề Tiểu Hoan vừa vặn đứng ngoài cửa, tiểu nha đầu người ta còn không có phản ứng kịp, Lý Thiên Hữu liền vào cửa giống như ai cũng nhìn không thấy, Lâm tổng đang ngủ trưa, Tề Tiểu Hoan nghĩ trong lòng, lúc này là tuyệt đối không cho phép người khác quấy rối, cũng may đối phương không thấy có người ở liền lại đi ra, bằng không nếu như xông xáo đến phòng trong, cũng đủ sặc chính mình . . .” Lý tiểu thư, Lâm tổng đang ngủ trưa, ngài xem . . .” Nàng là muốn nói cô có thể chờ cô ấy tỉnh lại rồi hẵng tìm hay không, nhưng nàng nói còn chưa nói xong, đã thấy Lý Thiên Hữu cười ôn nhu với nàng, một lần nữa đẩy cửa đi vào, tiểu nha đầu nâng trán, được rồi, nàng biết Lý tiểu thư cùng Lâm tổng quan hệ tốt, mặc dù là Lâm tổng đang nghỉ ngơi cũng không sợ bị cô ấy quấy rối. Quả nhiên như nàng suy nghĩ, sau khi Lý Thiên Hữu đi vào, thì vẫn không có đi ra . . .

Vào phòng trong, Lâm Bắc Thần thực sự mặc cả quần áo nằm ngủ trên giường, Lý Thiên Hữu nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên giường, nhìn Lâm Bắc Thần đang ngủ say cũng không đành lòng đánh thức cô, nàng kéo cái ghế ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng sờ qua tay của Lâm Bắc Thần cảm vào trong lòng bàn tay, cứ như vậy mà nhìn cô. . .

Lâm Bắc Thần luôn luôn ngủ không trộm, sau khi cô cảm giác được xúc cảm, cau mày mở mắt, đầu hơi nghiêng liền thấy Lý Thiên Hữu đang vẽ mặt mê gái nhìn mình. Cô thả lỏng khuôn mặt, giật giật bàn tay nằm trong lòng bàn tay của Lý Thiên Hữu, kéo tay Lý Thiên Hữu đến dưới mặt, nhẹ nhàng chống vài cái, khàn giọng nói: “Thiên Hữu, sao em lại tới đây?”

Lý Thiên Hữu theo động tác của Lâm Bắc Thần đứng dậy tựa ở trên đầu giường, nàng ôm Lâm Bắc Thần vào trong lòng, nhìn người trong lòng một bộ nửa tỉnh nửa mê, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc. . .

“Một mối thì ngủ thêm một chút, chỉ là em nhớ chị . . .”

Sau khi Lâm thị tan tã, Lâm Bắc Thần cùng Lý Thiên Hữu rời khỏi Lâm thị, xe trực tiếp lái đi Bắc Thần đại tửu điểm của thành phố A, bởi vì trước đó Lâm Bắc Thần có gọi điện thoại, lúc hai người đến cơm nước đã chuẩn bị tốt.

“Bắc Thần, chị nói đội hình cảnh cùng đội đặc cảnh, em đi đơn vị nào thì tốt hơn một chút?” Lý Thiên Hữu ăn cơm no xong, vẻ mặt nghiêm túc nói, vấn đề phòng ở đã giải quyết hết, hiện tại vấn đề lớn nhất của nàng chính là công việc.

Lâm Bắc Thần ưu nhã xoa xoa bên môi, buông khăn tay giương mắt nhìn Lý Thiên Hữu ngồi nghiêm chỉnh. “Trên bộ đội của các em nói như thế nào? Đề chính em quyết định?”

“Ừ, chị huy nói em có thể tự mình quyết định, hai nơi đều cần người. Em muốn nghe một chút ý kiến của chị?”

Lâm Bắc Thần nở nụ cười, “Bằng hữu cảnh sát đó của em là đội hình cảnh thành phố A sao?”

Lý Thiên Hữu sùng sốt, Lâm Bắc Thần rõ ràng thoải lý hữu thoải đây mà, lập tức nàng nở nụ cười, nàng đứng dậy tiến đến trước mặt Lâm Bắc Thần, cười hi hi nói: “Sao rồi hả? Bắc Thần là sợ em làm cái chuyện gì có lỗi với chị sao?”

Lâm Bắc Thần thấy vẻ mặt cười xấu xa của Lý Thiên Hữu, cô không khách khí nâng lên cằm Lý Thiên Hữu, kiều mi nói: “Em dám sao?”

“Không dám, không dám!” Lý Thiên Hữu làm bộ ăn đau, vừa lắc đầu vừa liên thanh nói.

Lâm Bắc Thần trừng nàng, buông tay, trên mặt khôi phục thần tình nghiêm túc. “Có phải đội đặc cảnh có chút nguy hiểm hơn đội hình cảnh không? Chị nghĩ em vẫn là đi đội hình cảnh đi.” Lâm Bắc Thần thấy một bộ dáng đáp suy nghĩ của Lý Thiên Hữu, còn nói tiếp: “Nếu không, em tới công ty của chúng ta đi, làm bảo tiêu chuyên trách của chị, thế nào?” Lý Thiên Hữu mở to hai mắt, nàng nhanh chóng lắc đầu kháng nghị: “Em không đi, vậy hay là em đi đội hình cảnh đi. Em muốn có công việc của mình, em không muốn làm việc cho chị, như vậy trong lòng em sẽ khó chịu.” Nói xong hai câu cuối cùng, thanh âm của Lý Thiên Hữu rõ ràng biến nhỏ đi, nàng là ăn ngay nói thật, chỉ là ngôn ngữ trắng ra như vậy sợ Lâm Bắc Thần tức giận mà thôi. . .

Lâm Bắc Thần biết Lý Thiên Hữu lòng dạ cao, còn phi thường hiếu thắng, cô cũng không nói nhiều, cô cũng mong muốn Lý Thiên Hữu tìm một chức nghiệp bản thân thích, mà không phải ích kỷ cột nàng vào bên người mình. Nghĩ vậy, Lâm Bắc Thần kéo qua Lý Thiên Hữu ôm ôm nàng vào trong ngực, cưng chiều gât đầu.

“Bắc Thần, em còn có một việc muốn nói với chị.” Lý Thiên Hữu tùy ý Lâm Bắc Thần ôm bản thân, nàng hơi ngửa đầu nói.

“Còn có chuyện gì?”

Lý Thiên Hữu dừng lại một hồi, nàng ở trong đầu hệ thống ngôn ngữ một chút, liền rõ ràng mười mười nói chuyện mình muốn đưa con cho Lâm Bắc Thần.

Sau khi Lâm Bắc Thần nghe xong, cô nhú lông mày, cô chưa hề biết Lý Thiên Hữu sẽ có tâm tư như thế, hơn nữa đối phương còn là chiến hữu của nàng. Cô đỡ Lý Thiên Hữu ngồi tốt, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Ý của em là, muốn cầm lấy tình trạng của chiến hữu em kết hợp trứng với chị, sau đó do em sinh hạ đứa nhỏ này?”

Lý Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Thần thay đổi trở nên nghiêm túc, nàng có chút chột dạ, quả nhiên là nàng nghĩ quá đơn giản, thế cho nên đã quên mất phải hỏi một chút đương sự quan trọng nhất này có nguyện ý hay không. Nghĩ những thứ này, nàng ngoan ngoãn gật đầu, cũng không nói gì. Nàng không biết phải nói như thế nào, nàng không xác định nếu như Lâm Bắc Thần biết nàng từng nghe trộm đối thoại giữa Lâm gia gia và chị ấy có thể rất tức giận hay không.

“Sao em lại đột nhiên có ý nghĩ như vậy?” Lâm Bắc Thần nghĩ nát óc cũng không rõ, Lý Thiên Hữu đang tốt đẹp thế nào sẽ đột nhiên nghĩ đến vấn đề con nhỏ, chẳng lẽ là bởi vì chiến hữu em ấy chết, trong lòng hồ thẹn muốn dùng cái này báo ân? Nghĩ vậy Lâm Bắc Thần đột nhiên cảm thấy rất tức giận, Lâm Bắc Thần cô không phải tuýp đàn ông nào cô cũng phối được.

“Có phải em nghĩ chiến hữu của em bởi vì cứu em mà hi sinh, cho nên trong lòng hồ thẹn, muốn vì hắn giữ lại một con cháu?” Lâm Bắc Thần lạnh nghiêm mặt, ngữ khí rất cứng nhắc hỏi.

Lý Thiên Hữu vừa nghe lời này, trong lòng lộp bộp một hồi, thời điểm nàng có ý nghĩ sinh con, nhiều ít có chút nguyên nhân Giang Đại Chí chết. Nhưng mà đó cũng chỉ là một chút xíu ý nghĩ mà thôi, Lâm gia gia muốn Lâm Bắc Thần kết hôn sinh con, mà Giang Đại Chí là con một, cha mẹ lại tuổi tác lớn, ở trong lòng Lý Thiên Hữu nghĩ đứa nhỏ của hai người do nàng sinh ra này là chuyện tình cực kỳ tốt, thế nhưng hiển nhiên, Lâm Bắc Thần không ủng hộ. . .

“Em không có, đây chỉ là cân nhắc một phương diện nhỏ.”

“Một phương diện nhỏ? Lý Thiên Hữu, trái lại em nói một chút phương diện đó là cái gì?”

Lý Thiên Hữu nhìn Lâm Bắc Thần, dưới con mắt vô cùng chèn ép của đối phương, nàng cúi đầu, ở trong lòng thở dài, như là nhận mệnh nói ra chuyện nàng nghe trộm đối thoại giữa Lâm Bắc Thần cùng gia gia cô.

“Bác Thần, chị đừng nóng giận, chính là em cảm thấy lần này ở trong nhà gia gia chị, Lâm gia gia rất tốt với em như cực kỳ có định ý, mà chị lại không cho em ở phòng chị. . . Em nghe trộm cũng là chuyện bất đắc dĩ, chị lại cái gì cũng không nói với em. . . Em thấy gia gia chị cường liệt phản đối chúng ta như vậy, em mới nghĩ đến có thể sinh một đứa con cho chị, ông ấy sẽ không lại phản đối chúng ta cùng một chỗ. . .” Nói xong nói Lý Thiên Hữu tội nghiệp nháy đôi mắt nhỏ nhìn Lâm Bắc Thần, đáng đáp đó muốn có bao nhiêu oan ức thì có bấy nhiêu oan ức.

Lâm Bắc Thần thờ dài, đưa tay nheo nheo khuôn mặt bởi vì kích động mà có chút ửng đỏ của Lý Thiên Hữu, “Có phải em sợ chị bởi vì gia gia phản đối mà xa em?”

“Bác Thần, em sẽ không bởi vì bất luận kẻ nào mà tách ra chị, cũng không cho phép chị tách ra em” Lý Thiên Hữu quật cường nói.

Lâm Bắc Thần hòa hoãn biểu tình, khẽ cười một chút, “Thiên Hữu, qua mấy ngày nữa chị đều phải ba mươi tuổi, sau khi tốt nghiệp về nước, chị vẫn đều tại trong thương trường dốc sức làm, hầu hết chuyện gì cũng đã từng kinh nghiệm qua. Sở dĩ chị không nói chuyện gia gia phản đối với em, đó là bởi vì bản thân chị đều biết trong lòng, chị có nắm chắc bãi bình chuyện này.” Vừa nói chuyện, Lâm Bắc Thần một lần nữa ôm chầm Lý Thiên Hữu, ngữ khí ôn nhu nói: “Nhưng thật ra em, đừng suốt ngày luôn nghĩ chút có không, nếu chị lựa chọn cùng một chỗ với em thì tuyệt sẽ không dễ dàng từ bỏ em. . .”

Lý Thiên Hữu hoàn toàn bị lời nói này của Lâm Bắc Thần nói cho dễ chịu rồi, nàng tựa ở trong lòng Lâm Bắc Thần mãnh mẽ gật đầu.

“Đứa ngốc, về sau đừng nghĩ vài chuyện cỏ quải kỳ lạ. Lẽ nào chị sinh hạ đứa con cùng nam nhân khác, trong lòng em sẽ không khó chịu sao?”

“Sẽ có một chút, bắt quá người nợ là Đại Chí, còn có thể khá hơn chút.”

Lâm Bắc Thần bĩu môi, “Trong lòng em khá, nhưng chị hoàn toàn không tốt.” Cô cúi đầu nhìn Lý Thiên Hữu, dừng lại một hồi đột nhiên hỏi: “Thiên Hữu, em rất thích trẻ con sao?”

Lý Thiên Hữu sùng sốt một chút, lập tức vui vẻ gật đầu, “Thích, em rất thích trẻ con.”

“Vậy em có nghĩ tới hay không, hai người chúng ta cùng một chỗ khả năng cả đời cũng không có đứa con?” Lâm Bắc Thần thấy Lý Thiên Hữu cười vui vẻ, nhìn không được muốn thăm dò nàng một chút.

“Em biết, nhưng mà không sao, còn hơn trẻ con em càng thích Bác Thần.” Lý Thiên Hữu tại trong lòng Lâm Bắc Thần, nàng xoay người hai tay đặt lên eo Lâm Bắc Thần, tại trước ngực của cô vùi vùi. . .

Hai người lại chán ngán quần ở trong phòng một hồi lâu mới đi ra tửu điểm, trở lại tiểu biệt thự. Mà trong lúc này Lý Thiên Hữu lại quên, vấn đề nàng mua nhà còn không có nói cùng Lâm Bắc Thần đâu. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gần nhất sự tình nhiều lắm, cũng là quá khôn, như thế vẫn mới canh, làm cho đại gia đợi lâu. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Kết cục đều không phải kết cục . . .

Từ sau khi Lâm Bắc Thần mang theo Lý Thiên Hữu rời khỏi Lâm trạch, cô liền không trở lại nhà gia gia nữa, sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, trong lòng cô đối với gia gia nhiều ít là tồn tại oán hận, về tồn thất của ba ba, về Lâm Thiên Hoa “nhon nhon ngoài vòng pháp luật”. Sau khi hết thấy chuyện tình phát sinh, làm cho tâm Lâm Bắc Thần trở nên càng thêm băng lãnh, cô thậm chí bắt đầu hoài nghi tình thân ngào ngạt ở sâu trong ký ức đó có phải chỉ là chính cô huyền hoặc nghĩ ra hay không. . . . Mà sau khi cô tỉnh lại, lão nhân hiền lành đó, đối với cô sùng ái có hơn, gia gia không có tâm tư công danh lợi lộc đó có phải đã đi cách xa cô rồi? . . . Giờ đây, Lâm Bắc Thần đã vững vàng vàng ngồi trên cái ghế đứng đầu Lâm thị, từng bước này gian nan đi tới, quay đầu nhìn lại, cô mới phát hiện, cô làm tất cả đều không phải là xuất từ tự nguyện của cô, tất cả tựa hồ lệch khỏi quỹ đạo có chút xa với cuộc sống cô mong muốn. . . Hoàn hảo, bên cạnh cô còn có một nữ nhân mà cô âu yếm. Cho nên, mặc kệ gia gia phản đối ra sao, đối với Lâm Bắc Thần mà nói đều đã không trọng yếu, giống như cô từng đáp ứng Lý Thiên Hữu, vô luận như thế nào cô cũng sẽ không bởi vì bất kì kẻ nào và việc nào mà dễ dàng buông tay Lý Thiên Hữu. . . .

Lý Thiên Hữu mua nhà không mấy ngày liền làm xong thủ tục sang tên, chỉ là bởi vì khí trời lạnh, nàng còn chưa có bắt tay vào thu dọn. . . Ngày thứ hai làm tốt sang tên, Lý Thiên Hữu liền bớt thời giờ đi nhìn một chút em gái Lý Thiên Kiều, sau khi xuất ngũ trở về nàng vẫn bồi tại bên người Lâm Bắc Thần, vẫn chưa kịp thăm em gái, lần này đi trường học em ở lại một buổi chiều. Bởi vì tới gần thi cuối kỳ, bài tập của tiểu nha đầu rất nặng, Lý Thiên Hữu cũng sẽ không đón em gái trở về, nàng chỉ là nghỉ chờ chuẩn bị cho tốt phòng ở, cho em gái một niềm vui bất ngờ, nàng có thể tưởng tượng được sau khi Thiên Kiều biết hai người có nhà ở thành phố A, bộ dáng vui vẻ đó nhất định là cực hạnh phúc. . .

Mấy ngày nay thành phố A tuyết rơi hơi lớn, đi kèm gió bắc vu vu, làm cho người ta rất không muốn ra ngoài. Lâm Bắc Thần cũng có hai ngày không có đi công ty, bởi vì hiện nay xã hội phát triển công nghệ cao, cô đem toàn bộ công tác giải quyết ở trong thư phòng tiểu biệt thự, liền ngay cả hội nghị công ty cấp cao, cũng là tiến hành ở trong thư phòng đầy đủ mọi thứ của cô.

Kỳ thực đường tới công ty cách tiểu biệt thự thực sự không tính xa, Lâm Bắc Thần luôn luôn lấy công tác đứng đầu lại càng ngày càng không muốn rời khỏi cái nhà này rồi. Tháng ngày có người yêu bên người thực sự rất hạnh phúc, Lý Thiên Hữu tựa như gió ấm chậm chậm trong mùa xuân, nhu hòa thổi vào trong lòng cô, làm cho trong nhà này tràn ngập ngọt ngào ấm áp.

Rất nhiều lúc, hết thấy chuyện tình đều là hai người cùng đi hoàn thành, mặc dù là tại lúc cô công tác, Lý Thiên Hữu cũng sẽ an tĩnh bồi tại trong thư phòng lật xem tạp chí quân sự —【 binh khí 】mỗi kỳ nàng nhất định phải xem, Lâm Bắc Thần thích cuộc sống như vậy, hạnh phúc yên lặng làm cho tâm tình cô rất dễ chịu. . .

Hôm nay sau bữa cơm tối hiếm thấy tuyết ngừng lại, hai ngày không ra cửa, hai người quyết định đi ra ngoài một chuyến thuận tiện tiêu hóa cơm tối một hồi, Lý Thiên Hữu chủ động cầm bát đĩa thu dọn vào nhà bếp, chịu khó cọ rửa. Lâm Bắc Thần thì đi lên lầu rửa mặt chải đầu thay quần áo. Một ngày nay hai người sớm chiều ở chung, không có bất kì người ngoài quấy rối, cực kỳ giống lão phu lão thê đã sinh hoạt cùng nhau cả đời, hòa hợp vô cùng, cảnh này khiến cả người Lý Thiên Hữu trở nên thần thái sáng láng, nàng một bên ngâm nga quân ca một bên tay chân lạnh lẽo làm việc. Không lâu sau, nàng liền nghe thấy tiếng bước chân xuống lầu của Lâm Bắc Thần, Lý Thiên Hữu hướng về phía bên ngoài hô: “Bắc Thần, giúp em tìm mũ áo, giờ em xong việc. . .” Sau khi nàng hô xong, ngoài ý liệu không có nghe thấy Lâm Bắc Thần ngắn gọn lớn tiếng đáp lại. Lúc này ngoại trừ thanh âm rửa bát của nàng thì là tiếng nói TV trong phòng khách. Lý Thiên Hữu có chút kỳ quái, thỉnh lực của nàng tuyệt đối là không có bất luận vấn đề gì, Lâm Bắc Thần nhất định là quần áo chỉnh tề xuống lầu, thế nhưng tại sao không ứng nàng đây. Lý Thiên Hữu nhanh hơn động tác trong tay rửa sạch một cái đĩa cuối cùng, liền vội vàng vàng lau lau tay liền đi ra nhà bếp.

“Bắc Thần, chị đang làm gì thế? Em gọi chị đấy. . .” Vừa nói vừa đi vào phòng khách, vào phòng khách nàng liền thấy Lâm Bắc Thần đưa lưng về phía nàng đứng thẳng tại trước TV vẫn không nhúc nhích, Lý Thiên Hữu hơi híp đôi mắt nhỏ tức khắc cảnh giác lên, nàng vượt lên trước hai bước, thanh âm của nữ phát thanh tin tức trong TV càng thêm rõ ràng vào tai.

“ . . . Bởi trời tuyết mà tầm nhìn giảm xuống quá mức, cho nên mới dẫn đến trận tai nạn xe cộ này, hiện nay nhân số thương vong tăng tới 5 người, 5 người chết này đều ngồi chung trong một chiếc xe cảnh sát giấy phép tại thành phố A. Theo tin tức tin cậy chứng minh, trước khi chiếc xe cảnh sát này xảy ra chuyện thì đang đi tới thành phố A áp giải một kẻ tình nghi sử dụng ma túy quan trọng, có người nói kẻ tình nghi này chính là tiếng tăm lừng lẫy thành phố A — tổng giám đốc tiền nhiệm tập đoàn Lâm thị - Lâm Thiên Hoa tiên sinh. . . ”

Lý Thiên Hữu giật mình đem tầm mắt từ trên TV dịch chuyển về trên người Lâm Bắc Thần đã sững sờ tại chỗ, chuyện gì xảy ra? Tại sao Lâm Thiên Hoa sẽ xảy ra tai nạn xe cộ chết đi ở trên đường áp giải chứ? Lý Thiên Hữu cũng là về mặt giật mình, tuy rằng, nàng hận cha con Lâm Thiên Hoa cực kỳ, lúc trước nếu không phải bởi vì bọn họ lòng tham không đáy, Lâm Bắc Thần thế nào sẽ gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy. Thế nhưng, chuyện này tựa hồ phát sinh quá đột ngột, Lý Thiên Hữu ở trong lòng cảm thán một tiếng. Đúng là số mệnh a. . . Đây là số mệnh của Lâm Thiên Hoa, quả nhiên ác nhân vẫn là có ác báo. . .

“Chị phải quay về nhà gia gia một chuyến. . .” Lâm Bắc Thần đứng một hồi lâu, mãi sau khi trong tin tức toàn bộ đưa tin xong, cô mới xoay người yếu ớt nói với Lý Thiên Hữu.

“Ừ? . . . được, em đi cùng chị.”

Lâm Bắc Thần thoáng chần chờ một chút, tiếp đó gật đầu, liền đi đến cửa lớn trước Lý Thiên Hữu một bước. Tuy rằng nét mặt của Lâm Bắc Thần không có biểu hiện ra ngoài quá nhiều tâm tình, thế nhưng đột nhiên nhận được một cái tin tức như thế, làm cho cô nhất thời thật đúng là phản ứng không kịp. Cô cũng không biết trong lòng mình rốt cuộc là cảm giác gì, cô chỉ biết là lúc này cô nhất định phải đi nhà gia gia một chuyến, gia gia nãi nãi tuổi cao, mà ba ba cô thân thể tàn tật lại cùng mụ mụ đi Tam Á tránh đông, cũng chỉ có cô ở bên người hai vị lão nhân. Cô thực sợ hai vị lão nhân mới vừa nhận được tin cháu trai qua đời lại nhận được con trai mất, nhất thời chịu không nổi đã kích như thế, xảy ra chút cái gì ngoài ý muốn. Lâm Bắc Thần ở trong

lòng thờ dài, từng chuyện từng chuyện xảy ra, rồi cuộc lúc nào mới là kết thúc. . .

Lý Thiên Hữu lái xe mang theo Lâm Bắc Thần đạp trên đường tuyết đọng một đường chạy tới Lâm trạch, Lâm Bắc Thần ngồi ở phó lái xe lạnh nghiêm mặt như trước nhìn không ra bất luận tâm tình gì, mỗi khi đến lúc này Lý Thiên Hữu liền sẽ cảm thấy cô người yêu bên cạnh này như là đem tất cả toàn bộ đều cách trở bên ngoài, làm cho nàng suy nghĩ không ra lòng của cô. . . Lâm Bắc Thần như là cảm ứng được tâm tư của Lý Thiên Hữu, cô quay đầu nhìn về phía Lý Thiên Hữu thỉnh thoảng liếc trộm cô một cái, khóe miệng chậm rãi hiện lên hơi mỉm cười để nàng an tâm. Cô biết cho dù gặp phải chuyện gì, cô không còn là cô ngày trước, bởi vì bên cạnh cô có thêm một người cùng vui cùng buồn với cô, cô không thể để Lý Thiên Hữu mà quá sốt ruột theo cô. . .

Cho dù mặt đường có chút khó lái, nhưng nửa giờ sau xe của Lâm Bắc Thần vẫn như cũ lái vào Lâm thị đại trạch. Xe mới vừa dừng tốt, hai người liền một trước một sau bước nhanh đi vào trong nhà. Rất ngoài ý muốn, Lâm Khả Phàm đã ở đây, nét mặt của hắn và Lâm gia gia lộ vẻ ngưng trọng, ngồi ngay ngắn tại trên sofa. Lâm Bắc Thần có chút nghi hoặc thầm nghĩ, tháng trước Lâm Khả Phàm đã bị cô phái đi thành thị khác phân công quản lý công trình, thế nào sẽ ở dưới tình huống cô không biết chuyện chút nào, trở về đến đây? Nghĩ thì nghĩ, cước bộ dưới chân Lâm Bắc Thần vẫn một giây không dừng, cô đi tới ngồi xuống bên người gia gia, liền dịu dàng bắt đầu an ủi gia gia. . .

Hóa ra, Lâm Khả Phàm là bị Lâm gia gia tìm trở về, lúc biết Lâm Thiên Hoa bị hình cảnh quốc tế trục xuất về nước, Lâm Chí Viễn liền gọi điện thoại thông báo Lâm Khả Phàm trở về. Chỉ là mấy ngày nay, Lâm Bắc Thần không có đi công ty, giấy xin phép nghỉ của Lâm Khả Phàm còn không có đưa tới chỗ cô mà thôi. . .

Lâm Khả Phàm này, từ nhỏ được thu dưỡng vào thành viên Lâm gia, không có một chút tâm tư nào khác đối với tập đoàn Lâm thị, từ sau khi được Lâm Chí Viễn thu dưỡng, hắn liền luôn nỗ lực y theo phân phó của lão gia tử. Sau khi Lâm Bắc Thần nhậm chức, hắn vốn tưởng rằng người em gái còn tính là có quan hệ khá tốt với hắn, hắn là tín nhiệm hắn, thật có thể để hắn vì Lâm thị làm chút công hiến. Mà hiển nhiên Lâm Bắc Thần đã tràn ngập không tín nhiệm đối với tất cả, nói trắng ra chính là cô cực độ khuyết thiếu cảm giác an toàn. Đối mặt Lâm Bắc Thần như vậy, Lâm Khả Phàm nhất thời cũng không có biện pháp, hắn thầm nghĩ lâu ngày mới rõ lòng người, một ngày nào đó Lâm Bắc Thần sẽ phát hiện hắn thực sự chỉ là muốn suốt đời công hiến năng lực của mình để báo lại ân. . .

Trước khi gọi điện cho Lâm Khả Phàm, ban đầu Lâm Chí Viễn là muốn cho Lâm Bắc Thần tới làm chút sắp xếp, thế nhưng ông trái nghĩ phải nghĩ cuối cùng vẫn là buông tha. Ông không có mặt mũi mở mồm cái này, dù sao cha con súc sinh kia giống nhau làm chuyện quá khiến người ta hận, đặc biệt đối với Lâm Bắc Thần, cho nên ông mới nghĩ gọi Khả Phàm học pháp luật trở về. . .

Sự tình xảy ra quá đột nhiên, Lâm Thiên Hoa chết mang đến cho Lâm gia, tập đoàn Lâm Thị rất nhiều 'phiền phức'. Bởi các tin tức mà phóng viên báo là cái lựa mọi thời cơ không ngừng vây bắt chặn đường, khiến cho chỉ riêng một việc đơn giản là nhận lãnh thi thể cũng mất rất lớn sức lực, trong lúc đó La Quân dần dần nhân viên bảo toàn của Lâm gia càng không được nhân rồi, mỗi ngày che chở bên người các chủ nhân đảm nhiệm là chần thịt, thật sự là khổ cực cực kỳ. Mà toàn bộ hành trình của Lý Thiên Hữu một bước không rời bởi tại bên cạnh Lâm Bắc Thần, yên lặng đảm nhiệm một người bảo vệ của Lâm Bắc Thần. . .

Đội sự tình giải quyết hoàn tất, Lâm Thiên Hoa an táng xong đã là chuyện một tuần sau rồi. Lâm Chí Viễn – lão nhân qua tuổi bảy mươi chung quy là chịu không nổi đã kích – ngã bệnh, Lâm Bắc Thần nhìn gia gia rõ ràng không còn tinh khí thần nằm ở trên giường bệnh, chỉ có thể âm thầm thờ dài ở trong lòng, sở hữu sản nghiệp Lâm gia to lớn như vậy, cuối cùng đau ốm đến tình cảnh thế này, tâm thần đau thương làm sao chỉ có một người. . .

Lâm Chí Viễn luôn luôn bảo dưỡng tốt thân thể, thế nhưng trong một năm này liên tiếp đã kích, cấp hỏa công tâm ông thật là phải hảo hảo nằm ở trên giường bệnh một đoạn tháng ngày, không trị tốt cứ như vậy buông tay nhân gian cũng nói không chừng. Tại bác sĩ thiên dân vạn dân, sau khi Lâm Chí Viễn cân nhắc tính mạng của mình quan trọng, đối với chuyện Lâm Bắc Thần tìm bạn gái cũng thật là lực bất tòng tâm, và lại ông cũng thật sự đã không có một chút biện pháp gây khó dễ với cháu gái nói một không hai của ông. Sau cùng, Lâm Chí Viễn dựa vào mục đích mắt không thấy tâm không phiền, vì tránh cho tức giận, cuối cùng quyết định cùng bạn gái chuyển đi an tâm tĩnh dưỡng ở viện điều dưỡng của chính mình rồi. . .

Lâm Chí Viễn vừa đi như thế, Lâm Bắc Thần cùng Lý Thiên Hữu rồi cuộc thờ dài một hơi thật lớn, mấy ngày nay xử lý hậu sự của Lâm Thiên Hoa, Lâm Bắc Thần bị vương bởi quan hệ của gia gia nên phải đứng ra, sự tình khó làm nhưng cũng không vất vả. Nhưng Lý Thiên Hữu lại uất ức vô cùng, nếu không phải nàng nhập ngũ huấn luyện nhiều năm tố chất trong lòng đủ mạnh, tại lúc đối mặt ánh mắt địch ý và ngữ khí như ăn thuốc súng của Lâm Chí Viễn, nàng thật đúng là không làm được đúng mức như vậy. Cho nên, mãi sau khi Lâm Chí Viễn âm thầm rời đi, trong lòng Lý Thiên Hữu mới thoáng hơi thả lỏng, hôm nay Lâm gia xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà thân thể Lâm Chí Viễn lại không tốt, nói vậy hiện tại ông cũng vô tâm tình tới ngăn cản nàng cùng Lâm Bắc Thần. . .

Tháng ngày sau đó, hai người lại khôi phục cuộc sống yên ổn. Lúc trời còn chưa sáng, Lý Thiên Hữu liền bị đánh thức bởi chuông sinh vật đã trở thành thói quen từ lâu, nàng nghe thấy gió lạnh thấu xương kiên trì huấn luyện bản thân định chế mỗi ngày, sau một tiếng rưỡi thì nàng sẽ kết thúc huấn luyện. Đôi khi chạy đi xa một chút mua một ít điểm tâm sáng Lâm Bắc Thần thích ăn, hoặc trở lại tiểu biệt thự, bản thân tự làm chút bữa sáng, đợi sau khi Lâm Bắc Thần tỉnh lại, hai người cùng nhau hưởng dụng. Ban ngày, sau khi đưa Lâm Bắc Thần đi công ty, nàng liền chạy bộ đi hỗ trợ cửa hàng nhỏ của cô, mãi sau khi buổi chiều tiến bước một người khách cuối cùng của cửa hàng nhỏ nàng mới rời khỏi, lại một lần nữa chạy bộ trở lại Lâm thị đi đón Lâm Bắc Thần tan tầm. Cứ như vậy. . . sau khi xuất ngũ Lý Thiên Hữu giản đơn đã trôi qua cuộc sống có chút đơn điệu nhưng cũng phong phú..

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta thật là tay mới, kết cục luôn luôn viết bất hảo, xóa sửa chữa sửa còn không có viết xong. . .

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Chính văn hoàn . . .

Lúc Lý Thiên Hữu nhận được điện thoại của Hạ Phi nàng đang ở tiểu biệt thự đối diện máy vi tính nghiên cứu các loại súng ống tiên tiến nước ngoài, rời khỏi bộ đội hơn một tháng, làm cho người suốt ngày dùng súng làm bạn như nàng tay nghề không chịu được, thế nhưng vô luận thế nào nàng đều không có khả năng tìm được súng thật, cũng chỉ ở trên internet xem qua đỡ ngứa . .

Hạ Phi là thông qua cô hai biết tin tức xuất ngũ của Lý Thiên Hữu, điều này làm cho hắn cảm giác được rất khiếp sợ, tuy rằng lúc trước hắn biết Lý Thiên Hữu từng gặp phải phiền phức, thế nhưng hắn thế nào cũng nghĩ không ra, Lý Thiên Hữu sẽ xuất ngũ. . . Sau khi Hạ Phi đợi nhiều ngày cũng không đợi được điện thoại của Lý Thiên Hữu, hắn buông tha huyền tưởng chủ động cầm lấy điện thoại liên hệ Lý Thiên Hữu, trong lòng hắn rõ ràng, Lý Thiên Hữu xuất ngũ về sau vẫn không có quay về ngũ nhà cô hai, thì nhất định là tại chỗ Lâm Bắc Thần, mà cái này càng nói rõ địa vị của mình tại trong lòng Lý Thiên Hữu hiển nhiên là không cùng một đẳng cấp với Lâm Bắc Thần. . .

Lý Thiên Hữu cũng không có suy nghĩ nhiều, nàng đang xem mê mẩn, áp a áp ứng liền đáp lại đề nghị tới gặp nàng của Hạ Phi, đầu không chút nghĩ ngợi trực tiếp nói địa chỉ nhà của Lâm Bắc Thần cho đối phương, đến khi trôi qua nửa giờ đồng hồ, chuông cửa cũng chưa từng vang một lần liền vang lên, Lý Thiên Hữu mới hậu tri hậu giác thức tỉnh, sao mình lại có thể để Hạ Phi tới tiểu biệt thự? Hơn nữa, lúc này đã đến bữa trưa, Lâm Bắc Thần cũng sắp trở lại . . .

Lý Thiên Hữu để Hạ Phi vào nhà, hai người ngồi ở trên sofa trò chuyện. Sau khi Hạ Phi nghe nói Lý Thiên Hữu có thể sẽ công tác ở đội hình cảnh, trong mắt hắn lóe lên một tia sáng phấn khởi, thế nhưng lập tức lại ảm đạm xuống. . .

“Em quyết định à?”

Lý Thiên Hữu tựa ở trên sofa, vẻ mặt quán quýt nhìn Hạ Phi, lắc đầu: “Không có, đội đặc cảnh không có suy xét, nếu xuất ngũ rồi, em chỉ muốn trải qua cuộc sống có bảo đảm chút an toàn. Về phần đội hình cảnh, lời nói tự đáy lòng, em không quá thích. . .” Kỳ thực Lý Thiên Hữu đối với hai cái bộ ngành vẫn là thiên vị chức vụ đặc cảnh, thế nhưng đặc cảnh hầu như không có khác nhau quá lớn với cuộc sống bộ đội, thời gian cá nhân rất ít, vì có thể sinh hoạt cùng một chỗ với Lâm Bắc Thần, nàng phải buông tha. Mà đội hình cảnh. . . Lý Thiên Hữu không thích, suốt ngày đối mặt các loại án kiện đa dạng hơn nữa còn phải thường thường xử lý các loại thi thể người bị hại, nàng nghĩ cái này cũng không phải công việc nàng muốn. . .

Sau khi Hạ Phi nghe xong Lý Thiên Hữu nói, hứng thú nguyên bản tăng vọt của hắn trong nháy mắt ảm đạm xuống, cũng phải, người ta đường đường xuất thân bộ đội đặc chủng chịu thiệt về đội hình cảnh nhỏ nhỏ của hắn rõ là nhân tài không được trọng dụng . . .

“Vậy em dự định làm sao bây giờ? Điều phải tìm một công việc.”

Lý Thiên Hữu trầm mặc xuống, nàng chính là không nghĩ được làm sao bây giờ đây, lập tức sẽ ăn Tết, qua năm nàng nhất định phải làm ra quyết định.

Bạn cũng sẽ thích

[BH TT][HĐ][Edit]Hi, Kiểm Sát Trưởng Đại Nhân - Bằng Y Úy Ngã bởi tieuhoatieu

[BH TT][HĐ][Edit]Hi, Kiểm Sát Trưởng Đại Nhân..

Bởi tieuhoatieu

33.2K 3.2K

Tác giả: Bằng Y Úy Ngã

Thể loại: Hiện đại, hắc đạo, công súng thụ, ăm áp, H scene, HE

Couple: Triệu Mạt Thương x Thương Mặc, Lệnh Hồ Huyền x Thương Linh Lung

Tình trạng: Hoàn 168 chương + phiên ngoại

Edit : Phong Linh

Tiến độ: lết từ từ rồi sẽ hết....

Từ chương 1 đến chương 50 mình mượn của bạn RùaNancySone khi nào bạn qua thì cho mình xin phép nhé tại không tìm thấy tung tích bạn đâu.

Link :<https://www.wattpad.com/story/49208894-bhtt-edit-hi-kiem-sat-truong-dai-nhan-bang-y-uy>

Những chương còn lại từ Chương 51 trở đi mình sẽ edit nhé

Chương 84: Phiên ngoại . . .

Tính toán chút tháng ngày, bắt đầu từ tháng 10 lần đầu tiên Lý Thiên Hữu thăm người thân, nàng cùng Lâm Bắc Thần hai người cũng chỉ có quen biết 3, 4 tháng mà thôi. Mà ở trong 3, 4 tháng này, ngoại trừ các loại tình trạng cùng đối mặt nguy hiểm, giữa các nàng không có động tâm nhất kiến chung tình, càng không có người nông ta nông hoa tiền nguyệt hạ*. . . Nhưng, mặc dù là như vậy, đối với hai người kinh nghiệm qua không biết bao nhiêu lần nguy hiểm, thậm chí là thiếu chút nữa sinh ly tử biệt mà nói, cũng là đủ thỏa mãn. Các nàng quen biết rất đặc biệt, tình yêu của các nàng như mọc rễ, từ lâu vững vàng cắm sâu tại trong lòng nhau. . .

(*hoa tiền nguyệt hạ: Chỉ xứ sở yêu đương.)

Năm mới qua đi, Lý Thiên Hữu đầu tiên là trở về liên đội một chuyến, khi nàng lại một lần nữa bước vào quân doanh, trong lòng lại sinh ra một loại cảm giác giống như cách một thế hệ. Hoàn hảo, không mấy ngày, nàng liền phải đi báo cáo trường quân đội, nàng vẫn là quân nhân, vẫn có thể mặc lên người quốc phục xanh biếc tư thế oai hùng, nghĩ như vậy, tâm tình của Lý Thiên Hữu liền không hề suy sụp . . .

Lần này quay về liên đội là chỉ huy gọi điện thoại thông tri, trong lòng Lý Thiên Hữu có chút thấp thỏm, lúc trước rời khỏi bộ đội bởi vì sợ thương tâm, nàng chưa cáo biệt cùng các chiến hữu. Lúc nàng nhận được đội trưởng gọi điện thoại tới rất gào, cho tới bây giờ nhớ tới còn cảm thấy hổ thẹn. . . Qua nhiên, sau khi cùng chỉ huy hội báo xong công tác tư tưởng, Lý Thiên Hữu rất đáng thương bị các chiến hữu “khi dễ”, dưới biểu hiện phát tởm của đội trưởng, buộc nàng làm đi làm lại tất cả môn học trên sân huấn luyện, thẳng đến cuối cùng hai chân nàng như nhũn ra, cả người vô lực ghé vào trên mặt tuyết, vậy mà đội trưởng cùng các chiến hữu dùng chân đâm đâm nàng sau đó đều tự tản đi, Tiểu Miêu luôn luôn thương nàng nhất cũng đi không quay đầu lại, lưu lại một mình nàng ở trên sân huấn luyện thờ như chó. . . thật đáng buồn nhất chính là, sau khi bị sửa chữa, vậy mà trong lòng Lý Thiên Hữu còn tràn đầy tất cả đều là cảm giác hạnh phúc. . . .

Đồng đi xuân tới, tháng ngày trôi qua nhanh chóng, Lý Thiên Hữu đã chính thức đi làm tại trường quân đội. Bởi vì súng là thể mệnh của nàng, cho nên nàng đảm nhiệm huấn luyện viên lý thuyết súng ống và xạ kích, mỗi ngày chỉ một hai tiết, ngày trôi qua thoải mái cực kỳ. . . Một lần nữa mặc vào quân trang, đôi mắt nhỏ của nàng luôn luôn sáng long lanh, tràn ngập cảm giác hạnh phúc thỏa mãn. . . Bởi vì trường quân đội cách tiểu biệt thự có chút xa, mấy ngày nay Lý Thiên Hữu mới lên lớp, các học viên thường thường sẽ thấy một cô gái soái khí mặc quân trang phẳng phiu đi xuống từ một chiếc Mercedes chạy xé gió, tuy rằng vẻ mặt nàng luôn luôn lộ ra một tia bất đắc dĩ, nhưng cũng vốn không ảnh hưởng đám học viên đủ loại lòng hiếu kỳ, huấn luyện viên nhỏ mới tới này, kiểu cách thật lớn. . . Cuối cùng ở dưới khăn cầu không ngại phiền phức của Lý Thiên Hữu, Lâm nữ vương luôn luôn nói một không hai rốt cuộc đáp ứng nàng có thể tự mình lựa chọn phương tiện giao thông đi làm, mới làm cho Lý Thiên Hữu yêu thích khiêm tốn thật dài thờ phào nhẹ nhõm. . . .

Hai bên đường phố, cây cối đã bắt đầu nảy chồi sắc xanh. Mấy ngày nay dưới lầu tập đoàn Lâm thị, luôn luôn có một cô gái ôm ấp đứa nhỏ tiến vào tầm mắt nhân viên bảo an, nữ nhân này quần tóc dài, gương mặt xinh đẹp lại luôn luôn cau mày. Buổi sáng mỗi ngày nàng đều bồi hồi tại phụ cận cao ốc, như là đang chờ người nào, hoặc như là có cái loại tâm sự gì, trước sau đã đi vòng vo chùng mấy ngày rồi. Bị trở ngại bởi nữ tử này cũng không có động tác gì quá kích, sau khi bảo an Lâm thị dán mắt nhìn kỹ nữ tử này với nhau, nhưng cũng không có làm biện pháp gì. . . Hôm nay gió thành phố A có chút lớn, người đi đường cũng ít rất nhiều, ngày hôm nay nữ nhân này tới có chút trễ, nàng vẫn là ôm đứa nhỏ như trước, lúc này đứa nhỏ trong lòng nàng khóc nháo rất lợi hại, nữ nhân này là nghe không thấy hoàn toàn không để ý tới, nàng đứng ở phía trước cao ốc, cúi đầu suy nghĩ một chút sau đó liền trực tiếp đi vào trong cao ốc. . .

Bảo an thấy thế nhanh chóng tiến lên ngăn cản lối đi của cô gái. . .

“Xin hỏi, tiểu thư ngài tìm ai?” Nhân viên bảo an Tiểu Quách người đầu tiên chạy đến trước người nữ nhân, rất có lễ phép hỏi.

“Tôi tìm Lâm tổng các anh, tôi có việc gấp.” Cô gái thấy bảo an ngăn lại, nàng đầu tiên là sùng sốt, lập tức nét mặt lộ ra chút khẩn trương.

“Xin hỏi, ngài có hẹn trước sao?” Tiểu Quách lần thứ hai lên tiếng.

Cô gái ngây ngốc lắc đầu, liền cúi đầu, ý đồ tránh khỏi người ngăn chặn ở phía trước. Sau khi Tiểu Quách cùng vài tên bảo an khác liếc nhau, liền rất ăn ý xúm lại. Những bảo an này tại Lâm thị cũng làm chút năm tháng, mỗi ngày ngoại trừ chỉ huy xe cộ, mở cửa xách giỏ ra thật là không có gặp một lần “sự kiện lớn”. Cho nên, sau khi vừa thấy được cô gái bộ dạng khả nghi, đám người này dốc hết sức muốn biểu hiện một cái. . .

Ngày hôm nay trong trường học của Lý Thiên Hữu không có khóa của nàng, sáng sớm sau khi nàng đi tàu điện ngầm trần trọc chuyển đến trường học, liền có chút buồn bực ngán ngẫm. Nghĩ đến sáng sớm Lâm Bắc Thần nhấc nhủ nàng tan tầm sớm một chút trở về, nói ngày hôm nay Tiết Dao Dao trở về từ nước ngoài, muốn đến xem hai người. Lý Thiên Hữu càng ngồi không yên, rốt cục nàng tại trong phòng làm việc chịu đựng hai giờ sau, quyết định xin nghỉ về nhà. . . .

Lý Thiên Hữu quét tước ở tiểu biệt thự một chút, thấy cũng sắp đến buổi trưa, nàng liền đứng dậy đi đến Lâm thị. Đội nàng qua đường, gương mặt liền

thấy một đám bảo an Lâm thị đang lảng nhãng với một cô gái, mà trong lòng cô gái đó còn ôm một đứa bé, lúc này có thể là bởi vì sợ, đứa bé khóc gần như là biến điệu. . .

Lý Thiên Hữu híp đôi mắt nhỏ, nằng nâng lên quần lĩnh liền 2-3 bước đi ra phía trước.

“Các anh đang làm gì?” Người Lý Thiên Hữu còn chưa tới gần, thanh âm trầm thấp hữu lực đã truyền tới trước.

Một đám người đang lòi kéo nghe thấy tiếng động, toàn bộ đều ngừng tay, bao gồm nữ nhân ở bên trong tất cả mọi người quay đầu đến nhìn Lý Thiên Hữu trong chớp mắt liền đi tới gần.

Tiểu Quách mắt tinh, hần thoáng cái liền nhận ra Lý Thiên Hữu tới, nữ nhân ăn mặc quân trang này, đúng là bằng hữu Lâm tổng. Nghĩ vậy, trong lòng Tiểu Quách liền vui mừng, hần có chút thô lỗ lôi kéo nữ nhân đó tới trước mặt Lý Thiên Hữu, cúi đầu khom lưng nói rằng: “Lý tiểu thư, nữ nhân này tại trước cao ốc vòng vo vài ngày, cô ấy nói muốn tìm Lâm tổng, lại không có hẹn trước. . . Hối cô ấy chuyện gì cô ấy cũng nói không nên lời, chúng tôi nghĩ cô ấy như là tới quấy rối, đang định để cô ấy rời khỏi. . .”

Lý Thiên Hữu nghe xong Tiểu Quách nói, về mặt nằng hắc tuyến, quấy rối? Ai gặp qua một nữ nhân ôm đứa nhỏ tới quấy rối? Nằng đem đường nhìn đặt ở trên người nữ nhân, chỉ một cái liếc mắt này, nằng liền biết nữ nhân đó không có ác ý gì, trong ánh mắt kia rõ ràng là có nỗi niềm gì đó khó nói, Lý Thiên Hữu kết luận nữ nhân này nhất định là có chuyện gì khó xử. . . Nghĩ vậy Lý Thiên Hữu khoát tay với mấy tên bản an, nói rằng: “Các anh làm việc đi, người này giao cho tôi là tốt rồi.” Bằng hữu Lâm tổng lên tiếng, các nhân viên an ninh tự nhiên là phải nghe, mấy người lại nịnh hót vài câu liền đều tự tản ra. . .

“Tôi là Lý Thiên Hữu, xin hỏi tiểu thư xưng hô thế nào?” Lý Thiên Hữu hòa hoãn biểu tình, mỉm cười vươn tay với nữ nhân vẫn có chút sợ như trước.

“Tôi họ Từ.”

“Ồ, Từ tiểu thư, xin hỏi cô tới Lâm thị có chuyện gì sao?”

“Tôi muốn tìm Lâm Bắc Thần, cô có thể giúp tôi không, tôi thực sự có chuyện rất quan trọng nói với cô ấy. . .” Nữ nhân nghe câu sau của Lý Thiên Hữu, nằng thoáng cái trở nên kích động, dùng một tay khác không có ôm đứa nhỏ nắm lấy cánh tay Lý Thiên Hữu.

Lý Thiên Hữu nhú lông mày, nằng thoáng nhìn đứa nhỏ khóc lớn âm ỉ trong lòng cô gái, lại thoáng nhìn nữ nhân có chút không khống chế được tâm tình. Trong lòng thầm nghĩ, phải như thế này mang người vào Lâm thị, sợ rằng sẽ khiến người ta chê trách. . . Lý Thiên Hữu liếc mi suy nghĩ một chút nói rằng: “Tôi cùng Bắc Thần là bằng hữu tốt, cô xem, hiện tại đứa nhỏ âm ỉ lợi hại, cũng không thích hợp đi vào. . .” Vừa nói chuyện, Lý Thiên Hữu chỉ chỉ một quán cà phê đối diện đường cái nói: “Bên ngoài gió lớn, không bằng chúng ta đi nơi đó ngồi một lát, nếu như cô thật sự có chuyện quan trọng tìm Bắc Thần, tôi có thể gọi một cú điện thoại cho chị ấy, bảo chị ấy tới tìm chúng ta. . .”

Nữ nhân kia có chút hơi suy nghĩ, cân nhắc nhiều lần nằng cũng chỉ có theo Lý Thiên Hữu đi quán cà phê, mặc kệ thế nào, ngày hôm nay nếu không gặp phải cô lính này có lẽ nằng sớm bị bảo an đuổi đi, nghĩ vậy nữ nhân liền không có lòng phòng bị đối với Lý Thiên Hữu. . .

Lý Thiên Hữu xuất ra trình độ chuyên gia đàm phán chuyên nghiệp cùng trò chuyện với cô gái này, như nằng dự liệu không lâu sau, trong lúc nữ nhân than thở khóc lóc kể lể, nằng đã biết một chuyện làm cho nằng giật mình— nữ nhân này vậy mà là đứa nhỏ tới cho Lâm Bắc Thần, hơn nữa ba ba đứa nhỏ này dĩ nhiên là Lâm Bắc Hạo đã chết được một đoạn thời gian. . .

Lý Thiên Hữu vội vàng gọi điện cho Lâm Bắc Thần, việc này không phải đùa giỡn, mặc kệ thế nào, vẫn là để Lâm Bắc Thần xử lý tốt hơn. . .

Hóa ra nữ nhân này đúng là tình nhân ở thành phố A của Lâm Bắc Hạo khi còn sống, trước đây quen biết Lâm Bắc Hạo nằng ấy tại quán bar làm quan hệ xã hội, loại người chỉ tiếp rượu không ra sản khẩu. Đứa nhỏ sinh ra năm ngoái, bởi vì Lâm Bắc Hạo sợ người nhà phản đối cho nên vẫn không có công khai thân phận của hai người, hơn nữa Lâm Bắc Hạo là loại người lảng nhãng, nhiều năm như vậy bên người hần cũng không chỉ có một nữ nhân là nằng. . . Trước khi Lâm Bắc Hạo gặp chuyện không may nằng vẫn đều ở bên trong căn hộ loại nhỏ Lâm Bắc Hạo mua cho nằng. Mà lần này, thông qua tin tức mới nằng biết Lâm Bắc Hạo chết, sau khi làm N lần tư tưởng đấu tranh nằng rốt cục quyết định đem hài tử trả lại cho Lâm gia, vô luận thế nào, đã không có tiền của Lâm Bắc Hạo, một nữ nhân như nằng vô luận như thế nào cũng nuôi không nổi một đứa bé. . .

Lâm Bắc Thần nghe xong lời của nữ nhân, nét mặt vẫn không có bất kì biểu tình gì như trước, cô ngẩng đầu nhìn đứa nhỏ đã bị Lý Thiên Hữu ôm vào trong lòng, có chút không tin. Xã hội bây giờ chuyện ly kỳ cổ quái nhiều lắm, nếu như đại sản nghiệp của Lâm thị cô đặt ở đây, khó tránh khỏi có người nào tàn có chút nhớ nhung tiền của bất chính đi ra làm âm ỉ. . . Thế nhưng nghĩ thì nghĩ, Lâm Bắc Thần vẫn mang theo nữ nhân cùng hài tử đi trở về Lâm trạch, sắp xếp hai người cho Lâm thúc “chăm nom”. . . Ngày hôm sau, Lâm Bắc Thần liền mang theo đứa nhỏ đi bệnh viện làm giám định DNA, một tuần sau đã có kết quả, nhìn báo cáo kiểm nghiệm, Lâm Bắc Thần hiện ra hơi kích động, đứa nhỏ này chính xác trăm phần trăm là huyết mạch Lâm gia. . .

Sau khi kết quả đưa ra thì cao hứng nhất là Lý Thiên Hữu, nằng thích trẻ con nhất, và lại có đứa nhỏ này của Lâm Bắc Hạo, Lâm gia gia sẽ không dùng chuyện đời sau tới làm khó dễ nằng cùng Lâm Bắc Thần, hơn nữa, nằng vui vẻ nhất chính là, đứa nhỏ là một bé trai. . .

Nữ nhân họ Từ này trái lại cũng không khó chơi, thoát nhìn ôn ôn nhu nhu, toàn bộ trong quá trình không có nói tới vấn đề tiền. Hơn nữa sau khi lại xác định thân phận đứa nhỏ, nằng ấy chỉ vền vền đưa ra thỉnh cầu muốn rời khỏi. . . Lâm Bắc Thần đương nhiên cũng không phải cái loại chứa keo kiệt, cô thấy nữ nhân thông tình đạt lý, sau khi luật sư hai người ký kết thỏa thuận, cô vung cho nữ nhân một cái chi phiếu, mặc kệ thế nào, vì nằng sinh đứa con cho Lâm gia, dù sao cũng nên có bồi thường, huống chi, đứa nhỏ này còn tới đúng thời điểm như vậy. . .

Tiền bước nữ nhân, đứa nhỏ lưu tại trong Lâm trạch, Lâm Bắc Thần gọi di Phen đến đây mang cục cung. Sau đó cô lại đi viện điều dưỡng một chuyến

đón gia gia nãi nãi trở về, hai vợ chồng già bỗng thấy có thêm một chất trai, nhất thời phản ứng không kịp. Đợi sau khi tỉnh táo lại liền tỏ ra có chút chân tay luống cuống, bọn họ cũng không biết đối đãi đứa nhỏ này sao cho tốt. Mà Lâm Chí Viễn càng vui đến nở hoa, ông hoàn toàn không để ý tới Lý Thiên Hữu một tác không rời cùng Lâm Bắc Thần, thậm chí có đôi khi thấy Lý Thiên Hữu thân cận đứa nhỏ, ông cũng sẽ mỉm cười ngồi một bên nhìn . .

Từ sau khi Lâm Trạch thêm một cục cưng, số lần Lý Thiên Hữu chạy tới Lâm Trạch liền rõ ràng nhiều lên, trong lòng nàng thật sự yêu thích tiểu tử đó, khuôn mặt mập mạp trắng trẻo, lúc cười còn có hai cái má lúm đồng tiền nhỏ, làm cho người ta hận không thể đi tới cắn một ngụm . . . Cứ như vậy, Lý Thiên Hữu dĩ nhiên cũng cùng Lâm gia gia hòa hoãn quan hệ, tuy rằng nàng biết Lâm gia gia không có hoàn toàn tiếp nhận nàng, nhưng ít ra có manh mối muốn tiếp nhận nàng rồi . . .

Lâm Bắc Thần rất sùng Lý Thiên Hữu, điều này hoàn toàn thể hiện ra từ từng giọt nhỏ trong cuộc sống, dù sao cô cũng lớn hơn nàng vài tuổi như vậy. Cho nên, khi Lý Thiên Hữu một tuần có trên ba ngày chạy tới Lâm Trạch, Lâm Bắc Thần quyết định mặc kệ gia gia có thể can thiệp hai người hay không, cô đều muốn dẫn Lý Thiên Hữu quay về Lâm Trạch ở, giảm bớt đứa bé này khổ cực chạy hai nơi . .

Trong một năm này, Lâm Chí Viễn trôi qua vô cùng hạnh phúc, một lão nhân tuổi bảy mươi như ông, có cháu gái cùng chất trai làm bạn như vậy hạnh phúc là không thể dùng ngôn ngữ miêu tả, mà trong lúc đó ông cũng dần dần phát hiện, cô bé luôn luôn một thân quân trang với nụ cười thẹn thùng kỳ thực cũng không phải đáng ghét như ông tưởng tượng, ít nhất nàng sẽ chăm sóc cháu gái và chất trai của ông cẩn thận. . .

Một năm sau, thân thể hai vị lão nhân kém xa trước đây, Lâm Chí Viễn quyết định dẫn theo bạn già quay về viện điều dưỡng. Mà Lâm Bắc Thần thân là người giám hộ pháp định duy nhất của Lâm Vũ Trạch (tiểu bảo bảo), phải đảm nhiệm vấn đề trưởng thành của đứa bé này. Sau khi Lâm Chí Viễn đi, cô liền cùng Lý Thiên Hữu mang theo đứa nhỏ trở lại tiểu biệt thự ở, ban ngày hai người đi làm, đứa nhỏ do dì Phân chiều cổ. Bởi vì có cục cưng tồn tại, hai người rốt cuộc chân chính trải qua cuộc sống “phu thê” của người bình thường . . Mùa hè năm 2009, Lâm Vũ Trạch hai tuổi rưỡi, tiểu bảo bảo đã bắt đầu chậm rãi học bước đi, trong miệng thỉnh thoảng cũng sẽ bắn ra mấy cái ngôn ngữ tương tự “mẹ”. Nhưng mà, chính là thời điểm như vậy, đồng chí Lý Thiên Hữu thân là thành viên ngoài biên chế của bộ đội đặc chủng, nhưng trong một lần nhiệm vụ, bị đạn bắn trúng đầu, làm cho nàng lại một lần đi một chuyến trong quý môn quan. . .

Trong hơn 100 ngày đêm Lý Thiên Hữu hôn mê rờn rã, Lâm Bắc Thần một tác cũng không rời canh giữ ở bên người nàng, cái gì công ty tập đoàn, cái gì đưa ra thị trường, cái gì tiền tài. Tất cả toàn bộ bị Lâm Bắc Thần quăng đến sau đầu. . .

Tại trong mắt Lâm Bắc Thần, hết thảy tất cả cùng so sánh với sinh mệnh của Lý Thiên Hữu, mọi thứ đều trở nên bé nhỏ không đáng kể. . mỗi ngày cô canh giữ ở trước giường bệnh, nói chuyện cùng nàng, cô như một người thê tử hiền lành làm công việc che chở cần phải làm, thế nhưng, vô luận như thế nào cô cũng không muốn người khác đụng chạm thân thể Lý Thiên Hữu. . . trong lòng Lâm Bắc Thần rất rõ ràng, chỉ cần Lý Thiên Hữu có thể tỉnh lại, mặc dù là bảo cô làm công việc khổ sở, cô cũng là nguyện ý . . .

Sau một tháng rưỡi trong một buổi sáng tỉnh mơ, Lý Thiên Hữu rốt cục không phụ Lâm Bắc Thần chờ đợi yếu ớt mờ mắt. Khi nàng còn chưa kịp tỉnh táo lại, đập vào tầm mắt đó là Lâm Bắc Thần ghé vào đầu giường ngủ không trộm, thân thể cô thoát nhìn gầy đi trông thấy, thấy loại tình huống này, con mắt khô khốc của Lý Thiên Hữu trong nháy mắt tràn đầy nước mắt, nàng nhúc nhích mới có chút khô khốc, không đợi phát sinh tiếng, nước mắt liền chảy xuống. . .

Nửa năm sau đó Lý Thiên Hữu xuất viện.

Lâm Bắc Thần lái Mercedes chạy chậm chờ Lý Thiên Hữu, xe mới vừa lái vào tiểu khu, xa xa liền thấy vài người đứng ở trước cửa nhìn quanh về phía cửa tiểu khu, mà đứng ở trước nhất lại là một đứa nhóc nho nhỏ, đứa bé kia để tay sau lưng, về mặt lo lắng nhìn về phía này, đợi sau khi xe lái vào đường nhìn của bé, đứa nhỏ liền va va chạm chạm chạy tới, vừa chạy vừa hô: “Tiểu mục mục, tiểu mục mục, mẹ rốt cục đã trở về, Vũ Trạch nhớ mẹ muốn chết. . .”

Lý Thiên Hữu vừa xuống xe, liền bị cục cưng ôm lấy hai chân, đứa nhỏ ngửa cái cổ, trong ánh mắt đen sẫm của bé, rất nhanh thì trở nên ngập nước, vừa nói chuyện nước mắt đã không ngừng chảy xuống. . .

“Đại mục mục không cho Vũ Trạch nhìn tiểu mục mục, Vũ Trạch nhớ tiểu mục mục muốn chết. . . hu hu. . .”

Lý Thiên Hữu khom người ôm lấy đứa nhỏ hầu như là nàng nuôi tới lớn như vậy, nháy con mắt ừng ờ mấy lần, ngữ khí ôn nhu dỗ dành đứa nhỏ. . .

Lâm Bắc Thần liếc nhìn hai người, liền đi tới trước mặt Tiết Dao Dao trước cửa: “Đều không phải lại muốn xuất ngoại? Sao lại đến đây?”

Tiết Dao Dao bĩu môi, thân thể nàng ngửa về sau liền tựa vào trên người bạn gái Tiểu Phi của nàng, sau đó liền có chút lười biếng nói rằng: “Tiểu Hữu Hữu xuất viện, tối nay chúng tớ đi cũng không trễ, thế nào cũng phải tới chúc mừng một chút. . .” Lúc Tiết Dao Dao nói chuyện, ánh mắt thủy chung không có rời khỏi trên người Lý Thiên Hữu ôm đứa nhỏ, nàng quay đầu nhìn Lâm Bắc Thần lại nói: “Về sau liền không có gì đáng lo lắng, đứa nhỏ nhà cậu không bao giờ cần làm nhiệm vụ nữa. Tớ xem cậu nha, cứ thẳng thắn trường học cũng đừng để em ấy đi, ở nhà chuyên tâm nuôi đứa nhỏ là được. . .” “Khó mà làm được, Dao Dao tỷ, sao chị mỗi lần đều hại em như vậy.” Lúc Lý Thiên Hữu ôm Vũ Trạch đi tới, nàng vừa vặn nghe Tiết Dao Dao nói, liền về mặt bất mãn nói rằng.

Tiết Dao Dao ném cho nàng một vẻ mặt ghét bỏ, liền túm Tiểu Phi vào nhà . . .

“Được rồi, buông con xuống, mau vào nhà đi, thân thể em vừa tốt hơn một chút, đừng tiếp tục mệt mỏi.” Lâm Bắc Thần giống như dỗ dành vuốt ve mái tóc hơi dài của Lý Thiên Hữu, ôn nhu nói rằng: “Đừng nghe cô ấy, em thích đi thì đi. . .”

Hôm nay dì Phân làm một bàn tràn đầy thức ăn ngon, mấy người ngồi vây quanh tại trước bàn ăn, kèm theo tiếng cười vui vẻ của bạn nhỏ Lâm Vũ

Trạch, có vẻ rất vui sướng, ngay cả Lâm Bắc Thần luôn luôn lạnh lạnh lãnh lãnh đậm trên mặt cũng là lộ vẻ đậm cười . . . Tiết Dao Dao nói cho Lý Thiên Hữu, nàng và Tiểu Phi ra ngoại quốc đăng kí kết hôn, khả năng về sau sẽ định cư ở nơi đó. . . Lý Thiên Hữu nhìn Tiết Dao Dao luôn luôn bất cần đời luôn luôn nói không đứng đắn, trong lòng tràn đầy cảm khái, tình yêu thật sự là vĩ đại . . .

Sau lần đó bị thương, Lý Thiên Hữu rút cuộc triệt để rời khỏi bộ đội đặc chủng, hồ sơ của nàng bị chính thức chuyển tới trường quân đội thành phố A, vẫn là quân nhân nhưng nàng rút cuộc không cần tham gia bất kỳ cái nhiệm vụ gì . . .

Sau khi Lâm Chí Viễn qua đời, Lâm Bắc Thần không hề lo lắng tiếp nhận tất cả di sản Lâm gia, danh xứng với thực trở thành bà chủ đứng đầu Lâm thị . . . Tại mỗi lần cần cô đi công tác, bên người Lâm Bắc Thần vĩnh viễn có hai người một lớn một nhỏ làm bạn — Lý Thiên Hữu đảm nhiệm “bảo tiêu”, và Lâm Vũ Trạch đã trưởng thành rất nhiều, về mặt lạnh lùng trông coi Lâm Bắc Thần. . . Mỗi khi đến lúc này, tính tình đậm mực của Lâm Bắc Thần sẽ thấy có biến hóa vi diệu, trong sinh mệnh của cô có thể có hai người yêu cô như thế, chân thật là phản ánh câu nói “hạnh phúc mỹ mãn“. . .

Nhưng mà, cuộc sống còn đang tiếp tục, tất cả cũng không có kết thúc. . . Cuộc sống của Lý Thiên Hữu cùng Lâm Bắc Thần bởi vì thêm vào bạn nhỏ Lâm Vũ Trạch mà trở nên càng thêm ấm áp hạnh phúc. . . Tình yêu của hai người nhiều lần trải qua gian nan hiểm trở, đợi đến lúc thủ đắc vân khai* mới xem như là vừa mở màn...

(*thủ đắc vân khai: Đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng, là một loại tình thần lạc quan tích cực kiên trì và vĩnh viễn không buông tha. Ý nói là chỉ có người kiên cường tới cùng mới có thể đợi được lúc xé màn đêm nhìn thấy ánh sáng. Nói cho mọi người miễn là kiên trì tới cùng, cầu vòng sẽ xuất hiện.)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rất cực xong xuôi, không biết viết như vậy có tính là phiên ngoại không. Đối với người đã tận lực . . .

Phía sẽ có tân văn đi ra, mong muốn bằng hữu thích Phong Dã văn, tiếp tục chống đỡ ta. . .

Vẫn là muốn nói cảm tạ, Phong Dã đại biểu Tiểu Hữu Hữu cùng Lâm nữ vương cảm tạ đại gia mấy tháng này chống đỡ, đám đại đại truy văn, các người khổ cực . . .

Editor: Cảm ơn các bạn đã theo mình đến chương cuối cùng. Đến lúc phải tạm biệt hai bạn trẻ của chúng ta rồi. Mặc dù có thêm cái phiên ngoại nhưng mình thấy mọi chuyện vẫn chưa được ổn thỏa lắm~..~

Chuyên mục quảng cáo :v

Mình đang đào 3 cái hố khác, bạn nào có hứng thú thì mời nhảy hố ủng hộ mình nha ^^

Dù mình edit rất chậm nhưng sẽ cố gắng hoàn hết, mọi người cứ an tâm nhảy nhé!

- Bạn nào mê kinh dị, yêu ma quỷ quái, chủ yếu hành động, tình tiết chậm nhiệt thì mời bạn nhảy hố Quy Hồn (bộ này kinh dị thật đấy, mình edit toàn vào ban đêm nên chả dám đi tè luôn~..~)

- Bạn nào thích zombie, mặt thối, phiêu lưu sinh tồn, tình tiết chậm nhiệt thì mời nhảy hố Phục Sinh Ký Lục (bộ này không kinh dị đâu, với lại cũng ngắn nên mọi người cứ nhảy hố thoải mái không phải sợ nhé :v)

- Bạn nào thích tình yêu tuổi học trò nhẹ nhàng, dễ thương, trong sáng, đáng yêu thì mời nhảy hố Sáu năm chờ đợi chúng ta nghênh đón hạnh phúc (mình cực thích bộ này, mặc dù xưa giờ mình mê ngược luyến tàn tâm, gương vỡ lại lành và độc ngọt không vô thì đọc bộ này mình lại bị cuốn hút một cách kỳ lạ, dù chỉ là những tình tiết nhỏ hàng ngày mà tác giả kể lại về cuộc sống của chính mình. Bộ này là thực văn, và chắc chắn HE hạnh phúc nên mình rất mong mọi người nhảy hố ủng hộ :v)

Bạn đang đọc truyện *Phục Kích Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.